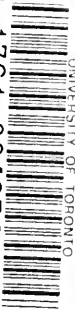

UNIVERSITY OF TORONTO

3 1761 00495428 5

UNIVERSITY
OF
TORONTO
LIBRARY

COMICORUM ATTICORUM
FRAGMENTA.

EDIDIT

THEODORUS KOCK.

VOLUMEN III.

NOVAE COMOEDIAE FRAGMENTA. PARS II.
COMICORUM INCERTAE AETATIS FRAGMENTA. FRAGMENTA
INCERTORUM POETARUM. INDICES. SUPPLEMENTA.

LIPSIAE,
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

MDCCCLXXXVIII.

LIBRARY
UNIVERSITY OF CALIFORNIA
LIBRARY

PA
3465
A2
1880
v.3

$\frac{22539}{24|3|92}$

Praefatio.

Quod interdum vix sperabam eventurum esse, iam tamen contigit ut ad finem perducerem opus pergratum mihi ac iucundum, sed idem simul difficillimum laborisque plenissimum et in quo a maturiore aetate paene ad extremam usque senectutem magnam virium otiique partem consumpserim. ad finem perductum dico, non perfectum: nam quamquam absolutum est quod mea doctrina et diligentia in hoc litterarum genere praestari potuit (neque enim habeo quod amplius addam), tamen si id quod praestandum erat specto, quam imperfectum sit quod mea nunc manu emitto nemo me melius novit. verum quae in simili causa ab aequis iudicibus dari solet venia, ut qui adsequi quod cupiebat non potuit tamen excusandus videatur, si quantum potuit praestitit, eadem mihi ut concedatur meo me iure flagitare posse arbitror.

non deerunt opinor qui aegre ferant in hoc novissimo volumine non omnia inveniri quae Meinekii editiones praebeant: omisi enim non solum *Γνώμας* illas *Μενάνδρου καὶ Φιλιστίωνος* quas ediderunt Boissonadus (Anecd. I 146 sq.) et nuperrime Studemundus (Menandri et Philist. compar. p. 40. 1), barbaras magnam partem neque ullo modo Menandro dignas, sed etiam *Γνώμας* Menandri *μονοστιχούς* quae vocantur. dixi de eis in Musei Rhenani vol. XXXXI 85 sq.: ubi si praeter eos qui aliis quoque testimoniis Menandro tribuntur versus — quos haec quoque editio suo loco recepit — ne unum quidem, cum permultos aliorum non modo poetarum sed omnino scriptorum esse constet, certo iudicio ad Menandrum auctorem referri posse demonstravi, multi tamen eorum copiam qui comoediae saltem esse possint, non admodum magnam praesertim, inter adespota recipiendam fuisse iudicabunt. sed ne hoc quidem cum ullo litterarum emolumento facere licuit. cum enim codicum haud paucorum, in quibus sententiae illae aliis fere scriptis adpendicis instar adduntur, cognitionem neque Meinekius habuerit ullo modo certam et commendabilem neque hodie quisquam quod sciam habeat praeter Guil. Meyerum (cf. eius commentatio quam inscripsit *Die Urbinatische Sammlung von Spruchversen*), is autem suo iure totum corpus integrum edere malit quam partem alteri committere: nihil

reliquum erat nisi ut Meinekianae editionis repetendae consilium in tanta verae scripturae ignoratione novis codicum subsidiis destitutus prorsus abicerem.

longe alia quam monostichorum ratio meo quidem iudicio est Comparationis quae dicitur Menandri et Philistionis. de qua cum neque Cobeto neque Studemundo omni ex parte adsentiar ipse quid iudicem quam brevissime fieri poterit exponere non alienum a proposito videbitur.

Choricus Gazaesus in Apologia mimorum 18, 2 (edita a C. Graux Revue de philol. 1877) p. 244 *φασί τὸν εὐρηκότα* inquit *τὴν ὑπερ ἧς ἀγωνίζομαι τέχνην . . . καὶ τὸν παῖδα τὸν Διοπέδου* (i. e. *Μένανδρον*), *ἡλικιώτας τ' ἔμφω καὶ φίλους ὃ τι μάλιστα εἶναι . . . καὶ γνώμας ἐμμέτρους ἀλλήλοις ἀντιτιθέναι, καὶ μὴ χείρονα Μενάνδρου δόξαι τὸν ἔτερον* (*ἐταῖρον* Graux). adparet coniectas sententias metricas aemulorum poetarum inter se quasi concertantium significari, et alterum fuisse Menandrum. quaeritur quis fuerit ille quem Choricus et inventorem mimorum dicit — haec enim est ars quam defendit — et Menandri aequalem et amicum. Philistionem esse arbitratur Studemundus in editione Comparationis doctissima (Ind. Vratisl. aest. 1887 p. 17): eum enim a Cassiodorio quoque mimi inventorem dici (conl. etiam Apollin. Sidon. Ep. 2, 1 p. 211 ed. Baret.) et in Comparationis Parisinae titulo cum Menandro coniungi (cf. etiam v. 8 *Μένανδρος . . . ἔχων ἐγῶνα πρὸς Φιλιστίωνα νῦν*). sed cum Philistio aequalis et amicus Menandri haberi non potuerit nisi ab homine prorsus inperito et inlitterato, Choricus autem, ut scripta eius testantur, et litterarum graecarum rerumque gestarum fuerit peritissimus et scriptorum Atticorum, inprimis autem Menandri cognitione (cf. quae ad *Δύσκολον* adnotantur huius vol. p. 37) haud mediocriter imbutus ac praeterea scribendi genere pro illorum temporum ratione satis puro et eleganti insignis: mihi quidem fieri omnino non posse videtur ut tam foedi erroris cum aliqua probabilitate insimuletur. itaque ipsa rei natura ac ratione ad celeberrimum Menandri aequalem et aemulum deferimur Philemonem: quem etiamsi mimi inventorem fuisse praeter Choricium nemo tradat — invenit enim in Sicilia Sophron, Euripidis aequalis — tamen, quoniam ubi et quomodo illud scriptiois genus in Graecia excultum sit prorsus ignoramus, Philemonem mimis quoque componendis operam dedisse neque adfirmaverim temere neque praefracte negaverim. quod si fecit, facile intellegitur quare is qui Athenis primus mimum composuit inventor eius esse dicatur. sed multo veri similior Gallici Apologiae editoris coniectura videtur (p. 244 n. XVIII 1), non recte illa meo quidem iudicio a Studemundo (p. 17) reiecta. constat Choricii aetate novam comoediam eam dici solitam esse cuius Philemon et Menander principes fuerunt. quae

cum in privata potissimum vita describenda privatorumque morum et hominum imitatione versaretur (ut ait Marcus Aurelius quem C. Graux attulit 11, 6 *ἡ νέα κωμῳδία . . . κατ' ὀλίγον ἐπὶ τὴν ἐκ μιμήσεως φιλοτεχνίαν ὑπερρῶν*) ideoque similior mimi quam antiqua comoedia videretur, fieri poterat ut multi mimi originem a nova quam dicebant comoedia repeterent et primum eius poetam Philemonem inventorem mimi nuncuparent. sed utut haec se habent, etiamsi erravit Choricus, prorsus aliud est in re tam tenui errare atque Menandri Philistionisque tempora confundere.

quae cum ita sint, ego quidem Menandri et Philemonis aliquam Comparationem a Choricio significari persuasum habeo, non dico eandem quae codicibus Parisinis QP continetur primum a Rigaltio edita, sed non prorsus illius dissimilem. verum postquam Philistionis *κωμῳδία βιολογικαί* editae erant, ex his multas sententias morales cum aliis quoque aliunde conlectis Comparationi additas fuisse probabile est. quo facto non iam mirum videbitur pro Philemone et in inscriptione opusculi et in prooemio (v. 8) nominatum esse Philistionem: quam nominum confusionem posterioribus saeculis etiam in eis quae Philemonis esse constat usitatum fuisse docent quae huius vol. p. 748 ad Philem. fr. 90 adnotantur.

quodsi vera sunt quae adhuc disputavi, iure meo mihi supra dixisse videor longe aliam esse quam monostichorum huius Comparationis rationem. nam monosticha quidem utpote a Doxopatro primum, saeculi undecimi scriptore (cf. Walz. Rhet. gr. II v not.), commemorata exeunte fere saeculo decimo videntur conlecta esse, Comparatio iam Iustiniani imperatoris aetate, cuius est Choricus, nota erat. illa magnam partem non esse eius cuius esse feruntur multis veterum scriptorum testimoniis constat, huius sententiis aliena admixta esse nullo fere testimonio comprobatur; illorum multa suis auctoribus restituta sunt, harum quaedam etiam ab aliis Menandri Philemonisve nomine designantur, reliquae si non sunt eorum quorum dicuntur, cuius sint prorsus ignoratur. ac cum multa in Comparatione semibarbara sane videantur et ab antiqua sermonis Attici elegantia longe remota, multa tamen manifesto Menandreae aetatis speciem referunt, multa etiam emendatione ad pristinum splendorem revocari poterunt. quocirca Cobeto Comparationem totam uno suffragio condemnanti, etsi facillime ita quaestio difficillima profigatur, adsentiri non possum, sed cum neque defendere totam neque exterminare audeam, ut in volumine secundo cum Meinekio pro Philistione Philemonem retinui, sic in tertio Menandro reliqui quaecumque ei in Comparatione tribuuntur. qua in re non defuturos intellego qui me inconstantiae accusent, quod non ea certe quae Menandreae aetatis esse vix possint inter dubia fragmenta rettulerim: sed cum vera et genuina a suppositiciis dis-

cernere in his reliquiis nequaquam ubique certum sit et facile, omnia ut erant coniuncta, sed eodem quo cetera incertarum fabularum fragmenta ordine suo quodque loco recensere satius duxi*).

sed si monostichis omissis haec editio iacturam fecisse videatur, sarcire damnum conatus sum additis fragmentis novis quae cum apud eos qui proverbia glossasque conlegerunt tum apud sophistas aliosque primorum p. Chr. n. saeculorum scriptores exstant. quae de re in Herm. vol. XXI et in Mus. Rhen. vol. XXXXIII uberius disserui. sunt autem in ea re duo pariter ut ita dicam scopuli vitandi: siquidem non minus cavendum est ne quid inter comoediae fragmenta recipiatur quod non sit comoediae, quam ne quid sine causa excludatur quod comicorum esse videatur. verum cum multo facilius sit quae non recte recepta sint expellere quam quae omissa sint repetito labore conligere, illud prius periculum, modo ne in temeritatis crimen incurrerem, minus fugiendum duxi. quodsi Scyllam inter et Charybdis cursum non infeliciter tenuisse videbor, satis superque ero contentus.

consulto per totam editionem, quantum commode fieri posse videbatur, brevitati studui. sic, ut hoc utar exemplo, in Stobaei eclogis ubi de singulorum capitum auctoribus codicum optimorum (Parisinum dico A et Vindobonensem) indicia exstarent, reliquorum librorum notationes referre, nisi quid in eis praeterea memorabile inesset, inutile duxi. pariter ubi fragmentum aliquod magni Etymologici auctoritate firmaretur, Gudiani consensum notare fere supersedi, nisi operae pretium esse videretur: ut si quis talia supplere adgreddiatur opera meo quidem iudicio non admodum fructuosa, largam sine dubio in mea editione inventurus sit messem. quippe necessaria quae viderentur summo cum labore conquisivi, non necessaria defugi magis quam adpetivi: quamquam constantem in eligendo omnibus videri, in tanta praesertim laboris diuturnitate, et vel iustis desideriiis satisfacere difficillimum est.

A. Meinekii editione minore in conficienda mea iam inde a primo volumine usus sum ita ut deletis quae repeti nollem et additis quae opus esse viderentur singula illius folia cum mea adnotatione seorsim adiecta operis traderem. quo in negotio sicut magnam delictorum multitudinem, inprimis numerorum non recte enotatorum copiam haud exiguam identidem ut ferebat ratio emen-

*) ceterum Athenis, ut per litteras certiozem me fecit Spir. Lambros vir clarissimus, in aedibus ministerii institutionis publicae codex exstat miscellaneus, bombycinus saeculi XIII, quo praeter alia quaedam continentur *Παραινήσεις Μενάνδρου κατὰ στοιχείον* (versus 413) et *Μενάνδρου καὶ Φιλιστίωνος γνῶμαι καὶ διάλεκτοι* (versus circiter 310). haec se in annalibus Instituti francogallici editurum esse promiserat vir cl.: quod num fecerit nescio. pauca quae mecum communicavit fragmenta a Menandreae aetatis elegantia et indole longe abhorrent.

davi, ita fieri tamen facile potuit ut interdum etiam Meinekii menda remanerent. cum idem etiam in hoc tertio volumine accidisse possit — quamquam raro ut in prioribus voluminibus accidisse confido — si tamen accidit, aequius de ea re ut spero indices periti iudicabunt quam factum est in Studiis Vindobonensibus VIII 258.

in titulis librorum Stobaei et Paroemiographorum graecorum donec novae quae exspectantur editiones in tabernis Argiletanis prostabunt, nihil novandum esse arbitror. itaque vel Diogeniani nomen, quamquam proverbia ei adscripta falso ad eum referri nunc constat, tamen, quia in prioribus voluminibus remansit, etiam in tertio intactum reliqui.

quae de prioribus huius editionis partibus in annalibus philologorum disputata sunt, ea omnia — quorum quidem ad me pervenerit notitia — diligenter et attente perlegi suisque momentis accurate examinavi. cum autem, ut fert natura, ponderis et pretii sint admodum diversi, levia et inania prorsus praetermisi; quae ad meliorem poetarum comicorum cognitionem aliquid conferre viderentur, conlecta in supplementis huic volumini additis enotavi. accesserunt praeterea haud ita pauca quae virorum doctissimorum doctrinae et benignitati privatim debeo: veluti O. Hensius conlationem mihi transmisit Stobaei codicis Vossiani subtilissime confectam; H. Dilesius quae ad Menandrum et quaedam priorum voluminum fragmenta adnotavit per litteras humanissime mecum communicavit; G. Studemundus quae in academicis lectionum indicibus et philologorum annalibus disputavit ut celerrime ad me perferrentur amicissime curavit; A. Nauckius Miscellaneorum Petropolitano partem V gratissimum mihi donum misit. nova fragmentorum Tischendorfianorum editione, cuius exemplum Jernstedtius Petropolitanus liberaliter mihi pollicitus erat, quod adhuc uti non licuit magnopere doleo. omnibus autem qui hoc opus meum quoquo modo adiuverunt, etiam Vimariensium bibliothecarum praefectis, R. Koehlero et O. Apeltio, nunc cum de provincia tam diu administrata decedo debitas ago ex animo gratias.

Scribebam Vimariae mense Martio a. h. s. LXXXVIII.

Corrigenda.

Ante omnia huius vol. p. 393 labes quaedam tollenda est, cuius invitus ac paene insciens auctor fui, nescio qua animi obstinatione inductus ut qui ab Athenaeo 14, 652 a commemoratur *Φόρμος ὁ κωμικός ἐν Ἀταλάνταις*, eum necessario comicum esse putarem Atticum. verum enim vero non

est ignotus nescio quis poeta Atheniensis, sed minime ignotus ille Siculus vel Pausania teste 5, 27, 1(2). 4(7) Maenalius, ab aliis Φόρμις appellatus, quem cum Epicharmo coniungit Aristoteles Poet. 5 et aequalem fuisse Epicharmi Gelonisque familiarem tradit Suidas. — itaque Phormi nomen cum eis quae adnotavimus prorsus delendum est.

Menand. fr. 58 extr. scr. comicorum. sed fortasse — (excidit fragm.). — 72 scr. W. Meyer. — 'Επιτρέπ. sub titulo lin. 17 scr. Πτολεμαῖον, εἴτε Θαῖδα κτλ. — 182 lin. 5 scr. νοῶ, λέγεις. — 239 extr. scr. in verbis. — Καρχηδόνιος. del. verba 'quamquam alius poetae cet.' fuit enim etiam Alexidis Καρχηδόνιος. — 285 adn. l. 1 scr. Κιθαριστή. — post fr. 300 pro 1085 scr. 1086. — 301 p. 86 lin. 4 scr. παράσχε. — 302 adn. lin. 11 scr. ταλαπάροι τε. — 325 v. 2 scr. ἐπαριστέρας. — 326 adn. lin. 1 scr. δεισιδαίμονίας. — 327 p. 96 init. scr. τρίπτυχον. — 335 adn. lin. 2 scr. παραλαβανομένων. — 344 adn. lin. 3 scr. ἀπε-κτάγασι. — 360 adn. lin. 3 scr. νόμιμός τε. — post 401 del. 602. 862 (haec enim sunt Περιχειρομένης). — 409 p. 119 extr. scr. διδοῦσ'. — 421 p. 123 lin. 5 scr. τὸν σόφρονα Naber. Mnem. — 438 adn. lin. 3 scr. ἄβρα. — 513 adn. extr. del. interrogationis signum post mortuo. — 547 adn. init. scr. Strabo 7, 296. 7. — 805 del. verba 'Σοφοκλέους' et quae sequuntur. — 812 extr. scr. fr. 1084. — 825 extr. scr. Crob. 7. — 951 scr. praef. 19.

Apollodor. Caryst. 11, 2 sic script. ex emend. Mein. — 25, 3 adn. p. 288 lin. paenult. scr. τοξιλίους A.

Damoxen. 2, 7 adn. p. 352 add. cf. adesp. 776.

Athenion. 1, 20 scr. ἐξηγορημένοι.

Adesp. 243 adn. lin. 3 scr. inidente. — 302 extr. pro 'Antiphanis' scr. *Anaxandridis*. — 596 adn. lin. 3 init. del. Mein. — 623 lin. 4 scr. ἐφ' ὧν τὸ ἀναβάλλεσθαι. — 708 adn. lin. 3 scr. prorsus. — 1293 adn. lin. 11 scr. in Thesouro, cf. — 1424 sub fin. post *θανυμάζοντος* delenda est interpunctio.

In conspectu numerorum vol. I non nihil turbatum est. in Chionid. fr. pro 6, 2 3 scr. 7, 2 5. Cratin. pro 110, 9 scr. 111, 9. Eupol. pro 550, 5 scr. 550, 5. G. pro 558, 27* 455 scr. 558, 27 457. praeterea numeri Mein. 574, 108—575, 122 sunt editionis minoris, non maioris. Aristoph. pro 1088, 26 388 scr. 338. pro 1222, 1259 scr. 1220, 259. pro 1220, 262 scr. 1221, 265. pro 1221, 265 scr. 266. pro 266 267. pro 1221, 267 scr. 1220, 262. 894 K est 1184, 33 M. pro 1093, 2 scr. 1093, 3.

In conspectu numerorum vol. II Antiphon. 243 M. est 279 K. 298 M. 278 K. Alexid. 284 M. 344 K. Philem. 88 M. 103 K. 141 M. 138 K. 153 M. 149 K.

O. Crusii Coniectanea ad comoediae antiquae fragmenta (Philol. nov. ser. I 33 sq.) et quae de Pherecratis anapaestis *συμπύκτοις* (fr. 79) disputavit (Mus. Rhen. XXXIII 197 sq.) sero ad me pervenerunt. itaque unum moneo me in rebus perniultis ab eo dissentire.

Conspectus

numerorum huius editionis (K) et Meinekianae minoris (M)
discrepantium.

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
<i>Menander</i>		40	48	80	79	148	149	191	196
2	730	41	42	93	94	149	150	192	197
3	663	42	38	94	93	150	151	193	198
4	2	43	39	98	100	151	152	194	200
5	3	44	40	99	98	152	153	195	201
6	12	45	41	100	99	153	154	196	202
7	4	46	49	107	108	154	155	197	203
8	5	47	43	108	107	155	156	198	205
9	6	48	44	109	530	156	157	199	204
10	7	49	45	110	109	157	158	200	208
11	8	50	46	111	110	158	159	201	206
12	9	51	47	112	544	159	160	202	207
13	10	52	50	113	111	160	161	203	209
14	11	53	56	114	112	161	162	204	210
15	21	54	57	115	113	162	163	205	211
16	22	55	53	116	114	163	164	206	213
17	23	56	51	117	116	164	165	207	214
18	24	57	52	118	115	165	169	208	212
19	14	58	54	119	117	169	170	209	215
20	18	59	55	120	118	170	172	210	217
21	19	60	59	121	119	172	173	211	218
22	13	61	60	122	120	173	175	212	219
23	15	62	63	123	121	174	176	213	221
24	16	63	61	124	122	175	177	214	222
25	17	64	62	125	123	176	174	215	230
26	25	65	64	126	124	177	178	216	231
27	20	66	65	127	126	178	182	217	229
28	26	68	66	128	125	180	183	218	232
29	27	69	68	129	127	181	184	219	233
30	28	70	69	130	128	182	185	220	234
31	29	71	70	131	129	183	186	221	225
32	30	72	71	132	130	184	187	222	223
33	31	73	72	133	131	185	188	223	224
34	33	74	73	134	132	186	189	224	226
35	34	75	78	135	133	187	191	225	228
36	32	76	77	136	138	188	193	226	227
37	36	77	76	137	134	189	190	227	235
38	35	78	75	138	136	189	194	228	237
39	37	79	74	147	148	190	195	229	236

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
230	238	284	291	337	348	391	399	444	tit.
231	239	285	293	338	349	392	400	445	457
232	240	286	297	339	350	393	402	446	458
233	241	287	292	340	352	394	403	447	459
234	242	288	295	341	351	395	413	448	461
235	244	289	299	342	353	396	404	449	460
236	243	290	294	343	354	397	405	450	462
237	245	291	296	344	355	398	406	451	463
238	546	292	306	345	356	399	408	452	465
239	246	293	307	346	358	400	407	453	464
240	247	294	308	347	357	401	410	454	466
241	248	295	301	348	359	402	411	455	467
242	249	296	302	349	361	403	414	456	468
243	250	297	303	350	360	404	415	457	470
244	251	298	304	351	362	405	416	458	469
245	252	299	305	352	363	406	417	459	471
246	253	300	312	353	364	407	419	460	472
247	254		313	354	367	408	418	461	473
248	255	301	309	355	365	409	420	462	475
249	256	302	310	356	366	410	421	463	474
250	259	303	311	357	368	411	422	464	476
251	257	304	317	358	369	412	424	465	478
252	258	305	315	359	370	413	423	466	479
253	260	306	314	360	371	414	425	467	480
254	261	307	318	361	372	415	426	468	477
255	262	308	319	362	373	416	433	469	494
256	264	309	320	363	374	417	427	470	481
257	265	310	322	364	375	418	428	471	482
258	263	311	323	365	378	419	431	472	483
259	266	312	324	366	379	420	429	473	484
260	267	313	325	367	376	421	430	474	485
261	271	314	332	368	377	422	432	475	486
262	270	315	333	369	381	423	436	476	487
263	268	316	601	370	382	424	434	477	488
264	269	317	326	371	385	425	437	478	489
265	272	318	328	372	380	426	439	479	490
266	273	319	327	373	383	427	442	480	491
267	274	320	329	374	384		444	481	492
268	275	321	330	375	386	428	438	482	493
269	276	322	331	376	387	429	440	483	496
270	277	323	334	377	388	430	441	484	495
271	279	324	347	378	390	431	446	485	498
272	278	325	340	379	389	432	445	486	500
273	280	326	338	380	391	433	443	487	497
274	281	327	346	381	602	434	447	488	501
275	282	328	336	382	392	435	448	489	502
276	283	329	337	383	adesp.221	436	450	490	503
277	284	330	335	384	862	437	451	491	508
278	286	331	345	385	393	438	453	492	504
279	285	332	339	386	394	439	449	493	505
280	287	333	341	387	395	440	454	494	506
281	288	334	342	388	396	441	452	495	511
282	289	335	343	389	397	442	456	496	510
283	290	336	344	390	398	443	455	497	509

CONSPECTUS

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
498	512	552	568	606	1091	660	718	714	737
499	514	553	567	607	1092	661	1096	715	798
500	515	554	566	608	635	662	691	716	745
501	516	555	562	609	636	663	690	717	746
502	513	556	563	610	638	664	692	718	739
503	517	557	924	611	639	665	693	719	846
504	518	558	597	612	633	666	696	720	834
505	519	559	598	613	640	667	697	721	759
506	520	560	593	614	719	668	698	722	833
507	521	561	594	615	642	669	699	723	851
508	522	562	570	616	643	670	700	724	747
509	524	563	571	617	644	671	701	725	607
510	525	564	569	618	645	672	1103.4.5	726	748
511	523	565	572	619	646	673	702	727	860
512	526	566	575	620	647	674	703	728	861
513	527	567	577	621	648	675	704	729	758
514	528	568	576	622	649	676	705	730	829
515	529	569	579	623	650	677	706	731	831
516	654	570	578	624	651	678	707	732	740
517	531	571	580	625	652	679	708	733	826
518	532	572	582	626	653	680	709	734	828
519	533	573	585	627	662	681	710	735	757
520	534	574	581	628	603	682	711	736	764
521	535	575	583	629	656	683	713	737	756
522	536	576	584	630	655	684	714	738	616
523	547	577	586	631	657	685	1100	739	928
524	548	578	587	632	659	686	694	740	741
525	538	579	588	633	658	687	695	741	837
526	537	580	589	634	660	688	715	742	877
527	539	581	590	635	618	689	678	743	743
528	540	582	573	636	661	690	1087	744	929
529	543	583	591	637	664	691	1088	745	836
530	541	584	592	638	665	692	1090	746	835
531	542	585	689	639	666	693	641	747	765
532	599	586	688	640	667	694	1094	748	824
533	923	587	717	641	669	695	1099	749	843
534	550	588	634	642	668	696	614	750	763
535	551	589	604	643	670	697	1089	751	872
536	549	590	605	644	671	698	1093	752	853
537	1083	591	608	645	672	699	1097	753	866
538	552	592	679	646	673	700	1098	754	881
539	553	593	619	647	674	701	716	755	832
540	559	594	620	648	675	702	712	756	927
541	554	595	621	649	676	703	724	757	825
542	574	596	622	650	677	704	720	758	827
543	555	597	623	651	637	705	725	759	842
544	564	598	625	652	610	706	752	760	181
545	565	599	626	653	755	707	731	761	727
546 Philem. 120		600	624	654	613	708	736	762	863
547	556	601	627	655	609	709	744	763	864
548	560	602	628	656	615	710	749	764	839
549	557	603	630	657	925	711	732	765	852
550	568	604	631	658	611	712	726	766	858
551	561	605	632	659	612	713	738	767	930

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
768	786	822	147	875	897	928	1022	977	987
769	787	823	890	876	884	929	1039	978	980
770	788	824	722	877	914	930	988	979	982
771	819	825	916	878	545	931	1048	980	922
772	770	826	911	879	940	932	1054	981	950
773	773	827	891	880	948	933	1010	982	986
774	790	828	892	881	1117	934	1009	983	869
775	792	829	900	882	993	935	1018	984	1044
776	793	830	885	883	1006	936	921	985	898
777	794	831	887	884	984	937	983	986	870
778	795	832	865	885	1012	938	1008	987	750
779	796	833	880	886	1013	939	1076	988	844
780	800	834	976	887	1019	940	1003	989	915
781	507	835	879	888	1020	941	1001	990	967
782	802	836	875	889	1021	942	999	991	960
783	803	837	873	890	1025	943	997	992	1095
784	806	838	962	891	1026	944	995	993	821
785	808	839	600	892	1031	945	321	994	680
786	809	840	936	893	1032	946	1081	995	682
787	811	841	913	894	973	947	1082	996	681
788	810	842	901	895	1033	948	978	997	685
789	812	843	886	896	1034	949	1041	998	687
790	814	844	888	897	1038	950	985	999	686
791	617	845	912	898	1040	951	1079	1000	729
792	766	846	893	899	1045	952	1080	1001	595
793	1112	847	917	900	1046	953	1043	1002	606
794	777	848	894	901	975	954	994	1003	683
795	778	849	968	902	964	955	1000	1004	684
796	874	850	910	903	1049	956	1017	1005	822
797	784	851	918	904	1052	957	1068	1006	823
798	785	852	867	905	1053	958	1060	1007	596
799	1113	853	902	906	1055	959	1004	1008	789
800	769	854	937	907	1056	960	961	1009	848
801	856	854	895	908	1058	961	977	1010	751
802	857	855	903	909	1059	962	938	1011	723
803	820	856	949	910	1061	963	990	1012	1075
804	818	857	904	911	1011	964	1002	1013	991
805	815	858	919	911	1063	965	1005	1014	878
806	816	859	931	912	1064	966	1071	1015	847
807	817	860	905	913	1065	967	1122	1016	889
808	775	861	906	914	979	968	935	1017	908
809	771	862	965	915	1066	969	1024	1018	996
810	776	863	907	916	1067	970	1016	1019	1119
811	780	864	971	917	1069	971	1077	1020	883
812	781	865	966	918	1072	972	1074	1021	992
813	782	866	896	919	1078	973	1035	1022	926
814	783	867	974	920	1070		1007	1023	845
815	868	868	951	921	1050		1029	1024	1047
816	841	869	958	922	1014	974	1036	1025	721
817	855	870	952	923	1062		1051	1026	932
818	840	871	956	924	969		1057	1027	963
819	830	872	953	925	1042		1073	1028	754
820	849	873	955	926	1030	975	1037	1029	933
821	850	874	957	927	1015	976	989	1030	939

M	K	M	K	M	K	M	K
1031	871	681	791	<i>Philippides</i>	34	35	
1032	959	684	799	26	31	35	39
1033	934	694 (623)	804	27	26	36	41
1034	899	699	1111	28	27	37	40
1035	882	—	58	29	28	38	36
1036	1028	—	192	30	29	39	37
1037	947	—	199	31	32	40	44
1038	972	—	220	32	33	41	42
1039	1027	—	298	33	30	42	38
1040	909	—	300	34	38		
1041	859	—	316	35	36	<i>Dioxippus</i>	
1042	946	—	401	36	35	2	3
1043	941	—	435	38	40	3	2
1044	942	—	472, 8. 9	40	34		
1045	945	—	499			<i>Timostratus</i>	
1046	954	—	735	<i>Hegesippus</i>		I 500	2
1047	1101	—	838	I 477	3	2	3
1048	1118	—	876			3	4
vol. V		—	920	<i>Phoenicides</i>		4	5
CCXLIV n. IX	80	—	944	—	5	V cccxxvii 6	
CCXLVIII n. XI	135	—	998			5	7
CCXLVIII n. XII	137	—	1023	<i>Posidippus</i>			
CCLI n. XII	180	—	1084	—	4	<i>Alexander</i>	
CCLI n. XIII	181	—	1085	—	6	I Alexid.	8
CCLIII n. VIII	216	—	1086	4	5	2	1
CCLXIII n. XIV	409	—	1101	5	7	ac sic sq.	
CCLXVIII n. XV	412	—	1102	6	8		
CCLXXIX		—	1107	7	9	<i>Crobylus</i>	
n. CCLXXVIII a	629	—	1108	8	11	3	4
CCXCII. III		—	1116	9	10	4	3
n. DXXIII	733	—	1121—1130	10	12	6	7
DXXIII	734			11	13	7	6
DXXV	981		<i>Archedicus</i>	12	14	I 490	11
DXXVI	753	Mein. I 458. 9	4	13	15		
DXXVII	728		<i>Apollodorus Car.</i>	14	16	<i>Nicolaus</i>	
DXXVIII	742		3	15	17	—	2
DXXVIII	943		4	16	18	<i>Sosicrates</i>	
monost.			4	17	19	4	7
50	768	22	22. 23	18	20	5	4
59	854	23	24	19	21	—	5
135	772	24	25	20	22	—	6
136	774	25	26	21	23		
168	760	26	27	22	24		
242	1110			22	24		
352	767		<i>Apollodorus</i>	23	25	<i>Adespotia</i>	
378	805	18	19	24	26	1	298
410	797	19	18	25	27	2	537
420	779	—	21	26	28	3	287
434	762	—	22	27	29	4	580
505	1109	—	23	28	30	5	581
560	801	—	24	29	31	6	582
562	761	III 457	25	30	32	7	583
643	813	III 456	26	31	33	8	34
669	807	—	27	32	34	9	120
				33	43	10	773

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
11	119	65	110	118	1282	169	1063	221	476
12	206	66	294	119	1025	170	1064	222	613
13	207	67	1212	120	438	171	1065	223	614
14	208	68	1256	121	1056	172	70	224	276
15	209	69	296	122	1055	173	68	225	Arist.
16	210	70	297		{ 1352. 4	174	823		Eccl. 421
17	650 ^a	71	955		{ 1366. 7	175	824	226	1164
18	44	72	710	123	{ 1374	176	73	227	810
19	106. 107	73	612	124	{ 1377	177	667	228	22
20	1211	74	cf. Mein.V		{ 1381	178	78	229	1014
21	425		cccxxxiii. iv	125	48	179	72	230	91
22	1254	75	1275	126	82	180	785	231	671
23	430	76	1276	127	49	181	1094	232	1107
24	799	77	585	128	61	182	1290	233	807
25	1207	78	1277	129	822	183	94	234	806
26	188	79	1030	130	1317	184	1095	235	388
27	Demetr. 1	80	781	131	69	185	1291	236	1085
28	228	81	1278	132	71	186	714	237	1144
29	229	82	422	133	975	187	1114	238	595
30	230	83	1336	134	87	188	715	239	596
31	231	84	320	135	977	189	1123	240	722
32	232	85	89	136	974	190	592	241	599
33	233	86	1296	137	77	191	1130	242	742
34	234	87	1279	138	1357	192	400	243	54
35	3	88	1029	139	74	193	1292	244	1106
36	786	89	586	140	314	194	290	245	601
37	394	90	587	141	988	195	740	246	759
38	662	91	1059	142	769	196	{ 1378.	247	1137
39	37	92	641	143	999		{ 1314	248	1135
40	708	93	664	144	24	197	99	249	1134
41	620	94	242	145	821	198	1293	250	1138
42	274	95	519	146	640	199	1192	251	1161
43	1146	96	993	147	32	200	1198	252	1150
44	189	97	85	148	669	201	39	253	707
45	1232	98	84	149	310	202	38	254	602
46	782. 432	99	1155	150	865	203	57	255	605
47	375	100	282	151	275	204	53	256	606
48	1226	101	283	152	1023	205	638	257	760
49	{ 338	102	101	153	33. 1035	206	6	258	1185
50	{ 339	103	1091	154	1359	207	489	259	575
51	622	104	884	155	1037	208	676	260	576
52	341	105	284	156	76	209	947	261	56
53	1205	106	1356	157	1313	210	58	262	577
54	487	107	818	158	1040	211	1071	263	843
55	488	108	571	159	1045. 6. 7	212	95	264	699
56	875	109	572	160	739	213	590	265	Arist.
57	611	110	573	161	1049	214	1304		Ran. 981
58	621	111	864	162	1051	215	{ 417. 418	266	838
59	331	112	9	163	869		{ 419	267	658
60	{ 647. 8. 9	113	574	164	1057	216	398	268	Arist.
61		114	393	165	1360	217	475		Ran. 901
62	281	115	1281	166	1060	218	227	269	827
63	336	116	437	167	1061	519	1322	270	839
64	340	117	783	168	1062	220	1003	271	930

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
272	701	325	113	377	1004	428	Theolect.	481	293
273	1283	326	135	378	1119		fr. 13 N.	482	1355
274	1345 (Arist. Thesm. 392)	327	150	379	327	429	108	483	{ 83. 96.
275	702	328	217	380	1115	430	109		{ 100. 335
276	835. 6	329	359	381	1183	431	Timostr. 6	484	{ 986.
277	848	330	343	382	1184	432	249		{ 1148
278	949	331	151. 2	383	1131	433	130		{ 962.989.
279	938	332	347	384	880	434	200		{ 1002.
280	660	333	455	385	1196	435	201	485	{ 1020. 6.
281	855	334	457	386	1157	436	202		{ 1034.
282	321	335	118	387	1099	437	1326		{ 1154.
283	984	336	812	388	{ 1017.	438	247		{ 1168
284	859	337	1238		{ 1038	439	345	486	328
285	1284	338	153	389	1012	440	211	487	17
286	661	339	223	390	854	441	771	488	1295
287	1001	340	224	391	1358	442	1274	489	47
288	46	341	1215	392	325	443	423	490	2
289	730	342	225	393	102	444	19	491	826
290	703	343	226	394	330	445	607	492	447
291	1039	344	11	395	333	446	439	493	1231
292	633	345	1325	396	326	447	280	494	Eur.
293	1050	346	464	397	902	448	443		Phoen. 726
294	1042	347	1203	398	745	449	391	495	357
295	1074	348	41	399	920	450	45	496	Epicharm.
296	1083	349	10	400	1084	451	679	497	Menand.
297	1077	350	59	401	534	452	51		1085
298	879	351	63	402	535	453	20	498	390
299	1285	352	303	403	115	454	543	499*)	415
300	878	353	451	404	743 a	455	680	500	1271
301	704	354	372	405	727	456	21	501	1027
302	643	355	131	406	129	457	787	502	1007
303	892	356	318	407	286	458	551	503	1098
304	1121	408	860. 895.	408	285	459	1329	504	882
305	644	357	{ 912. 3. 4.	409	397	460	777	505	1174
306	896		{ 1052. 3. 4	410	608	461	789	506	1075
307	888	358	288	411	Menand.	462	697	507	319
308	893	359	289		58	463	112	508	1079
309	1118	360	332	412	609	464	79	509	1122
310	899	361	98	413	312	465	30	510	317
311	1133	362	1152	414	313	466	1318	511	1171
312	1151	363	1372	415	27	467	1324	512	972
313	1170	364	334	416	28	468	1302	513	1129
314	908	365	1019	417	154	469	1087	514	7
315	1163	366	1080	418	1255	470	943	515	652
316	645	367	1193	419	677	471	23	516	18
317	1286	368	1093	420	1160	472	1337	517	588
318	1111. 1194	369	863	421	532	473	461	518	86
319	8	370	81	422	1264	474	459	519	182
320	117	371	329	423	1222	475	218	520	518
321	304	372	315	424	248	476	401	521	819
322	1206	373	1089	425	132	477	60	522	305
323	125	374	1127. 8	426	Menand.	478	536		
324	185	375	1078		742	479	944		
		376	1104	427	1265	480	1102		

*) ed. mai. V
ccclxxii sq.

M	K	M	K	M	K	M	K	M	K
523	Eubul.	535	376, 2	548	355	561	1375	574	1186
	136	536	517	549	356	562	1153	575	1191
524	553	537	413	550	533	563	831	576	{ 1176. 7
525	548	538	800	551	776	564	737	577	{ 1178. 9
526	433	539	491	552	1268	565	712	578	907
527	1225	540	183, 2	553	480	566	1312	579	1361
528	570	541	444	554	512	567	90	580	1362
529	538	542	421	555	1257	568	1086	581	744
530	155	543	584	556	1233	569	1169	582	1335
531	434	544	235	557	674	570	919	583	1261
532	598	545	1224	558	808	571	820	V p. cccxxxix	93
533	552	546	194	559	784	572	25	V p. ccclxxiv	1338
534	778	547	212	560	873	573	1301	V p. 124 n. cccc	814

reliqua meae editionis fragmenta, quorum numeri supra non commemorantur, desunt apud Meinekium.

Discrepantia

codicis A Athenaei in fragmentis comoediae antiquae*).

Chionid. 6. post fr. 5 A sic καὶ ἐπὶ δοτικῆς ἐπὶ τῷ ταρίχει — κώπετον. ἢ δὲ δοτικῆ ταρίχει ὡς ξίφει.

Cratin. 8 σηπίησι et ὁμοίη (92e). — 58 αἴτις. 97 μοιδεν et χολη. — 98, 2 κρένοισιν et κοσμοσάνδαλλος (681). — 116 τὸ pro τῷ. — 142, 1 ἦσθαι. — 161, 1 μελαίνας οι. — 221, 1 ἐξωνίδα et 2 οὐ δεινούφην. — 239, 2 μῆλον ἕκαστος ἔχων, quod Meinekius coniecerat. — 344 ὄλλους.

Cratet. 1, 1, 2 δαισοκῶς. — 14, 3 ὀδοιποροῦ. τὰ γὰρ ταῦτα πάντ'. 4 πλεῖον. 5 παρατιθῶ. 7 λιανίζουσα σεαντην. 8 χρῆ ἐξάιραντα. 9. τάπι. 10 αλειπασεις. — 15, 5 ἀνεχεται. 6 ἔπειτα ἀλάβαστος. — 25 παιδείας (pro Παιδιαῖς). — 26 κηφησιακαῖσι. — 29, 3 ποδαν ἐμοί. 5 ἄγγ κείνον. — 33, 2 μεταβύζον.

Pherecrat. 2, 3 λαλεῖται. — 10, 2 ἅπαντα τὰν τῆμ. 3 ἦλων. — 13, 3 πολύποδας. — 22, 1 ἐψούση. — 32, 2 ἔτι. 3 τῆν. — 39, 2 ὡς ἀγαθόν γ' εὐ ὁ κίθ. — 40, 1 κρότος. — 41, 1 δώσων π. — 52, 2 ὠφελην. — 64, 1 καταμ. et ἀνδε χερν. 3 οὐ τοῖς. — 67, 5 στόμαχος. — 69, 2 φάργγα 3 γλαισχρον. — 85 λυχίων ηγεσσία. — 95 ἐκχαρῶβδισαι. — 101, 1 ἐγγεασθαι νων. — 104 μενθηροῖς pro μὲν Ἀήροῖς. — 108, 3 πλείοι. 6 εὐμαρῆ ἦγεν αὐτοματ' εἰς. 9 σίζοντες ἐκέχυντ'. 15 ἀτμίζοντα. 17 γάλακτι. 19 πυτομοι. 20 ὄμ'. 23 ὄπται καὶ κίχλαι γὰρ εἰς ἀναβρασεις. ἀναβρασεις ἀναβραστ' ἤρτυμέναι. 26 ἐκρέμαντο. 29 σιβυλλιώσαι. 32 ἕκαστος. — 109, 3 λίμακα. — 130, 4 μάχαις. 5 ζεύσοντας. 6 οἴνωι καπνίαι. 7 μετ' ἀμητίσκων καὶ νατίσκων. 8 ὄχετεῦσοντας et θερμοί. 9 δῆ om. 10 ἀπαλοῖς. — 131, 4 κοσμοσάνδαλλα. — 132, 2 τῶφθαλμῶ. — 135, 1 καλλισθένει. — 143, 3 δωροντ'. 5 μέσας. 9 κομνύουσι. — 147, 3 καλετας et μηθενός.

Teleclid. 1, 11 λαικανίσικαῖσι δ' ἀνάπαιστα. 12 φάργγ'. 14 ἀνεστραγάλισον.

Hermipp. 15 κινεῖ. — 25, 2 οικιασγενον. 3 οὐκ ἄστον καὶ πηλονωγα 4 κανθεις. — 31 λεπαιδας et κραιβαλλίζουσι. — 35, 1 νῶν οἱ γὰρ. 2 βοῖδια. 3 λεατροφίδου. — 44, 1 ἐάν. — 47, 3 κνημιδες et ἀρθροῦνται. 7 αἰεὶ (487), οὐδὲ λαγαῶναι (668). — 51 ἢ τῶν φιβ. — 58, 5 κόμη τε νεανική. — 60 ἀριστάναι. — 68 τὰς καιρινεῶς. — 70, 2 μᾶλλ'.

*) Post ea quae de Marciani codicis indole ac natura G. Kaibelius in praefatione editionis Athenaei (I viii sq.) disputavit neque in eo quem supra posui conspectu neque in adnotatione vol. III opus esse existimavi omnes varietatum quisquillas, quae in illo codice inveniuntur, sed ad veram scripturam indagandam inutiles sunt, recensere, cum praesertim Kaibelianae editionis etiam volumen tertium intra paucos menses proditurum sit.

Eupol. 99, 1 κρειους με. 2 ὄρνεις θ' ὁμοίως. — 118, 3 πάντας om., add. Schweigh. — 139 Ἰλωτας pro Εἰλωτας. — 150, 1 ἑωνημενους μόνον. — 154, 3 ἡμιαβελίου, recte. — 159, 2 ἔπαντες. 3 τοῖσι. 4 κάμων. 5. 6 τοῦτον. 7 τιν' C) τι οὖν; 11 ἐρχόμεθ'. 12 οὐ δεῖ. 13 εὐθὺς. 15 εἶπας ἔλεγες. — 161, 1. 2 θυμαῖα ἠ ἴνα. — 214, 1 θρεφας. — 243 προσπαλτεῖσι. — 255, 1 ἀλλή. — 281, 1 οὐκαλλενθιονδελφικα-
οδονθηστια.

Phrynich. 3, 6 συγκρούσαντες. — 15, 1 οἴκω. 2 ἔκλειεν.

Aristophan. 1, 1 θεαρίων ὄς. 2 ἐδώδια. — 45 παραμύθημ'. — 51, 1 ἐραῖ. — 118 ἀπυρίων. — 125, 1 ὠ στέκνον. 3 τί κριβανίτας. πάνν δὲ λευκοὺς ὦ τέκνον, quod recipiendum (A. τί κριβανίτας; B. πάνν δὲ — πάνν γε Kaibel. — κτλ.). — 149, 4 οὐ σημαίνοντας. 11 ὠχεσθ'. — 156, 2 ἐστὶ. — 167 τ' ἐκαλοῦ καὶ κόλαξ. — 186, 1. 2 ὑπηνέμια βίαι. — 189 ταυθ' ἐκόντα πολύπους καὶ σ (316). — 191 πηγαί. — 202, 1 ἐγαδένων (i. e. ἐγὼ δὲ νῶν). — 209 χαλκίον. — 216, 3 εὐλακίαν (484), ἐκ λάκκων (527). — 221, 1 δ' αὐτήν ἀλοῖς καὶ λύραις. — 256 μῆτ' ἄρα εἶναι. — 288 πεταχνευται. — 318, 6 οὐδησαδόνας. — 319, 1 ἐπνευσ'. — 333, 1 ἦ et ἐστὶ. 2. ημι κράτητι. 3 ἐνόμιζεν et παρακεκλ. — 350 οὐδὲν ἄκοσμον. — 437, 1 συνδιώκης. 2 ἐπισιτίσις. — 464, 1 μοῖσιν. — 479 καστον. — 492, 2 δετταλικῶν. — 506, 1 παρατέταγμαί. 2 φέρεται ἀπόβασιν. 4 ἦ ρινης (96), ὄπαρεινῆς (110). 5 ἦτριεα (96), ἦτριαίαν (110). — 543, 3 ὅπως et πωλήσεις. 4 ὀκῶς. — 558, 1 δετταί δε διπτυχῶ. 2 κατεσηψε τε. — 569, 3 αὐετος. 4 χελιδόνα. 5 ὀρίσους. 11 τοῦτον et φήσας. 12 ὄρων et ἀθηναίων. 14 τιήτι. — 586 οὐτως.

Platon. 3, 1 ὦ κυρία. 2 τοι pro τε. 3 extr. ἔχειτον. — 29, 1 ἐξίοντι μὲν γὰρ. 3. καὶ τοὺς πονηροὺς ἤγέ μοι. — 43, 4 ἦ τὰλλα βεῖν. — 44, 1 ἀλιεμένους et εἶδον ἀνδράχμη. 2 ἀφῆκεν. — 46, 2 ὄν ἐνσκευάσω. 3 ἀλιεμενος ἐστ' ἀλλ' εἰς θύραν παῖς τεον. 8. γε. 9 βαβαῖα ζουτοισί. 10 μίζωνιαγωνιστής. — 51, 1 γλῶσσαν. 2 στεφάνους δ' et ὅτε πεινήτε. 3 πέμπεται. — 69, 2 σὺ om. 3 λίτρον. 6 παράχραν. 10 πίνοντες ἦδη. 11 ἦσαι. 13 καλήν. 14 εἰτηδεπροσαντο. — 93 πολύποδας. — 113, 2 ἐνιαυτίζουμαιαβλακοντος. — 119, 1 φόρμιμος. — 160, 2 μυννικὸς ἐσοθ'. — 174, 3 οὐθὲν. 4 ἐνένναι. 9 διαμειγμέναι. 11 ταῦτ' εὐτελέστατα. 12. ἡμῖεκα. 13 κονησαλλω. 17 δόρδανι et κυβδα σοι. 20 προσοίσεται. Aristonym. 3 ὥστ' om. (287). μὲν pro νῦν (285). ἔστιν ἔτι σαφῶς (287). ἐστ' ἀπλῶς (284), ἔστιν ἀπλῶς (285).

Amips. 1, 1 ἰδῶν. — 2, 1 ἠ μαμαί (473), ἠμανία (667). — 6 πολύπαν. — 8 ὄρφοις et φάγροισασιβροα. — 19 σφενδανι. — 21 σφενδανι.

Archipp. 11, 1 τὰ διδαλλα. 2 ταξικερω. — 19, 1 ἦ κῆροξ μὲν ἐβόαξ. — 24 τοῖς κτένεσ' τε. — 25, 3 τοῖς om. (227). ἐντέρων (227). ἰππεῦσιν pro Ἰγθῦσιν (227). — 27 σαλαμίνον.

Aristomen. 6, 1 ὁ στράβων.

Call. 4 φυλας.

Lysipp. 1, 2 μοι.

Metagen. 2, 1 ἐπερωτᾶν (quod recipiendum). 2 δεινός. — 6, 3 ὁ δ' ἕτερος γε ὁ σύβαρις καλοῦμενος ποταμός. 4 ἐλλίωμεν αὐτοσσε. 5. 6 ἔν μὲν ἐντεῦθεν ῥέει. 8 τιδὶ δ' ἀφύλισι τήνδε. 9 λ'. 10. αὐτῶι. — 14, 1 μεταβάλω.

Stratid. 2 ἀνθρωπορέστη. — 4, 2 ὄιον. — 22 στράτων pro Στράτις. — 25 ἐγκύφας. — 26, 1 ὄθεν. 3 ἦι μέγα κλέος ἰδῖ. — 28 ὕμμες, recte. — 33, 1 φέρεῖς αὐτῇ et μηδα pro Μηδεία. — 34, 2 περικατωτετραμμεῖνα. — 39 ποταμοῖς. — 44, 4 στοργυλιπλευρων. — 47, 7 δ' ἐκ κηρῶδαιωμεν. — 51, 2 extr. ἄν.

Theopomp. 3, 1 χρυσέων. 2 ἄκρατον et ἀνόμαζεν ἰν. deinde ἀλθαι pro Αἰθαία. — 6, 2 τὴν διαλαβοῦσα. 3. πονυλπόδιον. — 23, 2 ὄπο-

γάστριον ἃ δάματερ (302), ὑπογαστρίωι διαματερ (399). — 32, 3 φύσεως et δοθησουθεν. 8 ταλα σπειραις μεναι. 9 προσπιωμαι. — 41, 3 ποεῖ. — 62, 5 ταύτην ποησ.

Alcaei 1 ἀδελφισ. — 17, 1 εἶναί τι. 2. ἐάν. — 22, 1 ὄδει. — 23 μυρσας ἐγκατέκλεισεν et παλαιστραις pro Παλαιστρα.

Diocl. 6, 2 μετὰ τέτταρα.

Nicochar. 11, 1 τριχιάδας et πρημάδας. — 13 λιμνίαις.

Nicophont. 12, 2 τρώων. σίρησι pro Σειρήσι. — 13, 1 νειφέτω et ἀλφίτοισι. ειρησιν pro Σειρήσι. — 19 ἐνχειρογράφτορσι, unde mea de titulo comoediae opinio egregie firmatur.

Philyll. 3, 1 ἀλλὰ φέρειν. — 5, 2 μετ'. — 13, 1 πολυπόδιον et ὄστρεον. 2 Μιτυλήνης. 3 δύνικος pro Εὔνικος.

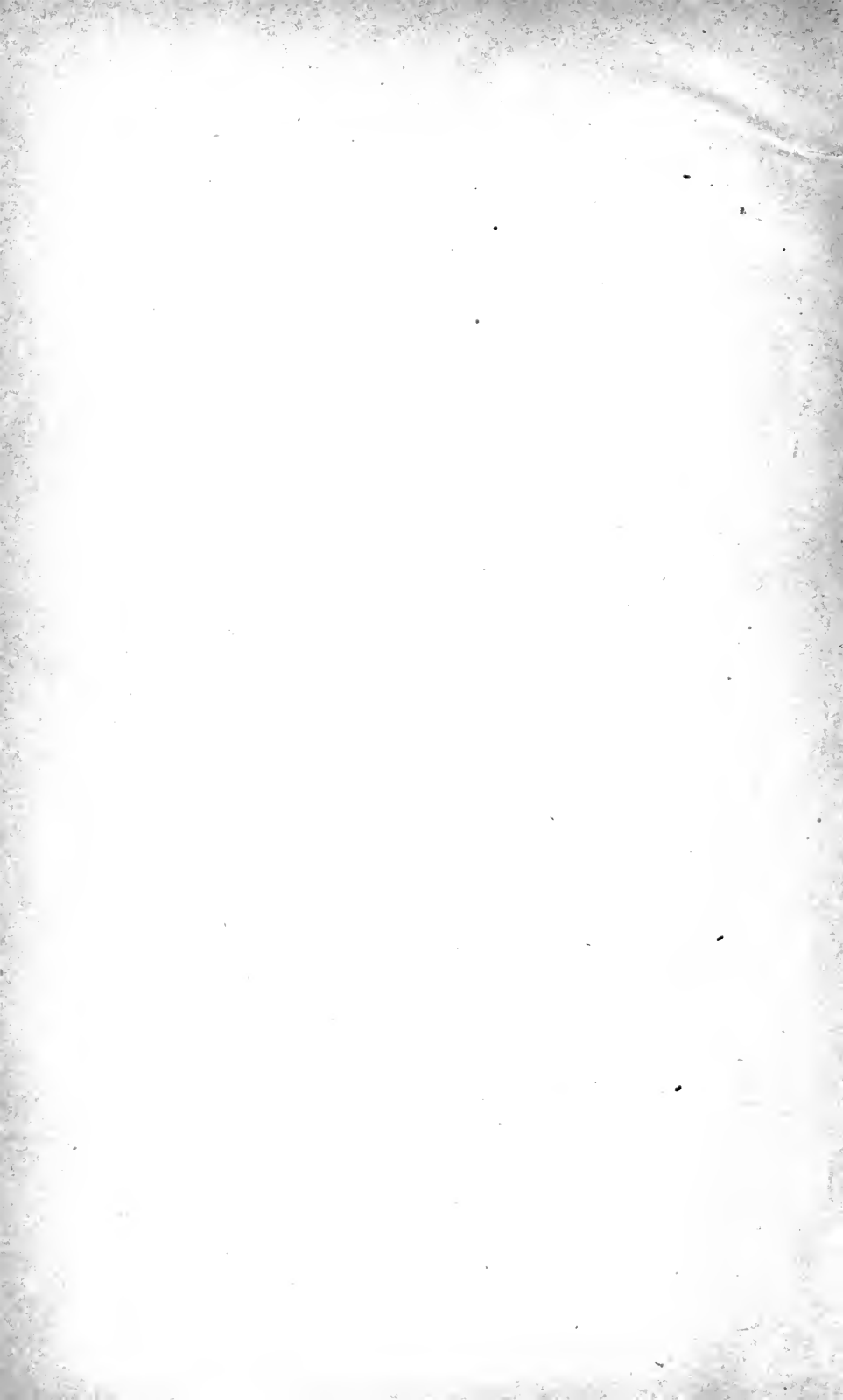
Sannyrion. 10 ποῖ pro Ἴοῖ.

Apollophan. 1 καλαιθίσκος. — 2 δαλνιδει (Δαλίδι). — 6 λεπασταν ἀδύοινον ἐδφραίνει δι' ἡμέρας.

Cephisodor. 3, 1 τὸ σῶμά μοι πριῶ (553), πριῶ τὸ σῶμά μοι (689) 2 μύρον τ' et Ξανθίου (689). 3 χωρὶς πριωμοι βάκκαριν (553), πριω χωρὶς μοι βάκκαριν (689). 5 βάκκαριν. — 9 νιούδ' pro Ἰν. οὐδ'. — 11 νίει pro Ἰν.

Epilyc. 3, 1. 2 κοπιδ' οιω σωμ' αἰέν. 3 πολλὰ οἱ κάρτα. 4 δω-δεμος τοι.

Euthycl. 1, 1 πρῶτον et οἶδεν.

MENANΔΡΟΣ

Meinek. Menandri et Philem. reliq. XXIII sq.

De metris Menandri Marius Victorinus Art. gramm. p. 57, 14 Keil. *Menander in comoediis frequenter a continuatis iambicis versibus ad trochaicos transit et rursum ad iambicos redit.* idem p. 78, 20 (cf. Firmian. ap. Rufin. De metr. com. p. 564, 7) *quantum ad metrum comicum spectat, scio . . Terentianas fabulas metrum ac disciplinam graecarum comoediarum non custodisse, id est quas Menander, Philemon, Diphilus et ceteri ediderunt. nostri enim in modulandis metris . . veteris comoediae scriptores sequi maluerunt, id est Euripolin, Cratinum, Aristophanem.*

ΑΓΡΟΙΚΟΣ

Cf. Ἵτροβολιμαῖος ἢ ἽΑγροικος.

ΑΔΕΛΦΟΙ

ἽΑδελφοί fuerunt etiam Alexidis, Philemonis, Diphili, Apollodori, Hegesippi, Euphronis. Menandream latine expressit Terentius: didascalica *'graeca Menandri'*. cf. tamen quae ad Diphili *Συναποθνήσκοντες* adnotantur et Grauert. Anal. hist. et phil. 116—207. Suet. Vit. Terent. *Adelphorum* (Terentii) *principium Varro praefert principio Menandri.* personarum nomina mutata esse cognoscitur ex fr. 6, id si totum Adelphorum est. unum locum, ubi lenoni meretricem eripiat adulescens, e Diphilo petatum esse Terentius ipse indicat prol. 8. sq., quo indicio fretus Ihne (Quaest. Terent. Bonn. 1843 p. 27) 2, 1, 1—42 Diphili, cetera omnia Menandri esse censet. idem (p. 32) Varronem principium Terentianae fabulae principio Menandreae ideo praetulisse suspicatur, quod raptio psaltria apud graecum poetam narrata tantummodo fuerit a Demea.

1

ὦ μακάριόν με γυναικα οὐ λαμβάνω.

Terentius Andr. 1, 1, 18 *et quod fortunatum isti putant, uxorem nunquam habui.* Donatus dicit autem Romanis ita videri, quos spe-

ctatores habet. Menander ὁ κτλ. μακάριόν μ' ὅστις γυναῖκ' οὐ λ. Dacier. *μ' ὅσπερ Clericus. μ' οὐτῆ Bentl. μ' ἐπεὶ Grauert.* qui omnes accusativum exclamationis e latino sermone in graecum transtulerunt. τὸ μακάριον δ' αὐτῶν· γυναῖκ' οὐ λ. Dziatzko Mus. Rhen. XXXI 374. quo teste cum in Parisino A haec exstent ΤΩΜΑΝΚΑΡΙΑΔΗ| ΜΥΤΙΝΕΚΑΟΡΑΔΜΒΑΝΩΕΤ, omnes istae coniecturae prorsus incertae videntur, Donato praesertim testante *Romanis* spectatoribus *Terentium* haec dixisse. cf. etiam Ihne p. 28. ceterum, ut per litteras me benignissime Dziatzko docuit, graeca Menandri verba quae Donatus adfert in solo codice Parisino A sunt, qui Andriae tantummodo et initii Adelphorum commentarium praebet. ceteri Donati codices graecis Menandri versibus carent: servarunt solae veteres editiones.

2

Terentius 2, 1, 45 *hómīni misero plūs quingentos colaphos infregit mihi.* Donatus *secundum illud Menandri ΑΙΓΟΣ ΤΗ ΠΟΙΩΝ ΤΟΙΓΟΕ Π. ΠΑΤΟ ΤΟΝ ΡΡΩΝΟΝ ΟΙΚΕΤΗΝ λαβών.* Benoit (Mein. V CCXL) *αἰσχρὸν τοῦτ' σοι, | τοιχωρῶχ', εἰς τὸ γρῶνον οἰκέτην λαβῶν . . .* quae neque quid sibi velint neque quomodo cum Terentianis consentiant intellego. Duebnerus (Journal de l'instruction publ. 1855 31 Mart.) *μάστιγι παλῶν ἐντόνωσ | εὐρωστώτατον ἀρωγὸν οἰκέτην λαβῶν.* M. Schmidt. Hesych. *γρόνθων* scribit *γρόνθω τὸν οἰκέτην λαβῶν.* Moeris *πύξ Ἀτικοί, γρόνθος Ἑλληνας.* cf. Eustath. 1322, 40. Hesych. *πυγμαί· γρόνθος . . ἤρουν τὸ συγκεκλείσθαι τοὺς δακτύλους.*

3

εἰ δ' ἔστιν οὗτος τὴν κόρην ὃ διεφθορώς.

Ammonius 41 *Μένανδρος Ἀδελφοῖς κτλ.* Bachmann. Anecd. II 377, 13 *εἰ δ' ἔστιν [οὗτος] τὴν κ. δ.* Eustathius 191, 25 *παρὰ φέρουσι καὶ χρῆσιν ὁμοίαν ἐκ Μενάνδρου τὸ κτλ.* Moschop. Collect. voc. Att. *διεφθορώς* (ex Ammonio). — *εἰ δέ τις τὴν κ. δ. Monac.* 499 (R. Schneider Annal. Fleckeis. 1881 p. 309). ὃ add. K. Terent. 3, 1, 8. 9 confert Valckenarius, 3, 2, 10 Meinekius.

4

*ἔργον εὐρεῖν συγγενῆ
πένητός ἐστιν· οὐδὲ εἷς γὰρ ὁμολογεῖ
αὐτῷ προσήκειν τὸν βοηθείας τινὸς
δεόμενον· αἰτεῖσθαι γὰρ ἅμα τι προσδοκᾷ.*

Stobaeus Floril. 10, 24 *Μενάνδρου Ἀδελφοῖς A. 2. οὐδεὶς Grot.] οὐδεὶς.* versus recte distribuit idem Grotius. si Terentii verba 3,

2, 55 *nam hercle alius nemo respicit nos* ex his Menandri translata sunt, non ubique illum verbum de verbo expressisse adparet.

5

οὐ παντελῶς δεῖ τοῖς πονηροῖς ἐπιτρέπειν,
ἀλλ' ἀντιτάττεσθ'. εἰ δὲ μή, τᾶνω κάτω
ἡμῶν ὁ βίος λήσει μεταστραφεῖς ὄλος.

Stobaeus Floril. 44, 3 *Μενάνδρον Ἀδελφοῖς* A. Maxim. Conf. Serm. 57, 113 p. 665 Combefis. (quae editio sola codicum fide nititur). v. 1. 2 Comp. Men. et Phil. 105. 6 (p. 26 Studemund.), ubi extrema corrupta sunt. 2. *μή γ'*, ἄνω Bernhardy Dionys. 937. 3. *μεταστραφεῖς* B. 'sunt verba Hegionis, qui iniuriam a pravis hominibus inlatam omni modo vindicandam censet' ex scaena 3, 4 post 8 vel post 54. 'omisit Terentius ut saepe, quia generalem sententiam non omnino necessariam continebant.' Ihne Quaest. Ter. 29.

6

πρὸς ἅπαντα δειλὸν ὁ πένης ἐστὶ γὰρ
καὶ πάντας αὐτοῦ καταφρονεῖν ὑπολαμβάνει.
ὁ γὰρ μετρίως πράττων περισκελέστερον
ἅπαντα τάνιαρά, Λαμπρία, φέρει.

Stobaeus Floril. 96, 11 *Μενάνδρον* A. *Adelphis* recte tribuit Meinekius propter Terent. 4, 3, 14 *omnes quibus res sunt minus secundae, magis sunt nescio quomodo | suspiciosi: ad contumeliam omnia accipiunt magis: | propter suam inpotentiam se semper credunt ludier.* apud Terentium *Micionem* adloquitur Hegio. 1. πρὸς ἀπαξᾶπαντα Herwerd. Nov. add. crit. 38. de postposita γὰρ cf. Antiphan. 26, 22. 3. *περισκελέστερον durius, aegrius* Gesner., *περισκελῶς* potius *σκληρῶς, στεροῶς* interpretatur Cobetus, qui N. l. 72. 3 duo haec fragmenta esse suspicatur, quorum alterum cum *Adelphis* nihil commune habeat. Bentleius omnia recte cohaerere censebat, si τὸν μετρίως πράττοντα *pauperem* interpretaremur.

7

Terentius 4, 5, 59 *quid credebas? dormienti haec tibi confecturos deos?* ubi codex Babinus *Menandri* v. . . *sus est in illo loco que . . . γυμνατεραν . . . ταλον* abet h . . . indicavit Spengel. Varr. L. l. p. 118.

8

ὁπῶ τῆς ὑποχεῖν ἀνεβόα καὶ δῶδεκα
κνάθους, ἕως κατέσεισε φιλοτιμούμενος.

Athenaeus 10, 431 b Μένανδρος Ἀδελφοῖς κτλ. κατασεῖν δὲ ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις προπινόντων (ὑπὸ πινόντων Α), τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. 2. κατέσειε Dindf. φιλοτιμούμενον Schweigh. φιλοτιμουμένους Pauw. — Phot. κατέσειε· λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις προπινόντων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. cf. Philem. 84. de verbo ὑποχεῖν cf. Sophil. 4, 3. Cobet V. 1.² 123. N. 1. 601.

Grauertus ad Demeae narrationem de rapta psaltria referebat; Benfeius fragmentum ad Ἀλίας pertinere censebat adsentiente Ilnio p. 32.

9

κοινὰ τὰ τῶν φίλων.

Schol. Plat. 319 Bekk. κοινὰ τὰ τῶν φίλων, ἐπὶ τῶν εὐμεταδότην . . . καὶ Μένανδρος ἐν Ἀδελφοῖς β'. (β' unus Bekkeri codex omittit, alius habet ἐν Β.) cf. Grauert. Anal. hist. phil. 136. 7. Ritschl. Parerg. I 270. 1. Suidas κοινὰ τὰ τῶν φίλων . . . κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Ἀδελφοῖς. Terent. 5, 3, 17 *nám vetus verbum hoc quidem est, commúnia esse amicorum inter se ómnia.* cf. Zenob. 4, 79 cum eis quae adnotavit Leutschius. Iacobsius not. mscr. αἴνος (λόγος Mein.) παλαιός ἐστὶ κοινὰ τὰ τῶν φίλων, caesura non optima.

10

ἐγὼ δ' ἀγροῖκος, ἐργάτης, σκυθρός, πικρός,
φειδωλός.

Photius σκυθρός· ἀνθέκαστος, ἀστυρός. Μένανδρος κτλ. ἐργάτης] τ in litura, pro σι ut videtur. Terent. 5, 4, 12, *ego ille agrestis, saevos, tristis, parcus, truculentus, tenax, dúxi uxorem.* similiter Strepsiadēs in Nubibus (43 sq.). de accentu vocis ἀγροῖκος cf. quae ad Antiphānis Ἀγροικόν adnotavimus.

11

θεός ἐστὶ τοῖς χρηστοῖς ἀεὶ
ὁ νοῦς γάρ, ὡς ἔοικεν, ᾧ σοφώτατοι.

Iustinus Mart. De monarch. 41 e. 109 a Mor. 5, p. 148. 50 Otto κτλ. 2. ᾧ Benth.] οἱ. Ἀδελφοῖς] δελφοῖς Argent.

12

τί πολλὰ τηρεῖν πολλὰ δεῖ δεδοικότα;

Stobaeus Floril. 8, 8 Μένανδρος Ἀδελφοῖς Α. τὸν δεδοικότα Α. Meinekius confert Eurip. Phoen. 252 ἢ πολλὰ μοχθεῖν πόλλ' ἔχων

ἐν δώμασιν βούλει; Gregor. Nazianz. Epist. 340 τί δεῖ θησαυρίζειν λησταῖς καὶ κλέπταις καὶ καιρῶν μεταβολαῖς; 'convenit sententia in personam Getae, qui 3, 2, 52 victus erae argumentis dicit *quid istic?* et optime addere potuit τί πολλὰ κτλ. omisit Terentius iterum sententiam generalem'. Ihne p. 30.

Praeterea monost. 696

οἷμοι· τὸ γὰρ ἄφνω δυστυχεῖν μανίαν ποιεῖ
ad *Adelphos* videtur pertinere conl. Terent. 2, 1, 43 *minime miror qui insanire occipiunt ex iniuria.* —

Donatus fabulam Menandream, nullis tamen poetae verbis adiectis, commemoravit 1, 2, 1 *melius* (Terentius) *quam Menander, cum hic illum ad iurgium promptiorem quam ad resalutandum faciat.* 2, 4, 10 *Menander mori illum* (Ctesiphonem) *voluisse fingit, Terentius fugere.* cf. Grauert. p. 133. 3, 2, 53 *apud Menandrum Sostratae frater inducitur,* qui apud Terentium est amicus mariti Sostratae. 5, 8, 15 *apud Menandrum senex de nuptiis non gravatur: ergo Terentius ἐφρητικῶς,* ubi non tantopere vel alio modo gravatur scribendum esse suspicatur Ihne p. 31.

cf. etiam 615. 663. 730. 864.

ΑΛΑΕΙΣ

Herodian. I 540, 15 Léntz. Steph. Byz. Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες... δασύνεται δὲ τὸ Ἀλαί, ὡς καὶ ἐν τῷ δράματι Μενάνδρου (τῷ οὕτως ἐπιγεγραμμένῳ add. Mein. in ed. Steph.) ἀπὸ τοῦ Ἀραφηνίσου Ἀλαῖς διακεῖσθαι τὰ πρᾶγματα, ὅς ἐστι τόπος τῆς Ἀττικῆς. Manuel. Moschop. p. 33 Titz. ἄλεσούριον δὲ δασύνεται .. καὶ Ἀλειῖς (Ἀλαεῖς Mein.) δράμα Μενάνδρου. cf. Eur. Iph. T. 1452 sq. Cram. Anecd. Par. I 397, 25 sq. Boeckh. Oec. Att. II 276. Bursian. Geogr. gr. I 348. 9. Κόνων Ἀλαεῖς est Demosth. 48, 5, Δεινίας Ἀλαεῖς C. I. I 341. 'probabile est unum alterumque eorum quae ex sequenti fabula adferuntur ex Halaensibus derivatum esse'. Mein. cf. fr. 26.

ΑΛΙΕΙΣ

Vel ut alii Ἀλιεύς. *Piscatores* fuerunt L. Pomponii Bononiensis. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 243. de argumento quae exposuit Birtius Elpid. 69 sq. ea vera esse neque adfirmare neque negare in animo est.

χαίρ', ᾧ φίλη γῆ, διὰ χρόνου πολλοῦ σ' ἰδὼν
ἀσπάξομαι· τουτὶ γὰρ οὐ πᾶσαν ποιῶ
τὴν γῆν, ὅταν δὲ τοῦμὸν ἐσίδω χωρίον·
τὸ γὰρ τρέφον με τοῦτ' ἐγὼ κρίνω θεόν.

Stobaeus Floril. 56, 3 *Μενάνδρου Ἀδελφῶν* A. v. 4 Iustinus De monarch. 40 b (p. 148 Otto) *ἐν Μισουμένῳ δὲ πάλιν ἀποφαίνων τῶν εἰς θεοὺς παραλαμβάνομένων τὰς γνώμας, μᾶλλον δὲ ἐλέγχων ὡς οὐκ ὄντας ὁ αὐτὸς Μένανδρος . . . ἐν Ἀλιεῦσι τὸ γὰρ κτλ.* ac sic Ἀλιέων Stobaeo pro Ἀδελφῶν reposuit Grauert. Anal. hist. phil. 143. 1. σ'] δ' A. 2. ταντὶ Voss. 3. τὴν γῆν] τινὰ γῆν Herwerd. Obs. crit. 85. οὐχὶ πᾶν ποιῶ γῆδιον Mein. Stob. III LXXI. εἰσίδω] ἐπίδω Elmsleius Ach. 42 auct., iniuria reprehensus a Fritzschio Arist. Thesm. 657 p. 242, siquidem ante vocalem comici sola εἰς forma utebantur. cf. Bachmann. Coniect. Arist. 87. 8. atque ἐφορᾶν sic Arist. Ach. 1156. Thesm. 1049. Ran. 879. ἐπιδέσθαι Nub. 289. 4. τὸ δὴ — λέγω θ. monost. 490.

3. τὴν γῆν non vituperandum est: cum enim dixerit χαῖρ' ὃ φίλη γῆ, recte addit non *totam* terram a se salutari, sed exiguam eius particulam, suum agellum. fortasse tamen γῆν τήνδ' *hanc meam patriam non totam saluto*, sed agellum. nam ὅδε pronomen comici cum substantivo coniungunt et addito articulo et omisso.

14

ὁ πρῶτος εὐρῶν διατροφὴν πτωχῶ τέχνην
πολλοὺς ἐποίησεν ἀθλοῦς· ἐπλοῦν γὰρ ἦν
τὸν μὴ δυνάμενον ξῆν ἀλύπως ἀποθανεῖν.

Stobaeus Floril. 61, 1 *Μενάνδρου Ἀλιέως* A. Plaut. Trin. 2, 58 *de mendico male meretur qui ei dat quod edit aut bibat: | nam et illud quod dat perdit et illi pròdit (i. e. producit) vitam ad miseriam.* (Toeppel. Progr. Neobr. 1857 p. 11.)

15

ὡς δὲ τὴν ἄκραν
κάμποντας ἡμᾶς εἶδον, ἐμβάντες ταχὺ
ἀνηγάγοντο.

Bekker. Anecd. 402, 8 *ἀνηγάγοντο· ἀνήχθησαν . . . Μένανδρος Ἀλιεῦσιν κτλ.* κάμποντας Bekker.] κάμποντες. *ut nos promunturium flectentes viderunt, celeriter navem conscenderunt.*?

16

ἐκλελάκτικεν
ὁ χορηστὸς ἡμῖν μοιχός, ἀλλ' ἀντάλλαγος —

Suidas *ἀντάλλαγον* καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἄλλου ἡλλαγμένον, οὐχὶ ἀνταλλον. *Μένανδρος . . . ἐν Ἀλιεῖ κτλ.* idem *ἐκλελάκτικεν· ἀποβέβηκεν, ἀπέφυγεν.* Bekker Anecd. 410, 30 *ἀνταλλαῖος* (Mein. *ἀντάλλαγος*)

ἐντὶ τοῦ ἀνταλλος. cf. 254. ἀνταλλος Atticis quidem ignotum. manifesto oratio abrupta est.

17

δύ' οἰκίας

φηλοῦν γερόντων, ὡς λέγεις, ἀβελτέρων.

Photius et Suidas φηλοῦν· ἀπατᾶν. Μένανδρος Ἀλιεῖ κτλ. Schol. Aristoph. Pac. 1165 φῆλος ὁ ἀπατεῶν. Μένανδρος Ἀλιεῖ δύ' — γερόντων. φηλοῦν] φιλων cod. Phot. φηλῶν Schol. Arist. et Porson. φήλων (adiect.) Naber. — Phot. φηλώματα· ἐξαπάτας. φηλοῦν γὰρ τὸ ἐξαπατᾶν. eadem fere Harpocr. φηλώματα. Bekker. Anecd. 315, 11 φηλώματα· αἱ ἀπάται, παρὰ τὸν φήληκα. φήληξ δ' ἐστὶν ὁ ὄλυνθος ὁ φαινόμενος μὲν πέπειρος, οὐκ ὦν δέ (sic ex Bekkeri emend.). 71, 4 φήληκες . . παρὰ τὸ φηλοῦν, ὅ ἐστιν ἀπατᾶν. Hesych. φηδῶσαι (φηλ.), φηλήτησι, φήλον, φηλωθεῖς. — in verbis δύ' οἰκίας vitium latere iure suspicabatur Iacobs. not. ms. δύο σικίας φηλῶν — ὡς λέγουσ' Nauck. Ztschr. Gymnas. X 505. fortasse δυσσηκοῖαν . . | φ. γ. φηλῶν an φηλοῦν verum sit discerni non potest.

18

χαλεπὸν γε θυγάτηρ κτῆμα καὶ δυσδιάθετον.

Stobaeus Floril. 77, 6 Μενάνδρου Ἀλιεύς (i. e. Ἀλιεῦσι Mein.) A. cf. 60 et monost. 750. Hesychius οὐκ εὐδιάθετος· οὐ δυναμένη εὐχερῶς γήμασθαι, unde Mein. in Menandro κοῦκ εὐδιάθετον. 'metaphora a mercibus venum expositis petita. Lycon. Diog. L. 5, 65 βαρὺ φορτίον παροὶ κόρη.' Mein. cf. etiam Cobet. Mnem. n. VIII 376.

19

δύναται τὸ πλουτεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖν.

Stobaeus Floril. 91, 5 Μένανδρος Ἀλιεῖ A. idem versus monost. 120 et sine auctoris fabulaeve nomine Hermog. Progymn. p. 8, 1 Spengel. 'interdum divitiae etiam humanum faciunt hominem'. est enim Stobaei liber Ἐπαινος πλούτου.

20

καὶ χρυσολαβῆς καλὸν πᾶν

ἐγχειρίδιον.

Pollux 10, 145 Εὐροπίδης μὲν ἐν Παλαμῆδει λέγει κώπην χρυσόκολλον, Μένανδρος δὲ ἐν Ἀλιεῦσι κτλ. ἐγχειρίδιον fr. 74, 6 et Hermipp. 46, 5.

21. 22. 23

παχὺς γὰρ ὅς ἐκειτ' ἐπὶ στόμα.

ἔτροφῆσεν ὥστε μὴ πολλὴν τροφᾶν χρόνον.

ἴδιον ἐπιθυμῶν μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται
εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς χολλάδας κείσθαι παχύν,
ὑπτιον, μόνις λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω,
ἔσθιόντα καὶ λέγοντα 'σῆπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.'

Athenaeus 12, 549 c μνημονεύει δ' αὐτοῦ (Διονυσίου τοῦ Ἡρακλεώτου) Μένανδρος ἡμιστά γ' (τ' Α) ὢν λοιδορὸς ἐν τοῖς Ἀλιεῦσιν, τὸν μῦθον ὑποσησάμενος ὑπὲρ τινῶν φηγάδων ἐξ Ἡρακλείας (fr. 21). καὶ πάλιν (fr. 22) καὶ ἔτι κτλ. ἀπέθανε δὲ βιώσας ἔτη πέντε πρὸς τοῖς πενήκοντα, ὧν ἐτυράννησε τρία καὶ τριάκοντα, ἀπάντων τῶν πρὸ αὐτοῦ τυράννων πρῶτητι καὶ ἐπιεικείᾳ διενηνοχῶς. χολλάδας, non χολάδας A. Bekker. Anecd. 72, 19 χολλάδες· διὰ δυοῖν λλ, αἱ τῆς γαστρὸς διὰ παχύτητα ἐπιπτύξεις. Bachmann. Anecd. I 418 χολλάδας διὰ τῶν δύο λλ, τὰς ἐν ταῖς λαγῶσι σάρκασι. οὕτως Φερεκράτης (246). — Athen. 12, 549 ab Διονύσιος ὁ Κλεάρχου τοῦ πρώτου τυραννήσαντος ἐν Ἡρακλείᾳ υἱός, καὶ αὐτὸς τῆς πατρὶδος τυραννήσας ὑπὸ τροφῆς καὶ τῆς καθ' ἡμέραν ἀδηφαγίας ὑπερσαρκήσας, ὥστε διὰ τὸ πάχος ἐν δυσπνοιᾷ συσχεθῆναι καὶ πνιγμῶ (i. e. τὸ πνεῦμα ἔχον ἄνω, Sosier. 1, 3). cf. Aelian. V. h. 9, 13 et quae ad Diphili *Amastri* adnotavimus. Heraclea est Pontica. diversus ab hoc est Dionysius Heracleota philosophus ὁ Μεταθέμενος (Θεοφάντου υἱός Diog. L. 7, 166).

'induxerat poeta exsules Heracleotas de incredibili Dionysii edacitate querentes'. Mein. 'ut sus iacebat promus'. cf. Cratin. 52. fr. 21. 22 desumpta sunt ex narratione exsulum, neque ullo modo, ut putabat Mein. Anal. Ath. 252, pugnant cum v. 23, 3 (ὑπτιον): nam tertio fragmento ipsius Dionysii verba continentur.

23, 1 scribendum esse νῆ Δί' ἐνθυμονόμενῳ μοι θ. κτλ. monui Mus. Rhen. XXX. 408. 9. 3. cf. Horat. C. 1, 15, 25 *sublimi anheliu*.

24

εὐποροῦμεν, οὐδὲ μετρίως· ἐκ Κυῖνδων χρυσίου,
Περσικὰι στολαὶ δὲ κείνται πορφυραῖ, τορεύματα
ἔνδον ἔστ', ἄνδρες, ποτηρίδια, τορεύματα,
κάκτυπωμάτων πρόσωπα, τραγέλαφοι, λαβρώνια.

Athenaeus 11, 484 c λαβρώνια, ἐκπώματος Περσικοῦ εἶδος . . . πλατὺ δ' ἐστὶ τῇ κατασκευῇ καὶ μέγα· ἔχει δὲ καὶ ὄτα μεγάλα. Μένανδρος Ἀλιεῖ κτλ. v. 4 extr. Athenaeus 11, 500 c τραγέλαφος· Μένανδρος δ' ἐν Ἀλιεῖ φησι τραγέλαφοι, λαβρώνιοι. Photius λαβρώνιον· εἶδος ποτηρίου πλατὺ τῇ κατασκευῇ, καὶ μεγάλα ὄτα ἔχον. οὕτως Μένανδρος. 1. εὐπορου μὲν A. Κυλίνδων Mein.] κυλίνδων A. 2. δὲ κείνται Heindorf. fil. ap. Mein. addend. ad Men. p. 562] δ' ἐκείναι. τορεύματ' A. πορφυρᾶ τε στρώματα Bentl. 3. ποτηρίδιά τε καὶ Bentl. ποτήρι' Ἰνδικά τε τορ. Jacobs. Addit. Athen. 261. 4. κάκτυπώματ' ἐνπρόσωπα Dobr. Suid. λαβρώνιον· εἶδος ἐκπώματος. καὶ λαβρώνιος (Diphil. 80. Hipparch. 3. Poll. 6, 96).

'militem audire mihi videor opes quas ex militia reportasset ambitiose enumerantem'. Mein. fortasse significatur Macedo τῶν ἀργυρασπίδων, qui thesauros in isto Ciliciae oppido multos per annos custodiebant. Strab. 14, 672 ὑπέροκειται δὲ τὰ Κύινδα τῆς Ἀρχιάλης ἔρυμα, ᾧ ἐχρήσαντό ποτε οἱ Μακεδόνες γαζοφυλακίῳ. ἦρε δὲ τὰ χρήματα Εὐμένης ἀποστὰς Ἀντιγόνου. cf. Diodor. 18, 58. 9. 62. 19, 56. 20, 108. 9 (Ol. 115, 3—119, 3). Plut. Eumen. 13 init. 16. Demetr. 32 init. Droysen. Hellen. I 195 not. 199. 321. 525. 545. 557. — etiam τραγέλαφοι hic sunt pocula, ut Diphil. 80.

in v. 2 sequor Bentleium. in v. 3 constat corruptum esse ποτηρίδια, quae forma deminutiva neque exstare usquam videtur neque decet militem gloriosum. restituto eo quod in tali rerum pretiosarum indice deesse vix poterat scr. ποτήρι' ἄλλα τ' ἀργυρώματα. cf. Antiphan. 224. Menand. 537, 7. Apollod. Gel. 3. neque πρόσωπα in v. 4 sanum est: fort. κάκτυπωμάτων τὰ πρῶτα.

25

καὶ θάλαττα βορβορώδης, ἣ τρέφει θύννον μέγαν.

Athenaeus 7, 303 c μνημονεύει δὲ τοῦ θύννου . . . Μένανδρος Ἀλιεῦσι κτλ. καὶ θάλασσα καὶ A. alterum καὶ eiecit Bentl. θάλαττα Mein. Μένανδρος add. Dalecamp.

26

ἀναπετῶ τουτὶ προσελθὼν κούκ ἀνέξομ' οὐκέτι.

Suidas et Zonaras 204 ἀναπετῶ· ἀναπετάσω. Μένανδρος Ἀλιεῦσιν κτλ. προσελθὼν D Suid. et Zon.] προσελθὼν A K. Ἀλιεῦσι Kuster.] ἄλλοις. an Ἀλαεῦσι? — τουτί, τὸ θύριον Dobr.

'suspisor haec ab eo piscatore pronuntiari, qui cistam monumenta puellae condentem recluderet'. Bernhardy. — fort. ἀναπετῶ | τουτί κτλ.

27

ἀμφιβλήστροφ περιβάλλεται

Μένανδρος ἔφη ἐν Ἀλιεῖ. Poll. 10, 132. περιβάλλεται vel περιβέβληται Mein., 'numeris anapaesticis'. simillime Herodot. 1, 141. cf. 2, 95. Aesch. Ag. 1382. Choeph. 492.

28

ἡδυλλῆζειν

Photius ἡδυλισμός· εἶδος τι κολακείας. καὶ Μένανδρος ἐν Ἀλιεῖ κέχρηται τῷ ἡδυλλῆζειν. Eustath. 1417, 21 ἡδυλισμός, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἡδυλλῆζειν παρὰ Μενάνδρου. Hesych. ἡδυλλῆσαι· συνουσιάζειν. ἡδυλισμός· συνουσία.

29

ἡ λαμπήνη

. . . ἐν τοῖς Μενάνδρου Ἀλιεῦσιν Pollux 10, 52. Phot. λαμπήνη· εἶδος ἄρματος ἀμάξης (ἀρμαμάξης Dobr.). οὕτω Μένανδρος. Hesych. λαμπήνη· εἶδος ἀμάξης ἐφ' ἧς ὄχονται. ἔνιοι ἀπήνη. ἡ ἀρμαμάξης περιφανοῦς βασιλικῆς. similiter Suid. λαμπήνη. cf. Soph. fr. 405 N. Posidipp. 10.

Prasterea cf. fr. 8.

ΑΝΑΤΙΘΕΜΕΝΗ Η ΜΕΣΣΗΝΙΑ

Sic solus Suidas (fr. 32): ceteri aut Ἀνατιθεμένην aut Μεσσηνίαν commemorant, unde Meinekius fortasse non unam, sed duas fuisse fabulas coniecit. ἀνατίθεσθαι, *sententiam mutare*, saepissime Plato. ac proprie οἱ πεπτεύοντες dicebantur ἀνατίθεσθαι. cf. fr. 86. si Suidas recte titulum coniunctim scripsit, consentaneum est puellam Messeniam dici, 'quae cum amatori nuptiarum spem fecisset, postea sententiam mutarit' (Mein.) nuptiarumque diem simulatione et fallaciis distulerit. — Demetrius De elocut. 153 de artificio Socratis in Nubibus (177 sq.) disputans ἐκ δύο τόπων ἐναυῖθα ἐγένετο ἡ χάρις. οὐ γὰρ παρὰ προσδοκίαν μόνον ἐπηνέχθη (cf. 152), ἀλλ' οὐδ' ἠκολούθει τοῖς προτέροις. ἡ δὲ τοιαύτη ἀνακολουθία καλεῖται γριῖφος . . . καὶ παρὰ Μενάνδρου δὲ ὁ πρόλογος τῆς Μεσσηνίας. cf. Fritsch. Adversar. I p. 9—11.

30

οἱ δ' ἀρπάσαντες τοὺς κάρους τοὺς στρογγύλους
ὑδρονον ἀνδρειότατα κηπουροὶ πάλιν.

B. 'ἤντλον' λέγειν δεῖ καὶ 'κάρους' οὐ δεῖ λέγειν,
ἀλλ' 'ἀντλιαντλητῆρας'.

Bekker. Anecd. 411, 12, ἀντλιαντλητῆρα. Μένανδρος Μεσσηνία κτλ. 1. τοὺς στρ. Bekker.] στρ. 2. κηπουροὶ Mein.] κη . . .

v. 3. 4, quos perperam Meinekius grammatici esse putabat, alteri personae tribuit Buttman. (Mein. Men. rel. 562). si non essent Menandri, ille λέξειων χρησίμων auctor non habebat quo sententiam suam firmaret. nam propter ipsam illam vocem (ἀντλιαντλ.) Menandri eclogam attulit. atque haud raro in comoedia qui non satis attice loqui videntur ab altera persona sic castigantur.

31

τίθηνι' ἔχειν χολήν σε καλλιωνύμου
πλείω.

Aelianus N. an. 13, 4 (ὑπὲρ τοῦ καλλιωνύμου) Ἀριστοτέλης (H. an. 8, 506 b 10) λέγει ὅτι ἄρα ἐπὶ τοῦ λοβοῦ τοῦ δεξιοῦ καθημένην ἔχει χολήν πολλήν . . . καὶ μαρτυρεῖ τούτοις ὁ Μένανδρος ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ οἶμαι λέγων κτλ. Plin. N. h. 32, 69 *callionymi fel . . . nulli hoc piscium copiosius, ut existimavit Menander quoque in comoediis.* cf. Anaxipp. 2, 2. Athen. 7, 282 cd. — amatoris esse puellae nimiam exprobrantis iracundiam sententia est Fritzschi p. 10.

32

Ἀράβιον ἄρ' ἐγὼ κεκίνηκ' ἄγγελον.

Apostolius 3, 71 Ἀράβιος ἀλχητής· τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπανστί διαλεγόμενων . . . Μένανδρος Μεσσηνία κτλ. ἄγγελον Mein.] ἀύλον. Suidas Ἀράβιος ἄγγελος· Μένανδρος Ἀνατιθεμένη ἢ Μεσσηνία, παρὰ τὴν παροιμίαν Ἀράβιος ἀλχητής. Proverbia Coisl. 40 p. 124 ἀπὸ τούτου ἐλήφθη ἡ παροιμία (Ἀράβιος ἀλχητής), ἣν μεταλλάξας Μένανδρος Ἀράβιον, φησίν, ἐξένηκα σύμβουλον, καὶ Ἀράβιον ἐγὼ κεκίνηκ' ἄγγελον. Hesych. Ἀράβιος ἄγγελος· παροιμία παρὰ τὸ Ἀράβιος ἀλχητής παραλαβανομένη ἐπὶ τῶν ἀπάνστως διαλεγόμενων. cf. 871 et quae annotavimus ad Canthar. 1, ubi ante 'Dion. Perieg.' add. 'Eustath.'

33

ἡρεῖται μ' ὄλωσ

ἐπικόπανόν τι.

Pollux 10, 101 τράπεζα μαγειρική, ἣν οἱ νεώτεροι ἐπικόπανον. ἔστι δὲ τοῦνομα παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μεσσηνίᾳ κτλ. idem 6, 90 ἐπίξηνον, ὅπερ ἢ νέα κωμῳδία ἐπικόπανον καλεῖ. μ' Hemsterh.] μὲν. 'me quidem plane mensam coquinariam quandam existimat: adeo scilicet me verberibus lacerat.' Bentl. Epist. Hemsterh. 62. puellam de acceptis iniuriis queri arbitratur Fritzs. p. 10.

34

Suidas ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγγα· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μὲν, οὐ πιστευομένων δέ. μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένη (ἐν Ἀνατιθεμένη om. C). Apost. 2, 12 ἀλ. τ. ἐπὶ Σ . . . μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένη. Zenob. 2, 17 ἀλ. τ. ἐπὶ Σ. ταύτης μέμνηται Μένανδρος. cf. Cratin. 442. Alexid. 305.

35

Harpocration 127 μετοίκιον· Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένη . . . πρὸς ταῖς ἰβ' δραγμαῖς καὶ τριῶβολόν φησι τούτους (i. e. τοὺς μετοίκους) τελεῖν, ἴσως τῷ τελῶνῃ (τῷ γραμματεῖ Poll. 3, 55). eadem omissis tamen fabularum titulis et tribus verbis extremis Photius 263, 3 et Suidas. cf. Boeckh. Oec. Att. I 446. Schoemann Ant. gr.² I 366.

36

Ἰσσα

ἐπίφθεγμα ἐπὶ τῶν ἀπολαχόντων καὶ ὄλωσ δυσπραγούντων. ἔστι καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου καὶ ἐτέρωθι. Photius 114, 7 et Suidas (qui ζ λαχόντων). cf. Plat. com. 66. Nauck. Aristoph. Byz. 161. — exclamatio hominum alienis malis gaudentium.

37

Photius et Suidas ψύλλα καὶ ψύλλαι· θηλυκῶς· παρὰ δὲ Ἡροδότῳ (4, 173) Ψύλλοι, ἔθνος Λιβύης, καὶ τὸ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου κύριον ὄνομα. 'Psyllus lenonis nomen est in Anthol. Palat. 7, 403'. Mein. Steph. Byz. Ψύλλοι, καὶ Ψυλλικός κόλπος ἐν τῷ Λιβυκῷ κόλπῳ.

ΑΝΔΡΙΑ

Terent. Andr. prol. 9 *Menānder fecit Andriam et Perinthiam: qui utramvis recte nōrit, ambas nōverit; non ita dissimili sūnt argumento, at tamen dissimili oratiōne sūnt factae et stilo. quae cōvenere in Andriam ex Perinthia fatētur transtulisse atque usum pro suis.* Donatus ad v. 10 *prima scaena Perinthiae fere eisdem verbis quibus Andria scripta est; cetera dissimilia sūnt, exceptis duobus locis, altero ad versus XI, altero ad versus XX, qui in utraque fabula positi sūnt.* idem ad v. 13 *consciū sibi est (Terentius) primam scaenam de Perinthia esse translata, ubi senex ita cum uxore loquitur, ut apud Terentium cum liberto: at in Andria Menandri solus senex est. ac didascalica: graeca Menandru.* cf. Grauert. Anal. p. 173 sq. prius a Menandro scriptam esse Andriam ut simpliciore fabulam arbitratur Ihnius (Quaest. Terent. 9), postea

inmutatam orationis forma paucisque scaenis auctam pro uno amore duobus inlatis et Charini Byrrhiaequae personis additis (Donat. 2, 1, 1) *Perinthiae* nomine iteratam. apud Terentium autem nihil praeter scaenas 2, 1. 2. 4, 1. 2. 5, 5. 6 ex *Perinthia* fluxisse (p. 5—8). cf. etiam quae de Menandreae fabulae dispositione disputavit Dziatzko Mus. Rh. XXXI 235 sq. de Caecili Statii *Andria* ambigua est quaestio. cf. Ritschl. Parerg. 133. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 37. Dziatzko p. 247 n. 1. — scripturas cod. Paris. indic. Dziatzko.

38

Terentius Andr. 1, 2, 33 *nil me fallis*. Donatus (schol. 1) *id est non te ignoro, non me decipis. sic Menander ΝΥΝΘ . ΟΥΛΕΝ Ο-Θ ΛCMENAM*. (schol. 2) *figura ΛΛΗΝΙC a loco . ΟΥΕΝΛΙΕ . ΛΝΘ ΛΝΙCΑΝ*. (schol. 3) *lates, ut sit ΟΥΔΕΝΜΕΛΕΛΗΘΛC nihil me fallis*. ex quibus νῦν δ' οὐ λέληθας μὴν ἐμέ, *figura ἑλληνισμός, οὐδέν με λανθάνοις ἄν, οὐδέν με λέληθας* exsculperunt.

39

εὐρετικὸν εἶναι φασὶ τὴν ἐρημίαν
οἱ τὰς ὄφοῦς αἴροντες.

Terentius 2, 4, 3 *venit meditatus alicunde ex solo loco, orationem sperat invenisse se*. Donatus *Menander ΕΥΡΕΙΚΟΝΕΙΝΑΙΟΛ- CΙΤΗΝΕΡΕΜΙΑΝΟΙΤΑC ΟΦΡΙCΑΙ* pontef. οἱ τὰς ὄφο. αἴφ. philo- sphi sunt.

40

Terentius 3, 1, 15 *Iunó Lucina, fér opem*. Donatus *obstetriciam hanc potestatem Iunoni attribuit Terentius, quamquam Menander illam Dianam adpellet*. Eugraphius hanc (Iunonem) *quidam tamen potius Dianam esse dixerunt: nam ita Menander ipsam vocat cum dicit "Αρτεμιν*. Schol. Theocrit. 2, 66 *καὶ παρὰ Μενάνδρῳ· 'αἱ κῦτσκουσαι ἐπικαλεῖσθε τὴν "Αρτεμιν, ἀξιοῦσθαι συγγνώμης ὅτι διεκορήθητε'*. 'quae ita scribenda videntur καὶ παρὰ Μενάνδρῳ αἱ κῦτσκουσαι ἐπικαλοῦνται τὴν "Αρτεμιν ἀξιοῦσθαι συγγνώμης ὅτι διεκορήθησαν.' Mein. ac διεκορήθησαν Ambros. Ziegler. p. 23. εἰώθησιν ἐπικαλεῖσθαι Duebner. ἐπικαλεῖσθαι — ἀξιοῦσι συγγνωμο- νῆσαι Ahrens.

41

λούσατ' αὐτὴν αὐτίκα.

Terentius 3, 2, 3 *nunc primum fac ista ut lavet*. Donatus (schol. 1) *Menander ΛΟΥC . ΛΤΛΥΤΚΝ*. (schol. 2) *sic enim et Men-*

ander ΛΟΥΓΑΤΕΛΑΡΤΗΝΥΤΙΣΑ. αντίκα Bentl., ὡς τάχιστα Grauert, ὄτι τ. Mein.

42

καὶ τετάρων ῥῶν μετὰ τοῦτο, φιλλάτη,
τὸ νεοττίον.

Photius et Suidas νεοττός· ἡ τοῦ ῥῶυ λέμιθος καὶ τὸ πυρρόν. Μένανδρος Ἀνδρία κτλ. praeceptum obstetricis est. Terent. 3, 2, 3 *poste deinde quod iussi ei dari bibere et quantum imperāvi, date.* τὸ νεοττίον (vel. τὸν νοττόν) Mein.] τὸν νεοττόν Phot. et Suid. A. τῶν νεοττῶν Suid. VC. τὸ νεοττόν Med., probatum Benteleio et Dobraeo. Hesych. νεοττίον· Ἀτικοὶ τοῦ ῥῶυ τὴν λέμιθον. cf. Diphil. 121. ceterum versus etiam sic distingui possunt: καὶ τετάρων | ῥῶν κτλ.

43

Terentius 3, 4, 13 *quidnam auidio?* Donatus *legitur et audiam.* Menander enim sic ait ΠΡΟΤΟΝΚΥΜΕ, unde Dziatzko p. 238 τί ποτ' ἀκούσομαι; antehac ex scriptura editionum opinor effecerant τί δὴ ποτ' ἀκούσω; (coni. aor.).

44

Terentius 3, 5, 5 *posthac incolumem sat scio fore me, si devito hoc malum.* Donatus Menander sic: ΑΝΘΕΟΘΕΤΘΟ . ΚΛΑΠΠΟΛ- CΙΜΠΠΙΕ *et est sensus: tam difficile est hinc evadere, ut qui hinc evaserit videatur immortalis futurus.* unde Dziatzko ἐνθένδε σωθεὶς οὐκ ἂν ἀπολοίμην ποτέ (fort. ἀπολοίμην ἔτι vel ἐγώ). ante illum Casaubonus ἐνθεν ἀποφεύγων (ἐνθένδ' ἀποφυγὼν Mein.) οὐκ ἂν ἀπολοίμην ποτέ.

45

Terentius 4, 3 11 *ex ara hinc sume verbenas tibi.* Donatus (schol. 1) *ex ara, sc. Apollinis, quem Δήλιον Menander vocat.* ΛΡΙΑΙΟη Par. cassion al. (schol. 2) Menander sic ΚΟΛΕΞΙΑΣΚΥ- ΜΥΡΡΥΝΑΣ ΧΧΗΛΑ . ΙΕ ΤΕΙΝΕ. Servius Verg. Aen. 12, 120 *abusive verbenas iam vocamus omnes frondes sacraias, ut est laurus, oliva vel myrtus.* Terentius 'ex ara sume hinc verbenas.' nam myrtum fuisse Menander testatur, de quo Terentius transtulit. ἀπὸ δεξιᾶς σὺ μυρρίνης κλάδους λαβέ Bentl. ἀφ' ἑστίας σὺ μυρρίνας δέχου,| δύστηνε Iacobs. ἀπὸ Λοξία σὺ μυρρίνας τασδί λαβὼν ὑπότεινε Mein. ἀπὸ δ' ἑστίας σὺ μυρρίνας | ἐπὶ γῆς διάτεινε Duebner. ἀπὸ τῆς ἑστίας | σὺ μυρρίνας τασδί L. Dindorf. Ann. Fleckeis. 1869 p. 523, cassion et eteive non sanata censens. ἀπὸ Λοξία σὺ μυρρίνας

χρησαι, γύναι Dziatzko 239. quibus omnibus unum adicio, formam Λοξία (genet.) neque comicis neque tragicis usitatam fuisse.

46

Terentius 4, 4, 55 *paullum interesse censes, ex animo omnia ut fert natura, facias, an de industria?* Donatus *haec sententia a Terentio ερωτηματικῶς prolata est, quam Menander επιδεικτικῶς posuit.*

47

Terentius 5, 4, 16 *sic Crito est hic. Donatus hic Chremes traducit illum ab iracundia dicendo sic esse eum. Menander οὕτως αὐτός ἐστιν. et recte: quia naturae ignoscitur, voluntati non item.* τοῦ αἴτιος; εἶπεν Par. οὕτως οὐτός ἐστι. Buttmann.

48

τὸ δ' ἐρᾶν ἐπισκοτεῖ
ἅπασιν, ὡς ἔοικε, καὶ τοῖς εὐλόγοις
καὶ τοῖς κακῶς ἔχουσιν.

Stobaens Floril. 64, 15 *Μενάνδρου ἀνδρεία* A. 2. ἅπασιν om. Voss. 3. κακῶς Clericus] καλῶς. εὐ λόγων Mein. in ed. Stob., καὶ τοῖς εὐλόγοις καὶ τοῖς κακῶς φρονοῦσιν idem Stob. III lxxii. neque Terent. 1, 3, 12 neque Caecil. ap. Cic. Tusc. 4, 32, 68 magnam habent similitudinem.

49

Terentius 3, 3, 11 *ne me obsecra.* Donatus T. Ω ΛΛ. ΗΝΙC ΜΟη . Μ. η . Ν . ΛΙ . ΤΑΝΕΡΕΜΝΜΑCΟR . corrigunt τῷ ἑλληνισμῷ 'μὴ λιτάνευε, μὴ μάχου'. Grauertus non Menandri fragmentum, sed Attici sermonis exemplum illis verbis contineri arbitratur.

50

ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.

Menander monost. 190 et omisso auctoris nomine Suidas. ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θ., ἀλλ' ὡς δ. ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ προαίρεσιν ζώντων. κέχηται Πλάτων ἐν Ἰππία. Hipp. mai. 301 c τοιαῦτα τὰ ἡμέτερά ἐστιν, οὐχ οἷα βούλεται τις (φασὶν ἄνθρωποι ἐκάστοτε παρομιμαζόμενοι), ἀλλ' οἷα δύναται. cf. Demosth. 57, 31. Diogen. Vind. 2, 81. Gregor. Cyr. Mosq. 3, 57. Macar. 4, 31. Apost. 8, 38. itaque proverbium multo antiquius est Menandro; tamen recte Heindorfius (Plat. Cratyl. 425 c) versum illum ad *Andriam*

rettulisse videtur conl. Terent. 4, 5, 10 *ut quimus, aiunt, quando ut volumus non licet.* cf. tamen Dziatzko 242.

Praeterea Menandrum Donatus commemorat 2, 1, 1 (cf. quae ad titulum adnotavimus). 4, 5, 6, *estne hic Critó, sobrinus Chrýsidis? Donatus sobriini sunt consobrinorum filii: nam sic dicit Menander.* (cf. Dziatzko 240. 1). 5, 3, 20 *domus, úxor, liberi inventi invitó patre.* Donatus *mira gravitate sensus elatus est: nec de Menandro, sed proprium Terentii.*

Quae Terentius ex Euripidis tragoediis videri possit hausisse 2 (3), 5, 15 *verum illud verbumst, vólgo quod dici solet, omnis sibi malle melius esse quam álteri* (Eur. Med. 85. 6); 4, 1, 16 *atqui aliquis dicat 'nil promovetis': multum: molestus certe ei fuero* (Hippol. 1297); 5, 4, 17 *si mihi pergít quae volt dicere, ea quae non volt audiet* (Alcest. 704. 5), ea non ex Euripide ipso, sed ex Menandro Euripidis imitatore in Andriam translata esse Meinekius arbitratur Quaest. Menandr. 42 sq. — etiam proverbium quod apud Millerum Mélanges 379) est *ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον* (adesp. 747. Terent. 2, 3, 7 *dictum ac factum*) ad Menandri Andriam refert Meinekius Herm. III 456. denique fr. 797 ad eandem referebat Clericus conl. Terent. 3, 3, 23.

ΑΝΔΡΟΓΥΝΟΣ Η ΚΡΗΣ

Sic Athen. 6, 243 b (fr. 56), Κρής Schol. Arist. Lys. 378 (fr. 57), plerumque Ἀνδρόγυνος dicitur. *Androgynos* fuit Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 37. — Plat. Symp. 189 e *ἀνδρόγυνον . . . καὶ εἶδος καὶ ὄνομα ἐξ ἀμοτείων κοινὸν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλεος, νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὄνειδει ὄνομα κείμενον.* Suid. *ἀνδρόγυνος: ὁ . . . τὰ ἀνδρὸς ποιῶν καὶ τὰ γυναικῶν πάσχων. ἢ ἀνανδρὸς καὶ ἐρμαφρόδιτος.* Bekker. Anecd. 393, 29 *ἀνδρόγυνων ἀσθενῶν, γυναικῶν καρδίας ἐχόντων.* 11, 29 *ἀνδρόγυνον ἄθυρμα: εἰ θέλοις γύνιν (γύνιν Arist. Thesm. 136) τινὰ σκῶψαι, χρήσαι αὖν.*

51

*τὰ προσπεσόντα προσδοκᾶν ἅπαντα δεῖ
ἄνθρωπον ὄντα: παραμένει γὰρ οὐδὲ ἔν.*

Stobaeus Floril. 108, 38 *Μενάνδρου Ἀνδρόγυνου* A. 'quae semel acciderunt denuo ne accidant verendum est.' cf. Syri-sententia Senec. Cons. Marc. 9. De tranquill. 11 *civis potest accidere quod cuiquám potest.* 2. cf. 128, 2.

52

*πλήσας γὰρ ἔφερον ἐκ παρατάξεώς ποθεν
τάς ἐν Λαμιά πάσας.*

Photius et Suidas *Λάμια*. ἔστι δὲ καὶ πόλις Θεσσαλίας ὅθεν ὀρηθέντες οἱ Ἕλληνες μετὰ τὸν Ἀλεξάνδρου θάνατον, Ἀθηναίων ἡγουμένων, τῆς ἐλευθερίας ἀντιποιησάμενοι τὸν Ἀντίπατρον ἐνίκησαν. Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ κτλ. cf. Apostol. 10, 44. Arsenius Ion. 332. — πλήσας Phot. Apost. et ABἘ Suid.] πλήξας rel. Suid. πάσας Arsen. ἔφερεν] ἔφθειρεν Suid. Apost. ἔφθειρ' Bernhardy. πλήσας παρέφερεν H. Iacobi V cclxii conl. Plat. com. 71, quo non plus ad intellegendum versum proficitur quam eis quae profert Herwerd. Anal. crit. 38.

53

τὸ γὰρ σύννηθες οὐδαμοῦ παροπτέον.

Stobaeus Floril. 44, 5 Μένανδρου Ἀνδρογύνῳ A. om. fabulae titulo Anton. Mel. 102 p. 168. cf. 726.

54

μαρτύρομαι τὸν φίλιον, ᾧ Κράταν, Δία.

Photius et Suidas φίλιος (Ζεύς), ὁ τὰ περὶ τὰς φιλίας ἐπισκοπῶν. Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ κτλ. μαρτύρομαι τὸν φίλον cod. Phot.

55

Μυσῶν ἔσχατος πολέμιος

Schol. Platon. 367 Bekk. Μυσῶν ἔσχατος ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων . . . Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ κτλ. Append. Vat. I 64 ἔσχατος Μυσῶν μέμνηται ταύτης Μένανδρος. quae tamen etiam ad *Ephesium* possunt pertinere. cf. 199. 751. Magnet. 5. Philem. 77.

56

Athenaeus 6, 243 b μνημονεύει (Μένανδρος) αὐτοῦ (Χαιρέφωντος τοῦ παρασίτου) καὶ ἐν Ἀνδρογύνῳ ἢ Κρητί.

57

Schol. Lys. 378 περὶ γαμηλίων λουτρῶν Μένανδρος ἐν Κρητί φησι. Κρητί Albert.] Κρήτη.

58

Schol. Ven. Hom. II. 13, 291 καὶ ὁ Ἀνσίας τὸν Ἴφικράτην ποιεῖ λέγοντα τραύματα ἔχων οὐχ ἐτέρων ἐπ' ἐμὲ ἐρχομένων, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιών'. ἀνδρογύης καὶ ἔτ' ὀλίγα τραύματα ἐξόπισθεν ἔχων τῆς δειλίας σημεῖα καὶ οὐχὶ τοῦ θράσους. comici vel tragici poetae hic versum latere indicavit Mein. Cur. crit 34.

ἀνδρογύνης ὀλίγα τραύματ' ἐξόπισθ' ἔχων idem III 687. pro ἀνδρογύνης καὶ ἔτ' ὀλίγα dubitans ἀνδρογύνης καὶ τὸ λεγόμενον Nauck. Trag. gr. fr. adesp. 374. Μένανδρος Ἀνδρογύνη ἢ Κοητί· ὄλωλα τρ. ἐξ. ἔχων τῆς δ. σ. κούγι τοῦ θρ. Preller Phil. III 522. at quis umquam talia de se ipse praedicavit? itaque certe ὄλωλε vel ὄλωλας scribendum erat vel potius ἀπόλ., cum ὄλωλα non sit comicorum. (ed fortasse sic verba constituenda: (Μένανδρος) Ἀνδρογύνη . . . sexcidit fragm.) καὶ μετ' ὀλίγα· τραύματ' ἐξ. ἔχων κτλ.

ΑΝΕΨΙΟΙ

Consobrini fuerunt L. Afranii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 170.

59

φύσει γάρ ἐστ' ἔρωσ
τοῦ νουθετοῦντος κωφόν· ἅμα δ' οὐ ῥάδιον
νεότητα νικᾶν ἐστι καὶ θεὸν λόγῳ.

Stobaeus Floril. 64, 17 Μενάνδρου Ἀνεψιός Α. 2. νομοθετοῦντος AB Trinc. ἅμα — λόγῳ om. Voss. — apte O. Ribbeck. p. 210 confert Afranii fr. 31 *amentes, quibus animi non sunt integri, surde audiunt.*

60

εὐδαιμονία τοῦτ' ἐστὶν υἷδς νοῦν ἔχων·
ἀλλὰ θυγάτηρ κτῆμ' ἐστὶν ἐργῶδες πατρι.

Stobaeus Floril. 77, 4 Μενάνδρου, 5 Μενάνδρου Ἀνεψιοῖς Α. ad unum fr. coniunxit Grotius. 1. εὐδαιμονία H. Steph.] εὐδαιμονίας. 2. B. ἀλλὰ θυγάτηρ; Α. κτῆμ' ἐστὶν κτλ. Nauck.

61

ὁ φανός ἐστι μεστὸς ὕδατος οὔτοσί,
δεῖ τ' οὐχὶ σείειν, ἀλλ' ἀποσείειν αὐτόθεν.

Athenaeus 15, 700 b ἄλλοι δ' ἔφασκον φανὸν λέγεσθαι τὴν λαμπάδα· οἱ δὲ τὴν ἐκ τινων ξύλων τετμημένην δέσμην. Μένανδρος Ἀνεψιοῖς (ἀνεψιός Α) κτλ. 2. δεῖτε Α. ἀλλ' ἀποσείειν αὐτόθεν Bentl.] ἀλλὰ ποδιεν αὐτόν Α. Phot. 639, 4 φανός· λαμπὰς ἢ ἐκ κλημάτων. οὕτως Μένανδρος. Bachmann. Anecd. I 403; 11 φανός· λαμπὰς ἐκ κλημάτων. οὕτως Μένανδρος. Eustath. 1571, 3 τὸ φανίον ἐκ τοῦ φανοῦ παράγωγον, οὗ ἢ χρῆσις παρὰ Μενάνδρῳ. — cf. Nicostr. 22. fax erat aquae plena: itaque non concuti eam oportebat, ut fulgor excitaretur, sed aquam excuti.

62

οἷσ' εἰσιῶν

πανόν, λύχρον, λυχροῦχρον, ὅ τι πάρεστι· φῶς
μόνον πολὺ ποίει.

Athenaeus 15, 700 de πανός ὀνομάζεται τὸ διακεκομμένον ξύλον καὶ συνδεδεμένον· τούτῳ δ' ἐχρῶντο λαμπάδι. Μένανδρος Ἀνεψιοῖς κτλ. 1. οἷσ' add. Dobr. 2. πάρεστιν A. 3. ποίει Dalecamp.] ποιεῖ A. 'quidquid praesto est effer: modo claram fac lucem'. Xen. Hell. 6, 2, 29 πρὸ τοῦ στρατεύματος φῶς ἐποίει. — tetrametr. (om. λύχρον) οἷσ' ἰὼν πανόν — μόνον | πολὺ ποίει L. Dindorf. Ann. Fleckeis. 1869, 524.

63

τὰ κακῶς τρέφοντα χωρὶ ἀνδρείους ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 56, 7 Μενάνδρον Ἀνεψιοῖ A. — verum esse norunt Borussi non minus quam Attici.

ΑΠΙΣΤΟΣ

Alciphr. Epist. 2, 4, 6 πάντα μετέωρα νῦν ἐστι, βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων καὶ ἐρώντων καὶ δεισιδαιμόνων καὶ ἀπίστων. dubium est suspiciosum significet an hominem cui fides haberi non possit.

64

ᾧμην, εἰ τὸ χρυσίον λάβοι

ὁ γέρον, θεράπαιναν εὐθὺς ἡγορασμένην
ἄβραν ἔσεσθαι.

Suidas ἄβρα· οὔτε ἡ ἀπλῶς θεράπαινα οὔτε ἡ εὐμορφος θεράπαινα λέγεται, ἀλλ' οἰκότριψ ἡγυμνακὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενῆς εἴτε μὴ. Μένανδρος Σικυωνίῳ . . . Ἀπίστῳ κτλ. Dobraeus hoc cum fragmento Sicyonii (438) quod apud Suidam praecedat coniungit alteri personae tribuens (B. ἄπιστον· ᾧμην vel ἄπιστά γ'· ᾧμην). at nequaquam coeunt sententiae. de ἄβρα cf. etiam Etym. m. 4, 22. Bekker. Anecd. 321, 12 sq.

ΑΡΡΗΦΟΡΟΣ Η ΑΤΑΗΤΡΙΣ

Etymolog. magn. 149, 18 ἀρρηφορεῖν· τέσσαρες παῖδες ἐχειροτονοῦντο κατ' ἐγγένειαν ἀρρηφόροι, ἀπὸ ἐτῶν ἐπτά μέχρις ἔνδεκα. τούτων δὲ δύο διεκρίνοντο, οἷ (αἷ) τῆς ὑφῆς τοῦ λεροῦ πέπλου ἡρχον[το] καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτόν. λευκὴν δὲ ἐσθῆτα ἐφόρουσαν καὶ χρυσία. similiter Harpocrat. ἀρρηφορεῖν. cf. Schoemann. Ant. gr.² II 453.

οὐ γαμεῖς, ἂν νοῦν ἔχῃς,
 τοῦτον καταλιπὼν τὸν βίον· γεγάμηκα γὰρ
 αὐτός· διὰ τοῦτο σοὶ παραινῶ μὴ γαμεῖν.

B. δεδογμένον τὸ πρᾶγμ'· ἀνεροίφθω κύβος.

- 5 A. πέραινε. σωθείης δὲ νῦν. ἀληθινὸν
 εἰς πέλαγος αὐτὸν ἐμβαλεῖς γὰρ πραγμάτων,
 οὐ Λιβυκόν, οὐδ' Αἰγαῖον
 οὗ τῶν τριάκοντ' οὐκ ἀπόλλνται τρία
 πλοιάρια· γήμας δ' οὐδὲ εἰς σέσφωσθ' ὄλωσ.

Athenaeus 13, 559 de Μένανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ ἢ Ἀύλητριδι
 κτλ. ἂν Dindf.] ἐάν. 3. καὐτός Mein. τοῦτο σοὶ Cobet. N. 1. 76]
 τοῦτό σοι. 4. ἀνεροίφθω A. 5. σωθείης δέ· νῦν ἄλ. Iacobs. at cf.
 adesp. 1225. 6. σεαυτὸν ἐμβάλλεις A. 8. οὐ] οὐ A. 7. οὐδ'
 Αἰγύπτιον add. Grot. οὐδὲ Σικελικόν Cobet. N. 1. 76. quidni οὐδὲ
 Κρητικόν (Horat. C. 1, 26, 2)?

4. cf. Aristoph. fr. 673. frustra Herwerd. Anal. crit. 41 arti-
 culum desiderat. 6. de postposita γάρ cf. Antiphan. 26, 22.

ἐάν δὲ κινήσῃ μόνον τὴν Μυρτίλην
 ταύτην τις ἢ τίτθην καλῆ, πέρας ποιεῖ
 λαλιᾶς· τὸ Δωδωναῖον ἂν τις χαλκίον,
 ὃ λέγουσιν ἠχεῖν, ἦν παράφθ' ὃ παριῶν,
 5 τὴν ἡμέραν ὄλην, καταπαύσαι θᾶπτον ἢ
 ταύτην λαλοῦσαν· νύκτα γὰρ προσλαμβάνει.

Stephanus Byz. Δωδώνη. μέμνηται αὐτῆς (τῆς παροιμίας) Μέν-
 ανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ κτλ. Zenob. 6, 5 τὸ Δωδωναῖον χαλκίον·
 παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ Ἀρρηφόρῳ. Suid. Δωδωναῖον χαλκίον . . .
 κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Ἀύλητριδι (αὐλητρίσι VC). 2. ἢ
 Bentl.] ἦν S. ἢ τιθιολαβῆ Naber Mnem. nov VII 413. at Graeci
 dicunt τιθολ. 3. Δωδωνεῖον S. 5. καταπαύσαι S.

2. πέρας οὐ ποιεῖ Bentl. 'numquam loquendi finem facit'. contra
 dicit Cobet. N. 1. 71 'πέρας est τὸ ἐκάστου ἔσχατον, id quod in
 quaque re extremum est quo perveniri potest et quo non est pro-
 gredi ulterius. cf. Hegesipp. 1, 4. Posidipp. 26, 17. Damox.
 3, 9.' non ubique tamen eam esse vocis significationem docet
 fr. 418. — 5. de forma optat. καταπαύσαι cf. Bamberg. Jahresber.
 III 12. 13.

67

πάντας μεθύσους τοὺς ἐμπόρους
 ποιεῖ τὸ Βυζάντιον· ὄλην ἐπίνομεν
 τὴν νύκτα διὰ σὲ καὶ σφόδρ' ἄκρατόν μοι δοκῶ.
 ἀνίσταμαι γοῦν τέτταρας κεφαλὰς ἔχων.

Athenaeus 10, 442 d Μένανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ ἢ Ἀτλητρίδι κτλ. v. 1—3 Aelian. V. h. 3, 14 extr. ὁμολογεῖν τούτοις (τοῖς κατηγοροῦσι Βυζαντίων) ἔοικε καὶ ὁ Μένανδρος, ὅταν λέγῃ· μεθύσους — νύκτα. v. 2 sq. Eustath. 1504, 63 ἔμπορος γοῦν τις μέθυσος παρὰ Μενάνδρῳ . . . οὕτως· ὄλην κτλ. idem Dionys. Perieg. 804 καμφοδοῦνται εἰς μέθην οἱ παλαιοὶ Βυζάντιοι. Pollux 6, 25 ὁ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρῶν Μενάνδρῳ δεδόσθω. cf. Lobeck. Phryn. 151. 2 et de Byzantiis Strattid. 36. 3. διὰ σέ] νῆ Δία Herwerd. Obs. crit. 122. Θάσιον Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xviii. de μοι δοκῶ cf. Clearch. 5.

68

τὰ πατρῶα μὲν ποιεῖ καιρός ποτε
 ἀλλότρια, σφῆζει δ' αὐτὰ πον τὰ σώματα·
 βίου δ' ἔνεστιν ἀσφάλει' ἐν ταῖς τέχναις.

Stobaeus Floril. 60, 5 Μενάνδρου Ἀτλητρίδος A. 1. τὰ γὰρ π. Grotius. τὰ μὲν π. μεταποιεῖ Jacobs. Anthol. 12 p. 105. ποιεῖ] ποτ' A. 2. σφῆζει] δουλοῖ Mein. fort. χρῶσθαι. temporis iniquitate non solum bonorum possessio transmutatur, sed interdum etiam corporum ipsorum colores inficiuntur et vitiantur. cf. Alexid. 141, 9. 3. ἔνεστιν Gesn. 3] ἔνεστι μία A.

69

ἐλλέβορον ἤδη πάποτ' ἔπιες, Σωσία;
 Β. ἄπαξ. A. πάλιν νῦν πῖθι· μαίνει γὰρ κακῶς.

Athenaeus 10, 446 d Μένανδρος Ἀτλητρίδι κτλ. (ἀτλητρίσι A). 1. ἐλλέβορον Heringa Observ. 224] βάλ' ἐς κόρον A. Σωσία Heringa. B. ἄπαξ. A. Cobet. N. l. 22] σωσιλαπᾶσιν A (i. e. Σωσία ἄπασιν). 2. παλινν A. μαίνει Heringa] μένει A.

70

πάντ' ἐστὶ τῷ καλῷ λόγῳ
 ἐρόν· ὁ νοῦς γὰρ ἐστὶν ὁ λαλήσων θεός.

Iustinus De mon. 40 b (150 Otto) ὁ αὐτὸς (Μένανδρος) καὶ ἐν Ἀτλητρίσι κτλ. 1. πανταχῆ ἐστι Bentl. πάντη' στί Mein. 2. monost.

432 ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐστὶν ἐν ἐκάστῳ θεός. recte Bentl. 'si rectam rationem sequimur, ubique templum et oraculum est: mens enim cuiusque est deus ille oracula daturus, quem frustra alibi quaesiveris'. itaque frustra ἐστὶ τῶν χρηστῶν Herwerd. Nov. add. crit. 39.

71

ὦ τρισκατάρατε, ζωπύρει τοὺς ἄνθρωκας.

Etymol. Gudian. ζωπυρεῖν κυρίως τὸ τοὺς ἄνθρωκας φυσεῖν, ὡς τὸ κτλ. Μένανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ, et sine poetae fabulaeve indicio Etym. m. 413, 6. Cramer. Anecd. Ox. II 443, 16. ὦ om. et ἀναζωπύρει Et. Gud.

72

ἄνδρὸς χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.

Orion Antholognom. 1, 11 ἐξ Ἀρρηφόρου Μενάνδρου. Stob. Append. Flor. 163 b (Mein. III, 231) ἐτέρων. Anton. Mel. 1, 48. Maxim. p. 278. cf. Wachsmuth Stud. Gnom. gr. 139. W. Meier Gnom. Urb. A 9 p. 424. repetitur 143. monost. 26.

73

ἢ χαλκοῦν μέγα

ὀλκείον

Pollux 10, 176 ὀλκείον, ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χαλκοῦν, ὡς ἐν Ἀρρηφόρῳ Μενάνδρου κτλ. cf. Philem. 17.

ΑΣΠΗΣ

Clircum significari pleraque fragmenta demonstrant.

74

ὦ τρισάθλιοι

τί πλέον ἔχουσι τῶν ἄλλων; βίον
ὡς οἰκτρὸν ἐξαντλοῦσιν οἱ τὰ φροῦρια
τηροῦντες, οἱ τὰς ἀκροπόλεις κεκτημένοι.

5 εἰ πάντας ὑπονοοῦσιν οὕτω ῥαδίως
ἐγχειρίδιον ἔχοντας αὐτοῖς προσιέναι,
οἷαν δίκην διδάσιν.

Stobaeus Floril. 49, 8 (ψόγος τυραννίδος) Μενάνδρου Ἀσπίδος Voss. Hens. 2. βασιλεῖς init. add. Grotius. οἱ πλέον ἔχειν ζητοῦσι τῶν ἄλλων Cobet. N. I. 76. mihi σατράπαι initio videtur excidisse. 3. οἰκτρὸν οἱ A. 4. ἢ τὰς Mein. 5. οὕτω] οὕτοι Porson. Arist. Vesp. 632.

75

ὃ βούλεται γὰρ μόνον ὄρῶν καὶ προσδοκῶν
ἀλόγιστος ἔσται τῆς ἀληθείας κριτής.

Stobaeus Floril. 23, 4 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 23, 3) Ἀσπίδος
A. 2. ἔσται AB] ἔστι. 'loquitur de certo quodam homine'. Mein.
nam si quod vult tantummodo videt cet.

76ab

στρατιώτην, Σμικρῖνη, σωτηρίας
ἔστ' ἔργον εὐρεῖν πρόφασιν, ὀλέθρον δ' εὐπορον.

Stobaeus Floril. 53, 5 (ψόγος τόλμης) Μενάνδρου Ἀσπίδος A.
1. Σμικρῖνη Bentr.] σμικρῖν ἢ A. difficile est 'militem salutis
reperire opportunitatem, facile autem interitus causam reperiet'.
Iacobs. Addit. Ath. 102. *Smicrines* in comoedia nova nomen est
senis avari et sordidi. Choric. Apol. mim. (Revue de philol. 1877,
228) τῶν Μενάνδρου πεπονημένων προσώπων . . . Σμικρῖνης (ἡμᾶς
ἐποίησε) φιλαργύρους, ὃ δεδιώς μὴ τι τῶν ἔνδον ὃ καπνὸς
οὔχοιτο φέρων, quae ad Ἐπιτρέποντας refert O. Ribb. Agroik. 19
conl. Plaut. Aul. 300. Alciph. 3, 43, 3 Σμικρῖνης ὃ δύστροπος
καὶ δύσκολος. Iulian. Caes. 311 a. Misopog. 349 c. cf. fr. 174.
Galli *Harracon*.

77

πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες
τὸν χάρακα τὰς κώμας ἐπόρθουν.

Harpocratio χάρακα . . τὸ χαράκιμα ὃ περιεβάλλοντό τινες
στρατοπέδῳ ἐπὶ σωτηρία. Μένανδρος Ἀσπίδι κτλ. eadem om. fabulae
nomine Suidas et Zonaras (1841). cf. Miller *Mélanges* 307. κώμας]
πόλεις cod. Milleri.

78

ἔχων τὴν ἀσπίδα
ἔκειτο συντετριμμένην.

Schol. Aristoph. Acharn. 284 τῷ συντριβεῖν καὶ Μένανδρος
κέχηται . . ἐν Ἀσπίδι κτλ. συντριβεῖν Mein.] συντριβεῖν. — fr.
77. 8 ex narratione pugnae videntur excerpta esse.

79

Ἑλληνίς, οὐκ Ἰβηρίς

Stephanus Byz. p. 324 Mein. Ἰβηρίαι· ἀπὸ τοῦ Ἰβηρος γενικῆς
Ἰβηρίς τὸ θηλυκόν κτλ. Μένανδρος Ἀσπίδι.

80

βρούειν

Μένανδρος τὸ μεθύειν ἐν τῇ Ἀσπίδι, unde Romani ebrius dicunt. Priscian. 5 p. 193 Hertz.

81

ἔμυξεν

ἔστéναξεν. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Μένανδρος ἐν Ἀσπίδι. Erotian. 67, 12 Klein. cf. Gregor. Cor. p. 563.

82

κανδύταλις

Pollux 10, 137 ὠνόμασται τῷ κιβωτίῳ παραπλήσιόν τι σκεῦος κανδ., οὗ μέμνηται Μένανδρος ἐν Ἀσπίδι. cf. Diphil. 40. dubitari vix potest quin etiam Poll. 7, 79 pro κανδύτανες scribendum sit κανδύταλις (-άλεις).

ΑΤΛΗΤΡΙΣ

Cf. Ἀρρηφόρος ἢ Ἀύλητρις.

ΑΤΤΟΝ ΠΕΝΘΩΝ

Fortasse homo significatur pro mortuo habitus vel se mortuum esse simulans. Αὐτὸν Harpocrat., Ἐαυτὸν Stobaeus.

83

τυφλὸν ὁ πλοῦτος, καὶ τυφλοὺς
τοὺς ἐμβλέποντας εἰς ἑαυτὸν δεικνύει.

Stobaeus Floril. 93, 21 Μενάνδρου Ἐαυτὸν πενθοῦντος A. 2. τοὺς ἐμβλέποντας Benth.] ἐμβλέποντες. ἑαυτὸν idem] αὐτὸν. cf. Antiphan. 259. Decimi Laberii e Restione fr. 1 confert O. Ribbeck. Com. R. fr.² 291 sic ego fulgentis splendorcm pecuniae | volo elucifcare exitum aetati meae.

84

τὸ στεφανοῦν

(i. e. τιμᾶν) ὡς παρὰ . . . Μενάνδρω ἐν Αὐτὸν πενθοῦντι. Harpocrat. 169, 25.

ΑΤΤΟΝ ΤΙΜΩΡΟΤΜΕΝΟΣ

Sic Phot. 70, 25. sed cf. Ἐαυτὸν Τιμωρούμενος.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Fortasse Ἀφροδίσιος vel etiam Ἀφροδίσιον. cf. Antiphanis Ἀφροδίσιος et Meinek. I 239. 324.

85

ἀλλ' ὅταν ἐρῶντα νοῦν ἔχειν τις ἀξιοῖ,
παρὰ τίνι τάνόητον οὔτος ὕψεται;

Stobaeus Floril. 64, 2 (ψόγος Ἀφροδίτης) Μενάνδρου Ἀφροδίσιον Α. 2. παρὰ τίνι τὸ ἀνόητον Grot.] παρὰ τινι τάνόητον Α.

86

ἐκφυγοῦσα δ' ἦν εἶχεν νόσον
οὐκ ἔσχε τοὺς φηθέντας ἀναθέσθαι λόγους.

Suidas ἀναθέσθαι· τὸ μεταθέσθαι, ἀπὸ τῶν πεπτεούτων καὶ τὰς κεινημένας ἤδη ψήφους διορθούντων . . . Μένανδρος ἐν Ἀφροδίσιῳ κτλ. 'de puella videtur agi quae in morbi delirio dicenda tacenda locuta dicta postea revocare (ἀναθέσθαι) non posset.' Jacobs. not. ms.

87

εἰ τὰς ἀληθείας ἀπλῶς τίς σοι λέγει —

Bekker. Anecd. 376, 4 et Suidas ἀλήθεια· ἀληθῆ καὶ τὰς ἀληθείας πληθυντικῶς λέγουσι. Μένανδρος Ἀφροδίσιῳ κτλ. ἄς ἀπλῶς ABE Med. Suid. et Bekk. cod.

ΒΟΙΩΤΙΣ

Cf. quae ad cognominem Antiphanis fabulam adnotavimus.

88

οὐ δεῖ διαβολῆς καταφρονεῖν, οὐδ' ἂν σφόδρ' ἢ
ψευδῆς· ἐπίσταντ' ἀξάνειν αὐτήν τινες,
δι' οὓς φυλάττεσθαι τὰ τοιαῦτ' ὀρθῶς ἔχει.

Stobaeus Floril. 42, 1 Μενάνδρου Βοιωτίας Α.

89

πολλὰ δύσκολα
εὐροῖς ἂν ἐν τοῖς πᾶσιν· ἀλλ' εἰ πλείονα
τὰ συμφέροντ' ἐνεστι, τοῦτο δεῖ σκοπεῖν.

Stobaeus Floril. 108, 42 Μενάνδρου ἐκ Βοιωτίας Α.

90

πλοῦτος δὲ πολλῶν ἐπικάλυμ' ἐστὶν κακῶν.

Stobaeus Floril. 91, 19 Μενάνδρου Βοιωτῆς Α. πολλῶν ἐπικάλυμά ἐστιν ὁ πλοῦτος Anton. Mel. 222.

91

οὐκ ἔστιν ἐκτεὺς τοῦτο, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν.

Erotianus 76, 1 Klein. ἡμικτέον, τὸ ἡμῖσι τοῦ ἐκτέως· ἐκτεὺς δὲ λέγεται Ἀπικὸν μέτρον, ἔχον χοίνικας ὀκτώ, ὡς φησι Μένανδρος ἐν Βοιωτῆι κτλ. ἐκτεὺς BC. τοῦτο Bentl.] τουτί· cf. Aristoph. fr. 640.

92

πεντεκτένους μὲν καὶ περινήσα πορφυρᾶ

Photius 418, 13 περινήσα· περιβόλαια περιφερῆ καὶ νησοειδῆ, ὅμοια ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμέναις χλαίλαις (fort. λαίλαις Mein.). Μένανδρος Βοιωτῆς κτλ. (πορφυρᾶ cod.). idem πεντέκτενοι· περιπόρφυροι, διὰ τὸ ἐννοφάνθαι παρὰ τὰς ὥας πέντε κτένας πορφυροῦς. cf. Antiphan. 297.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Quintilianus 11, 3, 91 *cum mihi comoedi quoque pessime facere videantur, quod etiamsi iuvenem agant, cum tamen in expositione aut senis sermo, ut in Hydriae prologo, aut mulieris, ut in Georgo, incidit, tremula vel effeminata voce pronuntiant.* Fronto Anthol. Palat. 12, 233 τὴν ἀκμὴν Θησαυρὸν ἔχειν, κωμῳδέ, νομίζεις οὐκ εἰδὼς αὐτὴν Φάσματος ὀξύτερην. ποιήσει σ' ὁ χρόνος Μισοῦμενον, εἴτα Γεωργόν, καὶ τότε μαστεύσεις τὴν Περικειρομένην. Gorgiam fr. 93. 95 eundem esse cum Gorgia Luciani Dial. meretr. 8, 1 atque Propert. 5, 2, 21 — 25 quodammodo ex Menandrea fabula fluxisse putat Meinekius (Men. rel. p. 139). de persona Georgi cf. O. Ribbeck. Agroik. 10.

93

εὐκαταφρόνητόν ἐστι, Γοργία, πένης,
κἂν πάνυ λέγῃ δίκαια· τούτου γὰρ λέγειν
ἔνεκα μόνου νομίζεθ' οὗτος, τοῦ λαβεῖν.
καὶ συκοφάντης εὐθύς ὁ τὸ τριβώνιον
5 ἔχων καλεῖται, κἂν ἀδικούμενος τύχη.

Stobaeus Floril. 96, 5 Μενάνδρου Γεωργῶ Α. 2. sic coniungenda sunt verba οὗτος γὰρ λέγειν νομίζεται τούτου μόνου ἔνεκα, τοῦ λαβεῖν.

94

ὁ δ' ἠδίκηκώς ὅστις ἔσθ' οὗτός ποτε
 τὴν ὑμετέραν πενίαν, κακοδαίμων ἔσθ', ὅτι
 τοῦτ' ἠδίκηκεν, οὗ τυχὸν μεταλήψεται.
 εἰ καὶ σφόδρ' εὐπορεῖ γάρ, ἀβεβαίως τρυφᾷ·
 5 τὸ τῆς τύχης γὰρ θεῦμα μεταπίπτει ταχύ.

Stobaeus Floril. 105, 28 *Μενάνδρου Γεωργῶ* A. v. 5 Etymol. m. 685, 38 *Μένανδρός φησι κτλ.* Schol. Sophoclis Oed. T. 1191. Cramer. Anecd. Ox. I 333, 32. Schol. Ven. Hom. Il. 4, 396 (III 383, 30 Dind.). 2. *ἡμετέραν* Voss. 3. *τυχὸν* N. 4. εὖ ποιεῖ Ars.

95

οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ᾧ Γοργία,
 ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίστατ' ἐγκρατῶς·
 τὸ δ' ὀξύθυμον τοῦτο καὶ λίαν πικρὸν
 δεῖγμ' ἐστὶν εὐθύς πᾶσι μικροψυχίας.

Orion Antholognom. 7, 9 τοῦ αὐτοῦ, lemma ἐκ τοῦ *Γεωργοῦ*, falso adscriptum ad 7, 8 quod est fr. Men. 179, pertinet ad 7, 9. v. 1. 2 Stobaeus Flor. 5, 1 *Μενάνδρου Γεωργῶν* A. v. 3. 4 Stobaeus Flor. 20, 22 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου*) A. — 2. *ἐπίσταται βροτῶν* Stob. *ἀδικεῖσθαι 'iniurias ferre'*. Mein.

96

ἀγρὸν εὐσεβέστερον γεωργεῖν οὐδένα
 οἶμαι· φέρει γὰρ ὅσα θεοῖς ἄνθη καλά,
 κισθόν, δάφνην· κριθὰς δ' ἐὰν σπείρω, πάννυ
 δίκαιος ὢν ἀπέδωχ' ὅσας ἂν καταβάλω.

Stobaeus Floril. 57, 5 *Μενάνδρου Γεωργοῦ* A. Pollux 1, 227 *Μένανδρος δίκαιον γῆδιον καλεῖ τὸ μηδὲν πλέον τοῦ σπέρματος ἐκφέρον.* Quintilian 12, 10, 25 *si quod... uberius invenerint solum fertilioremve segetem, negaturos* (existimo) *Atticam esse, quod plus quam acceperit seminis reddat; quia hanc eius terrae fidem Menander cludit.* 2. ὡς θεοῖς Grot. 3. ἐὰν Grot.] ἂν AB. 4. *δίκαιος ὢν* Zedel. Magaz. f. Schul. II 359] *δικαίως. ἀπέδωκ'* codices. ὅσας Porson. App. Toup. 435] ὅσα. — praeivit quodammodo Xenoph. Cyrop. 8, 3, 38 *μικρὸν γῆδιον, οὐ μέντοι πονηρὸν γε, ἀλλὰ πάντων δικαιοτάτον· ὅτι γὰρ λάβοι σπέρμα καλῶς καὶ δικαίως ἀπέδιδου.* cf. fr. 899.

97

εἰμὶ μὲν ἄγροικος, καὐτὸς οὐκ ἄλλως ἐρῶ,
καὶ τῶν κατ' ἄστν πραγμάτων οὐ παντελῶς
ἔμπειρος, ὁ δὲ χρόνος τί μ' εἰδέναι ποιεῖ
πλέον.

Orion Antholognom. 1, 19 ἐκ τοῦ Γεωργοῦ. ἄλλως Schnei-
dewin.] ἄλλος. ἐρῶ] λέγω Cobet. N. 1. 73 conl. Rhcs. 271. utrum-
que recte dici potuisse existimo.

98

βουβῶν ἐπήρθη τῷ γέροντι, θέρμα τε
ἐπέλαβεν αὐτόν.

Zonaras 1030 θέρμη καὶ θέρμα . . . Μένανδρος κτλ. Etymol.
m. 206, 57 Μένανδρος ἐν τῷ Γεωργῷ οἶον βουβῶν — γέροντι.
eadem om. fabulae nomine Suidas βουβῶν. Phrynich. Epit. 331
θέρμα· οὕτως ὁ Μένανδρος, διὰ τοῦ ᾱ, ἀλλ' οὔτε Θουκυδίδης οὔθ'
ἡ ἀρχαία κωμῳδία, οὔτε Πλάτων, θέρμη δέ, ubi cf. Lobeck. — Aelian.
Ep. 2 φελλεῖ ἐπέκοψε τὸ σκέλος πάνν ἰσχυρῶς, καὶ θέρμη ἐπέλαβεν
αὐτὸ καὶ βουβῶν ἐπήρθη. quae tam manifesto ex Menandro arrepta
sunt ut dubitem an etiam priora poetae sint reddenda: φελλεῖ
'πέκοψε τὸ σκέλος ἰσχυρῶς πάνν· βουβῶν δ' ἐπ. κτλ. de nomine
φελλεύς egregia est disputatio Saupprii Epist. crit. 59 sq.

99

ἦν δ' οὐ πονηρὸς οὐδ' ἐδόκουν.

Bekker. Anecd. 1380. Cramer. Anecd. Ox. III 363, 24 ἔχομεν
τὴν χρῆσιν τοῦ ἦν ἐγὼ παρὰ Ἀριστοφάνει . . . καὶ παρὰ Μενάνδρῳ
ἐν τῷ Γεωργῷ κτλ. cf. quae ad Arist. Av. 97 adnotavimus.

100

ἐμβεβρόντησαι; γελοῖον, ὅς κόρης ἐλευθέρας
εἰς ἔρωθ' ἦκων σιωπᾶς καὶ μάτην ποθομένους
περιορᾶς γάμουσ σεαυτῶ.

Maximus Planudes Walz. Rhet. V 525 παρὰ τῷ Μενάνδρῳ
ἐν Γεωργῷ κτλ. 2. ἔρωθ'] ἔωθ' Io. Sicel. cod. Vind. καὶ] ὡς Sicel.
ποθομένους Mein.] ποθομένης Sicel., omissis reliquis. ποιουμένους
ceteri. πονουμένους Heringa.

101

Schol. Aristoph. Plut. 652 ἀκριβῶς δεδήλωκεν ὅτι ἐπὶ κακῷ
ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ πράγματα, καὶ Μένανδρος δὲ ἐν Γεωργῷ ἐν

πράγμασιν, ἐν μάχαις. postrema καὶ Μένανδρος — μάχαις
omittunt Rav. et Ven. Suid. *πράγματα*· ἐπὶ κακῶ χροῶνται τῇ λέξει
οἱ παλαιοί. haec ἐν μάχαις scholiastae, non poetae esse suspi-
catur Dobr. Adv. II 272.

Praeterea cf. 179 et adesp. 347.

ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ

Sic inscriptae fuerunt etiam Amphidis, Alexidis, Timoclis
fabulae. U. Koehler I. A. n. 992 *Δακτ[ύ]-[λιος]*. cf. H. Haupt.
Ann. Fleckeis. 1876, 671.

102

τίς γὰρ οὐτοσί κακοδαίμων ἔφν,
ὃς οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρας ἄσμενος,
καὶ ταῦτα πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

Ammonius 110 *παιδίσκη καὶ παῖς διαφέρει· παιδίσκη μὲν γὰρ
ἢ ἐλευθέρα παρ' Ἀττικοῖς, παῖς δὲ ἢ δούλη. Μένανδρος ἐν Δα-
κτυλίῳ ἐπὶ τοῦ Δαναοῦ κτλ.* poetae verba ad codicum Marcianorum
fidem quos contulit Cobetus exhibui. 1. *τίς γὰρ* non in omnibus. alii
οὕτως ὁ pro οὐτοσί. ἔφν] Ald. et cod.?) ἔφη. 2. *θυγατέρ'* ἂν Pauw.
ἐπὶ τοῦ Δαναοῦ egregie Cobet N. l. 43] ἐπὶ τοῦ δάν et ἐπὶ τοῦ
δάου cod. Marc., alii ἐπὶ τοῦδε δ' αἰθ', ἐπὶ τοῦδ' αἰθις, τοῦδ' ἂν τις.
de emendando certa ratione v. 1 Cobetus desperavit. fortasse *τίς γὰρ*
ποθ' οὕτως ὡς σὺ κακοδαίμων ἔφν. quo recepto nequaquam sequitur
Danai in hac fabula partes fuisse. σὺ enim altera persona est
quam adpellat qui loquitur. 3. tangit Eurip. fr. 230, 1 N. *Δαναὸς*
ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατήρ. — 'sic demum adparebat *παιδίσκας*
δici τὰς ἐλευθέρας, quoniam Danaus dicebatur πεντήκοντα παιδίσκας
ἔχειν, quod facete dictum pro θυγατέρας.' Cobet. vulgo enim *παι-
δίσκη ἢ θεράπεινα.* Suid. cf. 338.

103

οἰκόσιτον νυμφίον

οὐδὲν δεόμενον προικὸς ἐξευρήκαμεν.

Athenaeus 6, 247 f *καλεῖται οἰκόσιτος ὁ μὴ μισθοῦ ἀλλὰ προῖκα
τῇ πόλει ὄνηστων . . . Μένανδρος Δακτυλίῳ κτλ. Δακτυλίῳ Casaub.]
δακτύλοι A. — cf. Antiphan. 200. Anaxandr. 24. Anaxil. 39.*

104

ἀνεμαῖον ἐγένετο

Photius et Suidas *ὄνηστος*· Μένανδρος Δακτυλίῳ κτλ. ἐγι-
νετο cod. Phot. — addit Suid. *τὰ δίχα σπέριματος ἄρρενος.* cf.
Arar. 6.

105

αὐτολήκνυθοι

τὸ ὄνομα παρὰ Μενάνδρῳ ἐν . . . Δακτυλίῳ. Harpocrat. cf. Antiphan. 16.

ΔΑΡΔΑΝΟΣ

De *Dardano* Iovis filio non videtur cogitari posse, siquidem argumentis mythicis Menander abstinuit: cui sententiae nequaquam repugnant *Leucadia*, *Pseudheracles*, *Trophonius*. neque vero adfirmaverim ad Illyricam illam gentem titulum referendum esse, cui *Δαρδανεῖς* vel *Δαρδάνιοι* apud Graecos, *Dardani* apud Romanos nomen fuit, et de qua multa iocose antiquitus narrabantur. cf. Nicol. Stob. Flor. 5, 51. Aelian. V. h. 4, 1. Mant. prov. 3, 27. — ceterum *Dardanus* fuit etiam Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 39.

106

καὶ λαιμὰ βακχεύει λαβῶν τὰ χροήματα.

Schol. Aristoph. Av. 1563 (non est in Ven.) παραπεποίηκε (τὸ λαῖμα) παρὰ τὸ λαμόν. ἔστι καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Δαρδάνῳ κτλ. . . ἔτι μέντοι τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν τινὲς ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ εὐτόλμων οὕτω λέγουσιν. ὅπερ συμφωνιώτερόν ἐστι τῷ παρὰ Μενάνδρῳ. λαιμὰ Bentl.] λῆμα R, λαῖμα reliqui.

107

Δρία παῖ, δειπνοποιεῖσθαι τί δεῖ;

Menander in Dardano παῖ Δρία dixit pro Δρίαν Priscian. 6, 5, 4. codicum varietas quamvis copiosa ap. Hertziū, ad nostrum consilium inutilis. Δρία, Δρία κτλ. Spengel. Caecil. Stat. 5 conl. Philem. 125. Δρούα Hertz.

108

Erotianus 74, 11 Klein. ἠθύσμασι· τοῖς χλωροῖς καὶ ξηροῖς ἀγρύμασιν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις . . . Μενάνδρῳ ἐν Δαρδάνῳ. cf. Eupol. 145.

Praeterea cf. fr. 354.

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΩΝ

Porphyr. Euseb. Praep. ev. 10, 3, 13 Κακίλιος ὡς τι μέγα πεφωρακῶς ὄλον δρᾶμα ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος Ἀντιφάνους τὸν Οἰωνιστὴν μεταγράψαι φησὶ τὸν Μενάνδρον εἰς τὸν Δεισιδαίμονα. qua de re dixerunt Mein. I 32. 338. Cobet. Plat. 77. 8. cf. quae ad Antiphanis Οἰωνιστὴν adnotavimus. multa ex Menandrea fabula Plutarchum transtulisse in suum De superstitione libellum monuit Meinek. cf. Alciph. Ep. 2, 4, 6.

109

ἀγαθόν τί μοι γένοιτο, πολύτιμοι θεοί·
 ὑποδούμενος τὸν ἱμάντα γὰρ τῆς δεξιᾶς
 ἐμβάδος ἀπέρρηξ'. B. εἰκότως, ὧ φλήναφε·
 σαφρὸς γὰρ ἦν, σὺ δὲ μικρολόγος ἄρ' οὐ θέλων
 ὅ καινὰς πρῆσθαι.

Clemens Alex. Strom. 7, 4, 24 τοιοῦτόν τινα ἐν τῷ Δεισι-
 δαίμονι ὁ Μένανδρος διακωμῶδει κτλ. Theodoretus Affect. gr. cur. 6,
 88, 5 (238 Gaisf.) ὁ Μένανδρος ἐν Δεισιδαίμονι παραπλησίως τοὺς
 τὰ τοιαῦτα παρατηροῦντας γελᾷ λέγων ὡδί κτλ. Cramer. Anecd. Par.
 III 251. 1. πολύτιμοι Sylburg.] ὧ πολυτίμητοι. ἀγαθόν τί μοι|
 γένοιτο. B. τί δ' ἔστιν; A. ὧ πολυτίμητοι θεοί Cobet. N. 1. 56. 7.
 2. γὰρ add. Mein. 3. ἀπέρρηξ' Mein.] διέρρηξ' (διέρρηξα). 4. σαφρὸς
 Cobet. μικρολόγος Theodoret. ἄρ' οὐ θέλων Mein.] οὐκ ἐθέλων.
 οὐ θέλων καινὸν Grot. — de discrimine quod est inter πολύτιμος
 et πολυτίμητος cf. Arist. Av. 667. Ran. 337 cum interpr.

110

οὐ δεῖ γὰρ ἀδικεῖν οἰκέτας, ἄλλως τε καὶ
 ὅταν μετ' εὐνοίας τι μὴ πονηρία
 πταίσωσιν· αἰσχρὸν ἔστι τοῦτο γὰρ πάννυ.

Stobaeus Floril. 9, 11 Μενάνδρου Δεισιδαίμονι A. οἰκέτας
 Cobet. N. 1. 40] τοὺς οἰκέτας A Trinc., τοὺς ἰκέτας ceteri. 2. εὐνοίας]
 ἐννοίας A. ἀγνοίας Pflugk. Sched. crit. 19. πονηρία Bentl.] πονηρᾶς
 A. 3. τοῦτο γὰρ ἔστιν πάννυ cod. transposuit Dobr.

111

καὶ τυφλῷ δῆλον

... μέμνηται ταύτης καὶ Μένανδρος Δεισιδαίμονι. Schol. Platon.
 372 Bekk.

112

ὀλόλους

τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουσιν οἰωνοζόμενοι. Μένανδρος Δεισι-
 δαίμονι Photius. cf. Theopomp. com. 61.
 Praeterea cf. 530. 544. adesp. 105.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ

Schol. Arist. Eq. 650 (et Suid. δημιουργούς) δημιουργούς
 ἐκάλουσιν καὶ τὰς νῦν λεγόμενας ὑπονυμφίδας, τουτέστι τὴν παρεστῶσαν

τῆ νύμφῃ γυναικα. ὅθεν ἔστι καὶ Μενάνδρῳ Δημιουργός. Pollux 3, 41 ἡ διοικουμένη τὰ περὶ τὸν γάμον γυνὴ νυμφεύτρια, .. ἡ δὲ τὰ πέμματα μάττουσα καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας διοικουμένη δημιουργός. cf. fr. 113. *Demurgus* fuit *Sexti Turpilii*. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 89.

113

τί τοῦτο, παῖ; διακονικῶς γὰρ νῆ Δία
προελήλυθας. B. ναί· πλάττομεν γὰρ πλάσματα,
τὴν νύκτα τ' ἠγρουπνήκαμεν· καὶ νῦν ἔτι
ἀποίητα πάμπολλ' ἔστιν ἡμῖν.

Athenaeus 4, 172 c ὅτι ἐκεχώριστο τὰ τῆς ὑπουργίας, πεμμάτων μὲν προνοουσῶν τῶν δημιουργῶν, ὄψαρτυτικῆς δὲ μαγείων, διεσάφησεν ... Μένανδρος Δημιουργῶ κτλ. 2. πλάσματα] 'forsitan πέμματα'. Mein. cf. tamen Lobeck. Paralip. 504. — 'sunt ipsius δημιουργοῦ verba'. Mein.

114

μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει·
χοῖται γὰρ οὗτος εἰς ἃ δεῖ ταύτη καλῶς.

Stobaeus Floril. 103, 7 Μενάνδρου Δημιουργοῦ A. Antonius Mel. 111 p. 221. v. 1 Plutarchus Mor. 34 c τοῦ Μενάνδρου λέγοντος κτλ. monost. 340. Maxim. Conf. 12, 35 p. 571 Combesis. duobus versibus auctum idem fragmentum Stob. Flor. 94, 7 Μενάνδρου Μηναγύστη A. scilicet 94, 7 'librarius lemma tertio et quarto versui adponendum primo et secundo adscripsit.' Mein. — 2. ταύτη, τῆ οὐσίᾳ. ταῦτα Max. Conf. — cf. Sext. Turpil. fr. 3 (p. 89. 90 Ribb.).

115

βίος

ἐπὶ [συν]οὔσιας . . . Μένανδρος Δημιουργῶ. Bekker. Anecd. 83, 31.

116

ληνόν

Μένανδρος ἐν Δημιουργῶ . . . εἴρηκε τὴν κάρδοπον. Pollux 10, 102. idem 7, 22 τὸ ἀγγεῖον μαγίς καὶ μάκτρα καὶ σιάφη καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ληνός. et 7, 179 Μένανδρος δὲ τὴν κάρδοπον καὶ ληνὸν κέκληκεν.

ΔΙΔΥΜΑΙ

117. 118

συμπεριπατήσεις γὰρ τριβῶν' ἔχουσ' ἐμοί,
ὡσπερ Κράτητι τῷ κνυικῷ ποθ' ἢ γυνή.

καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκ' ἐκεῖνος, ὡς ἔφη
αὐτός, ἐπὶ πείρα δὸς τριάκονθ' ἡμέρας.

Diogenes Laert. 6, 93 μέμνηται αὐτοῦ (Κράτητος) καὶ Μένανδρος ἐν Διδύμαις οὕτως κτλ. sic in Diogenis ed. Cobet. (cf. eiusdem N. l. 42), nisi quod levius interpungens post γυνή in unum haec, Grotium secutus, fragmentum coniunxit.

119. 120

ὄρνεις φέρων ἐλήλυθα.

ὄρνιθας ἀποστέλλει.

Athenaeus 9, 373 d Μένανδρος Διδύμαις (fr. 119) καὶ ἐξῆς (fr. 120). 119 ὄρνις Mein. Anal. Ath. 164. διδυμίας A. postrema ex anapaestis excerpta esse cōnicit Mein.

121

Harpocratio 127, 9 Μένανδρος ἐν Διδύμαις πρὸς ταῖς δώδεκα δραγμαῖς καὶ τριώβολόν φησι τούτους (τοὺς μετοίκους) τελεῖν. cf. fr. 35.

122

Harpocrat. 156, 17 Ποταμὸς δῆμος τῆς Λεοντίδος, οὗ ὁ δημότης Ποτάμιος. ἐκωμφοῦντο δὲ ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς παρεργράπτους, ὡς ἄλλοι τε δηλοῦσι καὶ Μένανδρος ἐν Διδύμαις.

ΔΙΣ ΕΞΑΠΑΤΩΝ

I. e. servus dominum bis eodem die decipiens. Martial. 14, 214 Pueri comoedi. non erit in turba quisquam Μισούμενος ista: sed poterit quivis esse Δις ἐξαπατῶν. ex hac fabula Bacchides Plauti expressam esse demonstravit Ritschl. Parerg. 405. cf. Fritsch. Advers. I (Rost. 1870) 10. 11.

123

βουληφόρως

τὴν ἡμετέραν, ᾧ Δημέα, προκατέλαβες
ὄρασιν.

Fulgentius Mythol. 3, 1 p. 199 *Menander . . . in Disexapatonte comodia ita ait κτλ. id est: consiliarie nostram, Demea, praeoccupavisti visionem. prudentia tua antevenisti visum nostrum: consilio tuo effugimus mala imminentia, priusquam viderimus*. Benth. cf. Ritschl. Op. II 342. 3.

124

ἔμοι παράστα· τὴν θύραν κόψας ἐγὼ
καλῶ τιν' αὐτῶν.

Bekker. Anecd. 436, 14 et Suidas ἀπόστα. οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπόστα . . . Μένανδρος Δις ἐξαπατῶντι κτλ. 2. καλῶς τιν' αὐτόν cod. Bekk. — cf. fr. 170.

125

ὄν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος.

Stobaeus Floril. 120, 8 *Μενάνδρου Δις ἐξαπατῶντος A. Plutarchus Mor. 119 e προσμαρτυρήσας τῷ καλῶς ὄπῳ Μενάνδρου ῥηθέντι τούτῳ κτλ. Clemens Alex. Str. 6, 2, 17 Μένανδρος πεποίηκεν κτλ. Schol. Hom. Odys. 15, 246. Eustath. 1781, 2 Μένανδρος . . . δοξάζων σύμβολον θεοφιλοῦς εἶναι τὸ (μὴ) καταγεῖν φησι κτλ. mon. 425. Plautus Bacch. 4, 7, 18 quem di diligunt | adulescens moritur.*

126

οὐ Μεγάβυζος ἦν,
ὅστις γένοιτο ζάκορος.

Photius et Suidas ζάκορος· νεωκόρος. *Μένανδρος Δις ἐξαπατῶντι κτλ. cf. Miller. Mélanges 139. Plaut. Bacch. 2, 3, 74 (Theotimus est) Mégalobusi filius, qui nunc in Ephesosst Éphesiis carissimus. de Megabyzo cf. Cratet. 33 et quae ad Alexid. 116, 4 adnotantur. aut sic verto: nullus (Ephesi) Megabyzus fuit, qui aeditivus esset Dianae, aut: non Megabyzus aliquis fuit, qui aeditivus Dianae esset? h. e. ut arbitrator, cui crederetur pecunia? quaerit apud Menandrum Mnesilochi pater, quod sua sponte narrantem Chrysalum Plautus fecit*. Ritschl. Parerg. 407, ubi cf. etiam 408.

Praeterea cf. 946. adesp. 151. 2.

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

Contraria inter se de persona *Δυσκόλου* apud Menandrum exstant veterum testimonia. Iulian. Misopog. 349 c πόλει γὰρ προσίων ἐλευθέρῳ, τὸν αὐχμὸν τῶν τριχῶν οὐκ ἀνεχομένη, ὥσπερ οἱ κουρέων ἀποροῦντες ἄκατος καὶ βαθυγένειος εἰσέδραμον. ἐνόμισας

ἐν Σμικρίνην ὄραν ἢ Θρασυλέοντα, δύσκολον πρεσβύτην ἢ στρατιώτην ἀνόητον. cf. *ibid.* 342 α οὕτω μὲν οὖν ἐγὼ ἐν Κελτοῖς, κατὰ τὸν τοῦ Μενάνδρου Δύσκολον, αὐτὸς ἐμαυτῷ πόνους προσετίθουν. Aleiphro Epist. 3, 43 ἐν τούτῳ δι' Ἰλαρότητος καὶ εὐφροσύνης διακειμένου τοῦ συμποσίου ἐπέστη ποθὲν Σμικρίνης ὁ δύστροπος καὶ δύσκολος. Agathias Anth. Pal. 5, 218. contra Choricus Apol. mim., ed. a C. Graux Revue de philol. 1877, 228 τῶν Μενάνδρου πεπονημένων προσώπων Μοσχίων μὲν ἡμᾶς παρεσκεύασε παρθέτους βιάζεσθαι, Χαϊρέστρατος δὲ ψαλτρίας ἐραῖν, Κνήμων δὲ δυσκόλους ἐποίησεν εἶναι, Σμικρίνης δὲ φιλαργύρους, ὁ δεδιὼς μή τι τῶν ἔνδον ὁ καπνὸς οἴχοιτο φέρων. itaque dubium est, *Smicrines* an *Cnemon* (cf. fr. 898) primas partes in Menandri *Dyscolo* egerit. alterum ingeniose defendit O. Ribbeckius *Agroik.* 11—21, et Luciani dialogum (mort. 8) et Aeliani epistolas 13—16 e *Dyscolo* fluxisse adfirmans: sed nihil in his ita est comparatum, ut certi quicquam de Menandri fabula concludi possit. nam Luciani *Cnemo* non δύσκολος est, sed φιλάργυρος, et quod apud Aelianum vicinus *Cnemonis Phylasios* se ad sacras epulas invitaturum esse narrat, non negaverim id a Menandro (cf. fr. 127 et 134) mutuatum esse epistolographum, ad argumentum *Dyscoli* indagandum nihil valet. auget dubitationem quod senes morosos et homines avaros plus semel cum a reliquis novae comoediae poetis tum a Menandro in scaenam inductos esse constat, sicut *Σμικρίνης* est et in *Ἀσπίδι* et in *Ἐπιτρέπουσιν*. Libanii autem si una de *Μελέταις*, quae *Dyscoli* nomine inscribuntur, ad Menandri imitationem composita fuit, magis *Δύσκολος γήμας λάλον γυναικα* (III 134—150), in qua trimetri permulti inveniuntur, quam *Δύσκολος ἀποκηρύττων* (III 612—621), in qua unum investigavi, Menandreo ingenio videtur convenire. — ceterum cf. Usener. *Mus. Rhen.* XXVIII 405 sq. et quae adnotavimus ad *Ἐπιτρέποντας* et *Antiphanis Ὁμοίους*.

127

τῆς Ἀττικῆς νομίζετ' εἶναι τὸν τόπον
 Φυλὴν, τὸ Νυμφαῖον δ' ὄθεν προέροχουαι
 Φυλασίον.

Harpocratio Φυλὴ . . . δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Οἰνηίδος· Μένανδρος *Δυσκόλω* κτλ. v. 1. 2 (Φυλὴν) Schol. Aristoph. *Acharn.* 1023 ἀπὸ Φυλῆς· ὄνομα δῆμον· καὶ Μένανδρος *Δυσκόλω* κτλ. perverse Etymol. m. 802, 21 Φυλὴ γὰρ δῆμος τῆς Οἰνηίδος. ὁ δὲ Μένανδρος τόπον νομίζει εἶναι Φυλὴν. 1. νομίζετ' Schol. Arist.] νομίζεται Harp. τὸν τόπον εἶναι BCG Harp. 2. τὸν AB. *νυμφαῖον* A. 3. *φυλάξων* C. *Δυσκόλω* τῆς Ἀττικῆς om. D Harpocr. — ex

prologo haec excerpta sunt. Pana autem prologum dixisse arbitratur O. Ribbeck. p. 13.

128

- περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαίου πράγματος·
 εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦντά σοι
 εἰς πάντα τὸν χρόνον, φύλαττε μηδενὶ
 ἄλλω μεταδιδούς, αὐτὸς ὢν δὲ κύριος·
- 5 εἰ μὴ δὲ σαυτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις,
 τί ἂν φθοροίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;
 αὐτὴ γὰρ ἄλλω τυχὸν ἀναξίῳ τινὶ
 παρελομένη σου πάντα προσθήσει πάλιν.
 διόπερ ἔργω γέ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον
- 10 εἰ κύριος, χρῆσθαι σε γενναίως, πάτερ,
 αὐτόν, ἐπικουρεῖν πᾶσιν, εὐπόρους ποιεῖν
 οὓς ἂν δύνη πλείστους διὰ σαυτοῦ· τοῦτο γὰρ
 ἀθάνατόν ἐστι, κἄν ποτε πταίσας τύχης,
 ἐκεῖθεν ἔσται ταῦτό τοῦτό σοι πάλιν.
- 15 πολλῶ δὲ κρεῖττόν ἐστιν ἐμφανῆς φίλος
 ἢ πλοῦτος ἀφανῆς, ὃν σὺ κατορύξας ἔχεις.

Stobaeus Floril. 16, 13 *Μενάνδρου ἐκ Δυσκόλου* A. 3. εἰς πάντα A. εἰς deest B¹. ἅπαντα Bentl. 4. ὢν γε Herwerd. Obs. crit. 86. ὢν εἰ Naber. Mnem. n. VIII 415. fort. ὢν σὺ. 5. εἰ μὴ δὲ σαυτοῦ Mein. conl. Timocl. 8, 13] εἰ δὲ μὴ σεαυτοῦ A. εἰ δ' οὐ σεαυτοῦ B². ἢ δὲ μὴ σεαυτοῦ Porson. Adv. 43. 9. ἔργωγε Tyrwhitt.] ἐγὼ σε. 12. ὡς (supraser. οὓς) AB. 15. πολλῶ B.² πολλῶν A. πολλοῦ N. v. 15. 16 perperam incerto poetae tribuit Grotius: fortasse πολλῶ γε.

'sunt filii ad patrem, ipsum forsitan Δυσκόλον, verba'. Mein. 11. pro αὐτόν scribendum videtur αὐτοῖς (τοῖς χρήμασιν), siquidem diserte negat soli divitias esse fruendas. 15. Bekker. Anecd. 463, 23 ἀφανῆς οὐσία λέγεται ἢ ἐν χρήμασι καὶ σώμασι καὶ σκεύεσι, φανερά δὲ ἢ ἔγγειος. οὕτω Δυσίας ceterique oratores. pro φανερά etiam dicebant ἐμφανῆ (ut hic ἐμφανῆς φίλος). Xen. Hell. 5, 2, 10 ἐψηφίσαντο ἐποδοῦναι τὰ ἐμφανῆ κτήματα.

129

ὡς θύουσι δ' οἱ τοιχωρῶχοι,
 κίστας φέρουτες, σταμνί', οὐχὶ τῶν θεῶν
 ἔνεκ', ἀλλ' ἑαυτῶν· ὁ λιβανωτὸς εὐσεβῆς,

καὶ τὸ πόπανον τοῦτ' ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ
 5 ἅπαν ἐπιτεθέν· οἱ δὲ τὴν ὄσφυν ἄκραν
 καὶ τὴν χολὴν ὅστ᾽ αὐτ' ἄβρωτα τοῖς θεοῖς
 ἐπιθέυτες αὐτοὶ τᾶλλα καταπίνουσ' αἰεί.

Athenaeus 4, 146 de Μένανδρος . . . ἐν Δυσκόλῳ φησὶν οὕτως κτλ.
 v. 3—5 (τεθέν) Porphyrius De abst. 2, 131 Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ
 κτλ. v. 5. 6 Clemens Alex. Strom. 7, 6, 31 Μένανδρός τε τὴν ὄσφυν
 ἄκραν πεποίηκεν, τὴν χολὴν, ὅστ᾽ αὐτ' ἄβρωτα, φησί, τοῖς θεοῖς ἐπι-
 τιθέντες αὐτοὶ τὰ ἄλλα ἀναλίσκουσιν. Etymol. m. 468, 24 ἱερὸν
 ὄστουν· τὸ ἄκρον τῆς ὄσφυος· οὕτω γὰρ κέκληται . . . ὅτι ἱεροουργεῖται
 τοῖς θεοῖς. Μένανδρος οἱ δὲ τὴν ὄσφυν ἄκραν θύσαντες. 1. δὲ οἱ τοχ
 suprascr. ι A. 2. κίστας Grot.] κοίτας. cf. quae adnotavimus ad Pherecr.
 122. Eupol. 76. Mus. Rh. XXX 414. 5. σταμνία τ' Brunck. 3. εὐσεβῆς
 Porphyr. 4. ἐπὶ] ἐπει A Ath. 5. τεθέν Porphyr. ταῦτ' — ἅπαντ'
 ἐπιτεθέντ' (-θ') Mein. Anal. Ath. 70. οἱ δὲ] ἔτι δὲ K. 6. ὅστ᾽ αὐτ'
 Clemens] ὅτι ἐστ' A Ath. (sed non habet τὰ βρώματα). 7. καταπίνουσ'
 αἰεὶ Bentr.] καταπίνουσι. τᾶλλα πάντα κατέπιον Dobr. Adv. II 273.
 5. Bekker. Anecd. 416, 11. 13 ἅπαν . . . οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι
 τὴν ὄστέραν. τὴν ὄσφυν ἄκραν, 'extremam dorsi partem, sacram
 spinam' Mein. — de sententia cf. Pherecr. 23 cum adn. et adesp. 1205.

130

οὐδὲ εἰς

μάγειρον ἀδικήσας ἀθῶος διέφυγεν·
 ἱεροπρεπῆς πῶς ἐστὶν ἡμῶν ἢ τέχνη.

Athenaeus 9, 383 f τὰ ἐκ Δυσκόλου Μενάνδρου . . . τάδε κτλ.
 3. ἡμῶν etiam A.

131. 132

οὐδενὸς χρὴ πράγματος
 τὸν εὖ πονοῦνθ' ὄλως ἀπογνῶναί ποτε.

 ἀλωτὰ γίνετ' ἐπιμελεία καὶ πόνος
 ἅπαντα.

Stobaeus Floril. 29, 45. 6. 45 Μενάνδρου Δυσκόλου A. ad 46
 deest lemma in A. in Voss. Hens. fol. 84 v. fr. 45 6 coniuncta
 sunt sub lemmate τοῦ αὐτοῦ (praec. 47 Μενάνδρου Εὐνούχου)
 δύσκολος. in marg. add. 46 cum lemmate ^{++δρ} με, deletum eadem
 manu. 2. πονοῦνθ' Grot.] ποιοῦνθ'. ἀπογν.] ἐπιγν. Voss. 4. ἀλωτὰ
 γὰρ A, unde Mein. ἀλωτὰ γὰρ | ἅπαντα γίνετ' ἐπ. κτλ. Terent.

Heaut. 4, 2, 8 *nūl tām difficīlest quīn quacrendo invēstīgari pōssiet* cont. O. Ribbeck. Agr. 15. atque sententia est comīcorum sermone trītīssīma.

133

Ammonius 62 ὁ οὖν ἐναλλάσσω (εὐθύς et εὐθύ) ἀμαρτάνει, καθὰ Μένανδρος ἐν Δυσκόλω· τί φῆς ἰδὼν ἐνθεν γε πᾶς δ' ἔλευθερῶν ἀπῆλθες εὐθύς ὡς ταχύ. Valckenarius ἐνθένδε et Ἐλευθερῶν. Meinekius τί φῆς; B. ἰὼν ἐνθένδ' ὁ παῖς | Ἐλευθερῶν ἀπῆλθεν εὐθύς ὡς ταχύ. ὡς τάχος Cobet. N. l. 73. non audiendi sunt Lobeck. Phryn. 144 not. *) et Fritzs. Arist. Thesm. 727 p. 264. servum fugitivum 'non sine acumine Eleutheras aufugisse dicit' Mein. apud Platonem Protag. 310c servus fugitivus Oenoen petiverat. de adverbio εὐθύς cf. Pherecr. 110 et quae ad eius Μεταλλάσας adnotavimus, de *Eleutheris* Bursian. Geogr. gr. I 249. 50. neque ἰδὼν neque ἰὼν Menandri est.

134

σιωπῆ φησι τούτῳ τῷ θεῷ
οὐ δεῖν προσιέναι.

Schol. Aristoph. Lys. 2 et Suidas Πανικῷ δέηματι· Πανὶ ὀργιάζον αἱ γυναῖκες μετὰ κραυγῆς. καὶ Μένανδρος ἐν Δυσκόλω σιωπῆ φησι τούτῳ τῷ θεῷ οὐ δεῖ προσιέναι. 1. φησι Porson. Toup. πη 464] φησι. 2. δεῖν R et Suid.] δεῖ. δεῖς V Suid. (i. e. οὐδεις). τούτῳ etiam Suidas, quod moneo propter Meinekii errorem.

135

οὐκ ἔνεστὶ σοι φυγεῖν
οἰκειότητα, δᾶερ.

Schol. Eurip. Androm. 976 Dind. τὸ συγγενὲς κατὰ φυσικὴν ἀνάγκην δοῦλον, ὡς καὶ ἐν Δυσκόλω φησὶ Μένανδρος κτλ. ex cod. Vatic. et Marc. primus Cobetus ed. p. 291 Geel. — οὐκ ἔνεστ' ἴσως οἰκεῖν — δάει Vat., δάερ Marc.

136

οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος

Etymol. Gud. 23, 26 Μένανδρος ἐν τῷ Δυσκόλω διαστέλλει τὴν διαφορὰν (αἰτεῖν et αἰτεῖσθαι) κτλ. Plaut. Aulul. 91 *quod quispiam ignem quaerat, exstingui volo, ne causae quid sit quod te quisquam quaeritet . . . cultrum, securim, pistillum, mortarium,*

quae utēnda vasa sēmp̄ vicini rogant, furēs venisse atque abstulisse dīcilo. — cf. 476. potuit in duabus fabulis eodem versu uti.

137

ὦ δυστυχῆς, τί οὐ καθεύδεις;

Choerobosc. Gaisf. 163, 11 (Bekker. Anecd. 1190 ad 979, 6) τῶν ἐπιθέτων . . ὁμόφωνός ἐστιν ἡ κλητικὴ τῇ εὐθείᾳ, οἷον ὁ δυστυχῆς ὦ δυστυχῆς, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. in cod. Marc. 489 ὡς παρὰ τῷ Μενάνδρῳ . . ἐν Δυσκόλῳ. cf. fr. 216. 341.

138

εὐρηκῶς κἀγὼ τούτου τέχνην

Ammonius 61 εὐρεῖν καὶ εὐρέσθαι διαφέρει. εὐρεῖν μὲν γάρ, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, εὐρέσθαι δέ, οἷονεὶ τὸ ἐκπορίσασθαι. Μένανδρος Δυσκόλῳ κτλ. — εὐρηκός vet. ed., εὐρηκα et τουτουί Mein. fort. εὐρηκῶς ἐγὼ | τούτου τέχνην, *postquam ego huius rei medicinam inveni* —.

139

ἀνδριάς

καὶ ἐπὶ γραφῇ . . Μένανδρος Δυσκόλῳ. Bekker. Anecd. 82, 11. ἐπιγραφῇ cod. Praeterea cf. 1027.

ΕΑΤΤΟΝ ΠΕΝΘΩΝ

Cf. Ἀντὸν πενθῶν.

ΕΑΤΤΟΝ ΤΙΜΩΡΟΤΜΕΝΟΣ

Galenus XII p. 316 Chart. διαφέρει τὸ τιμωρῶν τοῦ τιμωρούμενος, ὃ μετὰ τῆς καλουμένης αἰτιατικῆς σημαίνει τὸ κολάζον (κολάζων)· οὕτως γοῦν καὶ Ἐαττὸν τιμωρούμενος ἐπιγέγραπται τὸ Μενάνδρου δρᾶμα. Terent. Heaut. prol. 4 *ex integra graeca integram comoediam hodie sum acturus Heauton Timorúmenon . . qui scripserit | et quóia graeca sít, ni partem máxumam existumarem scire vestrum, id dicerem.* atque didascalia: *graeca Menandru.*

140

πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, δαιμονᾶς, γεγυνῶς ἔτη
τοσαῦθ'; ὁμοῦ γάρ ἐστιν ἐξήκοντά σοι.

Schol. Plat. 380 Bekk. ὁμοῦ σημαίνει ποτὲ μὲν τὸ ἐγγύς (numeralibus adiunctum) . . . Μένανδρος ἐν τῷ Ἐαττὸν τιμωρούμενῳ κτλ. Terentius 1, 1, 9 *nam pró deum atque hominúum fidem,*

quid vis tibi? quid quaeris? annos sexaginta natus es, aut plus eo, ut conicio. δαιμονῆς Porson. Miscell. 250] δαίμων δύο. verbum δαιμονῶν nimis contumeliosum ratus Cobet. V. l.² 200 δαιμόνιε, quod quomodo versui conveniat, nisi γέγονας scribatur, non video. ὁμοῦ sic positum apud comicos alibi inveniri non memini. Demosth. 19, 251 ἀπὸ Σόλωνος ὁμοῦ διακρίσιά ἐστιν ἔτη καὶ τετραράκοντα. 25, 51 εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι.

141

λουτρόν, θεραπεύοντας, ἀργυρώματα.

Athenaeus 6, 231 a Μένανδρος Ἐαντὸν τιμωρομένῳ κτλ. Terent. 1, 1, 78 *ancillae tot me vestiant? sumptus domi tantis ego solus faciam?* — στρώματ', ἀργυρώματα H. Iacobi.

142

ἐξ ἰσταρίου δ' ἐκρέματο φιλοπόνως πάνυ.
 καὶ θεραπευτὴς ἦν μία.
 αὕτη συνύφαινεν ἕνπαρῶς διακειμένη.

Terentius 2, 3, 52 *subtēmen nebat: praeterea una ancillula erat; ea texebat una, pannis obsita, neglecta, immunda involvie.* ubi graeca servavit scholiasta cod. Bembin. δ' Mein.] γὰρ. — ἐκρέματο, ut Ovid. Met. 4, 35 (*Minyeydes*) *haerent telae.* cf. Spengel. Varr. L. l. p. 118.

143

ἄνδρὸς χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.

Terentius 2, 4, 4 *nām mihi quale ingenium haberes, fuit indicio oratio.* cod. Bemb. . . . λανδρὸς χαρακτήρ κτλ. Spengel. Varr. L. l. p. 118. idem versus fr. 72. negat Ilnius (Quaest. Ter. 42) ex *Heauton Timorumenno* desumptum esse: sed versus proverbialis facile poterat saepius repeti.

144

πᾶς πατὴρ μωρός.

Terentius 3, 1, 31 *veniens in utramque partem, Menedeme, es nimis.* ubi schol. Bemb. 'graecae πᾶς πατὴρ μωρός.' cf. Ihne ibid. — Herodian. I 192, 26 μωρός καὶ μῶρος Ἀτικῶς. Theogn. τοῦτο ἐπὶ ἐμψύχον τιθέμενον βαρύνεται.

145

οἴκοι μένειν χορὴ καὶ μένειν ἐλεύθερον
 ἢ μηκέτ' εἶναι τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Stobaeus Floril. 39, 11 *Μενάνδρου Ἐαυτὸν τιμωρούμενος* A. Clemens Alex. Strom. 6, 2, 7 ἀκήκοα δὲ Αἰσχύλου μὲν λέγοντος (fr. 310 N.) . . . ἀλλὰ καὶ Μενάνδρου ὧδέ πως κωμωδοῦντος κτλ. v. 1 Stob. Floril. 53, 1 *Μενάνδρου* A. Diogenian. 7, 35. 'haec Chremetis verba esse suspicari licet, Cliniae patriam relinquendi consilium vituperantis' Mein. sed fortasse Clinias apud Menandrum *Parmenon* vocabatur: in tanta enim scriptorum constantia tamen conicio poetam scripsisse οἴκοι μένειν χρή, *Παρμένων, ἐλεύθερον*: nam non hoc iubet domi manere et liberum manere, tamquam domi possit etiam servus esse velle, sed domi liberum manere, cum peregre nemo sui sit iuris. μηκέτ' εἶναι autem Grotius recte interpretatur 'aut potius mori', quod moneo contra ea quae Mein. V CCXLVIII disputantur.

146

μετ' ἄριστον γὰρ ὡς ἀμυγδαλὰς [ἐγὼ]
παρέθηκα, καὶ τῶν φοιδίων ἐτρώγομεν.

Athenaeus 14, 651 a *Μένανδρος ἐν Ἐαυτὸν (αὐτὸν Α) τιμωρου- μένω φοιδία ὠνόμασε διὰ τούτων κτλ.* 1. ἐγὼ post ἀμυγδαλὰς del. Bentl. 'recte, nisi ἄριστον corruptum est' Dindf. 2. ἐγὼ παρέθηκα, φοιδίων ἐτρώγομεν Dobr. Adv. II 273. ἐνετρώγομεν Cobet. N. l. 73. at tempus mutatum facilem explicationem habet; quod autem ἐντραγεῖν Atticos, non τρώγειν dixisse Cobetus statuit, id iure mireris. τρώγειν enim tam saepe reperitur, ut exempla adferre taedeat. scilicet comici quidem numquam dicebant ἐντρώγειν, sed semper τρώγειν, numquam quod sciam τραγεῖν, sed ἐντραγεῖν. ceterum nondum persanatum est fragmentum.

147

ταῦτά σοι καὶ Πύθια

καὶ Δήλια.

Zenob. 6, 15 ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν ὕστατα καὶ τελευταῖα ποιούντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος (ἐν Ἐαυτὸν τιμωρουμένω add. cod. Miller. Mélanges 356). cf. etiam qui Menandri mentionem faciunt nullam Phot. 473, 1, Suid. Πύθια καὶ Δήλια, Apostol. 15, 9 Πύθια καὶ Δήλια· ἐπὶ τῶν ταχέως ἀπολλυμένων.

148

ἀλλ' ἦν χιτῶν σοι

Photius 70, 24 ἦν . . . [οἱ δὲ παλαιοὶ] ἐν Μενάνδρου Αὐτὸν τιμωρουμένω τὸ [δὲ] ψιλὸν ἀντὶ τοῦ ἰδοῦ κτλ. οἱ δὲ παλαιοὶ eiecit

Dobr., δὲ sublata simul interpunctione quae ante τὸ erat H. Iacobi (Mein. ed. min. XX). cf. quae adnotavimus ad Arist. Eq. 26. Antiphon. 153. Menand. 377.

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

Cf. quae ad Sophili Ἐγχειριδίων adnotavimus II 445.

149

οὐχ ὅθεν ἂν ᾤμην ἠτύχημα· πάντα δὲ
τὰ μηδὲ προσδοκώμεν' ἔκστασιν φέρει.

Stobaeus Floril. 104, 7 Μενάνδρου Ἐγχειριδίου A. partem posteriorem Stobaeus repetit Flor. 111, 11 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου) Ἐγχειριδίου A. 1. οὐχ] οὐκ AB. ἠτύχημα Porson. Misc. 250] ἠ τύχη καί. 2. μηδὲ] μη Stob. 111.

150

τοῦ δ' ἄρα Κωρυκαῖος ἠκροάσατο.

Photius et Suidas Κωρυκαῖος . . . ὅθεν καὶ ἡ παροιμία κτλ. Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ. Zenobius 4, 75 Κωρυκαῖος ἠκροάζετο· ταύτης Μένανδρος μέμνηται ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ . . . ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δοκούντων μὲν λάθρα πράττεσθαι, εἰς γνώσιν δὲ ἐρχομένων. cf. Hesych. Κωρυκαῖος ἠκροάζετο· παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς. cf. Suid. τοῦ δ' ἄρα ὁ Κωρυκαῖος. Eustath. 1534, 54 ἐκ τῆς Κωρύκου παροιμία τοῦ δ' ἄρ' ὁ Κωρύκιος ἠκροάζετο, περὶ ἧς ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ (Dionys. Perieg. 855) δεδήλωται. Append. proverb. 4, 96. optime explicat Steph. Byz. Κώρυκος . . . λιμὴν . . . καὶ νησίον . . . οὗ κατὰ τὸν παράπλουον ληστήριόν τι μέγα τῶν Κωρυκαίων ὠτακουστούντων ἐν τοῖς αὐτόθι λιμέσι (τὰ κατὰ) τοὺς φόρους καὶ τοὺς πλοῦς τῶν ἐμπόρων καὶ οὕτως αὐτοῖς ἐπιβουλευόντων, ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν περιεργαζομένων τὰ ἀπόρητα κτλ. cf. etiam quae adnotantur ad Antiphonis Κώρυκον II 66. Dioxiipp. 3. — ἠκροάσατο Steph. AV] ἠκροάζετο.

151

πίε. Β. πιεῖν ἀναγκάσω

τὴν ἱερόσυλον πρῶτα.

Athenaeus 10, 446 e πίε δυσλλάβως (ἀεὶ συνεσταλμένως Mein. Anal. Ath. 202). Μένανδρος ἐν Ἐγχειριδίῳ κτλ. πίε verbis poetae add. Clericus.

152

Schol. Plat. 359 Bekker. *παροιμία ἄνω κάτω πάντα, ἐπὶ τῶν τὴν τάξιν μεταστρεφόντων. Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ.* eadem ommissa voce *παροιμία* Greg. Cypr. Leid. 1, 61. cf. 514.

153

ὕπὲρ ὄνου σκιᾶς

μέμνηται ταύτης ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ Μένανδρος Zenob. 6, 28. cf. Arist. Vesp. 191 cum schol. et Aristoph. fr. 192.

[ΕΚΤΡΑ]

Terent. Hec. didasc. *graeca Menandru.* at est Apollodori Carystii. cf. Mein. I 464.

ΕΜΠΙΜΠΡΑΜΕΝΗ

Sic, non Ἐμπιπρ., cod. omnes. non recte Lobeck. Phryn. 96. cf. Cobet. N. l. 141. 2 et quae adnotavimus ad Arist. Av. 1310. de tituli significatione non constat.

154

. . . ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ
ὁ πρῶτος ἦν γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος,
εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ μεταγενής.

Athenaeus 13, 559 e *Μένανδρος . . . ἐν Ἐμπιπρραμένη* (sic A) *κτλ.* 2. *γήμας A*] ὁ γήμας. 3. *Μεταγενής* Zedelius cum L, recte fortasse, quamquam quis fuerit ille quem ridet *Metagenes* nescio. similiter iocatur Arist. Ran. 587. 8. de sententia cf. Eubul. 116. Aristophont. 5.

155

τρία γὰρ ἐστὶ, δέσποτα,
δι ὧν ἅπαντα γίνετ', ἢ κατὰ τοὺς νόμους,
ἢ ταῖς ἀνάγκαις, ἢ τὸ τρίτον ἔθει τινί.

Stobaeus Floril. 43, 15 *Μενάνδρου Ἐμπιπρραμένη A.* sine poetae fabulaeve nomine Apostolius 17, 26. — 2. *τοὺς om.* Stob. *γίνεται ἢ κατὰ τὸν νόμον* Apostol. 3. τὸ add. Bentr. Cuiacius Observ. 19, 16 comparavit Modestinum Digest. 1, 3, 40 *omne ius aut consensus fecit, aut necessitas constituit, aut firmavit consuetudo.*

156

ἐφ' ᾧ φρονεῖς μέγιστον ἀπολεῖ τοῦτό σε,
τὸ δοκεῖν τιν' εἶναι· καὶ γὰρ ἄλλους μυρίους.

Stobaeus Floril. 22, 28 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου) Ἐμπιμπραμένη
A. 2. τιν'] τι B. μυρίους, i. e. ἀπώλεσεν.

157

ὡς ἀγαθὸν ἐστὶ πρᾶγμα τὸ γενέσθαι τινὸς
πατέρα.

Stobaeus Floril. 75, 6 Μενάνδρου Ἐμπιμπραμένη A. ἐστὶ] τό
AB. τινὸς] τέκνων Dobr.

158. 159

καὶ νῦν ὑπὲρ τούτων συνάγουσι κατὰ μόνας.
ἐπλήρωσέν τε τὸ συναγώγιον.

Athenaeus 8, 365 c ἔλεγον δὲ συνάγειν καὶ τὸ μετ' ἀλλήλων
πίνειν, καὶ συναγώγιον τὸ συμπόσιον. Μενάνδρος ἐν Ἐμπιμπραμένη
(ἐν πιμπραμένη A) καὶ — μόνας. εἴθ' ἐξῆς ἔφη κτλ. μήποτε
δὲ τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἀπὸ συμβολῶν καλούμενον. cf. Ephipp. 4. Diphil.
43, 28. Poll. 6, 8 συναγαγεῖν συμπόσιον, συστήσαι, πληρῶσαι . .
συναθροῖσαι.

ΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣ

Dubium est qua significatione usus sit poeta. est enim ἐπαγγέλλεσθαι et *promittere* (Thom. Mag. ἐπαγγέλλομαι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ ὑπισχυοῦμαι), et *profiteri* (velut Isocr. 1, 19. Xen. Mem. 1, 2, 7. Plat. Protag. 319 a. Gorg. 447 c) et ἐπαγγελίαν *alicui denuntiare*. cf. Meier-Schoem. Att. Proc. 698 n. 13. fragmentis nihil decernitur.

160

τὸ σὸν ταπεινὸν ἂν σὺ σεμνύνῃς, καλὸν
ἔξω φανεῖται, φίλ' ἄνερ· ἂν δ' αὐτὸς ποιῆς
ταπεινὸν αὐτὸ καὶ τιθῆς ἐν μηδενί,
οἰκείος οὔτος κατάγελως νομίζεται.

Stobaeus Floril. 22, 29 Μενάνδρου Ἐπαγγελλόμενος A. εἰσαγγελλόμενος Voss. 1. ἂν om. A. σὺ] οὐ Voss. Hens. σεμνύνῃς Ephemer. Ien. 1828 n. 148] σεμνύνῃ. 3. τιθεῖς A. — 1. τὸ σὸν ταπεινόν, i. e. *humilem tuam condicionem si honeste et generose ferēs . . . contra si eam ipse vitae agendique ratione contemnendam*

esse concedes, te ipse deridere videbere. nihil agit Herwerd. Nov. add. crit. 39.

161

τὰ γὰρ τολμηρὰ τῶν ὄχλων ἔχει
 ἐν τοῖς λογισμοῖς τὰς ἐπιδείξεις δυσκόλους,
 ἐν τῷ δὲ πράττειν, ἂν λάβῃ τὸν καιρὸν εὖ,
 ἀπροσδόκητον τὴν τέχνην ἐξηύροτο.

Stobaeus Floril. 51, 27 *Μενάνδρου Ἐπαγγελλομένοις* A. 2. μὲν τὰς A Vind., unde ἐν τοῖς λόγοις μὲν Mein. in Stob. 4. τὰπροσδόκητον B. ἐξηύροτο Mein.] ἐξηύρατο A. ἐξεύρατο cet. cf. Lob. Phryn. 139. 40. — in v. 1 τῶν ἔργων, in v. 3 λάβῃς, in v. 4 τὴν τύχην προσλαμβάνει Cobet. N. l. 73 sq. ac pro ἐξηύροτο Stob. II xxvii ἐκτίσατο Mein., receptis in v. 3. 4 Cobeti coniecturis. certe τὰ τολμηρὰ τῶν ὄχλων (pro τὸ τολμηρόν) dici non poterat. sed duorum versuum priorum mihi quidem nondum perspicua est sententia.

162

τοῖς ἀναιδέσιν βοηθεῖ γὰρ λόγοις τοῦθ' ἐν μόνον,
 ἂν βραχεῖς αὐτοὺς ποίῃ τις τὸν τε καιρὸν εὖ λάβῃ.

Stobaeus Floril. 35, 5 *Μένανδρου Ἐπαγγελλομένῳ* A. 1. ἀναιδέσι AB.

163

Suidas εἰς τὸ δέον . . . καὶ Μένανδρος ἐν Ἐπαγγελλομένῳ μέμνηται δὲ καὶ ἐτέρωθι. Ἐπαγγ. VE] Ἀπαγγ. — cf. Zenob. 3, 91 et Arist. Nub. 859.

ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis comoediam cognominem adnotavimus II 49. duas fuisse fabulae recensiones docent Harpocration 139, 25 παρὰ Μένανδρῳ ἐν β' Ἐπικλήρῳ et Athenaeus 19, 373 c *Μένανδρος ἐν Ἐπικλήρῳ πρώτη*. Quintil. 10, 1, 70 *illa mala iudicia, quae Epitrepontes, Epicleros, Locroe habent, aut meditationes in Psophodee, Nomothete, Hypobolimaeo . . omnibus oratoris numeris sunt absolutae*. Rhet. anon. Spengel I 432, 17 ὅτε μὲν παρασκευάσαι δεῖ, τότε παρασκευάσαιμι· ἐὰν δὲ ὧσι παρασκευασμένοι, περιττὸν προοιμιάζεσθαι. τοῦτο καὶ Μένανδρον εἰδέναί. ἐν γὰρ τῇ Ἐπικλήρῳ δικαζομένων τοῦ τε ἀνδρός καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ παιδίου δικάζοντος οὐκ ἔθηκεν οὐδετέρῳ προοίμιον διὰ τὸ τὴν εὐνοίαν προϋπάρχειν τοῦ ἀνδρός· ὁμοίως δὲ καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ἰδίαν διαλεγόμεθα. argumentum simile fuisse ac Terentii *Phormionis* ex

Apollodori Ἐπιδικαζομένη conversae probabilis est Meinekii (ed. 1) opinio. latine *Epicleron* expressit Sextus Turpilius. cf. fr. 165. 'agitur in hac fabula hoc, ut orbam puellam quam cognato nubere lex iubet adulescens quidam ducere a parentibus cogatur'. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 91.

164

ἄρ' ἐστὶ πάντων ἀγρουπνία λαλίστατον.
 ἐμὲ γοῦν ἀναστήσασα δευρὶ προάγεται
 λαλεῖν ἀπ' ἀρχῆς πάντα τὸν ἔμαντοῦ βίον.

Theo Progymn. 1, 200. 1 Walz. 92, 16 Spengel. ἔστι δὲ καὶ ἀνάπαλιν προθέντα γνωμικὸν λόγον διηγῆσασθαι, καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ μύθου παρεσημειωσάμεθα· οἷον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρυσῇ (χρυσῇ Hemsterhusius) Ἐπικλήρῳ ἄρ' ἐστὶ — λαλίστατον. εἶτα ἐξῆς τὸ διήγημα· ἐμὲ γοῦν κτλ. v. 1 idem 1, 196 extr. (88, 14) om. poetae fabulaeque nomine. Plutarch. Mor. 513 d πολλῶ γὰρ ἐστὶν ἡ χαρὰ τῆς κωμικῆς ἐκείνης ἀγρουπνίας λαλίστατον. 'haec ex initio fabulae ducta esse, ideo a Menandro ficta, ut rerum quas scire deberent spectatores narrandarum esset occasio, et per se probabile est et apparet ex imitatione Turpili comici (Epicler. fr. 1 [12] apud Priscianum, ubi initia fere fabularum commemorantur:

Steph. *quaeso édepol, quo ante lícē te subitó rapis,
 ere, cum úno puero?* Phaedria. *néqueo esse intus, Stéphanio.
 St. quid ita? Ph. út solent, me cúrae somno ségregant,
 forásque noctis éxcitant siléntio.*

servum addidisse Turpilius videtur, et apud Menandrum una persona loqui.' Duebner. cf. etiam quae Ribbeckius adnotavit ad Turpili fragm.

165

ὥσπερ τῶν χορῶν
 οὐ πάντες ἄδουσ', ἀλλ' ἄφωνοι δύο τινὲς
 ἢ τρεῖς παρεστήκασιν πάντων ἔσχατοι
 εἰς τὸν ἀριθμὸν, καὶ τοῦθ' ὁμοίως πῶς ἔχει·
 ὃ χάραν κατέχουσι, ζῶσι δ' οἷς ἐστὶν βίος.

Stobaeus Floril. 121, 11 Ἐπίκληρος A, poetae nomine omissio: sed cum praecedat 10 Μενάνδρον, dubium esse non potest quin ex Menandri fabula excerptum sit. Phot. 210, 10 λαυροστάται μέσοι τοῦ χοροῦ . . . φανλότεροι δὲ οὔτοι (Cratin. 422). Lucian. Toxar. 9 τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπέοις εἰκότας . . . ἃ διηρημένα τὸ στόμα καὶ παμμέγεθες κερηνότα οὐδὲ τὸ μικρότατον

φθέγγεται. Hippocr. Iurisiur. 3 (2, 5 Foes) ὁμοιότατοί εἰσι τοῖσι παραγομένοισι προσώποισι ἐν τῇσι τραγηδίῃσι . . . σχῆμα μὲν καὶ στολήν καὶ πρόσωπον ὑποκριτοῦ ἔχουσι, οὐκ εἰσὶ δὲ ὑποκριταί (Mein. ed. 1). 4. εἰς τὸν ἀριθμὸν, *ad numerum explendum*. Hor. Epist. 1, 2, 27 *nos numerus sumus*.

166

ἢ δεῖ μόνον

ξῆν ἢ γενόμενον πατέρα παιδῶν ἀποθανεῖν·
οὕτω τὸ μετὰ ταῦτ' ἐστὶ τοῦ βίου πικρὸν.

Stobaeus Floril. 76, 4 Μενάνδρου Ἐπικλήρω Α. codices: ἢ μόνον δεῖ ξῆν ἢ παιδῶν γεννωμένων (γενομένων Α) πατέρα ἀποθανεῖν. correxit Dobraeus Adv. II 273.

167. 168

ἄλεκτρονών τις ἐκεκράγει μέγα.

. . . οὐ σοβήσεται ἔξω, φησί, τὰς

ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν;

αὐτή ποτ' ἐξεσθήσεται τὰς ὄρνεις μόλις.

Athenaeus 9, 373 c Μενάνδρος ἐν Ἐπικλήρω πρώτη σαφῶς τὸ ἐπὶ τῆς συνηθείας φησὶν ἐμφανίζων οὕτως· ἄλεκτρονών — ἀφ' ἡμῶν; καὶ πάλιν· αὐτή ποτ' κτλ. priora Eustath. 1440, 50. 2. φησί omittit Eust. initio ὁ δ' εὐθὺς add. Dobr. Adv. II 274. 3. ὄρνις G. Kaibel. 4. τὰς ὄρνις Α. ac sic Meinek. in Ath. ed. nam 373 d Athenaeus ipse ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ὄρνις λέγουσι, πρόκειται τὸ Μενάνδρειον μαρτύριον (fr. 167. 8).

169

τί δ' ἂν ἔχοι νεκρὸς

ἀγαθόν, ὅπου γ' οἱ ζῶντες ἔχομεν οὐδὲ ἔν;

Stobaeus Floril. 121, 19 Μενάνδρου Ἐπικλήρω Α. 1. ἔχοι] ἔχομεν Α. 2. ὅπου χοί Mein. οὐδὲ] ^{Χῆ}μηδὲ Voss.

170

ὄρα σὺ καὶ φρόντιζε κάποστα βραχύ.

Bekker. Anecd. 81, 12 ἀνάβα, κατάβα, διάβα, ἀπόστα. Μενάνδρος Ἐπικλήρω κτλ. 'secede paullulum ab hominum consuetudine, ut tecum solus consideres'.

171

οὐπω σοι πεπίστευμαι;

Priscian. 18, 266 *illi* (Attici) 'πεπίστευμαι σὸς' καὶ 'ὅπό σοῦ'.
Μένανδρος Ἐπικλήρω κτλ. *codicum varietatem attulit Hertzius.*

172

Harpocration 139, 24 (τὸ ὄρον . . . παρὰ Μενάνδρῳ ἐν δευτέρῳ Ἐπικλήρω σημαίνει ξύλον τι, ᾧ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουσιν. *eadem, omisso tamen fabulae nomine, Photius.*

ΕΠΙΤΡΕΠΟΝΤΕΣ

Harpocration 84, 2 (εἰ ἐβούλετο) 'περὶ ὧν διαφερόμεθα τοῖς οἰκείοις ἐπιτρέπειν' (verba sunt Demosth. 27, 1) ἀντὶ τοῦ διατηρᾶς αὐτοὺς αἰρεῖσθαι. ὅθεν καὶ Μενάνδρου δράμα Ἐπιτρέποντες. cf. fr. 183. Schol. Ambros. Hom. Od. 7, 225 κομῶδῃ γὰρ μικρολόγος φαίνεται (Ὀδυσσεὺς) προτάσων τῶν φιλοτάτων τὴν κτῆσιν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ Σμικρῖνης ἐν (sic Mein. pro Σμικρῶνῃσιν) Ἐπιτρέπουσιν. Themist. Or. Mai. p. 52 τίνα Ἀλκιβιάδην οὐχ ὑπερβαίνει; τίνα Κίμωνα οὐκ ἀποφαίνει Σμικρῖνην; cf. Iulian. Caes. 311 a. Quintilian. 10, 1, 70 (exscr. sub Ἐπικλήρου titulo). Sidon. Apollin. Epist. 4, 12 p. 257 *Terentianae Hecyrae . . . fabulam similis argumenti, i. e. Epitrepontes Menandri manibus habebam.* Rhet. anon. Spengel. I 432, 11 καὶ Μένανδρος ἐν τοῖς Ἐπιτρέπουσι τὴν δίκην ἄνευ προοιμίῳν πεποίηκεν' οὐδὲν δὲ διαφέρει ἐνταῦθα οὕτως αὐτὰ κείσθαι ἢ ἐν δικαστηρίοις λέγεσθαι. Athenaeus 14, 659 b μάλιστα εἰσάγονται οἱ μάγειροι σκωπτικοί τινες, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Ἐπιτρέπουσιν. Alciphr. 2, 4, 19 τὰ δράματα . . . ἂ μάλιστα ὀνήσαι δύναται Πτολεμαῖον (. . .). εἴτε Θαῦδα, εἴτε Μισοῦμενον εἴτε Θρασυλέοντα εἴτε Ἐπιτρέποντας εἴτε Ῥαπιζομένην εἴτε Σικυώνιον. Apollon. De synt. 3 p. 297 Bekk. ἀναγινώσκω σοι Ἀλκαῖον, κωμῶδῶ σοι τοὺς Ἐπιτρέποντας. ad hanc fabulam O. Ribbeckius Agr. 19. 20 refert quae Alciphr. 3, 43 narrantur et fr. 76 b, praeterea Plautini Euclionis (in Aulularia) personam ex Menandrea comoedia expressam esse monens p. 21.

173

μὴ καταφρονήσης τῶν θεῶν' ἐν παντὶ δεῖ
καιρῷ τὸ δίκαιον ἐπικρατεῖν ἀπανταχοῦ,
καὶ τὸν παρατυγχάνοντα τούτου τοῦ μέρους
ἔχειν πρόνοιαν κοινόν ἐστι τῷ βίῳ.

Orion Anthologn. 6, 4 ἐκ τῶν Ἐπιτρεπόντων Μενάνδρου. v. 1. 2 (ἐν παντί — ἐπικρατεῖν) Stobaeus Floril. 9, 12 Μενάνδρου A. 1. τῶν et 3. τοῦ add. Schneidewin. — 3. 4. 'omnibus utile est unumquemque, ubi occasionem nanciscatur, eius rei curam gerere.'

174

οἶει τοσαύτην τοὺς θεοὺς ἄγειν σχολήν,
ὥστε τὸ κακὸν καὶ τάραθόν καθ' ἡμέραν
νέμειν ἐκάστω, Σμικρόνῃ;

Davides Aristotel. Categ. 23, 27 τῷ Ἐπικούρῳ συνήμασε Μένανδρος. οὗτοι δὲ οἱ Ἐπικούρειοι καὶ μέχρι τῶν οὐρανίων ἴστων τὴν πρόνοιαν, ἵνα μὴ πράγματα σχῆ τὸ θεῖον περιεργαζόμενον τὰ τῆδε. μέμνηται δὲ τῆς δόξης καὶ Μένανδρος ἐν τοῖς Ἐπιτρέπουσιν ἡνίκα φησὶν κτλ. Ioann. Philop. De aetern. mundi 16, 4 οἶδεν ἄρα καὶ τὰ μερικὰ ὁ θεός, καὶ οὐχ ὡς ἀθέως τῶν παρ' Ἑλλησι θεομάχων μᾶλλον ἢ θεολόγων τινὲς ἔφασαν, ἀγνοεῖ ὁ θεὸς τὰ καθ' ἕκαστα, μόνον οὐκ ἐκείνο τὸ κωμικὸν λέγοντες κτλ. οἶει etiam David. ut mihi per litteras indicavit Dilesius (cod. AB Hamilt.). οἶμ' οὐ Duebner. τοσαύτην Philop.] ταύτην. 2. ὡς ἀγαθόν τε καὶ κακὸν Dav., fort. ὡς τάραθόν τε καὶ τὸ κακόν. ὡς τό τε κακόν καὶ τὰγ. H. Iacobi V 102. 3. Σμικρόνῃ Mein.] σμικρόν ἦν Dav., om. Philop. cf. fr. 76.

175

ἀργὸς δ' ὑγιαίνων τοῦ πυρέττοντος πολὺ
ἀθλιώτερος, διπλάσια γοῦν ἐσθίει μάτην.

Stobaeus Floril. 30, 7 Μενάνδρου Ἐπιτρεπόντων A. latine vertit Ausonius Epigr. 117 *sanis piger febriente multo est nequior, potat duplum dapésque duplices devorat*. Theophylact. Simoc. Epist. 61 p. 781 Hercher. ἀργὸς γὰρ ὢν ἀθλιώτερος εἶ τοῦ πυρέσσοντος, ἐσθίων μάτην διπλάσια. 2. ἀθλιώτερος Stob. A] ἔστ' ἀθλ. rel. ἀχρειώτερος Bentl. tum δίπλακοι ἄγονν (i. e. διπλάσια γοῦν) A. διπλᾶ οἶα γοῦν N. διπλάσια δ' Dobr. Adv. II 274. fort. ἀχρειώτερος· διπλάσια γ'. numeris trochaicis Mein. — — ἀργὸς ὑγιαίνων τοῦ π. π.] ἀθλιώτερος· διπλάσια γοῦν κατεσθίει μ.

176

ἐλευθέρω τὸ καταγελαῖσθαι μὲν πολὺ
αἰσχιστόν ἐστι, τὸ δ' ὀδυνᾶσθ' ἀνθρώπινον.

Stobaeus Floril. 89, 5 Μενάνδρου Ἐπιτρέποντος A. 1. τὸ] τοῦ A. μὲν πολὺ Heringa Obs. 244] πολὺ. παραπολὺ Bentl. καταγελασθῆναι πολὺ Nauck. 2. αἰσχιστόν Heringa] αἰσχρόν.

177

οὐκ οἰμώζεται

καταφθαρεῖς ἐν ματρυλεῖω τὸν βίον;

Harpocration et Suidas ματρυλεῖον . . . Ἡρακλείων καὶ Δίδυμος τόπον τινὰ φασιν εἶναι ἐν ᾧ γράες διατρέβουσαι δέχονται τοὺς βουλομένους καταμεθυσθῆναι. Μένανδρος Ἐπιτρέπουσιν κτλ. καταφθαρεῖς N] καταφθαρεῖσθε ABC, καταφθερεῖσθαι D. καταφθαρήσθε G. κατὰ τρεῖς Suid. an ὁ καταπροεῖς? nam cum τὸν βίον significet τὴν οὐσίαν, participio activo videtur opus esse. ματρυλεῖον praeter hunc versum quod sciam apud comicos non exstat: cum vero etiam μαστρυλεῖον (vel - λλ -) scribatur, prima syllaba, quod moneo contra Bernhardum, produci videtur, praesertim si derivatum est a μήτηρ. Phot. ματρυλεῖον· τόπος ἐν ᾧ γράες μαστροποὶ διατρέβουσιν ἐταίρας ἔχουσαι καὶ δέχονται τοὺς βουλομένους· ἐκάλου δὲ αὐτὰς καὶ μητέρας (sic Naber. pro μαστρας) εὐφήμας.

178

ἐπέπασα

ἐπὶ τὸ τάριχος ἄλας, ἐὰν οὕτω τύχη.

Athenaeus 3, 119 e καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς (τὸ τάριχος) Μένανδρος Ἐπιτρέπουσιν κτλ. Lexic. Herm. 325 καὶ Μένανδρος ὁμοίως φησὶν κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 248 καὶ Μένανδρος ὁμοίως φησὶ κτλ. partem eclogae (- ἄλας) adfert Eustath. 73 extr. κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν καὶ τάριχος ἐκατέρως λέγεται, τὸ τάριχος καὶ ὁ τάριχος· φέρει δ' ἐκεῖνος καὶ χρήσεις ἀμφοῖν. Μένανδρος κτλ. 1. ἐπέπασα cod. Cram. ἐπιπάσω Herm. 2. ἐὰν Elmsl. Edinb. Rev. III 191] ἂν.

179

οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῆ.

Orion Antholognom. 7, 8 ἐκ τοῦ Γεωργίου, sed margini eadem manu adscriptum ἐκ τῶν ἀποτρεπόντων. Plut. Mor. 475 c οὐκ ἄχρηστον . . . ἔχειν αἰεὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου πρόχειρον κτλ. Stobaeus Floril. 108, 57 Μενάνδρου A. Lucian. Ion. trag. 53 ὁρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ κτλ. om. poetae fabulaeque nomine Plut. Mor. 599 d. Diogenian. 7, 38. monost. 689. Ioann. Chrys. Hom. 80 p. 771 (M. Haupt. Opusc. III 380) ἀκουσον καὶ τῶν ἔξωθεν ταῦτα φιλοσοφούντων καὶ λεγόντων· οὐδὲν κακὸν πέπονθας ἐὰν μὴ πρ'. οὐδὲν δὲ cod. Vind. οὐθὲν A Stob.

180

οὐχ εὐρεσις τοῦτ' ἐστίν, ἀλλ' ἀφαίρεσις.

Hephaestion. p. 62 Gaisf. ex cod. Saibant. (cf. Anecd. var. Schoell. et Studemund. I 77, 19) εῖρηται καὶ εἰρησις καὶ εἰρησις ... ἀλλὰ διὰ τοῦ ε̄ ἐν ἰάμβῳ κτλ. ἐν τοῖς Ἐπιτρέπουσιν.

181

οἱ τηλικοῦτοι καὶ τοιοῦτοι τῷ γένει

Hephaest. p. 156 Gaisf. ex cod. Saibant. (cf. Anecd. var. Schoell. et Studemund. I 44, 14) Μένανδρος ἐν (ἐν) ἐπιτρέπουσιν (Ἐπιτρέπουσιν) κτλ. τὴν τοῖ ἐν τετάρτῳ ποδὶ συνέστειλε. Bekker. Anecd. 1175 ad 826, 15 καὶ παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. Photius 585, 9 τηλικοῦτος ἐπὶ ἡλικίας τίθεται. οὕτως Μένανδρος.

182

Priscianus 18, 167 ἄρτίως καὶ ἄρτι *et praeteritum paullo ante et praesens significat apud illos* (Atticos) . . . Μένανδρος ἐν Ἐπιτρέπουσιν EICIMN πρὸς ἐκεῖνην λέγεις, ἄρτι γὰρ νοῶ. εἴσοιμι (Ο) α. νοῶ] κατανοῶ Ald. ἔσοιμεν πρὸς ἐκεῖνην ἔλεγες· ἄρτι γὰρ νοῶ vel ἔσοιμεν πρ. ἐκ., ἄρτι γὰρ νοῶ λέγεις Nauck. — ∪ — ∩ — πρόσσοιμι δὲ πρὸς ἐκεῖνην, ἣν λέγεις· | ἄρτι γὰρ νοῶ Herwerd. Obs. crit. 86.

183

ἐπιρρεπτεόν τινί

ἔστιν περὶ τούτων.

Schol. Aristoph. Acharn. 1115 ἐπιτρέψαι ὥστε κρῖναι. καὶ Μένανδρος ἐν Ἐπιτροπεῖ κτλ. in R nil nisi prima tria verba.

184

ἐξετύφην μὲν οὖν

κλάουσα.

Schol. Eurip. Phoen. 1154 Dindf. τύφροσθαί ἐστι τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκεχύσθαι. Μένανδρος . . . ἐν Ἐπιτρέπουσιν. ἐξετυφήθην Μ. ἐξετύφλων (littera λ obscurius scripta) C. ἐξετύφου T. κλάουσα Mein.] κλαουσα. Ἐπιτρέπουσιν] ἐπιτρέπευον I.

185

ἐχῖνος

χύτρας εἶδος μεγαλοστόμου καὶ μεγάλης. μέμνηται τῆς λέξεως . . . Μένανδρος ἐν Ἐπιτρέπουσιν. Erotian. 73, 11 Klein. cf. Philem. 45.

ΕΤΝΟΤΧΟΣ

Terent. Eunuch. didascal. *gracca Menandri*. Terent. Eun. prol. 19 *nunc acturi sumus* † *Menándri Eunuchum*. initium fabulae

expressit Persius Sat. 5, 161 sq., ubi schol. *‘hunc locum e Menandri Eunucho traxit, in quo Davum servum Chaerestratus adolescens adloquitur, tamquam amore Chrysidis derelictus, idemque tamen ab ea revocatus ad illam redit. apud Terentium personae immutatae sunt.’* scilicet *‘Davo Menandri apud Terentium Parmenonis, Chaerestrato Phaedriae, Chryside Thaidis nomen inpositum est. patrem Chaereae, cuius nomen Terentius reticet, Menandro Simonem adpellatum fuisse testatur Donatus ad 5, 5, 1, qui ad 3, 3, 1 de Chreme haec adnotat: haec persona apud Menandrum adolescentis rustici est. cf. Grauert. Anal. histor. philol. 156.’* Mein. praeterea cf. quae infra ad Κόλακα adnotantur.

186

Terentius fabulae initio *quid igitur faciam? nōn eam ne nūnc quidem quom arcēssor ultro?* ubi Donatus *εἶτα τί ποιήσω . . . non eam? Probus distinguit. iungunt qui secundum Menandri exemplum legunt. itaque Meinekius*

*εἶτα τί ποιήσω; μὴ προσέλθω μηδὲ νῦν,
αὐτῆς καλούσης;*

Persius Sat. 5, 172 *quidnam igitur faciam? nec nunc cum arcessat et ultro supplicet accedam?* unde fortasse adici potest *αὐτῆς καλούσης χίκετευούσης ἐμέ;* Hor. Serm. 2, 3, 262. 3.

187

*μὴ θεομάχει, μηδὲ προσάγου τῷ πράγματι
χειμῶνας ἐτέρους, τοὺς δ' ἀναγκαίους φέρεε.*

Stobaeus Floril. 108, 46 *Μενάνδρου Ἐννούχῳ* A. Terentius 1, 1, 31 *neque praeterquam quas ipse amor moléstias habet áddas, et illas quas habet recté feras.* 1. *μὴ* Grot.] *καὶ μὴ* vel *μὴ καὶ* (B Vind.).

188

οὗτός ἐστι γαλεώτης γέρων.

Terent. 4, 4, 21 *victus vétus veternosús senex, colóre mustelíno.* ubi Donatus *erravit Terentius non intellegens Menandreum illud οὗτός (alii αὐτός) ἐστιν γαλεώτης γέρων. ait autem stelionem, animal quod lacertae non dissimile est, maculoso corio: nempe ad id genus coloris facies exprimitur eunuchorum [corporis], quia plerique lentiginosi sunt.* Suidas *ἀσκαλαβώτης· Μένανδρος οὗτοσι (οὗτωσι V) δὲ γαλεώτης γέρων.* Bekker. Anecd. 452, 6 *ἀσκαλαβώτην, οὐχὶ καταβώτην λέγουσι, μᾶλλον δὲ γαλεώτην. Μένανδρος οὕτως.* Plin. N. h. 29, 90 (stelionem) *Graeci coloten vocant et ascalaboten et galeoten . . . est . . . plenus lentiginis.*

189

πάντα τὰ ζητούμενα

δεισθαι μερίμνης φασίν οἱ σοφώτεροι.

Stobaeus Floril. 29, 47 Μενάνδρου Εὐνούχου A. Clemens Alex. Strom. 5, 1, 11 κατὰ τὸν Σοφοκλέα (OR. 111). τὰ δ' ὅμοια καὶ Μενάνδρος ὁ κωμικὸς λέγει κτλ. σοφώτατοι Clem.

190

Terentius Andr. 5, 5, 3 *ego deorum vitam ea propter sempiternam esse arbitror, quod voluptates eorum propriae sunt: nam mi immortalitas partast, si nulla aegritudo huic gaudio intercesserit.* ubi Donatus hanc sententiam totam Menandri de Eunuchio transtulit. Aristid. I 592 Dindf. οὐκ ἐξ ἴσου τὰ πράγματα οἱ θεοὶ σφίσι τ' αὐτοῖς καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἔνειμαν, ἀλλ' αὐτοὶ μὲν ἄτ' ὄντες ἀθάνατοι καὶ κύριοι τῶν ἀπάντων ἀθανάτους καὶ τὰς εὐτυχίας ἔχουσιν. quae sententia tam similis est Terentianae, ut Aristidem Menandri verba leviter inmutasse credam, Menandrum autem sic fere scripsisse:

οὐκ ἐξ ἴσου τὰ πράγμαθ' οἱ θεοὶ σφίσι
αὐτοῖς τ' ἔνειμαν καὶ βροτοῖς. ἀλλ' αὐτίκα
αὐτοὶ μὲν ὄντες ἀθάνατοι καὶ κύριοι
ἀπαξαπάντων ἀθανάτους τὰς ἡδονὰς
ἔχουσιν.

191

συστομώτερος σκάφης

παροιμία ἐπὶ τῶν . . . μὴ δυναμένων παρησιάζεσθαι . . . μέμνηται ταύτης Μενάνδρος ἐν τῷ Εὐνούχῳ. Zenob. 5, 95. cf. Diogenian. 8, 12. Phot. συστομώτερον σκάφης . . . ὁπότε ἐβούλοντο μέτοικον δηλώσαι, ἢ σκάφην ἔλεγον ἢ σκαφηφόρον, διὰ δὲ τὸ ἀπαρησιάζεσθαι εἶναι συστομώτερον ποιήσειν ἀπειλεῖν (ἠπειλοῦν?) σκάφης. similiter, sed brevius Hesychius. cf. Boeckh. Oec. Ath. II 75. Photii verbis probabile fit Menandrum scripsisse (καὶ) συστομώτερόν σε ποιήσω σκάφης. Terent. 3, 5, 49 comparat Grauertus, quae similitudo non est nimia.

192

λύκου πετερά

Zenobius Milleri 87 (Mélanges p. 359) λύκου πετερά· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων εἰρηται ἢ παροιμία, ὅταν μέχρι τῶν λόγων ἄφοβος (ὁ φόβος Diogenian. Vind. 3, 7. Macar. 5, 68. Suid.) ἢ (στῆ Macar.) πῶς γὰρ ἂν πτηνὸς τις γένοιτο λύκος; μέμνηται ταύτης Μενάνδρος ἐν Εὐνούχῳ. cf. Cratet. 29, 3. nulla Menandri mentione facta praeter

eos quos supra commemoravimus Diogen. 6, 4. Gregor. Cypr. 2, 96. Leid. 2, 64. Apostol. 10, 80. Arsen. 34, 11. Boisson. Anecd. I 396 (λύκον πτερόν). fortasse etiam verba πῶς γὰρ ἂν | πτηνός γένοιτό τις λύκος; Menandri sunt. reperitur enim apud comicos πτηνός, ubi oratio supra soccum adscendit.

193

σιτοβόλια

ταμιεῖα ἵνα . . . οἱ πυροί. ἐν Μενάνδρῳ Εὐνούργῳ. Pollux 9, 44. 5. Terent. Eun. 2, 3, 19 confert Grauert. etiam Poll. 10, 137 παρὰ τοῖς νεωτέροις ἕλσκοι ad Menandri *Eunuchum* refert Meinekius conl. Terent. 4, 6, 16 *ubi sitast?* Th. in *risco*, coniectura incerta. cf. Antiphan. 130. Posidipp. 10.

194

τρόφιμον

Terent. 2, 2, 58 *video erilem filium minorem huc advenire. Donatus non potest Terentius τρόφιμον proprie dicere, et ideo erilem filium dicit.* consentaneum est hoc ipso vocabulo usum esse Menandrum. Phot. τρόφιμος· ὁ νεώτερος οἰκοδεσπότης.

Praeterea ad Terent. 3, 4, 1 Donatus *bene inventa persona est, cui narret Chaerea, ne unus diu loquatur, ut apud Menandrum.* ad 5, 5, 31 *quamobrem insigne aliquid faceret* idem Donatus *manifestius hoc Menander explicat iam pridem infestum meretrici senem, post corruptum ab ea Phaedriam: nunc demum se inventa occasione vindicaturum.*

ΕΦΕΣΙΟΣ

Caecilii Statii fuit *Ephesio* vel sec. Spengelium *Ephesius*. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 40.

195

ἐγὼ μὲν ἤδη μοι δοκῶ, νῆ τοὺς θεοὺς,
ἐν τοῖς κύκλοις ἐμαντὸν ἐκδεδυκότα
ὄρᾶν κύκλῳ τρέχοντα καὶ πωλούμενον.

Harpocratio κύκλοι . . . ἐκαλοῦντο οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐπωλοῦντο τινες . . . Μένανδρος Ἐφεσίῳ κτλ. 1. μὲν N] μὲν οὔν. 2. ἐνδεδυκότα A. verba sunt aut 'servi ob facinus nescio quod timentis ne in catasta conlocatus venum detur' (Mein.) aut hominis liberi servitutis periculum metuentis. Poll. 7, 11 κύκλοι ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ καλοῦνται ἐν οἷς πιπράσκειται τὰ ἀνδράποδα . . . καὶ τὰ λοιπὰ ὄνια. cf. Alexid. 99. Diphil. 55, 3.

196. 197

ἐπ' ἀρίστῳ λαβῶν

ὄψάριον

τῶν ἰχθυοπαλῶν ἀρτίως τις τεττάρων

δραχμῶν ἐπώλει κωβιούς. B. πολλοῦ σφόδρα.

Athenaeus 9, 385 df ὄψάριον . . . ἐπὶ τοῦ ἰχθύος . . . Μένανδρος . . . ἐν Ἐφεσίῳ ἐπ' -ὄψάριον. εἴτ' ἐπιφέρει· τῶν ἰχθ. κτλ. v. 3. 4 idem 7, 309 e Μένανδρος Ἐφεσίοις κτλ. 1. ἐπαρίστῳ A. 3. ἀρτίως et 4. πολλοῦ σφόδρα om. A 385, πολλοῦ 309 add. Salvinus. 4. ἐπώλει] ἐτίμα A 309. κωβιούς A 309. fortasse non πολλοῦ, sed ὀλίγου dixit, per ironiam.

198

παρέσομαι γὰρ ἐν δύο.

Suidas ἐν δύο· τὸ ταχέως, ὡς ἡμεῖς. Μένανδρος Ἐφεσίῳ. ἐν δύο Bentl.] ἔνδυο. 'dum aliquis unum duo numerare possit'.

199

ἔσχατος Μυσῶν

ταύτης μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἐφεσίῳ. Miller. Mélanges 352. cf. 55.

200

Τενέδιος ἄνθρωπος

Zenobius 6, 9 Τένης ὁ Κύνου . . . ἐνομοθέτησεν ἐπὶ τῶν δικῶν ἴστασθαι ἄνθρωπον πέλεκυν ἔχοντα κατὰ νῶτα τοῦ κρινόντος καὶ τοῦ κρινομένου, ἵνα ὁ ἀλοῦς εὐθὺς τῷ πελέκει πληγὴς ἀποθάνῃ. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν φοβερῶν τὰς ὕψεις . . . μέμνηται ταύτης ἐν Ἐφεσίῳ Μένανδρος. cf. Diogenian. 8, 58. Phot. et Suid. Τενέδιος (ἄνθρωπος, ξυνήγορος, πέλεκυς). Steph. Byz. Τένεδος.

ΗΝΙΟΧΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis *Heniochum* adnotantur II 52.

201

ἀλλὰ θεὸς οὐδεὶς εἰς τὸ προκόλιον φέρει
ἀργύριον, ἀλλ' ἔδωκεν εὐνοὺς γενόμενος
πόρον, εἰσβολὴν τ' ἔδειξεν εὐπορίας τινός,

ἦν ἂν παρῆς σύ, μηκέτ' αἰτιῶ θεόν,
 5 ἤδη δὲ τῆ σαντοῦ ζυγομάχει μαλακία.

Orion Antholognom. 4, 1 (περὶ προνοίας) ἐκ τοῦ Ἠνιόχου Μενάνδρου. 1. τὸ Mein.] τὸν. 3. πόρον εἰσβολήν τ' Preller. Philol. III 521] πόρωνος βουλήν. πόρον ἢ ἴσβολήν Nauck. Philol. VI 421. πόρον λαβήν τ' Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xv. 4. σύ add. K. μηκέτ' αἰτιῶ θεόν Schneidewin.] μηκέτι τὸν θεὸν αἰτιῶ. 5. μαλακία cod. ἤδη δὲ σ. ζ. τῆ μαλακία Schneidewin.

3. εἰσβολήν, ut Arist. Ran. 1104 εἰσβολαὶ σοφισμάτων (ἀφορμαί, ἀρχαί schol.). 5. Phot. ζυγομαχεῖ· στασιάζει. ὡς οἱ βόες ἐξενυμένοι. μετῆκται ἢ λέξις ἀπὸ τῆς τῶν βοῶν πρὸς ἀλλήλους μάχης· ἐκείνοι γὰρ πολλὰκις ὅταν ἔλκωσι κάμνοντες ἐπερείδουσι (ἄτερ.) τὸ βάρος πρὸς ἀλλήλους. Hesych. ζυγομαχεῖν· τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεισθαι. cf. 673. adesp. 207. Ruhnk. Tim. 130. 1.

202

οὐδεὶς μ' ἀρέσκει περιπατῶν ἔξω θεὸς
 μετὰ γραδός, οὐδ' εἰς οἰκίαν παρεισιῶν
 ἐπὶ τοῦ σανιδίου. τὸν δίκαιον δεῖ θεὸν
 οἴκου μένειν σφάζοντα τοὺς ἰδρυμένους.

Iustinus De monarch. p. 39 (140 Otto) Μενάνδρος ἐν Ἠνιόχῳ λέγει κτλ. v. 1—3 (σανιδίου) Clemens Alex. Protrept. 7, 75 Μενάνδρος γοῦν ὁ κωμικός ἐν Ἠνιόχῳ ἐν Ἐποβολιμαίῳ τῷ δράματι κτλ. τοιοῦτοι γὰρ οἱ μητραγῆται. 1. ἔξωθεν Argent. Iust. 2. μετὰ γραδός om. Iustin. 4. ἰδρυμένους] αἰτουμένους? apud Clementem ἐν Ἐποβολιμαίῳ eicit Dindf. ἐν Ἠν. καὶ ἐν Ἐπ. Mein., similem in Hypobolimaco sententiam significari ratus.

1. Eurip. Hippol. 106 οὐδεὶς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαναμαστὸς θεός. ἄρstringit comicus Cybeles sacerdotes, qui cum anu circumibant urbes in gratiam deae stipem petentes'. Potter. σανιδίου est tabula divinatoria. Lobeck. Agl. I 253.

203abc

ἔλεειν δ' ἐκείνος ἔμαθεν εὐτυχῶν μόνος.

 ὁ χρηστός, ὡς ἔοικε, καὶ χρηστοὺς ποιεῖ.

 μὴ ἔστιν ἀρετὴ τὸν ἄτοπον φεύγειν αἰεί.

Orion Antholognom. 7, 6 (περὶ ἀρετῆς) ἐκ τοῦ Ἠνιόχου Μενάνδρου. v. 2 Boissonad. Anecd. I 158. v. 3 monost. 339 (τὸ ἄτοπον). — 1. ille (iustus sine dubio vel bonus) solus didicit in rebus

secundis alios miserari. δ' ὁ κοινὸς Duebner. apud Both. 'Humanus et aequus omnibus'. ἐλεεῖν δ' ἐλεινοῦς — ἀτυχῶν Herwerd. Obs. crit. 86. ἐλεεῖν δ' ἐλεινοῦς ἕμαθεν εὐτυχ. Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. vii. frustra. coniungi possunt v. 1 et 2, si cum H. Iacobi V cclii ordinem inmutet (2. 1). 3. quomodo una de virtutibus vel sola virtus dici possit τὸν ἄτοπον vel τὴν ἀτοπίαν (sic enim interpretatur Meinek. III 368) fugere non video. verum enimvero una virtus est semper fugere iniustum: itaque scr. τᾶδικον (τὸ ἄτοπον monost.) φεύγειν ἀεί.

204

τὸν δὲ παῖδ' οὐδ' εἶδομεν,
ἀλλ' ἀρπαγὴν αὐτῷ κατασκευάζομεν.

Ammonius 22 ἀρπαγή . . . τὴν μετὰ βίας ἀφαίρεσιν δηλώσει . . . καὶ παρὰ Μενάνδρῳ . . . ἐν Ἑνιόχῳ κτλ. v. 2 Bachmann. Anecd. 376, 25 ἀρπαγή ἢ μετὰ βίας ἀφαίρεσις, ἀρπαγή δὲ τὸ ἄγκιστρον, δι' οὗ τῶν φρεάτων τὰ ἀγγεῖα ἐξαίρομεν. καὶ Μένανδρος κτλ. cf. Herodian. I 304, 6. 7. II 856, 32. 3. 1. οὐδ' εἶδομεν Heringa Obs. 286] οὐκ εἶδομεν. οὐκ διήσομεν 'non transmittemus' Mein. sententiae magis convenire videtur οὐχ εἶλομεν non cepimus, sed capturos esse speramus. 2. ἀρπαγὴν Valcken. conl. Antiphan. 74, 3] ἀρπάγην.

205

ὣν δὲ μὴ αἴτιος τρόπος,
τά γ' ἀπὸ τῆς τύχης φέρειν δεῖ γνησίως τὸν εὐγενῆ.

Stobaeus Floril. 108, 45 Μενάνδρου Ἑνιόχῳ A. 1. μὴ 'στιν Mein. 2. τό γ' ἀπὸ A. τὰπὸ Mein. in ed. Stob. trimetros constituit Grotius ὣν δὲ μὴ τρόπος αἴτιος, | τὰ τύχης κτλ. quorum non hominis ingenium culpam sustinet, mala a fortuna nobis inflicta ferre decet hominem ingenium. scilicet quae nostra culpa animis insita sunt vitia, ea non ferri sed exstirpari iubet. — cum v. 2 Antiphan. 281 contulit Meinek. com. anon. Athen. 10, 458 c σοφός ἐστιν ὁ φέρων τὰπὸ τῆς τύχης καλῶς.

206

αὐτολήκνυθοι

. . . τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τε Ἑνιόχῳ καὶ Δακτυλλῳ. Harpocration. cf. 105. Antiphan. 16.

207

παρῶμαι

ἐν ὑπεροψίᾳ εἰμί. Μένανδρος Ἑνιόχῳ. Photius. ἡμιόβωι cod.

208

χειμάζειν

τὸ ἐνοχλεῖν, ὡς Μένανδρος ἐν Ἠνιόχῳ. Ammonius 146. —
cf. fr. 404, 7. 970. Philem. 28, 10.
Praeterea cf. 880.

HPΩΣ

Ἦρωσ fuit etiam Diphili, Ἦρωες multorum.

209

δέσποιν', Ἔρωτος οὐδὲν ἰσχύει πλέον,
οὐδ' αὐτὸς ὁ κρατῶν τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν
Ζεὺς, ἀλλ' ἐκείνῳ πάντ' ἀναγκασθεὶς ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 63, 21 Μένανδρον Ἦρωι A. 1. ὃ δέσπ. A.
2. τῶν add. Grot. not. θεῶν om. A. 3. ἐκείνο Voss. ἀναγκασθεὶς
πάντα A. ποιεῖ Voss.

210

ἐχοῖν γὰρ εἶναι τὸ καλὸν εὐγενέστατον,
τοῦλεύθερον δὲ πανταχοῦ φρονεῖν μέγα.

Stobaeus Floril. 89, 7 Μένανδρον Ἦρωι A. 1. τὸ A Voss.]
τὸν. 2. τοῦλεύθερον δὲ Bentl.] τὸν ἐλεύθερον δὲ δεῖ.

211

ὡς οἰκτρόν, ἢ [τὰ] τοιαῦτα δυστυχῶ μόνη,
ἃ μὴδὲ πιθανὰς τὰς ὑπερβολὰς ἔχει.

Stobaeus Floril. 104, 13 Μένανδρος Ἦρωι A. 1. ἦ] εἰ B
corr. at cf. γελοῖον, ὅς κτλ. 100 et multa alia eiusdem modi. τὰ
del. G. A. Hirschig. Annot. crit. 21.

212

χοῦς κεκραμένου

οἴνου· λαβῶν ἔκπιθι τοῦτον.

Athenaeus 10, 426 c Μένανδρος ἐν Ἦρωι ἔφη κτλ. in exitu
suppleri possunt multa.

213

πεφαρμάκευσαι, γλυκύτατ', ἀναλυθεὶς μόλις.

Suidas ἀναλυθῆναι τὸ καθαριῶν τιμὴν χρῆσασθαι φαρμάκων.
Μένανδρος Ἦρωι κτλ. ἐπεφαρμάκευσό γλυκύτ' A cum Zonara 202.

ἐπεφαρμάκευσον B. ἐπεφαρμάκευον^ε E. ἐπιφαρμάκευσον ceteri. corr. Lobeck. (πεφαρμάκευο' ὦ) et Mein. ἀναλωθεῖς B. ἀναλωθεῖς (supra- ser. v) E. *vix purgatus denique es fasciatus*. Hesych. ἀναλύσαι· τὸ βεβλαμμένον τινὰ δι' ἐπιδῆς ἐπαλλάξαι. 'quemadmodum καταδεδέσθαι idem est quod πεφαρμακεῦσθαι, sic λύειν et ἀναλύειν est *veneficia solvere*.' Lobeck. Aglaoph. 644.

214

εὖ ἴσθι, κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι.

Ammonius 76 Μένανδρος ἐν Ἡρώι κτλ.

215

Bekker. Anecd. 1262 ἀπὸ τοῦ θηλυκοῦ τοῦ παῖς γίνεται ἡ παιδίσκη καὶ αἱ παιδίσκαι τῶν παιδισκῶν περισπωμένως ὡς μονογενῆς 'τῶν παιδισκῶν τινι δοῦς,' παρὰ τῷ Μενάνδρῳ ἐν τῷ Ἡρώι. Meinek. τῶν δὲ παιδισκῶν τινι | δοῦς.

216

ὦ δυστυχής, εἰ μὴ βαδιεῖ

Choerobosc. Marcian. 489 Gaisf. 163, 11 ὁ δυστυχής ὦ δυστυχής, ὡς παρὰ τῷ Μενάνδρῳ ἐν τῷ Ἡρώι κτλ. βαδιεῖ Schneidewin. G. g. A. 1848 p. 1795] βαδιῆς. — cf. 137.

Praeterea cf. fr. 879.

ΘΑΙΣ

Athenaeus 13, 567 c δράματα ἀπὸ ἐταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφὰς . . . Μενάνδρου Θαῖς. cf. quae ad Pherecratis *Corianno* adnotantur I 162. 3. Martial. 14, 187 Μενάνδρου Θαῖς. *haec primum iuvenum lascivos lusit amores: nec Glycerā pueri, Thais amica fuit*. 'i. e. primum in scaena exhibuit et materiam comoediae fecit amantem adulescentem . . . quod sive verum est sive finxit, parum interest: certe Martialis id se credere praefert.' Gronov. *Observ. script. eccles.* p. 28. non audiendus est Leutsch. *Philol.* XV 625. *Propert.* 2, 6, 3 *turba Menandreae fuerat nec Thaidos olim tanta*. et 5, 5, 42 *Thais pretiosa Menandri, cum ferit astutos comica moecha Getas. in mores te verte viri: si cantica iactat, i comes et voces ebria iunge tuas. ianitor ad dantes vigilet: si pulset inanis, surdus in obductam somniet usque scam. nec tibi displiccat miles non factus amori, nauta nec attrita si ferat aera manu . . . aurum spectato, non quae manus adferat aurum*. quae omnia quodammodo e Menandro videntur derivata esse. Varro *Non. Marcell.* 4 p. 286

Mercer. (321 Quicherat.) et 14, 536 (626) demittere: *cum etiam Thais Menandri tunicam demissam habeat ad talos*, qui non erat meretricium, sed matronarum habitus. Ovid. A. am. 3, 603 *quae venit ex tuto, minus est accepta voluptas: ut sis liberior (?) Thaide, finge metus*. Lucian. Rhet. praec. 12 (φαίη ἂν) ὑπομειδιάσας . . . Ἀυτοθαΐδα τὴν κωμικὴν ἢ Μαλθάκην ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τοῦ φθέγματος. cf. Alciphro 2, 4, 19 (exscr. sub tit. Ἐπιτροπόντων). fuit etiam L. Afranii *Thais*. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 207. Ritschl. Parerg. 142 n. 2. de accentu Herodian. II 91, 9 τὰ εἰς ἰς λήγοντα καθαρόν θηλυκά, εἴτ' ἄλλω εἴτε καὶ τῷ ᾧ παραληγόμενα . . φιλεῖ . . ὀξύνεσθαι, οἶον . . Αἰῖς, Θαῖς.

217

ἔμοι μὲν οὖν ἄειδε τοιαύτην, θεά,
θρασεῖαν, ὠραίαν δὲ καὶ πιθανὴν ἄμα,
ἀδικουῦσαν, ἀποκλήουσαν, αἰτοῦσαν πικρά,
μηδενὸς ἐρώσαν, προσποιουμένην δ' ἀεί.

Plutarchus Mor. 19 a ὁ Μένανδρος ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Θαΐδος πεποίηκεν κτλ. ἄειδε (non ἄδε) dixit Homerum imitatus. cf. Cratin. 305. Eupol. 139, 2.

218

φθείρουσιν ἤθη χρησθ' ὀμιλῖαι κακά.

Paulus Ep. Corinth. I 15, 33. ubi adscripta reperit H. Stephanus (Com. gr. p. 351) haec Μένανδρου τοῦ κωμικοῦ γνώμη ἐν Θαΐδι (Θαΐδι). ac Menandro tribuunt Hieronymus (III fol. 148 d. V fol. 86 d. VIII 185 b. 248 c), Photius Quaest. Amphiloch. 151 (Mai. Script. vet. VIII 102). Euripidi adscribit Socrates Hist. eccl. III 16 p. 155 d. nomen poetae omittit cum aliis (cf. Nauck. Eurip. fr. 1013) Clem. Alex. Paed. 2, 6, 50. Strom. 1, 14, 59. cf. mon. 738. Tertull. Ad uxor. 1, 8 *bonos corrumpunt mores congressus mali*. Diodor. 16, 54 extr. (Φίλιππος) ταῖς πονηραῖς ὀμιλῖαις διέφθειρε τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων. — mutuatus est ut solebat versum Menander ab Euripide.

219

κατὰ μὺδος ὄλεθρον

ἡ παροιμία λέγει. μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος ἐν τῇ Θαΐδι Aelian. H. an. 12, 10. cf. Philem. 211 cum eis quae adnotavimus.

220

"Αρης τύραννος

(ἐκ τῶν Τιμοθέου Περσῶν) . . . μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν *Θαῖα* (*Θαῖδι* Mill.). Miller *Mélanges* 363. Macar. 2, 39 "Αρης τύραννος" ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι διαπραττομένων. Suid. et Hesych. "Αρης τ. Timoth. fr. 8 Bergk. Plut. Ages. 14 πολλοῖς ἐπήει τὰ τοῦ Τιμοθέου λέγειν. "Αρης τύραννος" χρυσὸν δὲ Ἑλλάς οὐ δέδοικεν. cf. Plut. Demetr. 42.

221

πρωχότερος κίγκλου

παροιμία ἣ κέχρηται Μένανδρος *Θαῖδι*. Photius et Suidas (*κίγκλος*). Miller. *Mélanges* 354 πρωχότερος λεβηρίδος ἢ κινδάλου (scr. κίγκλου). μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν *Θ[ηβ]αῖδι*. ἐπὶ τῶν πάνυ πενήτων καὶ ἀσθενῶν εἴρηται ἡ παροιμία. cf. Apostol. 9, 82. 10, 49. 15, 4 et Aristoph. fr. 29. 35.

222

μέταυλος

ἔστιν ἡ ὄψακρά λεγομένη αὐλή, οἷ ὄρνιθες ἦσαν . . . Μένανδρος *Θαῖδι*. Harpocration 127, 25. cf. Aristoph. fr. 371. Praeterea cf. 407.

ΘΕΟΦΟΡΟΥΜΕΝΗ

I. e. *Puella fatidica*. Alciphr. 2, 4 extr. *μαντεύσαιο ἡ Φρυγία* τὰ συμφέροντα κρεῖσσον τῆς θεοφορουμένης σου κόρης. Schol. Eurip. *Androm.* 103 (ex emend. Fritzscher. Toeppel. Progr. Neobr. 1857 p. 13) *μονωδία ἐστὶ τὸ δι' ἐνὸς προσώπου θρηνοῦντος*. ὥστε τὸ "Ἀσιάτιδος γῆς" οὐ μονωδία ἐστίν . . . οὐδὲ τὰ ἐν Θεοφορουμένη (sic Vat., θεοφορουμένῃ ἢ Venet.) ἀδόμενα· οὐ θρηνεὶ γάρ. quae ad Menandri fabulam videntur pertinere. Θεοφόρητος fuit Alexidis.

223

εἴ τις προσελθὼν μοι θεῶν λέγοι Κράτων,
ἐπὰν ἀποθάνης, αὐθις ἐξ ἀρχῆς ἔσει·
ἔσει δ' ὅ τι ἂν βούλη, κύων, πρόβατον, τράγος,
ἄνθρωπος, ἵππος· δις βιῶναι γάρ σε δεῖ·
5 εἰμαρμένον τοῦτ' ἐστίν, ὅ τι βούλει δ' ἑλοῦ·
ἅπαντα μᾶλλον, εὐθὺς εἰπεῖν ἂν δοκῶ,
ποίει με πλὴν ἄνθρωπον· ἀδίκως εὐτυχεῖ
κακῶς τε πράττει τοῦτο τὸ ζῶον μόνου.

ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελεστέραν ἔχει
 10 ἑτέρου θεραπείαν· ἀγαθὸς ἂν γένη κύνων,
 ἐντιμότερος εἶ τοῦ κακοῦ κυνὸς πολὺ.
 ἀλεκτροῦν γενναῖος ἐν ἑτέρῳ τροφῇ
 ἔστιν, ὁ δ' ἀγεννὴς καὶ δέδιε τὸν κρείττονα·
 15 ἄνθρωπος ἂν ἢ χρηστός, εὐγενής, σφόδρα
 γενναῖος, οὐδὲν ὄφελος ἐν τῷ νῦν γένει.
 πράττει δ' ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, δεύτερα
 ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει.
 ὄνον γενέσθαι κρείττον ἢ τοὺς χείρονας
 ὄρᾶν ἑαυτοῦ ζῶντας ἐπιφανέστερον.

Stobaeus Floril. 106, 8 Μενάνδρου Θεοφορουμένου (sic) A. v. 2 Sueton. Vesp. 23 *de Cerylo liberto, qui dives admodum, ob subterfugiendum quandoque ius fisci, ingenium se et Lachetem mutato nomine coeperat ferre: ὃ Λάχης, Λάχης* (Men. fr. 921), ἐπὶ ἀποθάνῃ, αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς ἔσει κηρύλος. v. 16. 17 Schol. Eurip. Hipp. 426 ὁ βίος ἠδεται τοῖς πονηροῖς, ὡς Μένανδρος κτλ. v. 16 Athenaeus 6, 248 d πράττει γὰρ πάντων ὁ κόλαξ ἄριστα, ὁ καλὸς εἶπεν Μένανδρος. v. 18. 19 Plutarch. Mor. 739f *πολλάκις παρίσταται καὶ τὰ τοῦ κωμικοῦ γέροντος* (i. e. Κράτωνος) κτλ.

1. Κράτων Gesner.] κρατῶν. Κρίτων vel Στράτων Valek. 4. δις β. A] διαβ. 5. αἰροῦ καὶ ἔλου A. 11. εἶ] ἢ (non ἦ) A. 13. ὁ δ' οὐδ' A. 14. ἐὰν ἢ ἄνθρωπος χρηστός A. ἂν δ' ἢ Mein. 16. δεύτερος συν. A Schol. Eur. 17. τὰ τρίτ' ἔχει cod. Caes. et Vind. Stob. τρίτος λέγεται A Schol. Eur. τρίτατος (sine λέγ.) B I.

12. scr. ἐν προτέρῳ τροφῇ. nam non solum *aliter*, sed *melius* alitur. cf. Plat. Lach. 183b *προτέρους πρὸς τὰ τοῦ πολέμου et ad* fr. 474 H. Iacobi. 13. de forma ἀγεννὴς cf. Heind. Plat. Charmid. 158 c. Schneider. Plat. Reip. 7, 529 a (ἀγεννώς). Plat. com. 46, 6. 17. τὰ δεύτερα λέγειν 484, τὰ πρῶτα λ. Strattid. 1.

224

καὶ ταχὺ

πάλιν τὸ πρῶτον περισοβεῖ ποτήριον
 αὐτοῖς ἀκράτου.

Athenaeus 11, 504 a Μενάνδρου . . . πάλιν ἐκ Θεοφορουμένης κτλ. 1. καὶ] καὶ Toepfel. Progr. Neobr. 1857, 13. *deleto v. 2 πάλιν* (πέλι A), quod ex Athenaei verbis (πάλιν ἐκ Θεοφ.) inepte repetitum censet, Cobetus N. 75 καὶ ταχὺ τὸ πρῶτον περισόβει π. 'quae domini verba sunt ad servulum'. paullo ante Athenaeus

ipse ἔδωκε τῷ παιδὶ περισοβεῖν ἐν κύκλῳ κελεύσας. et 4, 130 c περισοβεῖν ἐκέλευε τοῖς παισίν. cf. Amphid. 18. an πάλιν ὡς τὸ πρῶτον κτλ.?

225

ὁ πλείστον νοῦν ἔχων

μάντις τ' ἄριστός ἐστι σύμβουλός θ' ἅμα.

Stobaeus Floril. 3, 6 Μενάνδρου Θεοφορουμένῳ Α. 2. τ' add. Salvin. — hic quoque Menander Euripidem imitatur fr. 963 N. μάντις δ' ἄριστος ὅστις εἰκάξει καλῶς. Cic. De div. 2, 5, 12 bene qui coniciet, vatem hunc perhibeto optimum. Eurip. Hel. 757 γνώμη δ' ἀρίστη μάντις (Mein.).

226

μέσως μεθύων τὴν Θηροκίλειον ἔσπασεν.

Athenaeus 11, 472 b θηλυκῶς δὲ τὴν Θηροκίλειον εἶπε Μένανδρος ἐν Θεοφορουμένῳ κτλ. τὴν add. Schweigh. recte: nam sic demum Menandrum feminino genere usum esse adparet. θηροκίλειαν Mein. V 103. cf. fr. 324. μέσως corruptum videtur. fort. μεστήν.

227

ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεφάνης.

ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκῆτος ἐπ' ὠφελείᾳ καὶ σωτηρίᾳ φαινομένων... Μένανδρος Θεοφορουμένῳ. Schol. Plat. 394 Bekk. cf. Creuzer. Plotin. De pulchrit. p. 534. fortasse ἀπὸ μηχανῆς θεὸς | ἡμῖν ἐπεφ. cf. fr. 278.

228

δεύτερος πλοῦς

παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς τι πραττόντων, παρόσον οἱ διαμαρτόντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν ἀσφαλῶς παρασκευάζονται τὸν δεύτερον... Μένανδρος... Θεοφορουμένῳ. Schol. Plat. 381 Bekk. Aristot. Eth. Nicom. 2, 9 (1109 a 34) ἐπεὶ οὖν τοῦ μέσου τυχεῖν ἄκρως χαλεπὸν, κατὰ τὸν δεύτερον, φασί, πλοῦν τὰ ἐλάχιστα ληπτέον τῶν κακῶν. cf. Polit. 3, 13 (1284 b 19). Suid. δεύτερος πλοῦς· ὅτε ἀποτυγχῶν τις οὐρίου κόπαις πλεῖ. cf. fr. 241 et Heindorf. Plat. Phaed. 99 b.

ΘΕΤΤΑΛΗ

Plinius N. h. 30, 6. 7 nec quisquam dixit... quando (ars magica) transisset ad Thessalas matres... miror equidem Achillis populis famam eius in tantum adhaesisse, ut Menander quoque...

Thessalam cognominaret fabulam, complexam ambages femininarum detrahentium lunam. cf. Arist. Nub. 749. Plat. Gorg. 513 a cum eis quae adn. Heindorf. Hor. Epod. 5, 45. 8. Verg. Buc. 8, 69. Ovid. Met. 7, 207 sq. — de accentu Herodian. I 321, 12. II 4, 39 (Steph. Byz. *Θεσσαλία* p. 311, 1 Mein.) τὸ *Θεττάλη* δρᾶμα *Μενάνδρου* βαρύνεται παρὰ Ἀτικοῖς εἰς ιδιότητα τεθέν. i. e. 'cum e communi significatione in rei certae proprietatem' concesserit, 'diversitate accentus separatur.' Gellius 17, 3 extr.

229

καὶ τὸ κεράμιον
ἀνέφχας· ὕξεις, ἱερόσυλ', οἴνου πολὺ.

Bekker. Anecd. 399, 24 ἀνέφχεν, οὐχὶ ἤνοιγε, καὶ ἀνεφώγετο λέγουσι . . . *Θετταλῆ* κτλ. Suidas ἀνεφώγεισαν . . . *Θετταλῆ*· καὶ τὸ κεράμιον ἀνέφχεν (ἀνέφχεν AC). Zonaras 213 ἀνέφχα . . . καὶ ἐν *Θετταλοῖς*· τὸ κεράμιον ἀνέφχεται. Cram. Anecd. Par. III 113, 29 ἐν *Θετταλίᾳ* et ἀνέφχας. ex *Menandri Thessala* haec excerpta esse omnibus constat. confert O. Ribbeck. Com. R.² 216 L. Afranii fr. 14 (3) ex ore mi oculis tui bibiones involant. bibiones sunt vermiculi vinum super natantes.

230

μικρά γε πρόφασίς ἐστι τοῦ πρᾶξι κακῶς.

Stobaeus Floril. 4, 40 *Μενάνδρου Θετταλή* A. γε om. Voss.

231

εὐθυμία βίε τὸν δοῦλον τρέφει.

Stobaeus Floril. 62, 31 *Μενάνδρου Θεττάλη* A. βί^ε A. βέλτιστε Gaisf. τοι Τίβιε Bentr. cf. Leucon. 3. Menand. 1075. emendatio, cum multa nomina in βίω^ς exeant, admodum dubia. στρέφει A.

232

ἔλυσ' ἔμαντόν, εἴτ' ἀπέδραν μόνος.

Zonaras 274 ἀπέδραν καὶ ἀπέδρα γρηὶ λέγειν, οὐχὶ ἀπέδρασα καὶ ἀπέδρασεν. ἔλυσ' ἔμαντόν κτλ. Bekker. Anecd. 420, 1 *Μένανδρος Θετταλοῖς*· εἴτ' ἀπέδραν μόνος. Suidas ἀπέδρα· καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν . . . *Μένανδρος Θεττάλη* (*Θετταλεῦσιν* AB Med. *Θετταλέσιν* E) εἴτ' ἀπέδραν (sic ABE) μόνος. — μόλις μόνος Naber. Mnem. nov. VIII 416. ἔλυσ' ἔμαντόν αὐτὸς O. Hense Lect. Stob. 20 adn. at semper quod sciam αὐτὸς ἔμαντόν,

ut etiam ad quem provocat Eurip. Bacch. 614. ac fortasse initio excidit δεσμῶν vel aliquid simile.

233

δλόκληρος οὗτός σοι, ξένε.

Photius δλόκληρος· οἱ ἄρχοντες ἐδοκιμάζοντο εἰ δλόκληροί εἰσιν· Μένανδρος Θετταλῆ κτλ.

234

λυγνοκαΐαν

εἶρηκεν ... Μένανδρος ἐν Θετταλῆ. Pollux 10, 115. cf. Cratin. 227 (cum supplem.). ex cod. Laurentiano Pollucis Maassius Herm. XV 619 Μένανδρος δὲ ἐν Θετταλῆ λύχνων ἄφας. περὶ λύχνων ἄφας Herodot. 7, 215.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Terentius Eunuch. prol. 9 *idém* (Luscus Lavinius) *Menandri Phásma nunc nupér dedit atque in Thensauro scripsit* cet., ubi Donatus argumentum fabulae Luscii sic exponit: *adulescens, qui rem familiarem ad nequitiam prodegerat, servum mittit ad patris monumentum, quod senex sibi vivis magnis opibus adparaverat, ut id aperiret inlaturus epulas, quas pater post annum decimum caverat sibi inferri. sed eum agrum, in quo monumentum erat, senex quidam avarus ab adolescente emerat. servus ad aperiendum monumentum auxilio usus senis, thesaurum cum epistula ibidem reperit. senex thesaurum, tamquam a se per tumultum hostilem illic defossum, retinet et sibi vindicat. adulescens iudicem capit: apud quem prior senex, qui aurum retinet, causam suam sic agit: 'Athenienses, bellum cum Rhodiensibus quod fuerit, quid ego hic praedicem?' et cetera, quae contra naturam iurisque consuetudinem posita argumenta notat Terentius. videtur autem Luscus 'si summam rei spectes, Menandreae fabulae ordinem retinuisse'. Mein. Fronto Anthol. Pal. 12, 233 τὴν ἀμῆν Θησαυρὸν ἔχειν, καμωδέ, νομίζεις, οὐκ εἰδὼς αὐτὴν Φάσματος ὄξυτέρην. — bellum illud Rhodiensium contra Athenienses, quod apud Donatum commemoratur, idem esse cum bello Antigonum inter et Cassandrum gesto 315—312 a. Chr. (Diodor. 19, 77. Droysen. Hellenism. II² 33 sq.) et Menandri *Thesaurum* actam esse inter 310 et 308 a. Chr. arbitratur Dziatzko Ann. Fleckeisen. 1880, 811. 12.*

235

εἶτ' οὐ μέγιστός ἐστι τῶν θεῶν Ἐρως
καὶ τιμιώτατός γε τῶν πάντων πολύ;

οὐδεις γὰρ οὕτως ἐστὶ φειδωλὸς σφόδρα
 ἄνθρωπος οὐδ' οὕτως ἀκριβὴς τοὺς τρόπους,
 5 ὃς οὐχὶ τούτῳ μερίδα τῷ θεῷ νέμει
 τῆς οὐσίας· ὅσοις μὲν οὖν πρόως ἔχει,
 νέοις ἔτ' οὔσι τοῦτο προστάττει ποιεῖν·
 οἱ δ' εἰς τὸ γῆρας ἀναβολὰς ποιούμενοι,
 οὔτοι προσαποτίνουσι τοῦ χρόνου τόκους.

Stobaeus Floril. 63, 13. 14. 13 (v. 1—5) Ἀλέξιδος A (perperam coniuncti cum Alexidis fr. 289). 14 (v. 6 sq;) Μενάνδρου Θεσαυρῶν A. versus 1—5 quoque Menandri esse demonstravit Tyrwhittus apud Gaisford.

1. οὐ Arsen. Viol. p. 101] οὖν. 2. γε om. A. 5. τῶν θεῶν A. 6. ὅσοις om. A. ἔχ^ε A. 7. ἔτ' οὔσι B] αἰτοῦσι. προστάττει AB] προστάττειν. 9. τοῦ χρόνου AB] ὠραίους. in hoc ἀωρίας latere putabat Bentl.

4. Toeppelius Progr. Neobr. 1857, 14 confert Plut. Cat. mai. 3 ὡς οὐδὲν δέοιτο ταμίου λίαν ἀκριβοῦς (nos *genai*). 9. τοῦ χρόνου, i. e. *morae usuras*, *Verzugszinsen*. nihil agit Hirschig. Ann. crit. 21.

236

ὅταν δ' ἐρῶντος τόλμαν ἀφέλῃς οἴχεται,
 εἰς τοὺς ἰαλέμους τε τοῦτον ἐγγραφε.

Stobaeus Floril. 64, 18 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 17) Θεσαυρῶν A. 2. ἐγγραφε B Arsen.] ἔγραφε. ἰαλέμους, cf. quae ad Amphididis Ἰάλεμον adnotantur II 241. Maxim. Planud. Walz. Rhet. V 541, 8 ὁ ἰάλεμος εἶδος ἐστὶ θρήνου. τοὺς ἀξίλους οὖν ἐλέου διὰ τὴν ἀμαθίαν ὁμωνύμως ἰαλέμους ἐκάλεσεν (Ἐρμογένης).

237

πολλοῖς ὑπέκκαυμ' ἔστ' ἔρωτος μουσική.

Stobaeus Floril. 63, 18 Μενάνδρου Θεσαυροῖς A.

238

ἄσιτος ἐπὶ τὰ μῆνας, ὕδατος στραγγ' ἔχων

Photius στραγγα· Μένανδρος Θεσαυρῶν κτλ. Etymol. m. 729, 43 στραγγῆ· ἢ ἐπισχεθεῖσα ῥύσις. καὶ Μένανδρος· ὕδατος κτλ. cf. M. Schmidt. Didym. p. 69.

239

κανθάρου μελάντερος

παροιμία. Μένανδρος Θησαυρῶ. Photius et Suidas. add. Suidas καὶ κανθάρου σοφώτερος, ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοηθῶν. cf. Philem. 33. Zenob. 4, 65. Diogen. 5, 40. Append. prov. 2, 41 cum eis quae edit. adn. — verbis κανθάρου μελάντερος bestiola significari videtur.

Praeterea cf. 960.

ΘΡΑΣΤΑΕΩΝ

I. e. *Miles gloriosus*. Iulian. Misopog. 349 e ἄκαρτος καὶ βαθυγένειος . . ἐνόμισας ἂν Σμικροήνην ὄραν ἢ Θρασυλέοντα, δύσκολον πρεσβύτην ἢ στρατιώτην ἀνόητον. Plutarch. Mor. 1095 d οὐδὲ γὰρ Ἴέρων ἂν οὐδ' Ἄτταλος . . . ἐπέισθησαν . . . κατακλῖναι (ἐν τοῖς συμποσίοις) Κάρδακας καὶ Ἀγοιᾶνας μεθ' αὐτῶν . . . καὶ Θρασωνίδας καὶ Θρασυλέοντας, ὀλολυγμοὺς καὶ κροτοθορούβους ποιούοντας. cf. Alciphr. 2, 4, 19 et quae ad Ἐπιτρέποντας adnotantur. de Sexti Turpili *Thrasyleonte* cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 109.

240

κατὰ πόλλ' ἄρ' ἐστὶν οὐ καλῶς εἰρημένον
τὸ γυνῶθι σαυτόν· χρησιμώτερον γὰρ ἦν
τὸ γυνῶθι τοὺς ἄλλους.

Stobaeus Floril. 21, 5 Μενάνδρου Θρασυλέοντος (Θρασυλεῶν)
A. Anton. Mel. 80 p. 139. Maxim. Conf. Serm. 56, 112 p. 663
Combesis. 1. πόλλ' ἄρ' Pors. Adv. 235] πόλλ' ἂν. πολλῶν Anton.
et Maxim. πολλά γ' Steph. 2. σαυτόν Voss Hens. et Maxim. ἦν]
εἰ Voss. mrg.

241

ὁ δεύτερος πλοῦς ἐστὶ δῆπου λεγόμενος,
ἂν ἀποτύχη τις οὐρίου, κώπαισι πλεῖν.

Stobaeus Floril. 59, 9 Μενάνδρου ἐκ Θρασυλέοντος A. 2. οὐρίου κώπαισι Grot. cf. Cobet. N. l. 84. 5. πρῶτον ἐν Stob., sed πρῶτον om. A. πνεύματος κώπαισι Ios. Scalig. ἂν ἀποτυχῶν τις πρῶτον ἐν κώπαις πλέη Mein. 1. Eustath. 661, 43 ὁ τῶν κωπηλατούντων πλοῦς δεύτερος κατὰ τὴν παροιμίαν λέγεται πλοῦς, ὡς πρώτου ὄντος τοῦ πλέειν πρὸς ἄνεμον. idem Odys. 2 extr. δεύτερος πλοῦς ὁ δι' ἔνδειαν (ἀνέμου) δι' εἰρεσίας γινόμενος. 1453, 18 δεύτερος πλοῦς λέγεται, ὅτε ἀποτυχῶν τις οὐρίου κώπαις πλέει, κατὰ Πανσανίαν. Bachmann. Anecd. I 191, 31. Boisson. Anecd. II 445. — cf. fr. 228. 279. *Philemoni* haec tribuuntur Diogen. Vind. 2, 45 δεύτερος πλοῦς·

ταύτην τὴν παροιμίαν σαφῆ ποιεῖ Φιλῆμων· πλοῦς δευτέρως ἐστὶ δῆπου λεγόμενος, ἂν ἀποτύχη τοῦ οὐρίου καὶ κόπαις πλεῖ. sed Stobaeus cum etiam fabulam nominet praeferendus.

242

φιλοσοφεῖ δὲ τοῦθ' ὅπως
καταπράζεται τὸν γάμον.

Harpocration φιλοσοφεῖν ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι, ἀσκεῖν ... Μένανδρος Θερασυλέοντι κτλ. Photius et Suidas φιλοσοφεῖν. Cramer. Anecd. Ox. II 500, 4. — τοῦθ' ὅπως καταπράζεται Bentr.] τοῦτο ὅπως καταπράζεται (καταπράξῃ D) Harp. σοι τὸν γάμον Cobet. ἀσκεῖν Gronov.] φάσκειν.

243

ἢ δ' ἀνέωγε τὴν θύραν.

Bekker. Anecd. 399, 24 ἀνέωγεν οὐχὶ ἤνοιγε, καὶ ἀνεώγετο λέγουσι. καὶ Θερασυλέοντι γ ἢ δ κτλ. sine auctoris fabulaeque nomine Suid. ἀνεώγεισαν. ἀνέω (in poetae verbis) cod. Bekk. γ ἢ δ] ἤδη δ' Mein. ἢδὲ δ' Porson. — cf. 229.

244

ὡς ὀκνηρός, πάντα μέλλων, σιτόκουρος ὁμολογῶν
παρατρέφεσθαι.

Athenaeus 6, 248 ab Μένανδρος δὲ τὸν ἄχρηστον καὶ μάτην τρεφόμενον σιτόκουρον εἴρηκεν ἐν Θερασυλέοντι οὕτως κτλ. v. 1 (—σιτόκουρος) sine nomine fabulae Eustathius 1854, 7. 1. ὡς add. Porson. σιτόκουρος Pors.] σιτόκουρον ἄθλιον ἄχρηστον εἰς γῆν, perperam inlata ex fr. 420, A. — cf. Alexid. 177. παρατρέφεσθαι 'indignum ali tamquam vile quoddam mancipium.' Casaub. cf. 866. Timocl. 9, 2. Demosth. 19, 200 ἐπὶ τῷ τριταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς παρατρέφόμενον.

IEPEIA

'Mulierem quandam' (Rhoden) 'induxisse videtur, liberaliter illam quidem educatam, sed superstitionis contagio adeo contaminatam, ut condicionis suae oblita inter Cybeles sacrificulas nomen profiteretur.' Mein.

245

οὐδεὶς δι' ἀνθρώπου θεὸς σώζει, γύναι,
ἐτέρου τὸν ἕτερον· εἰ γὰρ ἔλκει τὸν θεὸν

τοῖς κυμβάλοις ἄνθρωπος εἰς ὃ βούλεται,
 ὃ τοῦτο ποιῶν ἔστι μείζων τοῦ θεοῦ.
 ὁ ἄλλ' ἔστι τόλμης καὶ βίον ταῦτ' ὄργανα
 εὐρημέν' ἀνθρώποις ἀναιδέσιν, Ῥόδη,
 εἰς καταγέλωτα τῷ βίῳ πεπλασμένα.

Iustinus De monarch. p. 29 e (140. 2 Otto) ὁ αὐτὸς Μένανδρος ἐν Ἱερείᾳ. v. 2 (εἰ γὰρ) — 6 (ἀνθρώποις) Clemens Alex. Protr. 7, 75 ὁ αὐτὸς κωμωδιοποιὸς (Μένανδρος) ἐν Ἱερείᾳ τῷ δράματι . . . διελέγχειν πειρᾶται τὸν ἄθεον τῆς πλάνης τῦφον, ἐπιφθεγγόμενος ἐμφρόνως κτλ. 1. οὐθεὶς Iustin. 2. τὸν] τινὰ Iustin. 5. βίας Bentl., quod non sufficit. scr. τόλμης ἀνιέρων. vox rara quidem, sed optimae notae, praeter Platonem Aeschylo Euripidique cognita.

inridetur Cybeles cultus. 1. 'non opus est cuiusquam hominis auxilio, ut deus alterum hominem servet'. 7. 'nostri que ficta in saeculi ludibrium'. Grot. βίος sic apud posteriores haud rarum. cf. Lucian. Hesiod. 2. Fugit. 3. 5 init. 6. 23.

246

ὄνου παρακύψεως

μémνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Ἱερείᾳ . . . ἐπὶ τῶν καταγελάστας συκοφαντουμένων εἰρηται ἡ παροιμία. Zenob. 5, 39. commemorant proverbium, nulla tamen Menandri mentione facta, etiam Photius, Suidas, Macarius 6, 7. Apostol. 12, 87. cf. etiam [Lucian.] Asin. 45 extr.

ΙΜΒΡΙΟΙ

Photius Ἰμβριοι· οἱ τὰς δίκας ὑποφεύγοντες· ἐπειδὴ ἐσκήπτοντο ἐν Ἰμβρῳ εἶναι. Macar. 4, 76 Ἰμβριος δίκη· ἐπὶ τῶν προφασίζομένων ἐν ταῖς δίκαις· οἱ γὰρ τὰς δίκας φεύγοντες εἰς Αἴμνον ἢ εἰς Ἰμβρον ἐσκήπτοντο ἀποδημεῖν. id. 4, 77 Ἰμβριος ἢ Αἴμνιος· οἱ τὰς δίκας ἀποφεύγοντες (ὑποφ.) Ἀθήνησιν ἐσκήπτοντο ἐν Ἰμβρῳ ἢ ἐν Αἴμνῳ εἶναι. eodem sensu etiam Σκυρία δίκη. cf. Suid. Σκυρίαν δίκην. Poll. 8, 81. Hesych. Ἰμβριος ἢ Αἴμνιος. Ael. Dionys. Eustath. 1222, 33. — de Caecili Statii Imbrisis cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 51.

247. 248

οὐκ ἔστιν οὐδέν, πάτερ, ἐν ἀνθρώπου φύσει
 μείζων λογισμοῦ τῷ διαθέσθαι πράγματα.
 ἕκαστός ἐστι καὶ λογίσασθαι κατὰ τρόπον

ἄρχων, στρατηγός, ἡγεμῶν δήμου, πάλιν
5 σύμβουλος· ὁ λογισμῶ διαφέρων πάντ' ἔχει.

Stobaeus Floril. 3, 9 *Μενάνδρου Ἰμβροίους A. 2. τῷ]* τὸ A. 3. καὶ om. A. τῷ Meīn. 4. πάλιν] πόλει σύμβουλος Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xiii. 5. ὁ λογισμῶ διαφέρων Porson Tracts 250] ὁ. ὁ. λ., quod retinens Bentl. βουλῆς pro σύμβουλος. — locutionis κατὰ τρόπον exempla praebent H. Iacobi V 1071 et Cobet. N. 1. 87. 8. cf. Antiphan. 39. Meinekio in duo fragmenta (v. 1. 2 et 3—5) haec dispescenti adsentiri certe non necessarium est, dum modo cum prioribus interpungas λογισμοῦ. τῷ διαθέσθαι πράγματα ἕκαστός ἐστι καὶ (non τῷ) λ. κτλ., i. e. ἕκαστος τῷ διαθέσθαι καὶ λογίσασθαι πράγματα ἄρχων ἐστίν. si duo sunt, post πράγματα suppleverim μέλλοντι. σύμβουλοι sunt oratores, non qui apud Meier. Schoem. Att. Proc. 58 commemorantur thesmothetarum σύμβουλοι. Praeterea cf. 300.

ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ

249

Μόνιμος τις ἦν ἄνθρωπος, ὃ Φίλων, σοφός,
ἀδοξότερος μικρῷ δ'. B. ὁ τὴν πῆραν ἔχων;
A. πῆρας μὲν οὖν τρεῖς· ἀλλ' ἐκεῖνος ῥῆμά τι
ἐφθέρξατ' οὐδὲν ἐμφερὲς μὰ τὸν Δία
5 τῷ γινῶθι σαυτὸν, οὐδὲ τοῖς βοωμένοις
τούτοις· ὑπὲρ δὲ ταῦθ' ὁ προσαιτῶν καὶ ὄντων·
τὸ γὰρ ὑποληφθὲν τῦφον εἶναι πᾶν ἔφη.

Diogenes Laert. 6, 83 *Μόνιμος Συρακόσιος μαθητῆς μὲν Διογένης, οἰκέτης δὲ τινος τραπεζίτου Κορινθίου . . . ἐγένετο δὲ ἀνὴρ ἐλλόγιμος, ὡς καὶ Μένανδρον αὐτοῦ τὸν κωμικὸν μεμνησθαι· ἔν τινι γούν τῶν δραμάτων, ἐν τῷ Ἰπποκόμῳ, εἶπεν οὕτως κτλ. 2. sic Cobet. N. 1. 93 cum libris optimis (ἀδοξότερος μικρῷ δέ, ὁ τὴν πῆραν ἔχων). 3. ῥῆμά τι cod. Flor.] ῥήματι.*

2. ἀδοξότερος, nos *etwas unansehnlich*. 3. πῆρας τρεῖς 'erat enim gibbosus utrimque'. 'μὲν οὖν, ut passim, est ita respondentis ut quod alter dixerit corrigat.' Cobet. 93. 6. ὑπὲρ δὲ ταῦτα i. e. 'supcravit haec omnia Monimus, cuius dictum, πᾶν τὸ ὑποληφθὲν τῦφος ἐστὶ, Menandro videtur celebratissimis veterum sententiiis, τοῖς βοωμένοις τούτοις, anteponendum esse.' Cobet. 94. Sextus Emp. Adv. math. 8, 5 (289, 28 Bekk.) *Μόνιμος ὁ κύων τῦφον (Schwindel) εἰπὼν τὰ πάντα, ὅπερ οἴησις ἐστὶ τῶν οὐκ ὄντων ὡς ὄντων.* cf. Sext. Emp. Adv. math. 7, 48 (200, 7 B.). 87. 8 (208, 8 et 11 B.).

250

τὰ δ' ἐκ μέσου τριπόδια καὶ τραγήματα

Pollux 10, 80 εἴρηται δὲ οἱ τριποδες . . . ὥσπερ καὶ τριπόδια, ὡς ἐν Ἰπποκόμῳ Μενάνδρου κτλ.

251

τηγανισμοί

Pollux 10, 98 ὑπόφανλοι οἱ ἐν Ἰπποκόμῳ Μενάνδρου τ. — cf. Posidipp. 5.

ΚΑΝΗΦΟΡΟΣ

Fuit etiam Anaxandridis *Canephoros* et ex Menandrea expressa Sexti Turpili. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 86.

252

τὸ γὰρ προθύμως μὴ πονήσαντας τυχεῖν
εὐδαιμονίας εἶωθ' ὑπερηφανίας ποιεῖν.

Stobaeus Floril. 22 (περὶ ὑπεροφίας), 30. 31. 30 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 29) Κανηφόρος Α. 31 Εὐριπίδου Β² Trine. 'nihil enotavi ex A'. Gaisf. at Vindob. cum superiore coniungit omissio lemmate Εὐριπίδου. ac coniungendos esse versus adparet. 1. an τὸ μὴ πρ. γὰρ κτλ.? — πονήσαντας τυχεῖν εὐδαιμονίας Pflugk. Sched. crit. 34] πονήσαντες εὐτύχησεν εὐδαιμονία Α. εὐτυχῆς Ν. 2. εἶωθεν libri. ὑπερηφανίαν probabiliter Mein.

253

ἀλογίστου τρόπου

ἀτύχημα φεύγειν ἐστὶν οὐκ ἀνθαίρετον.

Stobaeus Floril. 108, 30 Μενάνδρου Κανηφόρῳ Α. Sexti Turpili fr. 3 (1 Can.), quod conferunt Ladewigius et O. Ribbeck. Com. R. fr.² 86, non magnam habet cum Menandreo similitudinem. ἀτύχημ' ἐλέγχειν Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xx. ἀτύχημα κλάειν Madvig. Advers. crit. I 720. cum autem titulus libri 108 Stob. sit ὅτι δεῖ γενναίως φέρειν τὰ προσπίπτοντα, Engerus Progr. Posn. gymn. Mar. 1868 p. 13 vulgatam defendit φεύγειν interpretatus *fugere velle*. mihi neque haec neque Clerici explicatio probatur: unum video οὐκ ἀνθαίρετον necessario esse praedicatum. fortasse 'nequaquam in arbitrio nostro positum est imprudentiae poenas effugere'. ἐστὶν οὐκ ἀνθ. pro οὐκ ἔστιν ἀνθ., ut Nausier. 3 ἐστὶν οὐχὶ ῥάδιον.

254

ἔδειτο χρῆσαι τὴν σεαντῆς θυγατέρα
ἀντάλλαγον.

Bekker. Anecd. 407, 18 et Suidas ἀντάλλαγον· καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἐτέρου ἡλλαγμένον· οὐχὶ ἄνταλλον. Μένανδρος Κανηφόρων κτλ. cf. 16. — ἔδειτο χρῆσαι rogabat te ut mutuatam dares.

255

ὃ δ' ἀποκρινεῖται, κὰν ἐγὼ λέγοιμί σοι.

Bekker. Anecd. 429, 13 et Suidas ἀπόκριναι . . . Μένανδρος Κανηφόρων κτλ. ὃ] à A Suid. Μένανδρος om. A et cum eis quae sequuntur C Suid.

256

γραῦς τις κακολόγος ἐκ δυοῖν Αἰξωνέοιν

Bekker. Anecd. 354, 1 βλάσφημοι οἱ Αἰξωνεῖς κατηγοροῦνται. φησὶ γὰρ ὁ κωμικός κτλ. Harpocration 9, 1 Αἰξωνῆς δῆμος φυλῆς τῆς Κεκροπίδος. ἐκωμωδοῦντο δὲ ὡς βλάσφημοι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγειν αἰξωνεύεσθαι ἔλεγον. Μένανδρος ἐν Κανηφόρων. cf. etiam Apostol. 1, 67. Suid. αἰξωνεύεσθαι, αἰξωνεία, Αἰξωνῆς. Plat. Lach. 197 c. Bursian. Geogr. gr. I 360. 1. recte versum ab Harpocrate servatum ad *Canephorum* rettulit Bergk. Rel. c. Att. 84 n. 'mulierem illam maledicentissimam dicit non infacete ex patre atque ex matre Aexonensibus ortam esse', ut cives Athenienses ei demum erant, qui ex duobus Atheniensibus prognati essent.

KAPINH

Cf. quae ad Antiphanis *Carinam* adnotantur II 56 et O. Ribbeck. Com. R. fr.² 53.

257

ὦ μεγίστη τῶν θεῶν
νῦν οὔσ' ἀναίδει', εἰ θεὸν καλεῖν σε δεῖ.
δεῖ δέ· τὸ κρατοῦν γὰρ νῦν νομίζεται θεός.
ἐφ' ὅσον βαδίξεις, ἐφ' ὅσον ἤξειν μοι δοκεῖς.

Stobaeus Floril. 32, 7 Μενάνδρου Trinc. et με[†] Voss. Hens. Καρίνη add. Vind. v. 3 Artemid. Onirocr. 2, 36 ὀρθῶς τοῦτο τὸ παλαιὸν ἔχει 'τὸ κρατοῦν δύναμιν ἔχει θεοῦ' et 69 εἶτα βασιλεῖς καὶ ἄρχονται· τὸ κρατοῦν γὰρ πᾶν δ. ἔχει θ., quod praeferunt G. Hirschig. Ann. crit. 22 et Cobet. V. l.² 119. N. l. 85. at recte

Meinekus Stob. II v 'νομίξειν θεούς' est 'deos publica lege receptos colere; recte etiam et fere necessarium *vñv*. eo scilicet iam ventum est ut penes quem potestas est pro deo colatur.' 1. ή, sed corr. m. rec. ὦ Voss. Hens. Photius 85, 1 ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ή Ἀναλδεια καὶ Ιερὸν ήν αὐτῆς, ὡς Ἰστρὸς ἐν ιδ'. cf. Zenob. 4, 36. Diogenian. 5, 24 (Vind. 2, 91). Greg. Cypr. Leid. 2, 28. Macar. 4, 65. Paus. 1, 28, 5. Cic. Leg. 2, 11, 28.

258

περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιον τί σοι δότω.

Bekker. Anecd. 380, 30 ἀλύσιον· ἀλυσείδιον, πλόκιον περιτραχήλιον. Μένανδρος Καρίνη κτλ. Suid. ἀλύσιον· πλοκίου γένος περὶ τὸν τράχηλον. Μένανδρος Καρίνη κτλ. τι] τις Bentl. quod cur praefendum sit non video. neque felicius μοι Bergk. pro σοι. docet lena puellam, quomodo amatorem emungere argento debeat. — cf. Aristoph. fr. 320, 12. Nicostr. 33. Philippiid. 33.

259

Athenaeus 4, 175 a μνημονεύει τῶν γίγγρων αὐλῶν . . . Μένανδρος ἐν Καρίνη. cf. Amphid. 14.

ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΟΣ

Plautus Poenul. prol. 53 *Carchædonius vocatur haec comoedia: latine Plautus patruus Pullophagónides*. Menandream fabulam significari credunt plerique, negat Duebnerus: quamquam alius poetae *Καρχηδόσιος* hodie quidem non nota est.

260

ἐπιθυμίαςας τῷ Βορέα ἰδιον
ὀψάριον οὐδὲν ἔλαβον, ἐψήσω φακῆν.

Athenaeus 9, 385 e Μένανδρος Καρχηδονίω κτλ. sic A, nisi quod 1. τῷ βορειαι et 2. οὐδὲ ἔν. 1. ἐπιθυμίαςας et λιβανίδιον Bentl., κρεάδιον Dobr. ἐπεὶ δὲ θύσας Casaub., ἐπεὶ θυσιάσας Mein., ἐπεὶ δὲ θύσας τῷ βορέα νῆ τὸν Δία Heringa. Bentleii emendationem probat Cobet. N. l. 92. 3. 'verba sunt pauperculi piscatoris qui se frustra Boreae *adolevisse* queritur — quid igitur? turis aliquantulum: nempe hos honores deis habebant inopes.' mihi nondum omnis dubitatio exemta. ventis non sacrificatum esse nisi raro et certis quibusdam de causis docet Xen. An. 4, 5, 4. cf. Aelian. V. h. 12, 61. Preller. Myth. gr.² I 371.

261

αὐτὸν γὰρ οὐδεὶς οἶδε τοῦ ποτ' ἐγένετο,
ἀλλ' ὑπονοοῦμεν πάντες ἢ πιστεύομεν.

Eustathius 1412, 14 ὅτι δὲ τῇ μητρὶ ἀνάκειται ἢ περὶ τῶν παιδῶν ἀκριβῆς εἰδησις δηλοῖ . . . Μένανδρος κτλ. Schol. Hom. Od. 1, 215 καὶ Μένανδρος κτλ. v. 1 Stobaeus 76, 11 Μένανδρος Καρχηδονίῳ (καρχη) A. 1. αὐτὸς Stob. οὐθεις AB Stob. τοῦ ποτ' Eust.] πῶς Stob. πῶς ποτ' EM Schol. Hom. οἶδ' ὅτου Cobet. N. l. 54.

262

ἔργον ἐκ πολλοῦ χρόνου
ἄνοιαν ἡμέρα μεταστῆσαι μιᾷ.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 19 Wachsm. τοῦ αὐτοῦ (Μένανδρου 18) Καρχηδονίῳ (καρχηδν). cf. 504. 726. *difficile est inveteratam stultitiam uno die immutare.* fallitur Iacobs. Lect. Stob. 149. Catull. 76, 13 *difficile est longum subito deponere amorem* (Ellis Journ. of philol. X 18).

263

χρεία διδάσκει, κἂν ἄμουσος ἦ, σοφὸν
Καρχηδόνιον.

Suidas χρεία. καὶ παροιμία κτλ. Καρχηδόνιον] Καρχηδονίῳ probabiliter Toup. — rursus ab Euripide levi mutatione facta mutatus est versum. cf. Eurip. fr. 666. 709 N.

264

ἄδοντα λιτιέρσην ἀπ' ἀρίστου τέως

Photius Λιτιέρσης· εἶδος ᾠδῆς. Μένανδρος Καρχηδονίῳ (sic Hemsterh. pro Χαλκηδονίῳ) κτλ. . . . Μίδου δὲ ἦν ὁ Λιτιέρσης νόθος υἱός, κατοικῶν δὲ ἐν Κελαιναῖς τοὺς παριόντας ὑποδεχόμενος ἠνάγκαζε μεθ' αὐτοῦ θερίζειν, εἶτα ἀποκόπτων τὰς κεφαλὰς τὸ ἄλλο σῶμα συνείλει ἐν τοῖς δράγμασιν. ἀπέθανεν δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους . . . θεριστικὸς ὕμνος ἐπ' αὐτῷ συνετέθη. fere eadem Phot. et Suidas Λιτιέρσαν. Apostol. 10, 74. Schol. Theocr. 10, 41 Ἡρακλῆς δὲ τοῦτον ἀποκτείνας ἔρριπεν εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. Athen. 10, 415 b. 14, 619 a. Aelian. V. h. 1, 27. Sosith. trag. fr. 2 cum eis quae conguessit Nauck. Preller. Myth. gr.² II 230.

265

τὸ καλῶς ἔχον που κρεῖττον ἔστι καὶ νόμου.

Stobaeus Floril. 9, 17 *Μενάνδρου Καρχηδονίων* A. idem
Stobaeus Floril. 43, 24 *Μενάνδρου* (om. fab. nom.) A.

266

ἀσκοπυτίνη

Pollux 10, 73 *Μένανδρος ἐν Καρχηδονίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι.*
cf. Aristoph. fr. 174. 577. Antiphan. 150. Diphil. 55, 2.

267

μέσατος

ἀντὶ τοῦ μέσος· καὶ Μένανδρος Καρχηδόνιος (sic V, Καρχη-
δονίους rel.) Schol. Aristoph. Vesp. 1502.

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ

268

ἱππεῖς προκαλεῖσθαι εἰς πεδίον

ἐπὶ τῶν τοῦς ἐν τισὶ βελτίους καὶ ἐπιστημονικωτέρους αὐτῶν
εἰς ἔριν προκαλουμένων . . . Μένανδρος Καταψευδομένῳ. Schol.
Plat. 365 Bekker. cf. Plat. Theaet. 183 d et ibi Heindorf.

269

τὸν ἀφ' ἱερᾶς

γραμμῇ ἐν τῇ τῶν πεττῶν παιδιᾷ. Μένανδρος Καταψευδομένῳ
Photius et Suidas. *τὸν ἀφ' ἱερᾶς· γραμμῇ* cod. Phot. et Suid. AV] *τὸν ἀφ' ἱερᾶς γραμμῆς.* Hesychius quoque *τὸν ἀφ' ἱερᾶς γραμμῇ,*
nulla tamen Menandri mentione facta. *καταψευδομένον* cod. Phot. —
Schol. Plat. 451 Bekk. *κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς, (παροιμία) ἢ τέταπται*
ἐπὶ τῶν τὴν ἐσχάτην βοήθειαν κινούντων. μετείληπται δὲ ἀπὸ τῶν
πεττεούντων κτλ. cf. Alcae. lyr. 81 cum eis quae Bergkiius adno-
tavit. Diogenian. 5, 41.

270

ἐπεπτώκειμεν

Μένανδρος Καταψευδομένῳ. Bekker. Anecd. 97, 2.

271

Μυλασεύς

Stephanus Byz. *Μύλασα, πόλις Καρίας . . . τὸ ἔθνικόν Μυ-*
λασεύς . . . ὡς Μένανδρος Καταψευδομένῳ.

ΚΕΚΡΥΦΑΛΟΣ

Reticulum sine dubio mulierum significatur. cf. Arist. Thesm. 138. 257. fr. 320, 6. Eupol. 170. Antiphan. 117. 189.

272

παρὰ τοῖς γυναικονόμοις δὲ τοὺς ἐν τοῖς γάμοις
 διακονοῦντας ἀπογεγράφθαι πυνθόμενος
 πάντας μαγείρους κατὰ νόμον καινόν τινα,
 ἵνα πυνθάνωνται τοὺς κεκλημένους, ἐὰν
 5 πλείους τις ὢν ἕξειστιν ἐστιῶν τύχη,
 ἔλθῶν —

Athenaeus 6, 245 bc ὅτι δ' ἦν ἕθος τοὺς γυναικονόμους ἐφορᾶν τὰ συμπόσια καὶ ἐξετάζειν τῶν κεκλημένων τὸν ἀριθμὸν εἰ ὁ κατὰ νόμον ἐστὶ . . . Μένανδρος ἐν Κεκρυφάλῳ κτλ. 5. τύχη Musurus] τύχης A. 6. ἔλθῶν del. Grot. sententiam non finitam esse constat. dixerat fere poeta 'ut si plures quam lex permittebat convivae invitati essent, eos gynaeconomi e convivio removerent.' Mein. Anal. Ath. 107. 4. ἐὰν et hypothetice et interrogative accipi potest: nam perperam Meinekius hoc alterum per usum dicendi fieri non posse opinatur. Xen. Mem. 4, 4, 12 σκέψαι ἐὰν τότε σοι ἀρέσκη. Plat. Theaetet. 156 c ἄθρει ἐὰν πῶς ἀποτελεσθῆ. Gorg. 452 c σκόπει ἐὰν σοι πλοῦτου φανῆ τι μείζον. ac sic iam inde ab Homero sexcentiens.

273

εἴτ' ἐδόθης οὕτω τὰς τραπέζας αἴρете,
 μύρα, στεφάνους ἐτοιμάσον, σπονδὰς ποίει.

Bekker. Anecd. 358, 10 et Suidas αἴρειν . . . ἐπὶ τοῦ παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος Κεκρυφάλῳ κτλ. 1. τὰς om. BE Med. Suid. αἴρε, παῖ Iacobs. not. ms. 2. ποιήσον Bekk. An.

274

ἦδὺν τὸ μύρον, παιδίον. B. ἦδύ· πῶς γὰρ οὐ;
 νάρδιον.

Athenaeus 15, 691 ab ναρδίνον μύρον μέμνηται Μένανδρος ἐν Κεκρυφάλῳ οὕτως κτλ. 1. ὡς ἦδύ Iacob. Add. Ath. 363. παιδάριον Dindf. παιδάριον, ἦδύ. B. πῶς κτλ. Cobet. ἦδὺν τὸ μύρον, παῖ. B. νή Δί', ἦδύ. πῶς γὰρ οὐ; Mein. in Athen. ed. (Anal. 338) cum Dobr.

275

ταυτόματου ἡμῖν ἀφανὲς ὄν συλλαμβάνει.

Stobaeus Ecl. 1, 6 (5), 14 a Wachsm. *Μενάνδρου Κεκρυφάλω* F mrg. ὄν Grot.] ὄν FP. συλαμβ. FP. cf. 460, 4. 5.

276

Athenaeus 6, 241 e μνημονεύει δ' αὐτοῦ (Φιλοξένου τῆς Πτερυνοκοπίδος) καὶ Μένανδρος ἐν Κεκρυφάλω, αὐτὸ μόνον Πτερυνοκοπίδα αὐτὸν καλῶν. cf. Axionic. 6, 2.

277

Athenaeus 6, 243 a καὶ Μένανδρος αὐτοῦ (Χαιρεφῶντος τοῦ παρασίτου) μνημονεύει ἐν Κεκρυφάλω.

278

ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεφάνης.

Μένανδρος . . . Κεκρυφάλω. Schol. Plat. 394 Bekk. cf. 227.

.279

δεύτερος πλοῦς

ἐμνήσθη ταύτης Μένανδρος Κεκρυφάλω. Schol. Platonis 381 Bekk. cf. 228. 241.

280

ἀβυρτάκη

ὑπότριμμα βαρβαρικὸν ἐκ δοιμίων σκεναζόμενον . . . καρδάμων καὶ σκορόδων καὶ σινάπεως καὶ σταφίδων, ᾧ πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρῶντο . . . ἔστι καὶ ἐν Κεκρυφάλω Μενάνδρου τοῦνομα. Bekker. Anecd. 323, 26. Suidas ἀβυρτάκη· ὑπότριμμα βαρβαρικόν . . . ἔστι δὲ καὶ ἐν Κεκρυφάλω Μενάνδρου τοῦνομα. cf. Pherecr. 181. Theopomp. 17. Antiphan. 142, 3. Alexid. 141, 13.

ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ

Cf. quae ad Antiphanis *Citharistam* adnotavimus II 37. [Κιθ-] αριστής Koehler. I. A. n. 992. cf. Herm. Haupt. Annal. Fleck-eisen. 1876, 671.

281

ᾧμην ἐγὼ τοὺς πλουσίους, ᾧ Φανία,
οἷς μὴ τὸ δανεῖζεσθαι πρόσεστιν, οὐ στένειν
τάς νύκτας οὐδὲ στρεφομένους ἔνω κάτω

οἴμοι λέγειν, ἠδὺν δὲ καὶ προῶν τινα
 5 ὕπνον καθεύδειν [ἀλλὰ τῶν πτωχῶν τινα].
 νυκτὶ δὲ καὶ τοὺς μακαρίους καλουμένους
 ὑμᾶς ὄρω πονοῦντας ἡμῖν ἐμφορῇ.
 ἄρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος·
 τρυφεροῦ βίῳ σύνεστιν, ἐνδόξῳ βίῳ
 10 πάρεστιν, ἀπόρω συγκαταγερᾶσκει βίῳ.

v. 1 — 5 (καθεύδειν) et 8 — 10 Plutarchus Mor. 466 b τοὺς μὲν γὰρ ἀφωρισμένως ἓνα βίον ἄλυπον νομίζοντας . . . ἱκανῶς ὁ Μενάνδρος ὑπομινῆσκει λέγων ὄμην κτλ. εἶτα προσελθὼν, ὡς καὶ τοὺς πλουσίους ἐώρα ταυτὰ πάσχοντας τοῖς πένησιν· ἄρ' ἐστὶ κτλ. v. 1 — 7 Stobaeus Floril. 97, 13 Μενάνδρου A. v. 8 Stobaeus Floril. 98, 54 Μενάνδρου Κιθαριστῆ A. et om. poetae fabulaeque nomine Diogenes L. 7, 68 ἔστι δὲ καὶ ἐπαπορητικὸν τι πρᾶγμα διενηνοχὸς ἀξιώματος, ὃ εἰ λέγοι τις, ἀποροίη ἄν· ἄρ' ἐστὶ κτλ. monost. 640. Gazaetus Euphr. 1 prooem. ἄρ' ἐστὶ συγγενές τι μόχθος καὶ λόγος. (ind. Nauck.)

3. ἀνώκτω A Stob. sec. Grot., ἀνύκτω sec. Gaisf. 4. λέγων A Stob. 5. τῶν φτωχῶν τινα Madvig. Advers. crit. I 720 conl. Iuvenal. 3, 238. τὸν πτωχὸν μόνον Herwerd. Obs. crit. 87. μᾶλλον ἢ πτωχῶν τινα Mein. Stob. III xxxv. ἀλλὰ τ. πτ. τινα del. G. A. Hirschig. Ann. crit. 22, adsentiente Cobet. Mnem. VIII 141. 7. πονοῦντας Geel.] ποιοῦντας. 8. ἄρ' ἐστὶ per interrogationem efferri vetat Ahrens De crasi 8. 10. πάρεστιν] πρόσεστιν Hirschig. — de sententia cf. Lucian. Epist. Saturn. 26.

282

τὸ κουφοτάτον σε τῶν κακῶν πάντων δάκνει,
 πενία· τί γὰρ τοῦτ' ἐστίν; ἧς γένοιτ' ἂν εἰς
 φίλος βοηθήσας ἰατρὸς ῥαδίως.

Stobaeus Floril. 95, 2 Μενάνδρου Κιθαριστῆ A. Plutarch. Mor. 524 e τὴν γε χρηματικὴν (πενίαν), ὡς φησιν ὁ Μενάνδρος, εἰς ἂν φίλος ἀπαλλάξειεν εὐεργετήσας. cf. 735.

283

εἰ τοὺς ἀδικηθέντας, πάτερ, φευξοῦμεθα,
 τίσιν ἂν βοηθήσαιμεν ἄλλοις ῥαδίως;

Stobaeus Floril. 9, 18 Μενάνδρου Κιθαρισταῖς A. τοῦ ἂν κινθαρῶ Voss. Hens. 1. ἐπὶ A. ἐπεὶ | εἰ τοὺς κτλ. Mein. ed. mai. 2. βοηθήσαιμεν Voss. B²] βοηθήσοιμεν A.

284

τὸ μηδὲν ἀδικεῖν ἐκμαθεῖν γάρ, ὦ Λάχης,
ἀστειὸν ἐπιτήδευμα κρίνω τῷ βίῳ.

Stobaeus Floril. 9, 19 ἐν ταύτῳ (cf. fr. 283) A. 1. μηθὲν A.

285

φιλόμουσον εἶν' αὐτὸν πάννυ,
ἀκούσματ' εἰς τρυφήν τε παιδεύεσθ' αἰεί.

Athenaeus 12, 511a Μένανδρος ἐν Κιθαριστῇ περὶ τινος μουσικευομένου λέγων φησί κτλ. 2. αἰεὶ A. φιλόμουσός ἐστι γὰρ πάννυ — τρυφήν τ' αἰεὶ παιδεύεται Mein., sed ne sic quidem purgatum esse fr. propter τε non suo loco positum censet ed. 1, 568. fortasse παιδεύεται τ' ἀκούσματ' εἰς τρ. αἰεί.

286

οὐκ οἰκοσίτους τοὺς ἀκροατὰς λαμβάνεις.

Athenaeus 6, 247f Μένανδρος . . . ἐν Κιθαριστῇ κτλ. cf. 103. Antiphan. 200. 'si vis habere qui te audiant, victum eis praebe.'

287

οὕτω τι πράγμ' ἔστ' ἐπίπνον τὸ προσδοκᾶν.

Stobaeus Floril. 110, 9 Μενάνδρου Κιθαριστῇ A.

288

ὡς ποικίλον πράγμ' ἐστὶ καὶ πλάνον τύχη.

Stobaeus Ecl. 1, 7(8), 1 Wachsm. Μένανδρος Κιθαριστῇ. cf. monost. 758.

289

σκοῖδον Διόνυσου

Photius σκοῖδος· ταμίας τις καὶ διοικητής. Μακεδονικὸν δὲ τὸ ὄνομα. διόπερ Μένανδρος καὶ ἐν Κιθαριστῇ σκ. Δ. λέγει. Pollux 10, 16 (τὸν σκευοφύλακα) καὶ σκοῖδόν τινες ὠνόμαζον, τὸν ἐπὶ τῶν σκευῶν ἐν ταῖς βαρβαρικαῖς ἀποσκευαῖς· ἕτεροι δὲ . . . τὸν ἐπὶ τῶν σιτίων. Hesych. σκοῖδος· ἀρχὴ τις παρὰ Μακεδόσι τεταγμένη ἐπὶ τῶν δικαστηρίων· ἢ λέξις κεῖται ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς Ἀλεξάνδρου. Herodian. I 142, 6 σεσημείωται τὸ σκοῖδος παρὰ Μακεδόσιν ὁ οἰκονόμος.

ΚΝΙΔΙΑ

290

οὐδὲν γένους γένος γὰρ οἶμαι διαφέρειν,
ἀλλ' εἰ δικαίως ἐξετάσεις, καὶ γνήσιος
ὁ χρηστός ἐστίν, ὁ δὲ πονηρὸς καὶ νόθος.

Stobaeus Floril. 86, 10 Μενάνδρου κνηδία Α. 1. οὐθὲν libri.
2. ἐξετάσης Voss. Hens. fort. ἦν — ἐξετάσης. γνήσιος Α. γνη-
σίως Voss.

291

ταυτόματόν ἐστίν ὡς ἔοικέ που θεός,
σφῆξει τε πολλὰ τῶν ἀοράτων πραγμάτων.

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 9 Wachsm. Μενάνδρος Κνηδία (sic Clericus. κηδεῖα P, κηδεῖα F, in mrg. add. σῆ). Palladas Alex. Anth. Pal. 10, 52 εὖ γε λέγων τὸν καιρὸν ἔφησθε θεόν, εὖ γε Μένανδρε . . . πολλὰκι γὰρ τοῦ σφόδρα μεριμνηθέντος ἄμεινον προσπεσόν ἐνκαίρως εἶθέ τι ταυτόματον. 2. πολλὰ etiam F. πολλοὺς (sic Vat.) δι' ἀοράτων πρ. H. Iacobi V CCLVI. τῶν ἀοράτων Usener. conl. Bekker. Anecd. 7, 6 ἄδρατα· ἀποίητα. vehementer dubito.

ΚΟΛΑΞ

Athenaeus 6, 258 e κεχαρακτήρικεν ὡς ἐνι μάλιστα ἐπιμελῶς τὸν Κόλακα Μενάνδρος ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι. idem 14, 659 d ἐν τῇ τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ fabulae actionem fingi testatur. cf. fr. 292. Terent. Eunuch. prol. 30 *Colax Menandrist: in cast parasitus colax et miles gloriösus: eas se non negat personas transulisse in Eunuchum suam.* cf. Donat. 2, 1, 22. Grauert. Anal. hist. phil. 160 sq. Ihne Quaest. Terent. 15 sq. *Gnathonem Terentii apud Menandrum Struthiam, Thrasonem autem Biantem fuisse cognoscitur* ex fr. 293 et Plutarch. Mor. 57 a. Cramer. Anecd. Par. III 25, 17 *Τιμαχίδης (ὁ Ῥόδιος) ἐν τῷ τοῦ κόλικος (Κόλακος Mein.) ὑπομνήματι, i. e. in commentario scripto in Menandri Colacem (Mein.). Menandri Colacem a. Cn. Naevio in latinum translata, eius autem fabulam a Plauto retractatam et pro nova datam esse docuit Ritschl. Parerg. 99—104. cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 11.*

292

σπονδή· δίδου σὺ σπλάγγν' ἀκολουθῶν· ποῖ βλέπεις;
σπονδή· φέρε' ᾧ καὶ Σωσία· σπονδή· καλῶς.

ἔγχει. θεοῖς Ὀλυμπίοις εὐχόμεθα
 Ὀλυμπίαισι πᾶσι πάσαις (λάμβανε
 5 τὴν γλῶτταν ἐν τούτῳ) διδόναι σωτηρίαν,
 ὑγίειαν, ἀγαθὰ πολλὰ, τῶν ὄντων τε νῦν
 ἀγαθῶν ὄνησιν πᾶσι· ταῦτ' εὐχόμεθα.

Athenaeus 14, 659 d Μένανδρος ἐν Κόλακι τὸν τοῖς τετρα-
 δισταῖς (Alexid. 258) διακονούμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς
 πανδῆμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ ποιεῖ ταυτὶ λέγοντα κτλ. 1. σπονδη.
 διδου συ σπλαγγνακολουθῶν Α. ἀκόλουθε Cobet. N. 1. 72. 2.
 σπονδη. φέρε ὦ πλειωσία σπονδη. καλῶς Α. φέρε πλειῶ Σωσία
 Heringa. φέρ' ὦ παῖ Σωσία Pierson. Moer. 298. φέρ' οἶνον Σωσία,
 'quia qui dicit ὦ παῖ sim. nomen servuli non addit' Cobet. 3.
 εὐχου Α. ἔγχει Pierson. ἔγχοῦ Cobet. 4. ὀλυμπίαισι Α. ionicas for-
 mas hic et Arist. Thesm. 331 sq. (ut Av. 866) reponi iubet Her-
 werd. Anal. crit. 39. 5. ἐπὶ τούτῳ διδόναι Mein. 1. ἐν τούτῳ est
 'dum libatio fit.' 7. ὄνησιαν πᾶσιν Α.

2. fortasse scribendum: σπονδή· φέρ' ὦ παῖ· Σωσία, σπονδήν·
 καλῶς. καλῶς dicit adlata libatione, ut 311.

293

ΒΙΑΣ. κοτύλας χωροῦν δέκα

ἐν Καππαδοκίᾳ κόνδον χρυσοῦν, Στρουθία,
 τοῖς ἐξέπιον μεστόν γ'. ΣΤ. Ἀλεξάνδρου πλέον
 τοῦ βασιλέως πέπωκας. Β. οὐκ ἔλαττον, οὐ,
 5 μὰ τὴν Ἀθηναίαν. ΣΤ. μέγα γε.

Athenaeus 10, 434 bc ἔπινε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος πλεῖστον, ὡς καὶ
 ἀπὸ τῆς μέθης συνεχῶς κοιμᾶσθαι δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας . . .
 Μένανδρος δὲ ἐν Κόλακί φησι κτλ. v. 1. 2 Athenaeus 11, p. 477 f
 κόνδον ποτήριον Ἀσιατικόν. Μένανδρος Κόλακι κτλ. v. 3. 4 (Ἀλεξ.
 — πέπωκας) Plutarchus Mor. 57 a ἂν μὲν εὐπαρόφου τινὸς ἀγροῖκου
 λάβηται (ὁ κόλαξ) φορήνην παχεῖαν φέροντος, ὄλω τῷ μυκτῆρι χρῆται,
 καθάπερ ὁ Στρουθίας ἐμπερικατῶν τῷ Βίαντι, καὶ κατορχούμενος
 τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις κτλ. Lucian. Fugit. 19 κολα-
 κείαν μισεῖν φασὶ κολακειᾶς ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν Στρου-
 θίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. 1. δέκα καὶ et 2. στρουθίον Α 477.
 3. ἐξέπιον Bentl.] ἔπιον Α. μεστόν γ'] εἰς ὧν Mein. Anal. Ath. 196.
 τοῖς μεστόν ἐξέπιον delete γε Cobet. N. 1. 58. 61. 4. πέπωκας τοῦ β.
 Α. transposuit Bentl. 5. Ἀθηναίαν. Στρο. μέγας εἶ Mein. Anal. Ath.
 196 conl. Dionys. com. 2, 36. Euphron. 1, 30. fort. μέγα λέγεις. —
 conloquuntur miles et parasitus.

294

οὐδείς ἐπλούτησεν ταχέως δίκαιος ὢν·
ὁ μὲν γὰρ αὐτῷ συλλέγει καὶ φεΐδεται,
ὁ δὲ τὸν πάλαι τηροῦντ' ἐνεδρεύσας πάντ' ἔχει.

Stobaeus Floril. 10, 21 *Μενάνδρον Κολακεία* A. *Κόλακι α'* (i. e. prima ed.) Gaisf. sed cf. Ritschl. Parerg. 271. v. 1 monost. 688. v. 2. 3 desunt in Voss. 1. οὐθεις A. ἐπλούτησε libri. ταχῶν monost. 688. neque cum Grotio v. 2. 3 incerto poetae tribuente neque cum O. Hensio, Lect. Stob. 18 post v. 1 inserente τὸν μὴ δίκαιον ἄνπερ ἀντιπαρατιθῆς, consentio: hominem iustum dicit numquam celeriter divitem fieri, quia dum ille conligat et parcat, alius (ὁ δὲ) eum insidiose spoliat.

295

Χρυσίδα, Κορώνην, Ἀντίκυραν, Ἰσχάδα,
καὶ Ναννάριον ἔσχημας ὥραϊαν σφόδρα.

Athenaeus 13, 587 d *Μένανδρος ἐν Κόλακι τάσδε καταλέγει ἐταίρας κτλ. Ἀντίκυραν* Mein. at semper *Ἀντίκυρα* adpellatur. cf. Athen. 12, 586 f. Plut. Demetr. 24. Harpocr. *Ἀντίκυρα*. fort. εἶτ' *Ἰσχάδα*. videtur meretrix amatori perfidiam exprobrare.

296

ἀλλ' οὐδὲ γεννήτην δύναμι' εὐρεῖν οὐδένα
ὄντων τοσοῦτων, ἀλλ' ἀπείλημμαι μόνος.

Erotian. 24. 5 Klein *γενέτησιν· οἱ μὲν τοῖς γονεῦσιν, οἱ δὲ συγγενέσιν. οὕτως Ἀττικῶν λεγόντων, ὡς καὶ Φιλήμων ἐν Κόλακι φησὶν κτλ.* cf. Philem. 225.

297

γελῶ τὸ πρὸς τὸν Κύπριον ἐννοούμενος.

Plutarchus Mor. 57 a continuo post fr. 293, 3. 4. γελῶ τὸ — ἐννοούμενος egregie Cobet. V. 1.² 401. 2] γέλωτι — ἐνηθούμενος 'rideo illud in Cyprium dictum cum in mentem venit.' Terent. Eun. 3, 2, 44 (rideo) et illud de Rhodio dictum quom in mentem venit.

298

πρόσεισιν οἶον ἀφοφητὶ θρέμματος
(ἐπτόμενος).

Plutarchus Mor. 57 ab (ὁ κόλαξ) οὐκ ἀπ' εὐθείας ἐπάγει τὸν ἔπαινον, ἀλλ' ἀπαγαγὼν πόρρω κυκλοῦται καὶ κτλ. ἐπιφραῶν καὶ

ἀποπειρώμενος. Hesych. ἀφοφητί· ἡρέμα, ἡσύχως . . . κολακεία (Κόλακι Mein. Menandr. praef. vi). οἶον, ut Arist. Ach. 668. Nub. 1374. Θρέμμα Arist. Lys. 369. Antiphan. 182, 3. Men. 874.

299

κωβίος, ἡλακατῆνες,

κυνὸς οὐραῖον

Athenaeus 7, 301 d Μένανδρος κολωσι φησι κτλ. sic A. Κόλακι Clericus. 2. καὶ κυνὸς perperam AC. cf. Mnesim. 4, 35. 6. sunt versus anapaestici.

300

βοῦς Κύπριος

ἴσον τῷ σκατοφάγος εἶ. λέγονται γὰρ οἱ βόες ἐν Κύπρῳ σκατοφαγεῖν (Antiphan. 126, 5). μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Κόλακι καὶ ἐν Ἰάμβοις (Ἰμβοίοις Mill.) Miller. Mélanges 366.

Praeterea cf. 562. 1085. adesp. 125.

ΚΡΗΣ

Cf. Ἀνδρογύνος ἢ Κρής.

ΚΤΒΕΡΝΗΤΑΙ

301

τὰργύριον εἶναι μειράκιόν σοι φαίνεται
οὐ τῶν ἀναγκαίων καθ' ἡμέραν μόνον
τιμὴν παρασχεῖν δυνατόν, ἄρτων, ἀλφίτων,
ὄξους, ἐλαίου, μείζονος δ' ἄλλον τινός;
5 ἀθανασίας δ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἂν συναγάγῃς
τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα·
ἀλλ' ἀποθανεῖ καὶ ταῦτα καταλείψεις τισίν.
τί οὖν λέγω; μηδ' αὐτὸς εἰ σφόδρ' εὐπορεῖς
πίστευε τούτῳ, μήτε τῶν πτωχῶν πάλιν
10 ἡμῶν καταφρόνει, τοῦ δέ γ' εὐτυχεῖν αἰεὶ
πάρεχε σεαυτὸν τοῖς ὀρθοῖσιν ἄξιον.

Stobaeus Floril. 22, 19 Μενάνδρου Voss. (deest in A). v. 5—7
Stobaeus Floril. 118, 10 Μενάνδρου Κυβερνήτου A. 4. δ' om.
Voss. NB¹. τ' B². 5. ἀθανασίας] ἀθανασία 118, praeter Voss.
συνάγῃς Voss. 6. τάλαντ' ἐκεῖνα L 118] τάλαντα ἑκανὰ. 7. ἀλλ'
ἂν ἀποθάνῃς, ταῦτα 22. ἀλλ' ἀποθανῆ καὶ ταῦτα 118. καταλείψων

O. Hense Lect. Stob. 36. ταῦτα] πάντα Mein. 8. μήτ' Mein. in Stob. 10. τοῦ δ' εὐτυχεῖν δ' Voss. Ars. τοῦδ' εὐτυχεῖν B¹. τοῦδε εὐτυχεῖν B². 11. πάρεσχε σαυτὸν N. παρέσχε B¹. παράσχε B². σαυτὸν etiam Voss. πάρεχε rectius quam παράσches vel πάρασχε (Porson. Eur. Hec. 836). τοῖς ὀρέσων] τοῖσιν ἔργοις Herwerd. Obs. crit. 87. 8. τοῖς τρόποισιν Mein. Stob. III lxi. τοῖς ἀποροῦσιν K. Mus. Rhen. XXX 410. cf. monost. 348 μέμνησο πλουτῶν τοὺς πένητας ὠφελεῖν.

1. μειράκιον, ut 540, 1. 6. τὰ Ταντ. τάλ. cf. Zenob. 6, 4 τάλαντα Ταντάλου· διεβεβήητο ὁ Τάνταλος ἐπὶ πλούτῳ, ὡς καὶ εἰς παροιμίαν διαδοθῆναι. διπλῆν δὲ συμβέβηκεν εἶναι τὴν παροιμίαν, καὶ τὴν μὲν, Ταντάλου τάλαντα τανταλίξεται (adesp. 602), τὴν δέ, Ταντάλου τάλαντα. cf. Diogenian. 8, 23. Macar. 8, 1. Phot. 570, 12. Suid. Ταντάλου τ. Apostol. 16, 16. Anacr. 127 Bergk.

302

οἷοι λαλοῦμεν ὄντες οἱ τρισάθλιοι
ἅπαντες οἱ φροσῶντες ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα·
αὐτοὶ γὰρ οὐκ ἴσασιν ἀνθρώπων φύσιν.
οὗτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται·

5 ἐπὶ δ' ἀνόλῃ τὰς θύρας, τρισάθλιος,
γυνή κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχετ' αἰεί,
ἀπὸ πλειόνων ὀδυνᾷ, ἐγὼ δ' ἀπ' οὐδενός.

v. 1—5 Orion Antholognom. 8, 9 ἐκ τῶν Κυβερνητῶν. v. 1—3 Stobaeus Flor. 22, 11 Μενάνδρου Κυβερνήταις A (κυβερν supraser. τ). ex Stob. Anton. Mel. 36, 52. Maxim. Conf. Serm. 34, 75 p. 624 Combefis. v. 4—7 atque 4—6 om. poetae fabulaeque nom. Plut. Mor. 471 c et 100 e. v. 4. 5 Themist. 32, 357 d προσήμει αὐτῷ τόδ' ἔπος ἐκ τῆς κωμῆδος κτλ.

1. οἷ] ὧ Stob. et qui ab eo pendent. 2. ἑαυτοῖς μεγάλα Max. 3. αὐτοὶ Stob.] οὔτοι Orion. deinde ἀνθρώπου Max. 4. ἀγορᾷ Mein.] ἀγοραῖς Or. 5. ἐπὶ δ' ὅταν Plut. 471, τὴν θύραν idem. οὐχὶ τὴν θύραν, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν, τρισάθλ. Themist.

1. λαλοῦσιν Mein. ed. mai. εἰσὶν τάλαιπωροὶ τε καὶ τρισάθλιοι Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xv. οἷοι λάλοι γενονότες (haec verba cum superioribus cohaesisse censens)· ὧ τρισάθλιοι Enger. Progr. gymn. Posn. Mar. 1868, 14. οἷοι μ' ἄρ' ἔλαθον ὄντες, ὡς τρ. Herwerd. Mnem. nov. VI 75. οἷοι διάγουσιν ὄντες K.

303

τί λέγων ἀποτρώγειν ἀξιῶσει νῦν ἐμοῦ
τὸ μισθάριον; μένω γὰρ ἐξ ἐχθίζινοῦ.

Bekker. Anecd. 438, 9 ἀποτροῦγειν· ἀφαιρεῖν. οὕτω Μένανδρος Κυβερνήταις κτλ. de voce ἐχθιζίνος cf. Lobeck. Phryn. 323. — 1. ἀξιῶσει, sine dubio ὁ δεσπότης, quod moneo contra Naber. Mnem. nov. VIII 417. 2. 'frustra maneo mercedem exspectans'.

304

εἰς τὴν πονηρίαν ἀτυφίαν νομίσαντές ποτε ἀξιούσι πέρας.

Bekker. Anecd. 462, 5 ἀτυφία, ταπεινοφροσύνη. Μένανδρος Κυβερνήταις κτλ. extrema saltem emend. Cobet. N. 1. 88 τί ποθ' ἔξουσιν πέρας; 'quo tandem evadent?'

305

ἐπελάθεθ' αὐτὸν ὅστις εἴη.

Priscian. 18, 216 *Attici ἐπιλέλησμαι τοῦδε καὶ τόδε . . . Menander Κυβερνήταις· ἐπελάθετο κτλ.* codicum varietates ad nostrum consilium inutiles enotavit Hertz.

ΚΩΝΕΙΑΖΟΜΕΝΑΙ

Photius κωνειαζομέναις· θανάσιμον φάρμακον πινούσαις. Strab. 10, 486 προσέτατε γὰρ ὁ (Κείων) νόμος τοὺς ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότας κωνειάζεσθαι. scilicet cognoverant tunc cicutae ope ταχέϊαν καὶ ἐλαφρὰν γίνεσθαι τὴν ἀπαλλαγὴν. Theophr. H. plant. 9, 16 extr.

306

ὥστε μηδεὶς πρὸς θεῶν
πράττων κακῶς λίαν ἀθυμήσῃ ποτέ·
ἴσως γὰρ ἀγαθοῦ τοῦτο πρόφασις γίνεται.

Stobaeus Floril. 108, 48 Μενάνδρου Κωνιαζομέναις Α. Κωνειαζομέναις Mein. 1. μηθεὶς libri.

307

τὸ γνῶθι σαυτὸν ἔστιν, ἂν τὰ πράγματα
εἰδῆς τὰ σαυτοῦ καὶ τί σοι ποιητέον.

Stobaeus Floril. 21, 2 Μενάνδρου Κοτταβιζούσαις. sic fere B. κοταβιζούσαις Voss. Hens. καταζο^{οσ}μ/ Α. recte Orion. Anthologn. 1, 18 ἐκ τῶν Κωνειαζομένων. 1. σεαυτὸν B¹. 2. εἰδῆς Mein.] ἴδης. ἐαυτοῦ Voss. B¹.

308

Schol. Clem. Alex. Protr. 2, 26 p. 423 Dindf. Ἐπιμενίδης ἐκάθηρε τὰς Ἀθήνας· ἦν δὲ Κρής τῷ γένει καὶ σοφώτατος, οὗ καὶ Μένανδρος μέμνηται ἐν ταῖς Κωνεαζομέναις.

Cf. praeterea 613.

ΛΕΥΚΑΔΙΑ

Harpocration Λευκάς . . . ἐν μέσῳ δὲ καὶ τὸ Μενάνδρου δρᾶμα ἢ Λευκαδία. Servius Verg. Aen. 3, 279 Varro *templum Veneri ab Aenea conditum ubi nunc Leucas est dicit, quamvis Menander et Turpilius comici a Phaone Lesbio id templum conditum dicant: qui cum esset navicularius, solitus a Lesbo in continentem proximos quosque mercede transvchere, Venerem mutata in amnis formam gratis transvexit: quapropter ab ea donatus unguenti alabastro, cum se in dies inde totum ungeret, feminas in sui amorem trahebat. in quibus fuit una, quae de monte Leucate, cum potiri eius nequiret, abiicisse se dicitur.* de Sexti Turpili *Leucadia* cf. O. Ribbeck Annal. Fleckeis. LXIX 34 sq. Com. R. fr.² 97. 8. qui utriusque comoediae argumentum sic fere adumbrat. puella quaedam duos amatores habet, alterum adulescentem modestum, alterum Phaonem, senem sed a Venere in iuvenem transmutatum et pulchritudinis conscientia fastidiosum. puella desiderio Phaonis simul et metu ne ille alteram amet conficitur ac tandem desperans se amorem eius nancisci posse de Leucate in mare se proicit, sed ab adulescente ex mortis periculo eripitur. quo facto Phaon rursus in senem convertitur, adulescens autem puella amata potitur. cf. Turpil. fragm. 1. 8. 11. 12. Cic. Tusc. 4, 34, 72 *est certe* (aliquis amor), *qui nihil absit aut non multum ab insania, qualis in Leucadia est.* cf. etiam quae ad Platonis *Phaonem* adnotavimus I 645. 6.

309

ὅστις ὑπέχει χρυσίῳ

τὴν χεῖρα, κἂν μὴ φῆ, πονηρὰ βούλεται.

Stobaeus Floril. 10, 20 Μενάνδρου Λευκαδία A (λευκαδεία, λευκαδία Voss. Hens.). Maximus Conf. 12, 35 p. 571 Combesis. 2. φησὶ Max. βούλεται N et B¹] βουλεύεται (etiam Max.). Diogenian. 3, 12 (Apost. 4, 27) Ἀττικὸς ὑπέχει τὴν χεῖρα ἐποθνήσκων· ἐπὶ τῶν φιλαργύρων.

310

ἀεὶ νομίζονθ' οἱ πένητες τῶν θεῶν.

Stobaeus Floril. 95, 4 Μενάνδρου Λευκαδία A. νομίζεθ' (i. e. νομίζεσθ') B.

311

ἐπίθετος τὸ πῦρ ἢ ζάκορος· οὕτωςι καλῶς.

Etymolog. m. 407, 22 (usque ad ζάκορος etiam Miller. Mélanges 139), Photius et Suidas ζάκορος . . . Μένανδρος Λευκαδία κτλ. ἢ ζάκορος ἱερέως οὕτωςι καλῶς ABVE Suid.

312

οὐ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφῶ
τὸν ὑπέρομπον θηρωῶσα Φάων'
οἰστρωῶντι πόθῳ ῥῖψαι πέτρας
ἀπὸ τηλεφανοῦς ἄλμα κατ' εὐχὴν
5 σὴν, δέσποτ' ἄναξ

Strabo 10, 452 ἔχει τὸ τοῦ Λευκάτα Ἀπόλλωνος ἱερὸν καὶ τὸ ἄλμα τὸ τοῦς ἔρωτας παύειν πεπιστευμένον. οὐ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφῶ, ὡς πού φησὶν ὁ Μένανδρος, τὸν ὑπέρομπον κτλ. ὁ μὲν οὖν Μένανδρος πρώτην ἀλέσθαι λέγει τὴν Σαπφῶ. ex *Leucadia excerptum esse* adparet. Schol. Hephaestion. 9, 1 p. 126 Gaisf. κατὰ περιορισμοὺς δὲ ἀνίσους, οἷα ἐστὶν ἢ εἰσβολὴ τῆς Λευκαδίας Μενάνδρου, quae ad hoc ipsum carmen pertinere adparet, quod post prologum positum fuerat. cf. Mein. I 443. — 3. οἰστρωῶντι] οἰστρωῶντι? nam Attici semper οἰστρήσειν, οἰστρήσαι, οἰστρηθῆναι. πέτρας] fortasse σκοπιᾶς, ad amovendam positionem debilem. 4. ἀπὸ] κατὰ Herwerd. Obs. crit. 88. (Cob. V. 1.² 277). ἄλμα Wordsworth. Theocrit. 3, 25] ἀλλὰ. recte Wordsw.: nam Strabonem mediam sententiam abruptissime credi vix potest. 5. σὸν Bentl., coniungendum cum τέμενος fr. 313, quod ille cum hoc (312) conec-tebat. mihi κατ' εὐχὴν corruptum et scribendum videtur κατ' αὐλήν σὴν. cf. quae adnotavimus ad Pherecr. 46. nam 'ex tuo voto, quem admodum tibi novimus' cum Meinekio scripturam vulgatam explicari posse despero. — ceterum cf. Phot. Λευκάτης· σκόπελος τῆς Ἠπείρου (?), ἀφ' οὗ ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς τὸ πέλαγος οἱ ἱερεῖς (ἐρασταί Schleusner.). Σαπφῶ δὲ πρώτην ἐπὶ Φάωνι τοῦτο ποιῆσαι τὴν ποιήτριαν· οἱ δὲ τὴν ἑταίραν· ἐγένετο γὰρ ἄλλη [Λεσβία] ἑταίρα.

313

εὐφημείσθω

τέμενος πέρι Λευκάδος ἀκτῆς.

Hesychius Λευκάδος· Μένανδρος ἐν Λευκαδία κτλ. quamquam fuerunt qui *Leucadiae Menandreae* commemorationem ad glossam Hesychii paullo infra positam λευκὴ ἡμέρα· ἀγαθή conl.

fr. 315 pertinere existimarent. sed in eadem fabula orae Leucadiae et proverbii (λευκή ημέρα) mentionem fieri cur incredibile sit non video, cum praesertim Hesychium proverbialia saepissime nullo adiecto testimonio commemorare constat. Bentleius fr. 312 et 313 coniunctis hanc subesse sententiam arbitrabatur: 'unde prima Sappho se praecipitavit et periit. sed (ἀλλά) quid tristitia illa recenseo? potius bona et fausta verba dicantur in tuo templo'. itaque κατ' εὐχὴν videtur interpretatus esse 'inter precationem'. at nequaquam haec, quamquam ex eodem carmine excerpta sunt, tam arte cum superioribus cohaerent: sed haud pauci versus videntur interiecti fuisse. fr. 313 autem clausula erat cantici. 2. πέρι Bernhardy] περι.

314

πάφωνε οὐρεία χέλυσ

Bekker. Anecd. 1431 (ex Choerob.) χέλυσ χέλυσ. σημαίνει δὲ τὴν κισθάραν κτλ. Μένανδρος ἐν Λευκαδίᾳ. Eurip. Alc. 446 ἐπιτάτονον οὐρείαν χέλυν. Herc. fur. 683 χέλυσ ἐπιτάτονου μολπᾶν, unde ἐπιτάφωνε Lobeck. οὐρεία Menandri esse non potest, quamquam testudo οὐρεία χέλυσ bene dicitur. ὄρεσι ζώουσα Hymn. Merc. 33 (cf. 24 sq.). fortasse ἐπιτάφωνος Ἐρμαία χέλυσ, a Mercurio inventa. Horat. C. 1, 10, 6. 3, 11, 1. 3.

315

Zenobius 6, 13 Μένανδρος δὲ φησιν ἐν Λευκαδίῳ (Λευκαδίᾳ) τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν λευκὴν καλεῖσθαι. cf. Eupol. 174. Plut. Per. 27 cum adn. Sinten. Macar. 5, 51. Append. prov. 3, 60. Phot. Suid. Hesych. Bekker. Anecd. 106, 33 (Soph. fr. 5 N.). candidi solcs Catull. 8, 3 (Ellis Journ. Philol. X 19).

316

ὀνόματα

Olympiodor. Aristot. Categ. 2, 2 cod. Mutin. 69 διπλὸν τὸ ὄνομα· τὸ μὲν πτωικόν, ὃ καὶ τοῖς γραμματικοῖς ἔθος καλεῖν οὕτω, τὸ δὲ φερόμενον κατὰ πάσης λέξεως σημαίνουσής τι· οὕτω γὰρ καὶ ὁ Μένανδρος ἐν προοίμοις τῆς Λευκαδίας ὀνόματα ἐκάλεσεν πᾶσαν λέξιν, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περί ἑρμηνείας ὀνόματα καλεῖ πᾶσαν λέξιν. per litteras mecum communicavit Dilesius.

317

συντριβεῖν

.. Μένανδρος κέχρηται ἐν Λευκαδίᾳ. Schol. Aristoph. Acharn. 284. συντριβεῖν Mein.] συντριβεῖν. cf. 78.

ΔΟΚΡΟΙ

Cf. Quintilian. 10, 1, 70 (in eis quae ad *Epicleron* adnotantur).
Λοκρίδες fuerunt Anaxandridis.

318

ὕγιεστερος κροτῶνος

ἐπὶ τῶν πάνυ ὑγιαίνοντων ἢ παροιμία ἀπὸ τοῦ ζῴου τοῦ κρο-
 τῶνος. λεῖον γὰρ ἔστιν ὄλον καὶ χωρὶς ἀμυγῆς καὶ μηδὲν ἔχον σίνος.
 μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν *Λοκροῖς*. Zenobius 6, 27. cf. Macar. 5,
 33. Suidas et Photius 180; 16. 614, 22. Aelian. Epist. 10 p. 19 Hercher.
 ὑγιεινότερος ἔσται κροτῶνος. prorsus aliam explicationem Strabo
 praebet 6, 262 τὴν παροιμίαν ὑγιεστερον Κροτῶνος λέγουσαν ἐντεῦθεν
 εἰρησθαί φασιν, ὡς τοῦ τόπου πρὸς ὑγίειαν καὶ εὐεξίαν ἔχοντός τι
 φορὸν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀθλητῶν. de accentu Herodian. I 36, 17
 τὸ δὲ κρότων, ὅτε τὸν κτίστην ἢ τὴν πόλιν . . . σημαίνει . . . βαρύ-
 νεται, τὸ μέντοι ἐπὶ τοῦ φθαρτικοῦ τῶν κυνῶν (sunt κυνοραίσται
 Hom. Od. 17, 300) ὀξύνεται.

ΜΕΘΗ

Athenaeus 6, 247 e Μένανδρος ἐν *Μέθῃ* (παράσιτον εἰσάγει?).

319

εἴτ' οὐχ ὅμοια πράττομεν καὶ θύομεν;
 ὅπου γε τοῖς θεοῖς μὲν ἡγορασμένον
 δραχμῶν ἄγω προβάτιον ἀγαπητὸν δέκα,
 ἀνλητριῆδας δὲ καὶ μύρον καὶ ψαλτριάς,
 5 Μενδαῖον, Θάσιον, ἐγγέλεις, τυρόν, μέλι,
 μικροῦ τάλαντον, γίνεται τε κατὰ λόγον
 δραχμῶν μὲν ἀγαθὸν ἄξιον λαβεῖν δέκα
 ἡμᾶς, εἰάν καὶ καλλιερηθῇ τοῖς θεοῖς,
 τούτων δὲ πρὸς ταῦτ' ἀνελεῖν τὴν ζημίαν,
 10 πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται;
 ἐγὼ μὲν οὖν ὦν γ' ὁ θεὸς οὐκ εἶσα τὴν
 ὀσφὺν ἂν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπιθεῖναί ποτε,
 εἰ μὴ καθήριζέν τις ἅμα τὴν ἐγγελῶν,
 ἵνα Καλλιμέδων ἀπέθανεν εἰς τῶν συγγενῶν.

Athenaeus 8, 364 d θύοντες τοῖς θεοῖς ὀλίγιστα εἰς τὰς θυσίας
 καὶ πλεῖστα εἰς τὰ τυχόντα δαπανῶμεν, ὥσπερ ὁ καλὸς Μένανδρος
 ἐν τῇ *Μέθῃ* παρίστησιν κτλ. v. 1—6 Athenaeus 4, 146 d Μέναν-
 δρος ἐν *Μέθῃ* τοῦ μεγίστου δειπνοῦ δαπάνημα τάλαντον τίθησι λέγων

οὕτως κτλ., ὡς γὰρ ὑπερβολῆς τινος ἀναλώματος τάλαντον ὀνόμασεν. 1. εἶθ' 146 A. ὅμοια 146] ἅπαντα 364. 3. conl. v. 1 et 8 scribendum est ἄγομεν. ἀγαπητῶν 364 A. δώδεκα 146 A. 5. Μενδαῖον 364 A] ταύτας 146 A. συνάγοντι G. Hermann. Μενδαῖον, ἐγγέλεις, Θάσιον Porson. Adv. 94. τυρόν, Θάσιον, Μενδαῖον, ἐγγ. μέλι Mein. in ed. Ath. 6. τάλαντον 146 A] τάλαντον 364 A. τε 364 A] τὸ. τοι Mein. 1. καταλογον 146 A. 9. ἀνελεῖν (non ἂν ἐλεῖν) A. τούτων δὲ καὶ — ἀνελεῖν G. Herm. ἀντανελεῖν Dobr. Adv. II 321 conl. Demosth. 18, 231 ἀντανελεῖν ταῦτα (nos gegen einander aufheben). cf. Cobet. N. l. 79. 80. τούτων, τισαύτην δ' ἀνθελεῖν Pflugk. Sched. crit. 22. 11. ὦν ἂν θεός Herwerd. Obs. crit. 89. 13. τιν' ἐγγε- λυν Dobr.

1. 'non mirum est male nobiscum agi, cum male deis litemus.' Mein. 3. de voce ἀγαπητόν idem confert Hipparch. 1, 3. Diphil. 89, 2. tamen scr. ἀνάπηρον. cf. Hermipp. 35. [Plat.] Alcib. II 149 a (Λακεδαιμόνιοι) ἀνάπηρα θύουσιν ἐκάστοτε. 5. Thasium et Mendacium coniunxit etiam Demosth. 35, 35. 6. 'γίνεται τὸ κατὰ λόγον referenda sunt ad ea quae sequuntur: si tam maligne sacra facimus et luxuriae instrumenta tam magno emimus, γίνεται τὸ κατὰ λόγον δραχμῶν ἀγαθὸν ἄξιον λαβεῖν δέκα ἡμᾶς'. Cobet. N. l. 79. at tum sententia hiabit v. 10 πῶς οὐχί κτλ. itaque praeterea ex cod. A 364 v. 6 recipiendum duxi τε, ut protasis pertineat usque ad finem v. 9. 8. καὶ καλλ. scilicet si sacra etiam bene cesserint: sin minus, ne tantum quidem bonum nos accipere aequum est. 9. fortasse τύφου δὲ πρὸς τούτοις ἀνελεῖν τὴν ζ. 10. διπλάζεται, quia et pecunia perit et poena a sacrificantibus exigitur. 14. an Καλλιμέδοντος ἀπέθαν' εἰς? nam Callimedon ipse (cf. Antiphan. 26, 5) tunc sine dubio dudum mortuus erat.

320

ἐμὲ γὰρ διέτριψεν ὁ
κοιμήτοστος ἀνδρῶν Χαιρεφῶν, ἱερὸν γάμον
φάσκων ποιήσειν δευτέραν μετ' εἰκάδα
καθ' αὐτόν, ἵνα τῇ τετραδί δειπνῇ παρ' ἐτέροις·
5 τὰ τῆς θεοῦ γὰρ πανταχῶς ἔχειν καλῶς.

Athenaeus 6, 243 a καὶ Μένανδρος αὐτοῦ (Χαιρεφῶντος) μνημονεύει . . . ἐν Μέθῃ κτλ. vicesimus quisque mensis dies Apollini sacer erat eoque lauta inter amicos cognatosque convivia instituebantur. τετραδί Hercules natus erat, in cuius honorem opulentiores Atheniensium adulescentes amicos epulis excipere solebant. sic fere Mein. 1. sed neque ille neque quisquam alius locum obscurum inlustravit: nam quae Herwerdenus profert Obs. crit. 90 ea per-

multis laborant difficultatibus. de *Ιερῶ γάμῳ* cf. Preller. Myth. gr.² I 127. 8. 1. ἐμὲ διέτριψεν. sic iam Homerus Od. 2, 204 ὄφρα κεν ἦ γε διατρίβῃσιν Ἀχαιοῦς. 5. Eurip. Iph. Taur. 467 τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρῶτον ὡς καλῶς ἔχη φροντιστέον μοι. cf. Arist. Pac. 868. Phryn. com. 9.

321

. Ἀδράστεια καὶ
θεὰ σκυθροπὲ Νέμεσι, συγγινώσκειτε.

Miller. Mélanges 382 Ἀδράστεια ἑταῖρα τῆς Νεμέσεως. Μένανδρος Μέθη κτλ. θεὰ σκυθροπὲ Νέμεσι Mein. Herm. III 456. 7] θεὰ σκυθροπαι Νέμεσις. Bekker. Anecd. 342, 6 et Suidas Ἀδράστεια οἱ μὲν τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει λέγουσιν . . . ἔνιοι μέντοι ὡς διαφέρουσαν συγκαταλέγουσιν αὐτὴν τῇ Νεμέσει, ὡς Μένανδρος καὶ Νικόστρατος (37). cf. quae ad Cratini *Nemesis* adnotavimus I 47 et Lehrs Pop. Aufs. 57. 8.

322

. . . εἴτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ, οὐ λίθον,
οὐκ ἄλλο τοιοῦθ' ἕτερον.

Bekker. Anecd. 379, 31 et Suidas ἄλλο ἕτερον ἐκ παραλλήλου λέγουσιν. Μένανδρος Μέθη κτλ. ἄλλο τοιοῦθ' Dindf. Ann. Fleckeis. 1869, 524] ἄλλο τι οὔθ' Suid. et Bekk. cod. ἄλλ' ὄτιοῦν Porson Tracts 200.

ΜΕΣΣΗΝΙΑ

Cf. Ἀνατιθεμένη ἢ Μεσσηνία.

ΜΗΝΑΓΥΡΤΗΣ

Cf. quae ad Antiphanis *Μηναγύρτην* adnotavimus II 74.

323

οὔτω μαθεῖν δεῖ πάντα καὶ πλοῦτον φέρειν·
ἀσχημοσύνης γὰρ γίνετ' ἐνίοις αἴτιος.

Stobaeus Floril. 94, 7 (cum fr. 114 coniunctum) Μενάνδρου *Μηναγύρτη* A. cf. quae ad 114 adnotantur. — scr. πάντα, παῖ, πλ. φ., i. e. δεῖ πάντα (*unumquemque*) μαθεῖν φέρειν οὔτω τὸν πλ.

324

προπίνων Θηρικλείαν τρικύτλον

Athenaeus 11, 472 b *Θηλυκῶς δὲ τὴν Θηροκλείου εἶπε Μένανδρος . . . ἐν Μηναγύρῃ κτλ. Θηροκλείου Dindf.] Θηροκλείου Α. μεστὴν προπ. Θηροκλείου Mein. Anal. Ath. 217. cf. 226.*

ΜΙΣΟΓΥΝΗΣ

Phrynich. Epit. 417 *Μένανδρος τὴν καλλίστην τῶν κωμωδιῶν τῶν ἑαυτοῦ τὸν Μισογύνην κατεκλήιδωσεν εἰπών (excidit poetae dictum. cf. fr. 334). finxerat poeta hominem, quem matrimonii initi mox (ut Δύσκολον Libanii) adeo paeniret, ut quidquid uxor et luxuriae et superstitioni dedita ageret ei odiosum esset et molestum. cf. etiam Leutsch. Philol. XV 625. — Cic. Tusc. 4, 11, 25 odium mulierum, quale in Μισογύνῃ Atilii est. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 32.*

325

πρὸς τὸ πρᾶγμ' ἔχω
κακῶς. Β. ἐπαριστερῶς γὰρ αὐτὸ λαμβάνεις·
τὰ δυσχερῆ γὰρ καὶ τὰ λυπήσαντά σε
ὀρᾶς ἐν αὐτῷ, τὰ δ' ἀγάθ' οὐκέτι βλέπεις.
5 εὐροῖς δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἀπάντων, Σιμύλε,
ἀγαθὸν ὅτω τι μὴ πρόσσετι καὶ κακόν.
γυνὴ πολυτελής ἐστ' ὀκληρόν, οὐδ' ἔᾶ
ζῆν τὸν λαβόνθ' ὡς βούλετ'· ἀλλ' ἔνεστι τι
ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς, παῖδες· ἐλθόντ' εἰς νόσον
10 τὸν ἔχοντα ταύτην ἐθεράπευσεν ἐπιμελῶς,
ἀτυχοῦντι συμπαρέμεινεν, ἀποθανόντα τε
ἔθαψε, περιέστειλεν οἰκείως· ὄρα
εἰς ταῦθ', ὅταν λυπῆ τι τῶν καθ' ἡμέραν.
οὕτω γὰρ οἶσεις πᾶν τὸ πρᾶγμ'· ἂν δ' ἐκλέγῃ
15 αἰεὶ τὸ λυποῦν, μηδὲν ἀντιπαρατιθεῖς
τῶν προσδοκωμένων, ὀδυνήσει διὰ τέλους.

v. 1—4 Clemens Alex. Strom. 2, 23, 141 ὁ κωμικός Μένανδρος καταδραμῶν τοῦ γάμου, ἀλλὰ καὶ τὰ χροῖμα ἀντιτιθεῖς ἀποκρίνεται τῷ εἰπόντι (v. 1. 2), εἴτ' ἐπιφέρει (3. 4) καὶ τὰ ἐξῆς. v. 3—6 Stobaeus Floril. 108, 44 *Μενάνδρου Μισογύνου Α.* v. 5. 6 Stobaeus Floril. 105, 10 *Μενάνδρου Α.* v. 7 sq. Stobaeus Floril. 69, 4 *Μενάνδρου Α.* v. 14 (ἂν ἐκλέγῃ) — 16 Stobaeus Floril. 108, 41 *Μενάνδρου Μισογύνου Α.* itaque haec omnia esse ex *Misogyne* constat, de continuitate v. 6 et 7 non constat. — 3. *δυσχερῆ τε Clem. λυπήσαντα Clem.] λυπήσοντα AB Vind. Stob.* 4. οὐκ ἐπιβλέπεις

Clem., probatum Herwerdeno Obs. crit. 122 conl. [Isocr.] 1, 21 extr. 5. *ἂν* om. Voss. Stob. 105. οὐδὲν B] οὐθὲν. Σιμύλε] ὃ *Δημέα* Stob. 105 (ὃ om. B). *Δημύλε* Mein. 6. ὅτω Grot.] ὅπου. ἐν ᾧ Stob. 105. cf. Cobet. N. 1. 88 (Mnem. nov. II 433 ὅτω μὴ καὶ κακὸν πρόσεστί τι). τι om. Voss. 8. ἐν ἔστί A probante Mein. V 104. τι B Voss.] τοι. 8. 9 ἐν ἔστί τοι ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς δῆλον O. Hense Lect. Stob. 31. ἔχει τί τοι | ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς πᾶς τις ἐλθὼν κτλ. Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. XIII. fortasse ἀπ' αὐτῆς αὐθις. nam *liberi* quidem nec bene hic coniunguntur cum ceteris matrimonii commodis neque fuerunt illis temporibus ἀγαθὸν ἀναμφισβήτητον (cf. 418). 10. τὸν ἔχονθ' ἐαντήν, *maritum*, Herwerd. Nov. add. crit. 39. 12. ὄρα B] ὄρα. 14. δ' ἐκλέγη A 108] δὲ λέγῃς A Voss. 69. 16. προσδοκωμένων 108] προσλεγομένων 69. προσγενομένων Voss. 69. προσλελεγμένων B 69. ὀδυνήση 108] οὐ δυνήση 69.

4. ἐν αὐτῷ (τῷ πράγματι) i. e. in matrimonio. 6. *nullam rem inveneris, cui non boni aliquid simul et mali innatum sit.* itaque post ἀγαθὸν non erat interpungendum.

326

ἐθύομεν δὲ πεντάκις τῆς ἡμέρας,
ἐκνυβάλιζον δ' ἐπὶ τὰ θεράπαινα κύκλω·
αἱ δ' ὠλόλυζον.

Strabo 7, 297 ἅπαντες τῆς δεισιδαιμονίας ἀρχηγούς οἴονται τὰς γυναικάς· αὐταὶ δὲ καὶ τοὺς ἀνδρας προκαλοῦνται πρὸς τὰς ἐπὶ πλεόνθεραπείας τῶν θεῶν . . . τὸν δὲ Μισογύνην αὐτὰ (scr. ταῦτὰ) ταῦτα αἰτιώμενον (ποιεῖ Μένανδρος) κτλ. 3. αἱ δὲ sunt reliquae quae aderant mulieres.

327

ἔλκει δὲ γραμματείδιον
ἐκεῖσε δίθυρον καὶ παράστασις, μία
δραχμή.

Harpocration 148, 1, Photius, Suidas παράστασις . . . ἔστι δὲ δραχμή καταβαλλομένη ὑπὸ τῶν δικαζομένων τὰς ἰδίας δίκας. Μένανδρος Μισογύνη κτλ. 1. γραμματείδιον N Harp.] γραμματεῖον A. γραμμάτιον B. γραμματίδιον cet. et Phot. — γραμμ. est libellus, in quo actor et nomen suum et causam scribebat: qui libellus reo tradebatur. δίθυρος autem dicitur, quia ex duabus tabulis vel duobus foliis constabat. Poll. 10, 57 γραμματείδιον δίθυρον ἢ τρίπτυχον ἢ καὶ πλειόνων πτυχῶν. Hesych. δίθυρον· γραμματίδιον δίπτυχον. idem θυρίς . . . θυρίδας Ἀτικοὶ τὰς τῶν γραμμάτων (γραμμάτων Hemsterh.) πτυχάς· καὶ δίθυρον λέγουσιν· οὐ τρίθυρον ἀλλὰ

τρέπυλον (sic Salm. pro τρέπυλον). cf. adesp. 778. — Poll. 8, 39 ἡ δὲ παράστασις δραχμῆ ἦν, ἣν ὁ διώκιον παρὰ διαιτητῆ προεισέφερον. cf. 8, 127. Schoemann. Ant. gr.² I 489. 502. loquitur uxor τοῦ μισογύνου. ac sic fr. 328.

328

ἕμνυμί σοι τὸν ἥλιον,
ἡ μὴν ἀποισειν σοι γραφὴν κακώσεως.

Priscianus 18, 247 Attici ἕμνυμι θεοῦς . . . Menander . . . in Misogyno κτλ. ἀποισειν VRM (cf. Cobet. Mnem. VII 186)] ποιήσειν C(O). ἐποισειν Markland. Eur. Suppl. 1192. ἐπιθήσειν Porson. Adv. 293. conficit rem Demosth. 27, 12 ὅταν κατ' αὐτῶν τὰς γραφὰς ἀπενέγκωμεν (πρὸς τὸν ἄρχοντα). de γραφῇ κακώσεως Schoemann. Ant. gr.² I 533. 4.

329

χαῖρ', ὦ Γλυκέριον. ΓΛ. καὶ σύ. Α. πολλοστῶ χρόνῳ
ὄρῳ σε.

Priscianus 18, 251 Attici ὄσω χρόνῳ. Μένανδρος Μισογύνη κτλ. Γλυκέριον Bentl.] γλυκέρα codices. ὦ χαῖρε Γλυκέρα Porson. χαῖρ' ὦ Γλυκέρα μοι Spengel. ὦ χ. Γλυκέρα. Γλ. καὶ σύ πόλλ'. Α. ὄσω χρόνῳ C. F. Hermann. Mus. Rh. V 614. χαῖρ' ὦ Γλυκέριον. Γλ. καὶ σύ γε. Α. πολλοστῶ Cobet. N. l. 88. 9 conl. Arist. Lys. 6. 'longum post tempus'. Philostr. Epist. 38, 357 Τιμαγόρα καὶ Λαῖς . . καὶ τὸ Μενάνδρου Γλυκέριον.

330

ἀλλ' οὐ τὰ βίου νῶν ἴσως δεῖ φροντίσαι.

Priscianus 18, 305 Attici 'φροντίζει τῶνδε' καὶ 'τάδε' καὶ 'περὶ τῶνδε'. Μένανδρος Μισογύνη κτλ. ἀλλ' οὐ Putsch.] ΑΛΟΥ VML. οὐδὲ vel οὐχι Mein. οὐ τὰ βίτου Bentl. οὐ τὰ Τιβίου Bergk. perperam: nam prima syllaba producitur. Leucon. 3.

331

χλαμύδα, καυσίαν,
λόγῃην, ἀόρτην, λιμάτια.

Pollux 7, 79 ῥίσκοι . . . καὶ ἀόρται, Μενάνδρου εἰπόντος ἐν Μισογύνη κτλ. idem 10, 139 τὸ γὰρ ἐν Μισογύνη Μενάνδρου κτλ. ἀμφίβολον, ὅτι ἐνοι καὶ ἀορτήρα (Pherecr. 37) γράφουσιν. ac 10, 162 ἡ δὲ καυσία πῖλος Μακεδονικὸς παρὰ Μενάνδρῳ. cf. Diphil. 40. Posidipp. 10.

332

Athenaeus 15, 691 c ἐπιπράσκειτο Ἀθήνησιν ἢ τοῦ μύρου κοτύλη ὡς μὲν Ἰππαρχός φησιν (fr. 4) πέντε μυνῶν, ὡς δὲ Μένανδρος ἐν Μισογύνῃ, δέκα. πέντε] ἔ A. δέκα] ι A. cf. Antiphan. 223. videtur ὁ μισογύνης queri de uxoris luxuria.

333

ἐπιχρύσους σανδαλοθήκας

Pollux 7, 87 Μένανδρος ἐν Μισογύνῃ καὶ ἐπ. σ. λέγει. idem 10, 50 Μένανδρος ἐν Μισογύνῃ καὶ σανδαλοθήκας (εἰρηκεν) et 10, 127 παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μισογύνῃ σανδαλοθήκαι. fortasse ex eadem mariti oratione ac fr. 332.

334

Phrynichus Epit. 417 γῦρος· καὶ τοῦτο Μένανδρος τὴν καλίστην τῶν κωμωδιῶν τῶν ἑαυτοῦ, τὸν Μισογύνην, κατεκληρίδωσεν εἰπῶν (lacunam indic. Lobeck). τί γὰρ δὴ γῦρός ἐστιν οὐ συνήμι. τοῦτο] τούτῳ Bentl. Eustath. 1864, 5 οἱ παλαιοὶ φασιν ὅτι γυροὶ λέγονται καὶ οὗ τὰ φυτὰ ἐμβάλλουσι (scrobes). ac sic Theophrast. Caus. pl. 3, 4, 1. 6, 2. 12, 1. (Aelian. N. an. 9, 32). ut nesciam quid causae habuerit Phrynichus hanc vocem vituperandi. nisi forte apud Menandrum γῦρος erat ornamentum muliebree.

Praeterea cf. fr. 601.

ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΣ

Libanius III 512, 1 Reisk. ἔχεις ἐκ τῆς κωμωδίας παραλαβὼν, ὡς ὑπέρογκόν τι καὶ σοβαρὸν καὶ πολλή τις ἀλαζονεία στρατιώτης ἀνὴρ. εἴ τις ὑμῶν φαντάζεται τὸν Μενάνδρου Θρασωνίδην, οἶδεν ὃ λέγω· στρατιωτικὴν γὰρ φησιν ἀηδίαν νοσοῦντα τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀπέχθειαν αὐτῷ κινῆσαι τὴν ἐρωμένην· καὶ γέγονεν ἀμέλει προσηγορία τῷ δράματι τοῦ Θρασωνίδου τὸ μῖσος. indicat notissimam Menandri fabulam Μισούμενον, in qua miles ille Thrasonides primas partes agebat? Bentl. servus eius erat Γέτας. argumentum fabulae exponit Arrian. Dissert. Epict. 4, 1, 19 Schweigh. πρῶτον μὲν ἐξελέλυθε τῆς νυκτός, ὅτε Γέτας οὐ τολμᾷ ἐξελεθεῖν . . . εἶτα ξίφος αἰτεῖ, καὶ πρὸς τὸν ὑπ' εὐνοίας μὴ διδόντα χαλεπαίνει, καὶ δῶρα τῇ μισούσῃ πέμπει καὶ δεῖται καὶ κλάει. πάλιν δὲ μικρὰ εὐήμερήσας ἐπαιρεται· πλὴν καὶ τότε πῶς; Diogenes L. 7, 130 τὸν γοῦν Θρασωνίδην κάπερ ἐν ξηουσία ἔχοντα τὴν ἐρωμένην διὰ τὸ μισεῖσθαι ἀπέχεσθαι αὐτῆς. (cf. fr. 336.) tandem puellam ei ereptam esse consentaneum est ab aemulo adolescente. Irenaeus Contra haer. 2, 27 p. 151 (Thrasonides) qui est apud comicum Menandrum valde

amans et odibilis. cf. Plut. Mor. 1095 d (exser. sub tit. *Thrasyleontis*). Alciphr. 2, 4, 19 (ad *Ἐπιτρέποντας*). Anthol. Pal. 5, 218 (ad *Dyscolon*). 12, 233 (ad *Georgon*). Martial. 14, 214 (ad *Δίς ἔξαπατῶντα*). Lucian. Dial. meretr. 13. Alciphr. 3, 36.

335

εἰ γὰρ ἐπίδοιμι τοῦτο, καὶ ψυχὴν πάλιν
λάβοιμ' ἐγώ· νυνὶ γάρ — ἀλλὰ ποῦ θεοὺς
οὕτως δικαίους ἔστιν εὐρεῖν, ὦ Γέτα;

Iustinus De mon. 40 b (142 Otto) ἐν Μισουμένῳ ἀποφαίνων περὶ τῶν εἰς θεοὺς παραλαμβονομένων τὰς γνώμας, μᾶλλον δὲ ἐλέγχων ὡς οὐκ ὄντας ὁ αὐτὸς Μένανδρος κτλ. 1. frustra κὰν Mein. et Otto. πάλιν add. Bentl. 2. post γὰρ orationem abrumpit.

336

παρ' ἐμοὶ γὰρ ἔστιν ἔνδον, ἔξεστιν δέ μοι
καὶ βούλομαι τοῦθ', ὡς ἂν ἐμμανέστατα
ἔρῶν τις, οὐ ποιοῶ δέ.

Plutarchus Mor. 524. 5 πῶς οὐ μανικὸν . . . τὸ πάθος, εἴ τις ἱματίῳ μὴ χρῆται διὰ τὸ θιγοῦν, μηδ' ἄρτω διὰ τὸ πεινῆν . . . ἀλλ' ἐν τοῖς Θρασωνίδου κακοῖς ἔστιν κτλ. ad hanc fabulam rettulit Toup. Emend. II 445. verba ὡς ἂν — τις Menandreis add. Madvig. Advers. crit. I 644. Cobet. V. l.² 152. N. l. 42. Lucian. Philops. 14 περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα. conf. Nauck. Mélanges gréco-rom. V 241.

337

Ἄπολλον, ἀνθρώπων τιν' ἀθλιώτερον
ἔόρακας; ἄρ' ἐρῶντα δυσποτιμώτερον;

Plutarchus Mor. 525 (post fr. 336). sunt verba Thrasonidae, de misera sua sorte querentis, fortasse in ipsa fabula fragmento 336 vel praemissa vel postposita. ἀνθρώπων τιν' Naber. Mnem. nov. VIII 417. δυσποτιμώτερος, βαρυνποτιμώτατος, εὐτεκνώτατος Euripides.

338

παιδισκάριον με καταδεδοῦλῶκ' εὐτελέες,
ὄν οὐδεὶς τῶν πολεμίων πρόποτε.

Arrianus Dissert. Epict. 4, 1, 20 p. 533 Schweigh. εἶτα τί λέγει (Θρασωνίδης); κτλ. Clemens Alex. Strom. 2, 15, 64 τὸν γὰρ κωμικὸν ἐκεῖνον Θρασωνίδην ἄλλη σκηνὴ (τραγωδεῖ) παιδισκάριον

με, φησίν, εὐτελὲς καταδεδούλωκεν. — ὄν οὐδὲ εἷς τῶν πολ. οὐπώποτε Mein. ed. mai. Clem. Alex. Paedag. 1, 5, 14 ἔστιν ἐκμαθεῖν τὰς καλὰς καὶ ὥρατας, ἔτι δὲ καὶ ἐλευθέρως νεάνιδας παιδίσκας καλουμένας, παιδισκάρια δὲ τὰς δούλας. cf. 102.

339

ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό σου
καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἢ μέθη ποτέ.

Bekker. Anecd. 415, 8 et Suidas (ἀπαμφιέσαντες) ἀπαμφιεῖ ἀποκαλύψει. Μισουμένῳ κτλ. σου Hemsterh. Lucian. 443] μὲν Bekk. An. μου Suid. — Hesych. ἀπαμφιεῖ ἀπογυμνώσει. dicit puella modestiam a milite promissam ficticiam esse et ebrietate mox eversum iri.

340

ἐκ Κύπρου λαμπρῶς πάνν
πράττων· ἐκεῖ γὰρ ὑπὸ τιν' ἦν τῶν βασιλέων.

Schol. Hom. Odys. 17, 442 πολλοὺς εἶχεν ἢ Κύπρος βασιλεῖς ἐν ταῦτῳ (χρόνῳ, ante Ol. 117, cf. Diodor. 19, 79). φησὶ καὶ ὁ Μένανδρος ἐν Μισουμένῳ κτλ. λαμπρῶς πάνν Mein.] λαμπρῶς πάνν λαμπρά. in schol. post verba ἐν Μισουμένῳ adduntur ὡς ἐν παραβάσει, quae nemodum intellexit. 1. fortasse πρῶτῳ δ' ἐπανῆλθον (vel ἐπανῆλθεν) ἐκ Κ. κτλ.

341

ὦ δυστυχής,
τί οὐ καθεύδεις; σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν.

Bekker. Anecd. 1190 (ad 979, 6) ὁ δυστυχής ὦ δυστυχής, ὡς παρὰ Μένανδρῳ· τί οὐ καθ. v. 2 ibidem 428, 27 ἀποκναίει· διαφθείρει, ἀποκόπτει, ἀπολλύει ἢ λυπεῖ, ὀδυνᾷ, ἐνοχλεῖ, παρατείνει· οἶον· τί οὐ κτλ. Μένανδρος Μισουμένῳ. Suidas ἀποκναίειν· ἐνοχλεῖν, παρατείνειν. τί οὐ κτλ. Μένανδρος Μισουμένῳ. Hesych. ἀποκναίεις· ἀναιρεῖς. cf. idem ἀποκναίει. Demosth. 21, 153 ἀποκναίει ἀηδία καὶ ἀναισθησία. Rubnk. Tim. 42. sed cum ὦ δυστυχής, τι οὐ καθεύδεις *Dyscoli* esse constet (137), ex Μισουμένῳ autem nihil nisi v. 2 adferatur, dubium est an v. 1 hic sit delendus. Geta erum adloquitur. nisi forte prior pars (v. 2) militis, altera Getae est.

342

εἴσελθε ἅν νῦν, ὦ μακάριε.

Schol. Isocratis Nicocl. 3, 34 τὸ παρὰ Μένανδρῳ ἐν Μισουμένῳ κτλ. Μισουμένῳ Dobson.] Μισουμένῳ. fortasse continuo cum fr. 341 coniunctum fuit.

343

Λακωνική

κλείς ἐστὶν ὡς ἔοικέ μοι περιοιστέα.

Schol. Aristoph. Thesm. 423 et Suidas Λακωνικαὶ κλειδές· Μένανδρος Μισουμένω (Μισουμέναις Suid.) κτλ. καὶ φασιν ὅτι ἔξωθεν περικλείεται μογλοῦ παρατιθεμένου (περιτιθ. Suid.) ἢ τινος τοιούτου ὥστε τοῖς ἔνδον μὴ εἶναι ἀνοίξαι. Olympiodorus Platon. Alcib. I p. 152 Creuz. αἱ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων (γυναικες) ἐφυλάττοντο, ὡς ἐδήλωσεν ἡ πάντολμος κωμῶδια λέγουσα Λακωνικὴ κλείς ἐστὶ καὶ οὐ περιοιστέα, ubi margo κοῦ περιοιστέα. προσοιστέα Bergk. Λακωνικὴ — ἔοικέ μοι | περιοιστέα Cobet. N. l. 32. dicit fortasse miles puellam sibi ab aemulo Laconica clave custodiendam esse.

344

ὦ πάτερ,

μισοῦσι μὲν Θράσων, ἀπεκτάγκασι δ' οὔ.

Bekker. Anecd. 429, 27 ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάγκασι. Μισουμένω· πάτερ μὲν Θράσων (cod. Θρασων) ἀπεκτάγκασι δ' οὔ. Suidas ἀπεκτάγκασι καὶ ἀπεκτόνασι· μισοῦσι μὲν, ὦ πάτερ, Θράσων, ἀπεκτάγκασι δ' οὔ. at idem ἀποκτινύναι ... ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάγκασι. μισοῦσι μὲν, ὦ πάτερ, Θράσωνα κτλ. versuum reliquias disposuit Toupius. μισοῦσι μὲν | Θρασωνίδην, ὦ πάτερ κτλ. Dobr. Adv. II 277. ἀπεκτόνασι Cobet. N. l. 55. 'tam foedum est ἀπέκταγκα, ut semibarbaris Byzantinis solis imputari posse credam'. non adsentior ten Brinkio, qui Philol. XIII 754 haec puellae tribuit. at eius ut servae pater in comoedia esse vix potuit.

345

ΘΡ. οὐπόποτ' ἠράσθης, Γέτα;

Γ. οὐ γὰρ ἐνεπλήσθην.

Hermias Plat. Phaedr. p. 76 Ast. οἱ μὲν γὰρ δπέλαβον ἀπλωῶς φαῦλον τὸ ἐραῦν, ὡς ... ὁ εἰπών 'πλήρει γὰρ ὄγκω γαστροῦς αὐξεται κύπρις' (Nauck. Trag. gr. fr. adesp. 150) καὶ φησὶν 'οὐπόποτε ἠράσθην, οὐ γὰρ ἐνεπλήσθην'. quae Bekkerus (Schol. Plat. 312) ex cod. D ita emendavit ut supra scripsimus, non addita tamen personarum notatione, quae est Meinekii. idem recte ut videtur ad Menandri Μισούμενον rettulit. cf. Plaüt. Mil. glor. 1, 1, 49.

346

ἀφανείς γερόνασιν αἱ σπάθαι.

Pollux 10, 145. 6 τὴν σπάθην ἐπὶ τοῦ ξίφους εἰρήκασιν . . . καὶ ἐν τῷ Μισουμένω Μένανδρος, ὅταν λέγη κτλ. cf. Philem. 70. —

probabiliter Meinekius ad eam scaenam refert, in qua gladium poscit Thrasonides.

347

σπαθῶν

Μένανδρος Μισουμένω· τὸ ἀλαζονεύεσθαι. Photius.

Cf. praeterea adesp. 129. nullius pretii sunt quae proferuntur Cramer. Anecd. Par. III 494, 6 et 502, 11. — ex *Misumeno* Luciani Dialogum meretr. 13 expressum esse arbitratur O. Ribbeck. Alaz. 36 conl. etiam Alciph. 3, 36.

ΝΑΥΚΛΗΡΟΣ

Theophilum navicularium, Stratonis cuiusdam filium, ex mari Aegaeo post longam absentiam redeuntem fecerat poeta. cf. fr. 348. 9. *Ναύκληρος* fuit etiam Eudoxi, *Ναύκληροι* Nausicratis (II 295), *Nauclerus* Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 54.

348

ἦκει λιπὼν Αἰγαῖον ἄλμυρόν βάθος
 Θεόφιλος ἡμῖν, ὦ Στράτων. ὡς εἰς καλὸν
 τὸν νῆον εὐτυχοῦντα καὶ σεσφωσμένον
 πρῶτος λέγω σοὶ τὸν τε χρυσοῦν κἀνθαρον.
 5 ΣΤΡ. ποῖον; Α. τὸ πλοῖον· οὐδὲν οἶσθαι, ἄθλιε.
 ΣΤΡ. τὴν ναῦν σεσφῶσθαι μοι λέγεις; Α. ἔργωγε μὴν
 τὴν ναῦν ἐκεῖνην ἣν ἐποίησε Καλλικλῆς
 ὁ Καλύμνιος, Εὐφράνωρ δ' ἐκυβέρνα Θούριος.

Athenaeus 11, 474 b *Μένανδρος* *Ναυκλήρω*· ἦκει — τὸ πλοῖον (om. altera parte v. 5) καὶ μετ' ὀλίγα· τὴν ναῦν κτλ. v. 1. 2. 4. 5 Macrob. Sat. 5, 21 *sequitur ut quando cantharum et poculi et navigii genus esse supra diximus, probetur exemplis . . . Menander in Ναυκλήρω κτλ.* v. 1 Eurip. Troad. 1 (ἦκω) et Athen. 1, 4 a. v. 5 Schol. Aristoph. Pac. 143 et Suidas *κἀνθαρος*· ἀντικρὺς *Μένανδρος* ἐν *Ναυκλήρω* *κἀνθαρον* εἶπε πλοῖον εἶναι. inter v. 5 et 6 plura excidisse possunt. 2. ἐς Α Ath. 4. τε] δὲ Macrob. *κἀνθαρον*] *θαρο* P Macr. 5. πλοῖον] *ηλοῖον* P Macr. οὐδὲν Mein.] οὐδέ μ' Macr. *αθαιε* P Macr. 6. ἔργωγε μὴν Bentl.] *ἐγὼ τὴν ἐμὴν* A. 7. *κείνην ναῦν καλλικλῆς ἐποίησε* A. emend. Grotius Excerpt. 735. 8. ὁ *Καλύμνιος* Heringa Obs. 251] τὸν καλούμενον A. *Εὐφράνωρ* δ' Grot.] *ευφρανορ*' A. δὲ κυβερνᾷ Heringa. — de *cantharo* cf. Nicostr. 10. Sosier. 2.

fieri non potest ut Strato navigii sui nomen (τὸν χρ. κἀνθ.) ignoret, quod scilicet cupiens ut montes aureos sibi reportaret sine

dubio ipse ei dederat. est autem ὁ χρουσοῦς κάνθαρος vel ὁ χρουσοκάνθαρος quae apud Aristophanem vocatur μηλολόνη (Schol. Arist. Nub. 763. Phot. et Hesych. μηλολόνη. Eustath. 1329, 25). contra ei qui Stratoni filium rediisse nuntiat *nomen* navigii ignotum esse ultima verba (v. 7. 8) ostendunt. itaque scr. πρώτος λέγω σοι. ΣΤΡ. τὸν τε (vel τὸν δὲ) χρ. κάνθαρον; Α. ποῖον; ΣΤΡ. τὸ πλοῖον· οὐδὲν οἶσθας, ἄθλιε; τὴν ναῦν—λέγεις; Α. ἔγωγε μὴν κτλ. scilicet Straton gaudet quidem filium servatum esse, sed anxius dubitat de navigio.

349

ὦ φιλάτη γῆ μῆτερ, ὡς σεμνὸν σφόδρ' εἶ.
τοῖς νοῦν ἔχουσι κτήμα πολλοῦ τ' ἄξιον.
ὡς δῆτ' ἐχρῆν, εἴ τις πατρῶαν παραλαβὼν
γῆν καταφάγοι, πλεῖν τοῦτον ἤδη διὰ τέλους,
5 καὶ μηδ' ἐπιβαίνειν γῆς, ἴν' οὕτως ἦσθετο,
οἶον παραλαβὼν ἀγαθὸν οὐκ ἐφείσατο.

Athenaeus 4, 166 b χρῆ δὲ τοὺς τὰ πατρῶα κατεδηδοκότας κατὰ τὸν Μενάνδρου Ναύκληρον οὕτως κολάζεσθαι· φησὶν γάρ κτλ. 4. πλεῖν] πλὴν Α. 4. cf. 363, 7. 5. 'ne attingere quidem patriam, nedum in ea habitare'. Mein. — videtur Theophilus rediens terram patriam salutare.

350

ὁ τε Πολυνείκης πῶς ἀπώλετ' οὐχ ὀρεῖς;

Schol. Sophocl. OC. 1375 extr. Μένανδρος ἐν Ναυκλήρῳ (ναυκλήροις R) κτλ. τε] δὲ Mein., 'propter Porsoni regulam'. — videtur etiam in *Nauclero* rixa fratrum fuisse.

351

ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἶόν ἐστ' ἐλπίς κακόν.

Stobaeus Floril. 110, 8 Μενάνδρου Ναύκληρος Α.

352

καὶ φύσει πῶς εὐάγωγόν ἐστι πᾶς ἀνὴρ ἐρῶν.

Stobaeus Floril. 63, 17 Μενάνδρου Ναυκλήρῳ Α.

ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ

Athenaeus 6, 247 e Μένανδρος ἐν . . Νομοθέτῃ (παράσιτον εἰσάγει?). Quintil. 10, 1, 70 (cf. Ἐπίκληρος). Νομοθέται Ammon. fr. 353.

353

ἐτέρου λυκροῦχος, ἐτέρου λήκνυθος

Ammonius 90 λυκρίον ἐστὶν ἢ λυκρία (Antiphan. 55, 2), λύκνος (λυκροῦχος Mein.) δὲ ὁ φανός. Μένανδρος ἐν Νομοθέταις κτλ.

ΞΕΝΟΛΟΓΟΣ

Photius et Hesychius ξενολόγος· ξένους συλλέγων στρατιώτας. Harpocrat. 133, 27 ξένοι οἱ μισθοφόροι. Diodor. 14, 47 (Καρχηδόνιοι) μετὰ πολλῶν χρημάτων ἀπέστειλάν τινας . . . ξενολογήσοντας. cf. 13, 44. 19, 61. Isocr. 5, 96 ἀνάγκασόμενοι ξενολογεῖν ἐκ τῶν πόλεων (στρατολογεῖν Demosth. 40, 36) πλέον ἀνήλυσκον εἰς τὰς διδομένας τοῖς συλλέγουσι δωρεὰς ἢ τὴν εἰς τοὺς στρατιώτας μισθοφοράν.

354

ἄνδρὸς πένητος υἱός, ἐκτεθραμμένος
οὐκ ἐξ ὑπαρχόντων, ὄρων ἡσχύνετο
τὸν πατέρα μικρὸν ἔχοντα· παιδευθεὶς γὰρ εὖ
τὸν καρπὸν εὐθύς ἀπεδίδου χάριτος καλόν.

Theon Soph. prog. IV 199 Walz. (91, 11 Spengel.) ἐπιφανεῖν διηγῆσει ἐστὶ τὸ καθ' ἕναστον μέρος τῆς διηγῆσεως γνώμην ἐπιλέγειν . . . θεάτρῳ καὶ σκηνῇ . . . ἐπιτήδειον. διὸ καὶ παρὰ τοῖς τοιούτοις ποιηταῖς ἐπὶ πλεῖστον ἐστίν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ πολλαχοῦ μὲν ἀλλαχόθι καὶ ἐν ἀρχῇ δὲ τοῦ τε Δαρδάνου καὶ τοῦ Ξενολόγου κτλ. ὁ γὰρ τελευταῖος στίχος ἐκ περιττοῦ πρόσκειται θηρώμενος μόνον τὸν παρὰ τῶν θεατῶν ἔπαινον. 1. εὖ τεθρ. G. A. Hirschig. Ann. crit. 23. 4. χάριτος add. Camerarius. χάριτος ἀπεδίδου Spengel — 2. οὐκ ἐξ ὑπ., i. e. sumptuosius quam pro patris opibus, ut Horatius (Sat. 1, 6, 79. 80). filium pudebat patrem tam pauperem videre, i. e. eum adiuvabat. veri similis est ad Xenologi quam ad Dardani prologum haec pertinere.

355

οὕτως ἀσυλλόγιστον ἢ τύχη ποιεῖ,
τὸ συμφέρον τί ποτ' ἐστὶν ἀνθρώπου βίῳ,
οὐ χρῆται νόμοις, καθ' οὓς κρίνει τὰ πράγματα,
οὐδ' ἐστὶν εἰπεῖν ζῶντα 'ταῦτ' οὐ πείσομαι'.

Stobaeus Ecl. 1, 7(8), 7 a Wachsm. Μενάνδρου Ξενολόγω (ξενολόγω) ad v. 2 F mrg. et ad ecl. 8 μενάνδρου ξενολόγω P mrg. ξενολόγω Heeren. v. 4 Stobaeus Floril. 111, 10 Μενάνδρου A. Plutarch.

Mor. 476 e πολλοὶ καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου πεφάρκασιν κτλ. — 3. καθ' οὓς δὲ κρίνει πράγματ' οὐ χρῆται νόμοις Bentl. οὐ χρῆ νόμοις καθ' οὓς κρίνει τὰ πρ. Heimsoeth. Ind. lect. Bonn. aest. 1867 xvii. οὐ γὰρ νόμοι καθ' οὓς κρίνει τὰ πρ. Usener. ut spurium del. Mein., glossema esse talis fere versus νόμων ἀπόντων ἐν κρίσει τῶν πρ. censet Enger. Mus. Rh. XXIII 539. 4. οὐκ — τοῦτ' Stob. 111 et Plut.

ΟΛΤΝΘΙΑ

356

ὡς ἄδικον, ὅταν ἡ μὲν φύσις
ἀποδῶ τι σεμνόν, τοῦτο δ' ἡ τύχη κακοῖ.

Stobaeus Floril. 107, 7 Μενάνδρου Ὀλυνθιακῶν A. M. Ὀλυνθιακοῖς B. 2. παραδῶ? τι — ἡ τύχη] τὸ — εἰ τύχοι A.

357

μετ' Ἀριστοτέλους γὰρ τέτταρας τῆς ἡμέρας
ὀβολοὺς φέρων

Suidas φέρειν λαμβάνειν. Ἀριστ. Ἀχ. (65). Μένανδρος Ὀλυνθία κτλ. καὶ ὁ μισθοφόρος ἀπὸ τούτου. Diodor. 19, 68 (Ἀριστοτέλης ὁ ναύαρχος) καταπλεύσας εἰς Αἴημον (Ol. 116, 3, a. Chr. 314)... Αἰημίους ἐπειθεν ἀποστῆναι τῶν περὶ Ἀντίγονου, οὐ προσεχόντων δ' αὐτῶν τὴν τε χώραν ἐδήλωσε καὶ τὴν πόλιν ἐπολιόρκει... Διοσκορίδης δὲ κατασταθεὶς ναύαρχος ὑπ' Ἀντιγόνου... τὸν μὲν Ἀριστοτέλην ἐξέβαλεν ἐκ τῆς νήσου, τῶν δὲ νεῶν τὰς πλείους αὐτάνδρους εἶλεν. Droysen. Hellen. I 353.

358

ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος

Zenobius 6, 51 ὡς οὐχ ὑπάρχων κτλ. ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν Ὀλυνθία. Aristarcho tragico (4 p. 565 N.) tribuit Athen. 13 extr. (τάδ' οὐχ κτλ.), Chaeremoni Suidas ὡς οὐχ. cf. [Demosth.] 59, 1 (ὥστ' οὐχ). Phot. ὑπάρχων· προκατάρχων· ὡς οὐχ κτλ. — 'non inferens iniuriam, sed vindicans inlatam'. Leutsch.

359

περιθέτην (κόμην)

ὡς ἐν Ἀμφιδος Ἀλκμαίωνι (2) καὶ Μενάνδρου Ὀλυνθία. Pollux 10, 170.

ΟΜΟΠΑΤΡΙΟΙ

360

χρηστοὺς νομιζομένους ἐφόδιον ἀσφαλῆς
εἰς πάντα καιρὸν καὶ τύχης πᾶσαν ἔσπην.

Stobaeus Flor. 37, 10 (περὶ χρησιμότητος) Μενάνδρου Ὀμοπατριοὶ Α. 1. χρηστοὺς νόμιξε μόνους Cobet. N. l. 89, sua ipse emendatione non contentus. scilicet scribendum est χρηστὸς νόμιμος τε νοῦς. cf. 472, 1. 2. 2. πᾶσαν ἔσπην Gesner.] ἔσπην πᾶσαν.

361

πᾶς ἐρυθριῶν χρηστὸς εἶναι μοί δοκεῖ.

Stobaeus Floril. 31, 5 Μενάνδρου Ὀμοπατριῶν Gesner. Μουσωνίου Trinc. at Musonii est quae sequitur ecloga. πᾶς] ἄπας Grot. — fortasse πᾶς παῖς. Terent. Adelph. 4, 5, 9 *crubuit. salva res est.*

362

ἦν δῆλον οὐ τι νυμφίος τε ἀλφάνει.

Suidas ἀλφάνει· ἐδρίσκει. Μένανδρος Ὀμοπατρίοις κτλ. ἦν — οὔνι B E¹. Bentleyus ἦν δηλονοτιῆ νυμφίος τότε ἀλφάνει, non contentus ipse. ἦν δὲ δῆλον οὔτι τὴν νύμφην ποθ' ὄστις ἀλφάνει Bernhardt, non satis peritus comicae dictionis.

ΟΡΓΗ

Eusebius Olymp. 114, 4 Μένανδρος ὁ κωμικὸς πρῶτον δρᾶμα διδάξας Ὀργὴν ἐνίκησεν, ubi dubium est πρῶτον utrum ad δρᾶμα an ad ἐνίκησε pertineat. Anon. De comoed. XII ἐδίδαξε δὲ πρῶτον ἔφηβος ὢν ἐπὶ Διοκλέους ἄρχοντος (Ol. 114, 3).

363

καίτοι νέος ποτ' ἐγενόμην κἀγώ, γύναι,
ἀλλ' οὐκ ἐλούμην πεντάκις τῆς ἡμέρας,
τότ'· ἀλλὰ νῦν. οὐδὲ χλανίδ' εἶχον· ἀλλὰ νῦν.
οὐδὲ μύρον εἶχον· ἀλλὰ νῦν. καὶ βάψομαι,
5 καὶ παρατιλοῦμαι νῆ Δία καὶ γενήσομαι
Κτήσιππος, οὐκ ἄνθρωπος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ·
κἀθ' ὡς ἐκεῖνος κατέδομαι καὶ τοὺς λίθους
ἀπαξάπαντας, οὐ γὰρ οὔν τὴν γῆν μόνην.

Athenaeus 4, 166 a Μένανδρος ἐν Ὀργῇ περὶ αὐτοῦ (Κτησίππου τοῦ Χαβρίου) τάδε λέγει κτλ. 7. καθὼς A. — cf. Timocl. 5. Diphil. 38. 5. African. Gell. 6(7), 12, 5 *qui cotidie unguentatus adversum speculum ornetur, cuius supercilia radantur, qui barba vulsa feminibusque subvulsis ambulet . . . cumne quisquam dubitet quin idem fecerit quod cinaedi facere solent?*

364

διαφέρει Χαιρεφώντος οὐδὲ γρῶ
ἄνθρωπος ὅστις ἐστίν, ὃς κληθεὶς ποτε
εἰς ἐστίασιν δωδεκάποδος, ὄρθριος
πρὸς τὴν σελήνην ἔτρεχε τὴν σκιὰν ἰδὼν
ὡς ὕστεριζῶν, καὶ παρῆ' ἅμ' ἡμέρα.

Athenaeus 6, 243 a κὰν τῇ Ὀργῇ δέ φησι (Μένανδρος) κτλ. v. 2 Pollux 6, 8 κληθῆναι ἐπὶ δεῖπνον ἢ τε παροιμία λέγει καὶ Μένανδρος. v. 3 Hesychius δωδεκάποδος· οὕτως ἔλεγον ἑλλειπτικῶς στοιχείου ἢ σκιᾶς. οὕτω γὰρ συνειδέθητο ἐπὶ δεῖπνον ἤξειν, τοῦ στοιχείου ὄντος δωδεκάποδος. 1. οὐδὲν supplet Mein. 2. ἄνθρ. A. — cf. Eubul. 119, 6. adesp. 155. Plut. Mor. 50 e (ὁ κόλαξ) ἄλλοικεταὶ σκιὰν καταμετρῶν τὴν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. 4. τῆς σελήνης?

365

ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δακνὼν
Φιλίππιδον λεπτότερον ἀποδείξει [νεκρόν].

Athenaeus 12, 552 e Μένανδρος Ὀργῇ κτλ. 1. ὑμῖν Bentl. 2. νεκρόν 'ex praecedentibus inlatum videtur'. Mein. Anal. Ath. 254. — cf. Aristophont. 8. 10.

366

οὐκ ἔστι μοιχοῦ προῶγμα τιμώτερον·
θανάτου γὰρ ἐστὶν ὦνιον.

Stobaeus Flor. 6, 25 Μενάνδρου Ὀργῇ A. 1. τιμώτερον Scaliger] ἀτιμώτερον. 'nihil potest carius quam sic emi ut vita et capite constet'. Cobet. Mnem. VIII 92. — est parodia Eurip. fr. 1016 N. οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτήμα τιμώτερον.

367

τοῦθ' ἐταῖρός ἐστιν ὄντως. οὐκ ἐρωτᾶ, πηνίκα
δεῖπνόν ἐστιν, ὥσπερ ἔτεροι, καὶ τί δειπνεῖν κωλύει

τοὺς παρόντας, εἶτα δεῖπνον ἕτερον εἰς τρίτην βλέπει,
 εἶτα περιδειπνον πάλιν.

Athenaeus 6, 247 de Μένανδρος ἐν τῇ Ὀργῇ περὶ φίλου λέγων οὐχ ὑπακούοντος γάμων δεῖπνω φησὶν κτλ. 1. ἐστὶν ὄντως Grot.] ὄντως ἐστὶν A. οὗτος ὄντως ἔσθ' ἐτ. Cobet. N. 1. 70. 4. εἶτα δ' ἕτερον εἰς τετάρτην Pors. εἰς τετάρτην δ' αὐθις ἕτερον Mein. εἶτα πάλιν ἀριστόδειπνον Herwerd. Anal. crit. 39. cf. fr. 368. ac multa alia possunt excogitari. περιδειπνον Casaub.] περὶ δεῖπνον A. ceterum Cobetus monet Atticos non dixisse τετάρτην, sed τετράδα, conl. 320, 4. cf. Arist. Nub. 1131. Plut. 1126 et proverb. τετράδι γέγονας.

368

ἄδειπνον

Pollux 6, 102 ἀριστόδειπνον Μένανδρος εἶρηκε, καὶ ἄδειπνον ὁ αὐτὸς ἐν Ὀργῇ. ἄδειπνον] περιδειπνον (*silicernium*) Herwerd. Anal. crit. 40, ut Pollucis verba pertineant ad fr. 367. sane ἄδειπνον tam vulgare est, ut non opus fuerit enotari.

369

οὐ μάτην

οὐκ ἀληθῶς. Μένανδρος ἐν Ὀργῇ. Hesychius. οὐ μὰ τὴν Bentl. Callim. p. 302. Bosius ἄλλως pro ἀληθῶς. οὐκ debebat Passow. Suidas νῆ τὴν, μὰ τὴν· ἔλλειπτικῶς κατὰ τὸ μὰ τὸν καὶ μὰ τὰς. cf. Arist. Ran. 1374 cum interpr.

ΠΑΙΔΙΟΝ

Fuit Παιδίον (vel Παῖδες) Apollodori et Posidippi, *Paedium* Sexti Turpilii, cuius de argumento cf. O. Ribb. Com. R. fr.² 103, et Atellana Novii. cf. ibid. 265.

370

ἂν πάντα δουλεύειν ὁ δοῦλος μανθάνη,
 πονηρὸς ἔσται· μεταδίδου παρορησίας,
 βελτίον' αὐτὸν τοῦτο ποιήσει πολύ.

Stobaeus Floril. 62, 27 Μενάνδρου Παιδίου Gesn. 'nihil enotatum ex A'. Gaisf. om. B. v. 1. 2 Philon. I 473 (attulit Grotius) (θανμάσιος δὲ ἀρετῆ) ἢ ἐν δέοντι παρορησία, ὡς καὶ κωμικὸν ἀφενδῶς μᾶλλον ἢ κωμικῶς εἰρησθαι δοκεῖν 'ἂν πάνθ' ὁ δοῦλος ἡσυχάζων(-ειν) μανθάνη' κτλ. ἂν πάντα — μανθάνη Philo] ἅπαντα (εἰ πάντα Gesn.) — μανθάνει. βελτίον' Iacobs. Lect. Stob. 102] βέλτιστον. cf. Cobet. N. 1. 80.

371

Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτος περιπατεῖ
λέγων ἀλεξιφάρμακα.

Suidas ἀλεξιφάρμακα· ἀλεξητήρια φαρμάκων. Μένανδρος Παιδῖω κτλ. cf. Anaxil. 18, 7. Plut. Mor. 706 e οἱ μάγοι τοὺς δαιμονιζομένους κελεύουσι τὰ Ἐφέσια γράμματα πρὸς αὐτοὺς καταλέγειν.

372

ἀλύσιον
χρυσοῦν ἐπόρισας. εἶθε λιθοκόλλητον ἦν·
καλὸν ἦν ἂν οὕτως.

Pollux 10, 187 ἐν τῷ Μένανδρου Παιδῖω χρυσοῦν κτλ. 1. ἀλύσιον add. Mein. ex Alciphr. 3, 3, 4 τὸ χρυσοῦν ἀλύσιον, ὅπερ ποτὲ εὐπορῶν τῇ γαμετῇ κόσμον εἶναι περιανχένιον ἐπεπορίσειν. meretricis verba munus oblatum fastidientis. haud longe aberant a fr. 373. cf. etiam 957.

373

μάραγδον εἶναι ταῦτ' ἔδει καὶ σάρδια.

Athenaeus 3, 94 b μαράγδων μνημονεύει Μένανδρος ἐν Παιδῖω (πεδῖω A) κτλ. ἄνευ δὲ τοῦ σ̄ λεκτέον παρὰ γὰρ τὸ μαρμαίρειν ὠνόμασται. Eustath. 842, 53 καὶ τὸ σμάραγδος μάραγδος. οἶον κτλ. 853, 50 ὁ παρὰ Μενάνδρῳ δίχα τοῦ σ̄ μάραγδος. σάρδια, ut Aristoph. fr. 320, 13. cf. Philemonis Σάρδιος.

374

εἴ τις δικαστῆς ἢ διαιτητῆς θεῶν —

Ammonius 41 δικαστῆς καὶ διαιτητῆς διαφέρει . . . Μένανδρος ἐν Παιδῖω (παίδῳ cod.) κτλ. sine fabulae indicio Etymol. Gud. 146, 14. ἢ τις δικ. Pierson. Moer. 134 init. sed in tanta eclogae tenuitate nihil certum est.

375

ἐνταῦθ' ἀπόστα μικρόν.

Bekker. Anecd. 436, 14 et Suidas ἀπόστα· οὐ μόνον ἀπόστηθι . . . Μένανδρος Παιδῖω κτλ.

ΠΑΛΛΑΚΗ

Cf. cognominis Diphili fabula et *Pactex* Naevii. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 17.

376

μικρὸν ἐπιμείνας προστρέχει,
 ἡγόρακά σοι περιστέρια' λέγων.

Athenaeus 14, 654 b περιστέριον οὕτως ἔστιν εὐρεῖν εἰρημένον παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Παλλακῇ κτλ. 1. ἐπιμείνας Cleric.] ἐπέμεινας A. 2. 'suppleverim περιστέρια ταδί' λέγων Cobet. N. I. 89. — ceterum cf. adesp. 1115.

377

νῦν πῖθι, νῦν ἀφύβρισον. B. ἦν ἀφύβρικα.

Bekker. Anecd. 473, 3 ἀφυβρίσαι . . τὸ ἀκολάστως ὑβρίσαι δηλοῖ εἰς κόρον καὶ ὥστε ἀποπληρωθῆναι. οὕτω Μένανδρος Παλλακῇ κτλ. ἦν Dobraeus Adv. II 620] ἦν. cf. 148.

378

πολλοὺς λογισμοὺς ἢ πονηρία κυκλοῖ.

Stobaeus Floril. 2, 4 Μενάνδρου Παλλακῇ A. κυκλοῖ A] κυκλεῖ. λογισμούς cum non idem sit ac σοφισμούς, minus suo loco positum videtur. ἐλιγμούς conl. Plat. Reip. 405 c Cobet. Mnem. nov. II 446. facilius λυγισμούς. cf. Eupol. 339. Arist. Ran. 775.

379

ἀλλὰ τῶν χρηστῶν ἔχει τιν' ἐπιμέλειαν καὶ θεός.

Stobaeus Floril. 37, 11 Μενάνδρου Παλλακῇ A.
 Cf. praeterea fr. 903.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Cf. quae ad Aristophontis fabulam cognominem adnotantur II 278.

380

εὐπιστον ἀτυχῶν ἔστιν ἄνθρωπος φύσει
 τὸν πλησίον γὰρ οἶεται μᾶλλον φρονεῖν
 ὁ τοῖς λογισμοῖς τοῖς ἰδίῳις πταίων ἀεί.

Stobaeus Floril. 104, 5 Μενάνδρου Παρακαταθήκης A. 1. εὐπιστον Mein. in Stob. — monost. 183 εὐπιστον ἀνὴρ δυστυχῆς καὶ λυπούμενος (εὐπιστόν ἔστι δυστ. λ. Mein. V 110). 'facile ei persuadent alii, quem sua semper consilia frustrantur'.

381

πεποιήκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων . . .
 ταῦτά δ' ὄντα γράμματα
 τὴν προσαργόμενισιν οὐ σφόδρ' εὐσημιον ποιεῖ.

Athenaeus 13, 571 de Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν τοὺς ἑταίρους διαστέλλων φησί κτλ. 1. 2 οὐχ ἑταίρων γὰρ ταυτα δ' ὄντα A. οὐχ ἑταίρων νῆ Δία, | μᾶλλον δ' ἑταιρῶν· ταῦτά κτλ. Casaub. φίλταται, | μὰ Δί', ἀλλ' ἑταιρῶν Zedelius Neues Mag. II 182. Παρμένων Mein. in Ath. in v. 2 deest articulus ante γράμματα: quapropter pondum persanatum versum iudico. sententia haec est 'cum utriusque vocis litterae sint eadem, ambiguum faciunt adpellationem'. Aleiphr. 3, 64, 3 ἑταίρον γὰρ, οὐχ ἑταίρας ἔργον διεπράξατο.

382

στρατεία δ' οὐ φέρει περιουσίαν
 οὐδεμί', ἐφήμερον δὲ καὶ προπετὴ βίον,
 οὗ πείραν ἔχομεν ὄντος οὐ σωτηρίου.

Stobaeus Floril. 53, 2 Μενάνδρου Παρακαταθήκη A. 1. στρα-
 τία AB. 2. οὐδεμί' Bentr. οὐδεμίαν. 3. ἐχόμε/ τοῦ ὄντος AB 'i. e.
 ἐχόμενον τοῦ σωτηρίου'. Gaisf.

383. 384

ὀλκὴν ταλάντου χρυσίου σοι, παιδίον,
 ἔστηκα τηρῶν.
 μακάριος ἐκεῖνος δέκα τάλαντα καταφαγάν.

Pollux 9, 76 τὸ δὲ χρυσίον ὅτι τοῦ ἀργυρίου δεκαστάσιον ἦν σαφῶς ἂν τις ἐκ τῆς Μενάνδρου Παρακαταθήκης μάθοι. προειπὼν γὰρ ὀλκὴν — τηρῶν, ἐπάγει μετὰ ταῦτα περὶ ταύτου λέγων μακάριος κτλ. sic prorsus Bekkeri ed. cf. Cobet. N. l. 89. 1. 'in tuam gratiam pondus auri observo'. 3. fortasse μάκαρ γ' ἐκεῖνος. cf. Phrynich. com. 31. ac saepius μάκαρ in canticis. Liv. 38, 11 pro argento si aurum dare mallet, darent convenit, dum pro argenteis decem aureus unus valeret. cf. Hulsch. Metrol. 174. 5.

385

αἰσχρὸν γενέσθαι πτωχὸν ἀσθενῆ θ' ἄμα.

Stobaeus Floril. 96, 21 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 20) Παρακα-
 ταθήκης A. cf. Aristophont. 6.

386

ἔστι κρίσις ἄδικος, ὡς ἔοικε, κὰν θεοῖς.

Iustinus Mart. De mon. 40 b (142 Otto) Μένανδρος . . . ἐν Παρακαταθήκῃ κτλ.

387

τοὺς ὄφεις καλῶς γέ μοι

ἠγόρασας.

Hesychius ὄφεις· τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια. Μένανδρος Παρακαταθήκῃ κτλ. Moeris 205, 26 Bekk. ὄφεις Ἀττικοὶ τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλησι ψέλλια. Poll. 5, 99 τὰ περὶ τοὺς καρποὺς περικάρπια καὶ . . . ὄφεις καὶ ψέλλια. cf. Nicostr. 33.

388

συνακολουθεῖ μεθ' ἡμῶν.

Bekker. Anecd. 368, 3 ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ· οὕτω συντάσσουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἀκολουθεῖν αὐτῷ . . . Μένανδρος . . . κὰν τῇ Παρακαταθήκῃ κτλ.

389

θύραν ἔξελε

Ammonius 71 θύρα καὶ θυραία διαφέρει. θύρα μὲν γὰρ ἔστιν ἡ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ κτλ. θυραία δὲ τὸ μέλλον πρὸς ἐκκοπήν θύρας μέγεθος. Photius θυραία· τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας. Μένανδρος. cf. Lobeck. Paralip. 309.

390

Harpocration ὄρος· οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις καὶ χωρίοις γράμματα, ἃ ἐδήλου ὅτι ὑπόκεινται δανειστῇ . . . καὶ Μένανδρος Παρακαταθήκῃ. similiter nulla Menandri mentione facta Photius et Suidas, ac copiosius Bekker. Anecd. 285, 12. Pollux 9, 9 τὸ ὑπόχρεων χωρίον ὠρισμένον, καὶ ἡ ἐνεστηκυῖα στήλῃ ὄρος. 3, 85 ὄρους ἐνεστάναι χωρίῳ· λίθος δ' ἦν ἡ στήλῃ τις δηλοῦσα ὡς ἔστιν ὑπόχρεων τὸ χωρίον. cf. Hesych. ὄρος. Meier-Schoem. Proc. Att. 506. Demosth. 31, 1. 3. 4. 41, 6.

ΠΕΡΙΚΕΙΡΟΜΕΝΗ

Agathias Anthol. Pal. 5, 218 τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμῆλσι Μενάνδρου κείραντα γλυκεροῦς τῆς ἀλόχου πλοκάμους ὀπλότερος Πολέμων μιμήσατο . . . ἀλλ' ἔμπης τελέθει Μισούμενος, αὐτὰρ ἔρωγε Δύσκολος, οὐχ ὀρώων τὴν Περικειρομένην.

Philostrat. Epist. 16 init. οὐδὲ δ τοῦ Μενάνδρου Πολέμων καλὸν μαιράκιον περιέκειρεν, ἀλλ' αἰχμαλώτου μὲν ἐρωμένης κατετόλμησεν ὀργισθεὶς, ἦν οὐδὲ ἀποκείρας ἠνέσχετο· κλαίει γοῦν καταπεσῶν καὶ μεταγινώσκει. cf. etiam eiusdem Epist. 61 (p. 253, 25 Kayser). Anthol. Pal. 12, 233 (exscr. sub tit. Γεωργοῦ). Athen. 12, 540 e. Lucian. Dial. meretr. 8, 1 ὅστις . . . μήτε ἐρράπισέ ποτε ἢ περιέκειρεν ἢ τὰ ἰμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστῆς ἐκεῖνός ἐστιν; et Πολέμων ζηλότυπος persona est Lucian. Dial. meretr. 9, argumento tamen diverso. ceterum animadvertendum quam Agathias ἄλογον vocat apud Philostratum esse *puellam captivam*.

391

οὕτω ποθεινὸν ἐστὶν ἁμότροπος φίλος.

Stobaeus Ecl. 2, 33, 6 Wachsm. Μενάνδρου Περιχειρομένη (περικειρόμενοι). οὕτω Gaisf.] τω litt. initial. pro rubr. om. L.

392

ὅμως δ' ἀπόδειξον ταῦτα τῇ γυναικί.

Bekker. Anecd. 427, 23 ἀποδείξαι· οὐ παραδείξαι. ὅμως δ' ἀπόδειξον ταῦτα τῇ γυναικί, καὶ Περιχειρομένη Μένανδρος. γυναικί, καὶ] γυναικί σου Mein. 'nisi forte plura exciderunt'. quod si factum est, haec non pertinent ad Περιχειρομένην, sed periit testimonium ex ea petitum.

Praeterea cf. 602. 862. adesp. 221.

ΠΕΡΙΝΘΙΑ

Cf. quae ad *Andriam* adnotantur et Dziatzko Mus. Rhen. XXXI 248 sq. Περινθίαν τὴν πρώτην commemorat Zenobius Milleri (68) Mélanges 355, quo nomine fortasse Andria significatur. cf. fr. 401.

393

ὅστις παραλαβὼν δεσπότην ἀπράγμονα
καὶ κοῦφον ἑξαπατᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ' ὅ τι
οὗτος μεγαλεῖόν ἐστι διαπεπραγμένος,
ἐπαβελτερώσας τὸν πρότερον ἀβέλτερον.

Suidas ἀβέλτερος· ἀνόητος, ἀσύνητος. Μένανδρος Περινθία κτλ. 2. οὐκ οἶσθ' ὅτι Porson. Adv. 255. 4. πρότερον Cobet. N. I. 80] ποτε. ποτ' ὄντ' Scaliger. τὸ πρόσθ' Grotius. — 2. 3. 'nescio quid magnifici perfecerit', i. e. nihil magnifici perfecit.

394

οὐπώποτ' ἐξήλωσα πολυτελῆ νεκρόν·
εἰς τὸν ἴσον ὄγκον τῷ σφόδρ' ἔρχετ' εὐτελεῖ.

Stobaeus Floril. 123, 2 (περὶ ταφῆς) Μενάνδρου Περιπ[ο]ίας
A. 1. monost. 411. 2. ἴσον δ' codices. εἰς τὸν ἴσον οἶκον Bentl.
at Soph. El. 1142 μικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν μικρῷ κῦτει. cf.
Cobet. V. 1.² 195. — scilicet *cremando* vel *putescendo* uterque ad
eandem exiguitatem redigitur.

395

ὅσ' ἔστι μαλακὰ συλλαβῶν
ἐκ τῆς πόλεως τὸ σύνολον ἐκπήδα, φίλος.

Pollux 10, 11. 12 ἐκαλεῖτο δὲ ταῦτα (τὰ κατ' οἶκον σκεύη)
ὑπὸ τῶν νεωτέρων καὶ μαλακὰ, οἷον εὐμεταχειρίστα, ὡς εἶπε Μέν-
ανδρος ἐν τῇ Περιπ[ο]ίᾳ κτλ. ὅσ' ἔστι μαλακὰ Bentl.] ὅ ἔστι μαλακόν.
2. φίλος C, θᾶττον P. Φίλων Mein. Φίλων, | θᾶττον Mein. 1.

. 396

ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν εἰσι πομπεῖαι τινες
σφόδρα λοῖδοροι.

Harpocration, Photius, Suidas πομπείας καὶ πομπεύειν ἀντὶ τοῦ
λοιδορίας καὶ λοιδορεῖν . . . μεταφέρει δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς Διονυσια-
καῖς πομπαῖς ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν λοιδορουμένων ἀλλήλοις. Μένανδρος
Περιπ[ο]ίᾳ κτλ. ἡ μεταφορὰ δὲ Phot. ἡ μεταφορὰ Suid. et D Harp.
περιπ[ο]θείαι cod. Phot. περιπ[ο]θίω *V Suid. cf. Demosth. 18, 122
cum schol., Phot. Suid. τὰ ἐκ τῶν ἀμαξῶν σκώματα.

397

οὐδεμίαν ἢ γραῦς ὄλως
κύλικα παρῆκεν, ἀλλὰ πίνει τὴν κύκλω.

Athenaeus 11, 504 a ἔδωκε (τὴν φιάλην) τῷ παιδί περισοβεῖν
ἐν κύκλω κελεύσας, τὸ κύκλω πίνειν τοῦτ' εἶναι λέγων, παρατιθέμενος
Μενάνδρου ἐκ Περιπ[ο]ίας κτλ. ἡ γραῦς] ἡγευσ' A. temulentam
obstetricem Terentii Andr. 1, 4 et 5 dici censet Grauert.

398

τὸ παιδίον δ' εἰσῆλθεν ἐψητοὺς φέρον.

Athenaeus 7, 301 b ἐψητός. ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυδίων . . .
Μένανδρος Περιπ[ο]ίᾳ κτλ. δ' om. A. Terent. Andr. 2, 2, 31 *puerum*

conveni Chremi, hólera et pisciculós minutos férre obolo in cenám seni.

399

οὐδ' αὐτός εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος.

Schol. Hermog. V 486 Walz. κείται δὲ (τὸ ὑπόξυλος) ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. καὶ Μένανδρος ἐν τῇ Περινθία φησὶν κτλ. ἀντὶ τοῦ κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος. Bekker. Anecd. 1073 (ad 67, 7) εἴρηται (τὸ ὑπόξ.) μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐκ ξύλουσκευῶν, οἷς ἐπιπολῆς ἐπελήλαται ἄργυρος. cf. Aristoph. fr. 881. Alexid. 192.

400

τὰ δ' ἄλλ' ἀνέπαφα σώματ' οὐδ' ἔλη.

Suidas ἀνέπαφον· ἀνεύθυννον, καθαρόν, ἀθιγές, ἀψηλάφητον. Μένανδρος Περινθία κτλ. ἄλλα — οὐδέλη ABE Med. — Bekker. Anecd. 203, 26 ἀνέπαφα· τὰ ἀνεπληπτα, ὧν οὐκ ἔν τις ἄψαιτο· 397, 30 ἀνέπαφον — ἀθιγές (ut Suid.). Zonar. ἀνέπαφον· μὴ ψηλαφηθέν. Hesych. ἀνέπαφος· ἀψηλάφητος. 'ἀνέπαφα σώματα sunt quae in titulo C. I. 1704. 5 dicuntur σώματα ἀνέπαφα, *servitia libertate donata*' Mein., qui in extr. οὐδὲ ληπτεά. an οὐδ' ἔλκειν ἐχορῆν? de rebus Demosth. 35, [11]. 56, 38.

401

Αἰάντειος γέλως

μὲμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Περινθία τῇ πρώτῃ. λέγουσι δὲ ὅτι Πλεισθένης ὁ ὑποκριτῆς Καρρίνου Αἰάντα ὑποκρινόμενος εὐκαιρῶς ἐγέλασε· τοῦ γὰρ Ὀδυσσέως εἰπόντος ὅτι τὰ δίκαια χορῆ ποιεῖν, μετὰ εἰρωνείας ὁ Αἴας τῷ γέλωτι ἐχρήσατο. Zenob. Milleri Mélanges 355. aliter non commemorato Menandro Zenob. 1, 43, alii. Cf. praeterea fr. 602. 862.

ΠΛΟΚΙΟΝ

Photius πλόκιον· ἀλυσίου χουσειῶν (sic) πλοκή. Hesychius πλόκιον· εἶδος περιδεραίου. Plut. Mor. 141 d ἱμάτια καὶ πλόκια τῶν πολυτελῶν. fortasse *monile* illud instrumentum erat ἀναγνωρίσεως alicuius: quo artificio ante Menandrum multos usos esse cognoscitur ex Aristot. Poet. 16, p. 1454 b 25. 1455 a 21. Menandream fabulam Caecilii *Plocio* longe praefert Gellius 2, 23. cf. fr. 402. 4 et O. Ribbeck. Com. R. fr.² 58—62.

402

- ἐπ' ἀμφοτέρων οὓς ἠπίκληρος ἢ καλὴ
 μέλλει καθευδήσειν· κατείργασται μέγα
 καὶ περιβόητον ἔργον· ἐκ τῆς οἰκίας
 ἐξέβαλε τὴν λυποῦσαν ὡς ἐβούλετο,
 5 ἵν' ἀποβλέπωσι πάντες εἰς τὸ Κρωβύλης
 πρόσωπον ἢ τ' εὐγνωστος οὓς' ἐμὴ γυνὴ
 δέσποινα· καὶ τὴν ὕψιν ἦν ἐκτίησατο
 ὄνος ἐν πιθήκοις τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον
 ἔστιν. σιωπᾶν βούλομαι τὴν νύκτα τὴν
 10 πολλῶν κακῶν ἀρχηγόν. οἴμοι Κρωβύλην
 λαβεῖν ἔμ', ἑκαίδεκα τάλαντα . . .
 τὴν ῥῖν' ἔχουσαν πήχεως. εἴτ' ἔστι τὸ
 φρύαγμα πῶς ὑποστατόν; μὰ τὸν Δία
 τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐδαμῶς.
 15 παιδισκάριον θεραπευτικὸν δὲ καὶ λόγῳ
 τάχιον ἀπαγέσθω δέ τις ἢ ἄρ' ἀντεισαγάγοι.

Gellius N. Att. 2, 23, 8 sq. accesserat dehinc lectio (Plocii Menandrei et Caeciliani) ad eum locum, in quo maritus senex super uxore divite atque deformi querebatur, quod ancillam suam, non in scito puellam ministerio et facie haud inliberali, coactus erat venundare suspectam uxori quasi paelicem. nihil dicam ego quantum differat. versus utrimque eximi iussi et aliis ad iudicium faciendum exponi. Menander sic cet. 1. ἀμφοτέρων οὓς Cobet. Mnem. nov. III 450] ΑΜΦΟΤΕΡΑΝΙΝ V(at. 3452). ΑΜΦΟΤΕΡΑΝ ἸΝΑ Urb. (Vat.-Urb. in.). deteriorum codicum discrepantiam, apud Hertziū accurate enotatam, ubique omitto. ἠπίκληρος M. Haupt. cf. Opusc. II 90 sq.] ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ. ἢ καλὴ O. Ribbeck.] ΗΚ V. 2. μέλλει Grot.] ΜΕΛΛΕΙΝ Urb. ΜΕΜΕΙΝ V. καθευδήσειν Urb. (Spengel. Caec. Stat. Ploc. fr. 1 p. 36 sq.)] ΚΑΘΕΥΔΕΣΕΙ V. κατείργασται Dorvill.] ΚΑΤΕΙΡΓΑΣΑ. 3. οἰκίας cod. rec.] ΟΙΚΕΙΑΣ V Urb. 4. λυποῦσαν ὡς Cobet.] ΛΥΠΟΥΣΙΝΕΝ V. ΛΥΠΟΥΣΑΝ ἩΝ Urb. 5. ἵν' ἀποβλέπωσι Spengel.] ἸΝΑΠΟΒΛΕΠΩΣΙΝ V Urb. Κρωβύλης Urb. corr.] ΚΡΩΒΟΥΛΗΣ V Urb. 6. ἢ τ' εὐγνωστος οὓς' ἐμὴ γυνὴ M. Haupt.] ΗΤΕΥΝΩΕΤΟΣ ΥΣΑΕΜΕΓΥΝΗ V. ἩΤΟ ΕἴΓΝΩΣΤΟΣ ΕἶΧΕ ΜΕΓΥΝΗ Urb. 7. ἦν Grot. ὦν V. ὦν Urb. 8. τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον | ἔστιν M. Haupt.] ΤΟΙΤΟΔΕΤΟΛΕΓΟΜΕΝΟΝΕΣΤΙΝΑΚΤΟΥΤΟ V. ΤΟΙΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ ἔΣΤΙΝ ΔΗ ΤΟΥΤΟ Urb. sic τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο Philem. 77. ac τοῦτο δὴ τὸ λ. etiam Spengel. 9. βοιωμοί V. 10. οἴμοι V Urb. 11. ἔμ' ἑκαίδεκα Hertz.] ΕΜΕΚΑΙΔΕΚΑ. φερομένην in exitu supplet K. 12. τὴν suppl. K. ῥῖν' ἔχουσαν K.] ΓΕΙΝΕΣΟΥΣΑΝ V. ΓΥΝΑΙΚΑΟΥΣΑΝ

Urb. ΠΕΠΗΧΩΣ V. deinde ΕΙΤΕ Urb. ἤς Herwerd. Obs. crit. 122. 13. φρύαγμα πῶς ὑπόστατον C. F. Hermann. Mus. Rh. V 614 (πῶς Spengel.)] ΦΡΥΓΜΑ ΕΙΠΩΣ 'ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΝ Urb. μὰ τὸν add. Grot. 14. ΟΥΔΑΜΟΣ V. 15. ΠΑΙΔΙΣΧΑΡΙΟΝ V Urb. ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ V. ΛΟΓΟΙ V. τοῦ λόγου H. Iacobi. τοῦ δόμου Ribbeck. Com. R. fr.² XXIX. 16. ΤΑΧΙΟΝ ΑΠΑΓΕΘΩΔΕΤΙΣΑΡΑΝΠΙΣΑΓΑΓΟΙ V, in quibus ΑΡΑΑΝΤΙΣ Urb. — post v. 14 quaedam excidisse arbitratur Ribbeck. τάχιον (θᾶττον) λόγου | ἀπήγαγ' (ἀπήλασ')· ἔσω· τίς δ' ἄρ' ἦν ἀντεισάγει; Grot. sed omnia hic obscura, neque aliorum coniecturas, quae sunt permultae, recensere expedit.

1. Terent. Heaut. 2, 3, 101 (*fuxo*) in aërem utramvis otiose ut dormias, ubi scholion ad Io. Calphurnii commentarium adscriptum (Spengel. De Caec. Stat., cf. M. Haupt. l. c.) *talis sententia est apud Menandrum, quae latine sic exprimitur 'in aërem utramvis, cum quidem dotata est, cubet' (cubat Mein).* Plaut. Pseud. 1, 1, 121 de istac re in oculum utrumvis conquiescito B. *utrum oculum an aurem?* Append. prov. 2, 78 ἐπ' ἀμφοτέρα καθεύδει τὰ ὄτα· ἐπὶ τῶν ἔξω φροντίδος. Apostol. (Arsen.) 7, 72a. Poll. 2, 84 Αἰσχίνης ὁ Σωκρατικὸς καὶ ἐπ' ἀμφοτέρα τὰ ὄτα καθεύδειν λέγει. Liban. Epist. 1279 ἔμοι ἐπ' ἀμφοτέρα καθεύδειν δέδωκας. Plin. Epist. 4, 29 nihil est quod in dextram aurem fiducia mei dormias: non impune cessatur. 6. 'senex cum uxorem propterea ancillam expulisse dicit, ut omnes ipsam intuerentur, i. e. ne qua pulchrior oculos in se converteret, eadem utitur amaritudine qua antea deformem vocaverat καλήν. deinde aliud addit: 'expulit' inquit 'ancillam, ut facile cognosceretur se esse uxorem meam potentem ac dominam'. poterat simpliciter dici δέσποινα, sed γυνή δέσποινα et recte dictum est ut Homericum illud γυνή δέσποινα (Od. 7, 347) et fortasse paullo quam illud magnificentius'. M. Haupt. 8. Mantiss. prov. 4, 24 ὄνος ἐν πιθήκοις· ἐπὶ τῶν αἰσχροῶν ἐν αἰσχροῖς. 9. et 12. articulum in exitu senarii satis tuentur praeter fr. 320, 1 Arist. Vesp. 504. Eccl. 452. Nicostr. 17, 2. Amphid. 30, 5. Alexid. 24, 2. 255, 3. Philem. 126, 2. Diphil. 77. Archedic. 2, 8. 12. Lucian. De merc. cond. 35 δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς . . ἀκούειν, πῆχεως ἐνίοτε τὴν ζῆνα ἔχοντας. 13. ὑποστατόν, ut Eurip. Suppl. 737 Ἄργος οὐχ ὑποστατόν. fr. 177 N. θεὸς θνητοῖς οὐδαμῶς ὑποστατός. Xen. Cyrop. 5, 2, 33 οἱ πολλοὶ ἀνθρώποι ἂν θαρρῶσιν ἀνυπόστατον τὸ φρόνημα παρέχονται.

ἔχω δ' ἐπίκληρον Λάμιαν· οὐκ εἰρηκά σοι
τοῦτ'; εἶτ' ἄρ' οὐχί; κυρίαν τῆς οἰκίας
καὶ τῶν ἀργῶν καὶ τῶν πατρῶων ἀντικρυς

ἔχομεν, Ἀπόλλων, ὡς χαλεπῶν χαλεπώτατον.
 5 ἄπασι δ' ἀργαλέα ἴσθιν, οὐκ ἐμοὶ μόνῳ,
 νῖψ' πολὺ μᾶλλον, θυγατρὶ. Β. πρᾶγμ' ἄμαχον λέγεις.
 Α. εὖ οἶδα.

Gellius 2, 23, 12 *idem ille maritus senex cum altero senex vicino conloquens et uxoris locupletis superbiam deprecans haec ait κτλ.*
 1. ΕΛΩ V. ΔΕ Urb. ΕΠΙΚΑΛΗΡΟΝ V. Λάμιαν Mein.] ΛΑΜΙΑΝ V. ΛΑΜΙΑΝ Urb.
 2. ΤΟΥΓΕΙΤΑΡΟΥΧΙ V. ΤΟΥΤΟΕΙΤΕΑΡΑΟΥΧΙ Urb. ΚΙΡΙΑΝ V. 3. καὶ τῶν πα-
 τρώων ἀντικρῶς Spengel.] ΚΙΡΙΑΝΤΩΝΑΝΤΕΚΕΙΝΕC V. ΚΑΙ ΠΑΝΤΩΝ ΑΝΤΙ
 ἘΚΕΙΝΗC Urb. fortasse καὶ τῶν ἀπάντων ἀντικρῶς. 4. ΑΠΟΛΛΩΝ ὡC
 Urb. ΛΑΛΗΡΟΝ V. ΧΑΛΗΡΟΝ Urb. 5. ΔΕ V. ἴσθιν Spengel.] ΕCΤΙΝ. ΟΥΚΕΜΟΙ
 V. 6. ΜΑΜΟΝ V. B. add. Spengel. ΠΡΑΓΜΑ libri. ΑΜΑΧΟ V. 7. Α.
 add. Heringa. ΟΙΔΑ V.

1. Λάμιαν, i. e. turpissimam. cf. quae ad Cratetis *Lamiam* adnotantur I 136. Arist. Vesp. 1035. 1177. Strab. 1, 17 ἢ τε γὰρ Λάμια μῦθος ἐστὶ καὶ ἡ Γοργὼ καὶ ὁ Ἐφιάλης καὶ ἡ Μορμολύκη. Horat. A. p. 340. 2. τοῦτ'; εὖ γὰρ οἶδα. K. 3. si verum est τῶν πατρώων, hoc significat: 'non solum suae dotis, sed etiam mei patrimonii dominam'. 4. ἔχομεν] ἔχομεν K. (ἂ ἔχ.) et fortasse χαλεπωτάτην (κυρία). 6. νῖψ' πολὺ μᾶλλον, θ. Duebner.] νῖψ', π. μ. θ.

404

ὦ τρὶς κακοδαίμων, ὅστις ὦν πένης γαμεῖ
 καὶ παιδοποιεῖθ'. ὡς ἀλόγιστός ἐστ' ἀνήρ,
 ὃς μήτε φυλακὴν τῶν ἀναγκαίων ἔχει,
 μήτ' ἂν ἀτυχήσας εἰς τὰ κοινὰ τοῦ βίου
 5 ἐπαμφιέσαι δύναται τοῦτο χρήμασιν,
 ἀλλ' ἐν ἀκαλύπτῳ καὶ ταλαιπώρῳ βίῳ
 χειμαζόμενος ζῆ, τῶν μὲν ἀνιαρῶν ἔχων
 τὸ μέρος ἀπάντων, τῶν δ' ἀγαθῶν οὐδὲν μέρος·
 ὑπὲρ γὰρ ἐνὸς ἀλγῶν ἄπαντας νουθεῖθ'.

Gellius 2, 23, 15 *filia hominis pauperis in pervigilio vitata est: ea res clam patrem fuit, et habebatur pro virgine. ex eo vitio gravida mensibus exactis parturit. servus bonae frugi cum pro foribus domus staret et propinquare partum erili filiae atque omnino vitium esse oblatum ignoraret, gemitum et ploratum audit puellae in puerperio emittentis: timet, irascitur, suspicatur, miseretur, dolet. hi omnes motus eius affectionesque animi in graeca quidem comoedia mirabiliter acres et illustres: apud Caeciliū autem pigra istaec omnia et a rerum dignitate atque gratia vacua sunt. post ubi idem*

servus percontando quod acciderat repperit, has apud Menandrum voces facit κτλ. v. 1 — 8 Stobaeus Floril. 68, 4 *Μενάνδρου* A. v. 1 monost. 757. v. 6. 7 Dio Chrysost. 32 p. 365 M. οἱ δὲ . . . ἄπειροι . . . ἄθλιοι μηδεμίαν σκέπην μηδὲ προβολὴν ἔχοντες ἀπὸ τῶν παθῶν, ἀλλ' ἐν — χεμαζόμενοι, καθάπερ σκάρει σαθρῶ καὶ λελυμένῳ. 1. ᾧ] ὡς mon. 757. γαμεῖ Stob. et mon.] ἀνήρ. 2. παιδοποιεῖ Stob.] παιδοποιεῖ. ὡς] ὅς Stob. A. 3. ὅς] ὡς Stob. A. 4. μήτ' ἂν ἀτυχήσας Stob.] ΜΗΤΑΝΑΤΙΚΗΧΗ V. ΕἰΜΗΤΟΑΝΑΤΕΙΧΗΧΗ Urb. κοινὰ] λοιπὰ Stob. 5. ἐπαμφιάσαι τοῦτο δύναται Stob. ΕΠΑΜΦΙΕΣΤΑΙΔΙΝΑΤΟΥΤΟ V. ΕΠΑΜΦΙΕΣΘΑΙ ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΟΥΤΟ Urb. ἐπαμφιέσασθαι τοῦτο δύναται Maehly Philol. XXIII 175, securus ut videtur de v. 4 (ἂν). ἐπαμφιέσαι Mein. in Stob. 6. ἀκαχύπτῳ V. ἈΚΑΤΑΚΥΠΤῳ Urb. ΤΑΛΕΠΩΡῳ V Urb. ΒΙΟ V. 7. χεμαζομενος V. ζῆ, τῶν Stob.] ΖΕΤῶΝ V. ΖΗΤῶΝ Urb. ἀναρῶν Stob.] ΑΝΙΑΡῶΝ V. ΑΝΙΑΡῶΝ ΔΕ Urb. 8. τῶν δ' om. Gellii cod. οὐδὲν μέρος Zedel.] οὐ δυνάμενος (ΔΙΝΑΜΕΝΟΣ V). 9. ἀλγῶν Grot.] ἀλεγῶν. λέγων Cobet. Mnem. nov. III 452 *loquor de uno, admonero omnes.* ΝΟΙΘΕΤῳ V.

3. i. e. 'cui neque propinquorum tutela et defensio praesto est' quod moneo contra Dobr. Adv. II 278. 4. τὰ κοινὰ sunt 'quae accidere solent hominibus'. Mein. 5. ἐπαμφιέσαι. contrarium ἀπαμφιεῖ 339.

405. 406

ὅστις πένης ὦν ζῆν ἐν ἄστει βούλεται,
ἀθυμότερον ἑαυτὸν ἐπιθυμεῖ ποιεῖν·
ὅταν γὰρ εἰς τρυφῶντα καὶ σχολὴν ἄγειν
δυνάμενον ἐμβλέψῃ, τότε αὐτὸν ἔστ' ἰδεῖν
ὡς ἄθλιον ζῆ καὶ ταλαίπωρον βίον.

κακῶς ὁ δεσπότης βεβούλευται πάνν·
ἐν ἀργῶ γὰρ οἰκῶν οὐ σφόδρ' ἐξηλέγγετο
τῆς μερίδος ὦν τῆς οὐδαμοῦ τεταγμένος,
εἶχεν δὲ παραπέτασμα τὴν ἐρημίαν.

Stobaeus Floril. 96, 20 *Μενάνδρου Πλοκίῳ* A. 1. ζῆ B. 2. αὐτὸν A. αὐτὸν Voss. Hens. ποεῖν Voss. H. 4. ἀμβλέψῃ A. τόθ' αὐτὸν Mein. ἔστ'] ἔστιν A. 5. ζῆ Gesn.] ζῆν. 8. τεταγμένος Mein.] τεταγμένης. 9. ἐρημίαν] ὀρθυμίαν Voss.

artissime coniuncta apud Stobaeum segregavit Grotius, v. 6 sq. incerto poetae tribuens. at sunt omnia servi fidelis (Parmenonis), de quo Gellius, eiusdemque scaenae ac fortasse ῥήσεως, sed non continuanda. atque eiusdem ῥήσεως videtur esse fr. 408. 8. cf.

Plat. com. 173, 7. 8. τῆς ὑστέρας (τάξεως) τεταγμένος Plat. Critiae 108 c. τῆς πρώτης τάξεως τ. Lys. 14, 11. 16, 15. cf. Isocr. 12, 180.

407

ὦ Παρμένων, οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν τῷ βίῳ
φνόμενον ὥσπερ δένδρον ἐκ ῥίζης μιᾶς,
ἀλλ' ἐγγὺς ἀγαθοῦ παραπέφυκε καὶ κακόν,
ἐκ τοῦ κακοῦ τ' ἠνεγκεν ἀγαθὸν ἢ φύσις.

Stobaeus Floril. 105, 23 *Μενάνδρου Πλοκίου Θαΐδος* A. 'aut Πλοκίου aut Θαΐδος fragmentum excidisse dicas'. Mein. Stob. III VII. at fortasse Thais erat ancillula a Crobyla expulsa, quae haec Parmenoni dicebat. Themist. Or. 22 p. 276 c λέγει τις ὀρθῶς τῶν τοῦ γέλωτος ποιητῶν ὅτι μηδὲν ἔστιν ἀγαθὸν ἐν τῷ βίῳ φνόμενον ὥσπερ δένδρον ἐκ ῥίζης μιᾶς, ἀεὶ δὲ αὐτῷ προσπέφυκε καὶ κακόν. addit Nauckius Choric. 23 οὐδὲν ἄκρατόν ἐστι τῶν κακῶν, ἀεὶ δέ τι παραπέφυκεν ἀγαθόν. [Callisth.] 13 ἐγγὺς ἀγαθοῦ πέφυκε κακόν (V CCLXIII). cf. 325, 6.

408

ἄρ' ἔστιν ἀρετῆς καὶ βίου διδάσκαλος
ἔλευθέρου τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγρός.

Stobaeus Floril. 56, 5 *Μενάνδρου Πλοκίῳ (πλόκῳ)* A.

409

μεστὰς τρίχας φθειρῶν τε καὶ ῥύπου, διδοῦς
πιεῖν, ἀνηδαξᾶτ' ἔν, ὥστε μὴ πιεῖν.

Erotian. 17, 16 Klein. (ex schol. UV Darembg. p. 205) ὀδαξησμοὶ ἢ ἀδαξησμοί· ἐν γὰρ τισι τῶν ἀντιγράφων οὕτως εὑρομεν. εἰσὶ γὰρ κνησμοὶ μετ' ἐρεθισμοῦ, ὡς καὶ Μένανδρος ἐν Πλοκίῳ φησί· τὸ μὴ τὰς τρίχας αἰρῶν (αἰρῶν U) καὶ τὸν ῥύπον διδοῦς πιεῖν ἀνεδάξατο (sic V, ἀνεδέξατο U), ὥστε μὴ πιεῖν. 1. μεστὰς et φθειρῶν H. Jacobi. αἰρῶν Daremb. σαίρων Egger. τε καὶ ῥύπου H. Jacobi. ἔν ἠδαξᾶτ' ἔν Schneidewin. G. g. A. 1852 p. 422. ἀνηδαξᾶτο Darembg. — omitto coniecturas quae defendi non posse videntur. omnes in eo peccaverunt quod de viro haec narrari putant. at, si quid video, Crobyle dicitur tam foede ac turpiter corpus curare. Caecil. Stat. Ploc. fr. 2 taedet mentionis: quae mihi, | ubi domum adveni ac sedi, extemplo sanivum | dat ieiuna anima: nil peccat de sanivio: | ut deomas volt, quod foris potaveris. simile est quod hic narratur. itaque ser. τὰς τρίχας | μεστὰς ἔχουσ' αἰρῶν τε καὶ ῥύπου, πιεῖν | διδοῦς

ἂν ἡδαξᾶτ' ἂν, ὥστε μὴ πιεῖν, i. e. 'capillos sordium plenos habens caput scalpebat, ut oblatam potionem recusarem'. αἶρα proprie est *lolium*, sed sine dubio etiam capitis *sordes* significabat. Bekker. Anecd. 22, 13 τὰς αἶρας, ὅπερ ἐστὶ ῥύπος τῶν πυρῶν. cf. Pherecr. 188. Aristoph. fr. 480. ὄρυσον ὅμοιον ταῖς αἶραις Theophr. H. plant. 4, 4, 10. similiter τὰ ἄγγρα (*palea*) et ὁ ἄγωρ Aristoph. fr. 410. ac πίτυρον utrumque dicitur.

410

ἀεὶ τὸ λυποῦν ἀποδίωκε τοῦ βίου·

μικρόν τι τὸ βίου καὶ στενὸν ζῶμεν χρόνον.

Stobaeus Floril. 108, 32 Μενάνδρου Πλοκίῳ Α. v. 1 monost. 3 (ἐκδίωκε). Senec. Brev. vit. 2 *adeo ut quod apud maximum poetarum more oraculi dictum est, verum esse non dubitem 'exigua pars est vitae quam nos vivimus.'* v. 2 fortasse 'scriptoris prosaici verba' esse mire suspicatur Meinekius Stob. III ix. x. — confert Toeppel. Progr. Neobr. 1867, 19 Eurip. Suppl. 953 μικρόν τὸ χροῖμα τοῦ βίου· τοῦτον δὲ χρῆ ὡς ῥᾶστα καὶ μὴ σὺν πόνοις διεκπερᾶν. addo Here. fur. 503 sq.

411

οὐκ ἔστιν εὐρεῖν βίον ἄλυπον οὐδενός.

Orion Anthologn. 8, 5 ἐκ τοῦ Πλοκίου. monost. 419. Εὐριπίδου (fr. 872 N.) Anton. Mel. 1, 72 p. 73, 9 et Maxim. Conf. 28 p. 615, 3 ed. Combesis. Paris. 1675. cf. Wachsmuth. Stud. zu den griech. Floril. 140. 1. ἐν οὐδενί Maxim. cum plurimis.

412

Schol. Hephaest. p. 29 Gaisf.² cod. Saib. (cf. Anecd. var. Schoell. et Studemund. I 67, 22) ἐπισυναλοιφῆς (duorum versuum ita coniunctorum, ut prior in vocalem elisam exeat, ut Soph. OR. 332 τί ταῦτ' | ἄλλως κτλ.) exempla adferens καὶ Μένανδρος ἐν Πλοκίῳ 'λεπτόν μεθ' ἐτέρας ἰστόν ὑφαίνει', ubi verba quibus contineretur ἐπισυναλοιφή excidisse adparet.

413

γυνὴ κνεῖ δέκα μῆνας;

Gellius 3, 16, 3 *hoc idem* (decimo mense mulierem parere) *tradit etiam Menander poeta vetustior, humanarum opinionum vel peritissimus. versus eius super ea re de fabula Plocio posui κτλ. δέκα μῆνας Hertz.*] ΔΕΚΑΜΗΝΑΣ V. Caecilius (Gell. ibid.) *solétne mulier décimo mense párcere?* B. *pol, nonoque, etiam septimo atque*

octavo. extrema corrupta sunt. octavum mensem a Menandro praetermissum esse ipse testatur Gellius, septimum vero nonumque commemoratum conicit Hertz. *Annal. Fleckeis. Suppl. VII 47.*

414

Cramer. *Anecd. Ox. III 544. 5* 'ὅστις δ' ὀμιλῶν ἤδεται.' τοῦτο τοῦ Θεόγνιδος. sed paullo post Μενάνδρου τοῦτο πέφυκεν ἐκ δράματος Πλοκίου, οὐ Θεόγνιδος. at est Euripidis fr. 809, 7 N., ubi cf. Nauckii adn. — itaque aut exciderunt nonnulla, aut Euripideo versu ut saepe usus est Menander.

415

δεύτερος πλοῦς

... Μενάνδρος .. Πλοκίῳ. *Schol. Plat. 384 Bekk. cf. 228. 241. 279.*

416

τρυνόνος λαλίστερον

... μέμνηται ταύτης τῆς παροιμίας ἐν τῷ Πλοκίῳ ὁ αὐτός (Μενάνδρος) *Aelian. N. an. 12, 10. cf. Alexid. 92.*
Praeterea cf. 649. 929.

ΠΡΟΓΑΜΟΙ

Rectius fortasse Προγάμια. Pollux 3, 38 ἡ πρὸ γάμου προτέλεια (cf. Schoem. *Ant. gr.*² II 530) καὶ προγάμια· οὕτω δ' ἂν καλοῖτο καὶ τὰ πρὸ γάμου δῶρα. Photius προτέλεια· ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία. Μενάνδρος. cf. *Plut. Mor. 141 ef. οἱ τῆ γαμηλίας θύοντες Ἦρα τὴν χολὴν οὐ συγκαθαρίζουσι ... ἀλλ' ἐξελόντες ἔρριψαν παρὰ τὸν βωμόν*, quae fortasse aliquo modo ex Menandro fluxerunt. *Progamos* fuit Caecilii Statii. *O. Ribbeck. Com. R. fr.*² 67.

417 ab

τὸ τῆς τύχης τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.

.....
τυφλὸν γε καὶ δύστηνὸν ἐστὶν ἡ τύχη.

Stobaeus *Ecl. 1, 7(8), 2. 3 Wachsm. 2 Μενάνδρου Προγάμων* (πρὸ γάμων F et per comp. P, uterque in mrg.). *Χαιρήμονος* (fr. 20 Nauck.) *VAE sec. Heeren. 'vix credo'. Wachsm. — 3 lemma deest. τυφλὸν γε καὶ δύστηνον ἀνθρώπου βίος Stobaeus Floril. 98, 11 Μενάνδρου A. monost. 718 ἀνθρώποις τύχη.*

1. monost. 489 τὰ θνητὰ πάντα μ. π. ἔχει. Eurip. fr. 553 ἀλλ' ἤμαρ ἔν τοι κτλ. 2. γε om. P. δὲ monost. 718. τι G. A. Hirschig. *Ann. crit. 24. δύστηνον]* *δυσήμιον Usener. δυσήμοον Heimsoeth.*

Ind. Bonn. hib. 1869 III. κἀνόητον Herwerd. Obs. crit. 123. cf. Lehrs Popul. Aufs. 187 not.

ΠΡΟΕΓΚΑΛΩΝ

I. e. *alterius accusationem anteveniens*.

418

οἶον τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων ἦν . .
λύπη, φόβος, φροντίς, πέρασ ἐστὶν οὐδὲ ἔν.

Stobaeus Floril. 76, 8 *Μενάνδρου Προεγκαλῶν* A. 1. κακόν in exitu add. Grotius et Bentl., ἄρα Mein. οἶον ἦν O. Hense Lect. Stob. 14. 15. propter imperf. ἄρα praefendum. 2. ἐστὶν οὐδέεν Bentl.] οὐδέεν ἐστι. οὐδέεν ἐστι Vind.

419

τὸ δ' εὔ
κελευόμενον μὲν ἐστὶν ἀσφαλέστατον
δούλω ποιεῖν, ὡς φασιν.

Stobaeus Floril. 62, 17 *Μενάνδρου Προεγκαλῶν* A. 2. ἐστὶ προσφιλέστατον? 3. δούλω ποιεῖν Grotius] δουλοποιεῖν. δούλων π. Erfurdt.

ΠΩΛΟΥΜΕΝΟΙ

Polumeni fuit Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 67. Ritschl. Parerg. 160 not.

420

(οἴμοι) τάλας, ἔστηκας ἔτι πρὸς ταῖς θύραις
τὸ φορτίον θείς; σιτόκουρον ἄθλιον,
ἄχρηστον εἰς τὴν οἰκίαν εἰλήφραμεν.

Athenaeus 6, 248 b *Μενάνδρος* δὲ τὸν ἄχρηστον καὶ μάτην τρεφόμενον σιτόκουρον . . . ἐν Πωλουμένοις κτλ. οἴμοι add. Cobet. N. 1. 89, τί ὦ Porson. 3. τὴν] γῆν ὁμολογῶν A, perperam hae ecloga confusa cum fr. 244. — cf. Alexid. 177.

1. ὦ τάλας tragicorum esse monuit Cobetus: Theogneti 1, 5 huc non pertinet, Arist. Ach. 454 et Thesm. 1038 παρατραγωδεῖ. Theopomp. 32, 8 est Σπινθήρ τάλας. cf. adesp. 1215. confert Ribbeck. Caec. Stat. fr. inc. 24 tu, quid enim oscitans | hictansque restas?

421

οὐ πανταχοῦ τὸ φρόνιμον ἀρμόττει παρόν,
καὶ συμμανῆναι δ' ἔνια δεῖ.

Clemens Alex. Strom. 6, 2, 12 *Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις . . λέγων κτλ.* v. 1 Orion Anthologn. 1, 12 *ἐκ Πωλουμένων*, et monost. 691. — 1. τὸ φρ.] δ' ὁ φρόνιμος monost. 2. *συμμανῆναι* anon. Potter. et Bentr.] *συμβῆναι* L. *μεμνηόσιν* suppl. Herwerd. Obs. crit. 90. 1, *τὸν σώφρονα* Mnem. nov. VIII 419, unde cognoscitur quam inutilis sit ista supplendi libido. Senec. Tranq. an. 15 *si graeco poetae credimus, aliquando et insanire iucundum est.* Hor. C. 3, 19, 18. 4, 12, 28.

422

γραμματικός

Cramer. Anecd. Ox. III 310, 24 *μέμνηται τοῦ ὀνόματος Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις.*

423

διασειστους (ἀστραγάλους)

. . . *παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διασειεσθαι πρότερον, εἶτα βάλλεσθαι, ἔν' ἀκακούρητοι μᾶλλον ᾧσι. Μένανδρος Πωλουμένοις.* Harpocrat. 58, 21. eadem fere Suidas *διασειστους. διάσειστοι κύβοι nulla adiecta interpretatione* Poll. 7, 203.

424

καταφαγᾶς

Μένανδρος Πωλουμένοις. Bekker. Anecd. 105, 20 et Menandrum acerbe reprehendens Phryn. Epit. 433, ubi cf. Lobeck. Pollux 6, 40 *παμπόνηρον τὸ παρὰ Μυρτίλῳ τῷ κωμικῷ* (4 hui. ed. I 254. cf. Arist. Av. 288. 9) *καταφαγᾶς, κἂν Αἰσχύλος αὐτὸ ἦ προειρηκῶς* (fr. 420 N.).

ΡΑΠΙΖΟΜΕΝΗ

Bekker. Anecd. 300, 10 et Photius *φαπίσαι· τὸ πατάξαι τὴν γνάθον ἀπλείστω (ἀκλείστω Bekk., ἀπλῆ τῆ Phot.) χειρὶ, οἷον τὸ (ὃ λέγουσι καὶ Phot.) ἐπὶ κόρης.* si dictum illud M. Marcelli Syracusas oppugnantis apud Polyb. 8, 8 (Mein. ed. mai.) *τὰς σαμβύκας* (i. e. τὰς σαμβυκιστρίδας) *φαπιζομένας ὥσπερ ἐκσπόνδους μετ' αἰσχύνης ἐκπεπτακέναι* ullo modo ad hanc fabulam pertinet, titulus citharistriam significat contumeliose e convivio eiectam, neque ulla est *Ῥαπιζομένης* cum *Περικειρομένη* cognatio, quam fuisse Meinekius ed. 1 p. 138. 9 coniecerat. — cf. etiam Alciph. 2, 4, 19 (exscr. sub tit. *Ἐπιτρεπόντων*). Lucian. Dial. meretr. 8. 1 (exscr. sub tit. *Περικειρομένης*).

425

ὁ μὴ δεχόμενος τῶν θεῶν τὸ σύμφορον
 αὐτῷ διδόντων ἔνεκα τοῦ ζῆν, οὐ βούλεται
 . . . τὸ δ' ἀτυχεῖν ἢ τὸ μὴ
 θεὸς δίδωσιν, οὐ τρόπον δ' ἔσθ' ἁμαρτία.

Stobaeus Ecl. 2, 8(7), 9. 9 a Wachsm. (περὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν)
 Μενάνδρου Ῥαπιζομένη F mrg. 1. σύμφερον (sic) Heeren. 2. αὐ-
 τῶν Pauw. οὐ del. Grot. βούλεται; Badham. Philol. X 340. 4.
 δ' ἔσθ'] 'σθ' Mein. δ' Heeren. ἁμαρτία F] ἁμάρτημα P. τοιοῦτος
 ἀτυχεῖν ἦν δὲ μὴ θεὸς διδῶν, | τοῦ μὴ διδόντος, οὐ τρ. κτλ. Grotius.
 οὔτος ἀτυχεῖν ἔαν δὲ κτλ., ut Grot., Mein. — v. 3. 4 a prioribus
 separat, sic scribens ∪ ∪ ∪ τὸ δ' ἀτυχεῖν τιν' ἢ τὸ μὴ | θ. δ., οὐ
 τρόπον 'σθ' ἁμ. Badham. ἢ τὸ μὴ del. O. Hense. quae duo frag-
 menta statuit Badhamius, eorum neutrum stare potest, alterum
 autem a priore separatim titulo libri Ecl. 2 non convenit. mihi
 scribendum videtur: ὁ μὴ δεχόμενος τῶν θεῶν τὸ σύμφορον | αὐ-
 τῶν διδόντων ἔνεκα τοῦ ζῆν εὐτυχῶς, | οὐ βούλεθ' οὔτος εὐτυχεῖν
 ἔαν δὲ μὴ | θεοὶ διδῶσιν, οὐ τρόπον 'σθ' ἁμ.

426

ἀτύχημα κἀδίκημα διαφορὰν ἔχει·
 τὸ μὲν διὰ τύχην γίνεται, τὸ δ' αἰρέσει.

Stobaeus Ecl. 2, 8(7), 7 Wachsm. Μενάνδρου FP. ραπιζομένη^η
 add. August., non Vatic. fabulae nomen per errorem ex ecl. 9
 (fr. 425) repetitum censet Wachsm. quod si verum est, ad incerta
 potius fragmentum pertinet. 1. καὶ ἀδικ. FP. 2. τὸ μὲν Wytttenb.]
 τὸ μὲν γὰρ P. τὸ μὲν διὰ τύχην γὰρ F. τὸ μὲν τύχη γὰρ Mein.

427

ἄφ' ἐστὶν ἀγαθῶν πᾶσι πλείστων ἀξία
 ἢ σύνεσις, ἂν ἢ πρὸς τὰ βελτίω σοφή.

Orion Anthologn. 1, 15 ἐν Ῥαπιζομένης Μενάνδρου. Stobaeus
 Flor. 3, 7 Μενάνδρου Α (πανταπλείστων αἰτία). atque αἰτία qui-
 dem iure probatur Cobeto N. l. 80.

428

τοῦμὸν θυγάτριον· πάνν γὰρ ἐστὶ τῇ φύσει
 . . . φιλάνθρωπον τὸ παιδάριον σφόδρα.

Clemens Alex. Paed. 1, 4, 11 δοκοῦσιν οἱ Ἀτικοὶ παιδάριον
 ἐπικοινωνῶν οὐ μόνον τὸ ἄρρεν ἀλλὰ καὶ τὸ θῆλυ κεκλημέναι, εἴ τρ

πιστὸς καταφαίνεται ὁ κωμικὸς ἐν Ῥαπιζομένῃ Μένανδρος ὡδὲ πως λέγων κτλ. 1. ἐστὶν F. 2. χαρίεν suppl. Heinsius, τοῦτι Fritzsch. Arist. Thesm. 1203 p. 563, νῆ Δία Mein. verius ut videtur προῖον φιλάνθρωπόν τε Cobet. N. l. 36 conl. Thesm. 1211, lenae verba esse suspicans.

429

πόθεν γάρ, ὦ φίλοι θεοί,
τούτους ἀνεσπάκασιν οὔτοι τοὺς λόγους;

Bekker. Anecd. 399, 3 et Suidas ἀνεσπακεν· ἀνεύρηκεν, εἴληφεν. Μένανδρος Ῥαπιζομένη κτλ. πόθεν] πέποθε A Suid. 2. τούτους add. Suid. — Hesych. et Etym. m. 104, 43 ἀνεσπάκασιν· εὐρήκασιν, εἴληφασιν. atque in Etym. m. Va Gaisf. 266 ἀνεσπακε... ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εἴληφεν· οἶον· πόθεν γάρ, ὦ θεοί, τούτους ἀνεσπάκασιν τοὺς λόγους; cf. Arist. Ran. 903 cum interpr. et Soph. Ai. 302 Lob.

430

ὁ μύχοδος γέρων
λεληθέναι σφόδρ' οἴομενος

Photius 282, 11 et Suidas μύχοδον· οὐδενὸς ἄξιον. Μένανδρος Ῥαπιζομένη κτλ. μύδοχον BE Suid. — derivatum a χέζω, latine *muscerda*. Arist. Pac. 786 σφραδῶν ἀποκνίσματα confert Bernhardt. Hesych. μύχοδος· οὐδενὸς ἄξιος. Moeris 203, 28 Bekk. μυσκελένδρον Ἀτικοί, μύχοδον Ἕλληνες. Phot. μυσ[ι]κέλενδρον· τὸ τοῦ μυδὸς ἀποπάτημα, μύχοδον. cf. Poll. 5, 91 extr.

431

εἶτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων

Suidas ἀμφορεαφόρους· τοὺς μισθίους, τοὺς τὰ κερᾶμια φέροντας κτλ. Μένανδρος Ῥαπιζομένη. cf. Bekker. Anecd. 389, 24. Moeris 190, 32. Hesych. ἀμφορεαφόρους. Aristoph. fr. 299. Eupol. 187. — Ammon. 21 ἀποφορὰ ἐστὶ τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπότηταις παρεχόμενα χρήματα. Xen. De Ath. rep. 1, 11. Boeckh. Oec. Ath. I 78. 9.

432

οὐχ ὄρατε τὴν τροφὸν
ξῶμ' ἐνδεδυμένην;

Pollux 7, 51 οἷα δὲ ἐνδύνααι ἦν ἐπιτήδεια (τὰ ζώματα) τεκμηρῶνται· ἂν τις ἐκ τῶν ἐν τῇ Μενάνδρου Ῥαπιζομένη κτλ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γὰρ γραῶν τὸ φόρημα ἦν. Photius ξῶμα· χιτῶνός τι ζωστοῦ

γένος. οὕτω Μένανδρος. cf. etiam Bekker. Aneed. 261, 24. ἀπο-
δεδύσθαι et ἐκδεδύσθαι Lys. 10, 10.

433

ἔρχεται τάλληθές εἰς φῶς ἐνίος' οὐ ζητούμενον.

Stobaeus Floril. 11, 10 Μενάνδρου Ῥαπιζομένη A. antea Mein.
ἔρχεται | τάλληθές κτλ.

434

καὶ τυφλῷ δῆλον

ἐπὶ τῶν ἄγαν σαφειστάτων. μέμνηται ταύτης Μένανδρος . .
Ῥαπιζομένη. Schol. Plat. 372 Bekk. cf. 111.

435

• ἀννηέχθη

ἀνῆγεγε καὶ ἀνελάμβανεν αὐτόν. Ῥαπιζομένη Μένανδρος. Bekker.
Aneed. 402, 13. convaluit. cf. Theopomp. com. 66.

436

ἀπελευθέραν

Μένανδρον ἐν Ῥαπιζομένη εἰρηκέναι. Athenaeus 3, 115 b.

ΣΑΜΙΑ

Tituli rationem fortasse inlustrat Diphil. 50.

437

φέρε τὴν λιβανωτόν· σὺ δ' ἐπίθες τὸ πῦρ, Τρύφη.

Phrynichus Ecl. 187 λιβανον λέγε τὸ δένδρον, τὸ δὲ θυμιάμενον
λιβανωτόν . . . Μένανδρος ἐν τῇ Σαμία φησί κτλ. τὴν cod. Nunn.]
τὸν. Τρυφή (sic) Scaliger] τρυφᾶν. τρυφῆ cod. Nunn. Τρύφων H.
Iunius. — ἐπίθες, τῷ βωμῷ. dum alius servus tus adfert, Tryphe
ignem arae inponit. Tryphe est Alexid. 230.

ΣΙΚΤΩΝΙΟΣ

Macarius 7, 62 et Suidas Σικνώνιος ἐπαπέδν (cf. Arist. Lys.
615) ἐπὶ τῶν τολμηρῶν μὲν τι ποιοῦντων, οὐδὲν δὲ ἀννόντων.
Mac. 7, 63 Σικνώνιος δραπέτης· ὁμοία. quae ad inlustrandum
titulum facere videntur: fuit enim in hac quoque fabula miles
gloriosus. cf. fr. 439. 442. qui quod *Stratophanes* vocatur ut
in *Truculent* Plauti, hanc ex Menandrea fabula expressam fuisse
censebat Schoellius. contra quem O. Ribbeck. Alaz. 34. 5. n. 6.

79. 80. — commemorat *Sicyonium* Alciphr. 2, 4, 19 (exscr. sub tit. Ἐπιρεπόντων). fuit etiam Alexidis fabula cognominis.

438

ἄβρα· γὰρ ἀντωνούμενος
ἐρωμένην αὐτῇ μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν,
τρέφει δὲ χωρὶς, ὡς ἔλευθέραν πρόπει.

Suidas ἄβρα· Μένανδρος . . . Σικωνίῳ κτλ. 1. ἄβρ. Mein.] καὶ ἄβρ. 2. ταύτῃ Clericus. 3. τρέφει — ἔλευθέραν Dobr. Adv. II 278] τρέφειν — ἔλευθέρα. de ἄβρα cf. 64.

439

εὐλοιδόρητον, ὡς ἔοικε, φαίνεται
τὸ τοῦ στρατιώτου σχῆμα καὶ τὸ τοῦ ξένου.

Stobaeus Floril. 53, 3 Μενάνδρου Σικωνίῳ (σικνω) Λ. 1. εὐλοιδόρητον Voss. Hens. miles erat *Stratophanes* fr. 442.

440

ὁ πλέων κατήχθη, κρίνεθ' οὗτος πολέμιος·
ἐὰν δ' ἔχη τι μαλακόν, ἀγγαρεύεται.

Suidas ἄγγαροι . . . καὶ ἀγγαρεύεσθαι καλοῦσιν ὥσπερ ἡμεῖς νῦν τὸ εἰς φορηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. καὶ Μένανδρος καὶ τοῦτο ἐν Σικωνίῳ παρίσθησιν κτλ. 2. δ' add. Bentl. 'supellex, si quam secum detulit,' in portu 'fisco damnatur' Bentl. Hesych. ἀγγαρεύεται· ὑπ' ἀγγαρευτῶν κατέχεται. Bekker. Anecd. 325, 5 ἄγγαρος . . . παρὰ τοῖς βαρβάροις ὁ δημόσιος γραματοφόρος (cf. Blomfield. Aesch. Ag. 273), ὅθεν ἀγγαρεύεσθαι τὸ εἰς δημοσίαν χρεῖαν ὑπηρετεῖν. et 11 τίθεται δὲ . . . καὶ ἐπὶ τῶν τοῦ λιμένος παραφυλακῶν.

441

κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δείλαιαι φρένες.

Photius et Suidas κακὴ μὲν ὄψις· κόμμα παροιμίας κτλ. Μένανδρος Σικωνίῳ. omisso auctoris fabulaeque nomine Diogenian. 5, 89. Apost. 9, 23 (δειλία). cf. Philem. 21.

442

Στρατοφάνη, λιτόν ποτ' εἶχες χλαμύδιον καὶ παῖδ' ἕνα.

Photius Στρατοφάνη· τὴν κλητικὴν πτώσιν. Μένανδρος Σικωνίῳ κτλ. καὶ ἀεὶ οὕτως λέγει (Μένανδρος). per totam fabulam

ea vocativi forma uti poetam dicit. παῖδ' Τουρ.] πέλα cod. — Athen. 6, 230 c οἶδα κάγω τινα . . . πτωχαλαζόνα, ὃς δραχμῆς ἔχων τὰ πάντα ἀργυρώματα ἔβόα καλῶν τὸν οἰκέτην ἕνα ὄντα καὶ μόνον, ὄνόμασι δὲ χρώμενον ψαμμακοσίους· παῖ Στρομβιχίδη, μὴ τῶν χειμερινῶν ἐργυρωμάτων ἡμῖν παραθῆς, ἀλλὰ τῶν θερινῶν. cf. Eurpol. 159, 3.

443

ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.

μέμνηται αὐτῆς . . . Μένανδρος Σικυνώνιω. Schol. Platon. 375 Bekk.

444

Pollux 4, 119 οἱ παράσιτοι μελαίνῃ ἢ φαιᾷ (ἐχρῶντο ἐσθῆτι), πλὴν ἐν Σικυνώνιω λευκῇ, ὅτε μέλλει γαμεῖν ὁ παράσιτος.

445

παλίμβολος τρίπρατος

Harporation 143, 11 παλίμβολον . . . ὁ πολλάκις ἐμπολῇ μεταβλημένος παλίμπρατος παλίμβολος λέγεται, ὡς δῆλον . . . ἐν τοῦ Μενάνδρου Σικυνώνιου. Photius 374, 5 ὁ πολλάκις ἐπ' ἐμπολῇ μεταβλημένος καὶ λεγόμενος ἐν τῷ βίῳ παλίμπρατος παλίμβολος ἐλέγετο, ὡς . . . Μένανδρος. Eustath. 725, 32 φέρει δὲ καὶ (τῶν τις παλαιῶν) ἀπὸ χρήσεως τοῦ κωμικοῦ τὸ παλίμβολος τρίπρατος, καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος. Pollux 6, 164 παλίμβολος παλίμπρατος. cf. 4, 36. 6, 190. Bekker. Anecd. 291, 29 παλίμβολος . . . ὁ δοῦλος ὁ διὰ πονηρίαν πιπρασκόμενος καὶ ἄλλοτε ἄλλους δεσπότης κεκτημένος. cf. Hesych. παλίμβολος. Eustath. 1405, 7. 1542, 50. Ruhnken. Tim. 205. Nauck. Aristoph. Byz. p. 177. Δύσπρατος comoedia fuit Antiphanis. cf. II 47.

446

ἀναίνεσθαι

κoinῶς μὲν ἀρνεῖσθαι, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια λέγεται. Μένανδρος Σικυνώνιω. Harporation 17, 16. cf. Plat. com. 181.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

447

ἀπορῶν τι βούλευσαι κατὰ σαντὸν γενόμενος·
τὸ συμφέρον γὰρ οὐχ ὁρᾶται τῷ βοᾶν,
ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν δ' ἀναλογισμῷ φαίνεται.

Orion Anthologn. 1, 17 ἐκ τῶν Στρατιωτῶν Μενάνδρου. 1. ἀπορῶν K. Mus. Rh. XXX 410. 11] ὄρῶν. cf. 301, 11 et de sententia 1096. ἐρῶν Nauck. Bullet. Petersb. XII 514.

448

οὐδεὶς ξύνοιδεν ἑξαμαρτιάνων πόσον
ἀμαρτάνει τὸ μέγεθος, ὕστερον δ' ὄρῃ.

Stobaeus Floril. 4, 7 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 6) Στρατιώταις A. 1. ὄσον Mein. Stob. I XII.

ΣΤΝΑΡΙΣΤΩΣΑΙ

Pollux 6, 101 τὸ Μενάνδρου δῶμα Συναριστώσαι. *Synaristosae fuerunt Caecilii Statii*. O. Ribb. Com. R. fr.² 68.

449

— Ἔρωσ δὲ τῶν θεῶν
ἰσχὺν ἔχων πλείστην ἐπὶ τούτου δείκνυται·
διὰ τοῦτον ἐπιορκοῦσι τοὺς ἄλλους θεοὺς.

Stobaeus Floril. 63, 15 Μενάνδρου Συναριστώσαις A. 2. τούτοις B. miror cur non numerosius scripserit ἰσχὺν ἐπὶ τούτου δ. πλ. ἔχων.

450

ἀστεῖον τὸ μῆ
συνάγειν γυναῖκας μὴδὲ δειπνίζειν ὄχλον,
ἀλλ' οἰκοσίτους τοὺς γάμους πεποιημένα.

Athenaeus 6, 247. 8 Μένανδρος . . . ἐν Συναριστώσαις ἔφη κτλ. 3. i. e. vili pretio nuptias celebrasse, nullo invitato nisi qui ad familiam pertineret. cf. Antiphan. 200.

451

ἂν ἔτι πιεῖν μοι δῶ τις. B. ἀλλ' ἡ βάρβαρος
ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ᾤχετο
ἄρασ' ἀφ' ἡμῶν.

Bekker. Anecd. 358, 10 et Suidas αἴρειν τράπεζαν· ἐπὶ τοῦ παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος . . . Συναριστώσαις κτλ. 1. B. add. Cob. N. l. 24. συναριστώσαις cod. Bekk. ἂν — δῶ τις pendebant a verbis quae apud poetam praecedebant: quod moneo contra Naberum, Mnem. nov. VIII 419.

452

τρισάθλιόν γε καὶ ταλαίπωρον φύσει
πολλῶν τε μεστόν ἐστι τὸ ζῆν φροντίδων.

Stobaeus Floril. 98, 53 *Μενάνδρου Συναριστώσαις* A. cf. Antonius Mel. 155 p. 247. Maxim. Conf. 36, 79 p. 627 Combefis.

453

καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ
γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμόν, οἷος ἦν.

Bekker. Anecd. 324, 27 et Suidas ἀγαπησμόν· λέγουσι καὶ ἀγάπησιν (ἀγαπησμόν?) τὴν φιλοφρόνησιν. *Συναριστώσαις Μένανδρος* κτλ. ἀλλήλων pendet a κακῷ. Hesych. ἀγαπησμός· ἀγάπησις. Zonar. 22 ἀγαπησμός· ἡ φιλοφροσύνη. cf. Lobeck. Phryn. 352.

454

πατήρ δ' ἀπειλῶν οὐκ ἔχει μέγαν φόβον.

Stobaeus Floril. 83, 7 *Μενάνδρου Συναριστώσαις* A. de locutione ἔχειν φόβον cf. 625, 2.

455

Plinius N. h. 23, 159 (*myrtus sativae semen*) odorem oris commendat vel pridie commanducatum. item apud Menandrum *Synaristosae hoc edunt*.

456

γυναικείαν ἀγοράν

τὸν τόπον οὗ τὰ σκεύη τὰ τοιαῦτα (ταῖς γυναιξίν ἐπιτήδεια) πιπράσκουσιν . . . εἴβοις ἂν ἐν ταῖς *Συναριστώσαις Μένανδρου*. Pollux 10, 18.

Praeterea cf. 954.

ΣΤΝΕΡΩΣΑ

Cf. *Συνέφησος* Philemonis, *Συνεξαπατῶν* Batonis. Eurip. Andr. 222 ἐγὼ . . . σοὶ καὶ ξυνήρων. Liban. III 443, 9 R. nihil agit Naber. Mnem. nov. VIII 420.

457

ἄφες τὸν ἄνθρωπον. τί κόπτεις, ὦ μέλε;

Schol. Plat. 363 Bekk. et Suidas ὦ μέλε· παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ γυναικῶν λέγεται μόνον . . . παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὄπ'

ἀνδρῶν, ὡς . . . ἐν Μενάνδρου Συνερώσῃ κτλ. σημαίνει δέ· ὃ δέλλαιε, ὃ πονηρέ.

458

ἀναπετῶ

ἀναπετάσῳ. Μενάνδρος . . . ἐν Συνερώσῃ. Suidas. cf. 26

ΣΤΝΕΦΗΒΟΙ

Cicero De fin. 1, 2, 4 *Synephebos ego potius Caecili aut Andriam Terenti quam utramque Menandri legam?* De opt. gen. or. 6, 18 *eadem Andriam et Synephebos nec minus Terentium et Caecilium quam Menandrum legunt.* cf. O. Ribb. Com. R. fr.² 69. atque eodem titulo usus est L. Pomponius Bononiensis. Ribb. 250.

459

Zenobius 5, 60 οὐκ εἰμι τούτων τῶν ἡρώων· αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν βουλομένων εὖ ποιεῖν. οἱ γὰρ ἥρωες κακοῦν ἔτοιμοι μᾶλλον ἢ εὐεργετεῖν, ὡς φησι Μενάνδρος ἐν Συνεφήβοις. Schol. Aristoph. Av. 1490 ἥρωες δὲ δυσόργητοι καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάζουσι γίνονται, καθάπερ Μενάνδρος ἐν Συνεφήβοις. ubi Συνεφήβοις Heringa] συνερίφοις RV. συνερίθοις Ald. cf. etiam Hesych. κρείττονας et Arist. Av. 1492. fr. 692.

ΤΙΤΘΗ

Cf. quae ad Antiphan. 159, 4 et ad Eubuli Τίτθας adnotavimus.

460

οἱ τὰς ὄφρῦς αἶροντες ὡς ἀβέλτεροι
καὶ 'σκέψομαι' λέγοντες· ἄνθρωπος γὰρ ὅν
σκέψει σύ; περὶ τοῦ; δυστυχεῖς ὅταν τύχη·
αὐτόματα γὰρ τὰ πράγματ' ἐπὶ τὸ συμφέρον
5 ῥεῖ κἄν καθεύδῃς ἢ πάλιν τούναντίον.

Stobaeus Floril. 22, 9 Μενάνδρου Τίτθη (τιτθή) B Voss. Hens. deest in A. v. 4. 5 sine auctoris fabulaeque indicio Stob. Ecl. 1, 6(5), 14 b Wachsm. perperam coniuncti cum fr. 275. 3. σκέψη libri. σύ; περὶ τοῦ; Cob. Mnem. VI 311] σύ περὶ του. περιτίτου N. περιτιοῦ ἢ περιτίτου B². περὶ τούτου Ars. σκέψει τι περὶ του Cob. Mnem. nov. II 34. δυστυχεῖς N¹. σύ περὶ τοῦ δυστυχήσ' ὅταν τύχη Dobr. Adv. II 281. (an te curis enecabis, idque ut quandoque fortunae vi opprimaris?). 4. ἐπὶ] ἐπεὶ Voss. Hens. 5. κἄν om. B¹ N Ecl. καθεύδηση (sic) FP². καθεύση P¹. καθευδήση Voss. Hens. Flor.

1. 'quam stolidi sunt philosophi qui' cet. 3. *ὅταν τύχη* ut Philem. 16. Men. 178. 5. Timotheum pinxerant inimici *κοιμώμενον*, *τὴν δὲ Τύχην τὰς πόλεις διακτύω περιβάλλουσαν*. Plut. Sull. 6.

461

*ἦν ἄν τις ὑμῶν παιδίον
ἤτήσατ' ἢ κέχρηκεν, ἄνδρες γλυκύτατοι.*

Suidas *αἰτήσασθαι τὸ χρῆσασθαι*. *Μένανδρος Τίτθῃ κτλ.* Zonaras 95 *αἰτήσασθαι τὸ χρῆσασθαι*. *ἄνδρος τίτθην* (i. e. *Μένανδρος Τίτθῃ*) *ἦν ἄν κτλ.* atque *ἦν etiam *V Med. Suid. 1. ἦν ἄν*] *ἤδη C. F. Hermann. εἴ Pors. Adv. 292. παιδίον] λοπάδιον Herwerd. Nov. add. crit. 40. at Caec. Stat. Titth. 1 quae non peperit lacte non habet. cf. etiam 3. 4. itaque subditum infantem significari adparet. 2. γλυκύτατοι optime convenit tali mulieri qualem nutricem fuisse fingas: quod moneo contra Bernhardy. sententia haec fere videtur fuisse: raro invenias mulierem quae non infantem aliquando mutuum aut rogaverit aut dederit. verba quomodo sint restituenda nescio. — cf. 476.*

ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ

Cf. quae ad Cratini *Trophonium* adnotantur I 79.

462

*ξένου τὸ δεῖπνόν ἐστιν ὑποδοχῆς. Β. τίνος;
ποδαποῦ; διαφέρει τῷ μαγεῖρω τοῦτο γάρ
οἶον τὰ νησιωτικὰ ταντὶ ξενύδρια
ἐν προσφάτοις ἰχθυοῖσι τετραμμένα
5 καὶ παντοδαποῖς, τοῖς ἀλμίοις μὲν οὐ πάνυ
ἀλίσκετ', ἀλλ' οὕτω παρέργως ἄπτεται·
τὰς δ' ὀνθυλεύσεις καὶ τὰ κεκαρκευμένα
μᾶλλον προσεδέξατ'. Ἀρκαδικὸς τοῦναντίον
ἀθάλαττος ἐν τοῖς λοπαδίοις ἀλίσκεται·
10 Ἰωνικὸς πλούταξ· ὑποστάσεις ποιῶ,
κάνθανλον, ὑποβινητιῶντα βρώματα.*

Athenaeus 4, 132 e *Μένανδρος ἐν Τροφονίῳ κτλ.* v. 10. 11 idem 12, 517 a (*μνημονεύει τοῦ κανθαύλου*) *Μένανδρος Τροφονίῳ κτλ.* v. 10 Pollux 6, 60 *αἱ δὲ περιτταὶ σκευασίαι ὀνθυλεύσεις . . ἐκαλοῦντο, ὡς παρὰ Μενάνδρου αἱ ὑποστάσεις, ζωμὸς παχὺς ἀμύλω πηγνύμενος. 'iusculum admixta farina faecis instar constipatum.'* Mein. Iren. Socr. Hist. ecll. 3, 7 p. 176 (*σημαίνει ἢ ὑπόστασις*)

παρὰ Μένανδρον τὰ καρυκεύματα. v. 11 Athenaeus 1, 9 c περιε-
λῶν . . τὰς μαγειρικὰς μαργανείας καὶ τὰ, ὡς ὁ Μένανδρος φησιν,
ὑποβινητιῶντα βρώματα (exscr. Eustath. 1724, 54). 'cibaria
Venere[m] irritantia'. Mein. cf. adesp. 887.

1. ὑποδοχή Dobr. Adv. II 278. ξένου — ὑποδοχή τινος. B.
ποδ. Herwerd. Stud. crit. 89. nam 'quis sit hospes scire coqui
non interest,' sed unde sit. 3. τὰ Grot. Excerpt. 745] τὰ μὲν A.
8. Ἀρκαδικὸς Bentr.] γεται Ἀρκαδικὸς A. εἰ δέ τις ἔρχεται Ἀρκ. VL.
9. ἀθάλαστος A. ἐν] ὦν Mein. λεπαδίους Madvig. Advers. crit. III
54, quia non patellae commemorandae sint, sed esca. 10. ὑπόστασις
A 517. ποιῶ Coraes] ποιῶν utrobique A. ποθεῖ (sublata post
πλούταξ interpunctione) Grotius. πίων Dobr. 11. κἀνανλον ὑπο-
βινητιῶντα A 132.

10. Ἴων. πλ. i. e. εἰ δὲ Ἴων. πλ. ἐστίν. de voce πλούταξ cf. Eupol.
159, 9. Herodian. I 42, 23. 524, 16. II 8, 15. de *candaulo*
Nicostr. 17 et Athen. 12, 516 cd.

463

τὸ μῆδὲν ἀδικεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 9, 20 Μεινάνδρον Τροφωνίῳ A. μῆθὲν A. cf.
fr. 19. 284. 568, 3 et Cobet. N. l. 85.

464

Harpocration 41, 3 ὅτι δὲ λύσαντες τὴν λήκυθον ἐχρῶντο τῷ
ἱμάντι πρὸς τὸ μαστιγοῦν, Μένανδρος Τροφωνίῳ.

465

χορτασθεῖς

Μένανδρος ἐν Τροφωνίῳ ἔφη. Athenaeus 3, 99 f. cf. Cratin.
142. Aristoph. fr. 154. Eubul. 30.

ΤΑΡΙΑ

Cf. quae ad Antiphanis *Hydriam* adnotantur. Schol. Arist.
Av. 602 ἐν ὕδριαις ἔκειντο οἱ θησαυροί. Quintilian. 11, 3, 91 *senis*
sermo in Hydriae prologo. de anonymi Romani *Hydria* cf. O.
Ribbeck. Com. R. fr.² 112.

466

ὡς ἡδὺ τῷ μισοῦντι τοὺς φαύλους τρόπους
ἐρημία, καὶ τῷ μελετῶντι μῆδὲ ἐν

πουηρόν ικανόν κτήμ' ἀγρός τρέφων καλῶς.
 ἐκ τῶν ὄχλων δὲ ζήλος, ἢ τε κατὰ πόλιν
 5 αὐτῆ τρυφή λάμπει μὲν, ἐς δ' ὀλίγον χρόνον.

Stobaeus Floril. 58, 8 Μενάνδρου Ἰδρίας A. v. 1. 2 (ἐρημία)
 idem 56, 11 Μενάνδρου Ἰδρία A. 1. τρόπους om. 56. 3. 4. τρέ-
 φων — ἢ τε om. B. del. A². πόλιν B. 5. δ' ὀλίγον] ὀλίγον δὲ
 Voss. Hens. ὀλίγον δ' ἐς Mein. ed. mai.

4. ἐκ] οὐκ G. A. Hirschig. Ann. crit. 24. at sententia est:
 'ex magno hominum concursu et turba necessario concertatio ori-
 tur'. 5. fortasse λαμπρά.

467

γέροντα δυστυχοῦντα τῶν θ' αὐτοῦ κακῶν
 ἐπαρόμενον λήθην ἀνέμνησας πάλιν
 ἐπὶ τάτυχεϊν τ' ἡγριεας.

Stobaeus Floril. 104, 2 Μενάνδρου Ἰδρίας A. 2. ἐπαγομένων
 A Voss. 3. ἐπὶ τάτυχεϊν Grot.] ἔπειτ' ἀτυχεῖν. ἔπειτα τυχεῖν Voss.
 Hens. 'qui hoc loco senex commemoratur, fortasse idem est, a quo
 prologus fabulae actus est.' Mein.

468

εὐθὺς καταχρήσεσθ' αὐτὸν ἀνορωρυγμένην
 ταύτην ἰδόντα.

Suidas ἀνορωρυγμένον, οὐχὶ ἀνωρυγμένον λέγουσιν. Μέναν-
 δρος Ἰδρία κτλ. Bekker. Anecd. 405, 28 Μένανδρος· τὴν ἀνορω-
 ρυγμένην ταύτην ἰδών. καταχρήσεσθ' αὐτὸν Bernhardt] καταχρήσε-
 σθαι τὸν AC. καχρήσασθαι τὸν ceteri. ἀνορωρυγμένην BCE Suid.
 et Bekk. An.] ἀνορωρυγμένον. Ἰδρία A] ἰδρία. — 'statim ipsum
 sibi mortem conscilurum, quando effossam urnam intellexerit'. Bernh.

469

οἱ Θράκες, Αἴβυ,

Τρωῆς καλοῦνται· πάντα νῦν ἤδη 'σθ' ὁμοῦ.

Schol. Plat. 380 Bekk. ἔχει (τὸ ὁμοῦ) καὶ δύναμιν συλλεκτι-
 κήν, ὡς παρὰ Μενάνδρω ἐν Ἰδρία κτλ. ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐν τῷ
 αὐτῷ. 1. Αἴβυ | Τρωῆς Cobet. N. 1. 22. 3] Λιβύτρωες. 'Λίβυς
 servile nomen est, ut Φρύξ, Σύρος, Τίβιος, Λυδός, Καρίων, Γέτας'.
 etiam Lysandri frater Libys erat. Xen. Hell. 2, 4, 28. 2. ἤδη 'σθ'
 ἠιδεῖσθ' B. de locutione πάντα ὁμοῦ cf. Aristoph. fr. 543, 6.

470

οἱ δὲ κατὰ χειρῶν λαβόντες περιμένουσι φίλτατοι.

Athenaeus 9, 408 ef Μένανδρος Ὑδρία κτλ. Phryn. Epit. 327 μεστὴ ἢ κωμῶδία τοῦ κατὰ χειρός, ubi cf. Lobeck. uterque numerus usitatus, singularis in antiqua comoedia frequentior. fortasse περιμένουσι, φίλτατοι (φίλτατε).

471

παρουσία

Hesychius οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ ὑπάρχοντα. καὶ μήποτε ἢ παρὰ πρόθεσις παρέλκει. Μένανδρος Ὑδρία (ὑδρίας cod.). cf. Cratet. 16.

ΤΜΝΙΣ

Meretricis nomen est Lucian. Dial. mer. 13. sed cum Ammon. 5 et Harpocrat. 94, 7 ἐν τῷ Ὑμνιδί praebent (ceteri articulum omittunt), non dubito quin Menander *virum* significaverit. cf. Ἀλεξίς, Ἀμφίς, Δοῦρις, Αὔσις, Χρῦσις. itaque recte scrib. Ὑμνίς, Ὑμνιδός cet.

472

νῆ τὴν Ἀθηναῖν, μακάριόν γ' ἢ χρηστότης
 πρὸς πάντα καὶ θαυμαστὸν ἐφόδιον βίῳ.
 τούτῳ λαλήσας ἡμέρας σμικρὸν μέρος
 εὖνους ἐγὼ νῦν εἶμι. 'πειστικὸν λόγος'
 5 πρὸς τοῦτ' ἂν εἴποι τις μάλιστα τῶν σοφῶν.
 τί οὖν ἐτέρους λαλοῦντας εὖ βδελύττομαι;
 τρόπος ἔσθ' ὁ πείθων τοῦ λέγοντος, οὐ λόγος.
 τὸ γὰρ λέγειν εὖ δεινὸν ἐστὶν εἰ φέροι
 βλάβην τινά.

v. 1—7 Stobaeus Flor. 37, 18. 19. 18 (v. 1—6) Μενάνδρου Ὑμνίς Voss. Hens. deest in A. 19 Μενάνδρου Ὑμνίς (sic) A. v. 7 Plutarch. Mor. 801 c τὸ τοῦ Μενάνδρου κτλ. v. 1—7 recte coniungunt Voss. Hens. et Trinc. v. 8. 9 add. K. nam v. 7—9 sine lemmate Maximus Conf. Serm. 15 p. 580 ed. Combefis. Paris 1765. 1. γ' add. Clericus. μακάριόν τι χρ. Mein. χρηστότης καὶ αἰδώς Voss. Hens. sed καὶ αἰδ. del. m¹. 2. τῷ βίῳ Voss. H. N. 3. τούτῳ superscr. οἰς Voss. H. μέρους idem. 4. πειστικὸν B²] πιστικόν. 6. εὖ N. εὖ superscr. οὐ Voss. H. 7. ἔστω Maxim. 9. τινὰ βλάβην Maxim.

473

οὐ πάνυ τι γηράσκουσιν αἱ τέχραι καλῶς,
 ἂν μὴ λάβωσι προστάτην φιλάργυρον.

Stobaeus Floril. 61, 3 Μενάνδρου Ἰωνίδου A. Maximus Tyr. Dissert. 30 p. 320 μὴ ἐνόηλει τῇ τύχῃ· οὐ γὰρ τοῖς δεομένοις δίδωσιν. μὴ ἐνόηλει τῇ τέχνῃ· ἀπούεις γὰρ Μενάνδρου λέγοντος κτλ. 1. τι] τοι A Stob. γηράσκουσιν] γὰρ πράττουσιν Herwerd. Mnem. nov. VI 75. nihil novandum in ecloga minime perspicua: nam neque προστάτης utrum sit *artifex*, ut in Protagora ἐπιστάτης, an *patronus*, neque cur *avarus* opus sit artibus ut honeste senescant vel crescant satis adparet.

474

νῦν δὲ κατὰ πόλιν
 εὔρηκε τὸν ἕτερον, τὸν σέ, τὸν ἐμὲ τουτονί.

Apollonius De pron. p. 13 Schneider. Ἀττικοὶ γοῦν τὸν ἐμέ. Μένανδρος ἐν Ἰωνίδι κτλ. Bekker. Anecd. 923, 10 καὶ Μένανδρος ἐν ὕδατι (Ἰωνίδι)· τὸν ἐμὲ τουτονί. 2. πρότερον ἢ σὲ τὸν ἐμέ τ. H. Iacobi V CCLXVI. τὸν ἕτερον, σέ. B. τὸν ἐμὲ τ.; Herwerd. Stud. crit. 89. — cf. Plat. Soph. 239a ibique Heindorf.

475

ἀλλὰ τὰργυρώματα
 ἦκω λαβεῖν βουλόμενος.

Athenaeus 6, 231 a Μένανδρος . . . ἐν Ἰωνίδι κτλ.

476

οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος

Harpocration ἡτημένην· αἰτεῖσθαι ἔλεγον τὸ κηρᾶσθαι. Μένανδρος ἐν τῷ (perperam Mein. τῇ) Ἰωνίδι κτλ. Ammon. 5 τὸ μὲν γὰρ αἰτῶ ἐπὶ τοῦ ἄπαξ τι λαβεῖν καὶ μὴ ἀποδοῦναι, τὸ δὲ αἰτοῦμαι ἐπὶ τοῦ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῷ Ἰωνίδι διαστέλλει κτλ. similiter Suidas αἰτήσασθαι et αἰτούμενος (utribique Ἰωνίδι). Bekker. Anecd. 359, 15 αἰτούμενος· κηρᾶμενος. Men. Ἰωνίδι κτλ. ibid. 81, 18 αἰτεῖν καὶ αἰτεῖσθαι διαφέρει· οὐ πῦρ γὰρ κτλ. et 360, 4 αἰτήσασθαι· τὸ χρήσασθαι. Μένανδρος. cf. etiam Phot. 77, 1. — idem fr. 136.

477

βάκηλος εἶ

Zenobius Milleri 2, 70 (Mélanges 365) βάκηλος εἶ· αὐτῇ τέτα(κ)ται κατὰ τῶν ἐκλύτων καὶ ἀνάνδρων. λέγεται δὲ κυρίως

βάκηλος ὁ ἀπόκοπος. μέμνηται αὐτῆς. Μένανδρος ἐν Ἑρμιόδῳ (sic). Hesychius βάκηλος ὁ μέγας ἢ ἀνόητος, ἢ ὁ ἀπόκοπος, ὁ ὑπ' ἐνίων γάλλος. οἱ δὲ ἀνδρόγυνος. ἄλλοι παρειμένος, γυναικώδης. παρὰ Μενάνδρῳ Ἑρμιόδῳ. cf. Alexid. 100. Antiphan. 113, 2. Lucian. Eunuch. 8 τὸ τοῦ εὐνούχου καὶ τῶν βακχῶν χεῖρον εἶναι· τοὺς μὲν γὰρ κἄν πεπειρᾶσθαι ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθύς ἀποκεκόφθαι καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι.

478

κιγκλισμός

Μένανδρος ἐν Ἑρμιόδῳ (Ἑρμιόδῳ) φησὶν ἀντὶ τοῦ τάραχος. Etymol. Gud. 321, 28. Zonaras 1209 κιγκλισμός ἀντὶ τοῦ τάραχος. οὕτω Μένανδρος. Bekker. Anecd. 1215 et 1459 not. ex cod. Barocc. 50, Cramer. Anecd. Ox. II 454, 22 καὶ Μένανδρος (ἐν Ἑρμιόδῳ add. Bekk. 1459, ἐν Ἑρμιόδῳ Cram.) κιγκλισμός φησὶν ἀντὶ τοῦ τάραχος.

479

παρυφές

Hesychius παρυφές· Μένανδρος ἐν Ἑρμιόδῳ. Pollux 7, 46 ἢ παρυφές. at rectius Pollux ipse 7, 53 et Photius 388, 13 παρυφές (πάρυφες). cf. Aristoph. fr. 320, 7.

480

πόσθων

ὁ παιδαριώδης καὶ ἀνάγωγος. Μένανδρος ἐν Ἑρμιόδῳ. Bachmann. Anecd. I 357, 8. Photius πόσθων· δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα κατὰ μεταφοράν. Hesychius πόσθωνας . . . τοὺς παῖδας . . . ἄλλοι μωροὺς ἢ παιδαριώδεις. idem σμόρδωνες· ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τῶν μορίων, ὡς πόσθωνες. cf. Arist. Pac. 1300.

ΤΙΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ Η ΑΓΡΟΙΚΟΣ

Fabulas cognomines scripserunt Cratinus minor, Alexis, Philemon, Eudoxus. de quattuor (vel duabus) Caecilii Statii *Hypobolimaecis* cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 47 sq. Agroik. 10. 12 sq. atque *Rastrariae* quidem cognomen optime convenit cum altero Menandreae comoediae titulo. Varro R. r. 2, 11, 11 *vocantur διφθερίαι . . . in comoediis qui in rustico opere morantur, ut apud Caecilium in Hypobolimaeco habet adulescens.* ac sine dubio filius agrestis cum rastro inducebatur. Cic. Pro Rosc. Am. 16, 46 *aequid videtur . . . senex ille Caecilianus minoris facere Eutychum filium rusticum quam illum alterum Chaecrestratum? . . . alterum in urbe secum honoris causa habere, alterum rus supplicii causa relegasse?* quae ad Men-

andream non minus quam ad Caecilianam pertinent. cf. Quintilian. 1, 10, 18 (fr. 495). 10, 1, 70 (exscr. sub tit. Ἐπικλήρου). finxerat poeta duorum filiorum patrem alterum suppositicium in urbe, alterum genuinum ruri educasse.

481

- τοῦτον εὐτυχεστάτον λέγω,
 ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
 τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ,
 τὸν ἥλιον τὸν κοινόν, ἄστρο', ὕδωρ, νέφη,
 5 πῦρ· ταῦτα, κἂν ἑκατὸν ἔτη βιῶς, ἀεὶ
 ὕψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους,
 σεμνότερα τούτων ἕτερα δ' οὐκ ὕψει ποτέ.
 πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον,
 ὃν φημι, τοῦτον ἢ 'πιδημίαν, ἐν ᾧ
 10 ὄχλος, ἀγορά, κλέπται, κυβεῖαι, διατριβαί·
 ἂν πρῶτον ἀπίης καταλύσεις, βελτίονα
 ἐφόδι' ἔχων ἀπῆλθες, ἐχθρὸς οὐδενί·
 ὁ προσδιατρίβων δὲ σκοπιάσας ἀπάλεσε,
 κακῶς τε γηρῶν ἐνδεής που γίνεται,
 15 δεμβόμενος ἐχθροὺς ἡῶρ', ἐπεβουλεύθη ποθέν,
 οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον.

Stobaeus Floril. 121, 7 *Μενάνδρου Ὀβολιμαίου* A. v. 8 monost. 444. a. v. 8 alteram eclogam incipere suspicatur Mein. 4. ἄστρο' Bentr.] ἀστέρας Voss. ἀστέρας A. 5. κἂν ἑκατὸν ἔτη Porson. Adv. 292] ἔτη κἂν ἑκατὸν. βιῶς ἀεὶ Mein.] βιώσεται A. βιώσεται Vind. Voss. Hens. (ubi bis haec ecl.). βιώσει B. βιῶς ἔτι Pors. γὰρ ἔτη κἂν ἑκατὸν βιῶς ἔτι Iacobs. Addit. Ath. 106. ταῦτ' ἔτη κἂν ἑκατὸν ἔτι βιῶς, ἀεὶ Duebn. 6. ὕψει AB Voss.] ὄχει. 7. δ' add. Pors. ἕτερ' ἄρ' Bernhardy Hist. litt. gr. I 29, totum versum uncis includens. 9. ὃν φημι] *Εὐφημε* Heringa Obs. 257. Ὀνήσιμε Nauck. prius probat M. Haupt. Opusc. III 607. ἢ 'πιδημίαν, ἐν ᾧ Porson.] τὴν ἐπιδημίαν ἄνω AB Voss. ἀπιδημίαν βροτῶν Grot. τοῦτον τὸν ἐπιδημίαν, ἐν ᾧ Iacobs. Add. Ath. 33. τὴν ἐπιδημίαν ἄνω Bentr. τοῦτον ἀπιδημίαν ἄνω | ὄχλος Lennep. Phalar. 103. τὴν ἄνω 'πιδημίαν Nauck. 11. πρῶτον ἀπίης AB Voss.] πρῶτος ἀπέλθης. πρῶτος etiam Vind. πρῶτ' ἀπέλθης Porson. πρῶτος pro πρῶτος Preller. Philol. III 522. πρῶτ' ἀπέλθης καταλύσεως 'si prius abis quam conventus dissolvitur' M. Haupt. Opusc. III 608. Herwerd. Nov. add. erit. 40 propter peccatum metricum non commemoro. 13. σκοπιάσας A]

κοπιάσας. δ' ἐκοπίασεν ἀπολέσας Porson. ὁ δὲ προσδιατρίβων κοπιάσας ἀπώλεσεν Mein. Philol. XIII 525, comparans ἀνιᾶν et ἀνιάζειν. idem ἐκοπίασεν ἀπολυθείς (καταλ.) Stob. III xxii. 14. που M. Haupt.] του. 'pronomen indefinitum absurdum est.' 15. ἡϋρ' A] εϋρ'. 16. ἀπήλυθεν Voss. H. (fol. 81 v.).

4. *miror caelum non commemorari.* fortasse τὸν ἥλιον, τὸν οὐρανόν κτλ. cf. etiam quae adnotantur ad 531, 7. cum v. 8 sq. cf. Alexid. 219, 10 sq. 5. πῦρ. cf. 537, 2. 11. scribendum videtur ἂν πρὸ καταλίπης ταῦτ' ἀνύσας et 13. δὲ κοπιάσας ἀπέλιπεν. πρὸ sic (non de anni dieive tempore) etiam Plat. Parm. 135 c. 14. γηγῶν. cf. Plat. Critiae 112 c. Xen. Cyr. 4, 1, 15. Isae. 2, 22. 16. εὐθανάτως. cf. 23, 2. Cratin. 413. εἰς χρόνον 'qui in vitam venit diu ibi moraturus' Mein. 1.

482. 483

παύσασθε νοῦν λέγοντες· οὐδὲν γὰρ πλέον
 ἀνθρώπινος νοῦς ἐστίν, ἀλλ' ὁ τῆς τύχης
 (εἴτ' ἐστὶ τοῦτο πνεῦμα θεῖον εἴτε νοῦς)
 τοῦτ' ἐστὶ τὸ κυβερνῶν ἅπαντα καὶ στρέφον
 5 καὶ σῶζον, ἢ πρόνοια δ' ἢ θνητὴ καπνὸς
 καὶ φλήγαφος. πείσθητε κοῦ μέμψεσθέ με·
 πάνθ' ὅσα νοοῦμεν ἢ λέγομεν ἢ πράττομεν
 τύχη 'στίν, ἡμεῖς δ' ἐσμὲν ἐπιγεγραμμένοι.

 τύχη κυβερνᾷ πάντα· ταύτην καὶ φρένας
 10 δεῖ καὶ πρόνοιαν τὴν θεὸν καλεῖν μόνην,
 εἰ μὴ τις ἄλλως ὀνόμασιν χαιρεῖ κenoῖς.

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 1 a Wachsm. *Μενάνδρου Ὑποβολιμαῖω* P.² ὑποβολιμαῖος FP¹. a v. 9 nova ecloga incipit in FP, ut iam voluerat Mein. 1. quam incerto poetae tribuit Wachsmuth. ac sane offendunt κυβερνᾷ πάντα v. 9 ex v. 4 repetita. 1. λέγοντες K. Mus. Rhen. XXX 399, tum nesciens id occupatum esse ab Heimsoethio Ind. Bonn. aest. 1867 xvii] ἔχοντες. πλέον] Κλέων Mein. Phil. XII 369, hic πλέον non defendi Philem. 118 a recte indicans. 2. ἀνθρ. Mein.] ἀνθρ. FP. 3. εἴτε νοῦς FP. εἴτ' ἄνου O. Hense. εἴτε μὴ Mein. εἴθ' ὁ λῆς Heimsoeth. verba nondum sanata. 4. τοῦτέστι F. τουτέστι P. ἅπαντα add. Bentr. στρέφον F] στρέφων (ων m.² in ras.) P. τρέφον Mein. 5. σῶζον F] ζῶον (supra o m.² ω) P. δὲ FP. 7. πάνθ' ὅσα Salm. ap. Grot.] ἅπανθ' ὅσα FP. ἅπανθ' ἔ Heeren. νοοῦμεν Canter.] ποιοῦμεν FP. λέγομεν Canter.] γέγονεν FP. 8. τύχη 'στίν Grot.] τύχη ἐστίν F. τύχης ἐστίν P. 10. τὴν FP] καὶ

Wachsm. τὴν θεῶν Bentr. 11. ἄλλος ἄλλως FP. ὄνόμασι FP. χαίρει P²] χαίρειν FP¹.

τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία Chaerem. 2. cf. adesp. 147 et incert. comic. 35 (48) Ribb. *felicitas est quam vocant sapientiam* (cont. M. Haupt). — 1. Eurip. fr. 22 N. τὴν δ' εὐγένειαν.. μὴ μοι λέγε. 7. ex solemnī precationum formula. Xen. Hipparch. init. θύοντα χρῆ αἰτεῖσθαι θεοῦς ταῦτα δίδουαι καὶ νοεῖν καὶ λέγειν καὶ πράττειν, ἅφ' ὧν θεοῖς κεχαρισμενώτατα ἄρξείας ἄν. cf. Anab. 5, 6, 28 (Mein. 1). 8. [Demosth.] 59, 43 ἦν συκοφάντης τῶν . . . ἐπιγραφομένων ταῖς ἀλλοτρίαις γνώμαις. cf. Aeschin. 1, 188. — ceterum cf. Studemund Wochenschr. f. klass. Philol. 1886, 21. 2.

484

τὰ δεύτερο' αἰεὶ τὴν γυναῖκα δεῖ λέγειν,
τὴν δ' ἡγεμονίαν τῶν ὄλων τὸν ἄνδρ' ἔχειν.
οἶκος δ' ἐν ᾧ τὰ πάντα πρωτεύει γυνή,
οὐκ ἔστιν ὅστις πάποτ' οὐκ ἀπώλετο.

Stobaeus Floril. 74, 5 Μενάνδρου Ἵποβολιμαίου A. 1. αἰεὶ Mein.] αἰεὶ. 3. sic Bentr. οἶκία δ' ἐν ἧ πρωτεύει πάντα AB. 4. ὅστις Bentr.] ἦτις. — 1. τὰ δεύτερα λέγειν ut 223, 17.

485

τοῦτο μόνον ἐπισκοτεῖ
καὶ δυσγενεῖα καὶ τρόπου πονηρία
καὶ πᾶσιν οἷς ἔσχηκεν ἄνθρωπος κακοῖς,
τὸ πολλὰ κεκτηῖσθαι· τὰ δ' ἄλλ' ἐλέγχεται.

Stobaeus Floril. 91, 9 Μενάνδρου Ἵποβολιμαίου A. 2. δυσγενεῖα — πονηρία Bentr.] δυσγένειαν — πονηρίαν. 'solae divitiae sunt quae hominum vitia tegant'. 'alioqui' ea vitia 'redarguantur et deteguntur'. Bentr.

486

οὐ παντὸς ἀγαθοῦ τὴν πρόνοιαν αἰτίαν
κρίνων ἂν ὀρθῶς ὑπολαβεῖν τίς μοι δοκεῖ,
ἄλλ' ἔστι καὶ ταυτόματον ἔνια χρήσιμον.

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 10 Wachsm. Μενάνδρου Ἵποβολιμαίου (rubr. superser. τοξενῶ) F. 1. οὐ] υ F (o pro rubr. om.). δ Mein. 2. ἂν οὐκ ὀρθῶς ὑπολαβεῖν μοι Mein. 3. ἔνια F, ἔνια corr. ἐνίοτε P. ἐνίοις Mein. ἔνθα Usener. sed cf. 421.

487

ἀεὶ κράτιστόν ἐστι τάληθῆ λέγειν.
ἐν παντὶ καιρῷ τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλείστον μέρος.

Stobaeus Floril. 11, 11 Μενάνδρου Ἑποβολιμαίῳ Α.

488

πολλῶν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν θηρίων
ὄντων, μέγιστόν ἐστι θηρίον γυνή.

Stobaeus Floril. 73, 56 Ἑποβολιμαίου Α. cum Menandri Hypobolimachus omnium fuerit clarissima, dubium vix potest esse quin ea ipsa significetur. 1. θηρίον Β.

489

Ἄπολλον, ἀλλὰ σκαιὸν οὐ μετρίως λέγεις,
μετὰ μαρτύρων ἀτυχεῖν, παρὸν λεληθῆναι.

Stobaeus Floril. 109, 3 (ὅτι δεῖ τὰς ἀτυχίας κρύπτειν) Μενάνδρου Ἑποβολιμαίῳ Α. 2. λεληθῆτα Nauck., quod non necessarium.

490

δυσπαρακολούθητόν τι πράγμα' ἐστὶν τύχη.

Stobaeus Ecl. 2, 1, 6 Wachsm. Μενάνδρου Ἑποβολιμαίου FP. quae F. addit ἡσιόδου πυνδάρον, ea pertinent ad ecl. 7. 8. — τι] δὲ monost. 660. ἐστὶν Clericus] ἐστὶ FPL. ἔσθ' ἢ monost. — δυσπαρακολούθητον, i. e. δυστέκμαρτον.

491

τὸν ἄμητα, Χαίριππ', οὐκ ἔῃς πέττειν τινά.

Athenaeus 14, 644 f ἄμης πλακοῦντος γένος ... Μενάνδρος ἐν Ἑποβολιμαίῳ κτλ. sic Porsonus. αμητα χαίριππουκειαεσ πέττειν Α. om. versum C. fortasse πέττειν. Β. τινά | ἄμητα; — de Chaerippo, si is idem est, cf. Phoenicid. 3, 2. Athen. 10, 416 e. Aelian. V. h. 1, 27.

492

ὥς μηδὲν ἀποκρινουμένου δ' οὕτω λάλει.

Bekker. Anecd. 429, 13. 16 et Suidas ἀπόκριναι· ἀποκρινεῖται λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκριθήσεται. Μενάνδρος . . . Ἑποβολιμαίῳ

(ὑποβολιμαία Bekk. cod.) κτλ. ἀποκρινουμένον — λάλει G. A. Hirschig. Ann. crit. 24 et Cobet. N. I. 58] ἀποκρινουμένῳ — λαλεῖν. ἀποκρινόμενα codices Suid. οὕτως Suid. τούτῳ 'mili' Mein.

493

γέρον ἀπεμέμκτ' ἄθλιος λέμφοσ.

Ammonius 88 λέμφοι παρὰ Ἀττικοῖσιν οἱ κορυζῶδεισ ἐλέγοντο καὶ μυζῶδεισ. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ (-οῖσ) κτλ. ἀπεμέμκτ' Burmann. Praef. Bentr. Emend. 24] ἀπέμκτ'. Pollux 2, 78 τὸ (τὴν κόρυζαν) ἀφαιρεῖν ἀπομύττειν . . . ἤδη δέ τινεσ τῶν κομμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον. Hesych. ἀπομύττειν. ἐξαπατᾶν, γοητεύειν. Terent. Phorm. 4, 4, 1 ἐμυνκτι argentó scenes. Horat. A. p. 238 emuncto Simone. — deest in fine iambus.

494

μικρὰ Παναθηναί' ἐπειδὴ δι' ἀγορᾶσ πέμποντά σε,
Μοσχίων, μήτηρ ἐώρα τῆσ κόρησ ἐφ' ἔρματος.

Photius et Suidas πέμπειν τὸ πομπεύειν. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ ἢ Ἀγορίκῳ κτλ. 1. ἐπειδὴ Bentr. ap. Kuster.] ἐπει. πέμποντας ἐμοσχίων ABVE Suid. 2. μήτηρ] μηρ (supra scr. ὦ) A Suid. trimetros Naberus restituit in Phot. ed.

Choricus Apol. mim. (Revue de philol. 1877, 228) τῶν Μενάνδρου πεποιημένων προσώπων Μοσχίων μὲν ἡμᾶσ παρεσκεύασε παρθένουσ βιάζεσθαι, Χαιρέστρατοσ δὲ ψαλτρίας ἐρᾶν, Κνήμων δὲ δυσκόλουσ ἐποίησεν εἶναι, Σμικρῆνησ δὲ φιλαργύρουσ. Chaerestratum fratrem esse Moschionis conlata Caeciliania fabula censet O. Ribbeck. Agroik. 11.

495

Quintilianus 1, 10, 18 apud Menandrum in Hypobolimaeco senex repositenti filium patri velut rationem inpendiorum quae in educationem contulerit exponens psaltis se et geometris multa dicit dedisse. fortasse ψάλταισ ἔδωκα πολλὰ καὶ γεωμέτραισ.

496

Schol. Aristoph. Lysistr. 378 περὶ γαμηλίῶν λουτρῶν Μένανδρου ἐν Κορηί φησι καὶ ἐν Ὑποβολιμαίῳ. cf. 57.
Cf. praeterea fr. 202.

ΦΑΝΙΟΝ

Athenaeus 13, 567 c ἀπὸ ἐταιριῶν ἔσχε τὰσ ἐπιγραφὰσ . . . Μενάνδρου Θαῖσ καὶ Φάνιον. cf. quae ad Pherecratis Corianno ad-

notantur l 162. 3. Herodian. II 757, 22 inter adpellativa nomina neutra in nomina propria feminina commutata recenset ἡ *Λεόντιον*, ἡ *Χρυσίον*, ἡ *Φάνιον*. sed cum *Φανιον* a *φανός* sit deductum ut *Χρυσίον* a *χρυσός*, scribendum videtur *Φανίον*.

497

οἶα δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν
τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δεινὸν ὑπέροφθα,
πυργοῦντες αὐτούς.

Stobaeus Floril. 102, 3 κατὰ ἰατρῶν *Μιμνέριμον Νάννου* A. *Μιμνέριμον κατὰ ἰατρῶν* Voss. Vind. *Μενάνδρου* Porson. *Φανίου* Mein. *Mimmermi Nanno* distichis conscripta est. 1. ὅποια Bergk. et Cobet. Mnem. nov. II 449. 2. ὑπέροφθα B] ὑπὲρ φόβον. 3. *πυργοῦν* sic praeter ceteros Euripides. cf. Med. 526. Tro. 608. Herē. fur. 475. Or. 1568. Rhes. 122. — quamquam (ut 499) nequaquam certum est haec ex hac fabula excerpta esse, tamen hic omittere nolui.

498

ὑπελήλυθέν τέ μου
νάγκα τις ὄλον τὸ δέσμα.

Athenaeus 7, 314 b *νάγκα*. *Μένανδρος* δὲ ἐν *Φανίῳ* (sic Schweigh., *φανῶι* A) διὰ τοῦ α ἔφη κτλ. μηδενὸς τῶν παλαιῶν οὕτω κεχημένον. et sine fabulae indicio Eustathius 1173, 47 (*ὑπελήλυθέ μου*). ὄλον τὸ δέσμα *νάγκα τις* Dobr. Adv. II 279. de voce *νάγκα* cf. Lob. Phryn. 331.

499

ἄνθρωπος ὢν ἡμαρτον οὐ θαυμαστέον.

Orion Anthologn. 8, 11 *Φανιεύς*. *Φανίου* Schneidewin.

500

φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος ἀγοραστής.

Athenaeus 4, 171 a παρὰ *Μενάνδρῳ* ἐστὶ κοινότερον (*ἀγοραστής*) ἐν *Φανίῳ* κτλ. deest ultimus iambus. — ἀγοραστής etiam Xen. Mem. 1, 5, 2.

ΦΑΣΜΑ

Fuit etiam Philemonis *Φάσμα* (II 502) et Diogneti *Φάσμα* ἢ *Φιλάργυρος*. ac Plauti *Mostellaria* Phasma nominabatur. cognominem Luscii Lavinii fabulam (cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 83 et 392) e Menandrea expressam fuisse testatur Terentius Eunuch. prol. 9

idém Menandri Phasma nunc nupér dedit, ubi haec adnotantur: Phasma nomen est fabulae Menandri, in qua noverca, superducta adolescenti, virginem quam ex vicino quodam conceperat, furtim eductam cum haberet in latebris apud vicinum proximum, hoc modo secum habebat assidue, nullo conscio. parietem, qui medius inter domum matris ac vicini fuerat, ita perfodit, ut in ipso transitu sacrum locum esse simularet. cumque transitum intenderet sertis ac fronde felici, rem divinam saepe faciens evocabat ad se virginem. quod cum animadvertisset adolescens, primum adpectu pulchrae virginis velut numinis visu percussus exhorruit: unde Phasma est nomen fabulae. deinde paulatim re cognita exarsit in amorem puellae, ita ut remedium tantae cupiditatis nisi ex nuptiis non reperiretur. ita ex commodo matris et virginis et ex voto amatoris consensuque patris nuptiarum celebratione finem accipit fabula. cf. Fronto Anth. Pal. 12, 233 (exscr. sub tit. Thesauri). Atilius Fortunatianus p. 2672 (Caesius Bassus p. 255, 10 Keil.) ithyphallicum metrum saepe recipit tribrachium, ut apud Menandrum in Phasmate. — repetita est fabula Athenis ἐπὶ Ξενοκλέους (non ante a. a. Chr. 168) a Monimo histrione. U. Koehler I. A. n. 975 III 15. 16. 20.

501

ἐπισημαίνεσθ', ἐὰν
ἡ σκενασία καθάρειος ἢ καὶ ποικίλη.

Athenaeus 14, 661 f καὶ Μένανδρος ἐν Φάσματι κτλ. ἐπισημαίνεσθ', ἐὰν Bentl.] ἐπισημαίνεσθαι ἂν (sic) Δ. καθάρειος Cobet. N. l. 78] καθάρειος. *plaudere coquus iubet convivas.*

502

ἔμβαρως

Zenobius Milleri 1, 8 (Mélanges 350) ἔμβαρως εἰμι . . . τοὺς Ἀθηναίους τῇ παροιμίᾳ κεχρησθαι ἐπὶ τῶν παραπαιόντων καὶ μεμνηνόντων. μέμνηται δὲ . . . Μένανδρος ἐν τῷ Φάσματι. Hesychius ἔμβαρως· ἡλιθίος, μωρός, ἢ νουνεχής. Μένανδρος Φάσματι. cf. Pausan. Eustath. 331, 26. Append. prov. 2, 54. Suidas ἔμβαρως· νουνεχής, φρόνιμος, ubi ἔμβαρως τις οὐτοσί 'ms. 177' Bernh., quae fortasse sunt Menandri verba.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ

Fratrum duorum duarumque sororum mutui amores significantur: nam *Stichum* Plauti ex *Philadelphus* Menandri expressam esse C. F. Hermannum (in Allg. Lit. z. 1838, 137) secutus Ritschelius demonstravit Parerg. 274 sq., simul etiam Menandri fragmentis suum cuique in fabula locum adsignans.

503

ἤδη δ' ἐπιχύσεις διάλιθοι, λαβράνιοι,
Πέρσαι δ' ἔχοντες μυιοσόβας ἐστήκεσαν.

Athenaeus 11, 484 d Μένανδρος . . . ἐν Φιλαδέλφοις κτλ.
v. 2 Pollux 10, 94 τὴν μυιοσόβην ἐν ταῖς (alii cod. τοῖς) Μεν-
άνδρου Φιλαδέλφοις ἔστιν εἶρεῖν. 1. ἐπιχύσεις Ritschl. 277] ἐπί-
χυσις A. 2. μυιοσοβας A. 1. cf. Aristoph. fr. 214. 2. Arist. Eq.
59. 60. — res pretiosas ab Epignomo Plautino in patriam repor-
tatas et in portu expositas intellegit Ritschelius.

504

οὐ ῥάδιον

ἄνοιαν ἐν μικρῷ μεταστῆσαι χρόνον.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 20 Wachsm. τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 18.
19) Φιλαδέλφοις. cf. 262.

505

νῆ τὸν Δία τὸν μέγιστον ἐκτυφήσομαι.

Schol. Eurip. Phoen. 1154 Dindf. τύφεσθαι ἔστι τὸ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς συγκεχύσθαι. Μένανδρος ἐν Φιλαδέλφοις κτλ. νῆ] μὰ C. τὸν
ante Δία om. M. ἐκτυφάσομαι C. ἐκταφῆσομαι T. cf. 184. Arist.
Nub. 1504. 5. — Plaut. Stich. 1, 1, 5 et 19. 20 adfert Ritschelius.

506. 507

ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν, εἰ μεθ' ὧν κρίνη τις ἄν.

τοῦτ' ἔστι τὸ ζῆν, οὐχ ἑαυτῷ ζῆν μόνον.

Stobaeus Floril. 121, 5 Μενάνδρου Φιλαδέλφοις A. 1. κρίνη Mein.]
κρίνει libri. 2. ζῆ μόνον A. inter utrumque versum plura excidisse
suspiciatur Meinekius. Cobeti rationem N. l. 86 versum priorem cum
monost. 756 et adesp. 537 confundentis et ubique ἄν τις ὡς δεῖ
ζῆν μάθῃ restituentis recte redarguit Meinekius Stob. IIII xxxii:
nisi quod verborum conlocatio μεθ' ὧν κρίνη τις ἄν (pro μεθ' ὧν
ἄν τις κρ.) magnam habet dubitationem. nam in talibus sententiis
ἄν cum pron. relativo artissime coniungitur. fortasse una sententia
est: ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν, εἰ μεθ' ὧν κρίνειέ τις | γένοιτο τὸ ζῆν, οὐχ
ἑαυτῷ ζῆν μόνον. — mulier absentem maritum desiderans loqui
videtur Ritschelio 275.

508

ὥστ' ἔργω' ἂν εἰλόμην πον σαυνίῳ πεπληγμένος —

Pollux 10, 143 ἐπὶ τοῦ δόρατος (τὸ σαυνίον) ἐν Φιλαδέλφους Μενάνδρου κτλ. oratio imperfecta (σ. πεπλ. | ἀποθανεῖν). Gelasium Plautinum (Stich. 4, 2, 56) loqui censet Ritschellius 275. 6. Cf. praeterea adesp. 1555. 6. 7.

ΧΑΛΚΕΙΑ

Harpocrat. Χαλκεῖα ... ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις ἀγομένη Πυανοψιδῶνος ἔννη καὶ νέα, χειρῶναξι κοινή, μάλιστα δὲ χαλκεῦσιν . . . Φανόδημος δὲ οὐκ Ἀθηναῖος φησὶν ἀγεσθαι τὴν ἑορτήν, ἀλλ' Ἑφραίστω. γέγραπται δὲ καὶ Μενάνδρῳ δράμα Χαλκεῖα. Etym. m. 805, 43 Χαλκεῖα ἑορτὴ ἀρχαία .. δημώδης (δημοτελής Eustath. 284, 37). ὕστερον δὲ ὑπὸ μόνων ἤγετο τεχνιτῶν, ὅτι ὁ Ἑφραίστος ἐν τῇ Ἀττικῇ πρῶτον χαλκὸν εἰργάσατο. ἔστι δὲ ἔννη καὶ νέα Πυανοψιδῶνος, ἐν ἣ καὶ (αἰ) ἰέρειαι μετὰ τῶν ἀρρηφόρων τὸν πέπλον διάζονται (sic Saupprius pro διεζώνται). Ἑρωδιανὸς δὲ λέγει ὅτι ἡ πλείων χρῆσις προπερισπᾶ. cf. Poll. 7, 105. Hesych. Χαλκεῖα. Pherecr. 46. Welcker. Trilog. 290. Schoemann. Ant. gr.² II 450. fuerunt etiam Caecilii Statii Chalcia. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 38. 9.

509

οὐκ ἂν γένοιτ' ἐρῶντος ἀθλιώτερον
οὐδὲν γέροντος πλὴν ἕτερος γέρον ἰρῶν·
ὃς γὰρ ἀπολαύειν βούλεθ' ὦν ἀπολείπεται
διὰ τὸν χρόνον, πῶς οὗτος οὐκ ἔστ' ἄθλιος;

Stobaeus Floril. 116, 9 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 8) Χαλκεῖα A. 3. Arist. Eq. 524 ἐπὶ γήρας . . . τοῦ σκόπτειν ἀπελείφθη. concidit igitur Naberis temeritas Mnem. nov. VIII 421.

510

τοῦτο δὴ τὸ νῦν ἔθος,
'ἄκρατον' ἐβῶν 'τὴν μεγάλην'. ψυκτῆρά τις
προὔπινεν αὐτοῖς ἀθλίους ἀπολλύων.

Athenaeus 11, 502 e Μένανδρος ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ δράματι Χαλκεῖα φησὶν κτλ. 3. αὐτοῦς et ἀπάλλων A. emend. Bentl. προὔπινεν ἂν (αῦ) τοὺς κτλ. Dobr. Adv. II 3. ἀθλίως Mein. ed. mai. — 2. μεγάλην, κύλικα, ut Alexid. 111. Diphil. 17, 8. Sophil. 3.

511

ἀντῆλιος

ἡ ἀντανακλωμένη ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀγνή. ἔστι δὲ ἐν Χαλκείοις
Μενάνδρου τοῦνομα. Bekker. Anecd. 411, 1. ἀντανακλ. cod. pr.]
ἀνακλ. cod. ex corr.

ΧΑΛΚΙΣ

Titulus dubius.

512

Photius et Suidas πέμπτη φθίνοντος· ἐν ταύτῃ αἱ τῆς μοιχείας
γραφαὶ ἐδίδοντο. Μένανδρος Χαλκίδι. μενάνδρ^{ου} χαλκί^δ V Suid. scri-
bunt Χαλκείοις.

ΧΗΡΑ

513

ἐκοῦσα δ' ἀδελφή ποιήσει τοῦτό σοι
ἀντάλλαγόν γ' ἔξουσα τούτῳ διδομένην.

Suidas ἀντάλλαγος. Μένανδρος . . . Χήρα κτλ. sic G. Hermann.]
ἐκοῦσα ἡ ἀδελφή ποιήσει τούτοις οἱ ἀντάλλαγον τέξεις ὁ τούτῳ δι-
δομένην codices. (ἀντάλλαγ superscr. ο Α. ἀντάλλαγ' ὄν Ε. ἀνταλ-
λαγον sine acc. Β. διδομένην AC. δεδ. ceteri). 1. παρήσει pro
ποιήσει et 2. τούτων διδομένην (τὴν θυγατέρα) Bernhardy. 'libens tibi
soror hoc (quod cupis) faciet' (peccati veniam concedet Bernh.), 'cum
alium maritum pro mortuo' (?) 'habitura sit, huic nudens'. G. Herm.

514

τὸ λεγόμενον τοῦτ' ἔστι νῦν,
τᾶνω κάτω, φασίν, τὰ κάτω δ' ἄνω.

Schol. Platon. 359 Bekk. παροιμία ἄνω κάτω πάντα. Μέν-
ανδρος . . ἐν Χήρα κτλ. eadem Greg. Cyr. Leid. 1, 61, nisi quod
initio ἄνω κάτω πάντα· ἐπὶ τῶν τὴν τάξιν μεταστρεφόντων. — φασί
non videtur Menandri esse.

515

βοῶν ποιεῖτω τὴν πόλιν διάστατον.

Harpocration 60, 16 διαστῆσαι ἀντὶ τοῦ διαταράξει καὶ οἶον
ἀδύνατον ποιῆσαι . . Μένανδρος Χήρα κτλ. χηραιβοῶν N. χηραιβῶν BC.
ηραι βοῶν I. ποιήτω C. διάστατον Vales.] διαστατῶν. cf. Theopomp.
com. 41, 3.

516

πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀνάδοχον τῶν χρημάτων

Suidas ἀνάδοχος· ἀνάδοχον, οὐκ ἀναδοχέα λέγουσιν. Μένανδρος Χήρα κτλ. 'praedem.' cf. Lobeck. Phryn. 315.

517

δὺς παῖδες οἱ γέροντες

Schol. Platon. 465 Bekk. μέμνηται αὐτῆς (τῆς παροιμίας) . . . καὶ Μένανδρος Χήρα. cf. Cratin. 24. Arist. Nub. 1417.

ΨΕΥΔΗΡΑΚΛΗΣ

Pyrgopolinices aliquis significatur. cf. fr. 523.

518

μάγειρ', ἀηδὴς μοι δοκεῖς εἶναι σφόδρα·
πόσας τραπέζας μέλλομεν ποιεῖν, τρίτον
ἤδη μ' ἐρωτᾷς· χοιρίδιον ἐν θύομεν,
ὅπῃ ποιήσοντες τραπέζας δ' ἢ μίαν,

5 τί σοὶ διαφέρει τοῦτο; παράθες σημίαν.
οὐκ ἔστι κανδύλους ποιεῖν, οὐδ' οἶα σὺ
εἰσθῆας εἰς ταῦτόν καρυκεύειν, μέλι,
σεμίδαλιν, ῥά. πάντα γὰρ τάναντία

νῦν ἔστιν· ὁ μάγειρος γὰρ ἐγγύτους ποιεῖ,
10 πλακοῦντας ὅπῃ, χόνδρον ἔψει καὶ φέρει
μετὰ τὸ τάριχος, εἶτα θροῖον καὶ βότρως.

ἢ δημιουργὸς δ' ἀντιπαρατεταγμένη
κρεάδι' ὅπῃ καὶ κίχλας τραγήματα.

ἔπειθ' ὁ δειπνῶν μὲν τραγηματίζεται,

15 μυρισάμενος δὲ καὶ στεφανωσάμενος πάλιν
δειπνεῖ μελίπηκτα τὰς κίχλας.

Athenaeus 4, 172a Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ, καταμεμφόμενος τοὺς μαγείρους ὡς ἐπιχειροῦντας καὶ οἷς μὴ δεῖ, φησὶν κτλ. v. 6—13 (κίχλας) idem 14, 644c ἐγγύτων δὲ πλακούντων μνημονεύει Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ κτλ. 4. ποιήσοντες — δ' ἢ μίαν Dindf.] ποιήσον τὰς — δυομαν (sic) A. 5. παραθήσω μίαν Bentl. διαφέρει; τοῦτο παράθες Σιμία Dindf. πάραγε Σ. Mein. 6. οὐδ' Mein. ἔστιν κανδύλους A 172. οἶα] ὄσα A 644. 7. ταῦτό A 172. μελισεμιδαλινοὶ· ἄ A 644. 9. ἐγγύτους A 644]

εν πιχυχε τους (i. e. ἐγγύτους et ἐπιχύτους) A 172. 10. ὅπτᾱ A 172] ὅπτοῦς A 644. ἐψεῖ A utrubique. 13. κρεαδιοπται A 644. κρεάδια ὅπτᾱ et καὶ τραγήματα A 172. καὶ del. Schweigh. 16. τὰς κίχλας Porson. Misc. 237] ταῖς κίχλαις A.

'sunt τραπέζοποιού verba ad coquum'. Mein. Phot. 598, 14 et Etym. m. 763, 46 τραπέζοποιός· ὁ τῶν περὶ τὸ συμπόσιον πάντων ἐπιμελούμενος, τραπέζων, σκευῶν, σπονδῶν, ἀκουσμάτων. οὕτως Μένανδρος. quae ex *Pseudheracle* excerpta esse existimat Mein. Hesych. τραπέζοποιός· οὐχ ὁ μάγειρος, ἀλλ' ὁ τῆς πάσης περὶ τὰ συμπόσια σκευασίας ἐπιμελούμενος. cf. Poll. 3, 41. 6, 13. Antiphan. 152. Philem. 61. — 1. ἀηθής *molestus*. 5. scrib. παράθες δὴ μίαν. sic παρατιθέναι τράπεζαν Cratet. 14, 5. Alexid. 171. v. 5 eum 6 fortasse non continuo cohaerebat. 6. de *candylo* cf. Aristoph. fr. 791. post ὦά v. 8 interrogandi signo posito Mein. 1 p. 572 *quin tu candylos facis et quae praeterea condire soles bellaria? sic enim nunc est: coquus parat bellaria, libifica carnes assat.* 7. Hesych. κρηπίς . . . τὸ ἐπίθεμα τῶν ἐγγύτων πλακούντων. '*Gusskuchen*' Lobeck. Agl. II 1069 not. q. 12. de δημιουργῶ cf. Antiphan. 225. Alexand. 3. 14. ὁ δειπνῶν, i. e. is qui δεῖπνον exspectat, sed pro eo τραγήματα accipit. 15. post cenam ante computationem et τραγήματα unguenta coronaeque adferebantur. cf. Athen. 15, 669 c. 674 bc. 685 e. C. F. Herm. Ant. gr. priv. 28, 23. Becker. Charikl.² I 180. 1.

519

νῦν δ' εἰς γυναικωνίτιν εἰσιόνθ' ὅταν
ἴδω παράσιτον, τὸν δὲ Δία τὸν κτήσιον
ἔχοντα τὸ ταμιεῖον οὐ κεκλεισμένον,
ἀλλ' εἰστρέχοντα πορνίδια —

Harporation 115 extr. κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμιείοις ἰδρύνοντο. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ κτλ. 3. scrib. κεκλιμένον. Phot. κληῖσαι οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν, οὐ κλειῖσαι· καὶ κληῖδα. cf. Bamberg. Progr. Goth. 1885 p. 8 n. 3. deest apodosis: 'indignatio suboritur'. — 2. de Iove *Ctesio* cf. Athen. 11, 473 bc. Preller. Myth. gr.² I 114. 4. fortasse paelex significatur de qua fr. 520.

520

μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυοῖν
ταύταιν· τρέφει δὲ παλλακὴ τις τοῦ πατρὸς
αὐτάς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη.

Suidas ἄβρα· οἰκότροψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μή. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ κτλ. v. 2. 3 Eustathius 1854,

16 αἱ θρεπταὶ τοῖς δεσπόταις δοῦλαι . . . ἄβραι λεγόμεναι . . . Μένανδρος· τρέφει δὲ κτλ. cf. 64. 438.

521

ὕπερ μὲν οἴνου μηδὲ γρῦ, τίτθη, λέγε·
 ἂν τᾶλλα δ' ἧς ἄμεμπτος, ἔκτην ἐπὶ δέκα
 Βοηδρομιῶνος ἐνδελεχῶς ἄξεις αἰί.

Ammonius 67 Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ κτλ. 2. ἔκτην ἐπὶ δέκα Porson. Misc. 253] εἰς τὴν ἔκτην, quibus ἐπὶ δέκα addit cod. Mus. Brit. 3. ἄξεις Cobet. Mnem. III 109] ἔξεις. Plut. Phoc. 6 ἐνίκων δ (prope Naxum) μεγάλοις μυστηρίοις, καὶ παρεῖχεν οἴνοχόημα Χαβρίας Ἀθηναίους καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τῇ ἔκτη ἐπὶ δέκα τοῦ Βοηδρομιῶνος.

522

ἀστοργίαν ἔχει τιν' ὁ σκληρὸς βίος.

Stobaeus Floril. 16, 10 Μενάνδρου ἐν Ψευδηρακλεῖ Α.

523

χαῦνόν τι πλάσμα καὶ διάκενον

Plutarchus Mor. 59 e ἐν κωμῳδίᾳ Μενάνδρου Ψευδηρακλῆς πρόσσεισι, ῥόπαλον κομίζων οὐ στιβαρὸν οὐδ' ἰσχυρὸν, ἀλλὰ χ. τι πλ. κ. δ. 'potuit' eis verbis 'uti qui refelleret quae' Pseudhercules 'iactaret'. M. Haupt. Ind. Berol. 1855/6 p. 6. cf. Herwerd. Obs. crit. 91. fortasse in exitu addendum περιφέρων.

524

οὐκ ἐπέιρα Νάννιον;

Athenaeus 13, 587b Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ φησιν κτλ. Photius περιῶν τὸ πειράζειν ἐπὶ φθορᾷ καὶ συνουσίᾳ Μένανδρος.

525

Καρκίνου ποιήματα

Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ, αἰνιγματώδη. ὁ γὰρ Καρκίνος Ὀρέστην . . ἀναγκαζόμενον ἠμολογῆσαι ὅτι ἐμητροκτόνησεν ἐποίησε δι' αἰνιγμάτων ἀποκρινόμενον. Photius. cf. Suidas Καρκίνου π. — 'spectat hoc sine dubio ad illum novae tragoediae morem, quo poetae non simplici et plano dicendi genere, sed obscuris verborum ambagibus utebantur.' Mein. I 510. 11.

Praeterea cf. 722.

ΨΟΦΟΔΕΗΣ

Hesychius ψοφοδέης· δειλός, κενόφοβος, ὁ καὶ τοὺς ψόφους καὶ τὰ ἐλάχιστα φοβούμενος. similiter Suidas. cf. Plat. Phaedr. 257 d. Lucian. Pro imag. 7. Quintil. 10, 1, 70 (exser. sub tit. Ἐπικλήρου).

526

ἐπίσημον οὖν τὴν ἀσπίδ' εἰς τὴν τοῦ Διὸς
στοὰν ἀνέθηκαν.

Boissonad. Anecd. III 240 παρὰ Μενάνδρῳ . . . ἐν Ψοφοδεεῖ κτλ. Herod. De soloec. 308, 7 Nauck. (Lex. Vindob.). cf. ibid. 292, 10. οὖν] αὖ cod. Bar. Mus. Ox. II 113, ubi om. τοῦ. ἀνέθηκα Naber. Mnem. nov. VIII 421. ac quidni ἀνέθημεν? significari videtur porticus Iovis *Eleutherii*. cf. 1008. Harpocr. 43, 19. 70, 13. Xen. Oecon. 7, 1. Bursian. Geogr. gr. I 282.

527

ἄνος λύρας

Μένανδρος Ψοφοδεεῖ. ἡ δ' ὄλη παροιμία ἄνος λύρας ἦκουε καὶ σάλπιγγος ὕς. Photius et Suidas, qui ἡ δ' ὄλη om. — cf. Leutsch: Philol. III 567.

528

Νοῦθος

κύριον Ψοφοδεεῖ. Herodian. II 947, 26, ex emend. Schneidewin. G. g. A 1842 p. 525. cod. νοῦθος κύριον· ψόφος ἐν οὔδει. ἡσίλοδος ἐν τρίτῳ. sed Lehrs κύριον, καὶ ψόφος, ἦν οἶδεν Ἡσίλοδος ἐν τρίτῳ· νοῦθος δὲ ποδῶν ὑπόδουπος ὀρώρει. itaque hoc quidem fragmentum plus quam dubiae est fidei.

529

Πάνακτος

. . . ἀρρενικῶς Μένανδρος ἐν Ψοφοδεεῖ. Harpocratio 144, 23. Ψοφοδεεῖ Vales.] ψηφώσεσιν A. ψηφώδεσσι C. ψηφώδεσιν B. Photius et Suidas Πάνακτος . . . Μένανδρος ἀρρενικῶς. cf. Bursian. Geogr. gr. I 250. 1. 332.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

530

ὅταν δ' ἀγρουπνεῖν εἴπῃς τισε
τὴν αἰτίαν γνώσει περιπατεῖς
εἰσηλθεῖς εὐθύς, ἂν κοπιᾷση

- μαλακῶς ἐλούσω· πάλιν ἀνασ
 5 πρὸς ἡδονὴν ὕπνος αὐτοσοβ
 τὸ πέρασ· κακὸν ἔχεις οὐδὲν η
 ἔστι ἡν διήλθες· φορτικωτερ
 ἐπέρχεται μοι, τρόφιμε, συγγν
 τὸ δὴ λεγόμενον, οὐκ ἔχεις ον
 10 ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθι· μη
 ικοιταληθῆ λέγω, νῆ τοὺς θε .
 τοῦτ' ἔστι τάρρωσθημα καὶ μὴ
 ἀτόπως ἔμαντοῦ καὶ βαρέως
 . . . νικόν ἔστι τάνόητο
 15 . . ν πάνν γὰρ ταντειλελ
 . . παραινεῖς ὅτι πα
 εἰ μὲν τι κακὸν ἀληθὲς εἶχες, Φειδία,
 ζητεῖν ἀληθὲς φάρμακον τούτου σ' ἔδει·
 νῦν δ' οὐκ ἔχεις· κενὸν εὖρηκα τὸ φάρμακον
 20 πρὸς τὸ κενόν· οἰήθητι δ' ὠφελεῖν τί σε.
 περιμαζάτωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ
 καὶ περιθεωσάτωσαν· ἀπὸ κρουνοῶν τριῶν
 ὕδατι περιόραν' ἐμβαλὼν ἄλας, φακούς.

v. 1—18 fragmentum a Tischendorffio inventum 'codicis anti-quissimi, quarti ut videtur saeculi', editum a Cobeto Mnem. nov. III 286 sq. v. 17—23 Clemens Alex. Strom. 7, 4, 27 εὖ γὰρ καὶ ὁ Μένηανδρος κτλ. unum esse fragmentum intellexit Cobetus.

2. ΓΝΩΣΗ Tisch. 9. 'ON in exitu non satis certum esse adnotavit Tischendorf.' Cobet 292. item 11. οἴτ non satis certum esse Tischend. adnotat. 12. ΤΑΡΩΣΤΗΜΑ Tisch. 14. ΤΟΑΝΟΗΤΟ Tisch. 17. 18 nihil nisi ΝΤΙΚΑΚΟΝΑΛΗΘΕΣ et ΝΑΛΗΘΕΣΦΑΡΜΑ Tisch. supplentur a Clemente. Φειδία, [ζητεῖν Grotius Exc. 751] φιλιάζειν L. 18. τούτου σ' ἔδει Grot.] τούτους σε δεῖ L et (σεδεῖ coniunct.) V. 19. τὸ φ. εὖρηκας κενὸν cod. Par.: quamquam nihil eiusmodi tradit Dindf., hoc potius 'aliis' tribuens. 20. δ' et 21. σ' Sylburg.] δὲ et σε L. 22. περιθεωσάτωσαν Mein.] περιθέτωσαν L. περιθειω-σάτωσαν Bentl.

1. τί σ' ὀνήσει φάρμακον; Fritzscher. De prolog. quibusd. com. gr. Rost. 1877. τί σε λυπεῖ; φράζ' ἔμοι Gomperz Herm. XI 509. τί σ' ἐγείρει συννοῶν (cohaerent enim haec cum eis quae sequuntur) K. 2. ἡδέως in exitu add. Cobet., οὐ θαμά Fritzscher., quod cum rarissime in trimetris comicis inveniatur (Arist. Plut. 1166. fr. 149, 4), non videtur ultro coniectura inferendum esse. περι-

πατήσας βραχὺ K. 3. ἂν κοπιάσης τὰ (τῶ) σκέλη recte Cobetus. fallitur Fritzschius. 4. πάλιν ἀναστρέφας λόου | πρὸς ἡδονήν, ὕπνος αὐτὸ σοβεῖν δυνήσεται, | τὸ τέρας Fritzschius, prorsus infeliciter meo quidem iudicio. πάλιν ἀναστὰς περιπατεῖς — ὕπνος αὐτὸς ὀβολιμαῖος ἦν Gomperz. 513. πάλιν ἀναστὰς ἐνέπιες | πρὸς ἡδ., ὕπνος αὐτὸς ὁ βαρύνει σ' (vel ὁ βλάπτει σ') ἀρεῖ K. 6. ἦδε γὰρ νόσος | ἔσθ' ἦν διήλθες Fritzschius. ἡ γὰρ αἰτία Gomperz. 513. ἡ νόσος τροφή | ἔσθ' ἦν δ. K. 7. φορτικώτερον δέ τι et 8. συγγνώμην δ' ἔχε Cobet. 9. οὐκ ἔχεις ὅποι χέσης Cobet. conl. Marc. Anton. 5, 12. ὅπου χέσης Fritzschius conl. Strab. 7 fr. 8 ἐλευθέρα Κόρκυρα· χέξ' ὅπου θέλεις. ὅποι πύσης Naber. Mnem. n. VIII 415. 10. 11 μὴ ὥρασι δὲ | ἴκοιο· τάληθῆ Fritzschius. 'sit ius liccatque tibi perire, quem invitum servare nequeo.' 'non minus aspera oratione utitur v. 21 sq.' μὴ μείζον κακὸν (μείζων βλάβη) | ἴκοιο· τάληθῆ K. 11. in exitu νῆ τοὺς θεοὺς Cobet. 12. τάρρωστημα. B. καὶ μὴν, ὡραθῆ Cobet. καὶ μὴν, νῆ Δία Fritzschius. 13. βαρέως ἔχω πάνυ Cobet. πάνυ cum redeat v. 15, βαρέως ἔχειν δοκῶ Fritzschius. βαρέως ἄγαν ἔχω K. 14. A. φιλόνηκόν ἔστι τάνόητον (nihil amplius) Cobet. τάνόητον, ὥστε μὴ | εἴκειν Fritzschius. τάνόητον· ῥάδιον | φέρειν πάνυ γὰρ ταῦτ', εἰ λελογισμένως ἔχεις, conlocatione verborum nimis contorta, Gomperz. 509. τάνόητον, κοῦ φιλεῖ (θέλει) | εἴκειν· πάνυ γὰρ ταῦτ', εἰ λελόγισαι, νῦν λέγεις. K. *nimis pertinax est imprudentia: prorsus eadem enim, si animadvertisti, quae antea dicebas nunc repetis.* 16. B. τί δέ μοι παραινεῖς; A. ὅ τι παραινῶ; τοῦτ' ἔρω Cob. τί δὴ παραινεῖς; Gomperz. in exitu καταφανῆ Fritzschius. 'γὼ φράσω K. 19. εὐρηκα δὲ κενὸν φάρμακον Grot., quod satisfacere iure negat Dindorfius. κενὸν ἄρα καὶ τὸ φάρμακον Cobet. N. l. 39, quod fortasse, ne ictus cadat in alteram syllabam vocis κενόν, melius scribitur κενὸν ἄρα καὶ τὸ φ. 20. scrib. εἰ δ' οἶει τί σ' ὠφελεῖν τόδε (vel εἰ δ' οἶει τόδ' ὠφ. τί σε), περιμαξάτωσαν κτλ. 23. περιόραν' Sylburg.] περιόραναί L. (περίοραν' i. e. περιόραναί est imper. aor. med.). περιόραναί βαλὼν Lobeck Aglaoph. 632. 3 not. nn, βάλλειν pro ἐμβάλλειν docens medicorum non minus quam poetarum esse.

3. 4. aoristi usus (εἰσηλθες, ἐλούσω) haud ita vulgaris: sed cf. Anaxandr. 34, 10 ὠφείλετ' ἄρα ποιμένος παῖζων, Ἄτρεὺς ἐκλήθη. Alexid. 98, 20 εὐφρυνεῖς ὀδόντας ἔσχεν, ἐξ ἀνάγκης δεῖ γελᾶν. Diphil. 43, 12. 29. Horat. Serm. 2, 6, 28 ludos spectaverit (spectaverat al.) una, luserit in campo: 'Fortunae filius' omnes. sententia est: si (modice) ambulaveris, post ambulationem balneo usus fueris, somnus tibi sua sponte obtinget. nam lavationes in primis somno sunt utiles. Galen. VI 258 Kuehn. οὐδὲν οὕτω πέττει μὲν τὰ πεφθῆναι δεόμενα, διαφορεῖ δὲ τοὺς μοχθηροὺς χυμούς, ὡς ὁ ὕπνος μετὰ βαλανεῖον. 259 συντελεῖ δ' εἰς τὸν ὕπνον οὐχ ἥκιστα

καὶ αὐτὸ τὸ βαλανεῖον. ὑπνωδέστεροι μὲν οἱ λουσάμενοι γίνονται πάντες. VIII 131 τὰ τῶν ποτίμων καὶ θερμοῦν ὑδάτων λουτρὰ καὶ οἴνου πόσιν ὕδατι μετρίως κραθέντος ὕπνον ἐργαζόμενα (δρῶμεν). 3. κοπιᾷν τὰ σκέλη, ut Alexid. 147, 3. 4. μαλακῶς ἐλούσω, ut μαλακῶς ἐσθίεις Theophr. Char. 2 (Cobet.). 6. τὸ πέρασ, ut Alexid. 261, 13. Apollod. com. 13, 13. Euang. 9. κακὸν ἔχεις οὐδέν, cf. Antiphan. 177, 3. Alexid. 146, 10. 11 (Cobet.). 9. Marc. Anton. 5, 12 πρόιθι οὖν καὶ ἐρώτα, εἰ τιμητέον καὶ ἀγαθὰ ὑποληπτέον τὰ τοιαῦτα, ὧν προεπινοηθέντων οἰκειῶς ἂν ἐπιφέροιο τὸ τὸν κεκτημένον αὐτὰ ὑπὸ τῆς εὐπορίας οὐκ ἔχειν ὅποι χέση. cf. adesp. 491. Eupol. 224. [Diogen.] Epist. 38 extr. ὅποι πύσαιμι τόπον οὐκ εἶχον, et paullo ante ὡς μηδὲ ὅποι πύσῃ τις τόπον εἶναι. Eurip. Herc. fur. 1245 γέμω κακῶν δῆ, κοῦκέτ' ἔσθ' ὅπου τεθῆ (al. ὅποι, ὅπη). 11. ἐκνεῖσθαι cum praeter formulam μὴ ὄρασι ἴκοι(τ)ο in trimetris comicorum ignotum sit, fortasse scribendum est γένοιτο. 21. Procul. Plat. Cratyl. p. 106 οἱ μάντιες διὰ τῶν περιρροάνσεων καὶ περιθειώσεων ἀγνοῦς ἑαυτοῦς καὶ τοὺς συνόντας ἀποτελοῦσιν. Bachmann. Anecd. I 339, 2 περικαθαίρων· ἀναλύων τὸν πεφαρμακευμένον ἢ τὸν γεγοητευμένον.

conloquitur sive paedagogus sive senior amicus cum adulescentulo propter infelicem amorem opinor et ἀργυπνίαν vitae satietate capto.

cum adesp. 114 coniunxerat Cobetus et Meinekium secutus, cui altera tantum fragmenti pars nota erat, ad Δεισιδαίμονα retulerat: quae opinio novo supplemento infirmatur potius quam stabilitur. cum adesp. 114 et 105 conglutinabat Wilamowitzius Herm. XI 500 sq. at manifesto sunt tria fragmenta. 'ex principio' fabulae Cobetus, ex prologo Fritzschi excerptum esse iudicant; cum fr. 531 quodammodo cohaesisse censet Cobetus, negat Fritzschius. 'iuvenis' (fr. 531) indignatur, quod fortis animi est; Phidias aegrescit animo fracto'; ille 'bona quaedam perdidit; Phidias bonorum nimia copia diffuit; alter mala patitur mediocria, Phidias praeter morbum opinatum aliud nullum.' ille 'non sibi videtur aegrotare, sed adverso casu non levi percussus est'.

totum fragmentum in hunc fere modum redintegrandum videtur:

ὅταν δ' ἀργυπνεῖν εἴπης, τί σ' ἐγείρει συννοῶν
τὴν αἰτίαν γνώσει· περιπατήσας βραχὺν
εἰσῆλθες εὐθύς, ἂν κοπιᾷσης τὰ σκέλη·
μαλακῶς ἐλούσω· πάλιν ἀναστὰς ἐνέπεις
5 πρὸς ἡδονήν, ὕπνος αὐτὸς ὃ βαρύνει σ' ἀρεῖ.
τὸ πέρασ, κακὸν ἔχεις οὐδέν· ἢ νόσος τρυφή
ἔσθ' ἦν διήλθες· φορτικώτερον δέ τι
ἐπέρχεται μοι, τρόφιμε, συγγνώμην δ' ἔχε·

- τὸ δὴ λεγόμενον, οὐκ ἔχεις ὅπου χέσης
 10 ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθι· μὴ μείζον κακὸν
 γένοιτο· τάληθῆ λέγω, νῆ τοὺς θεοὺς·
 τοῦτ' ἔστι τάρωσθημα. B. καὶ μῆν, ὦγαθέ,
 ἀτόπως ἐμαντοῦ καὶ βαρέως ἄγαν ἔγω.
 A. φιλόνηκόν ἐστι τάνοητον κοῦ φιλεῖ
 15 εἴκειν· πάνυ γὰρ ταῦτ', εἰ λελόγισαι, νῦν λέγεις.
 B. τί δὴ παραινεῖς; A. ὅ τι παραινῶ; γὼ φράσω.
 εἰ μὲν τι κακὸν ἀληθὲς εἶχες, Φειδία,
 ζητεῖν ἀληθὲς φάρμακον τοῦτου σ' ἔδει·
 νῦν δ' οὐκ ἔχεις· κενὸν ἄρα καὶ τὸ φάρμακον
 20 πρὸς τὸ κενόν· εἰ δ' οἶε τί σ' ὠφελεῖν τόδε,
 περιμαζάτωσαν κτλ.

531

- εἰ γὰρ ἐγένον σύ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος,
 ὅτ' ἔτικτεν ἡ μήτηρ σ', ἐφ' ᾧ τε διατελεῖν
 πράττων ἂ βούλει καὶ διεντυχεῖν αἰεὶ,
 καὶ τοῦτο τῶν θεῶν τις ὠμολόγησέ σοι,
 5 ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γὰρ σ' ἐψευσμένος
 ἄτοπόν τε πεποίηκ'. εἰ δ' ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις
 ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς ἔσπασας τὸν ἀέρα
 τὸν κοινόν, ἵνα σοὶ καὶ τραγικώτερον λαλῶ,
 οἰστέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιστέον.
 10 τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων, ἀνδρωπος εἶ,
 οὗ μεταβολὴν θάπτον πρὸς ὕψος καὶ πάλιν
 ταπεινότητα ζῶον οὐδὲν λαμβάνει.
 καὶ μάλα δικαίως· ἀσθενέστατον γὰρ ὄν
 φύσει μερίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν,
 15 ὅταν πέσῃ δέ, πλεῖστα συντριβεῖ καλά.
 σὺ δ' οὐθ' ὑπερβάλλοντα, Τρόφιμ', ἀπώλεσας
 ἀγαθά, τὰ νυνὶ τ' ἔστι μέτριά σοι κακά.
 ὥστ' ἀνὰ μέσον πον καὶ τὸ λοιπὸν [δὴ] φέρε.

Plutarchus Mor. 103 d εἰς ἄς (τύχας) διαβλέψας ἄν τις οὐκ ἀπεικότως εἴποι . . . τὸ ὑπὸ τοῦ Μενάνδρου ζηθέν κτλ. v. 1—9 Pseudo-Plutarchus V 639 ed. m. Wyttenb. 2. τε Schaeferus] γε. διὰ τέλους | πράττειν G. A. Hirschig. Ann. crit. 24. 3. πράσσων libri. διεντυχεῖν Pseudo-Plutarchus] διεντυχῶν. 5. σ' add. Grotius. 8. σοὶ τι Pseudo-Plutarchus. τί σοι Mein. 11. ὕψος] οἶκτον quat-

tuor cod. Paris. ὄγκον Duebner. 12. οὐθὲν libri. 13. ἀσθενέστερον γὰρ ἔν cod. Par. 14. οἰκονομεῖται] διαπονεῖται Mein. μέγιστ' ἔξοικονομεῖται πράγματα Herwerd. Mnem. nov. VI 76. 17. νῦν Bentl.] νῦν. τ' Hercher.] δ'. 18. δὴ plurimi cod. om. εὔ Bentl. τὸν λοιπὸν φέρε cod. Periz. τὸ νῦν λυποῦν Grot. τὸ λοιπὸν δεῖ φέρειν Meziriac. τὸ λοιπὸν διάφερε Hercher. καὶ σὺ τῶν λοιπῶν φέρει Wyttenb. τὸ λυποῦν δὴ φέρε Cobet. N. l. 81. τὸ λυπηρὸν φέρε Nauck. Mélanges gréco-rom. V 241.

ad Δεισιδαίμονα refert Cobet. Mnem. nov. III 291. contra quem cf. quae Fritzschius disputavit ad fr. 530. 7. ἔσπασας τὸν ἄερα τὸν κοινόν. 'quasi haec supra soccum adsurgerent continuo addidit ἵνα σοι κ. τρ. λ.' Cobet. N. l. 53. cf. 481, 4. 611. Eurip. Hel. 906 κοινὸς γὰρ ἐστὶν οὐρανὸς πᾶσιν βροτοῖς καὶ γαῖα. Aesch. Prom. 1092 κοινὸν φάος. 14. fortasse scribendum μεγίστοις ἔξανεμοῦται πνεύμασιν. cf. Eurip. Helen. 32. Androm. 938 (ἐξηνεμώθη μωρία).

532

- καὶ τοῦτον ἡμᾶς τὸν τρόπον γαμεῖν ἔδει
 ἅπαντας, ὃ Ζεῦ σῶτερ, ὡς ὠνούμεθα·
 οὐκ ἐξετάζειν μὲν τὰ μηδὲν χρήσιμα,
 τίς ἦν ὁ πάππος ἧς γαμεῖ, τήθη δὲ τίς,
 5 τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς τῆς γαμουμένης, μεθ' ἧς
 βιώσεται, μήτ' ἐξετάσαι μήτ' ἰδεῖν·
 οὐδ' ἐπὶ τράπεζαν μὲν φέρειν τὴν προίχ', ἵνα
 εἰ τὰργύριον καλὸν ἐστὶ δοκιμαστῆς ἰδη,
 ὃ πέντε μῆρας ἔνδον οὐ γενήσεται,
 10 τῆς διὰ βίον δ' ἔνδον καθεδουμένης αἰεὶ
 μὴ δοκιμάσαντα μηδὲν, ἀλλ' εἰκῆ λαβεῖν
 ἀγνώμον', ὀργίλην, χαλεπήν, ἐὰν τύχη,
 ἄλλον. περιάζω τὴν ἔμαντοῦ θυγατέρα
 τὴν πόλιν ὄλην· οἱ βουλόμενοι ταύτην λαβεῖν,
 15 λαλεῖτε, προσκοπεῖσθε πηλίκον κακὸν
 λήψεσθ'· ἀνάγκη γὰρ γυναικ' εἶναι κακόν,
 ἀλλ' εὐτυχίς ἐσθ' ὁ μετριώτατον λαβῶν.

Stobaeus Floril. 72, 2 Μενάνδρου Α. 2. ὠνούμεθα G. A. Hirschig. Ann. crit. 25] ὠνήμεθα. cf. Cobet. V. l. 2 158. 3. μηδὲν libri. 4. τήθη Mein.] τιτθή. τιθή Α. 6. ἐξετάζειν Bentl. εἰσδεῖν Mein. 7. οὐδ' Hirschig.] ἀλλ'. 8. εἰ τὰργ. Bentl.] εἴτ' ἀργ. 9. ὃ] ὄς Α. 11. δοκιμάσαντα Cobet. N. l. 90] δοκιμάσασθαι. 15. λαλεῖτε] ἀθροῖτε Herwerd. Obs. crit. 92. δ' ἡλίκον Mein. Stob.

2. 'ut in emendo solemus non unde sit sed quale sit spectare potissimum'. Cobet. τοῦτον τὸν τρόπον ὡς, ut antiquiores fere ὄσπερ. cf. Heindorf. Plat. Phaed. 86 a. Lobeck. Phryn. 426. 7. 4. Herodian. I 311, 29 τὰ εἰς ᾧ δισύλλαβα βαρύνεται . . . τήθη, τίθη. cf. Lob. Phryn. 134. 7. 'non decet spectare quae non utilia sunt, negligere (μὴ ἐξετάσαι) vero mores cet.; nec decet argentum accurate examinare, uxorem vero incaute (μὴ δοκιμάσαντα) et inconsulte ducere'. Eurip. El. 1097 (Mein.) ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ εὐγένειαν εἰσιδὼν γαμῆ πονηράν, μαρός ἐστι. 8. Bekker. Anecd. 238, 18 δοκιμαστής· ὁ δικάζων καὶ ἰστάς τὸν σταθμὸν καὶ τὸ μέτρον τῶν ἄντων, εἰ ἔστι καλὰ καὶ ἔμμετρα καὶ ἀκακούργητα. ibid. 89, 7 δοκιμαστήν· οὐκ ἀργυρογνώμονα. δοκιμαστήν rectius dici monet quam ἀργυρογνώμονα. [Plat.] De virt. 378 d περὶ τὸ χρυσοῦν καὶ τὸ ἀργύριον εἰσὶν ἡμῖν δοκιμασταί . . . τίνας οὖν τούτους καλεῖς; ἀργυρογνώμονας. — fortasse scribendum ἐσθ' ὁ δοκιμαστής.

533

ἀπολεῖ με τὸ γένος. μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμέ,
 μῆτερ, ἐφ' ἐκάστῳ τὸ γένος. οἷς ἂν τῇ φύσει
 ἀγαθὸν ὑπάρχη μηδὲν οἰκείου προσόν,
 ἐκείσε καταφεύγουσιν, εἰς τὰ μνήματα
 5 καὶ τὸ γένος, ἀριθμοῦσίν τε τοὺς πάππους ὅσοι·
 οὐδὲν δ' ἔχουσι πλείον, οὐδ' ἔρεις ὅτῳ
 οὐκ εἰσὶ πάπποι· πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἂν ποτε;
 οἷ μὴ λέγειν δ' ἔχουσι τούτους διὰ τινα
 τόπου μεταβολὴν ἢ φίλων ἐρημίαν,
 10 τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγενέστεροι;
 ὅς ἂν εὖ γερονῶς ἢ τῇ φύσει πρὸς τὰγαθά,
 κὰν Αἰθίοψ ἢ, μῆτερ, ἐστὶν εὐγενής.
 Σκύθης τις ὄλεθρος· ὁ δ' Ἀνάχαρσις οὐ Σκύθης;

Stobaens Floril. 86, 6 Ἐπιχάρμου A. at recte v. 1—10 idem 87, 4 Μενάνδρου A Voss. Hens. (utrubique). 1. φιλεῖς τί με Herwerd. Obs. crit. 92. at cf. Arist. Nub. 83. 2. μῆτερ] μήτε A 86. τῇ φύσει A Voss. 87] φύσει A Voss. 86. 3. ὑπάρχη A 87] ὑπάρχει Voss. et A 86. 4. ἐκείσε] ἐς τοῦτο B 86 et A Voss. 87. μνήματα] κήματα A Voss. 86. 5. ὅσοι om. A Voss. 86. ὅσα B 86. 6. δ' om. Voss. 87. οὐδένα δ' ἔχοις ἰδεῖν οὐδ' εἰπεῖν 86 (excepto B et ἐρεῖ Voss.). 7. ἐγένοντο om. ἂν A Voss. 86. 8. οὐ Salmas.] εἰ. τούτους 87] τοῦτο 86. 10. λεγόντων] ἐχόντων Mein. Stob. III xxviii. δυσμενέστεροι A¹ 86. 11. ὡς ἂν εὖ γερονῶση ἐρημίαν (ex 9) τῇ φύσει π. τ. A. οσανευγερωση τῇ φύσει π. τ. Voss.

12. κἄν] καὶ A. ἧ μῆτερ Grotius] ἡ μήτηρ. ἧ μητέρων A. 13. post τις interpunctit Porson.

de sententia cf. Plat. Theaet. 174 d πάππων καὶ προγόνων μυριάδες ἐκάστω γεγόνασιν ἀναρίθμητοι (Mein. 1). 9. verba φιλων ἐρημίαν aliquid vitii videntur contraxisse. 12. sic contemptim *Dacus et Aethiops* Horat. C. 3, 6, 14. 13. i. e. εἴ τις Σκύθης ἐστίν, ὄλεθρον εὐθὺς αὐτὸν καλοῦμεν.

534

ἅπαντα τὰ ζῷ' ἐστὶ μακαριώτατα
καὶ νοῦν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπου πολύ.
τὸν ὄνον ὄρᾶν ἔξεστι πρῶτα τουτονί,
οὔτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογουμένως·
5 τούτῳ κακὸν δι' αὐτὸν οὐδὲν γίνεται,
ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτῷ ταῦτ' ἔχει.
ἡμεῖς δὲ χωρὶς τῶν ἀναγκαίων κακῶν
αὐτοὶ παρ' αὐτῶν ἕτερα προσπορίζομεν.
[λυπούμεθ' ἂν πιάρῃ τις, ἂν εἴπη κακῶς
10 ὀργιζόμεθ', ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον σφόδρα
φοβούμεθ', ἂν γλαυξ ἀνακράγῃ δεδοίκαμεν.]
ἀγωνίαί, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
ἅπαντα ταῦτ' ἐπίθεται τῇ φύσει κακά.

Stobaeus Floril. 98, 8 *Μενάνδρου* A. 1. μακαριώτερα Grotius. quod nequaquam necessarium. 4. οὔτος] ὅς τοι K., ut Bekkerus Plat. Reip. 1, 330 b pro τούτου (*Ξενεκα*) ex codicibus (οὔτοι) reposuit οὔ τοι. itaque non opus est quod Cobet. V. l.² 542 v. 5 scribit τούτῳ δὲ. 6. αὐτῷ om. ANB. ταῦτ' ἔχει μόνα B. αὐτὰ ταῦτ' ἔχει Mein. 7. om. A. 8. αὐτῶν Mein.] αὐτῶν. 9. εἴποι A. 10. ὀργιζόμεσθ', εἰάν ἴδῃ τις ἐνύπνιον om. σφόδρα Mein. 11. εἰάν A. ἂν τι B. δεδοίκαμεν om. B.

cf. Philem. 93. 9. cf. Arist. Av. 720. sternutamentum etiam infelix augurium fuisse praeter alios ostendit Plinius N. h. 28, 26. post v. 11 Herwerdenus Anal. crit. 38. 9 fr. adesp. 341, in cuius v. 4 cum Cobeto scribit *τιθέμεθα*, inserens totam eclogam ad *Δεισιδαίμονα* referebat (cf. eiusd. Observ. crit. 86). mihi potius v. 9—11 ut alieno loco inlati videntur proscribendi esse.

535

εἴτ' οὐ δικάως προσπεπαταλευμένον
γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις,

καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
 ἀραθόν; ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
 5 γυναικας ἔπλασεν, ὧ πολυτίμητοι θεοί,
 ἔθνος μιαρόν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
 λάθριοι τὸ λοιπὸν ἄρ' ἐπιθυμίαι κακαί,
 γαμηλίῳ λέγει τε μοιχὸς ἐντροφῶν,
 καὶ φαρμακεῖται, καὶ νόσων χαλεπώτατος
 10 φθόνος, μεθ' οὗ ζῆ πάντα τὸν βίον γυνή.

[Lucianus] Amor. 43 καταράσεται Προμηθεῖ τὴν Μενάνδρειον
 ἐκείνην ἀπορρήξας φωνήν κτλ. 6. ἔθνος μιαρὸν γάρ· εἴ τις
 ἀνθρώπων γαμεῖ Bothius. ἔθνος μιαρὸν· εἰ γάρ τις ἀνθρώπων
 γαμεῖ Mein. 7. τὸ add. Guietus. κακαὶ idem] καί. ἄρ'] γὰρ
 vulg. 8. τε om. aliquot cod. 9. ἐπιβουλαί ante καὶ φαρμα-
 κεῖται del. Bentl. χαλεπωτάτη Bentl. at cf. Mein. 1. — multa in
 hac ecloga corrupta esse adparet. v. 4 omnes dei mulieres odisse
 dicuntur. itane vero? quarum permultas tantopere amaverint, ut
 relicto Olympo in terram descenderint. immo Euripidis admira-
 tores et aemuli ac philosophorum haud pauci, qui caelibem vitam
 praedicarent. itaque scrib. ἅπαντας τοὺς σοφούς. 7. multo aptius
 ἐπιβουλαί (ante v. 9) quam ἐπιθυμίαι commemorantur. accedit
 quod v. 6 neque Boissonadii (Philostr. Epist. p. 198) emendatio
 γαμεῖ τις ἀνθρ., γάμει | λάθριος neque Herwerdeni (Nov. add. crit.
 41) γαμεῖ τις ἀνθρ.; γαμεῖ | ὄλεθρον sufficit. scrib. γαμεῖ τις ἀν-
 θρώπων γάρ, εἰ | λάθριοι τὸ λοιπὸν εἰσιν ἐπιβουλαί κακαί, sen-
 tentia per interrogationem efferenda. denique v. 10 φθόνος per
 totam vitam mulieres magis quam viros comitari quomodo dici
 possit non video. fortasse φόβος.

536

μὰ τὴν Ἀθηναῦν, ἄνδρες, εἰκόν' οὐκ ἔχω
 εὐρεῖν ὁμοίαν τῷ γεγονότι πράγματι,
 ζητῶν πρὸς ἑμαυτὸν τί ταχέως ἀπολλύει.
 στρόβιλος ἐν ὄσῳ συστρέφεται, προσέρχεται,
 5 προσέβαλεν, ἐξέροψεν, αἰὼν γίνεται.
 ἀλλ' ἐν πελάγει συγκλυσμός· ἀναπνοὴν ἔχει
 'Ζεῦ σῶτερ' εἰπεῖν ἀντέχου τῶν σχοινίων',
 ἑτέραν περιμεῖναι χιτέραν τρικυμῖαν,
 ναυαγίου τ' ἂν ἐπιλάβοι· ἐγὼ δ' ἅπαξ
 10 ἀψάμενός εἰμι καὶ φιλήσας ἐν βυθῷ.

Alexander Walz. Rhet. VIII 441. 2. De schem. 11, p. 18, 14 Spengel. λεπτολογία ἐστίν, ὅταν ἐνὸς ἐκάστου τῶν συμβεβηκότων ἢ συμβαινόντων τὴν ἀκριβῆ καὶ ἐπὶ λεπτιῷ ἐξεργασίαν ποιῶμεθα, ὡς παρὰ Μενάνδρου ταυτί κτλ. v. 4 Photius 543, 22 στρόβιλος· ἡ συστροφή. καὶ ὁ λαίλαψ. στρόβιλος ἐν ᾧ (ἐνῶ cod.) συστρέφεται. 1. εἰκόν' (εἰκόνα) L. Norrmann.] εἰκόνες. 2. εὐρεῖν add. Porson. Adv. 294. 3. ζητῶ plenius post πράγματι interpungens Cobet. N. l. 621. ἀπολλύει Norrm.] ἀπολαύει. 4. ἐν ὄσῳ Porson.] ἐν ᾧ. ὅς ἐν ᾧ Spengel. in praef. 5. προσέβαλεν Pors.] προέλαβεν, pro quo προύλαβεν dicendum fuisse monet Cobet. cf. quae adnotavimus ad Stephan. com. 1. idem ὑπέλαβεν conl. Herodot. 7, 170 ὑπολαβόντα σφέας χειμῶνα μέγαν ἐκβαλέειν ἐς τὴν γῆν. ἐξέροισεν] ἐξήροισεν vel ἐξέτριψεν Herwerd. Nov. add. crit. 41. ἐξέροηξεν Ellis Journ. philol. X 19 conl. Aristot. Meteor. 2, 8 (366, 31). sed ἐξέροισεν (scil. τῆς νεῶς vel τὴν ναῦν εἰς τὴν γῆν) sanum videtur. 6. ἔχει Pors.] ἔχειν. 8. καὶ ἐτέραν Norrm.] ἐτέραν. 9. τ' K. mutata simul interpunctione] δ'. ἐπιλάβοι' Porson.] ἐπιλάβοι. 10. καὶ φιλήσας Norrm.] ἐφιλήσας.

Verba sunt novi amatoris, qui ut vidit, ut perit et repentino amoris ietu percussus didicit ὅτι φιλήματος οὐδέν ἐστι δεινότερον ἔρωτος ὑπέκταμα'. Cobet. 4. Phrynich. Epit. 396 οἱ ἀρχαῖοι τὴν βίαιον τοῦ ἀνέμου εἰλησιν καὶ συστροφήν στρόβιλον καλοῦσι. 10. ἀψάμενος, τῆς ἐρωμένης. φιλήσας exosculatus. verba ἐν βυθῷ imaginem repetunt naufragii.

537

ὁ μὲν Ἐπίχαμος τοὺς θεοὺς εἶναι λέγει
ἀνέμους, ὕδωρ, γῆν, ἥλιον, πῦρ, ἀστέρας.
ἐγὼ δ' ὑπέλαβον χρησίμους εἶναι θεοὺς
τὰργύριον ἡμῖν καὶ τὸ χρυσίον.

5 Ἰδρυσάμενος τούτους γὰρ εἰς τὴν οἰκίαν
εὔξει· τί βούλει; πάντα σοι γενήσεται,
ἀγρός, οἰκία, θεράποντες, ἀργυρώματα,
φίλοι, δικασταί, μάρτυρες. μόνον δίδου·
αὐτοὺς γὰρ ἔξεις τοὺς θεοὺς ὑπηρέτας.

Stobaeus Floril. 91, 29 Μενάνδρου A. Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund. Men. et Phil. comp. 68 sq. p. 23. 4). v. 6 Plutarchus Mor. 1058 c ἐκ τῆς στοᾶς γὰρ λαβόντα τὴν ἀρετὴν ἔστιν εἰπεῖν 'εὔξει εἴτι βούλει, πάντα σοι γενήσεται'. βασιλείαν ἔχει, τύχην δίδωσιν. 1. ὁ μὲν γὰρ Ἐπ. θεοὺς Dobr. Advers. II 283. 2. ὕδωρ γῆν ἥλιον Grot.] ἥλιον γῆν ὕδωρ. 4. ἡμῖν Grot.] ἡμῶν. in exitu μόνους add. B. cf. Cobet. N. l. 82. μόνον Heinsius. 6.

εὔξαι· τί βούλει; Madvig. Advers. crit. I 719] εὔξαι τί β. εὔξαιτ' εἰ β. A Voss. εὔξαι τ' εἰ Vind. εὔξαιτ' ὃ B. γενήσεται] γενέσθαι A. γενήσεσθαι B. 8. δικασταί] βοηθοί Mein. Stob. III xxxi ex Philem. 65. ac sane δικαστὰς nemo votis sibi expetet nisi *iuventes*. scr. Διασῶται. de sententia cf. Aristoph. fr. 437. 9. τοὺς ὑπερέτας θεοῦς Comp. Men.

de placitis Epicharmi et Menandri cf. M. Haupt. Opusc. II 191 sq. 6. cf. Antiphan. 109, 3. Philem. 65. Plaut. Pseud. 2, 3, 5 *haec* (epistula) . . *cornu copiaest, ubi inest quidquid volo*.

538

ὅταν εἰδέναι θέλης σεαυτὸν ὅστις εἶ,
 ἔμβλεψον εἰς τὰ μνήμαθ' ὡς ὀδοιπορεῖς.
 ἔνταυθ' ἔνεστ' ὅσα τε καὶ κούφη κόνις
 ἀνδρῶν βασιλέων καὶ τυράννων καὶ σοφῶν
 5 καὶ μέγα φρονούντων ἐπὶ γένει καὶ χρήμασιν
 αὐτῶν τε δόξη καὶ κἀλλει σωμαίων.
 κατ' οὐδὲν αὐτοῖς τῶνδ' ἐπήρηκεσεν χρόνος.
 κοινὸν τὸν ἄδην ἔσχον οἱ πάντες βροτοί.
 πρὸς ταῦθ' ὄρων γίνωσκε σεαυτὸν ὅστις εἶ.

Comparatio Men. et Phil. 361 (Studemund Men. et Philist. compar. 166 sq. p. 31). 1. ὅταν] ἂν Herwerd. Mnem. nov. VI 77. θέλης Heinsius] θέλεις QP. σεαυτὸν Grot. Exc. 761] σεαυτὸν. 3. ἔνταυθ' Grot.] ἐνθ' αὐτ' QP. ἔνεστ' ὅσα τε Pors. Adv. 291] ἔνεστιν ὅσα (sic fere QP). 6. καὶ κἀλλει Mein.] καὶ. σωμαίων Mein.] τῶν σωμαίων. 7. κατ' K.] καὶ QP. ἀλλ' Mein. αὐτοῖς Mein.] αὐτῶν. χρόνον 'vim temporis' Grot. χρόνος (coniung. cum τῶνδε) Enger. Mus. Rh. 1867, 638. 9. ἄδην Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xiii, quod propter ictum (ἐπήρηκεσεν) admitti non potest. μόρον Herwerd., qui haec aut tragicis aut imitatoris tragicorum esse censet. cur comoediae abiudicentur nullam video causam.

cf. Philem. 116. Theophylact. Simoc. Epist. 85 (Gnomol. Vind. Ritschl. Opusc. I 566, 85) εἰ λύπης ἐθέλεις κρατεῖν, περιπόλει τοὺς τάφους . . . καὶ τὰς μεγίστας τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονίας ἐπόψει περαιτέρω κόνεως μὴ κεκτημένους τὸ φύσημα. — 2. scr. ὡς ὀδοιπόρος. 8. ἔσχον] ἔλαχον K.

539

ὁ πάντα βουλευθεὶς ἂν ἄνθρωπος ποιεῖν
 πᾶν ἂν γένοιτο· πλούσιος τρόπον τινα·
 πάλιν φιλόσοφος τινι μαθήσει χρώμενος·

τὸ σῶμ' ὑγιαίνει τινὰ διαίταν προσφέρων.
 5 πλὴν ἐν τι τῶν πάντων ἀδύνατον ἦν ἄρα
 εὐρεῖν, δι' οὗ τρόπου τις οὐ λυπήσεται.
 οὐ γὰρ τὸ μὴ πράττειν κατὰ νοῦν ἔχει μόνον
 λύπην, παρέχει δὲ φροντίδας καὶ τάραθά.

Stobaeus Floril. 98, 19 Μενάνδρου Α. v. 8 Philostr. Vit. Apoll. 2, 36 p. 88 πολλοὺς οἶδα τῶν σφόδρα ἡγουμένων εὖ πράττειν οὐδὲ καθεύδειν δυναμένους, ἀλλ' ἐκπηδῶντας τοῦ ὕπνου, καὶ τοῦτ' ἂν εἴη τὸ παρέχειν φροντίδας καὶ τάραθά. 1. βουλευθεῖς] παιδευθεῖς K. nam voluntas sola homini nihil proderit, nisi discedendo et exercitatione excolatur. ἂν om. A. 2. πᾶν Mein. Stob.] πᾶς. πῶς AB. τρόπον τινὰ Mein.] τρόπον οὗτος. 4. ὑγιαίνειν AB. ὑγιαίνων Mein. Stob. 6. λυπηθήσεται AB. 8. παρέχει Grot.] πῶρ ἔχει.

540

μειράκιον, οὗ μοι κατανοεῖν δοκεῖς ὅτι
 ὑπὸ τῆς ἰδίας ἕκαστα κακίας σήπεται,
 καὶ πᾶν τὸ λυμαινόμενόν ἐστιν ἔνδοθεν.
 οἶον ὁ μὲν ἰός, ἂν σκοπῆς, τὸ σιδήριον,
 5 τὸ δ' ἱμάτιον οἱ σῆτες, ὁ δὲ θρήψ τὸ ξύλον.
 σὲ δὲ τὸ κάκιστον τῶν κακῶν πάντων, φθόνος
 φθισικὸν πεποίηκε καὶ ποιήσει καὶ ποιεῖ,
 ψυχῆς πονηρᾶς δυσσεβῆς παράστασις.

Stobaeus Floril. 38, 29 Μενάνδρου Α. 3. πᾶν-τὸ λυμαινόμενόν ἐστιν ἔνδοθεν Dobr. Adv. II 282] πάντα τὰ λυμαινόμεν' ἔνδοθέν ἐστιν A Voss. ἔνεστιν ἔνδοθεν Grot. 4. ἂν] ἔαν Voss. τᾶν σκοπη A (σ supraser. m. 2). τὸ σιδήριον Bentr.] τὸ σίδηρον A. τὸν σίδηρον Voss. Hens. τὸν σίδηρον, ἂν σκοπῆς Grot., quod fortasse recipiendum. 5. ὁ δὲ AB² Voss.] ἡ δὲ. cf. Porson. Adv. 289. θρήψ Voss.¹ Hens. 6. σὲ Dobr.] ὁ. ποιῆ Voss. 8. παράστασις AB² Voss. παραστάτης Arsen.

Polyb. 6, 10 (Grot.) καθάπερ σιδήρω μὲν ἰός, ξύλοις δὲ θρήψες καὶ τερηθόνες συμφυεῖς εἰσι λῦμαι... τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τῶν πολιτειῶν κατὰ φύσιν ἕκαστη παρέπεται τις κακία. Diog. L. 6, 5 (Ἀντισθένης) ὥσπερ ὑπὸ τοῦ ἰοῦ τὸν σίδηρον, οὕτως ἔλεγε τοὺς φθονεροὺς ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἡθους κατεσθίεσθαι. Gnomol. Vind. Ritschl. Opusc. I 565, 69 ὥσπερ σκόληξ ἀναλίσκει τὸ ξύλον ὅπου εἰσέρχεται, οὕτως καὶ ἡ ἀμαρτία μένουσα ἐν τῷ ποιήσαντι αὐτήν. 4. coniung. ὁ ἰός λυμ. τὸν σίδ. — ἂν σκοπῆς. cf. Philem. 31, 5. 7. tria tempora verbi coniunguntur ut Philem. 91, 1. 2. Eur. Tro. 467

πρωμάτων γὰρ ἄξια πάσχω τε καὶ πέπονθα κᾶτι πείσομαι (Ellis). sed fortasse scrib. καὶ πονεῖν ἀεὶ ποιεῖ. 8. Suidas παράστασις· ὀρμή, προθυμία.

541

τίνι δεδούλωνται ποτε;

ὄψει· φλύαρος· τῆς γὰρ αὐτῆς πάντες ἂν
 ἦρων· κρίσιν γὰρ τὸ βλέπειν ἴσῃν ἔχει.
 ἀλλ' ἠδονὴ τις τοὺς ἐρῶντας ἐπάγεται
 5 συνοουσίας· πῶς οὖν ἕτερος ταύτην ἔχων
 οὐδὲν πέπονθεν, ἀλλ' ἀπῆλθε καταγελῶν,
 ἕτερος δ' ἀπόλωλε; καιρός ἐστὶν ἢ νόσος
 ψυχῆς, ὃ πληγῆς δ' εἶσω δὴ τιτρώσκειται.

Plutarchus Stob. Floril. 63, 34 καὶ λελάληκε (Μένανδρος) περὶ τοῦ πάθους (τοῦ ἔρωτος) φιλοσοφώτερον. ἄξιον γὰρ εἶναι θαύματος φήσας τὸ περὶ τοὺς ἐρῶντας ὥσπερ ἐστὶν ἔμα λαλεῖ· εἶτα ἀπορεῖ καὶ ζητεῖ πρὸς ἑαυτὸν κτλ. v. 7. 8 Plutarch. Mor. 763 b τὸ αὐτὸ σῶμα πολλοὶ καὶ τὸ αὐτὸ κάλλος ὀρῶσιν, εἰληπται δ' εἰς, ὃ ἐρωτικός· διὰ τίνα αἰτία; οὐ γὰρ μανθάνομιν γέ που Μενάνδρου λέγοντος, οὐδὲ συνίεμεν καιρός ἐστὶν κτλ. 1. δεδούλωνται Vind. B] δεδούλωται. 5. ταύτην] αὐτήν K. 7. δ' add. Dobr. 8. εἶσω δὴ] εἰσβολῇ Benti. εἰς ὁδὸ G. Herm. εὐστοχίᾳ Jacobs. Lect. Stob. 105. 6 ex paraphrasi Plutarchea τοῦτο δὲ εὐστοχίας ἐστὶ καιροῦ τῷ πάθει ἀμωσγέπως συνάπτοντος. ἔνδοθεν Dorvill. cf. Cobet. N. I. 82. 3. εἰς ὕλην (τὴν ψυχὴν) anon. apud Ellis. Journ. philol. X 21. αὐτόθεν Mein. V. CCLXXI. ἡσυχῇ K.

quæ apud Plutarchum præcedunt verba Meinekii ita in versus dispescit: ἄξιον γὰρ θαύματος | τὸ πάθος ἔρωτος ὀπόθεν ἀρχὴν λαμβάνει. versum alterum τὸ τῶν ἐρῶντων, οἷς πάρεστιν, ἀμποιεῖ refingit Ellis 20. possunt multa alia excoGITARI.

542

εἴπερ τὸν ἀδικοῦντα μὲν ὡς ἡμύνητο
 ἕκαστος ἡμῶν καὶ συνηγωνίζετο,
 ἴσως νομίζων ἴδιον εἶναι τὸ γεγονὸς
 ἀδίκημα, καὶ συνέπραττον ἀλλήλοις πικρῶς,
 5 οὐκ ἂν ἐπὶ πλεῖον τὸ κακὸν ἡμῖν ἠϋξετο
 τὸ τῶν πονηρῶν, ἀλλὰ παρατηρούμενοι
 καὶ τυγχάνοντες ἥς ἔδει τιμωρίας
 ἦτοι σπάνιοι σφόδρ' ἂν ἦσαν ἢ πεπαυμένοι.

Stobaeus Floril. 43, 30 *Μενάνδρου* A. 1. ἀδικοῦντ' ἀσμένως Grot. ἐπιμελῶς Mein. Stob. II xi. 2. συνηγωνίζετο AB] συνηγωνίσατο Voss. Hens. 4. συνεπράττομεν Heringa Obs. 273. πικρῶς] πονηρῶς Voss. H. 5. ἠύξετο Bentl.] ἠύξαιτο AB. om. Voss. H. 8. σφόδρα μὲν Voss. H. — ἀδικοῦντ' εὐμενῶς — ἡμῖν — συνηγωνίζετο | πικρῶς — ἀλλήλοις, ἕως | οὐκ ἂν κτλ. Herwerd. Anal. crit. 31.

nulla v. 1 emendatio earum quae adhuc prolatae sunt sufficit. fortasse scribendum εἰ χειρὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἡμύνετο κτλ. cf. Plat. com. 174, 14. ἀμύνεσθαι τιμὴν Plat. Reip. 5, 464e ἤλιξε ἤλικας ἀμύνεσθαι καλόν. sed omnem paene dubitationem eximit quem Meinekius attulit Diog. L. 1, 59 ἐρωτηθεὶς (Σόλων) πῶς ἡμιστ' ἂν ἀδικοῖεν οἱ ἄνθρωποι, εἰ ὁμοίως, ἔφη, ἄχθονται τοῖς ἀδικουμένοις οἱ μὴ ἀδικούμενοι. cf. etiam 679.

543

Δέριπιπε καὶ Μνήσιπιπε, τοῖς εἰρημένοις
 ἡμῶν ὑπὸ τινος ἢ πεπονθόσιν κακῶς
 ἔστιν καταφυγὴ πᾶσιν, οἱ χρηστοὶ φίλοι.
 καὶ γὰρ ἀποδύρασθ' ἔστι μὴ γελῶμενον,
 5 καὶ συναγανακτοῦνθ' ὁπότεν οἰκείως ὀρεῖ
 ἕκαστος αὐτῷ τὸν παρόντα, παύεται
 τοῦτον μάλιστα τὸν χρόνον τοῦ δυσφορεῖν.

Stobaeus Floril. 113, 9 *Μενάνδρου* A. 2. ἡμῖν B². 4. ἀποδύρασθ' ἔστι L. Dindorf. Ann. Fleckeis. 1869, 524] ἀποδύρασθαι τι AB. alii ἐποδ. non adsentior Meinekio Stob. IIII xiiii. 6. αὐτῷ Mein. Stob.] αὐτῶν. — novasse Menandrum τὸ λέγομαι κακῶς ὑπὸ τινος pro ἀκούω κακῶς ad normam τοῦ λέγω τινὰ κακῶς monet Cobet. N. l. 54. 5.

544

παράδειγμα τοὺς Σύρους λαβέ-
 ὄταν φάγασθ' ἰχθὺν ἐκείνοι, διὰ τινα
 αὐτῶν ἀκρασίαν τοὺς πόδας καὶ γαστέρα
 οἰδοῦσιν, ἔλαβον σακίον, εἴτ' εἰς τὴν ὁδὸν
 5 ἐκάθισαν αὐτοὺς ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θεὸν
 ἐξιλίασαν τῷ ταπεινοῦσθαι σφόδρα.

Porphyrus De abstin. 4, 347 (177, 4 Nauck.) τὸ μέντοι τῶν ἰχθύων ἀπέχεσθαι ἄχρι τῶν *Μενάνδρου* χρόνων τοῦ κωμικοῦ διέμεινε.

λέγει γὰρ κτλ. 2. φάγωσ' Pors. Toup. Opusc. III 471] φάγωσιν. 3. αὐτῶν Nauck. ἄτοπον Herwerd. Obs. crit. 122. τὸ πόδε R, quod recipiendum et scrib. καὶ τὴν γαστέρα. 4. ἔλαβον Scaliger] εἴτ' ἔλαβον. σακλον Pors. Dobr. Arist. p. 115] σακκλον. cf. Aristoph. fr. 328. Phrynich. Ecl. 257, sed ibi etiam Lobeck. Phot. 497, 10 σάκος· οἱ Ἀτικοὶ λέγουσι διὰ τοῦ ἐνὸς κ. Eustath. 588, 12 οἱ παλαιοὶ τὸν σάκκον φασὶ καὶ δι' ἐνὸς γράφεσθαι κ, καθὰ δηλοὶ καὶ ὁ κωμικός. 5. αὐτοὺς Toup. Opusc. II 149] αὐτοί. 6. τῷ Cleric.] τοῦ. ταπεινοῦσθαι K.] ταπεινώσθαι. τεταπεινώσθαι Heringa.

ad Δεισιδαίμονα referebat Clericus. Plut. Mor. 168 d (ὁ δεισιδαίμων) ἔξω κάθηται σακκλον ἔχων καὶ περιεζωσμένος ῥάκει θυραροῖς, πολλάκις δὲ γυμνὸς ἐν πληρῷ καλινδούμενος ἐξαγορεύει τινὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ. at talia poterant in quavis fabula narrari. Diodor. 2, 4 τοὺς Σύρους. . . ἀπέχεσθαι τούτου τοῦ ζῴου καὶ τιμᾶν τοὺς ἰχθύς ὡς θεούς. ubi cf. Wesseling. Lucian. De dea Syr. 14 (οἱ Σύροι) ἰχθύας χρῆμα ἰδὸν νομίζουσι καὶ οὐκοτε ἰχθύων ψάουσι. 3. 4. Martial. 4, 43 iuro per Syrios tibi tumores. v. 2 ser. ἰχθύν ἔκει καὶ — οἰδῶσιν, ut apodosis incipiat ab ἔλαβον.

545

Lucianus Pseudolog. 4 παρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἰς ὁ Ἔλεγχος, φίλος Ἀληθεία καὶ Παρρησία, θεὸς οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα εἰδότος καὶ σαφῶς διεξιόντος ὁπόσα ὑμῖν σὺνοιδεν. idem De conser. hist. 41 τοιοῦτος ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσω. Aphthonius Prog. 11 (p. 45, 1 Spengel.) προσωποποιία, ὅταν ἅπαντα πλάττηται, καὶ ἦθος καὶ πρόσωπον ὥσπερ ἐποίησε Μενάνδρος Ἔλεγχον. Hermogenes Prog. 9 (p. 15, 44 Spengel.) προσωποποιία, ὅταν πράγματι περιτιδῶμεν πρόσωπον, ὥσπερ ὁ Ἔλεγχος παρὰ Μενάνδρω. Theon. Prog. 68, 21 προσωποποιίας τί ἂν εἴη παράδειγμα κάλλιον. . . τῶν Μενάνδρου δραμάτων. cf. etiam Doxopatr. Walz. Rhetor. II 646, 21. Cramer. Anecd. Par. I 398, 22 Μενάνδρου φίλος ἀλήθεια καὶ θεοὶ παρρησία, quae corrigenda sunt ex superioribus. Ἐλευθερία, Παρρησία, Ἔλεγχος cum Veritate coniunguntur Lucian. Pisc. 17. Apost. 16, 10 τὰ σῦκα σῦκα λέγω καὶ τὴν κάρδοπον (κάρδοπον) ἐπὶ τῶν τὰ ἀληθῆ λεγόντων ἀνεπιφθόνως. 15, 95 b τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην σκάφην λέγει. cf. adesp. 227. Mein. ed. min. xxi. Fritzs. Lucian. I p. 90, quocum ex parte tantummodo consentio. — his omnibus conlatis Menandrum sic fere scripsisse arbitror (ac v. 1. 2. 7 sic iam Meinekius):

Ἐλεγχός εἰμ' ἐγώ,
 ὁ φίλος Ἀληθεία τε καὶ Παροησία
 Ἐλευθερία τε (συγγενέστατος) θεός,
 μόνοισιν ἐχθρὸς τῶν βροτῶν τοῖς τὴν ἐμὴν
 5 γλῶτταν δεδιόσι, πάντα τ' εἰδὼς καὶ σαφῶς
 διεξιῶν ὑπόσα σύνουδ' ὑμῖν (κακά),
 τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην σκάφην λέγων.

Elenchus prologi est, non fabulae nomen. sic Philemo *Aëra*, poeta anon. (adesp. 154) Φόβον προλογίζοντα fecerat, Afranius *Σοφίαν* (*Sapientiam*), Plautus *Arcturum*, *Auxilium*, *Larem familiare*, *Luxuriam*, *Inoriam* cet.

546

τοὺς τῆς γαμετῆς ὄρους ὑπερβαίνεις, γύναι,
 τὴν ἀλλίαν· πέρασ γὰρ αὐλείος θύρα
 ἔλευθέρα γυναικὶ νενόμιστ' οἰκίας·
 τὸ δ' ἐπιδιώκειν εἰς τε τὴν ὁδὸν τρέχειν,
 5 ἔτι λοιδορουμένην, κυνὸς ἔστ' ἔργον, Ῥόδη.

Stob. Floril. 74, 11 *Μενάνδρου* A. Harpocrat. αὐλείος ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας, ὡς δηλοῖ *Μένανδρος*. 2. διὰ τὴν ἀλλὰν λίαν A Voss. τὴν αὐλίον Pors. Kidd. 387. αὐθαδία Bentr. (del. διὰ τὴν). τὴν ἀλλίαν (αὐλίον) del. Cob. N. l. 76. 7. deinde αὐλείος B Bentr.] αὐλίος. ὄρος γὰρ αὐλείος θύρα Cob. ibid. 178. ὄρους ὑπερβ. γ. | τοὺς τῆς γαμετῆς· πέρασ γὰρ κτλ. Nauck. cf. tamen Aristoph. fr. 255. Pac. 982. 5. ἔστεργον ῥώδη Voss. Hens. ac ῥώδη etiam A. κυνὸς κτλ. om. B.

ad Ἰέρειαν propter Ῥόδης nomen referebat Clericus, incerta prorsus coniectura. cf. Philem. 84.

547. 548

πάντες μὲν οἱ Θραῖκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται
 ἡμεῖς ἀπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὐχομαι
 ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος), οὐ σφόδρ' ἐγκρατεῖς
 ἐσμέν.
 5 γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς εἰ μὴ δέκ' ἢ
 ἔνδεκα γυναικας, δώδεκ' ἢ πλείους τινές.
 ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκῶς τις ἦ,
 καταστροφή γῆς, ἀνυμνείος ἄθλιος,
 ἀνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεῖ.

Strabo 296. 7 λέγει Μένανδρος περὶ αὐτῶν (τῶν Γετῶν), οὐ πλάσας, ὡς εἰκός, ἀλλ' ἐξ ἱστορίας λαβόν. πάντες — ἐσμέν. καὶ ὑποβὰς μικρὸν τῆς περὶ τὰς γυναῖκας ἀκρασίας τίθησι παραδείγματα γαμεῖ κτλ. 5. εἰ μὴ δέκ' ἢ Salmasius Exerc. Plin. 112 a] οὐδέκ' ἢ. 6. δώδεκ' ἢ Porson.] δώδεκά τε. δώδεκά τις πλ. Vatic. δωδεκέτις Ven. Mosq. 7. τις ἢ K.] τύχη. 8. γῆς K.] τις. τύχη | καταστροφῆς τις Tyrwhitt. ἄθλιος] ἥθεος Naber. Mnem. nov. VIII 421. at eo nomine numquam ni fallor in malam partem utuntur. fortasse verba sic transponenda sunt ἄννημος οὗτος, ἄννημειος κἄφιλος (adfinibus carens), καταστρ. γ. ἐπικαλ. — καταστροφή γῆς perniciosae patriae vocatur, ut δὴ ἄτα κάπαναστάσεις Θρόνων Antigone et Ismene dicuntur Soph. Ant. 533.

549

ἄνθρωπος ὢν μηδέποτε τὴν ἄλυπIAN
αἰτοῦ παρὰ θεῶν, ἀλλὰ τὴν μακροθυμίαν.
ὅταν γὰρ ἄλυπος διὰ τέλους εἶναι θέλῃς,
ἢ δεῖ θεὸν σ' εἶναι τιν' ἢ τάχα δὴ νεκρὸν.
5 παρηγόρει δὲ τὰ κακὰ δι' ἐτέρων κακῶν.

Compar. Men. et Phil. 362 Μένανδρος περὶ λογιμῶν (Studemund Men. et Philist. comp. 201 sq. p. 34). v. 1—4 om. poetae nomine Boisson. Anecd. I 126. 1. τὴν om. Boiss. 2. αἰτεῖ Boiss. θεῶν Heinsius] θεοῦ. τὴν add. Dobr. Adv. II 285. μακροθυμεῖν σε χρὴ Boiss. 3. ὅταν δ' Bentl. ἐπὶ δὲ ἄλ. Boiss. ἐὰν δ' Dobr. 4. σ' εἶναι τιν' Mein.] σε εἶναι. ἢ γὰρ σε θεὸν εἶναι δεῖ ἢ τάχα νεκρὸν Boiss. ἐὰν δ' ἄλυπος — ἢ δεῖ θεὸν σ' εἶναι γὰρ Nauck. ἄνθρωπον ὄντ' οὐδ. τ. ἄλ. | αἰτεῖν π. θ., ἀλλὰ μακροθυμεῖν σε χρὴ | παρηγορεῖν τε τὰ κ. δι' ἐτ. κ. | ἢ δεῖ θεὸν σ' εἶναι γὰρ ἢ τάχα δὴ v. | ἐὰν ἄλυπος κτλ. H. Iacobi Progr. Posn. 1861, 11 conl. Babr. 30, 10 ἢ γὰρ με νεκρὸν ἢ θεὸν σὺ ποιήσεις et epigrammate in Epicharmum composito Bergk. Poet. lyr.² 456 εἰμὶ νεκρὸς κτλ. — mihi παρηγορεῖν τὰ κακὰ δι' ἐτέρων κακῶν non videtur defendi posse exemplo Philem. 234. nam si 'calamitates calamitatibus solvuntur eo quod mala malis consolantur' i. e. in oblivionem ducunt, ideo non recte homo ipse mala malis consolari iubetur. fortasse scr. παρηγόρει τε τὰ κάκ' ἐεὶ διακαρτερῶν, qui versus post v. 2 inserendus est.

550. 551

ἄπαντι δαίμων ἄνδρὶ συμπαρίσταται
εὐθὺς γενομένῳ, μυσταγωγὸς τοῦ βίου

ἀγαθός· κακὸν γὰρ δαίμων' οὐ νομιστέον
εἶναι βίον βλάπτοντα χρηστὸν . . .

ἅπαντα δ' ἀγαθὸν εἶναι τὸν θεόν . . .

Clemens Alex. Strom. 5, 14, 130 Μένανδρος ὁ κωμικὸς ἀγαθὸν ἐρμηνεύων τὸν θεόν, φησὶν ἅπαντι — χρηστὸν. εἶτα ἐπιφέρει ἅπαντα — θεόν, ἦτοι πάντα θεὸν ἀγαθὸν λέγων ἢ ὅπερ καὶ μᾶλλον ἐν πᾶσι τὸν θεὸν ἀγαθόν. cf. Eusebius Praep. ev. 13 p. 403. v. 1—3 (ἀγαθός) Plutarchus Mor. 474b ὡς ὁ Μένανδρός φησιν κτλ. v. 1. 2 Ammianus Marc. 21, 14 *in lucem editis hominibus cunctis . . . quaedam . . . numina sociari . . . auctores docuere praeclari: inter quos est etiam Menander comicus, apud quem hi senarii duo leguntur* κτλ. Stobaeus Ecl. 1, 5(4), 4 Wachsm. Μενάνδρου (adscr. ad ecl. 3, cf. Wachsm.). Schol. Theocr. 2, 28 Μένανδρός φησι 'δαίμων — γινομένῳ' (γεινομένῳ) Ambros. Ziegler. p. 21.

1. ἅπαντ' ὁ δ. FP Stob. συμπαραίσταται Clem. Stob. Schol. Theocr. Vat. 4. 5. P (2835). συμπαραίσταται Plut. 4. in exitu οὐδένα ex Eurip. Iph. T. 391 οὐδένα γὰρ οἶμαι δαιμόνων εἶναι κακόν addit Toepfel. Progr. Neobr. 1857, 15. 5. ἀγαθὸν οἶον' εἶναι Dobr. Adv. II 284. ἅπαντα δ' ἠγοῦμ' ἀγ. εἶναι τὸν θεόν K. 'deum in omnibus bonum esse existimo'. — 1. Soph. El. 916 τοῖς αὐτοῖσι τοι οὐχ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παρίσταται. Senec. Epist. 110 *unicuique nostrum paedagogum dari deum. de sententia* cf. Heindorf. Plat. Phaed. 107 d. Lehrs Pop. Aufs. 169. 70.

552

ὦ γῆρας ἐχθρὸν σωμαίων ἀνθρωπίνων,
ἅπαντα σὺλῶν τὰ καλὰ τῆς εὐμορφίας,
καὶ μεταχαράττον τὴν μὲν ἀνδρίαν μελῶν
εἰς τὰ πρὸς πέρας, τὸ δὲ τάχος εἰς ὄκνον πολύν.

Compar. Men. et Phil. 357 Μένανδρος περὶ γῆρας (Studemund. Men. et Phil. Comp. 35 sq. p. 21). 2. τὰ add. Mein. 3. μεταχαράττον Mein.] μεταχαράσσον. ἀνδρίαν] ἀρμονίαν Bergk. ἀγλαῖαν Mein. 4. τὰ πρ. Bentl.] ἀπρ. qui apud Studemundium sequuntur versus duo, huc certe non pertinent.

553

ἐὰν πονηροῦ γείτονος γείτων ἔσῃ,
πάντως παθεῖν πονηρὸν ἢ μαθεῖν σε δεῖ·
ἐὰν ἀγαθοῦ γείτονος γείτων ἔσῃ,
ὡς προσδιδάσκεις ἀγαθὰ καὶ προσμυθάνεις.

Compar. Men. et Phil. 361 Μένανδρος περί γειτονίας (Studemund. Men. et Phil. comp. 133 sq. p. 28). Boisson. Anecd. I 151, ubi v. 4 prorsus corruptus. 1. 3. ἔση] γένη Mein. ed. mai. 2. τι παθεῖν Dobr. Adv. II 285. ποιεῖν πονηρὸν ἢ παθεῖν τι δεῖ K. 3. ἐὰν δ' ἄρ' Grot. ἐὰν ἀγ. δὲ Rutgers. ἐὰν δικαίου Heinsius. 4. ὡς] καὶ Dobr. σῶς K. ἀγαθὰ Grot.] τὰ ἀγαθὰ. προσμανθάνεις] fortasse προσλαμβάνεις. cf. 564, 3.

554

οὐκ ἐκ πότων καὶ τῆς καθ' ἡμέραν τρυφῆς.
ζητοῦμεν ᾧ πιστεύομεν τὰ τοῦ βίου,
πάτερ; οὐ περιττὸν οἶετ' ἐξευρηκέναι
ἀγαθὸν ἕκαστος, ἂν ἔχη φίλου σικάν;

Plutarchus Mor. 479 c ὁ Μένανδρος ὀρθῶς κτλ. v. 4 idem Mor. 93 c τὸν παρὰ τῷ Μενάνδρῳ νεανίσκον ὑπερφυῶς ἐπαινοῦμεν εἰπόντα θανασιτὸν ὅσον νομίζειν ἀγαθὸν ἕκαστον, ἂν κτλ. 3. οὐ Grot.] οὐ. idem per interrogationem haec efferrī iussit. cf. Madvig. Advers. crit. I 642. Cobet. V. 1.² 380. N. 1. 90. 'nonne quacirithus? nonne quisque putat?'

555

ὀκληρὸν ὁ χρόνος ὁ πολὺς. ᾧ γῆρας βαρὺ,
ὡς οὐδὲν ἀγαθόν, δυσχερῆ δὲ πόλλ' ἔχεις
τοῖς ζῶσι καὶ λυπηρά. πάντες εἰς σέ δὲ
ἐλθεῖν ὕμῳς εὐχόμεθα καὶ σπουδάζομεν.

Stobaeus Floril. 116, 8 Μενάνδρου Α. 1. ᾧ B] τὸ. βαρὺ] βαθύ Mein. 3. τοῖς ζῶσι] βροτοῖσι K. nam prorsus aliter οἱ ζῶντες et τὸν ζῶντα Philem. 71, 12. 133, 3.

556

ἐνεγκ' ἀτυχίαν καὶ βλάβην εὐσχημόνως.
τοῦτ' ἔστιν ἀνδρὸς νοῦν ἔχοντος, οὐκ ἐὰν
ἀνασπάσας τις τὰς ὀφρῦς οἴμοι λαλῆ,
ἀλλ' ὅς τὰ γ' αὐτοῦ πράγματ' ἐγκρατῶς φέρει.

Stobaeus Floril. 108, 31 Μενάνδρου Α. 2. οὐκ ἐὰν — λαλῆ Mein.] οὐκ ἄνω — λαλεῖ. οὐχ ὅς ἂν B. 3. ἀνασπάσαντα — λαλεῖν H. Stephanus. οἴμοι Gesn.] εἰ μὴ. ἐμοι B. 4. τὰ γ' αὐτοῦ Mein.] τὰ αὐτοῦ.

557

πλεουξία μέγιστον ἀνθρώποις κακόν·
οἱ γὰρ θέλοντες προσλαβεῖν τὰ τῶν πέλας
ἀποτυγχάνουσι πολλάκις νικώμενοι,
τὰ δ' ἴδια προστιθέασι τοῖς ἀλλοτρίοις.

Stobaeus Floril. 10, 3 Μενάνδρου Α. Antonius Mel. 41 p. 65.
Maxim. Conf. 22, 59 p. 602 Combefis. 2. γὰρ] μὲν Max. Conf.
4. ἀλλοτρίοις iure corruptum putabat Mein. male defendit Herwerd.
Obs. crit. 94. fortasse ἐναντίοις.

558

Διονυσίων μὲν ἦν
πομπή
ὁ δέ μ' ἠκολούθησεν μέχρι τοῦ πρὸς τὴν θύραν·
ἔπειτα φοιτῶν καὶ κολακεύων ἐμέ τε καὶ
5 τὴν μητέρ' ἔγνω μ'.

Hermogenes De inv. 4, 11 p. 177 Walz. 255, 28 Spengel.
ὅπου δ' ἂν ὁ νοῦς αἰσχροῦς ᾗ, τότε χρεῖα τῆς σεμνότητος τοῦ λόγου...
ὡς παρὰ τῷ Μενάνδρῳ. πυθομένου γὰρ τινος κόρης πῶς εἴη διε-
φθαρμένη, σεμνῶς ἀφηγήσατο πρᾶγμα αἰσχρὸν ὀνόμασι βελτίστοις κτλ.
τὸ γὰρ διεφθάρθαι καὶ ὑβρίσθαι σεμνῶς ἔγνω με' εἰπὼν ἐκόσμησε
πρᾶγμα αἰσχρὸν σεμνοτέρῳ λόγῳ συνθέσει. Plautus Cist. 1, 1, 91
*per Dionýsia máter pompram mé spectatum dúxit. dum redco domum
cónspicillo cónsecutust clánculum me usque ad foris. inde in ami-
cítiam ínsinuavit cúm matre et mecúm simul, blánditiis, munéribus,
donis.* 1. μὲν add. Dobr. fortasse ἦν Διονυσίων. 2. πομπή· πλ
τὴν θέαν δὲ μήτηρ μ' ἤγαγεν ex Plauto Herwerd. Mnem. n. VI 77.
3. με Vind.] μοι. ἠκολούθησεν Dobr. Adv. II 285] ἠκολούθησε. ὁ
δ' ἐπηκολούθησεν Bernhardy Synt. 98. ὁ δ' ἠκολούθησεν vel ὁ δ'
ἠκολούθει μοι Herwerd. 4. ἐμέ τε καὶ add. Dobr. 5. γινώσκειν
ut lat. cognoscere.

559

λύπης ἰατρός ἐστιν ἀνθρώποις λόγος·
ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει θελητήρια·
λέγουσι δ' αὐτὸν οἱ πάλαι σοφώτατοι
ἀστεῖον εἶναι φάρμακον.

Compar. Men. et Phil. 362 Μένανδρος περὶ λόγου (Studemund
182 sq. p. 32). v. 1. 2 Schol. Venet. Hom. Il. 15, 393 Μέναν-

δρος γὰρ ἔφη ὡς ἰατρός ἐστιν ὁ λόγος ἀνθρώποις νόσων. ψυχῶν γὰρ οὗτος μόνος ἔχει κουφίσματα, πρὸς τὸ μὴ συγκαταπίπτειν τῷ σώματι τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ὑπερορᾶν τὸ βᾶρος τοῦ σώματος. Schol. Aesch. Prom. 378 (om. auctoris nomine et v. 1 λόγος γὰρ ἀνθρώποισιν ἰατα νόσους). cf. 591, 3. monost. 326. 577. 622. 674. Diphil. 117. 1. πάρεστιν ὁ λόγος ἰατρός ἀνθρώπων νοσοῦντι QR. 2. θελκτῆρια Schol. Aesch.] ἰάματα QR. 3. σοφώτατα Herwerd. Obs. crit. 93. 4. ἀστὶν QR. οἰκίον εἶναι φάρμακον τοῖς ἀθλοῖς Naber. Mnem. nov. VIII 422.

560

θύων οὐδεπώποτ' ἠὲξάμην
 ἐγὼ τὸ σῶζον τὴν ἐμὴν συνοικίαν,
 ἀλλὰ παρέλιπον οἰκετῶν εἶναι στάσιν
 ἔνδον παρ' αὐτῶν, πρᾶγμα χρησιμώτατον.

Schol. Victor. Hom. II. 21, 389 καὶ Μένανδρος (καὶ) τοῦτο (an *Εὐνούχῳ*?) θύων κτλ. Schol. A οὐδέποτε θύων εὐξάμην ἄλλως σῶζεσθαι τὴν οἰκίαν ἢ στάσιν οἰκετῶν εἶναι ἐν αὐτῇ. Philodem. Hercul. vol. VIII col. 10 βλακεύειν φραστέον, εἰ νομίζει (βασιλεὺς) τὴν ἀρχὴν οὕτως ἀσφαλεστέραν ἔξεν, ὡς καὶ τῶν ἰδιωτῶν τινες εὐκταῖον ὑπονοοῦσιν οἰκετῶν εἶναι στάσιν. cf. Buecheler. Mus. Rhen. XXXXII 200. 2. συνοικίαν Fiorillo Herod. Att. 161] οἰκίαν. τὸ σῶζειν τὴν ἐμὴν Δί' οἰκίαν Buecheler. 3. παρέλειπον Mein. ἀλλ' οὐ παρέλιπον Buechel. 4. αὐτῶν (αὐτ.) Bothius] αὐτῷ. αὐτῷ Buechel.

scrib. θεοῖσι θύων — ἔγωγε σῶζειν — ἀλλ' ἢ παρενείρων οἰκετῶν θεῖναι (τοὺς θεοὺς) στάσιν. atque ἀλλ' ἢ etiam Ellis Journ. philol. X 21. multo violentius Herwerd. Obs. crit 94. — Plut. Cat. mai. 21 (Mein. 1) αἰεὶ στάσιν τινὰ ἔχειν τοὺς δούλους ἐμνησανῶτο καὶ διαφορὰν πρὸς ἀλλήλους, ὑπονοῶν τὴν ὁμόνοιαν καὶ δεδοικῶς.

561

τῆς σκιᾶς τὴν πορφύραν
 πρῶτον ἐνυφαινουσ'· εἶτα μετὰ τὴν πορφύραν
 τοῦτ' ἔστιν οὔτε λευκὸν οὔτε πορφύρα,
 ἀλλ' ὥσπερ ἀγῆ τῆς κρόκης κεκραμένη.

Athenaeus 2, 162. 3. Dindorf. Μένανδρος πάλιν κτλ. 2. ἐνυφαινουσιν C. 4. τῆ κρόκη Mein. — cf. Aristoph. fr. 712. Plin. N. h. 35, 29 tandem ars . . . invenit lumen atque umbras, differentia colorum alterna vice sese excitante. postea deinde adiectus est

splendor, alius hic quam lumen. quod inter haec et umbras esset adpellaverunt tonon, commissuras vero colorum et transitus harmogen.

562

πῶς δὴ τὸ τραῦμα τοῦτ' ἔχεις;
 'μεσαγκύλω.' πῶς πρὸς θεῶν; 'ἐπὶ κλίμακα
 πρὸς τεῖχος ἀναβαίνων.' ἐγὼ μὲν δεικνύω
 ἔσπουδακῶς, οἱ δὲ πάλιν ἐπεμυκτηήρισαν.

Plutarchus Mor. 547 c ἔνιοι δὲ κακοήθως οἷόν τι δέλεαρ μικρὸν εὐλογίας ὑποβάλλοντες ἐκκαλοῦνται τὴν περιαντολογίαν· οἱ δὲ προσπυνθάνονται καὶ διερωτῶσιν ὡς παρὰ τῷ Μενάνδρῳ τὸν στρατιώτην, ἵνα γελάσωσι κτλ. v. 4 Tryphon De tropis 21 (VIII 759 Walz. 205, 23 Spengel. cf. Bachm. Anecd. II 423. 4) μυκτηρισμός ἐστι τὸ μετὰ ποιῶς κινήσεως καὶ συναγωγῆς τῶν μυκτηήρων γινόμενον, ὥσπερ καὶ Μενανδρὸς φησιν 'οἱ δὲ ἐμυκτηήρισαν'. 1. πῶς] τῷ, i. e. τίνι, K.: nam respondet *μεσαγκύλω* et tum demum alter interrogat πῶς; δὴ add. cod. Düebn. 2. κλίμακι vel -ος Mein. πρὸς κλίμακα | ἐπὶ τεῖχος Bachmann. Coniect. Arist. 82. 3: sed quae ad tuendam coniecturam attulit non magni sunt pretii.

ad *Colacem* refert Cobet. V. 1.² 317. sed cf. 58. Lucian. Dial. meretr. 9 et 13. narrat parasitus quomodo in convivio militem ad stultam magniloquentiam provocaverit eoque risum eorum qui aderant excitaverit. δεικνύμι ἔσπουδακῶς est 'serium vultum ostendo quasi his omnibus' militis narrationibus "habeam fidem". Cobet. 4. Pollux 2, 78 μυκτηρίζειν . . . τῷ μυκτηῖρι ἐνδεικνύσθαι τὸ δυσχεραίνειν . . . καὶ τὸν εἴρωνα ἔνιοι μυκτηῖρα καλοῦσιν. Phot. μυκτηρίζει· ἐξουθενεῖ. Hesych. μυκτηρίζει· χλευάζει, καταγελά.

563

ταύτας μεγίστας ἀποτίνω 'γὰρ συμβολᾶς.
 σφάττει με, λεπτὸς γίνομ' εὐωχούμενος
 τὰ σκαμμάθ' οἷα τὰ σοφὰ τε καὶ στρατηγικά.
 οἷος δ' ἀλαζῶν ἐστίν ἀλιτήριος.

Plutarchus Mor. 547 cd καὶ κόλασι καὶ παρασίτῳ δύσοιστον ἐν χρεῖα καὶ δυσκαρτέρητον ἑαυτὸν ἐγκωμιάζων πλοῦσιός τις ἢ σατραπῆς ἢ βασιλεὺς. καὶ συμβολᾶς ταύτας ἀποτίνειν μεγίστας λέγουσιν, ὡς ὁ παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. v. 1 ex Plut. add. K., inserto 'γὰρ. 3. τὰ σκαμμάτια Mein. κομπάσμαθ' G. A. Hirschig. Ann. erit. 26, incertum relinquens quomodo versus absolvendus esset. τὰ σκαμμάτια Herwerd. Mnem. nov. VI 78. cum deminutivum de magniloqua

militis oratione aptum non esse videatur, scribo τὰ σκέμματ' ἀεὶ τὰ σοφὰ καὶ στρ. — proclive est ad *Colacem* vel ad *Thrasylcontem* haec referre, sed non minus incertum.

564. 565

καίτοι τί λογίζομ' ὁ κακοδαίμων προσδοκῶν
χάριν παρὰ γυναικὸς κομιεῖσθαι; μὴ μόνον
κακόν τι προσλάβοιμι, καὶ κάλλιστ' ἔχει.
οὐκ ἐν γυναικὶ φύεται πιστὴ χάρις.

Stobaeus Floril. 73, 40 Μενάνδρου Α. καίτοι] καὶ γε AVoss. Hens. τί add. Bentl. 2. χάριν κομιεῖσθαι παρὰ γ. Bothius multo ante Cobet. N. l. 87. μὴ μόνον] μὴ μὲν οὖν Valck. 4. πιστὴ Bentl.] πλείστη.

v. 4 a reliquis separatam Euripidi tribuit Dobr. Adv. II 282. cuius rei necessitatem non video. fortasse alteri personae adscribendus est.

566

χαλεπόν, Παμφίλη,
ἐλευθέρα γυναικὶ πρὸς πόρνην μάχη.
πλείονα κακουργεῖ, πλείον' οἶδ', ἀλσχύνεται
οὐδέν, κολακεύει μᾶλλον.

Palladius Vita S. Chrysost. p. 142 ed. Big. δεινὸν κολακεία, κατὰ τὸν κωμικὸν Μένανδρον, μετὰ δυστροπίας συγκεκλωσμένη, καθὼς λέγει κτλ. v. 1. 2 Cyrillus In Iul. 7, 229 a. 1. Παμφίλη Pallad.] Πάμφιλε. 2. μάχεσθαι Pallad. 3. πλείονα οἶδεν, πλείονα κακουργεῖ vulgo. corr. Dobr. Adv. II 284. πανουργεῖ K. siquidem meretrix virum non aperte κακουργεῖ, ac si id faceret, eo inferior esset uxore. 4. οὐδέν Dobr.] οὐδένα. — rectius Παμφίλη. conqueritur enim mulier cum muliere.

567

οἴμοι τάλας ἔργωγε. ποῦ ποθ' αἰ φρένες
ἡμῶν ἐκεῖνον ἦσαν ἐν τῷ σώματι
τὸν χρόνον, ὅτ' οὐ ταῦτ', ἀλλ' ἐκεῖν' ἠρούμεθα;

Plutarchus Mor. 450 c ὁ Χρύσιππος εἰπὼν ὅτι τυφλὸν ἔστιν ἡ ὀργή . . . χρῆται μάρτυρι τῷ Μενάνδρῳ λέγοντι κτλ. 1. ποθ' αἰ Grot. Exc. 755] ποτε. 3. ὅτ' add. Meziriac. οὐ ταῦτα, i. e. non sana consilia, sed insana.

568

οἶος δὲ καὶ τὴν ὕψιν εἶναι φαίνεται,
 ἀφ' οὗ τοιοῦτος γέγονεν, οἶον θηρίον.
 τὸ μηδὲν ἀδικεῖν καὶ καλοὺς ἡμᾶς ποιεῖ.

Sextus Emp. Pyrrh. Hypot. 1, 108 ὁ Μένανδρος ἔφη κτλ. 3. cf. 19 et 463. tales sententiae pluribus comoediis aptae sunt. 'haec dici videntur de adulescentulo in nequitiam prolapsio. dum virum probum, ait, putavi esse, pulcher mihi visus est. at ex quo inprobum et nequam se esse ostendit, quam foedus videtur. ipsius igitur formae gratia ab honestate pendet.' Bentl.

569

Γλυκέρα, τί κλάεις; ὁμνῶ σοι τὸν Δία
 τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, φιλόττη,
 ὁμωμοκῶς καὶ πρότερον ἤδη πολλάκις.

Priscianus 18, 247 Attici ὁμνυμι θεούς. Menander κτλ. codicum varietatem enotavit Hertz. 3. ΓΑΤΚΕΡΑ. ὁμώμοκας G. A. Hirschig. Ann. crit. 26. adversatur quodammodo Alciph. 2, 3 init. (H. Iacobi V CCLXXIII) μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεάς, μὰ τὰ μυστήρια αὐτῶν, ἃ σοι καὶ ἐναντίον ἐκείνων ὤμοσα πολλάκις κτλ.

570

κἂν σφόδρα σαφῶς εἰδῆς τι, τὸν κρύπτοντά σε
 μηδέποτ' ἐλέγξης· δύσκολον πράγμ' ἐστὶ γὰρ
 ἃ λανθάνειν τις βούλεται ταῦτ' εἰδέναι.

Stobaeus Floril. 3, 4 Μενάνδρου cod. Mend. cf. Mein. Stob. III LIII. deest in A. 1. τι om. ed. Bas. 2. πράγμ' ἐστὶ γὰρ Mein.] γὰρ πράγμ' ἐστὶ. γὰρ πράγμ' ἀεί Iacobs. Add. Ath. 47. πράγμ' ἔφην Gesner.

571

ὅταν ἕτερός σοι μηδὲ ἐν τέλεον διδῶ,
 δέξαι τὸ μόριον· τοῦ λαβεῖν γὰρ μηδὲ ἐν
 τὸ λαβεῖν ἔλαττον πλεῖον ἐσται σοι πολύ.

Stobaeus Floril. 3, 23 Μενάνδρου A. Maxim. Conf. 8, 27 p. 557 extr. Combefis. 1. τέλεον Bentl.] πλέω A. πλέον Trinc. μηδὲν πλεῖον et 2. μηδὲν Max. Conf.

572

ὅταν τι πράττης ὄσιον, ἀγαθὴν ἐλπίδα
 πρόβαλλε σαντῶ, τοῦτο γινώσκων ὅτι
 τόλμη δικαία καὶ θεὸς συλλαμβάνει.

Stobaeus Floril. 7, 4 Μενάνδρου A. 2. πρόβαλλε σαντῶ A] πρόβαλλ' ἐαντῶ. Demosth. 18, 97 ἀγαθὴν προβαλλόμενος ἐλπίδα. — 3. cf. Aesch. Pers. 742.

573

ὄργῃ παραλογισμὸς ποτ' οὐδεὶς φύεται.
 αὕτη κρατεῖ νῦν· ἂν δὲ μικρὸν παρακμάσῃ,
 κατόψεται τί μᾶλλον ἔστι συμφέρον.

Stobaeus Floril. 20, 3 Μενάνδρου Trinc. deest in A. 1. φύεται] φαίνεται Grot. ὄργῃ λογισμὸς γάρ ποτ' οὐδεὶς φύεται Dobr. Adv. II 280. ὄργῃ, πάτερ, λ. οὐδ. φύεται Mein. 3. τί μᾶλλον ἔστι Cobet. N. 1. 88] τι μᾶλλον εἰς τὸ. τις μᾶλλον εἰς τὸ Dobr. — de absente aliquo irato narrat qui loquitur.

574

εἰ καὶ σφόδρ' ἀλγείς, μηδὲν ἠρεθισμένος
 πράξεῖς προπετῶς· ὄργῃς γὰρ ἀλογίστου κρατεῖν
 ἐν ταῖς ταραχαῖς μάλιστα τὸν φρονοῦντα δεῖ.

Stobaeus Floril. 20, 21 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 19. 20) A. Philistioni tribuit Antonius Mel. 78 p. 134: at Menandro etiam Maxim. Conf. 19, 54 p. 595 Combefis. 2. τι προπετῶς A. γὰρ om. Arsen. 3. τὸν εὔφρονοῦντα Cobet. N. 1. 90. qua coniectura caesura corrumpitur. ac bene hic φρονοῦντα, sive ratione praeditum sive sapientem interpretaris. — ἐν ταῖς ταραχαῖς 'in ipso adfectus aestu.' Meinek. 1.

575

σὺ μὲν παραινεῖς ταῦτα ὅσα σοι πρέπει,
 ἐμὲ δὲ ποιεῖν τὸ καθήκον οὐχ ὁ σὸς λόγος,
 εὔϊσθ' ἀκριβῶς, ὁ δ' ἴδιος πείθει τρόπος.

Stobaeus Floril. 37, 5 Μενάνδρου A. Maxim. Conf. 57, 113 p. 665 Combefis. Anton. Mel. 97 p. 159. 1. πάντα ταῦθ' ὅσα(ᾶ) Gaisf. ὅσα Trinc. ὅσα ceteri. ταῦθ' ὅποια, ταῦθ' ὅσα σοι, πάτερ, et in Stob. ταῦτά πως ὅσα Mein. ταῦθ' ἂ σοὶ δοκεῖ πρέπειν K. 2. οὐ et 3. ἴσθι Max. Conf.

576

οὐδὲν διαβολῆς ἐστὶν ἐπιπονώτερον·
τὴν ἐν ἑτέρῳ γὰρ κειμένην ἁμαρτίαν
εἰς μέμψιν ἰδίαν αὐτὸν ἐπάναγκες λαβεῖν.

Stobaeus Floril. 42, 4 *Μενάνδρου* Voss. Hens. et Trinc. *Εὐριπίδου Ἀλεξάνδρου* A. *Εὐριπ.* Ἀλεξ. ἢ *Μενάνδρου* B. at lemma *Εὐρ.* Ἀλ. pertinet ad 42, 3 (fr. 57 N.). Maxim. Conf. 10, 32 p. 563 Combefis. Antonius Mel. 53 p. 79. 1. ἔστ' ἐπιφθονώτερον Herwerd. Mnem. nov. VI 78. 2. ἐν om. Trinc. 3. εἰς Salmas.] ἀελ. δεῖ Dindf.

577

ὅστις δὲ διαβολαῖσι πείθεται ταχύ,
ἤτοι πονηρὸς αὐτὸς ἐστὶ τοὺς τρόπους,
ἢ παντάπασι παιδαρίου γνώμην ἔχει.

Stobaeus Floril. 42, 6 *Μενάνδρου* A. Maxim. Conf. 10, 32 p. 563 Combefis. Anton. Mel. 53 p. 79. 2. ἐστὶν αὐτὸς Voss. Hens. τοῖς τρόποις Max. Conf. τὸν τρόπον Ant.

578

δεῖ τὸν πολιτῶν προστατεῖν αἰρούμενον
τὴν τοῦ λόγου μὲν δύναμιν οὐκ ἐπίφθονον,
ἤθει δὲ χρηστῶ συγκραμένην ἔχειν.

Stobaeus Floril. 45, 8 *Μενάνδρου* A. 'sententia cothurno quam socco dignior.' Mein. at interdum etiam nova comoedia res publicas attingit.

579

ἢ νῦν ὑπὸ τιῶν χρηστότης καλουμένη
μεθῆκε τὸν ὄλον εἰς πονηρίαν βίον·
οὐδεὶς γὰρ ἀδικῶν τυγχάνει τιμωρίας.

Stobaeus Floril. 46, 11 *Μενάνδρου* A. 1. τιῶν AVoss.] τινοσ. 2. μεθῆκε] μετέθηκε G. A. Hirschig. Ann. crit. 26. cf. Cobet. N. l. 87. πονηρίαν Gesner] ἀπορίαν.

580

τί διακενῆς εἶ χρηστός; ὁ δεσπότης
αὐτὸς ἀπολλύει πάντα, σὺ δὲ μὴ λαμβάνεις,
σαντὸν ἐπιτιρίβεις, οὐκ ἐκείνον ὠφελεῖς.

Stobaeus Floril. 62, 10 *Μενάνδρου* Α. 1. εἰ γὰρ ὁ Iacobs. Lect. Stob. 101. 2. sic AB. ἀπολαύει Gaisf., quod apud comicos semper cum genet. coniungitur. ἀπολάπτει Iacobs. at *de suo* aliquid ἀπολάπτειν ineptum est. cf. Arist. Nub. 811. λαμβάν (superscr. ῥ) Α. λαμβάνη Β. 3. σαυτὸν Grot.] σαυτὸν. Hanovii ratio (Exerc. crit. 126. 7) non est probabilis, nisi quod recte inprobat εἰ γὰρ. sententia manifesto haec est: 'si erus sua sponte inprobat εἰ γὰρ. non iniustum est te tibi quantumcumque potes vindicare.' itaque scr. ὅταν ὁ δεσπ. αὐτὸς ἀποβάλλη πάντα, σὺ δὲ μὴ λαμβάνῃς, σαυτὸν ἐπιτρ. — ὠφελῶν. cf. Arist. Eccl. 811. Diphil. 32, 6.

581

ἐμοὶ πόλις ἐστὶ καὶ καταφυγὴ καὶ νόμος
καὶ τοῦ δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου παντὸς κριτῆς
ὁ δεσπότης. πρὸς τοῦτον ἓνα δεῖ ζῆν ἐμέ.

Stobaeus Floril. 62, 34 *Μενάνδρου* Α.

582

πατρῶ' ἔχειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα·
τὰ μετὰ γυναικὸς δ' εἰσιόντ' εἰς οἰκίαν
οὔτ' ἀσφαλῆ τὴν κτῆσιν οὔθ' ἰλαρὰν ἔχει.

Stobaeus Floril. 68, 28 *Μενάνδρου* Α. v. 2. 3 idem 72, 7 *Μενάνδρου* Α. 2. τὰ μετὰ γ. δ' Porson. Adv. 289] τὰ δὲ μετὰ γ. δὲ om. 72. 3. οὐκ-οὐδ' 72. — τὸν καλῶς εὐδαίμονα, ut 145. Theopomp. com. 34. Cratin. min. 4.

583

ὅταν πένης ᾖν καὶ γαμεῖν τις ἐλόμενος
τὰ μετὰ γυναικὸς ἐπιδέχεται χρήματα,
αὐτὸν δίδωσιν, οὐκ ἐκείνην λαμβάνει.

Stobaeus Floril. 70, 5 *Μενάνδρου* Α. 2. μετὰ] παρὰ Voss. Hens. μετὰ τῆς (om. τὰ) γ. Cobet N. l. 87. at cf. 582. fortasse cum Eur. Suppl. 876 φίλων δὲ χροσόν . . . οὐκ εἰσεδέξατ' οἶκον scribendum εἰσδέχεται.

584

δύ' ἔσθ' ἃ κρῖναι τὸν γαμεῖν μέλλοντα δεῖ,
ἦτοι προσηγῆ γ' ὄψιν ἢ χρηστὸν τρόπον·
τὴν γὰρ ὁμόνοιαν τὴν πρὸς ἀλλήλους ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 70, 7 *Μενάνδρου* A. 1. ξσθ' & Bentl.] *ἔστι* A Voss. *ἔστ' & rel.* 2. *προσηνῆ γ'* anonymus ap. Mein.] *προσηνῆν* A Voss. cf. exempla congesta ab Elmsl. Eur. Med. 1263 et Thucyd. 2, 40 *ἦτοι κλίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς.* non intellego pertinaciam Cobeti N. l. 58. 62 quod optimi scriptores probum Atticumque iudicarunt poetis comicis concedere nolentis. *προσηνῆς ὄψις ἢ χρηστὸς τρόπος* Bentl., quod transpositis v. 2. 3 recipit O. Hense Lect. Stob. 36. 7. 3. *πρὸς] παρὰ* Voss.

585

*ὄστις γυναῖκ' ἐπίκληρον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν
πλουτοῦσαν, ἦτοι μῆνιν ἐκτίνει θεῶν,
ἢ βούλετ' ἀτυχεῖν μακάριος καλούμενος.*

Stobaeus Floril. 72, 11 *Μενάνδρου* A. 3. *ἡγούμενος*, sed in mrg. ab eadem manu *καλούμενος* Voss. Hens.

586

*αἰσχύνομαι τὸν πατέρα, Κλειτοφῶν, μόνου.
ἀντιβλέπειν ἐκείνου οὐ δυνήσομαι
ἀδικῶν, τὰ δ' ἄλλα θραδίως χειρῶσομαι.*

Stobaeus Floril. 79, 14 *Μενάνδρου* A. 2. *πρὸς ἐκείνον* Naber. Mnem. nov. VIII 423. 3. *ἀδικῶν* Bentl.] *ἀδίκως.* ἀδεῶς Grot. *χειρῶσομαι* ut haud raro apud Sextum Empiricum: veluti 392, 3. Bekk. *οἱ τὰς πρώτας τῶν πραγμάτων ὑποθέσεις χειρῶσάμενοι.* cf. Anaxandr. 33, 16.

587

*ὑπερήφανόν που γίνεθ' ἢ λίαν τρυφή,
ὃ τε πλοῦτος ἐξώκειλε τὸν κεκτημένον
εἰς ἕτερον ἦθος, οὐκ ἐν ᾧ τὸ πρόσθεν ἦν.*

Stobaeus Floril. 93, 22 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 21) A. ac *Μενάνδρου* Voss. Hens. fol. 93 v. 1. *που* om. Trinc. 3. *τὸ* om. A. verba extrema Herwerdenus Mnem. VI 78 aut Menandro abiudicanda aut cum μένοντα a quo proximus versus inceperit coniungenda censet. sed οὐκ ἐν ᾧ κτλ. paullo insolentius dixit pro ἐν ᾧ τὸ πρ. οὐκ ἦν.

588

*κρεῖττον γὰρ ἐστιν, ἂν σκοπῇ τις κατὰ λόγον,
μὴ πόλλ' ἀηδῶς, ὀλίγα δ' ἠδέως ἔχειν,
πενίαν τ' ἄλλου μᾶλλον ἢ πλοῦτον πικρόν.*

Stobaeus Floril. 97, 2 *Μενάνδρου* A. 1. *κατὰ τρόπον* Cobet. N. 1. 87. 'κατὰ λόγον non significat εὖ vel ὀρθῶς.' 3. τ' om. codices, unde Meinekius Stob. III xxxv hunc versum fortasse a reliquis separandum putat; praecessisse enim fere θέλωμι' (ἀν) ἔχειν.

589

ἄνευ κακῶν γὰρ οἰκίαν οἰκουμένην
οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἢ τύχη
τούτων δίδωσιν ἀφθονίαν, τοῖς δ' οἱ τροποῖ.

Stobaeus Floril. 98, 37 *Μενάνδρου* A. cf. Susar. 4.

590

ὃ μεταβολαῖς χαίρουσα παντοίαις τύχη,
σόν ἔστ' ὄνειδος τοῦθ', ὅταν τις ὦν ἀνήρ
δίκαιος ἀδίκους περιπέσῃ συμπτώμασιν.

Stobaeus Floril. 107, 3 *Μενάνδρου* A. 2. ὅταν τις ὦν B] ὅταν οὗτος. αν τις ὦν om. Vóss. Hens. atque ὅτ' ἀνήρ Arsen.

591

τῷ μὲν τὸ σῶμα διατεθειμένῳ κακῶς
χρεῖα 'στ' ἰατροῦ, τῷ δὲ τὴν ψυχὴν φίλου·
λύπην γὰρ εὐνοῦς οἶδε θεραπεύειν λόγος.

Stobaeus Floril. 113, 14 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 13) A. 1. τὸ add. AB. 2. *χρεῖα 'στ' Mein.] χρεῖ' ἔστ'.* 3. λόγος monost. 319 (*οἶδεν ἰᾶσθαι λ.] φίλος.* cf. 559, 1. — τεθειῖσθαι pro κείσθαι Menandri aetate in usum venisse monet Cobet. V. 1.² 312. N. 1. 55.

592

ὅταν ἢ γέρον τις ἐνδεής τε τὸν βίον,
οὐδ' αὖ τὸ θνήσκειν δεινόν, ἀλλ' ἐν τῷ καλῶς
ἐκότερον αὐτῶν τὴν διάγνωσιν φέρει.

Stobaeus Floril. 121, 10 *Μενάνδρου* A. 1. τοῦ βίου (*victus*) Mein. 1 p. 574. 2. οὐδ' αὖ A] οὐδὲν Zedelius. καλῷ Valck. excidisse quaedam inter v. 1 et 2 Meinekii est suspicio. οὐκ ἔστι τὸ ζῆν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ γλυκὺ | (οὐδ' αὖ κτλ.) supplet Cobet. N. 1. 75. 6. et vivere et mori bonum esse potest: 'id solum discrimen facit utrum eorum bene et honeste possit fieri. si honeste vivere datur, vita est potior: non datur, satius est mori'. Cob.

593

οὐκ ἔστ' ἄπιστον οὐδὲν ἐν θνητῷ βίῳ,
οὐδ' ἂν γένοιτο. πολλὰ ποικίλλει χρόνος
παράδοξα καὶ θαναμαστὰ καὶ ζώντων τρόποι.

Stobaeus Ecl. 1, 8(9), 31 Wachsm. Μενάνδρου F (ad mrg. v. 2. 3.) — 2. ποικίλει FP. 3. τρόπον F.

594

ἄδύνατον ὡς ἔστιν τι σῶμα τῆς τύχης·
ὁ μὴ φέρων δὲ κατὰ φύσιν τὰ πράγματα
τύχην προσηγόρευσε τὸν ἑαυτοῦ τρόπον.

Stobaeus Ecl. 2, 8(7), 5 Wachsm. Μενάνδρου. 1. τύχης Cleric.] ψυχῆς. ἄδύνατον ὄντως ἔστι τοῦνομα τῆς τ. Bentl. ἄδύνατον ὡς vix potuit dicere Menander. — 'fortunam nihil' dicit 'esse nisi inanem quandam imaginem, sine corpore et specie'. Mein. 1, conferens Sueton. Iul. Caes. 77 *nihil esse rem publicam, adpellationem modo, sine corpore et specie.*

595

ἄελ δ' ὁ σωθεὶς ἔστιν ἀχάριστον φύσει.
ἄμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἢ χάρις,
ἦν δεόμενος τότε' ἀθάνατον ἔξειν ἔφη.

Stobaeus Ecl. 2, 46, 9 Wachsm. τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 8). v. 1 monost. 34. v. 2 monost. 645. Zenobius 1, 81. Diogenian. 2, 29. Gregor. Cyr. 1, 46. Apostol. 2, 66. Eustathius 982, 47. 1256, 48. Schol. Ven. Hom. Il. 14, 276 (ὁ κωμικός). Auson. Epigr. 134 *nil homine terra peius ingrato creat... si quid petenti promptus opis impertias, ut misereare, gratia actutum perit.* 1. ἀχάριστος monost. 34. 2. ἄμα τετέλεσται Schol. Hom. 3. ἔξειν L] σγήσειν Usener. v. 2. 3 a 1 separat Mein. ed. min.

596

ἐὰν ἐγὼ φῶ νῦν ἔχειν βακτηρίαν
χρυσῆν, τί μοι σεμνότερον ἔσται τὸ ξύλον;
ἀληθὲς εἶναι δεῖ τὸ σεμνόν, οὐ κενόν.

Stobaei Append. Flor. p. 76, 20 (p. 242, 13 sq. Mein.) Μενάνδρου. 2. μοι] σοι Mein. ed. mai. v. 3 a reliquis separavit Mein. in Stob., cuius rei causam idoneam non video.

597

πένητος οὐδέν ἐστι δυστυχέστερον.
 ἅπαντα μοχθεῖ κἀγρουπνεῖ κἀργάζεται,
 ἵν' ἄλλος ἐλθὼν μεταλάβῃ καὶ κτήσῃται.

Compar. Men. et Phil. 357 Μένανδρος περὶ πενίας (Studemund 24 sq. p. 20). 1. οὐδέν ἐστι Grot.] ἀνδρὸς οὐκ ἔστι. ἀνδρὸς οὔτι Rutgers. at οὐ τις et οὔτι (pro οὐδεὶς et οὐδέν) non est comicorum. Gregor. Naz. II 210b ἀνδρὸς οὐδέν ἀθλιώτερον. (Nauck. Mélanges gréco-romains V 240). 3. τῆς κτήσεως vel κτήσιν τ' ἔχη Mein. κερτημένος Heimsoeth. Ind. Bonn. aest. 1867 v.

1. contrarium dicit Diphil. 104.

598

ἄνθρωπε, μὴ στέναζε, μὴ λυποῦ μάτην·
 χρήματα, γυναῖκα καὶ τέκνων πολλῶν σποράν,
 ἃ σοι τύχη κέχρηκε, ταῦτ' ἀφείλετο.

Compar. Men. et Phil. 362 (Studemund 195 sq. p. 33. 4). qui apud Studemundium inter v. 1 et 2 interpositi sunt versus tres, eos Menandro adscribere non audeo. 1. μὴ λυποῦ] καὶ λυποῦ? 3. τύχη κέχρηκε Grot.] κηρώρικε τύχη. Plut. Mor. 116a (cont. Mein.) οὐ δεῖ δυσφορεῖν, ἐὰν ἂ ἔχρησαν ἡμῖν πρὸς ὀλίγον (οἱ θεοί) ταῦτα ἀπαιτῶσιν.

599

ὄκνεῖ δὲ νοῦν ἔχουσ' ἴσως·
 ἀεὶ δὲ τοῖς παροῦσι δακρυόις ἐμποιεῖ
 τὸ θῆλυ τῆς ψυχῆς ἀναβολὴν τῷ πάθει.

Schol. Euripidis Phoen. 61 πᾶσα γυνή πρὸς θάνατον δειλόν. Μένανδρος κτλ. 1. νοῦν ἔχουσα ABI. νουνεχῶς M. 2. δέ] γὰρ I. Μένανδρος Dobr. Adv. II 270] μεταν (superscr. δ) M. μὲν ἀνδρὸς ABI.

600

οὐχ ὁ τρόφιμός σου πρὸς θεῶν, Ὀνήσιμε,
 ὁ νῦν ἔχων Ἀβροτόνιον τὴν ψάλτριαν,
 ἔγρημ' ἔναγχος; ΟΝΗΣ. πάνυ μὲν οὔν.

Schol. Aristot. p. 93, 13 τῷ μὲν ἐρωτηματικῷ ταχεῖα ἔπεται ἢ ἀπόκρισις, ὡς παρὰ Μενάνδρω 'οὐχ — ἔναγχος;' πρὸς ὃ ταχεῖα ἢ ἀπόκρισις εἰπόντος 'πάνυ μὲν οὔν'. om. nomine poetae Walz. Rhet. graec. II 289, 14. VII 3, 27. VIII 496, 6. v. 1 Schol. Aristidis

p. 53 Dind. δύο οὖν ἡ λέξις (τρόφιμος) σημαίνει, καὶ τὸν θρέψαντα καὶ τὸν τραφέντα. θρέψαντα τὸν δεσπότην, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ. v. 3 Schol. Apoll. Rhod. 3, 294 ἄγχι· ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου. Μενάνδρος· ἔγγημεν ἔναγχος. ἀντὶ τοῦ νῦν. ἢ ἀντὶ τοῦ ταχέως. 1. σοι Walz. ubique. Ὀνήσιμε Walz.] Ὀνήσιμος Schol. Aristot. 2. Ἀβροτόνιον C. Keil.] Ἀβρότονον.

601

. . . ἐπιτρίβουσιν ἡμᾶς οἱ θεοὶ
 μάλιστα τοὺς γήμαντας· αἰεὶ γάρ τινα
 ἄγειν ἑορτήν ἔστ' ἀνάγκη.

Strabo 7, 297 ὄρα πάλιν τὸν αὐτὸν ποιητὴν (Μενάνδρον) ἃ λέγει εἰσάγων τὸν ἀχθόμενον ταῖς περὶ τὰς θυσίας τῶν γυναικῶν δαπάναις καὶ λέγοντα κτλ. non ex *Misogyne* excerpta esse, ad quem, dubitans sane, Meinekius referebat, ex ipso Strabone concludas. Plant. Mil. glor. 3, 1, 98. 9 (691. 2) confert Lobeck. Agl. II 1039. 40.

602

. οὐδεὶς ἔστί μοι
 ἀλλότριος, ἂν ἢ χρηστός· ἢ φύσις μία
 πάντων, τὸ δ' οἰκεῖον συνίστησιν τρόπος.

Stobaeus Ecl. 2, 33, 7 Wachsm. (coniunct. cum 391). 3. συνίστησι βίος L. — 'amicitiam contrahunt mores'. ad Περικλειομένην dubitans referebat Meinekius.

603

οὐκ ἔστι μείζων ἡδονὴ ταύτης πατρί,
 ἢ σωφρονοῦντα καὶ φρονοῦντ' ἰδεῖν τινα
 τῶν ἐξ ἑαυτοῦ.

Stobaeus Floril. 75, 9 Μενάνδρου Α. 2. κεύτυχοῦντ' Mein. κεύποροῦντ' Herwerd. Obs. crit. 95. κεύθενοῦντ' K. — de sententia cf. Soph. Ant. 761 sq.

604

πολλοὺς δι' ἀνάγκην γὰρ πονηροὺς οἶδ' ἐγὼ
 ὅταν ἀτυχήσωσιν γερονότας, οὐ φύσει
 ὄντας τοιούτους.

Stobaeus Floril. 107, 8 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου) Α. Μενάνδρου Voss. Hens. 1. δ' ἀνάγκη Β. 2. ἀτυχήσωσι Α.

605

τὸ δ' εὖ φέρειν
 ἔστιν τοιοῦτον, ἂν δύνη μόνος φέρειν,
 καὶ μὴ 'πίδηλον τὴν τύχην πολλοῖς ποιῆς.

Stobaeus Floril. 109, 4 Μενάνδρου Α. 2. ἔστιν τοιοῦτον] ἔστ' Β. 3. ποιῆς Vind. ποῆς ΑΒ.

606

μανθάνειν·
 ὅτου δ' ἂν ἔργου τυγχάνης ἄπειρος ὢν,
 τὸ πυνθάνεσθαι τῶν κατειδότων καλόν.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 13 Wachsm. Μενάνδρου. 1. μανθάνειν seclisit Mein. ut ex ecloga Stobaei 14 iteratum vel (V 109) ex alio quod periit fragmento relictum. sed fortasse poeta sic fere dixerat ἀλλ' ἔν τι δεῖ τὸν σωφρονοῦντα μανθάνειν. 2. ὅτου Mein.] οἴου L. (οἴα rubr. add.).

607

ἕκαστος . . .
 κύψας καθ' ἑαυτὸν τῶν τραγημάτων ἔφλα
 φυλαττόμενός τε κάμβλέπειν φοβούμενος.

Plutarchus Mor. 133 b τῶν παρὰ τῷ Μενάνδρῳ νεανίσκων ὑπὸ τοῦ πορνοβοσκοῦ παρὰ πότον ἐπιβουλευομένων καλὰς καὶ πολυτελεῖς εἰσάγοντος ἑταίρας, ἕκαστος, ὡς φησι, κύψας κτλ. idem 706 b παρὰ τῷ Μενάνδρῳ τῶν συμποτιῶν ἕκαστος ἐπιβουλευόμενος ὑπὸ τοῦ πορνοβοσκοῦ σοβαρὰν τινα παιδίσκην ἐπάγοντος αὐτοῖς κτλ. 2. καθ' Wyttenb.] ἔς. 3. sic Herwerd. Obs. crit. 123. καὶ φοβ. ἐμβλ. Plut. versum 3 addi iam Porsonus iusserat Arist. Av. 705.

608

ἐὰν κακῶς μου τὴν γυναῖχ' οὕτω λέγῃς,
 τὸν πατέρα καὶ σὲ τοὺς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ.

Artemidorus Onirocr. 2, 5 πλύνειν καταχρηστικῶς καὶ τὸ ἐλέγειν ἔλεγον οἱ παλαιοί, ὡς που καὶ Μένανδρος κτλ. cf. Suidas πλύνεται. 1. ἦν γὰρ Suid. — cf. Aristoph. fr. 200. post μου τὴν γυναῖκα opus erat σοῦ τὸν πατέρα. itaque fortasse λέγῃς καὶ τὸν πατέρα, σὲ τοὺς τε σοὺς κτλ., ut apodosis incipiat a σέ.

609

Ἥλιε, σὲ γὰρ δεῖ προσκυνεῖν πρῶτον θεῶν,
δι' ὃν θεωρεῖν ἔστι τοὺς ἄλλους θεοὺς.

Clemens Alex. Protr. 6, 68 πεπλανῆσθαι γοῦν ὁ Μένανδρός
μοι δοκεῖ ἔνθα φησὶν κτλ.

610

νῦν δ' ἔρπ' ἀπ' οἴκων τῶνδε· τὴν γυναῖκα γὰρ
τὴν σῶφρον' οὐ δεῖ τὰς τρίχας ξανθὰς ποιεῖν.

Clemens Alex. Paed. 3, 2, 6 τὴν ξανθίζουσαν τοὺς πλοκάμους
ὁ κωμικὸς Μένανδρος εἴργει τῆς οἰκίας κτλ. 1. ἔρρ' Mein. et Cobet.
N. l. 30. 'viri verba sunt uxorem repudiantis: *exi, vade foras.*' —
παρατραγῶδει. Eurip. Helen. 477 ἄλλ' ἔρπ' ἀπ' οἴκων. flavus
crinis meretricum erat. Serv. Verg. Aen. 4, 695.

611

ἄπανθ' ὅσα ξῆ καὶ τὸν ἥλιον βλέπει
τὸν κοινὸν ἡμῖν, δοῦλα ταῦτ' ἔσθ' ἡδονῆς.

Plutarchus Mor. 21 c ὁ δὲ Μένανδρος ἐπῆρε . . . τὴν φιληδονίαν
καὶ ὑπεχάνωσε τοῖς ἐρωτικοῖς καὶ διαπύροις ἐκείνοις κτλ.

612

ἔχω δὲ πολλὴν οὐσίαν καὶ πλούσιος
καλοῦμ' ὑπὸ πάντων, μακάριος δ' ὑπ' οὐδενός.

Plutarchus Mor. 25 a Μένανδρος κτλ.

613

καλὸν τὸ Κεῖων νόμιμόν ἐστι, Φανία·
ὁ μὴ δυνάμενος ξῆν καλῶς οὐ ξῆ κακῶς.

Strabo 10, 486 Μένανδρος κτλ. προσέτατε γὰρ, ὡς ἔοικεν,
ὁ νόμος τοὺς ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότας κωνειάζεσθαι τοῦ διαφθεῖν
τοῖς ἄλλοις τὴν τροφήν. Stephanus Byz. Ἰουλίς. . . παρ' οἷς νόμος
ἔτέθη, ὡς Μένανδρος κτλ. ad Κωνειαζομένας referebat Naber. Mnem.
nov. VIII 424, nulla necessitate.

614

κακῶς ἀκούων ὅστις οὐκ ὀργίζεται,
πονηρίας πλείστης τεκμήριον φέρει.

Ms. Hercul. I 74 ed. Ox. κακῶς γὰρ ἀκούων καὶ πάσχων ὅστις οὐκ ὀργίζεται, πονηρίας πλείστης τεκμήριον φέρει, κατὰ τὸν Μένανδρον. indic. Dobraeus Adv. II 286.

615

ἐγὼ δ' ἀνόητος, εὐτελής ὑπερβολῆ,
ὁ δ' ἄσωτος ἐστὶ, πολυτελής, θρασὺς σφόδρα.

Suidas εὐτελής ἐπ' ἀρετῆς, ὁ φειδωλός, καὶ ὀλιγοδάπανος. οὕτω Μένανδρος κτλ. ita Grotius et Cobet. Conl. crit. 149] καὶ 'ὁ ἄσωτος κτλ.' Suid., tamquam sint duo diversa fragmenta. 1. ἐγὼ μὲν οὖν τις εὐτελής Herwerd. Obs. crit. 96. ἐγὼ μὲν ὀκνηρός K., ut oppos. sit θρασύς. Adelpbis tribuit Toupius, sine idonea causa.

616

ἡ δ' εὐπατέρεια φιλόγελως τε παρθένος
Νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενῆς ἔποιτ' ἀεί.

Schol. Aristid. p. 301 Dind. παρὰ τὸ (τὸν) κωμικὸν κτλ. λέγει δὲ τὴν Ἀθηναίαν. v. 2 Bekker. Anecd. 368, 3 ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ . . . Μένανδρος κτλ. Himer. Or. 19, 3 Νίκη χρυσοπτερούγε, Νίκη Λίδς τοῦ μεγάλου παῖ, εὐπατέρεια καὶ φιλόγελως (τούτοις γὰρ σε τοῖς ὀνόμασιν ἀγάλλει ἢ ποίησις) ἴλεως εἴης καὶ δοίης θῦσαι τὰ νικητήρια. 1. εὐπατέρεια Himer.] εὐπάτειρα D Schol. Ar. non dubitavi Homericam formam retinere. παρθένος Νίκη Mein.] παρθενικά. 2. ἔποιτ' Bekk. An.] εὔ ποτ' Schol. Ar. — miror neminem miratum esse Minervam φιλόγελων. scr. φιλόπολις τε π.

aut ex ultima fabulae parte aut, si v. 2 scribatur ὑμῶν, ex prologo excerptum esse existimat Meinekius.

617

Ἕλληνές εἰσιν ἄνδρες, οὐκ ἀγνώμονες,
καὶ μετὰ λογισμοῦ πάντα πράττουσίν τινος.

Schol. Aristid. p. 3, 19 Dind. σοφὸς (τοὺς Ἕλληνας λέγει) καὶ Μένανδρος κτλ.

618

ἄνοια θνητοῖς δυστύχημ' ἀθθαίρετον.
τίσαντων ἀδικῶν τὴν τύχην καταιτιᾶ;

Stobaeus Floril. 4, 4. 6 (interposito perperam versu Sophoclis) Μενάνδρου A(bis). Μενάνδρου Voss. Hens. (ad solam ecl. 4). 2. τύχην Gesner.] ψυχῆν. — καταιτιᾶσθαι, in oratione soluta haud rarum, hodie apud comicos quod sciam non exstat.

619

χαλεπὸν γε τοιαῦτ' ἔστιν ἑξαμαρτάνειν,
ἃ καὶ λέγειν ὀκνοῦμεν οἱ πεπραχότες.

Stobaeus Floril. 4, 8 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 6. 7) A. ἄτοπον — εἰ πεπραχάμεν Naber. Mnem. nov. VIII 423. sed cf. 628. 2. πεπραχότες Steph.

620

εὐηθία μοι φαίνεται, Φιλουμένη,
τὸ νοεῖν μὲν ὅσα δεῖ, μὴ φυλάττεσθαι δ' ἃ δεῖ.

Stobaeus Floril. 4, 28 Μενάνδρου A. Maxim. Conf. 24 extr. p. 606 Combefis. 1. εὐήθεια Max. Conf. Φιλουμένη Bentl.] δηλουμένη, etiam Max. 2 ἃ] ὅσα hic quoque B¹. 'intellegere quae intellegi opus sit, sed non cavere a quibus cavendum sit'.

621

ὁ μὴ φέρων γὰρ εὖ τι τῶν ἐν τῷ βίῳ
ἀγαθῶν ἀλόγιστός ἐστιν, οὐχὶ μακάριος.

Stobaeus Floril. 4 39 Μενάνδρου A. 2. ἀλόγιστός] ἄλογός AB. ἄλογός τις Gaisf. οὐχὶ Mein.] οὐ. οὔτοι Bentl. ἀλόγιστος οὐτός ἐστ', οὐ μ. antehac Mein.

622

τάπιθανον ἰσχὺν τῆς ἀληθείας ἔχει
ἐνίστε μείζω καὶ πιθανωτέραν ὄχλω.

Stobaeus Floril. 12, 8 Μενάνδρου A. 1. τάπιθανον K.] τὸ πιθανόν. τὸ ψεῦδος Valcken. Diatr. 258. 2. πιθανωτέραν ὄχλω Salmas.] πιθανώτερον ὄχλου. 'incredibilia apud multitudinem saepe plus fidei habent quam vera'. Plut. Phoc. 1 (att. Mein. 1 p. 575) οὐ πιθανὸν ἔσχεν οὐδὲ προσφιλές ὄχλω τὸ ἦθος. ἀπίθανος vox est Platoni philosopho aliisque multis usitata.

623

τοὺς τὸν ἴδιον δαπανῶντας ἀλογίστως βίον
τὸ καλῶς ἀκούειν ταχὺ ποιεῖ πᾶσιν κακῶς.

Stobaeus Floril. 15, 1 Μενάνδρου A. Anton. Mel. 56 p. 83. Maxim. Conf. 61, 122 p. 672 Combefis. 2. τὸ AB] τῷ. πᾶσιν] πεινῆν Bentl. πάλιν vel πάσχειν Mein. πράσσειν (πράττ.) Ellis Journ. philol. X 21. cum Bentleio facit Cobet. Mnem. VIII 114. 'laudantur primum, deinde male esuriunt qui suas opes stulte et inconsulte profundunt'. nescio quomodo huic interpretationi obstat

τὸ καλῶς ἀκούειν, quod non videtur significare ab adulatoribus *falso* laudari. si βίος vita est, non victus, scribam πεσεῖν κακῶς. *gloriae cupiditas* eis qui sine ratione vitam profundunt celeriter mortem adfert.

624

οὐπάποτ' ἐξήλωσα πλουτοῦντα σφόδρα
ἄνθρωπον, ἀπολαύοντα μηδὲν ὧν ἔχει.

Stobaeus Floril. 16, 7 *Μενάνδρου* A. Maxim. Conf. 12, 35 p. 571 Combefis. Anton. Mel. 140 p. 221. Stob. Floril. 93, 20 *librarium* errore hoc fr. coniungitur cum Antiphan. 259, ubi cf. quae adnotavimus.

625. 626

μη πάντοθεν κέρδαιν', ἐπαισχύνου δέ μοι
τό μη δικαίως εὐτυχεῖν ἔχει φόβον.

ὦ τρὶς κακοδαίμων, ὅστις ἐκ φειδωλίας
κατέθετο μῖσος διπλάσιον τῆς οὐσίας.

Stobaeus Floril. 16, 8 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 7) A. 1. κέρδαιν' ἐπαισχ. Bentl.] κέρδαινε αἰσχ. μοι] τι Dobr. 3. ὦ B²] ὁ. — in codicibus male coniuncta separavit Meinekius. 2. ἔχει φόβον, ut 454. Tr. fr. adesp. 462, 1 N. τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης ἔχει φόβον. 3. 'qui propter parsimoniam odium hominum duplo maius quam patrimonium peperit.'

627

οὐ γὰρ τὸ πλῆθος, ἂν σκοπῇ τις, τοῦ ποτοῦ
ποιεῖ παροινεῖν, τοῦ πίνοντος δ' ἡ φύσις.

Stobaeus Floril. 18, 5 *Μενάνδρου* (ad 4) A. Anton. Mel. 68 p. 116. Maxim. Conf. 30, 69 p. 617 Combefis. 1. πότου Max. Conf. 2. πίνοντος Vind.

628

χαλεπὸν ὅταν τις ὦν πῆ πλείον λαλῇ,
μηδὲν κατειδώς, ἀλλὰ προσποιούμενος.

Stobaeus Floril. 18, 19 *Μενάνδρου* A. Anton. Mel. 68 p. 116. Maxim. Conf. 30, 69 p. 617 Combefis. Stobaei titulus est *περὶ ἀκρασίας*. 1. 'fortasse χαλεπὸν γ' Mein. πῆνη Trinc. Gesn. codices. Max. Conf. *πρέπει πλείω* Herwerd. Stud. crit. 90, quod refutatur titulo libri. fort. ἐμπιῶν κενὸν λαλῇ. sic μικρὸν λαλεῖν Philem. 5. 2. κατιδῶν Max. Conf.

629

ἐπίσχες ὀργιζόμενος. Β. ἀλλὰ βούλομαι.

Α. οὐδείς γὰρ ὀργῆς χάριν ἀπειλήφεν, πάτερ.

Stobaeus Floril. 20, 6 Μενάνδρου (μ^ε ut solet) Vind. deest in A. cf. Nauck. Ztschr. f. Alterth. 1855 p. 19. 1. ἀλλ' οὐ?

630

οὐκ ἔστιν ὀργῆς, ὡς ἔοικε, φάρμακον

ἀλλ' ἢ λόγος σπουδαῖος ἀνθρώπου φίλου.

Stobaeus Floril. 20, 20 Μενάνδρου Α. Anton Mel. 78 p. 134. Maxim. Conf. 19, 54 p. 595 Combefis. 2. ἄλλο γ' ἢ Α. Eurip. fr. 1064 N. οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον βροτοῖς | ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλου παραινέσεις.

631

οὐδείς ἐφ' αὐτοῦ τὰ κακὰ συνορᾷ, Πάμφιλε,

σαφῶς, ἑτέρου δ' ἀσχημονοῦντος ὕψεται.

Stobaeus Floril. 23, 3 Μενάνδρου Α. Anton. Mel. 81 p. 140 Σωκράτης, quod natum est ex eo quod praecedit lemmate Σωσικράτης. cf. Ritschl. Opusc. I 837. Maxim. Conf. 69, 131 p. 686 Combefis. 1. ἐφ' αὐτοῦ Stephan.] ἐπ' αὐτοῦ. ἑαυτοῦ Herwerd. Obs. crit. 95. τὸ κακὸν Ant. et Maxim. Πάμφιλε om. Ant. 2. ἑτέρου δ' ἀσχ. σαφῶς ὕψεται Ant. et Max. Catull. 22 extr. suis cuique attributus est error: sed non videmus, manticae quod in tergo est. (Ellis Journ. philol. X 19.)

632

ὁ συνιστορῶν αὐτῷ τι, κἂν ἤ θρασύτατος,

ἢ σύνεσις αὐτὸν δειλότατον εἶναι ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 24, 3 Μενάνδρου Α. 1. συνιστορῶν i. e. συνειδώς. syntaxis, qua utitur neque Graecis neque Romanis inusitata.

633

δεῖ τοὺς πενομένους μέχρι ἂν ζῶσιν πονεῖν·

ἀπραξία γὰρ λιτὸν οὐ τρέφει βίον.

Stobaeus Floril. 29, 17 Μενάνδρου Α. Arsenius Viol. p. 177. v. 2 Photius λειπὸν τὸν πένητα, ὡς ἡμεῖς. οὕτω Μενάνδρος. 1. τοὺς γε L. Dindorf. πενομένους Bentl.] γινομένους. μέχρι Voss. Hens.] μέχρι AB. τοὺς πενομένους μέχρι ἂν οὐ Mein. ed. mai.

634

ὁ φθονερός ἀντῶ πολέμιος καθίσταται·
ἀνθαιρέτοις γὰρ συνέχεται λύπαις αἰεί.

Stobaeus Floril. 38, 11 Μενάνδρου Α.

635

καλὸν οἱ νόμοι σφόδρ' εἰσίν· ὁ δ' ὄρων τοὺς νόμους
λίαν ἀκριβῶς συκοφάντης φαίνεται.

Stobaeus Floril. 44, 8 Μενάνδρου Α. 1. οἱ νόμοι σφόδρ', ὁ δ' ἐπιτηρῶν Cobet. Mnem. VIII 127. 2. φαίνεται] γίνεται Cob. 'nam qui hoc faciunt, non *videri* calumniatores, sed *esse* solent'.

636

ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς
αὐτὸς πονηρός ἐστὶ πιστεύσας κακῶς.

Stobaeus Floril. 46, 7 Μενάνδρου Α. 1. ὁ om. Voss. Hens. fol. 72 r. — 2. κακοῖς Cobet. Mnem. VIII 128. 'nam qui hoc facit non male credit, sed malis, et sic demum αὐτὸς πονηρός dicitur esse. αὐτὸς enim stare non potest, nisi alii improbi opponantur.' cum adesp. 346 coniungit H. Iacobi Progr. Posn. 1861, 9. ego non video quid reprehendendum sit in tali sententia: 'qui priusquam accurate audiverit condemnat, ipse (non condemnatus qui malus esse creditur) malus est, male confisus accusatori'.

637

καλὸν γε βασιλεὺς τῇ μὲν ἀνδρείᾳ κρατῶν,
τὰ δὲ τοῦ βίου δίκαια διατηρῶν κρῖσει.

Stobaeus Floril. 48, 7 Μενάνδρου Α. 1. ἀνδρεία Α.

638

μὴ τοῦτο βλέψῃς εἰ νεώτερος λέγω,
ἀλλ' εἰ φρονοῦντος τοὺς λόγους ἀνδρὸς ἐρῶ.

Stobaeus Floril. 52, 9 Μενάνδρου Α. 1. correptionem vocalis in τοῦτο βλ. Meinekii novae comoediae exemplis defendit I 295. cf. add. 8. ed. Theocr. 331. attamen ipse μὴ τοῦτ' ἐλέγῃς Stob. III LXXI. μέμψησθ' Cobet. N. I. 57. 8. 2. ἀλλ' εἰ] ἂν εὖ Cob. φρο-
νούντων — ἀνδρῶν ex cod. Par. (?) Brunck. ἐρῶ] φέρω Bentl. λέγω
Cob. — de sententia cf. Soph. Ant. 728.

639

οὐχ αἱ τρίχες ποιοῦσιν αἱ λευκαὶ φρονεῖν,
ἀλλ' ὁ τρόπος ἐνίων ἐστὶ τῇ φύσει γέρον.

Stobaeus Floril. 52, 10 *Μενάνδρου* A. Aesch. Sept. 622. Cic. Sest. 52, 111. Pind. Ol. 4, 26. monost. 705 contulit Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 16. Publil. *sensus, non actas invenit sapientiam.*

640

ὅστις στρατηγεῖ μὴ στρατιώτης γενόμενος,
οὗτος ἐκατόμβην ἐξάγει τοῖς πολεμίοις.

Stobaeus Floril. 54, 23 *Μενάνδρου* A.

641

ὁ τῶν γεωργῶν ἡδονὴν ἔχει βίος,
ταῖς ἐλπίσιν τάλγεινὰ παραμυθούμενος.

Stobaeus Floril. 57, 1 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 9, post quam eclogam conlocatur 1) A. *Εὐριπίδου* Trinc., cui non multum tribuendum. 2. τὰ δεῖνα A.

642

ἐν τοῖς πολεμίοις ὑπερέχειν τὸν ἄνδρα δεῖ·
τὸ γὰρ γεωργεῖν ἔργον ἐστὶν οἰκέτου.

Stobaeus Floril. 57, 3 *Μενάνδρου* A. 1. *πολεμικοῖς* K.

643

τὰ μεγάλα κέρδη ὀφθαλμῶς ἢ πλουσίους
τοὺς παραβόλως πλείοντας ἢ νεκροὺς ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 59, 14 *Μενάνδρου* A. 2. *'temere et audacter mari se credentes'*. Mein. 1.

644

ὅταν ἀτυχῇ τις, εὐνοοῦντος οἰκέτου
οὐκ ἐστὶν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον βίῳ.

Stobaeus Floril. 62, 6 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 5) A. ἀτυχῇ K.] *τύχη*, quod sublata interpunctione coniunctum cum οἰκέτου admodum languet.

645

ὅταν φύσει τὸ κάλλος ἐπικοσμῇ τρόπος
χρηστός, διπλασίως ὁ προσιδὼν ἀλίσκεται.

Stobaeus Floril. 65, 2 Μενάνδρου Α. Anton. Mel. 110 p. 185.
Maxim. Conf. 44, 89 p. 640 Combefis. 1. ἐπικοσμεῖ Max. Conf.
1. 2. τρόπους χρηστούς vel τρόπον χρηστόν Mein. Stob. II xxxv.
προσιδῶν Cobet. Mnem. nov. II 111.

- 646

ἔν' ἐστ' ἀληθὲς φίλτρον, εὐγνώμων τρόπος.
τούτῳ κατακρατεῖν ἀνδρὸς εἴωθεν γυνή.

Stobaeus Floril. 67, 9 Μενάνδρου Α. 1. ἔν' ἐστ' Mein.] ἔνεστ'.
εὐγνώμων B. monost. 241 θεοῦ πέφυκε δῶρον εὐγν. το. I. Afranius
20, 3 (O. Ribb.² 213) actās et corpus tenerum et morigeratio,
haec sūnt venena formosarum mulierum.

647

οἰκεῖον οὕτως οὐδέν ἐστιν, ᾧ Λάχης,
ἐὰν σκοπῇ τις, ὡς ἀνήρ τε καὶ γυνή.

Stobaeus Floril. 67, 11 Μενάνδρου Α.

648

γαμεῖν κεκριτότα δεῖ σε γινώσκειν, ὅτι
ἀγαθὸν μέγ' ἔξεις, ἂν λάβῃς μικρὸν κακόν.

Stobaeus Floril. 68, 11 (ὅτι οὐκ ἀγαθὸν τὸ γαμεῖν) Μενάν-
δρου Α. 2. μέγ' ἔξεις Bentl.] μεθέξεις. Aristot. Eth. Eud. 2,
1129 b 8 τὸ μείον κακὸν ἀγαθὸν πως. Plut. Mor. 610 e μὴ τὸ
μικρὸν ἀγαθὸν μέγα νομίζειν κακόν. Diogenian. 6, 62 μικρὸν κακὸν
μέγα ἀγαθόν.

649

τὸ γυναικ' ἔχειν εἶναί τε παίδων, Παρμένων,
πατέρα μερίμνας τῷ βίῳ πολλὰς φέρει.

Stobaeus Floril. 68, 18 Μενάνδρου Α. 'fortasse ad Plocion
revocandum'. Mein.

650

ὅστις πενόμενος βούλεται ζῆν ἠδέως,
ἐτέρων γαμούντων αὐτὸς ἀπεχέσθω γάμου.

Stobaeus Floril. 68, 25 Μενάνδρου Α. 1. πενόμενος Bentl.]
γενόμενος.

651

τὸ γαμεῖν, ἂν τις τὴν ἀλήθειαν σκοπῇ,
κακὸν μὲν ἔστιν, ἀλλ' ἀναγκαῖον κακόν.

Stobaeus Floril. 69, 10 Μενάνδρου Α.

652

τότε τὰς γυναῖκας δεδιέναι μάλιστα δεῖ,
ὅταν τι περιπλάττωσι τοῖς χρηστοῖς λόγοις.

Stobaeus Floril. 73, 43 Μενάνδρου Α. 2. τι add. Salmasius.
idem περιπέττωσι conl. Arist. Plut. 159 ὀνόματι περιπέττωσι τὴν
μοχθηρίαν. Lucian. Anachars. 19 περιπέττειν τὸ πρᾶγμα τοῖς λόγοις.
Plat. Leg. 10, 886 e λόγοισι . . εἰς τὸ πιθανὸν περιπετεμμένα. Xen.
Oec. 1, 20 λῦπαι ἄρα ἦσαν ἡδοναῖς περιπετεμμένα. Cobet. V. 1.² 190.

653

οὐδέποθ' ἑταῖρα τοῦ καλῶς πεφρόντικεν,
ἢ τὸ κακόηθες πρόσδοτον εἶωθεν ποιεῖν.

Stobaeus Floril. 73, 45 Μενάνδρου Α. 2. 'fortasse ἤ?' Mein.

654

ἢ μὴ γαμεῖν γάρ, ἂν δ' ἄπαξ λάβῃς, φέρειν
μύσαντα πολλὴν προῖκα καὶ γυναῖκα δεῖ.

Stobaeus Floril. 74, 27 Μενάνδρου Α. Palladas Anth. 2, 409
χρῆ με μύσαντα φέρειν. qui his subiciuntur sedecim versus non sunt
Menandri. cf. praeter Mein. Quaest. Menandr. 20. 1 Nauck. Trag.
gr. fr. adesp. 458.

655

ὀδυνηρόν ἔστιν εὐτυχοῦντα τῷ βίῳ
ἔχειν ἔρημον διαδόχου τὴν οἰκίαν.

Stobaeus Floril. 75, 8 Μενάνδρου Α. 'victu abundantem'.

656

οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἀθλιώτερον πατρός,
πλὴν ἕτερος ἂν ἢ πλειόνων παιδῶν πατήρ.

Stobaeus Floril. 76, 1 Μενάνδρου Α. 2. ἕτερος ὅς ἂν ἦ
Porson. Arist. Thesm. 450. cf. 509.

657

ἔστιν δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός·
ἢ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν ὄνθ', ὁ δ' οἶεται.

Stobaeus Floril. 76, 7 Μενάνδρου A. Schol. Hom. Od. 1, 215 *Εὐριπίδης· μήτηρ κτλ.* et Od. 4, 387 *Εὐριπίδης· αἰὶ δὲ μήτηρ κτλ.* cf. Eustath. 1412, 14 et supra fr. 261. 1. φιλότεκνον M Schol. Od. utrobique. 2. οἶδεν ὄνθ' Eustath.] οἶδεν υἱόν. οἶδ' ἔοντας EM Schol. Od. 1. οἶδεν αὐτῆς ὄντα M Schol. Od. 4. — cur eos versus ab utroque poeta usurpari potuisse neget Cob. N. l. 53. 4 non video.

658

θυγάτηρ ἐπίγαμος, κἂν ὄλωσ μηδὲν λαλῆ,
διὰ τοῦ σιωπᾶν πλεῖστα περὶ αὐτῆς λέγει.

Stobaeus Floril. 77, 2 Μενάνδρου A. 1. ὄλωσ] ἄλλος A.

659

μηδὲν ὀδύνα τὸν πατέρα γινώσκων ὅτι
ὁ μέγιστον ἀγαπᾶν δι' ἐλάχιστ' ὀργίζεται.

Stobaeus Floril. 79, 18 Μενάνδρου A. 1. μηδὲν ὀδύνα τὸν Bentl.] μηδὲν ἀδύνατον A. 2. ὁ om. A. μέγιστον Bentl.] μέγιστ'. ὁ πλεῖστον ἀγ. vel ὁ πλεῖστ' ἀγ. καὶ Mein. Stob. III xviii. (καὶ Grot.) ὁ μάλιστά σ' ἀγ. K.

660

οὐκ ἔστ' ἄκουσμ' ἥδιον ἢ φηθεῖς λόγος
πατρὸς πρὸς υἱὸν περιέχων ἐγκώμιον.

Stobaeus Floril. 83, 1 Μενάνδρου A. — i. e. quam sermo coram filio habitus patris laudes continens. moneo contra Herwerd. Nov. add. crit. 41. 2.

661

οὐδέποτε' ἀληθὲς οὐδὲν οὔθ' υἱῶ πατῆρ
εἴωθ' ἀπειλεῖν οὔτ' ἐρωᾶν ἐρωμένῃ.

Stobaeus Floril. 83, 2 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 1) A. 2. εἴωθ' Bentl.] εἴωθεν.

662

ὁ σκληρότατος πρὸς υἱὸν ἐν τῷ νουθετεῖν
τοῖς μὲν λόγοις πικρὸς ἔστι, τοῖς δ' ἔργοις πατήρ.

Stobaeus Floril. 83, 4 Μενάνδρου A.

663

νίῳ προθύμως τάξιούμενον ποιῶν
κηδεμόν' ἀληθῶς, οὐκ ἔφεδρον ἔξεις βίου.

Stobaeus Floril. 83, 5 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 4) A. 2. τοῦ βίου A Trinc. — ad *Adelphos* rettulit Meinekius propter Terent. Ad. 1, 1, 47 sq., qui tamen locus non magnam habet cum hoc fr. similitudinem. ac cf. Ihn. Quaest. Ter. 28.

664

τοὺς εὖ γεγυότας καὶ τεθραμμένους καλῶς
κάν τοῖς κακοῖς δεῖ λόγον ἔχειν εὐφημίας.

Stobaeus Floril. 89, 1 Μενάνδρου A. 1. γεγυότας A et (Mein. Stob. III xxix) B. tragici putant esse Cobet. N. l. 49 ('dictum eiusmodi, qualia saepe *chorus* in tragoedia post longiorem *ῥῆσιν* interfari solet') et Nauck. Trag. gr. fr. adesp. 460. quod ut admitti posse haud negaverim, necessarium esse non credo. si enim εὐφημία ut videtur modestum hominis ingenui in malis *silentium* significat, nihil est cur ea verba tragoediae vindicentur.

665

πλοῦτος ἀλόγιστος προσλαβῶν ἔξουσίαν
καὶ τοὺς φρονεῖν δοκοῦντας ἀνοήτους ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 92, 8 Μενάνδρου A. Antonius Mel. 104 p. 177. Maxim. Conf. 9, 31 p. 561 Combefis. 1. πλοῦτός τ' AB. vis 'consili expers' Horat. C. 3, 4, 65.

666

κρεῖττον ὀλίγ' ἐστὶ χρήματ' ἀνυπόπτως ἔχειν,
ἢ πολλὰ φανερώς, ἃ δεῖ μετ' ὀνειδούς λαβεῖν.

Stobaeus Floril. 94, 11 Μενάνδρου A. 2. ἃ δεῖ AB] ἀλλὰ Grot. 'locus nondum sanatus'. Mein. Stob. III xxxiii. iii. σ' ἔχειν] ἢ πόλλ' ἔ φανερώσει σε μετ' ὀν. λ. Enger. Progr. Posn. 1868, 7, non feliciter. φανεροῦ, Φαῖδρε, μετ' ὀνειδούς K.

667

οὐκ ἔστι λύπης, ἂν περ ὀρθῶς τις σκοπῇ,
ἄλγημα μείζον τῶν ἐν ἀνθρώπου φύσει.

Stobaeus Floril. 99, 7 Μενάνδρου A. 1. ἐάν περ codices. 2. ἀνθρώπου Cobet. Mnem. III 272] ἀνθρώποις. ἀνθρώπων Steph.

668

πολλῶν φύσει τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις κακῶν
ὄντων μέγιστόν ἐστιν ἡ λύπη κακῶν.

Stobaeus Floril. 99, 18 *Μενάνδρου* A. Plutarchus Mor. 102 c
πολλῶν γὰρ ὄντων ψυχικῶν παθῶν ἡ λύπη τὸ χαλεπώτατον πέφυκεν
εἶναι πάντων. 1. ἀνθρώποις Cleric.] ἀνθρώπων.

669

ἔξωθέν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὐτυχεῖν
λαμπροί, τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι.

Stobaeus Floril. 104, 14 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 13) A. 2.
λαμπροί ex Eurip. *Androm.* 330 add. Valeken. Eur. Hipp. 956.
ἔνδον Valek.] ἔνδον εἰσὶ. apud Eur. est εὖ φρονεῖν pro εὐτυχεῖν.
ἔνδον, domi. cf. 302, 5. hanc quoque sententiam ab Euripide
mutuatus est Menander.

670

οὐδέν με λυπεῖ μᾶλλον ἢ χρηστὸς τρόπος
εἰς χαλεπὸν ὕταν ἢ συγκεκλημένος βίον.

Stobaeus Floril. 107, 1 *Μενάνδρου* A. 1. οὐδέν Voss. Hens.]
οὐθέν. 2. συγκεκλημ. K.] συγκεκλεισμ.

671

οἰκτρότατόν ἐστι πείραν ἐπὶ γήρας ὀδῶ
ἀδίκου τύχης δίκαιος εἰληφῶς τρόπος.

Stobaeus Floril. 107, 2 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 1) A. γήρας
ὀδῶ Scaliger] γήρας ὀδοῦ AB. 2. τρόπον Voss. Hens. ἐπὶ γήρας
ὀδῶ Lycurg. Leocr. 40.

672

ἄνδρα τὸν ἀληθῶς εὐγενῆ καὶ τὰγαθὰ
καὶ τὰ κακὰ δεῖ πταίοντα γενναίως φέρειν.

Stobaeus Floril. 108, 6 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 5) A. τὸν
ἀληθῶς ἄνδρα εὐγενῆ codices. transposuit Porsonus Advers. 290.

673

ταῖς ἀτυχίαισι μὴ πίκαιρε τῶν πέλας·
πρὸς τὴν τύχην γὰρ ζυγομαχεῖν οὐ φάδιον.

Stobaeus Floril. 112, 1 (ὅτι οὐ χροῆ ἐπιχαίρειν) *Μενάνδρου* A. ἀτυχίαισι Benti.] ἀτυχίαις. titulo libri refellitur Herwerd. Mnem. nov. VI 79. 'noli gaudere malis aliorum: nam contra fortunam pugnare non facile est nec tibi nec illis'.

674

οὐκ ἐμὸν ἀνοίγειν λανθάνουσαν ἀτυχίαν
ἔστ', ἀλλὰ μᾶλλον κατακαλύπτειν φημί δεῖν.

Stobaeus Floril. 112, 2 *Μενάνδρου* A. 2. μᾶλλον add. A.

675

μέγιστόν ἐστιν ἄρα τοῖς ἐπταικόσιν
τὸ παρόντας ἐγγὺς τοὺς συναλγοῦντας βλέπειν.

Stobaeus Floril. 113, 13 (οἱ ἀτυχοῦντες χροῆζουσι τῶν συμπασχόντων) *Μενάνδρου* A. 1. μέγιστον] ἥδιστον Mein. Stob. III χιπ. ἄρα Iacobs. Add. Ath. 51] ἄρα. χάσμα Wakef. Silv. crit. 1, 2 p. 40. at ea voce comici non utuntur nisi παρατραγωδοῦντες.

676

εἰ τᾶλλ' ἀφαιρεῖν ὁ πολὺς εἴωθεν χρόνος
ἡμῶν, τό γε φρονεῖν ἀσφαλέστερον ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 115, 4 *Μενάνδρου* A. 2. de molesto ictu cf. Reisig. Coniect. 134. 5.

677

πάντων ἱατρὸς τῶν ἀναγκαίων κακῶν
χρόνος ἐστίν· οὗτος καὶ σὲ νῦν ἰάσεται.

Stobaeus Floril. 124, 22 *Μενάνδρου* A.

678

ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἔστι τοῖς σοφοῖς βροτῶν
χρόνῳ σκοπεῖσθαι τῆς ἀληθείας πέρι.

Stobaeus Ecl. 1, 8(9), 9 Wachsm. τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 8) F mrg. 1. sic FP. ὄναξ Heeren. *Άλας* Grot. (cf. Soph. Ai. 485). ἄξι' ἐστὶ L. Dindf. Thesaur. (σκοπεῖσθαι). ἄρ' ἔξεστι Nauck. Tr. gr. fr. p. 600 (Crit. 2). ἄναξ, ἔξεστι Cobet. N. l. 52. 3. tragici esse Meinekius, satyricae fabulae Cobetus arbitratur. donec certa emendatio inventa fuerit, Menandro relinquere satius erit, cum praesertim tam verecunda adpellatio sententiae simplicitati ne in

tragoedia quidem convenire videatur. cf. etiam Schneidewin. Philol. X 302. Meinekio videtur Menandri esse qui continuo apud Stobaeum sequitur versus ὁ χρόνος ἀπάσης ἐστὶν ὀργῆς φάρμακον, hoc autem distichon Critiae.

679

εἰ πάντες ἐβοηθοῦμεν ἀλλήλοις αἰεί,
οὐδείς ἂν ὦν ἄνθρωπος ἐδεήθη τύχης.

Stobaeus Ecl. 2, 8(7), 3 Wachsm. *Μενάνδρου* F mrg. 2. *τύχης* Cleric.] *ψυχῆς*. cf. 542.

680

ὁ μὲν λόγος σου συνέσεως πολλῆς γέμει,
τὰ δ' ἔργα σύνεσιν οὐκ ἔχοντα φαίνεται.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 23 Wachsm. *Μενάνδρου*. 1. σου add. Gaisf.

681

ὁ μὲν λόγος σου, παῖ, κατ' ὀρθὸν εὐδρομεῖ,
τὸ δ' ἔργον ἄλλην οἴμον ἐκπορεύεται.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 26 Wachsm. *Μενάνδρου*. 1. παῖ Schneidewin. Coni. crit. 115] καὶ L. πᾶς Iacobs. Lect. Stob. 147. καὶ Mein. 2. ἐμπορ. Schneidew. εἰσπ. Mein. vox οἴμος praeter hunc versum apud comicos non invenitur.

682

ὁ μὴ φρονῶν μὲν, πολλὰ δ' ἐφ' ἐκάστου λαλῶν
δείκνυσιν αὐτοῦ τὸν τρόπον τοῖς ῥήμασιν.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 28 Wachsm. *Μενάνδρου*. 2. αὐτοῦ Sarti] αὐτόν L. αὐτοῖς Mein.

683

πολὺν κρεῖττόν ἐστὶν ἐν καλῶς μεμαθηκέναι
ἢ πολλὰ φανύλως περιβεβλησθαι πράγματα.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 15 Wachsm. *Μενάνδρου*. 2. fortasse περιβεβῆσθαι γράμματα. cf. Lucian. Gall. 11. Cratin. 186, 4. Hegesipp. 1, 26.

684

ὅταν λέγῃς μὲν πολλὰ, μανθάνῃς δὲ μὴ,
τὸ σὸν διδάξας τοῦμόν οὐ μαθῶν ἔσει.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 18 Wachsm. *Μενάνδρου*. 2. *ἔσει*] *ἄπει*
Cobet. N. 1. 63. *οὐκ εἴσει μαθῶν Mein.*

685

*ἡ τῶν ὁμοίων αἴρεσις μάλιστα πως
τὴν τοῦ βίου σύγκρασιν ὁμόνοιαν ποιεῖ.*

Stobaeus Ecl. 2, 33, 4 Wachsm. *Μενάνδρου*. 2. *ὁμονοεῖν*
Usener. ap. Wachsm. Naber. Mnem. nov. VIII 425.

686

*ἀνὴρ ἀχάριστος μὴ νομιζέσθω φίλος,
μῆθ' ὁ πονηρὸς κατεχέτω χρηστοῦ τόπον.*

Stobaeus Ecl. 2, 46, 1 Wachsm. *Μενάνδρου*. v. 1 monost.
40. *ἀνὴρ ἀχάριστος Mein.*] *ἀχάριστος ἄνθρωπος L.* *ἀνὴρ ἄχρηστος*
Men. Wolff. Vind. 4. *ἀνὴρ ἀμνήμων Men. Urb.* *ἀχάριστος ἀνὴρ Men.*
rel. ἀχάριστος ἡμῖν Gaisf. *ἀχάριστος ὃς ἂν ἦ O. Hense.* *κομιζέσθω*
Men. Wolff. λογιζέσθω Men. Vind. 28. 2. *μῆθ' ὁ L. μῆθ' ὃς Nauck.*
μῆποθ' ὁ Mein., in duo fragmenta dividens, ed. min. xxi.

687

*γυναικὶ δ' ὅστις ὄρκον ὁμνύων ἀνὴρ
μηδὲν ποιεῖ δίκαιον, οὗτος εὐσεβής.*

Stobaei App. Flor. 15, 1 *Μενάνδρου*. 2. *οὐκ ἔστ' εὐσ. K.*
'qui iureiurando feminae se obstringens nihil iusti facit, non est pius'.

688

*ἐμὲ δ' ἀδικεῖτω πλούσιος καὶ μὴ πένης·
ῥᾶον φέρειν γὰρ κρειττόνων τυραννίδα.*

Antonius Mel. 60 p. 61 et Stobaeus Frobenii p. 208. in cod.
Stob. Voss. Hens. adscriptum ad 95, 2 (Menand. fr. 282). in Mel.
Aug. 5 nihil nisi lemma *Μενάνδρου* relictum. 1. *ἐμὲ δ' ἀδικεῖτω*
Grotius] *ἀδικεῖτω με Anton. ἀδικεῖτω μοι Frob. et Voss. ἀδικησάτω*
με Mein. ὑβριζέτω με Usener. cf. Wachsmuth. Stud. zu d. gr. Flor.
136. spurium indicavit Porson. Miscell. 252. non adsentior.

689

*πρᾶον κακοῦργος σχῆμ' ὑπεισελθῶν ἀνὴρ
κεκρουμένη κεῖται παρὶς τοῖς πλησίον.*

Antonius Mel. 78 p. 134. Maxim. Conf. 19, 54 p. 595 Com-
befis. 1. *ἀνὴρ κακ. πρ. ὑπεισελθῶν σχῆμα. corr. Grot.* 2. *κεῖται*

Mein.] πρόκειται. κεκρ. παγίς πρόκ. τοῖς πέλας Grot. fortasse παγίς πρόκειται τοῖς πέλας κεκρουμένη. K. cf. Wachsm. Stud. zu d. gr. Flor. 141.

690

μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρούμενον·
ἐλεγχός ἐστι τῆς ἀχορτάστου τύχης.

Compar. Men. et Phil. 358 (Studemund 51. 2 p. 22). v. 1 monost. 360. 2. Hesych. ἀχόρταστος· ἄπληστος. — δωρεῖσθαι socco abiudicat Cobet. N. l. 44. at est Eupol. 78 in sententia minime elata et saepissime apud scriptores orationis solutae. versum 2 propter vocem ἀχόρταστος defendere nolo. sententia est 'odi pauperem diviti dona offerentem: arguit enim res ipsa sortem egenam, quia διδούς αἰτεῖν δοκεῖ (fr. 1095)?

691

χρυσὸς μὲν οἶδεν ἐξελέγχεσθαι πυρί,
ἢ δ' ἐν φίλοις εὔνοια καιρῷ κρίνεται.

Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund 83. 4 p. 24). Anton. Mel. 130 p. 214. Mel. Aug. 11, 59. Maxim. Conf. 6, 24 p. 549 Combefis. 1. οἶδεν ἐξελ.] οἶδε δοκιμάζεσθαι Ant. et Max. Conf. 2. ἢ πρὸς φίλους δ' Max. Conf. κρίνεται] γίνεται Comp. cf. Wachsm. Stud. 136.

692

καιρῷ τὸν εὐτυχοῦντα κολακεύων φίλος
καιροῦ φίλος πέφυκεν, οὐχὶ τοῦ φίλου.

Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund 85. 6 p. 25). Anton. Mel. 130 p. 214. Mel. Aug. 11, 60. Maxim. Conf. 6, 24. 1. καιρῷ τὸν εὐτ. Grot.] ὁ καιρῷ εὐτ. Comp. Max. Conf. et Ant. φίλος Mein.] φίλον. ὁ γὰρ τὸν — φίλον Herwerd. Mnem. nov. VI 79. condemnat (ut totam Comparationem Men. et Phil.) Cobet. N. l. 44. cf. Wachsmuth. Stud. 142.

693

ἀπόντι μᾶλλον εὐχαριστίαν ποιεῖ·
τῷ γὰρ παρόντι γίνετ' εὐτονώτερον.

Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund 87. 8 p. 25). condemnat Cobet. N. l. 44. neque εὐχαριστία videtur Menandri esse posse (cf. Lobeck. Phryn. 18) neque εὐτονώτερον sententiae conuenit; desideratur vox quae idem significet ac molestior.

694

φρόνησιν ἀσκῶν ἄφροσιν μὴ χρῶ φίλοις,
ἐπεὶ κεκλήσει καὶ σὺ παντελῶς ἄφρων.

v. 1 Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund 90 p. 25). v. 1 (ab ἄφροσιν) 2 Anton. Mel. 127 p. 217. 1. τοῖς ἄφροσιν Dobraeus Advers. II 285. 2. κεκλήση Mein.] κληθήση. cf. Wachsm. Stud. 137.

695

μυστήριόν σου μὴ κατείπης τῷ φίλῳ,
κοῦ μὴ φοβηθῆς αὐτὸν ἐχθρὸν γενόμενον.

v. 1 Compar. Men. et Phil. 359 (Studemund 89 p. 25). v. 1. 2 Anton. Mel. 137 p. 317. 2. καὶ οὐ φοβηθήση Ant. correxit Pflugk-Sched. cr. p. 25. ἴνα μὴ φοβηθῆς Usener. — condemnat Cobet. N. l. 45. cf. Wachsm. Stud. 137. voce μυστήριον sic Menander uti vix potuit.

696

ὁ γὰρ ἀδίκως τι καθ' ἑτέρου ζητῶν κακὸν
αὐτὸς προπάσχει τοῦ κακοῦ τὴν ἔκβασιν.

Compar. Men. et Phil. 360 (Studemund 107. 8 p. 27). 1. τι addidit Heinsius. condemnat Cobet. N. l. 44.

697

ὅταν ἐκ πονηροῦ πράγματος κέρδος λάβῃς,
τοῦ δυστυχεῖν νόμιζέ σ' ἄρραβῶν ἔχειν.

Compar. Men. et Phil. 360 (Studemund 109. 10 p. 27). 2. σ' add. Rutgers. ἄρραβῶν originem a latino *arra* habet. cf. Gell. 17, 2, 21'. Lobeck. Pathol. elem. 287. est vero iam apud Antiphanem 123, 6. cf. Herodian. II 728, 34. νόμιζέ σε ἔχειν vix potest Menandri esse. totam eclogam condemnat Cobet. N. l. 44.

698

δούλῳ γενομένῳ, δοῦλε, δουλεύων φοβοῦ·
ἀμνημονεῖ γὰρ ταῦρος ἀργήσας ζυγοῦ.

Compar. Men. et Phil. 360 (Studemund 115. 6 p. 27) et sine indicio poetae Boisson. Anecd. I 28. v. 1 monost. 138 δοῦλος γεγωνῶς ἐτέρῳ δουλεύειν φοβοῦ. ac δουλεύειν etiam Boisson An., δουλογενεῖ δοῦλε initio v. 1 Comp. — tam inepta adnominatio Menandro prorsus indigna.

699

ἐλεύθερος πᾶς ἐνὶ δεδούλωται, νόμῳ,
δυοῖν δὲ δοῦλος, καὶ νόμῳ καὶ δεσπότῃ.

Compar. Men. et Phil. 360 (Studemund 118. 9 p. 27). 1. δὲ δούλω τῷ QP, corr. Rigalt. 2. δυοῖν Mein.] δύσιν QP. Phrynich. Ecl. 210. δοῦλος Rig.] δούλω QP.

700

νόμος φυλαχθεὶς οὐδέν ἐστιν ἢ νόμος,
ὁ μὴ φυλαχθεὶς καὶ νόμος καὶ δήμιος.

Compar. Men. et Phil. 361 (Studemund 144. 5 p. 29). Philistioni dat cod. Boissonad. Anecd. I 150. 'non videtur antiqui poetae esse'. Mein.

701

μὴ πάσχε πρῶτον τὸν νόμον καὶ μάθθανε.
πρὸ τοῦ παθεῖν δὲ τῷ φόβῳ προλαμβάνου.

Compar. Men. et Phil. 361 (Studemund 147. 8 p. 29). 2. δὲ Mein.] σε. 'non est antiqui poetae.' Mein. cf. Cobet. N. l. 44.

702

γυναῖκ' ὁ διδάσκων γράμματα καλῶς
ἄσπιδι δὲ φοβεροῦ προσπορίζει φάρμακον.

Menandri Disticha Parisina Studemund 1. 2 p. 35. 1. γράμματ' οὐ καλῶς ποιεῖ Grot. γράμματ' εὐμορφον καλῶς A. Rossbach. 2. δὲ add. Mein. προσπορίζει Boisson. Anecd. I 148 n. 2] προσπορίζει QP. fortasse ἄσπιδι πονηροῦ (sic Heinsius) προσπορίζων vel οὐ καλῶς ποιῶν προσπορίζει. ἄσπίς hic est *viperæ*.

703

καλὴν γυναῖκ' ἐὰν ἴδῃς μὴ θαναμάσης·
τὸ γὰρ πολὺ κάλλος καὶ φόγων πολλῶν γέμει.

Menandri Dist. Par. Studemund 5. 6 p. 35 et om. auctoris nomine Anton. Mel. 110 p. 186. cf. Wachsm. Stud. p. 140. condemnat Cobet. N. l. 44. 'bellissime τὸ πολὺ κάλλος opponitur φόγοις πολλοῖς'. scribendo καλὴν γυν. paullo tolerabilior fit oppositio.

704

γνώμην ἀρίστην τῇ γυναικὶ μὴ λέγε·
γνώμη γὰρ ἰδίᾳ τὸ κακὸν ἠδέως ποιεῖ.

Menandri Dist. Par. Studemund 9. 10 p. 35. 1. γνώμην κακίστην Heinsius. πονηρὰν Dobraeus Adv. II 291. condemnat Cobet. N. 1. 45.

705

μὴ κλᾶε τοὺς θανόντας· οὐ γὰρ ὠφελεῖ
τὰ δάκρυ' ἀναισθήτῳ γεγονότι καὶ νεκρῷ.

Menandri Dist. Par. Studemund 13. 14 p. 35. 1. τοὺς θανόντας Heinsius] τὸν θανόντα. idem 2. ἀναισθητον γεγονότα καὶ νεκρόν. ut supra Rutgers. ἀναισθήτῳ ὄντι καὶ νεκρῷ γεγονότι QP.

706

τί τῷ θανόντι δῶρα λαμπρὰ προσφέρεις,
ἂ μετ' ὀδύνης εἶσσε κοῦκ ἐχρήσατο;

Menandri Dist. Par. Studemund 17. 18 p. 36. 2. εἶσσε Mein.] ἔασεν QP.

707

πράττων καλῶς μέμνησο τῆς δυσπραξίας·
ὡς γὰρ τὸ πράττειν οὔτω καὶ σκόπει.

Menandri Dist. Par. Studemund 25. 6 p. 36. v. 2 del. Dobraeus Adv. II 292. καὶ τὸ τέλος σκ. 'dubitanter' Studemund. non credo.

708

εἰάν τροφήν δοὺς τὸν λαβόντ' ὄνειδίσῃς,
ἀψινθίῳ κατέπασσας Ἀττικὸν μέλι.

Menandri Dist. Par. Studemund 33. 4 p. 37. Philistioni tribuntur in Comparatione Studemundi. 2. videtur proverbium fuisse.

709

εἰ γάμος ἦν ὁ σῶζων τὴν ἄλλου νόσον
νόσον σῶζων αὐτὸς ἀποθνήσκει νοσῶν.

Menandri Dist. Par. Studemund 29. 30 p. 37. 1. ἰατρός ἦν οὐκ οἶδε, τὴν δ' κτλ. Studemund 'dubitanter'. 2. νοσοῦντα (del. v. 1) Dobr. Adv. II 292.

710

ὅταν τι μέλλῃς τὸν πέλας κακηγορεῖν,
αὐτὸς τὰ σαντοῦ προῶτον ἐπισκέπτου κακά.

Menandri Dist. Par. Studemund 41. 2 p. 38. 1. μέλλης Mein.] μέλλεις QP. κατηγορεῖν Mein. ed. mai.] κατηγορεῖν. cf. Nauck. Arist. Byz. 180. 2. πρῶτ' Mein. deinde fortasse ἐπισκοποῦ.

711

μηδέποτε πειρῶ στρεβλὸν ὀρθῶσαι κλάδον,
οὐκ ἦν ἐνεργεῖν ὅπου φύσις βιάζεται.

Menandri Dist. Par. Studemund 45. 6 p. 38. 2. φύσιν δ' ἐνεργεῖν οὗ φύσις H. Iacobi. cf. Philem. 147, 2. Diogenian. 6, 92 ξύλον ἀγκύλον οὐδέποι' ὀρθόν. adesp. 182.

712

ἐπὰν ἐκ μεταβολῆς ἐπὶ κρεῖττον γένη,
ὅτ' εὐτυχεῖς μέμνησο τῆς προτέρας τύχης.

Menandri Dist. Par. Studemund 37. 8 p. 37. 1. ἐκ μεταβολῆς ἐπὰν ἐπὶ τὸ κρεῖττον non sine dubitatione Mein. 2. προτέρας σου QP. corr. Grotius. ὅταν εὐτυχῆς Mein.

713

μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὐχονται θανεῖν,
γῆρας ψέγοντες καὶ πολὺν χρόνον βίου.

Menandri Dist. Par. Studemund 49. 50 p. 38. 1. ἄρ' add. Mein. 2. idem πολὺν χρόνον βίου] πολύχρονον βίου. sunt versus Eurip. Alc. 669. 70 (μακρὸν χρόνον β.). sed consulto hic reliqui, quos multo probabilius sit ex Menandro excerptos esse quam plures alios: mutuatus est comicus ut solet a tragico.

714

ὅταν γέρων γέροντι γνώμην διδοῖ,
θησαυρὸς ἐπὶ θησαυρὸν ἐκπορίζεται.

Menandri Dist. Par. Studemund 53. 4 p. 38. 1. τινὰ γνώμην Grotius. συγγνώμην Cobet. N. I. 44, condemnato tamen versu. fortasse συμβουλήν διδοῖ, quamquam ne id quidem satisfacit. 2. ἐκπορίζεται Mein.] ἐμπορίζεται πρᾶγμα QP. πρᾶγμα del. Rutgers. requiritur ἀνασφραύεται vel aliquid simile: nam cum ἐκπορίζεται recte coniungebatur ἐπὶ θησαυρῶ. si ex comoedia fragmentum est excerptum, fortasse servi est per ironiam loquentis.

715

ὁ λοιδορῶν τὸν πατέρα δυσφήμῳ λόγῳ
τὴν εἰς τὸ θεῖον ἐκμελετᾷ βλασφημίαν.

Compar. Men. et Phil. 366 (Studemund 153. 4 p. 30). 1. τὸν add. Heinsius. *δυσφήμω* Bentl.] *δυσφημεῖ*. 2. *ἐκμελετᾷ* idem] *μελετᾷ*. *προμελετᾷ* Dobr. Adv. II 285.

716

ὁ μὴ τρέφων τεκοῦσαν ἐκ τέχνης νέος
ἄκαρπος οὗτός ἐστ' ἀπὸ ῥίζης κλάδος.

Compar. Men. et Phil. 366 (Studemund 155. 6 p. 30). 2. οὗτός ἐστ' Mein.] ἐστὶν οὕτως QR. fortasse ἄκαρπος ἀγαθῆς ἐστ' ἀπ. ῥ. — 1. ἐκ τέχνης, ex *orificio*.

717

ὁ προσίων
γέρων ἀλιεύς, παρ' οὗ τὸ φέριον τρίτην
ταύτην ἐπριάμεθ' ἡμέραν.

Eustathius 742, 58 *φερινία* δὲ *ἰχθύων* *σπυρίδες* *Μένανδρος* κτλ. Pollux 10, 132 τὰ ἀλιεύς *σκευή φέριον, σπυρίς, σπυρίδιον*. cf. 6, 94. Ammon. 144 *φέριον* τὸ ἀλιευτικὸν *σπυρίδιον*. Hesych. φ(έ)ρμια (sic) ἄς ἔνιοι ἀσίλλας, τὰς ἐκ σχοίνων πλεκομένας, καὶ ἰχθυηρὰ ἀγγεῖα, οἷον *σπυρίδια*. Herodian. I 360, 20. 24 *προ-παροξύνεται . . . ποιμνιον . . . παίγνιον . . . φέριον ἢ σπυρίς τῶν ἰχθύων*. Alciphr. 1, 9, 2 ἐπὶ τῶν *φερινίων* *κομίζειν* τοὺς *ἰχθύας*. latine *sporta*. — videtur fuisse *diverbium*. (τίς) ὁ *προσίων*; B. γέρων κτλ.

718

εἰ μὲν δὴ τινα
. . . πόρον ἔχεις· εἰ δὲ μὴ, *νευόηκ'* ἐγώ,
μισῶμεν ἀλλήλους.

Schol. Homer. Koen. Greg. Cor. p. 48. 9 Schaeff. οὐκ ἔλλιπες τὸ τῆς φράσεως, ἀλλ' ἀρχαϊκόν. . *Μένανδρος* κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 5, 1 et 274, 27 *Μένανδρος* κτλ. (*μισῶ μὲν*). ac *μισῶ μὲν* etiam apud Schaeff. v. 1. 2 Eustathius 66, 32 *Μένανδρος* ὁ *κωμικός* κτλ. 1. εἰ μὲν οὖν | σύ τινα πόρον ἔχεις Herwerd. Obs. crit. 96. σύ πόρον ἔχεις τιν' H. Iacobi. εἰ μὲν δὴ τινα | ἀπόρον πόρον ἔχεις (ictu nisi in primo pede vix tolerabili) O. Hense Lect. Stob. 21 adn. — sententia obscura. neque huc facere videtur Hesych. *γενεσώμεθα ἀλλήλων· πεῖραν λάβωμεν*. pertinet enim ad Hom. II. 20, 258.

719

. . . *εἰρήνη γεωργὸν κἂν πέτραις*
τρέφει καλῶς, πόλεμος δὲ κἂν πεδίῳ κακῶς.

Stobaeus Floril. 55, 9 *Μενάνδρου* A. Apostol. 6, 59b *Μενάνδρου κτλ.* Maximus Conf. 37, 79 p. 629 Combefis. 1. *κάν]* *κάν* Voss. Hens. *καὶ* Arsen. 2. *εἰ* *κάν* Maxim. *καὶ* *πεδίω* Voss. Hens. *κακῶς* Voss. Arsen. Apost. Maxim.] *κακός.* *ἔφν* quod in exitu versus habent omnes del. Salmas. 'pax agricolam vel in saxis nutrit bene, bellum vel in arvo male'. Benti.

720

παίδων ἐπ' ἀρότῳ γνησίῳν

δίδωμί σοῦ γὰρ τὴν ἐμαυτοῦ θυγατέρα.

Clemens Alex. Strom. 2, 23, 137 *γάμος μὲν οὖν ἐστὶ σύνοδος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἢ πρώτη κατὰ νόμον ἐπὶ γνησίῳν τέκνων σπορᾶ* ὁ γοῦν κωμικὸς *Μένανδρος* *παίδων, φησί, κτλ.* Apuleius Apol. p. 576 *ille celeberrimus in comoediis versus de proximo congruit Πωῶ Νεπα ΡΟΓΟΗ ΗΙ CΙΟΝε ΗΙCΝΟΡεΙ.* ita cod. Flor. excerpta Lindenbr. *Πωῶ Νεπῶ ΡΟΓΟΝΙΝΙΕΙΟΝ e ΝΙCΝΟΡΘΙ.* Procop. Epist. 135 Hercher. *πατὴρ μόνον γίνου παίδων ἐπ' ἀρότῳ γνησίῳν, ἢ κωμῶδία φησίν.* 1. *ἐπ' ἀρότῳ* Porson. Dobr. Ach. 234] *σπόρῳ τῶν* L. confirmant Procopius et Apuleii codices. 2. *σοὶ γὰρ* Dobr.] *σοὶ γε.* cf. Cobet. N. l. 58. 61.

721

Gregorius Nazianz. Apol. p. 14 ed. Bas. *οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡδὺ τοῖς ἀνθρώποις ὡς τὸ λαλεῖν τ'ἀλλότρια.* 'ex Menandro haec petita esse, indicante Porsono ad Eurip. Orest. 228, monuit Elias Cretensis. Porsonus conicit *οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύ,* ὡς *τοῦ κλαλεῖν τ'ἀλλότρια*?. Mein. Porsoni adnotationem frustra quaesivi.

722

ἐλεύθερόν τι τολμήσει πονεῖν,

θήρῶν λέοντας, ῥόπαλα βαστάζειν.

Schol. Hom. Odys. 2, 10 *οὕτω γὰρ οἱ ἐγγενεῖς τῶν νέων ἐπαιδεύοντο. καὶ ὁ Μένανδρος, ἐλεύθερόν τι τόλμης εἰ πονεῖν θήρῶν λέγοντας ὄπλα βαστάζειν.* plurima corr. Buttmanus, *ῥόπαλα* pro ὄπλα M. Haupt. Ind. Berol. 1855. 6 p. 6, ad *Pseudherculem* haec probabili coniectura referens. 'videtur falsus ille Hercules austeram vitam, qualem scilicet ipse ageret, commendasse et praecepisse ut iuvenes magna ingenuisque digna auderent Herculemque illum priorem et se alterum imitarentur'.

723

θυγάτριον, ἢ νῦν ἡμέρα δίδωσί μοι

ἢ δόξαν ἤτοι διαβολήν.

Boissonad. Anecd. III 237, Polyb. De barbar. 289, 12 Nauck. (Lex. Vindob.) γίνεται σολοικισμὸς οὕτως ὡς παρὰ Μενάνδρου κτλ. ἐγρῆν γὰρ ἦτοι δόξαν ἢ διαβολήν. cf. Lobeck. Soph. Ai. p. 146 not. Cobet. N. I. 62. 3.

724

ἀρχὴ μερίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν
ἀγαθὰ, τὰ λίαν ἀγαθὰ.

Schol. Plat. 369 Bekk. χαλεπὰ τὰ καλὰ, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν εὐπραγίᾳ μεταβαλλομένων εἰς ὠμότητα . . . ὄθεν, οἶμαι, φησὶ καὶ Μενάνδρου κτλ. Plutarchus Mor. 1076 d Μενάνδρου (δυσκολοκλίνουσιν) εἰπόντι θεατρικῶς κτλ. 2. prius ἀγαθὰ om. Plut. scribendum est ὄγαθὲ, τὰ λίαν ἀγ. certe τὰγαθὰ necessarium erat. cf. Cratin. 187, 2. Philon. Ind. II 20 M. μερίστη ἀρχὴ κακῶν, ὡς εἶπέ τις οὐκ ἄπο σκοποῦ, τὰ λίαν ἀγαθὰ cont. Nauck. Mélanges græco-rom. V 241. 2. θεατρικῶς locutum esse Menandrum Plutarchus dicit propter τὸ παράδοξον sententiae.

725

μέμφομαί σοι τοῦθ' ὅτι
χρηστά με λέγοντ' οὐκ εὖ ποιήσειν προσδοκᾷς.

Priscianus 18, 239 Attici μέμφεται σοί καὶ σέ . . . Μενάνδρου κτλ. 2. εὖ ποιήσειν Bentl.] ΕΧΠΟΗΣΕΝ VRM. ἐποίησεν (O). ceterae codicum varietates apud Hertzium.

726

ἔργον ἐστὶ, Φανία,
μακρὰν συνήθειαν βραχεῖ λῦσαι χρόνῳ.

Stobaeus Floril. 43, 31 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 30) A. Anton. Mel. 102 p. 168. Maxim. Conf. 62, 125 p. 674 Combefis. 1. Φανία Gataker. Posth. 10 p. 504] Πανία cod. Stob. ἀμήχανον μακρὰν κτλ. Max. Conf. et cod. Barocc. 143 fol. 138. 2. βραχεῖ Gatak.] ἐν βραχεῖ. ἐν βραχὺ cod. Bar. — in exitu cod. Bar. et Maxim. Conf. addunt τὸ γὰρ σύνηθες οὐδαμοῦ παροπτέον (fr. 53). quae si continuo cum eis quae praecedunt. coniuncta fuerunt, omnia ad Ἀνδρόγυνον pertinent.

727

λελουμένη γὰρ ἡτέρα καὶ διαφανὲς
χιτωνάριον ἔχουσα.

Eustathius 1166, 52 *χιτώνιον καὶ χιτωνάριον λεπτόν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές. Μένανδρος κτλ. ἡτέρα Benth.] ἡ ἑταίρα. λελομένη παρῆν ἑτέρα Naber. Mnem. nov. VIII 425.*

728

. οὐκ ἔλευθέρου φέρειν
νερόμικα κοινωνοῦσαν ἡδονὴν ὕβρει.

Stobaeus Floril. 89, 6 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 5) A. μ^ε Vind.

729

. οὐχὶ τὴν αὐτὴν ἔχει
διάνοιαν αἰτῶν εἰς ἕκαστος καὶ λαβῶν.

Stobaeus Ecl. 2, 46, 8 Wachsm. Μενάνδρου. 1. ἔχει est in L.

730

. οὐ λυποῦντα δεῖ
παιδάριον ὀρθοῦν, ἀλλὰ καὶ πείθοντά τι.

Stobaeus Floril. 83, 12 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 10 et 11) A. 1. μάλα δεῖ AB. μὰ Δία δεῖ σ' ἀεὶ Mein. ed. mai. fortasse μάλα dittographia est vocis ἀλλὰ in v. 2. Terent. Adolph. 1, 1, 32 *rudōre et liberālitate liberos | retinēre satius esse credo quān metu.* unde ad *Adelphos* fragmentum referebat Meinekius incerta, ut ipse ait, coniectura.

731

ἄνθρωπε, πέρουσι πτωχὸς ἦσθα καὶ νεκρός,
νυνὶ δὲ πλουτεῖς.

Eustathius 1833, 58 τὸν πτωχὸν ἀστειῶς νεκρῷ εἵκασεν ὁ Μένανδρος εἰπὼν κτλ. 2. νυνὶ Grot.] νῦν.

732

κομψὸς στρατιώτης οὐδ' ἂν εἰ πλάττοι θεὸς
οὐδεὶς γένοιτ' ἂν.

Stobaeus Floril. 53, 6 Μενάνδρου A. ἂν εἰ πλάττοι] ἂν πλάττη A. ἔαν πλάττη Gaisf. sed illud melius. 2. οὐθεὶς codices. videtur mulier, ut apud Lucianum Dial. meretr. 13, 4. 5, militis inmanitatem abominari.

733

ἐν νυκτὶ βουλάς, ὅπερ ἅπασι γίνεται,
 διδοὺς ἔμαντῶ.

Etymolog. Gud. 222, 40 εὐφρόνη, ἢ νύξ, παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν ἐν αὐτῇ, ὡς Μένανδρος κτλ. indic. Nauck. Philol. III 360. Etymol. m. 399, 51 ὁ χρησμός 'νύξ καὶ βουλή', ubi cod. Sorb. Gaisf. ὡς Μένανδρος· ἐν νυκτὶ βουλή. monost. 150 ἐν νυκτὶ βουλή τοῖς σοφοῦσι γίνεται. Liban. III 878, 26 R. τὸν ἀπανταχῇ περιφερόμενον τίς οὐκ οἶδε λόγον, ὅς φησι δεῖν ἐν νυκτὶ βουλῆς ἔχεσθαι. et III 881, 18 τὴν παροιμίαν ἐποίησε, τὰς βουλάς εἰς τὸν τῆς νυκτὸς ἔγειν καιρὸν. cf. etiam Zenob. 3, 97. Diogenian. Vind. 2, 46 et utrubique Leutsch. ac iam Herodot. 7, 12 νυκτὶ δὲ βουλήν διδοὺς (Ξέρξης) εὐρισκέ οἱ οὐ προῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι.

734

ἄ γὰρ μεθ' ἡμέραν τις ἐσπούδασε,
 ταῦτ' εἶδε νύκτωρ.

Schol. Hom. II. 2, 80 cod. Par. 2556 ap. Cramer. Anecd. Par. III 148, 21 (Νέστωρ) πιστεύσας τῶ (τοῦ Ἀγαμέμνονος) ὄνειρον, ὁποῖόν τι Μένανδρος ἐπεφώνει εἰπῶν κτλ. 1. πάνυ τις Mehler. Mnem. I 145. τις ἐσπούδαξ' ἔχων Piccolos. ἐξεσπούδακε Mein. quod verbum me legere non memini.

735

Plutarchus Mor. 524 e τὴν γε χρηματικὴν (πενίαν), ὡς φησιν ὁ Μένανδρος, εἰς ἄν φίλος ἀπαλλάξειεν εὐεργετήσας. cf. fr. 282. aliud tamen fragmentum, cum illius sententiae opportunitas saepius sine dubio veniret, respicere credo Plutarchum. fortasse Menander scripsit

ταύτην ἀπαλλάξειεν εἰς τις ἄν φίλος
 εὐεργετήσας.

736

. . . . εὐκαταφρόνητος τῇ στολῇ
 εἴσειμι, καὶ ταῦτ' εἰς γυναικάς.

Schol. Apoll. Rhod. 1, 724 ἄοπλος ὁ Ἰάσων εἰς τὴν Ὑπιπύλης εἰσέρχεται. ἀνὴρ γὰρ ὢν τὰς γυναικάς οὐ δέδουκεν. καὶ Μένανδρος κτλ. loqui videtur aliquis propter vilem vestitum in mulierum coetum intrare verens (Mein.).

737

πᾶς ὁ μὴ φρονῶν
ἀλαζονεΐα καὶ ψόφοις ἀλίσκεται.

Stobaeus Floril. 22, 12 τοῦ αὐτοῦ (Μένανδρου 11) A.

738

οὐκ ἔστ' ἀνοίας οὐδέν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
τολμηρότερον.

Stobaeus Floril. 4, 35 Μένανδρου A. Anton. Mel. 79 p. 137.
Cramer. Anecd. Ox. III 254, 22. Maxim. Conf. 40, 86 p. 634
Combesis. οὐδέν om. Voss.

739

ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλείστον Ἀφροδίτης θεῶν
μετέχεις μέρος.

Plutarchus Mor. 318 d πλείστον γὰρ Ἀφροδίτης οὐ νύξ, κατὰ
Μένανδρον, ἀλλὰ τύχη μετέσχηκεν. idem Mor. 654 d ὁ Ἐπίκουρος
παρὰ πᾶν δίκαιον ἀφαιρεῖ τὴν Ἀφροδίτην τῆς νυκτός. καίτοι κρά-
τιστον (πλείστον Wyttenb.) αὐτῇ θεῶν μετεῖναι φησιν ἐρωτικὸς ἀνήρ
Μένανδρος. Schol. Theocr. 2, 10 δεῖ δὲ τοῖς κλεπτομένοις ἔρωσι
σιγῆς καὶ νυκτός. Μένανδρος ὦ νύξ, σοὶ γὰρ δεῖ πλείστον Ἀφρο-
δίτης (δὴ — Ἀφροδίτη P 2835. σὺ γὰρ δὲ Ambros. Ziegler p. 19).
Philostr. Vit. soph. 1, 5 p. 518 ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλείστον μετέχεις
σοφίας μέρος θεῶν. unde recte Meinekius quod supra scripsimus
elicuit, nisi quod paullo probabilius in ed. 1 Ἀφροδίτης μέρος|
μετέχεις θεῶν. Grotius ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλ. Ἀφρ. ἔχεις. de syn-
taxi Heindorf. Plat. Soph. 235 a.

740

μαρτύρομαι, ναὶ μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτοῖ
καὶ τὰς θύρας.

Suidas ναὶ μὰ τὸν . . . οἱ ἀρχαῖοι οὐ προπετῶς κατὰ τῶν θεῶν
ὄμνον, ἀλλὰ κατὰ τῶν προστυγγανόντων, ὡς καὶ Μένανδρος κτλ.
1. ναὶ μὰ τὸν Mein.] τὸν. Μένανδρος μαρτυρεῖ· 'ναὶ μὰ τὸν κτλ.'
Schroeder. Progr. Mariaeins 1845. sed cf. Arist. Nub. 495. 1222.
1297. Av. 1031. Ran. 528 cet. τουτοῖ Mein.] τοῦτον. μὰ τὸν
Ἀπόλλω τουτοῖ est Arist. Thesm. 748. 2. καὶ τὰς θυγατέρας
Naber. Mnem. nov. VIII 425. at nusquam Apollo Musarum pater
fuisse dicitur. — significari videtur Apollo ἄγνιεύς, cuius prope
ianuam erat ara. cf. 45. 748. Arist. Vesp. 875. Preller. Myth.
gr.² I 211.

741

δεδράμηκά σοι
δρόμον τοιοῦτον οἶον οὐδεὶς πάποτε.

Etymolog. m. 316, 48 et Zonaras 618 ἔδραμον. . . ἔξ οὗ καὶ τὸ παρὰ Μενάνδρῳ οἶον κτλ. τοιοῦτον om. Etym.

742

τὸν τῆ φύσει
οἰκεῖον οὐδεὶς καιρὸς ἀλλότριον ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 84, 2 Μενάνδρου Vindob. deest in A. *Εὐριπίδου* Trinc., cuius non esse anapaestus docet in quinta sede. cf. etiam Nauck. Tr. gr. fr. p. xi.

743

μικροῦ μὲν ἀρραβῶνά με
ἔπεισεν εὐθὺς καταβαλεῖν.

Etymolog. m. 148, 52 ἀρραβῶν ἢ ἐπὶ ταῖς ὠναῖς παρὰ τῶν ὠνουμένων διδομένη προκαταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας. Μενάνδρος κτλ. utitur sic aliquotiens Plautus in Mostellaria. με Mein.] μ'. 'non multum afuit quin mihi persuaderet ut —'.

744

πάντα γὰρ
ταῖς ἐνδελεχθείαις καταπονεῖται πράγματα.

Stobaeus Floril. 29, 19 Μενάνδρου A. ἐνδελ. AB Voss. Hens.] ἐντελ. de quarum vocum discrimine cf. Naek. Choeril. p. 169 sq.

745

ἔστι δὲ
γυνὴ λέγουσα χρησθ' ὑπερβάλλων φόβος.

Stobaeus Floril. 73, 2 Μενάνδρου A. δὲ om. Voss. Hens. quid sibi velit φόβος non exputo.

746

οὐ πάνν
εἴωθ' ἀληθὲς οὐδὲ ἐν λέγειν γυνή.

Stobaeus Floril. 73, 59 Μενάνδρου A.

747

ἄνθρωπον ἐξαλλάξομεν κακόν τί σοι
δώσονται.

Zonaras 767 ἐξαλλάξαι ἀντί τοῦ τέρψαι. Μένανδρος κτλ. Bekker. Anecd. 96, 1 ἐξαλλάξαι. ἀντί τοῦ τέρψαι. Μένανδρος ἄνθρωπον ἐξαλλάξομεν. Phrynich. Epit. 363 ἐξαλλάξαι, τὸ τέρψαι καὶ παρ-
αγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην . . . οὐ χροῶνται οἱ δόκιμοι. Φιλιππίδης δὲ
(35) καὶ Μένανδρος ἀντὶ χροῶνται. cf. Anaxandr. 20. κακὸν δώ-
σονται, ut Antiphan. 211, 4. — per interrogationem effert H. Iacobi.

748

καθεδοῦμαι δ' ἐνθαδὶ τὸν Λοξίαν
αὐτὸν καταλαβών.

Zonaras 1170 καθεδοῦμαι . . . καὶ Μένανδρος κτλ. cf. Epimerism. Hom. 255, 22. Plaut. Most. 5, 1, 45 *ego interim aram hanc occu-
rabo*. αὐτὸν] τοῦτον Mein., qui aram illam Apollinis Loxiae no-
mine nuncupatam fuisse (cf. 740) docet conl. Phot. Bibl. 535, 33
τὸν βωμὸν ἀγνιᾶν (Ἀγνιᾶ ἢ Mein.) Λοξίαν ἐκάλουν, τὴν τοῦ θεοῦ
προσηγορίαν νέμοντες τῷ βωμῷ. ac Phot. lex. Λοξίας· εἰώθασι τὸν
πρὸ τῶν θυρῶν ἰδρυμένον βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Λοξίαν καὶ Ἀπόλλω
προσαγορεύειν καὶ Ἀγνιᾶ.

749

ὡς ἡδὺ πρᾶος καὶ νεάζων τῷ τρόπῳ
πατήρ.

Stobaeus Floril. 83, 13 Μενάνδρου Α. Plaut. Mil. glor. 3, 1,
67 *me ut fatciare faciam esse adulescentem moribus*. νεάζειν cete-
roquin comicis ignotum.

750

Bekker. Anecd. 1316 ὁ Μένανδρος οὐκ ἔχω οὔτε ἄλλας
οὔτε ὄξος οὔτ' ὀρίγανον. οὐκ ἔχω γὰρ οὔθ' ἄλλας | οὔτ' ὄξος
οὔτ' ὀρίγανον Mein.

751

εἰ μὴ γαμεῖς γάρ, ἔσχατον νόμιξέ με
Μυσῶν.

Schol. Rhes. 244 Μένανδρος κτλ. 2. φρυγῶν μυσῶν Α. Φρύγ'
ὄντα Μυσῶν Cobet. Mnem. nov. II 298. ubi tamen nescio quo-
modo νομίζειν coniungi potnerit cum participio 'servus de gente

sua iocatur, dum erili filio promittit se puellae quam amat copiam ei facturum?. Cob. — cf. Magnet. 5. Philem. 77.

752

οὐκ ἄρα φροντίζει τις ἡμῶν ἢ μόνος
θεός.

Theophilus Autol. 2, 8 *Μένανδρος* κτλ. 'μόνος fortasse Theophili est'. Mein.

753

. . . . τὸν νοῦν ἔχων ὑποχείριον
εἰς τὸν πίθον δέδωκα.

Galenus V 412 Kuehn. *ὅταν μνημονεύῃ (Χρύσιππος) τοῦ Μενανδρείου ἔπους, ἐν ᾧ φησὶ κτλ., φανερώς κἀνταῦθα μαρτυροῦσαν ἀπόφασιν τῇ παλαιᾷ δόξῃ παρατίθεται.* indic. Bergk. *ὑποβρύχιον* (sic Naber.) *τὸν νοῦν ἔχων εἰς τὸν πίθον δέδωκα* Cobet. Mnem. nov. I 353. Diogenis dolium videtur significari: sed non satis intellego.

754

. . . φιλόνικος δ' ἔστι καὶ μία γυνή
εἰς μῆριν.

Schol. Aeschin. 2, 179 *γυναικίῳ ἀνδράπῳ τὴν ὀργὴν δοκοῦσιν αἱ γυναῖκες πικρὰ σφόδρα εἶναι περὶ τὸ ὀργίζεσθαι. διὸ καὶ Μένανδρός φησὶ κτλ.* Aristaen. Epist. 2, 20 *ὡς φιλόνικος, εἶπεν, ὑπάρχεις καὶ λίαν γυνή, ὡς ἀτεράμων, ᾧ γῆ καὶ θεοί.* unde Herwerd. Stud. crit. 89. 90 del. verbis *εἰς μῆριν* pro *μία* scr. *λίαν. καὶ πικρὰ* Schneidewin. *κἀργία* H. Saupp. *Σιμίλα* Mein. voce *μῆρις* Menander usus est fr. 585 et plus semel Plato philosophus.

755

μικρὰς τίθημι συμβολὰς ἀκροώμενος.

Athenaeus 6, 270 d *εἰ δὲ λουσάμενοι λογάρια δειπνοῦμεν, μικρὰς — ἀκροώμενος, κατὰ τὸν Μένανδρον.* Bentleius etiam priora Menandro tribuens *εἰ λουσάμενοι λογάρια δειπνοῦμεν φίλοι, κτλ.* cf. Mein. Anal. Ath. 119. *μακρὰς* Cobet. V. 1.² 204 conl. Poll. 6, 12 *ἀσύμβολοι ἀπὸ συμβολῶν, ἀφ' ὧν οἱ Ἀττικοὶ μακρὰς διδόναι συμβολὰς ἔλεγον ἀντὶ τοῦ μεγάλας.* idem N. I. 91 adfert Machon. Athen. 13, 580 d *μακρὰς πράττειν συμβολὰς.* sed si dixerunt Attici *μακρὰς συμβολὰς τίθεναι, contrarias dixerunt μικρὰς, neque inepta haec est sententia 'exiguam stipem pendo audiens', i. e. non magnus labor est audiendi, ubi boni aliquid audire possis.*

756

ὄνειδος αἰσχρὸς βίος ὅμως κἂν ἠδύς ᾗ.

Plutarchus Mor. 21 c ὁ Μένανδρος . . . τὴν θρασύτητα τῆς ἀκολασίας ἐξέκοψεν εἰπὼν κτλ. Stobaeus Floril. 6, 26 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 25) Α.

757

οὐδεὶς γὰρ ἀγαπῶν αὐτὸς ἀμελεῖθ' ἠδέως.

Plutarchus Mor. 491 c τὸ δὲ Μενάνδρειον ὀρθῶς ἔχον ὡς κτλ. sine auctoris nomine idem 95 d. γὰρ om. 491.

758

ὦ παῖ, σιώπα· πόλλ' ἔχει σιγὴ καλὰ.

Apostolius 18, 62 a (Ars.) Μενάνδρου ἡ παραίνεσις. Plutarchus Mor. 502 e εἰπόμεν πρὸς τὸν ἀδόλεσχον κτλ. Stobaeus Floril. 33, 3 Σοφοκλέους Ἀλεάσι (Ἀλεάδιαις) Gesner. de A nihil Gaisf. cf. Soph. fr. 79 N. σιγῆ] σιωπῆ Apostol. et Stob. — mihi tam vulgaris sententia facile utrique poetae videtur se offerre potuisse: neque video cur Menandro eam tribui posse neget Cobet. N. l. 53. σιγῆ (-ῆ) est Arist. Pac. 53. Eccl. 1088.

759

ἔθνον οὐ προσέχουσιν οὐδὲν μοι θεοῖς.

Plutarchus Mor. 1102 b θύσας δὲ ἄπεισι λέγων τὸ Μενάνδρειον κτλ. Μενάνδρειον Reisk.] μὲν ἀνδρεῖον.

760

εἷς ἐστὶ δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης.

Liban. II 88, 11 νοῦν εἶχε Μένανδρος ὁ Διοπαίθους, καὶ πλεῖστα τοῖς οἰκέταις ἔρα τοῖς αὐτοῦ δεδουλεγκῶς οὕτως ἔσχεν εἰπεῖν τὸ κτλ. Aristid. II 204 Dindf. τὸ τοῦ κωμωδιοποιῦ βεβαίως καὶ παγίως ἔχει ὡς ἄρ' εἷς εἶη τῆς οἰκίας δοῦλος ὁ δεσπότης. ubi schol. 519, 25 ὁ κωμικὸς σχετλιάζων τοῦτο εἰσάγει, ὅ τε Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Μένανδρος. etiam Aristophanis fragmentis adnumerandum esset, nisi scholiasta videretur dubitasse Aristophanem Aristides diceret τὸν κωμωδιοποιόν, an Menandrum. ceterum cf. monost. 168. Aphthon. Walz. Rhet. II 23, 24. 594, 3.

761

ὡς χαρίεν ἔστ' ἄνθρωπος, ὅταν ἄνθρωπος ᾗ.

Galen. IX 815 Kuehn. τοιοῦτον δ' ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ τῷ κωμικῷ· καὶ σπάνιον ἔστ' ἄνθρωπος ὅταν ἄνθρωπος (om. ᾗ). Stobaeus Floril. 5, 11 sine lemmate, sed coniunct. cum 9 Μενάνδρον· ἢ χ. ἔστ' ἄνθρ. ἂν ἄνθρ. ᾗ. Clemens Alex. Strom. 8, 3, 5 οὕτω τοι καὶ ὁ κωμικὸς ἔλεγεν· ὡς χαρίεις ἐστὶν ἄνθρ., ἔστ' ἂν ἄνθρ. ᾗ. nullo auctoris indicio Etym. m. 824, 41 (τὸ ὡς σημαίνει) βεβαίωσιν· ὡς χαρίσοιτ' ἄνθρωπος ἀνθρώποισι. monost. 562 ὡς χαρίεις ἐστὶν ἄνθρ., ὅταν υἱὸς ᾗ. cf. Walz. Rhet. VIII 480, 3 (χάριεν — ὅς τ' ἄνθρ.). 517, 3 (χάριεν — ὅταν). cf. Dobr. Adv. II 286. Mein. III 372. M. Haupt. Opusc. III 608. Cobet. Mnem. nov. III 29. XII 443.

762

ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐστὶν ἐν ἐκάστῳ θεός.

Gnom. monost. 434. Plutarchus Mor. 999 e καθάπερ Μένανδρος· ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ὁ θεός. ac sic sine auctoris nomine Iamblich. Protr. p. 138. Nemes. Nat. hom. p. 321 Εὐριπίδης καὶ Μένανδρος τὸν νοῦν ἐν ἐκάστῳ φασὶ προνοεῖν ἐκάστου. Tzetzes Exeg. II. p. 53, 6 ὁ Μένανδρος πάλιν φησὶν κτλ. (om. ἐν). plura praebet Nauck. Eur. fr. 1007. cf. eiusdem Arist. Byz. 280 n. 13.

763

ὑπεδεξάμην, ἔτικτον, ἐκτρέφω, φιλῶ.

Demetr. De eloc. 193. 4 διὰ τοῦτο καὶ Μένανδρον ὑποκρίνονται λελυμένον ἐν τοῖς πλείστοις, Φιλήμονα δὲ ἀναγινώσκουσιν. ὅτι δὲ ὑποκριτικὸν ἢ λύσις παράδειγμα ἐγκείσθω τόδε κτλ. cum Menandrum dixerit asyndeto saepissime uti et ecloga praestantissimum praebet asyndeti exemplum, dubitari non potest quin sit Menandri. — ὑπεδεξάμην K.] ἐδεξάμην. nam δέξασθαι est alienum accipere, ὑποδέχεσθαι concipere. Pollux 2, 6 ὑποδέξασθαι, κυῆσαι, γεννηῆσαι, τεκεῖν. Xen. Mem. 2, 2, 5 ἢ γυνὴ ὑποδεξαμένη φέρει. Plat. Menex. 237 c τῆς τεκούσης καὶ θρεψαμένης καὶ ὑποδεξαμένης. Aelian. N. an. 9, 5 (ἢ φύσις προτιμᾷ) τοῦ ὑποδεχομένου τὸ σπεῖρον. φιλῶ Cobet. N. l. 92] φίλε.

764

Κορινθίῳ πίστευε καὶ μὴ χρῶ φίλῳ.

Anthol. Palat. 11, 438. 'πίστει τε Both. 'μὴ πίστευε μηδὲ χρῶ' interpretatur Mein. ed. min. XXI coul. Theocr. Epigr. 6, 6.

fortasse Κορίνθιον ὑπόπτειε. de ictu insolentiore cf. Aristoph. fr. 320, 14.

765

ἀσπίδιον ἐπριάμην τι καὶ μαχαίριον.

Stephanus Byz. Ἀσπίς . . . ἔστι δὲ τοῦτο (ἀσπιδιώτης) παρὰ τὸ ἀσπίδιον. Μένανδρος κτλ.

766

φοβούμενοι τὸ θεῖον ἐπὶ τοῦ σοῦ πάθους —

Nemesius Nat. hom. p. 179 φυσικῶς ὀρῶντές τινας πάσχοντας συστελλόμεθα, ὡς εἴρηται καλῶς καὶ Μενάνδρῳ τό κτλ. ἀπὸ Nauck. Arist. Byz. 242. fortasse adiciendum συστελλόμεσθα.

767

μισῶ πονηρόν, χρηστὸν ὅταν εἴπη λόγον.

Stobaeus Floril. 2, 5 Μενάνδρου Α. monost. 352. Anton. Mel. p. 278, 12. ὅταν Stob. Ant.] ἄν. cf. G. Kaibel. Epigr. p. xxiii n. 1117a. W. Meyer. Urbin. Gnomol. p. 426 n. 26.

768

ἀσυλλόγιστόν ἐστιν ἡ πονηρία.

Stobaeus Floril. 2, 6 Μενάνδρου Α. monost. 50.

769

ἅπαντα δοῦλα τοῦ φρονεῖν καθίσταται.

Stobaeus Floril. 3, 11 Μενάνδρου Α. Apostol. 3, 63b Μενάνδρου. Maxim. Conf. 2, 11 p. 134 Combefis. Anton. Mel. 26 p. 38. τοῦ Α Voss. Ant.] τῷ.

770

τυφλόν τι τάνόητον εἶναι μοι δοκεῖ.

Stobaeus Floril. 4, 13 Μενάνδρου Α. ἡ τύχη | τυφλόν τι κἀν. Herwerd. Obs. crit. 123.

771

ἀνδρὸς τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν.

Stobaeus Floril. 7 p. 98 Gesner. monost. 13. om. Grotius, Gaisfordus, Meinekius in ed. Stob.

772. 773. 774

δίκαιος ἂν ἦς, τῷ τρόπῳ χρήσει νόμῳ.
 χρηστοῦ πρὸς ἀνδρὸς μηδὲν ἐννοεῖν κακόν.
 δίκαιος ἀδικεῖν οὐκ ἐπίσταται τρόπος.

Stobaeus Floril. 9, 9 *Μενάνδρου* A (sic coniuncta). ad v. 1 *μενανδρο*, ad 2 et 3 τοῦ αὐτ Voss. Hens. Maxim. Conf. 5, 23 p. 545 Combefis. 1. monost. 135. 3. monost. 136. 2. ἐννοεῖν Arsen. ἐννόει (ν et accent. circumfl. supra scr.) Voss. Hens. ἐννόει B¹ Trinc. ὑπονόει AB². ὑπονοεῖν Maxim.

775

τὸ μηδὲν ἀδικεῖν πᾶσιν ἀνθρώποις πρέπει.

Stobaeus Floril. 9, 10 *Μενάνδρου* A. μηδὲν A] μὴ Trinc. μὴ ἀδικεῖν ἅπασιν Mein. ed. mai.

776

λέγεις, ἂ δὲ λέγεις ἔνεκα τοῦ λαβεῖν λέγεις.

Stobaeus Floril. 10, 6 *Μενάνδρου* A. Maxim. Conf. 12, 35 p. 571 Combefis.

777

κρεῖττον δ' ἐλέσθαι ψεῦδος ἢ ἀληθὲς κακόν.

Stobaeus Floril. 12, 5 *Μενάνδρου* A. Maxim. Conf. 35, 77 p. 625 Combefis. Anton. Mel. 45 p. 69. δ' om. A Voss. Max. unde λέγεσθαι Nauck. ψεῦδος] κέρδος, sed in marg. ψεῦδος m.¹ Voss. Hens. ψευδὲς Herwerd. Obs. crit. 97. δέχεσθαι ψευδὲς Naber. Mnem. nov. VIII 425.

778

ἢ πού τι χαλεπὸν ἐστὶ τὸ ψευδῆ λέγειν.

Stobaeus Floril. 12, 9 *Μενάνδρου* A. *Εὐριπίδου* Trinc. τι add. Grot. — potuit uterque ea sententia uti. loquitur homo probus, invitus ad mentiendum adgrediens.

779

ὁ πολὺς ἄκρατος ὀλίγ' ἀναγκάζει φρονεῖν.

Stobaeus Floril. 18, 4 *Μενάνδρου* A. Clemens Alex. Paed. 2, 2, 22 ὁ γὰρ ἄκρατος κατὰ τὸν κωμικὸν ὀλίγ' ἀναγκ. φρ. monost. 420. Maxim. Conf. 30, 69 p. 617 Combefis. Anton. Mel. 68 p. 116.

Varro Sat. 7, 1 Oehler. (Mein. V ccxcix) *non mirum si caeculis: aurum enim non minus praestringit oculos quam ὁ πολὺς ἄκρατος.*

780

ὅσος τὸ κατέχειν ἐστὶ τὴν ὀργὴν πόνοσ.

Stobaeus Floril. 20, 19 *Μενάνδρου* Trinc. deest in A. cf. Philem. 185.

781

συνκέχυκε νῦν τὴν πίστιν ὁ καθ' ἡμᾶς βίος.

Stobaeus Floril. 28, 7 *Μενάνδρου* A. νῦν] δὴ Voss.

782

ἀπερσθηριᾶ πᾶσ, ἐρσθηριᾶ δ' οὐδεὶς ἔτι.

Stobaeus Floril. 32, 1 *Μενάνδρου* Trinc. de A nihil Gaisf. deest lemma in Voss. Hens. — Plut. Mor. 547 b δεῖ ἐρσθηριᾶν ἐπιαινούμενον, οὐκ ἀπερσθηριᾶν (Mein. 1).

783

οὐδὲν σιωπῆσ ἐστὶ χρησιμώτερον.

Stobaeus Floril. 33, 2 *Μενάνδρου* Voss. Hens. (^{δρ}μενάν). Trinc. de A nihil Gaisf. οὐδὲν codices (praeter Urbin. W. Meyeri p. 442 n. 15).

784

οὐδεὶσ πονηρὸν πράγμα χρηστὸσ ὦν ποιεῖ.

Stobaeus Floril. 37, 1 *Μενάνδρου* A. οὐδεὶσ A et Voss.^{1]} οὐθεὶσ. ποιεῖ Trinc.

785

ὡσ ἡδὺ συνέσει χρησιότησ κεκραμένη.

Stobaeus Floril. 37, 2 τοῦ αὐτοῦ A.

786. 787. 788

ὁ χρηστὸσ ἐστὶ πολλαχοῦ σωτήριος.

τὸ χρηστὰ πράττειν ἔργον ἐστ' ἐλευθέρον.

μέγιστον ἀγαθὸν ἐστὶ μετὰ νοῦ χρησιότησ.

Stobaeus Floril. 37, 6. 7. 8 τοῦ αὐτοῦ (*Μενάνδρου* 5) ter A. 1. πανταχοῦ Floril. Monac. 110 (Mein. Stob. III 275, 21).

789

κάν ταῖς ἀπορίαις ἔσθ' ὁ χρηστὸς χρήσιμος.

Stobaeus Floril. 37, 12 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 11) Α. χρήσιμος AB³] χρήσιμον.

790

τὸ δοκεῖν διαβολὴν ἔσχε μείζω τοῦ ποιεῖν.

Stobaeus Floril. 42, 5 τοῦ αὐτοῦ (Μενάνδρου 4) Trinc. etiam A, de cuius errore cf. 576. μεταβολὴν ἔχε Voss.

791

κοινὸν ἀγαθὸν τοῦτ' ἐστὶ, χρηστὸς εὐτυχῶν.

Stobaeus Floril. 43, 23 Μενάνδρου Α. monost. 681. ἀγαθὸν τοῦτ' ἐστὶ Dobr. Arist. Eccl. 70 p. 142] ἀγαθὸν ἐστὶ τοῦτο. δὲ καλὸν ἐστὶ monost. ἀγαθὸν δὲ τοῦτο Gaisf. γὰρ ἀγαθὸν ἐστὶ Mein.

792

οὐκ ἔστι τόλμης ἐφόδιον μείζον βίου.

Stobaeus Floril. 51, 20 Μενάνδρου Α. βίῳ Salmas. ap. Grot. — militi vel parasito apta sententia.

793

οὐκ ἔστι τόλμης ἐπιφανεστέρα θεός.

Stobaeus Floril. 51, 25 Μενάνδρου Α. 'nullum praesentius numen'. Cleric. — cf. Cobet. N. l. 26.

794

ἀγροῖκος εἶναι προσποιεῖ πονηρὸς ὢν.

Stobaeus Floril. 56, 9 Μενάνδρου Α. προσποιεῖ Α] προσποιῆ. est pers. 2.

795

ἔχει τι τὸ πικρὸν τῆς γεωργίας γλυκύ.

Stobaeus Floril. 57, 9 Μενάνδρου Α. τι τὸ Α] τι πικρὸν τὸ Bentl.

796

λυπεῖ με δοῦλος μείζον οἰκέτου φρονῶν.

Stobaeus Floril. 62, 5 Μενάνδρου Α. 'qui supra servum sapit'.

monost. 323 *λυπεῖ με δοῦλος δεσπότου μεῖζον φρονῶν*, 'qui dominum contemnit'.

797

ὀργή φιλοῦντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνου.

Stobaeus Floril. 63, 20 *Μενάνδρου* A. monost. 410 (*φιλοῦντος μικρὸν*). Terent. Andr. 3, 3, 23 *amantium ira amoris integratio est*, unde Clericus Menandri versum ad *Andriam* referebat.

798

μόνος ἔστ' ἀπαρηγόρητον ἀνθρώποις ἔρωσ.

Stobaeus Floril. 64, 3 *Μενάνδρου* A (*cohaeret cum ecl. 5, cui perperam adscr. Μενάνδρου*). *Μενάνδρου* etiam Voss. Hens. *μόνος A] μόνον. ἀπαρ.* 'quod adloquio flecti non possit'.

799

μηδέποτε γήμη μηδὲ εἰς εὐνους ἔμοί.

Stobaeus Floril. 68, 10 *Μενάνδρου* A. monost. 684.

800

ἔργον γυναικὸς ἐκ λόγου πίστιν λαβεῖν.

Stobaeus Floril. 73, 4 *Μενάνδρου* A. ser. *ἀργὸν γυν. κτλ.* nam non *difficile*, sed *inutile est* cet. cf. Arist. Ran. 1498 et quem ibi exscripsimus Isoer. 4, 44. Aristot. Pol. 7, 12 extr. *τὸ διατρέβειν νῦν ἀκριβολογουμένους καὶ λέγοντας περὶ τῶν τοιούτων ἀργὸν ἔστιν.*

801

ὥς ἔστ' ἄπιστον ἢ γυναικεία φύσις.

Stobaeus Floril. 73, 7 *Μενάνδρου* A. monost. 560 (*ἄπιστος*). hanc quoque sententiam ex Euripide sumpsit Iph. T. 1298 *ὄρατ', ἄπιστον ὡς γυναικίον γένος* (Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 25).

802

πολὸν χειρόν ἐστιν ἐρεθίσαι γραῦν ἢ κύνα.

Stobaeus Floril. 73, 44 *Μενάνδρου* A. *χειρότερον* Trinc.

803

φύσει γυνὴ δυσάνιόν ἐστι καὶ πικρόν.

Stobaeus Floril. 73, 46 *Μενάνδρου* A. Harpocratio 64, 1 *δυσάνιος . . ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνώμενος, κἄν μικρὸν καὶ ἐνκαταφρόνητον*

ἤ . . ἐχρήσατό που τῷ ὀνόματι καὶ Μένανδρος. 'respicere videtur etiam Hesychius λυσαρίας· ὁ λύων τὰς ἀνίας. καὶ δυσάνιος γυνή, ἣ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσιν ἀχθομένη.' Mein. — δυσάνιον Vind. A Voss.] δυσήμιον.

804

ὄπου γυναῖκές εἰσι, πάντ' ἐκεῖ κακά.

Stobaeus Floril. 73, 58 Μενάνδρου A Voss. Hens. monost. 623 et 694.

805

νόμος γονεῦσιν ἰσοθέους τιμὰς νέμειν.

Stobaeus Floril. 79, 26 Μενάνδρου A. monost. 378. Apostol. 12, 4c Σοφοκλέους (Φιλήμονος Z). at Arsenii auctoritas etiam minor est quam vel Stobaei.

806

δίνας γραφόμενος πρὸς γονεῖς μαίνει, τάλαν.

Stobaeus Floril. 79, 32 Μενάνδρου A. μαίνη codices.

807

ἡδὺς πατὴρ φρόνησιν ἀντ' ὀργῆς ἔχων.

Stobaeus Floril. 83, 10 Μενάνδρου A. monost. 669 (ἡδύ γε, quod probat Cobet. Mnem. VIII 138. cf. 809. 814).

808

υῖος δ' ἀμείνων ἐστὶν εὐνοία πατρός.

Stobaeus Floril. 83, 11 τοῦ αὐτοῦ A.

809

ἡδύ γ' ἐν ἀδελφοῖς ἐστὶν ὁμοιοῖας ἔρωσ.

Stobaeus Floril. 84, 1 Μενάνδρου A. ἡδύ Porson. Misc. 194] ὡς ἡδύ. ἀδελφοῖς ἐστὶν] ἀδελφοῖσιν B.

810

αἰσχυνόμενος αἰσχίστα πενίαν ἂν φέροις.

Stobaeus Floril. 95, 6 Μενάνδρου A. sine auctoris nomine Plut. Mor. 128a. ἂν add. Pors. Eur. Or. 485. φέροις A] φέρις.

811

ἄνθρωπος ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν.

Stobaeus Floril. 98, 7 *Μενάνδρου* A. cf. Philem. 194, 2.

812

πειρῶ τύχης ἄνοιαν ἀνδρείως φέρειν.

Stobaeus Floril. 108, 5 *Μενάνδρου* A. monost. 707 (εὐχερῶς).
Chaeremoni (38 N., cf. Eurip. fr. 174 N.) adsignat Dobr. Adv. II
360, Menandro vero 108, 3 (cf. fr. 1083).

813

ἄνθρωπος ἀτυχῶν σώζεθ' ὑπὸ τῆς ἐλπίδος.

Stobaeus Floril. 110, 4 *Μενάνδρου* A. monost. 643 (ἀνήρ
ἀτυχῶν δέ). σώζεται ταῖς ἐλπίσιν A²B mrg. et monost.

814

ἡδύ γε φίλου λόγος ἐστὶ τοῖς λυπουμένοις.

Stobaeus Floril. 113, 11 *Μενάνδρου* A. λόγος φίλου 'στὶ Por-
sonus Misc. 195.

815. 816. 817

ἐπὶ τοῦτ' ἐγένοντο πάντες, ἐνθάδ' ἤξομεν.

ἀνθρωπίνως χρῆ τὰς τύχας φέρειν, ξένε.

τὰ κοινὰ κοινῶς δεῖ φέρειν συμπτώματα.

Stobaeus Floril. 124, 6 *Μενάνδρου* A. v. 2. 3 Apostol. 3, 1c
Μενάνδρου et om. auctoris nomine Plut. Mor. 118c τὰ κοινὰ τοῦ
βίον συμπτώματα κοινῶς φέρειν καὶ τὰνθρώπινα ἀνθρωπίνως. v. 1
om. Voss. signum interruptae orationis in exitu v. 1 ponit Mein.
in Stob., initio proximi versus *χῆμεῖς* fuisse censens conl. Antiphan.
53, 4 Stob. IIII xxiii. neutrum necessarium, siquidem in conloquio
sententia facile intellegebatur. 1. ἐνθάδ' ἤξομεν Porson. Adv. 290]
ἐνθα λήξομεν. 2. χρῆ] δεῖ A Voss. Apost. χρῆ supra ser. δεῖ Vind.
3. κοινῶς δεῖ Vind. Apost.] κοινῶ χρῆ A. κοινῶ χρῆ Voss. Hens.
συμπτόματι Voss. Hens. τὰ κοινὰ κοινῶς δεῖ φ. σ. κἀνθρώπινως
τὰνθρώπιν' O. Hense Lect. Stob. 17.

1. Soph. Ai. 1365 καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἴξομαι, ubi schol.
ὑπόκειμαι τῇ ὁμοίᾳ τύχῃ τῇ ἀνθρωπίνῃ.

818

ἅπαντα σιγῶν ὁ θεὸς ἐξεργάζεται.

Stobaeus Ecl. 1, 1 (3 Heer. 2 Mein.), 11 Wachsm. *Μενάνδρου*. (cf. Wachsm. 1, 1, 6.)

819

οὐδὲν κατὰ λόγον γίνεθ' ὧν ποιεῖ τύχη.

Stobaeus Ecl. 1, 7(8), 5 Wachsm. *Μενάνδρου* FPmrg. (ad 6, 2). *γίνεθ'* P². *γίνεσθ'* FP¹.

820

πᾶν τοῦργον ὀρθῶς ἐκμαθεῖν χρόνου μετὰ.

Stobaeus Ecl. 1, 8(9), 8 Wachsm. *Μενάνδρου* FB mrg. *χρόνον* Wachsm.

821

τί δ' ὄφελος εὔ λαλοῦντος, ἂν κακῶς φρονῆ;

Stobaeus Ecl. 2, 15, 21 Wachsm. *Μενάνδρου*. εὔ add. Schneidewin. Coni. crit. 115.

822. 823

οὐδὲν γὰρ αἰσχρόν ἐστι τάληθῆ λέγειν.

ἀδύνατον ὡς ἔοικε τάληθῆς λαθεῖν.

Stobaei Append. Flor. p. 76, 20 (p. 242, 11. 12 Mein.) *Μενάνδρου*. 1. ἐστι add. Mein.

824

παρ' αὐτὸν ἴσα βαίνουσ' ἑτάερα πολυτελής —

Harpocration, Photius, Suidas, Cramer. Anecd. Ox. II 496, 5 ἴσα βαίνων . . ἐντὶ τοῦ συνῶν ἀεὶ καὶ μηδὲ βραχὺν ἀφιστάμενος . . . *Μένανδρος* κτλ. αὐτῶν BC, ἑτέρω D, πολυτελής BCG Harp.

825

ἀλλὰ σκατοφάγος ἐστὶ καὶ λίαν πικρός.

Photius *σκατοφάγος*· ἀκάθαρτος. οὕτως *Μένανδρος* κτλ. *πικρός*] fortasse *πινῶν*. Arist. Lys. 279. Plut. 297. — Pollux 6, 40 *δυσχερῆς* ὁ *σκατοφάγος*. cf. Arist. Plut. 706. Antiphan. 126, 4. Crobyl. 6.

826

ἐν γὰρ τι τούτων τῶν τριῶν ἔχει κακόν.

Photius et Suidas τῶν τριῶν κακῶν ἐν· λεγόμενόν τί ἐστι. καὶ *Μένανδρος* δύο προθεῖς ὡς παροιμιῶδες ἐπιλέγει παίζων τὸ κτλ.

ἔχοι Suid. κακόν Phot. et BVE Suid.] κακῶν. 'aut in Photii verbis τρία scribendum pro δύο, aut quod malim in Menandri versu δυοῖν pro τριῶν. hinc est quod παλζων dicit'. Mein. consentit tamen Suidas cum Photio. — τούτων] τοῦτο Naber. iam Sophocl. fr. 822 N. λύσω (?) γὰρ εἰ καὶ τῶν τριῶν ἐν οἴσομαι (ξίφος, ἀγγόνη, κρημνός). cf. Aristoph. fr. 549. Alexid. 8.

827

ἔγρημε θαυμαστῶς γυναῖχ' ὡς σὺφρονα.

Hesychius ὡς p. 336 M. Schmidt. Μένανδρος κτλ. θαυμαστῶς, non θαυμαστὴν Hesychius Schmidtii. cf. Cobet. V. 1.² 216. 'mirum quam modestam'. Mein. 1.

828

Θραῦξ εὐγενῆς εἶ, πρὸς ἄλας ἠγορασμένος.

Zenobius 2, 12 ἀλώνητον ἀνδράποδον· ἴσον τῷ βάρβαρον καὶ εὐτελής. εἰς τὴν μεσόγειον ἀναβάντες οἱ ἔμποροι ἐκόμιζον ἄλας, ἀνθ' ὧν τοὺς οἰκέτας ἐλάμβανον· ὄθεν καὶ ὁ κωμικός φησι κτλ. Diogenian. 1, 100 (Apostol. 2, 27) ἀλώνητον ἀνδράποδον· τὸ εὐτελής, τὸ πρὸς ἄλας ὠνηθέν. ὄθεν καὶ Μένανδρος κτλ. Apostol. 8, 911 Θραῦξ κτλ. Θεοκρίτου, cui nihil tribuendum. — 1. εὐγενῆς] an εὐτελής? ἠγορασμένος] ὠνημένος Diogen. et Apost. 2, 27. Pollux 7, 14 ἀλώνητοι ἐκαλοῦντο οἱ μηδενὸς ἄξιοι τῶν οἰκετῶν, ὅτι τῶν Θρακῶν οἱ μεσόγειοι ἄλων ἀντικατηλλάττοντο τοὺς οἰκέτας. Bekker. Anecd. 380, 16 ἀλώνητος· οἶον βάρβαρος καὶ εὐτελής. οἱ γὰρ Θραῦκες ἀνδράποδα ἄλων ἀπεδίδοντο. cf. etiam Hesych. ἀλώνητος.

829

ποτήριον, τράπεζαν, ἀρπάγην, κάδον

Ammonius 22 ἀρπάγην ὡς σκάφην, ἐν ἧ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκουμεν κτλ. κάδον Bentl.] δεύτερον κάδον. id unde inlatum sit docet Dobr. Adv. II 285. Herodian. I 304, 7 τὸ ἀρπάγη, σιδήριον τι, βαρυνόμενον. II 856, 32 ἀρπάγη βαρύνεται ἐπὶ τοῦ ξεραλείου. Hesych. ἀρπάγη· ἔξαστηρ· ἔστι τὸ (τι) σκεῦος ἔχον ὀγκίνους (uncinos), ᾧ τοὺς κάδους ἀνασπῶσιν ἀπὸ τῶν φρεάτων. cf. etiam Poll. 10, 98.

830

πρὸς ταῖς ἔμαντοῦ νῦν θύραις ἔστηκ' ἐργώ.

Apollonius Synt. 2, 21 p. 152, 11 Bekk. παρὸν οὖν φάναι, πρὸς ταῖς ἑμαῖς θύραις ἔστηκα, καὶ μεταλαβεῖν πρὸς ταῖς θύραις

μου ἔστηκα, ἀλλὰ καὶ κτλ. καὶ πᾶν ἀναγκάως τοῦ Μενάνδρου τὴν σύνθετον παραλαβόντος συμφερομένην ὀρθοτονουμένη ἔστηκα ἐγώ· ἔμφασιν γὰρ ἔχει ὡς οὐ πρὸς ταῖς ἄλλου. om. poetae nomine Apollon. De pron. p. 65, 4 Schneid. νῦν deest in loco priore, ἔστηκα ἐγώ in posteriore.

831

οὐχ οὗτος ἵπποκαμπος ἦν ἐν αἰθέρι;

Nonius Marcellus 2 p. 120 Merker. (125 Quicherat.) *hippocampi, equi marini, a flexu caudarum, quae piscosae sunt: et est graecum. Menander κτλ. uchutos hippocampus in aeter (conglutinata tamen ultima voce cum nomine quod sequitur Naevii) Harl. uchutos h. in aeter Colbert. et cod. P. Daniel. οὐχ οὗτος ἵππ. ἐν αἰθέρι Scalig. ἐστὶ ἐν αἰθ. Bentl. ἦν ('quod in voce in latet')* Quicherat. videtur ἀδύνατον aliquid significari.

832

ἤδη ἀλεαίνῃ πρὸς τὸ πῦρ καθημένη.

Zonaras 135 ἀλεαίνειν τὸ θερμαίνεσθαι, οὐκ ἀλεαίνεσθαι . . . Μένανδρος κτλ. ἤδη vel ἡδὲ δ' ἀλεαίνει Mein. fort. ἔνδον ἀλεαίνει vel ἔν' ἡδ' ἀλεαίνῃ. cf. Arist. Eccl. 540.

833

λυκοφίλιοι μὲν εἰσιν αἱ διαλλαγαί.

Eustathius 809, 42 παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ κεῖται τὸ λυκοφιλίως ἀντὶ τοῦ ὑπόπτως, ὑπούλως. ὃς φέρει καὶ Μενάνδρου χρῆσιν ταύτην κτλ. Photius λυκοφιλίως· ὑπόπτως, ὑπούλως. οὕτω Μένανδρος. quod fortasse alterum est fragmentum. cf. etiam Cobet. Mnem. X 59.

834

στυππεῖον, ἐλέφαντ', οἶνον, ἀύλαιαν, μύρον

Cosmas Topogr. Christ. 5 p. 197 Ἀττικοὶ λέγουσιν ἀύλαιαν τὸ μέγα καὶ ποικίλον παραπέτασμα . . . ὁμοίως καὶ Μένανδρος κτλ. sic Porson.] ἐλέφαντα, μύρον, οἶνον, ἀύλαιαν.

835

δραῖς; ἀκαρῆς παραπόλῳλας ἀρτίως.

Etymolog. m. 45, 23 ἀκαρῆς, ὁ ἐλάχιστος καιρός. ἐτίθετο δὲ κυρίως ἐπὶ οἰουδήποτε ἐλαχίστου. Μένανδρος κτλ. παραπόλῳλας Etym. Gud. 24, 48. δραῖς; ἐν ἀκαρεῖ Bentl. δραῖς; ἀκαρῆς γὰρ

παραπόλωλας Mein. παρ' ἀκαρῆ γὰρ ἀπόλωλας Cobet. N. I. 92. ac sic (παρ' ἀκαρῆ vel παρ' ἀκαρῆς) iam Fritzschius Fragm. Eupolid. 15, recte versus Eupolidei reliquias (ut Mein. I 442. 3) esse negans. cf. Alexid. 144.

836

οὐδὲ λόγον ὑμῶν οὐδ' ἐπιστροφὴν ἔχω.

Etymolog. m. 58, 43 λόγος ἢ φροντίς. Μένανδρος κτλ. Bekker. Anecd. 839, 9 ὡς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 327, 20. Schol. Oppian. Halieut. I, 649 λόγος λέγεται καὶ ἡ φροντίς, ὡς καὶ παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. — οὐδὲ—οὐδ'] οὐ—οὐδ' Et. Va. οὔτε — οὔτ' Bekk. Cram. οὐ δὴ — οὐδ' Hemsterh. ὑμῶν] ἡμῶν Schol. Opp. Bekk. ἔχω] ἔχει Cram. ποιοῦμαι Ra Opp. ἔχων Bekk.

837

τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο θᾶττον ἢ βάδην

Etymolog. m. 184, 47 βάδην ἀπιόντος, ἡρέμα παραγινόμενον. ἢ θᾶττον ἢ βραδέως. Μένανδρος κτλ. cf. adesp. 1577. Xenoph. Hellen. 5, 4, 53 θᾶττον ἢ βάδην ἀπῆλθον.

838

οἶμαί σε τὸν ἐπ' ἀριστέρ' ἐμπερονώμενον

Etymolog. Milleri (Mélanges 110) ἐμπερονήσασθαι· ἐμπεροπῶσθαι. Μένανδρος κτλ., ἀπὸ τῆς περόνης. ἐκ τοῦ ρ supra ser. H (ῥητορικοῦ). ἀριστέρ' ἐμπερονώμενον Nauck. Bullet. Petersb. XIII 356] ἀριστερὰ ἐμπερονημένον. non recte Mein. Herm. III 452. 3 de perfecto non reduplicato cogitat. cf. Hermipp. 47, 2 et de sententia Arist. Av. 1567. Ephipp. 23.

839

ἀπασκαριῶ δ' ἐγὼ γέλωτι τήμερον.

Suidas ἀπασκαρίζειν. . . Μένανδρος κτλ. δ' Mein.] σ'. 'exullabo prae risu'. cf. Cratin. 26. Aristoph. fr. 495. Zonar. 282 ἀπασκαρίζειν· διακεχυμένως γελᾶν.

840

οὐχ ὅθεν ἀπωλλύμεσθα σωθειήμεν ἄν;

Schol. Arist. Av. 374 et Suidas ἀπέχθεια . . . Μένανδρος κτλ. ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν. ἀπωλλύμεσθα K.] ἀπολλύμεθα schol. Ar. (ἀπολύμεσθα V). ἀπολόμεσθα A Suid. ἀπολόμεθα BE Med. ἀπωλόμεσθ' ἴσως σωθειήμεν Porson. Arist. p. 80. καὶ σωθειήμεν idem Misc. 382.

ac sic Cobet. V. 1.² 328. 'unde non multum afuit quin periremus'. Polyb. 40, 5 extr. τὴν παροιμίαν διὰ στόματος εἶχον, ὡς εἰ μὴ ταχέως ἀπαλώμεθα, οὐκ ἂν ἐσώθηνεν. cf. Plut. Themist. 29. Aeneae Epist. 16. Arist. Ran. 1448.

841

εἰς τὰ καθάρεια λιμὸς εἰσοικίζεται.

Suidas εὐρωτιῶν. ὁ τῶν ἀστικῶν (βίος) εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν σκώπτεται καὶ ὄνειδίζεται, ὥς φησι Μένανδρος κτλ. καθάρεια Mein.] καθαρὰ. 'quae sententia quam vera sit norunt qui in magnis urbibus munditiam multorum animadverterint, quibus plus est elegantiae quam nummorum'. Cobet. N. l. 78. cf. 501. Eubul. 110. Nicostr. 6. Amphid. 35. Ephipp. 15, 3.

842

πύλη τίς ἐστὶ Ταινάρου πρὸς ἐσχάτοις.

Tzetzēs Lycophr. Cass. 90 ἔστι γὰρ ἐν τῷ Ταινάρῳ τῆς Λακωνικῆς στόμα, καὶ Ἄιδου κάθοδον αὐτὸ λέγουσιν, ὡς καὶ Μένανδρος φησι κτλ. Schol. Pindar. Pyth. 4, 77 (p. 349 Boeckh.) καὶ Μένανδρος κτλ.

843

πικροῦ γέροντος, αὐθενκάστου τὸν τρόπον

Bekker. Anecd. 462, 29 λέγεται δὲ αὐθένεαστα καὶ τὰ αὐτόματα καὶ σκληρά. Μένανδρος φησι κτλ. ibidem 17, 26 Μένανδρος δὲ ἐπὶ τοῦ πικροῦ καὶ ἀηδοῦς τέθεικε τὴν λέξιν κτλ. τὸν τρόπον 17] τοῦ τρόπου 462. τοὺς τρόπους Mein. aliter Philem. 89, 7. Posidipp. 40.

844

ἐλεεῖθ' ὁ ποιμὴν καὶ καλεῖται γλυκύτατος.

Bekker. Anecd. 1368. 9 ἐλεῶ ἐλεεῖς. καὶ ὁ Μένανδρος ἐδήλωσεν εἰπὼν κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 420, 2 παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. ἐλεεῖθ' Mein.] ἐλεεῖται. γλυκύτατος] ἡδύτατος Cramer. Anecd.

845

ὁ μὴδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμου.

Boissonad. Anecd. I 124 Μενάνδρου κτλ. πρὸς γὰρ τοὺς πονηροὺς εἰσὶν οἱ νόμοι ἐξευρημένοι. cf. Antiphan. 288. sententia eiusmodi est ut uterque ea potuerit uti.

846

ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόροιν

Herodian. De soloec. 309. 10 Nauck. (Lex. Vindob.) Boisson. Anecd. III 258, gramm. Ammon. 195 Valck. *Μένανδρος λέγει κτλ. ἀντὶ τοῦ φάναι ὁ ἕτερος*. Eustathius 1573, 62 *Χρύσιππος δὲ λέγων τὸν θάτερον τῶν Διοσκούρων ἐσχάτως βαρβαρίζει. quae quomodo conciliari possint cum superioribus nescio. — δυοῖν] διδύμοιν? ceterum cf. Lucian. Pseudolog. 29 θάτερον τῶν πενήτων et ἄτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. Thes. gr. l. III 256.*

847

καθιζάνει μὲν ἐνίστ' εἰς τὰ σήσαμα.

Herodian. De soloec. 308, 6 Nauck. (Lex. Vindob.) cf. 292, 8. Boissonad. Anecd. III 240 et 257 (*σολοικισμὸς περὶ τὰς προθέσεις*) *παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. — τὰ σήσαμα est ea pars fori, ubi sesamum venibat. Eupol. 304.*

848

ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλαὶ νῶν αἱ γυναῖ.

Cramer. Anecd. Ox. I 102, 7 *τὸ παρὰ μιμηρῶν κτλ. εἰ μὲν περισπάσεις (γυναῖ) κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ γυναικῆς, εἰ δὲ ὀξύνηεις ἐκ τῆς γυνή εὐθείας. Μιμνέρῳ Cramerus. Μενάνδρῳ Mein. om. nomine auctoris Etymol. Milleri (Mélanges 275) ὥσπερ καὶ τὸ κτλ. ἀποβολῇ τοῦ γυναικῆς ἢ ἀπὸ τοῦ γυνή γυναῖ, ὡς μονή μοναῖ. γυναῖ] νωναῖ cod. Mill. (postea recte). non dubitandum quin Meinekius recte Menandro tribuerit. perperam Millerus Philippidi, cuius cf. fr. 2. praeterea cf. Pherecr. 91. adesp. 1336.*

849. 850

φιλῶ σ', Ὀνήσιμε, καὶ σὺ περιεργός εἶ.

οὐδὲν γὰρ γλυκύτερον ἢ πάντ' εἰδέναι.

Cramer. Anecd. Par. III 418 *δηλοῖ τὸ ἐκ παίδων φιλομούθους ἡμᾶς εἶναι καὶ χαίρειν [ἐν] τῇ περιεργίᾳ, ὡς φησι Μένανδρος φιλῶ — εἶ. καὶ πάλιν οὐδὲν κτλ. v. 2 omisso poetae nomine Cic. Ep. Att. 4, 11. Themistius Or. 21, 262 c οὐκ ἔστι γὰρ, φασί, γλυκωτέρον ἢ πάντ' εἰδέναι. 1. καὶ σὺ γὰρ vel (V 110) καὶ σὺ περιεργός τις Mein. 2. γὰρ om. Cic. οὐδὲν γλυκύτερόν ἐστιν Cobet. N. l. 92.*

851

ὁμοῦ δὲ τῷ τίκτειν παρεγένεθ' ἡ κόρη.

Schol. Apollon. Rhod. 2, 121 τὸ δημοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγγύς, ὡς Ἀθηναῖοι εἰώθασι χρῆσθαι. Μένανδρος κτλ. contra Photius 334, 4 et Suidas δημοῦ. . . ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· ἔστι δὲ τοῦτο πολὺ παρὰ τοῖς Ἀτικοῖς, ὡς καὶ Μένανδρος· ἤδη γὰρ (ἔστιν ἤδη) τοῦ τίπτειν δημοῦ (Toup. Cur. nov. 265) et Harpocrat. δημοῦ. . . καὶ Μένανδρος πον· ἤδη γὰρ ἔστι τοῦ (ἔστιν ἤδη τῷ Cobet.) τίπτειν δημοῦ. sed hi Menandrum eum Aristophane (fr. 542) videntur confudisse. cf. etiam Cobet. Coll. crit. 181. Dionys. Hal. 1, 29 καὶ γὰρ δημοῦ τι τῷ τίπτειν τὴν κόρην εἶναι. recte ut videtur Meinekius γὰρ ἐγένεθ'.

852

μάντις δ' ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς.

Schol. Aristid. 403, 17 ὁ Μένανδρος. εἶπε γὰρ κτλ. Plutarchus Mor. 432 c *Εὐριπίδης φησί κτλ.* (om. δ'). idem 399 a ὁ μὲν εἰκάζων καλῶς, ὃν ἄριστον μάντιν ἀνηγόρευκεν ἢ παροιμία. proverbio uterque uti poterat. Cic. De divin. 2, 5, 12 *bene qui coniciet, vatem hunc perhibebo optimum.*

853

ἐν γειτόνων οἰκῷ γὰρ, ᾧ τοιχωρούχε.

Schol. Eurip. Phoen. 886 ἔθος ποιητικὸν τὸ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι. καὶ Μένανδρος κτλ. ἐν C] ἐκ. cf. Saupp. Epist. crit. 107. οἰκῷ γὰρ Porson. Dobr. Arist. Vesp. 741] οἰκῶν γὰρ ABMT. γὰρ οἰκῶν I. om. C.

854

βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσιν σκοπεῖ.

Anon. Walz. Rhet. II 16 τὸ τοῦ Μενάνδρου κτλ. cf. ibid. 251. 294. 5. monost. 59. W. Meyer, Urbin. Sammlg. 428. 9.

855

ὡς ὠραῖζεθ' ἢ τύχη πρὸς τοὺς βίους.

Schol. Theocr. 1, 107 καὶ τὸ θρύπτεσθαι ὠραῖζεσθαι φησι Μένανδρος κτλ. Ammonius Aristot. περὶ ἐρμηνείας p. 96, 14 (ed. Berol.) τὸ δὲ ὅμοιον ἀξιώματι, οἶον κτλ. ὡς om. schol. Theocr. praeter Ambros. Ziegler. p. 16, ubi εἰς pro πρὸς. ὠραῖζεται — ἐν τοῖς βίοις Ammon. οἶον ὡς· ὠραῖζεθ' ἢ τύχη Herwerd. Nov. add. crit. 42. fortasse ὠραῖζεθ' ἡμῶν ἢ τ.

856

πένης λέγων τάληθές οὐ πιστεύεται.

Compar. Men. et Phil. 357. (Studemund 23 p. 20.)

857

ἐλευθέρως δούλευε· δούλος οὐκ ἔσει.

Compar. Men. et Phil. 360 (Studemund 117 p. 27). ἐλευθέρως Grot.] ἐλευθέρω QP.

858

νόμον φοβηθεὶς οὐ ταραχθήσει νόμῳ.

Compar. Men. et Phil. 361 (Studemund 146 p. 29). ταραχθήσει Rigalt.] πειραθήσει (η) QP.

859

ἤρων γάρ, ἤρων, ὁμολογῶ. καὶ νῦν δ' ἐρῶ.

Cramer. Anecd. Ox. III 413, 3 ἐρῶ ἐρῶς, τουτέστι τὸ ἐρωτικῶς ἔχω, διὰ τοῦ η γίνεται κατὰ τὸ παρωχημένον, οἷον ἤραον ἤρων ἀρμολογῶ καὶ νῦν δ' ἐρῶ, παρὰ Μενάνδρῳ. ἤρων γάρ, ἤρων K.] ἤραον ἤρων. ἤρων Schneidewin. ἤρων γάρ Herwerd. Obs. crit. 123. ἤρων· μέμην' ἄρ' Piccolos. ὁμολογῶ Schneidewin.

860. 861

κόψω τὴν θύραν.

ἀλλ' ἐψόφηκεν ἡ θύρα. τίς οὐξιών;

Schol. Arist. Nub. 132 (om. verba Men. V) et Suidas κόπτειν· ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν κρουόντων κόπτειν λέγεται, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν ψοφεῖν. Ἰκανῶς δὲ διέστειλε Μένανδρος, ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω κόψω τὴν θύραν εἰπών, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω ἀλλ' ἐψόφηκεν κτλ. 2. sic Cobet. V. l.² 217. ἐψόφηκε τὴν θύραν ἔξιόν schol. ἐψόφει καὶ τις τὴν θύραν ἔξιόν Suid. ἐψόφηκε τὴν θύραν τις ἔξιόν Kuster. 'at concrepuit ostium. quis est qui egreditur foras?' Cob. — fortasse unum fragmentum est.

862

. ὁ δ' ἀλάστῳ ἐγὼ

καὶ ξηλότυπος ἀνθρώπος

Bekker. Anecd. 374, 29 et Etymol. m. 57, 35 ἀλάστῳ . . . Μένανδρος κτλ. ad Περιχειρομένην referebat Meinekios, tamquam talia non in qualibet fabula dici possent.

863. 864

ἔξακεῖσθαί μοι δοκῶ τὸ δίκτυον.

ἱμάτιον ἀκούμεθα.

Eustathius 1647, 58 ex Aelio Dionysio ἀκέστριαν, οὐκ ἠπή-
τριαν. Μένανδρος ἔξακειῖσθαι — δίκτυον, καὶ ἱμ. κτλ. v. 1 initio
una syllaba deest. 2. διεροράγη τῷ θοιμάτιον' ἀκούμεθα Cobet.
Mnem. nov. III 382 conl. Terent. Adelph. 1, 2, 40 *discidit | vestém:*
resarciūtur. itaque v. 2 ad *Adelphos* videtur pertinere. ἔξα-
κειῖσθαι et ἀκούμεθα futura sunt.

865

Plutarchus Mor. 666 f οἱ κωμικοὶ τοὺς πολυτελεῶς . . . γαμοῦν-
τας (λέγουσιν) ὡς οὐ βεβαίως οὐδὲ θαρραλέως ἐπισυνάπτουσιν· ὡς
Μένανδρος πρὸς τὸν κελεύοντα ταῖς λοπάσι περιφράττειν . . . ὡπον
δεινῶς οὐ πρᾶγμα νύμφης λέγεις. quae supra modum corrupta
sunt. δεινὸν σὺ πρᾶγμα . . . τῆς νύμφης λέγεις Scaliger. φράγμα
Buttmann. δεινὸν γε σὺ περιφράγμα Herwerd. Mnem. nov. VI 79.

866

. . . ἴν' οὐχ αὐτῷ παρετράφην, ἀλλὰ σοί.

Priscianus 18, 177 ἑαυτὸν *proprie quidem tertiæ est personæ,*
invenitur tamen et primæ et secundæ adiunctum. Μένανδρος κτλ.
τουτέστιν οὐκ ἑμαυτῷ. ἑαυτῷ C (O). ΑΙΤΩΙ R. ἑαυτῷ ἴγῳ Mein.
ed. mai. ΓΑΡΕΤΡΑΦΗΝ VRM. παρατρέφεσθαι Demosth. 19, 200. —
non intellego.

867

. . . παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν.

Etymolog. m. 652, 22 et Zonaras p. 1521 *παρατεῖσθαι . . .*
ἐπὶ τοῦ αἰτεῖν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ.

868

. . . προποιήσεις ἀστικὸν σαντὸν πάλιν.

Bekker. Anecd. 454, 7 ἀστεῖος καὶ ἀστικός, διττῶς. Μέναν-
δρος κτλ. Μένανδρος Ἥρω ποιήσεις κτλ. Toupius Suid. III 18
ed. Lips. πάτερ, ποιήσεις Mein. 1 p. 577. fortasse πάτερ, οὐ
ποιήσεις — πάλιν;

869

πυθοῦ παρ' αὐτῆς διὰ τίν' αἰτίαν . . .

Bekker. Anecd. 871, 7 τὸ δὲ πευστικὸν μακρογορίας δεῖται καὶ
διὰ πολλῶν ἀπολογίας, ὡς καὶ παρὰ τῷ Μενάνδρῳ εὐρίσκομεν κτλ.
ἀντὶ τοῦ ἐρωτήσας ἄκουσον.

870

. . ἀπήειν τῶν τόκων ἔχων τόκους.

Bekker. Anecd. 1294 (ad 1047, 13) et Cramer. Anecd. Ox. III 368, 27 καὶ ἐν συνθέσει παρήειν καὶ ἐξήειν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ κτλ. ἀπήει Cramer.

871

Ἀράβιον ἐξεύρηκα σύμβουλον . .

Proverbia Coisl. 40 p. 124 ἀπὸ τούτου ἐλήφθη ἡ παροιμία (Ἀράβιος ἀυλητής), ἣν μεταλλάξας Μένανδρος Ἀράβιον, φησὶν κτλ. cf. 32. Canthar. 1.

872

. . φορὰ γὰρ γέγονε νῦν τούτου καλή.

Io. Philop. Aristot. Meteor. p. 98 b 31 τὸ πολλοὺς γεγονέναι καρποὺς 'φορὰν καρπῶν' λέγομεν, καὶ ἐπὶ τῶν χειρόνων (de rebus deterioribus) ὁμοίως. Μένανδρος κτλ. διοτιδήποτε. sic enim Philoponus, ut per litteras me certiorum fecit Dilesius. quid extrema sibi velint nescio. γέγ. ν. τ. K.] ν. τ. γέγ. νῦν γέγ. τούτου Mein.

873

. . τραγωδὸς ἦν ἀγῶν Διονύσια.

Schol. Aristoph. Acharn. 202 ὁ ἐπιλήναιος ἀγῶν τελεῖται τῷ Διονύσῳ . . . Μένανδρος κτλ. τραγωδῶν Dindf. fortasse τραγωδοῖς.

874

πικρὸν ἐστὶ θρέμῳ ἐν οἰκίᾳ γέρον.

Stobaeus Floril. 116, 20 Μενάνδρου Α. θρέμῳ] γέρον Voss. Hens. γέρον Α] γέρον cum duobus punctis et in marg. μένων Voss. Hens. πικρὸν γὰρ ἐστὶ Mein.

875

. ἀλλ' ἀλαζῶν καὶ θεοῖσιν ἐχθρὸς

Schol. Aristoph. Ran. 280 ἠλαζονεύετο ἀντὶ τοῦ ἐψεύδετο. καὶ Μένανδρος κτλ. ἀλλ' om. R. fortasse μὰ Δί' ἀλλ' — ἐχθρὸς ἦν.

876

νεώτερόν τι συμβέβηκέ σοι;

Schol. Eurip. Hec. (M) 217 νέον· ἦτοι καινὸν ἢ δεινόν. Μένανδρος· νεώτερόν τί σοι συμβ. aut in exitu aut initio iambus deest.

877

ἐκάθηντ' ἐπὶ δίφρου μήτηρ τε καὶ
παρθένος.

Etymol. m. 279, 37 δίφρος, κυρίως τὸ ἄρμα . . . λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς καθέδρας . . . Μένανδρος κτλ.

878

οὐκ ἔστιν οὔτε διάβολος

γραῦς ἔνδον

Syrian. Walz. Rhet. III 98, 2 διττὸν τὸ τῆς διαβολῆς ὄνομα. ἐπὶ τε γὰρ τῆς διαβολῆς αὐτῆς τάττεται, ὡς παρὰ Μένανδρον κτλ. καὶ ἐπὶ τῆς κατηγορίας.

879

ἀλλὰ καὶ χαμαιτύπη

κρίξει τις.

Eustath. 1350, 13 κρίξειν, οὗ ἡ χρῆσις παρὰ Μένανδρον, οἶον κτλ. ὃ ἔστι ποιὸν τινα ἤχον ἀποτελεῖ. Schol. Arist. Av. 1258 χαμαιτύποι (-αι Mein.) αἱ πόρνοι παρὰ Μένανδρον πρόην ἄρας ἐπάταξα. αἱ πόρνοι om. R. πρόην] "Ἦρον Mein. ἄρας Bentl.] ἄρας. ἄρας ἐπάταξα sunt Aristophanis Eq. 1130, cetera mirum in modum perturbata, sed quae ad idem fragmentum pertinere videantur. quae servavit Eustathius etiam tetrametri troch. reliquiae esse possunt.

880

τηρῶ τὸν Δία

ἕντα πολλῶ.

Nonius Marc. 4 p. 387 Mercer. (p. 448 Quicherat.) *servare, sollicita et suspiciosa observare* . . . Verg. in Georg. lib. I (335) *quod superest, caeli menses et sidera serva, quod est Menandri* κτλ. τον διατοντατιοχω Harl. τον δια τον τα ποχω Paris. 7667 (praestant.). τον αιατοντατιοχω cod. Tornes. τον Δία vonτατιοχω Gerl. ex Leid. et Guelferb. τον ἥλιον τάποχω cod. Victor. τον αἰγίοχον Turn. ex vet. libro. ἕντα πολλῶ Porson. Ἐνιόχω Bergk.

881

ἡμέραν τρίτην

ἐπεκώμασ' ἡμῖν.

Zonaras 1745 τρίτην ἡμέραν λέγουσιν, οὐχὶ τρίτης ἡμέρας, οὐχὶ (οὐδὲ) τρίτη ἡμέρα (Tittm. τρίτη ἡμέρα) . . . Μένανδρος κτλ.

ἐπεκώμασεν Lex. Ruhnken. De Antiph. p. 248] ἐπενόμασεν. cf. Pherecr. 182. Antiphon. 280.

882

ἡ πόλις

ὄλη γὰρ ἄδει τὸ κακόν.

Orion Theb. Etym. 23, 1 (ἄδειν) λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνειν. Μένανδρος κτλ.

883

διεμέριξε γὰρ

ὁ Βορυσθενίτης.

Schol. Dionys. Perieg. 311 Βορυσθένης ποταμὸς περὶ τὸν Πόντον, ὅθεν καὶ οἱ Ποντικοὶ Βορυσθενῖται, ὡς Μένανδρος λέγει κτλ. 'rectius Βορυσθενεΐτης. quod quis suspicari possit διεμήριξε, Menandri verecundiae repugnaret'. Mein. V 109.

884

ταῦτά σ' ἀπολώλεκ', ὃ πονηρέ.

Galenus II 61 Chart. εἰ δὲ λέγοι τις ταῦτά τε καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα ὑπάρχειν ἄερα πεπληγμένον πῶς, καλὸν ἐπειπεῖν αὐτῷ τὸ Μενάνδρειον ταῦτά τε ἀπολώλεκεν ὃ π. corr. Mein. sed fortasse ταῦτά σε | ἀπολώλεκ' ὃ π.

885

ἐγάμησεν ἦν ἐβουλόμην ἐγώ.

Schol. Lips. Hom. 9, 394 γαμέσσειται. ἐντεῦθεν ἔλαβε Μένανδρος τὸ κτλ. cf. Lobeck. Phryn. 742. depravato codice deceptum esse auctorem scholiorum Lipsiensium iure suspicatur Cobet. N. I. 69. 70.

886

οὐκ ἠρκέσαμεν . . ἑαυτοῖς.

Eustathius 1547, 29 Μένανδρος οὖν, φασίν, ἁμαρτάνει λέγων κτλ. ἐχρῆν γὰρ ἀλλήλοις εἰπεῖν. Herodian. Boissonad. Anecd. III 269 vel 320, 5 Nauck. (Lex. Vindob.) Μένανδρος ὁ κωμικὸς ἀκυρολογεῖ λέγων· οὐκ ὀρίσαμεν αὐτοῖς ἤδη εἰμὶ σῶς. Schneidewin. οὐκ ἠρέσαμεν αὐτοῖσιν, ἤδη δ' εἰμὶ σῶς. videntur potius verba corrupta ex Eustathio emendanda esse οὐκ ἠρκέσαμεν ἑαυτοῖς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλοις.

887

. . . ἐξάραντες ἐπικροτήσατε.

Schol. Aristoph. Plut. 689 Μένανδρος κτλ. ἐξάραντες, τὰς χειῖρας, quod initio supplet Dindorf. cf. adesp. 771. 'sublatis manibus plaudite'. Hemsterh.

888

. . . ἀπεκήρυξεν αὐτὴν ἀγαγόν.

Ammonius 81 ἀποκηρῦσαι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ κήρυκι ἀποδίδοσθαι τι. Μένανδρος κτλ. οἷον ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησε. eadem fere Bachmann. Anecd. II 378, 23, nisi quod ἀπεκήρυξεν praebet et ὑποκηρῦσαι. atque ἀποκηρύττειν sic Demosth. 23, 201 et haud raro Lucianus, ὑποκηρύττειν (-εσθαι) non videtur significare nisi per praeconeum pronuntiare. — ἀπαγαγόν Mein.

889

τὴν ἀλεκτρούνα μοι δοῦς ᾤχετο.

Harpocrat. 13 cod. Marc. ἐλεκτροῦν ἐπὶ θήλειος καὶ ἄρρενος λέγεται· καὶ Μένανδρος κτλ. 'fort. moi delendum.' Mein.

890

κρίσιμός γὰρ αὕτη γίνεται.

Pollux 4, 178 τάχα δ' ἂν ἱατρῶν προσήμοι καὶ κρίσιμος ἡμέρα. Μένανδρος γὰρ περὶ τῆς ἐβδόμης λέγων φησί κτλ.

891

εἶπον δὲ τί ποιεῖν μέλλετε.

Etymolog. m. 302, 26 τὸ προστακτικὸν εἶπον εἰπάτω εἰπάτωσαν. Μένανδρος κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 202, 2 ὡς παρὰ Μενάνδρῳ· τί δὲ ποιεῖν μέλλεται; ἀντὶ τοῦ εἰπέ, ubi adparet ante τί excidisse εἶπον.

892

κρόκην δὲ νήσεις . . . καὶ στήμονα.

Schol. Ven. Hom. 21, 31 νήθειν. Μένανδρος κτλ. possunt etiam tetrametrorum iamb. esse reliquiae. νήσει est apud Dindf. III 254, 5.

893

ἀλλ' Ἡρακλεῖδαι καὶ θεοί.

Photius et Suidas Ἡράκλεις ἐπίφθεγμα θαυμαστικόν ... ἐπικαλοῦνται δὲ καὶ (om. Suid.) τοὺς Ἡρακλείδας ὁμοίως. Μένανδρος ἀλλ' ὦ (om. Phot.) Ἡρακλεῖδαι. Etym. m. Milleri (Mélanges 151) ἐγκαλοῦνται δὲ τοὺς Ἡρακλείδας ὁμοίως. Μένανδρος ἀλλ' Ἡρ. κ. θ. fortasse huc pertinet etiam quae Eustathius tradit 1593, 14 τὸν δὲ Ἡρακλῆν καὶ Ἡρακλεῖδην Πανσανίας καλεῖσθαι φησὶν et Cramer. Anecd. Ox. III 390 in. τὸ γὰρ ὦ Στρεψιάδῃ καὶ τὸ ὦ Ἡρακλεῖδῃ γινόμενα ἐν τῇ κλητικῇ Στρεψιάδες (Arist. Nub. 1206) καὶ Ἡράκλειδες παιγνίου χάριν λέγονται παρὰ τοῖς κωμικοῖς. unde Meinekius Menandrum dixisse putat ἀλλ' Ἡράκλειδες καὶ θεοί. nisi forte haec omnia corruptis Menandri codicibus debentur et poeta dixit ὦ Ἡράκλεις τε καὶ θεοί.

894

ἦσαν περινομαὶ τῇ θεῷ.

Photius περινομαί· περιχωρία κτλ. Μένανδρος.

895

ἔγωγ' ἐπίσταμαι

ῥινᾶν.

Eustathius 998, 30 ἀπὸ τῶν τοιούτων ῥινῶν δοκεῖ λέγεσθαι ἐπὶ ἀπάτης τὸ ῥινᾶν ... ἢ δὲ χρῆσις τῆς λέξεως καὶ παρὰ Πανσανία, ὅς φησιν ὅτι ῥινᾶν τὸ ἔξαπατᾶν. Μένανδρος κτλ. et 1822, 44 φέρει δὲ χρῆσιν ... ἐκ Μενάνδρου Αἴλιος Διονύσιος τὸ κτλ. Photius ῥινᾶν' ἔξαπατᾶν. οὕτως Μένανδρος. fortasse huc pertinet Aelian. N. an. 9, 7. cf. fr. 937. 'sunt parasiti gloriantis verba'. Benth.

896

Eustathius 1595 extr. μύρα καὶ κρόμμον, οἱ τόποι ἐν οἷς αὐτὰ ἦσαν. οὕτω καὶ Μένανδρος ἀναμεινῶ σε, φησί, πρὸς τοῦλαιον, ἤγουν ἔνθα πωλεῖται τὸ ἔλαιον. Schol. Hom. Odys. 8, 260 Μένανδρος' ἀνάμεινόν με πρὸς τοῦλαιον.

897

αὐλάς θεραπεύειν καὶ σατράπας

Athenaeus 5, 189 e νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλάς, ὥσπερ Μένανδρος κτλ. cf. Diphil. 97. adesp 145.

898

βούλει τι, Κνήμων; εἰπέ μοι.

Bekker. Anecd. 1290 et Cramer. Anecd. Ox. III 351, 25 βούλει Ἀτικῶς διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ὡς παρὰ Μενάνδρω κτλ. τι

deest ap. Bekker. Choric. Apol. mim. (cf. 494) τῶν Μενάνδρου πεποιημένων προσώπων . . . Κνήμων δυσκόλους ἐποίησεν εἶναι. cf. O. Ribbeck. Agr. 12, qui *Cnemonem* protagonistam *Dyscoli* fuisse eique comoediae hoc fragmentum attribuendum esse arbitratur. at ab aliis *Smicrines* vocatur. cf. quae ad titulum *Dyscoli* adnotavimus.

899

τᾶλλα δ' ἄν τις καταβάλῃ

Schol. Aristid. 541, 30 Dindf. καταβαλεῖν ἀντὶ τοῦ σπελεῖν. καὶ Μένανδρος κτλ. cum fragm. 96 incerta coniectura coniungebat Schneidewin. Coni. crit. 66.

900

τί γὰρ ἐγὼ κατελειπόμην;

Sextus Empir. Pyrrh. Hyp. 1, 189 καὶ τὸ τί ἀντὶ τοῦ διὰ τί παραλαμβάνεται παρὰ Μενάνδρω κτλ.

901

ὕδατος αὐτοῖς οὐ μετόν

Suidas οὐ μετόν αὐτῶ· ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐξόν . . . Μένανδρος κτλ.

902

ἐνδοθεν δὲ πρόεται

Etymolog. m. 688, 13 ἰστέον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι οὐ λέγουσι πρόξω, ἀλλὰ χωρίς τοῦ ζ πρώω. καὶ παρὰ Μενάνδρω κτλ. ἐνδοθεῖ cod. V ap. Gaisf. 1938.

903

ἐκκορηθείης σύ γε.

Schol. Aristoph. Pac. 59 et Suidas ἐκκορηθείης· ἀρά τις αὐτῆ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς πού καὶ ὁ Μένανδρός φησι πολλάκις κτλ. βουλόμενος τὸ ἄρδην ἀπολέσθαι σημεῖναι. πολλάκις om. Suid. a verbis poetae secluserit Mein. fortasse Παλλακῆ K. Zonaras 671 ἐκκορηθείης· παντελῶς ἀφανισθείης. Μένανδρος κτλ. Eustath. 1887, 34 ἐκκορηθείης ἀντὶ τοῦ ὡς κάθαρμα ἐκβληθείης. Alciaphr. 3, 62 init. ἐκκορηθείης, ὅτι ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος. aliter Eupol. 233, 4. Aristoph. fr. 266.

904

ἀρτικροτοῦνθ' οἱ γάμοι.

Bekker. Anecd. 447, 20, Suidas et Zonaras 309 ἀρτικροτεῖσθαι, συμφωνεῖσθαι, κτλ. φησὶ Μένανδρος. 'fortasse ἤρτικροτοῦντο δ' οἱ

γάμοι. Mein. Photius ἡρτικοροῦντο· συνεφώνουν (συνεφωνοῦντο). Hesych. ἀρτικοροεῖν· συμφωνεῖν. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων.

905

κρίδος τὰ τροφεῖα

Zenobius 4, 63 κρίδος τροφεῖ· ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, ἐπεὶ τὰς φάτνας πλήττουσιν οἱ κριοὶ . . . κρίδος τὰ τροφεῖα . . . μέμνηται αὐτῆς Μένανδρος. Zenobius Milleri 2, 31 (Mélanges 361) κρίδος τὰ τροφεῖα· ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων ἡ παροιμία εἴρηται. οἱ γὰρ κριοὶ τοὺς θρέψαντας κορύπτουσι. μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος. itaque Menander nihil nisi verba supra exscripta. cf. Diogenian. 5, 62. Photius, Hesychius, Suidas κρίδος τροφεῖα ἀπέτισεν et Eupol. 99.

906

ἔστιν δ' ὁμοῦ τὸ χρῆμα.

Schol. Aristoph. Thesm. 572 et Suidas ὁμοῦ· ἀντὶ τοῦ ἐγγύς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· καὶ Μένανδρος κτλ. ἔστι δὲ Suid.

907

Τρικορυσία βασίλινα

Aelianus ap. Suid. παίσωμεν et Τρικορυσία· καὶ ἔδνα ἦται, γενέσθαι βασιλῆς, τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω κτλ., καὶ αὕτη δέσποινα εἶναι τοῦ Πόντου ἐθέλουσα. βασίλισσα Suid. Τρικορ. Eustathius 1425, 40 βασίλισσα κατὰ Ἄλλιον Διονύσιον ἀττικῶς. βασίλιναν δέ, φησί, Μένανδρος λέγει. dicere videtur mulierem acriter dicacem, siquidem Tricorythus culicibus abundabat. Arist. Lys. 1032 ἐμπὶς Τρικορυσία, ubi schol. ἔστι γὰρ (Τρικόρυθος) ἀλσώδης καὶ κάθυγρος. ἢ ἐπεὶ πονηροὶ εἰσὶν οἱ Τρικορυσίοι. cf. Bursian. Geogr. gr. I 340. 1.

908

Harpocration 14 cod. Marc. ἀμβλυώτειν ἀττικῶς τὸ μὴ σφόδρα ὄραν· γράφεται δὲ κοινῶς ἀμβλυωπεῖν, ὡς Μένανδρος ἀμβλυωπούντων ἀνδρῶν. ser. ∪ ∪ ἀνδρῶν ἀμβλυωπούντων ∪ ∪. monstrat Harpocration quomodo Menandri aetate orta sit ἡ κοινή.

909

Cramer. Anecd. Ox. III 412, 25 ἐστιῶ σημαίνει τὸ ἀριστοποιῶ, ὡς παρὰ Μενάνδρου ἐστιᾶν τοὺς φίλους. ἐστιᾶσω Mein.

910

Hesychius ἀλλ' ἄχρι· ἕξεσιν, ἀντὶ ἔστω. Μένανδρος. Bekker. Anecd. 376, 30 ἀλλὰ χροή. ἀντὶ τοῦ ἔστω. et 378, 26 (Zonar. 135). ἀλλὰ χροή· τοῦτο δηλοῖ συγκατάθεσιν, οἷον 'καὶ μάλα'. Suid. ἀλλὰ χροή· ἔστω· τοῦτο δηλοῖ cetera ut Bekk. 378. — ἀλλὰ χροή. B. ἕξεσιν Kuster. ἀλλὰ χροή κἄξεσιν Mein.

911

Plutarchus Mor. 995e τοὺς Βοιωτοὺς ἡμᾶς οἱ Ἀτικοὶ καὶ παχεῖς καὶ ἀναισθήτους καὶ ἡλιθίους μάλιστα διὰ τὰς ἀδηφάγας προσηγόρευον. καὶ ὁ Μένανδρος οἱ γνάθους ἔχουσι. ubi ὄων γνάθους ἔχουσι vel ὄνων γνάθους ἔχουσι Mein. Hesychius ὄνου γνάθος· Εὐπολις (434) παίζει εἰς πολυφαγίαν. cf. Cratin. 310.

912

φοβοῦμαι σ' ἐσχάτως.

Photius 24, 10, Suidas et Zonaras 888, Lex. Vindob. 80, 7 Nauck. ἐσχάτως· ἄκρως. Μένανδρος κτλ. cf. Hesych. et Wesseling. Diodor. Sic. 18, 48. Phrynich. Epit. 389.

913

οἷον πατάγημ' ἡμεῖς.

Photius 402, 5 et Suidas πατάγημα· ἀντὶ τοῦ λάλος καὶ πανοῦργος. Μένανδρος κτλ. ἀντίλαλος cod. Phot.

914

πότοι συνεχεῖς, κύβοι

Ammonius 118 πότος βαρυτόνος τὸ συμπόσιον, ὡς Μένανδρος κτλ.

915

τὸν χόα

ἐκκέχυκας.

Bekker. Anecd. 1431 χόα παρὰ τῷ Μενάνδρῳ κτλ. χόα Mein. recte.

916

οἷσθ' ὅ τι ποιήσου;

Schol. Eurip. Hec. 229 οἱ Ἀτικοὶ χροῶνται τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ δριστικῶν. Μένανδρος κτλ. Gregorius Cor. p. 15 τὸ Μενάνδρου κτλ. ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. Schol. Arist. Thesm. 870 σύνηθες

τὸ σχῆμα. *Μένανδρος*· οἶσθ' ὃ ποιήσον. cf. etiam Suid. ψεῦσον. — οἶσθ'] οἶδ' perperam Eurip. cod. I Dindf. et Monac. 499 Ann. Fleckeis. 1881, 309.

917

καπρῶς, κακὸδαίμον.

Artemidorus Onir. 2, 12 οὕτω (κάπροι) λέγονται αἱ κατωφερεῖς, καὶ τὸ κτλ. *Μένανδρος* φησι. Phot. καπρῶντας· ὀρητικῶς ἔχοντας πρὸς συνουσίαν. cf. Arist. Plut. 1024.

918

οὐθὲν μέλει σοι.

Etymolog. m. 640, 13 ὁ τε σύνδεσμος ἀπαιτεῖ καὶ ἕτερον σύνδεσμον, οὔτε τοῦτο, οὔτε τοῦτο. ὅθεν σεσημείωται τὸ παρὰ *Μενάνδρω* κτλ., ὅτι οὐκ ἔχει ἕτερον συνδέσμον ἐπιφορᾶν. Menandri verba non recte videntur tradita esse.

919

ῥῶδουν τ' ἐν ἑμαυτῷ.

Herodianus Hermanni p. 317 et Cramer. Anecd. Ox. III 260, 15 ὁ *Μένανδρος* ἀπὸ τοῦ οἶδῶ τὸν παρατατικὸν μετέβαλεν εἰς τὸ ω, εἰπὼν κτλ. τ' om. Cram. Hesych. ῥῶδουν· ὠργιζόμεν, ἐν ἑαυτῷ ἠγανάκτου, ἢ ἑμαυτῷ. 'fortasse ῥῶδουν ἐπ' ἑμαυτῷ vel ῥῶδουν ἑμαυτῷ, ipse mihi irascebar.' Mein.

920

ἀγνή γάρ εἰμι.

Schol. Eurip. Hipp. 138 ἀγνόν· ἄδικτον. κτλ. *Μένανδρος* Fl. 15.

921

ὦ Λάχης Λάχης

Apollonius De synt. 1, 17 p. 46, 12 Bekk. τὸ παρὰ *Μενάνδρω* κτλ. cf. fr. 223.

922

κεφάλαιόν ἐστι

Quintilianus 3, 11, 27 *caput rei est; apud Menandrum* κτλ. e iudiciali oratione haec petita esse censet Spalding.

923

ἔργον ἐστὶν εἰς τρίκλινον συγγενείας εἰσπεσεῖν,
οὗ λαβῶν τὴν κύλικα πρῶτος ἄρχεται λόγου πατήρ

καὶ παραινέσεις πέπαικεν, εἶτα μήτηρ δευτέρα,
 εἶτα τήθη παραλαλεῖ τις, εἶτα βαρύφωνος γέρον,
 5 τηθίδος πατήρ, ἔπειτα γραῦς καλοῦσα φίλτατον.
 ὁ δ' ἐπινεύει πᾶσι τούτοις.

φησὶ Μένανδρος. Athenaeus 2 p. 162 Dind. 1. ἐστὶν add. Mein. 3. παραινέσεις C. παραινέσεις Schweigh. παραινεί τοῖσι παισὶν Herwerd. Obs. crit. 93. παραινέσας πέπωκεν Mein. in Ath. 4. τηθὶς (propter v. 5) παρακαλεῖ 'admonet' Mein. Anal. Ath. 36. — τηθὶς est matertera. Hesych. παραλαλεῖ φλυαρεῖ. Plut. Mor. 709 b προσβῦται σκνθρωποὶ ἢ βαρὺ φθεγγόμενοι ἐκ πώγωνος. cf. Alexid. 311.

'ein familiencongress, in welchem dem sohn des hauses, der ein extravagantes leben führte, ein eindringlicher sermon gehalten wird... zunächst der hausvater, der seine ermahnung mit einem herzhaften trunk besiegelt. ihm schliesst sich die mutter an, sodann kommt die tante . . . nach ihr intoniert in tiefem bass der mütterliche grossvater . . die grossmutter, die den misrathenen jungen ihr 'liebes kind' nennt . . . der junge herr sagt zu allem ja und denkt 'lass sie nur sprechen'. Mein. Herm. I 324.

924

ὡς Ἀλεξανδρῶδες ἤδη τοῦτο· κἂν ζητῶ τινα,
 αὐτόματος οὔτος παρέσται· κἂν διελθεῖν δηλαδὴ
 διὰ θαλάττης δέη τόπον τιν', οὔτος ἔσται μοι βατός.

Plutarchus Alex. 17 ἡ δὲ τῆς Παμφυλίας παραδρομὴ πολλοῖς γέγονε τῶν ἱστορικῶν ὑπόθεσις γραφικὴ πρὸς ἔκκληξιν καὶ ὄγκον, ὡς θεία τιμὴ τύχη παραχωρήσασαν Ἀλεξάνδρῳ τὴν θάλασσαν . . . δηλοὶ δὲ καὶ Μένανδρος ἐν κωμῳδίᾳ παίζων πρὸς τὸ παράδοξον κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 214 καὶ ὁ κωμῳδὸς Μένανδρος ἐπὶ ταῖς εὐτυχίαις τοῦ Μακεδόνοιο εἶπε παίζων πρὸς τὸ παράδοξον κτλ. cf. Schol. Hom. II. 13, 29. de illa Alexandri expeditione Arrianus 1, 26, 1 ἔστι δὲ ταύτη ἡ ὁδὸς οὐκ ἄλλως ὅ τι μὴ τῶν ἀπ' ἄρκτου ἀνέμων πνεόντων. . . τότε δὲ ἐκ νότων σκληρῶν βορέαι ἐπιπνεύσαντες, οὐκ ἄνευ τοῦ θεοῦ ὡς αὐτός τε καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν ἐξηγοῦντο, εὐμαρῇ καὶ ταχεῖαν τὴν πάροδον παρέσχον. cf. Strab. 14, 666. 7. Flav. Ioseph. Archaeol. 2, 16, 5.

1. scr. ἤδη· πάτον ἐὰν ζητῶ τινα et 3. δέη (cf. Philetæer. 3) πόρον τιν'.

925

λανθάνει τὰ πράγματα
 τοὺς λέγειν ἡμῶν ὀκνοῦντας τὰς ἀληθείας ἀεὶ
 τοῖς ἀναγκαίοις.

Schol. Eurip. Hippol. 332 κατὰ γὰρ Μένανδρον τὸ τοῖς φίλοις λέγειν τὰ ἀναγκαῖα σοφῶν ἀνδρῶν ἔστι, ἐν οἷς φησι κτλ. 1. λανθάνειν BI. scrib. καὶ φθάνει, i. e. dum moramur verum familiaribus dicere, res ipsae nos anteveniunt in aperiendis eis quae facta sunt.

926

ἀλλὰ προσέδωκας τάλαντον, ἵνα παρ' ἡμῶν . . .
καὶ τὸν ἴκτινον λάβῃς.

Choeroboscus Bekkeri ad Etymol. m. 902 καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἴκτινον, ὡς παρὰ Μένανδρον. 1. προσεδόκας ms. Ven. Cob. ἵνα παρ' ἡμῶν Mein.] εἶναι παρ' ἡμῖν. in exitu τὸν ταῶν add. K. 2. καὶ add. Mein.

927

οὐχὶ παρακληθέντας ὑμᾶς δεῖ γὰρ ἡμῖν εὐνοεῖν,
ἀλλ' ὑπάρχειν τοῦτο.

Photius et Suidas ὑπάρχων . . . τὸ ὑπάρχειν οὐχ ἀπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάσαι εἶναι καὶ προὔπειναι, φθάνειν. Μένανδρος κτλ. 1: ἡμῖν Tyrwhitt.] ὑμῖν. 2. ἀλλὰ καὶ ὑπάρχειν Photius, ἀλλὰ ὑπάρχειν τοῦτο Suidas. 1. εὐνοεῖν om. V Suid. Μένανδρος om. *V Suid. 'vos enim nobis oportet bene favere non rogatos, sed priusquam rogemini'. Porson. Advers. 292.

928

δεῖ γὰρ ἢ πλουτεῖν . . . ὅπως μὴ μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν
τοὺς ὀρώντας.

Schol. Hesiod. Op. 637 Μένανδρος δέ φησι κτλ. inter πλουτεῖν et ὅπως lacuna est decem fere litterarum sec. Gaisford. ἔχειν] ἔξειν duo cod. et Trinc. 'divitias optat sine testibus'. Benti.

929

Κρωβύλη τῇ μητρὶ πείδου καὶ γάμει τὴν συγγενῆ.

Herodianus Herm. 302 οὐδὲ συγγενίδα (λέγομεν) ἀλλὰ συγγενῆ, ὡς πον καὶ Μένανδρος κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 247, 5 τὴν εὐγενῆ . . . καθάπερ καὶ τὸ ἀρσενικόν, ὡς πον καὶ Μένανδρος κτλ. Κρωβύλη, ut sint trimetri iamb., Mein. contra propter nomen Κρωβύλης ad Πλόκιον referunt Hermannus et Herwerd. Obs. crit. 96. Nov. add. crit. 42.

930

ἡδύ γ' ἀποθνήσκειν ὄτω ζῆν μὴ πάρεσθ' ὡς βούλεται.

Stobaeus Floril. 121, 6 *Μενάνδρου* A 5, quocum 6 coniungitur. ac diserte *Μένανδρος* (μ^ε ut solet) Vind. γ' Mein.] τ'. ἡδύς τ' Voss. Hens. cf. Cobet. Mnem. VIII 147.

931

Schol. Arist. Av. 1736 *Τμήν ὃ Τμέναιε. εἴρηται περὶ τοῦτου ἐν τοῖς Μενανδρείοις ὅτι ἐν τοῖς γάμοις ἦδετο.* sic R. om. V.

932

Eunapius fragm. p. 99 Bekk. ὁ *Συλλίχων* οὐκ ἐφόνευσε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ζῆν αἰσχροῦς ἠνάγκαζε πάντα ἀφαιρούμενος, καὶ πρὸς τὸ βαρύτερον, ὡς ἔφη *Μένανδρος* τὴν πενίαν, θηρίον καί.. ἔφη *Μένανδρος* Bekkerus] φαμὲν ἀνδρός. *θηρίον* διαπαλαίειν Mein. conl. monost. 450 *πενίας βαρύτερον οὐδὲν ἔστι φορτίον* et Arist. Plut. 439. cf. etiam adesp. 183.

933

Palladas Anth. Pal. 10, 52 εὖ γε λέγων τὸν καιρὸν ἔφησθε ὄν, εὖ γε *Μένανδρε.* cf. 291.

934

Proverbia Coisl. 253 ἦτοι κρῖνον ἢ κολοκύντην, ἐπὶ τῶν ἀδῆλων. τὸ γὰρ τῆς κολοκύντης ἄνθος καλεῖται κρῖνον. ἀδῆλον δὲ εἰ μέχρι κρῖνου προβήσεται ἢ καὶ καρπὸν οὔσει. μέμνηται ταύτης *Μένανδρος.* cf. Diphil. 98. Zenob. 4, 18. Diogenian. 5, 10. Apostol. 8, 45.

935

Arsenius Viol. 507 *Μένανδρος* τὸν φθόνον πρόνοιαν τῆς ψυχῆς εἶπεν. — *πονηρίαν* Nauck. conl. 540, 8. *πρίονα* dixerat Socrates (Maxim. Conf. p. 658 Combefis.) vel ἔλκος (Stob. Floril. 34, 48). H. Iacobi V cclxxxix. scr. fortasse *παράνοιαν*: nam *πονηρίαν* quidem esse ita constat, ut vix quisquam Menandrum id dixisse adnotaturus fuerit.

936

Strabo 14, 637 (εὐδαίμων ἢ Σάμος) ὡς δῆλον ἐκ τοῦ τοὺς ἐπαινοῦντας μὴ ὀνειν ἐφαρμόττειν αὐτῇ τὴν λέγουσαν παροιμίαν, ὅτι φέρει καὶ ὄρνιθων γάλα, καθάπερ που καὶ *Μένανδρος* ἔφη. cf. Eustath. Dionys. Perieg. 532.

937

Aelianus N. an. 9, 7 ὁ τοῦ *Μενάνδρου* Θήρων μέγα φρονεῖ, ὅτι ζῶν ἀνθρώπους φάντην αὐτοὺς ἐκείνους εἶχεν. Plaut. Cure. 2,

1, 13 *quin réciperet se huc ésum ad praescripim suam.* (att. Scaliger). si etiam φάττην ἔχειν ex Menandro ductum est, poeta fortasse dixerat: φινῶν ἔχω | φάττην ἐκείνους. cf. 895. *Thero* parasitus est.

938

Schol. Aristoph. Pac. 869 *σησαμῆ· πλακοῦς γαμικὸς ἀπὸ σησάμων πεποιημένος, διὰ τὸ πολύγονον, ὡς φησι Μένανδρος.* omisi quae desunt in R. cf. Arist. Av. 159.

939

Simplicius Arist. p. 355, 35 Bekk. *ὅταν λέγωμεν ὅτι ἀπὸ τύχης ἦλθεν ὁ ξένος καὶ λυτρωσάμενος τὸν αἰχμάλωτον, ὡς ὁ παρὰ Μενάνδρῳ Δημέας τὴν κράτειαν, ἀπῆλθεν.* sic cod. optimi. τὸν κράτην ('quod Κράτητα scribendum videtur' Mein.) Excerpta Paris. nullius pretii, ut mihi per litteras significavit Dilesius. Δημέας τὴν Κράτειαν exemplis nominis Κράτεια adlatis C. Keil. Philol. I 552. — nescio quis Demea apud Menandrum sive Cratetem sive Crateam aliquam ex captivitate redemerat.

940

Aristides II 399 Dind. *αὐτὴν ἐὰν ἴδωσι τὴν Ἑλένην, Ἑλένην λέγω; θεράπαιναν μὲν οὖν ὁποῖαν ἐποίησε Μένανδρος τὴν Φρυγίαν, τῷ ὄντι παιδιὰν ἀποφαίνουσι τοὺς Σατύρους τοῦ Σοφοκλέους (οἱ περὶ ἐγκρατείας διαλεγόμενοι).*

941

Libanius III 375, 22 Reisk. *κεκλεῖσθαι τοῖς ὑποκριταῖς τὸ θέατρον, ἵνα μὴ τραγῳδὸς εἰσελθὼν Πασιφάνη μιμήσῃται τὴν ἐξοκειλασαν εἰς ἀλλόκοτον ἔρωτα, μηδ' αὐτὴν κωμῳδὸς τὰς παρὰ Μενάνδρῳ τεκούσας.* scr. *τικτούσας.* cf. *Andria, Plocium* al.

942

Hermogenes De ideis III 306 Walz. p. 352, 17 Spengel. *παρὰ τῷ Μενάνδρῳ μυρία ἂν εἴβοις τοιαῦτα, καὶ γυναικας λεγούσας (λοχευούσας?) καὶ νεανίσκους ἐρῶντας καὶ μαγεῖρους (add. γαυρουμένους) καὶ παρθένους θρυπτομένας καὶ τινὰς ἄλλους.*

943

Aristides II 73 Dindf. *μανία τινὲ παρελήρησεν ἐπὶ τῆς μύλης.* ad quae schol. p. 410, 32 *Μανίας τινὸς οὕτω καλουμένης εἰσαχθείσης ὑπὸ Μενάνδρου ἐν μυλῶνι δεδεμένης καὶ φλυαρούσης.* indic. Nauck. Hall. Lit. z. 1847, 490.

944

Philostr. Epist. 38 (p. 245 extr. Kayser.) meretrix meretrici haec praecipit: τὸν μὲν γέροντα τιμήσον . . . τὸν νέον δίδαξον ὡς ἄρτι ἀρχόμενον, τὸν ξένον ἂν σπεύδη κατάσχε. ταῦτα καὶ Τιμαγόρα καὶ Λαῖς καὶ Ἀρισταγόρα καὶ τὸ Μενάνδρου Γλυκέριον. cf. 329 et 569. veri simile est Menandrum ipsum talia de Glycera praedicasse.

945

Athenaeus 13, 594 d ὅτι Μένανδρος ὁ ποιητῆς ἦρα Γλυκέρως κοινόν. ἐνεμεσήθη δέ. Φιλήμονος γὰρ ἑταίρας ἐρασθέντος καὶ χρηστήν (Χρήστην Mein.) ταύτην ὀνομάσαντος διὰ τοῦ δράματος, ἀντέγραψε Μένανδρος ὡς οὐδεμιαῶς οὔσης χρηστῆς.

946

Galenus De natural. facult. 1, 17 (II 67 Kuehn.) ὁμοίως τοῖς ὑπὸ τοῦ βελτίστου Μενάνδρου κατὰ τὰς κωμωδίας εἰσαγομένους οἰκέταις, Δάοις τέ τισι καὶ Γέταις, οὐδὲν ἠγρομένοις σφίσι (φησί Kuehn.) πεπρωῆσθαι γενναῖον, εἰ μὴ τοῖς ἐξαπατήσειαν τὸν δεσπότην. Philostr. Imag. 3 extr. (τῇ ἀλώπεκι) χρῆται ὁ Αἰσωπος διακόνω τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμωδία τῷ Δάω. Strab. 7 p. 304 Δακούς τοὺς . . . πρὸς τὴν Γερμανίαν καὶ τὰς τοῦ Ἰστροῦ πηγὰς οἶμαι Δάους καλεῖσθαι τὸ παλαιόν. ἀφ' οὗ καὶ παρὰ τοῖς Ἀτικοῖς ἐπεπόλασε τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα Γέται καὶ Δάοι. τοῦτο γὰρ πιθανώτερον ἢ ἀπὸ τῶν Σκυθῶν, οὓς καλοῦσι Δάας· πόρρω γὰρ ἐκείνοι περὶ τὴν Ὑρκανίαν. fortasse haec pertinent ad Δίς ἐξαπατῶντα. cf. Ovid. Amor. 1, 15, 17.

947

Schol. Aristoph. Thesm. 506 οὐ γάλα πρότερον τοῖς βρέφεσιν ἐδίδοσαν, ἀλλὰ μέλι ἀπολείχριν. Μένανδρος δὲ οὐκ ὀρθῶς (!) ποιεῖ τὰ ἀριτόκα γάλακτος δεόμενα. 'quae spectare possunt ad *Andriam* vel *Adelphos*, quibus in fabulis puellae post scaenam pariebant'. Fritsch.

948

Iustinus Mart. Apol. 55e (54 Otto) τῷ δὲ καὶ μὴ δεῖν χειρῶν ἔργοις ἀνθρώπους προσκυνεῖν Μενάνδρω τῷ κωμικῷ καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα φήσασιν ταῦτα φράζομεν· μείζονα γὰρ τὸν δημιουργὸν τοῦ σκευαζομένου ἀπεφάνησαντο. χειρῶν ἔργοις ἀνθρώπους H. Steph.] χειρῶν ἀνθρώποις (sic).

949

Quintilianus 9, 3, 89 *etiam in personae fictione accidere quidam idem putaverunt, ut in verbis esset haec figura: crudelitatis mater est avaritia . . . quale est apud Menandrum, Oedipus Thriasius.* 'Menander coniectorem aliquem risisse videtur, quod genus hominum in Thriasio campo sedes suas habuisse constat.' Mein. Bekker. Anecd. 265, 11 *Θριάσιον πεδιον . . . ἀπὸ τῶν βληθεισῶν εἰς αὐτὸ θριῶν ὑπ' Ἀθηναίως. θρίαί δέ εἰσιν αἱ μαντικαὶ ψῆφοι (cf. Phot. et Hesych. θρίαί). νόμφοι δέ τινες, θρίαί ὄνομαζόμεναι, ἐξεῦρον τὴν τοιαύτην μαντείαν.* Steph. Byz. *Θρία δῆμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς . . . θρίαί δέ αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, ἃς εὔρεν Ἀθηναίως.* Zenob. 5, 75 *πολλοὶ θριοβόλοι, παῖδοι δέ τε μάντιες ἄνδρες.* cf. Soph. fr. 425 N. Lobeck. Agl. 814. Bursian. Geogr. gr. I 328. Gemoll. Homer. Hymn. 2, 552 p. 254.

950

Quintilianus 10, 1, 69 (Euripidem) *admiratus maxime est, ut saepe testatur, et secutus, quamquam in opere diverso, Menander.*

951

Seneca Quaest. nat. 4 praef. *aut illud Menandri . . . omnes aut malos vivere, et in scaenam velut rusticus poeta prosiliit. non senem excepit, non puerum, non feminam, non virum; et adicit non singulos peccare, non paucos, sed iam scelus esse contextum (confertum).*

952

Plinius N. h. 13, 13 *telinum (unguentum) fit ex oleo recenti, cypiro, meliloto, feno graeco, melle, maro, amaraco. hoc multo erat celeberrimum Menandri poetae comici aetate.* cf. Athen. 5, 195 d. 15, 689 a d.

953

Plinius N. h. 18, 72 *antiquissimum in cibis hordeum, sicut Atheniensium ritu Menandro auctore adparcet.*

954

Plinius N. h. 19, 113 *Menander .. auctor est allium edentibus, si radicem betae in pruna tostam superederint, odorem exstingui. 'fortasse ad Synaristosas referendum'.* Mein. conl. fr. 455.

955

Plinius N. h. 20, 252 *blitum iners videtur ac sine sapore aut acrimonia ulla, unde convicium feminis apud Menandrum*

faciunt mariti. Suid. βλιτιάδας οἱ παλαιοὶ τὰς εὐτελεῖς γυναῖκας ἔλεγον. Hesych. βλιτάς . . . καὶ βλιτώνας τοὺς εὐήθεις. cf. βλιτομάμας.

956

Plinius N. h. 36, 44 *versicolores* (marmoris) *maculas et in totum marmorum apparatus etiam Menander, diligentissimus luxuriae interpres, primus et raro attigit.*

957

Plinius N. h. 37, 106 *haec* (sardonychem dicit) *certe apud Menandrum et Philemonem* (216) *fabulae superbiant.*

958

Ausonius Idyll. 13 praef. p. 169 *poetas lascivae paginae, vitae probae commemorans quid antiquissimi poetae Laevii Erotopaegnion libros loquar? quid Euenum, quem Menander sapientem vocavit? quid ipsum Menandrum? quid comicos omnes, quibus severa vita est et lacta materia?*

959

Caelius Aurelianus Morb. acut. 3, 15 *comicus Menander, inducens senem irascentem, istius passionis* (hydrophobiae) *imaginem vinolentis adscripsit, dicens non posse bibere eos qui vinum usque ad vexationem potant.*

960

Horatius Epod. 1, 33 *haud paravero, quod aut avarus ut Chremes terra premam, discinctus aut perdam nepos.* ad Menandri fabulam aliquam haec pertinere censet Meinekius.

961

Schol. Sophoclis Antig. 136 βακχεύων, ἐνθουσιῶν, καὶ μέγα φροσῶν, καὶ πνέων ὀργήν, ὡς τὸ Μενάνδρου ἀλλὰ καὶ πν . . . 'sic ms. nec plura. nihil enim erasum aut deletum est.' Elmsl. erat sine dubio πνέων vel πνέουσα.

962

εἰς ἀγορὰν ὑφαινέειν

τὸ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκφέρειν τὰ ὑφαινόμενα. οὕτω Μένανδρος. Suidas. Lucian. Lexiphan. 22 τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικώς.

963

σύνταγμα τῆς ἀρχῆς

Schol. Aeschin. 3, 95 σύνταγμα οἰονεὶ πλῆθος χρημάτων. λέγεται δὲ καὶ ἀλλαχοῦ τὸ σύνταγμα καὶ ἐπὶ τοῦ τάγματος τῶν στρατιωτῶν. ὄθεν καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀνέγνωμεν τὸ σ. τ. ἀρχ.

964

ὄφελον . . . οἶον ὄφελεν μὴ γεγενῆσθαι τόδε, ὄφελον μὴ πεπραχέναι τοῦτο. Μένανδρος. Photius 363, 20.

965

ἄγριον κυβερτήν

Μένανδρος εἶπε τὸν σφόδρα κυβεύειν ἐσπουδακότα. Harpocration 4, 2 et Suidas ἀγρίους.

966

ἀκούσας ἦκειν

οὐχ ἦκοντα, Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν ἔφη καὶ Μένανδρος καὶ ἄλλοι. Bekker. Anecd. 373, 10. ambiguum est utrum ipsis verbis an syntaxi tantum (ἀκούειν c. infin.) Menandrum usum esse significet.

967

Ἀλέας Ἀθηναῖς

Proculus Hesiod. Op. 491 ἀλέα ἢ θέρμη ἢ περὶ τὸν ἥλιον, κυρίως ὑπαιθρος τόπος ὑπὸ ἡλίου θερμαινόμενος. Μένανδρος ἀλέας Ἀθηναῖς. Ἀλέας Ἀθηναῖς Mein. cf. Preller. Myth. gr². I 156. II 241.

968

ἄστικτον χωρίον

Μένανδρος . . . εἰώθει (εἰώθει) λέγειν τὸ ἀνεπιδάνειστον. Schol. Lucian. p. 186 Iacobitz. Hesych. ἄστικτον τὸ ἀνέπαφον χωρίον· τὸ γὰρ ὑποκειμένον ἐστίχθαι ἐλέγετο. cf. 390. 400. Pollux 3, 85 λίθος ἦν ἢ στήλη τις δηλοῦσα ὡς ἔστιν ὑπόχρεῶν τινι τὸ χωρίον. ἐπὶ δὲ τούτου ἐλέγετο ἐστίχθαι τὸ χωρίον, ὡς τὸ ἐναντίον ἄστικτον.

969

δικάσιμοι ἡμέραι

παρὰ Μενάνδρῳ. Pollux 8, 25. cf. Philetaer. 12.

970

ἐπιχειμάζεις σεαυτόν

Μένανδρος εἶρηκεν ἐπὶ τοῦ λυπεῖν . . . πεισιτέον δὲ τοῖς δοκίμοις τοῖς μηδ' εἰδόσι τοῦνομα. Phrynich. Epit. 387. non pertinet ad fr. 208, siquidem verbi simplicis (χειμάζειν) et tragici et Plato philosophus saepissime ea significatione utuntur.

971

ἐς κόρακας

ἐν Θεσσαλίᾳ τόπος ἐστὶ Κόρακες, ὅπου τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον. ὄθεν ἡ παροιμία. μέμνηται δὲ ταύτης Μένανδρος συνεχῶς. Zenobius 3, 87. Zenobius Milleri (Mélanges 356) ἐς κόρακας. μέμνηται ταύτης Μένανδρος.

972

καννάκας πορφυροῦς

ἐπὶ στρωμάτων Μένανδρος ὠνόμασεν. Pollux 6, 11. 10, 23 οἱ παρὰ Μενάνδρῳ καννάκαι. idem 7, 59 καννάκης Περσῶν. 7, 60 Βαβυλωνίων ἐστὶν ὁ καννάκης. cf. Hesych. Phot. Arist. Vesp. 1137.

973

μᾶλλον μᾶλλον

οὕτως λέγουσιν ἄνευ τοῦ καὶ συνδέσμου. οὕτω Μένανδρος. Photius 244, 21, sed cod. semel μᾶλλον. cf. Arist. Ran. 1001. Anaxil. 32. etiam Romanorum poetae magis magis.

974

μελαγχρῆς μειράκιον

Eustathius 1799, 16 Ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ τὸ μελαγχροῖης μελαγχρῆς λέγει. ὄθεν καὶ Μένανδρος μ. μ. Schol. Hom. Od. 16, 175 μελαγχρῆς, ὡς Εὐπόλις (430). καὶ τὸ οὐδέτερον Μένανδρος εἶπε, μ. μ. Cramer. Anecd. Par. III 498 Μένανδρος εἶρηκε μ. μ. cf. Cratin. 425. Antiphan. 135, 3. Polioch. 2. Lobeck. Paralip. 256.

975

οὐ μηκέτι

ἀντὶ τοῦ οὐκέτι. Μένανδρος. Photius.

976

παλαιὸν ἐντραγεῖν

Schol. Aristoph. Eq. 51 ἐντραγε. οὕτω τὸ ἀκρατίζειν. καὶ Μένανδρος κτλ. sic RVΘ. ἀλλ' ἔων Ald. πάλιν M. verba corrupta sunt.

977

ποτήριον τορνευτόν καὶ τορνετά

Μένανδρος πού φησιν. Athenaeus 11, 781 c. 'tornatum, rotundatum' et 'caclatum' Mein. 1. cf. Lobeck. Phrynich. 324.

978

πρός με

Io. Charax Bekker. Anecd. 1154 παρὰ Μενάνδρω σημειοῦνται τὸ πρὸς με ἐγκλιθέν.

979

σπαρτοπόλιος ὠμόγραυς

Photius σπαρτοπόλιον· ὡς ἡμεῖς. καὶ Μένανδρος κτλ. σπαρτοπόλιος Mein.] σπαρτήπωλις cod. ὠμόγραυς Lob. Paralip. 227] ὁμογραῦς cod. etiam σπαρτοπόλιον cod. — Pollux 4, 153 ἡ σπαρτοπόλιος .. δηλοῖ τῷ ὀνόματι τὴν ιδεάν, μὴνύει δὲ ἑταίραν πεπαυμένην τῆς τέχνης. cf. idem 4, 134. Schol. Ven. Hom. II. 13, 361 μεσαιπόλιος ὁ λεγόμενος σπαρτοπόλιος, ᾧ διεσπαρμέναι εἰσὶν αἱ πολιαί, ὁ μεσηλιξ (Mein. V 108. 9).

980

Ταναγορικὴ γυνή

Stephanus Byz. Τάναγρα... καὶ Μένανδρος T. γ. cf. Sophil. 4, 4.

981

φίλη πειθοῦ

Choerobosc. cod. Marc. p. 335, 20 καὶ Μένανδρος κτλ. vulgo poetae nomen om.

982

ἄγγαρος

Aristophanes Byz. fr. Paris. p. 40—42. p. 84 sq. 172 ἄγγαρος· ὁ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόρος, ὡς Ἡρόδοτος (8, 98). καὶ οἱ εὐτελεῖς δὲ καὶ ἄφρονες οὕτως ὀνομάζοντο, ὡς Μένανδρος. 'ἄγγαρος primum eam vim accepit ut esset id quod ἐργάτης, ὑπηρετής, ἀχθοφόρος, deinde ad stupidum quemlibet hominem et inertis ingenii baiulum translatum est'. Nauck. Arist. Byz. p. 172. — cf. 440.

983

ἀγυεῖς

οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι οἱ πρὸ τῶν οἰκῶν βωμοί, ὡς φασι Κρατῖνος (375) καὶ Μένανδρος. Harpocration 4, 17. cf. 45. 740. 748.

984

ἀδιάφθορον

Photius 10, 7 . . . καὶ τὸ μήπω μετ' ἀνδρὸς παιδισκάριον γεγονός, ὡς Μένανδρος.

985

ἔθαπτος

ὁ μὴ τεθαμμένος παρὰ Μενάνδρω. Bekker. Anecd. 353, 3. quod cur memoratu dignum visum sit nescio.

986

αἰτιώτατος

Bekker. Anecd. 854, 18 εἰ δέ ποτε εἴροις ἐν ὀνόμασι κυρίοις ἢ ἐν ἀντωνυμίαις τὸ τοιοῦτο (τὸ συγκριτικόν), παραγωγὴν μόνον λέγε καὶ μὴ σύγκρισιν, ὥσπερ ἐστὶ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει τὸ αὐτότατος καὶ παρὰ Μενάνδρω τὸ αἰτ. adparet alterum exemplum non aptum esse ad id quod volebat demonstrandum. itaque cum praesertim αἰτιώτατος nihil habeat insoliti, scribendum est αὐταιτιώτατος.

987

Phrynich. Epit. 442 αἰχμαλωτισθῆναι· τοῦθ' οὕτως ἀδόκιμον ὡς οὐδὲ Μένανδρον αὐτῷ χηῆσασθαι. διαλύων οὖν λέγε αἰχμάλωτον γενέσθαι. quid dixerit Menander prorsus incertum est, nisi quod voce αἰχμάλωτος aliquo modo eum usum esse constat. cf. Poll. 1, 166.

988

ἀκουστής

Pollux 2, 82 φαῦλον ὁ Μενάνδρον ἀκ. ἀντὶ τοῦ ἀκροατής.

989

ἀκρατεύεσθαι

ἀδοκίμω ὄντι οἳ γε πολλοὶ χεῶνται τούτῳ τῷ ὀνόματι, καὶ Μένανδρος. λέγε οὖν οὐκ ἐγκρατεύεσθαι. Phrynich. Epit. 442.

990

ἀλάβαστρον

Eustathius 1161, 29 τὸ ἀλάβαστρον παρὰ Μενάνδρω ἄνευ τοῦ ῥ̄ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. Bekker. Anecd. 374, 6 ἀλάβαστρον . . . λίθινος ἢ ψήφινος μυροθήκη. γράφεται δὲ ἢ λέξις μάλιστα καὶ χωρὶς τοῦ ῥ̄ παρὰ Μενάνδρω. cf. Cratet. 15, 6. Alexid. 62. 143. Arist. Ach. 1053. Lys. 947.

991

ἀναπετιῶ

ἀναπετιάσω. Μένανδρος Ἀλιεῦσι (26) καὶ ἐν Συνερώσῃ (458) καὶ ἐτέραις. Suidas.

992

ἀνάριστον

Suidas ἀνάριστος· μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος . . . Μένανδρος δὲ ἀνάριστον. cf. Aristoph. fr. 454.

993

ἀνατρέχω

Μένανδρος ἀντὶ τοῦ ἀναλύω. Suidas et Zonaras. non intellego.

994

ἀπέλιπε, ἀπέπεμψε

Bekker. Anecd. 421, 6 ἀπέλιπε μὲν ἢ γυνὴ τὸν ἄνδρα λέγεται, ἀπέπεμψε δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. οὕτω Μένανδρος.

995

ἀπέφησεν

ἀντὶ τοῦ ἀντεῖπε. Μένανδρος. Bekker. Anecd. 423, 9 et Suidas.

996

ἀπονυχίζειν

τὸ ἀφαιρεῖν τὰς ὑπεραυξήσεις τῶν δυνάων παρὰ Μένανδρον. Harpocrat. 25, 2 cod. Marc.

997

ἀποσοβῶμεν

ἀποτρέγωμεν. Μένανδρος. Bekker. Anecd. 436, 23 et Suidas ἀποσοβεῖ. ἀποτρέγομεν cod. Bekk. 'dicitur (σοβεῖν) potissimum de eis qui superbia elati magnifice incedunt'. Mein. 1.

998

ἀριστόδειπνον

Μένανδρος εἴρηκε. Pollux 6, 102. cf. 368 et Alexid. 294.

999

ἀσχολοῦμαι, καὶ ἀσχολεῖται καὶ ἀσχολεῖσθαι

(πάντα) ταῦτα Μένανδρος λέγει. Bekker. Anecd. 457, 18 et Suidas ἄσχιλος. cf. Philem. 220.

1000

ἀττικουργές (ἀττίκουργή)

τὸ εἰργασμένον τὸν ἀττικὸν τρόπον, οὐ μόνον ὑποδήματα καὶ σκεῦος, ἀλλὰ καὶ ῥήματα καὶ εἴτι ἄλλο. ἀττίκουργή φησί που Μένανδρος. Bekker. Anecd. 461, 30. 'καὶ εἴτι ἄλλο· ἀλλὰ καὶ ῥήματα ἀττίκουργή φησί που Μένανδρος.' Mein.

1001

βαθύς

ἀντὶ τοῦ πονηρός. οὕτω Μένανδρος. Suidas. i. e. βαθυγνώμων. aliter Posidipp. 27, 4. 5.

1002

βοίδης

Eustathius 962, 18 ὅτι καὶ εἰς ἀναισθησίας σκῶμμα λαμβάνεται ὁ βοῦς, δηλοῖ καὶ ὁ παρὰ Μενάνδρῳ βοίδης, ὅ ἐστι πρόξος, εὐήθης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀμνοκῶν (Arist. Eq. 264).

1003

βουκόρυσαν

τὴν μεγάλην κόρυσαν. καὶ κορυσᾶν τὸν ἰσχυρῶς κορυσῶντα. Μένανδρος. Suidas. κορυσᾶν] βουκορυσῶντα Toup. βουκόρυσον Hemsterhus. κορυσῶντα Bernhardy. βουκορυσᾶν Naber. Mnem. nov. VIII 425. Hesych. βουκόρυσος· ἀναισθητος, ἀσύνητος. similiter ὀρθοκόρυσον Aleiphr. 3, 48, 5. cf. Lobeck. Phryn. 434.

1004

βουχᾶται

κλαυθμυρίζει, ὡς παιδίον φωνεῖ ἢ δακρύει, ὡς Μένανδρος. Schol. Nicandr. Alexiphr. 221.

1005

δεδείπνηκας

Μένανδρος. Bekker. Anecd. 89, 29. quod cur excerpserit Antatticista nescio. δεδειπνήκασι, quo magis atticum videri potuerit δεδειπνᾶσι, Mein. ed. mai. at δεδειπνᾶσι quod sciam nusquam exstat, δεδείπναμεν, δεδειπνάναι multis locis (cf. Hermipp. 60), δεδειπνήκασι plus semel.

1006

διήγησεν

ἐξηπάτησεν. οὕτως Μένανδρος. Suidas. Zonaras 533 διαρτῆσαι

τὸ ἐξαπατήσαι. οὕτως Μένανδρος. Bekker. Anecd. 241, 13 διαρτᾶν·
πλανᾶν, ἐξαπατᾶν.

1007

δύσριγος

Phrynichus Epit. 418 Menandrum acerbè reprehendit τὸν
λέγοντα μεσοπορεῖν, καὶ γῦρος (cf. 334), καὶ λήθαργος, καὶ
σύσσημον, καὶ πορνολόπος, καὶ ὀψωνιασμός, καὶ ὀψώνιον,
καὶ δύσριγος. cf. tamen Aristoph. fr. 92 et Lobeck. Phryn. 420.

1008

Ἐλευθέριος

Harpocration 70, 16 ὅτι δὲ (Ζεὺς) ἐπιγέγραπται μὲν Σωτήρ,
ὀνομάζεται δὲ καὶ Ἐλευθέριος, δηλοῖ καὶ Μένανδρος. cf. 526 et
Preller. Myth. gr.² I 117. 331 n. 3.

1009

ἔμπυος

ὁ ἔμπυϊκός, παρὰ Μενάνδρῳ. Hesychius.

1010

ἐξανέψιοι, ἐξανέψια

Pollux 3, 29 οἱ ἐκ τῶν ἀνεψιαδῶν ἀλλήλοις ἐξανέψιοί τε καὶ
ἐξανέψια. τούτῳ δὲ τῷ ὀνόματι οὐ πάνυ τετριμμένῳ κέχρηται Μέν-
ανδρος. 'me iudice ἐξανέψιοι non possunt esse nisi οἱ ἐξ ἀνεψιῶν
γεγονότες, i. e. filii ἀνεψιῶν.' Nauck. Arist. Byz. p. 144.

1011

ἐπισημαίνειν

Photius σημαίνειν καὶ ἐπισημαίνειν· τὸ σφοδρῶς ἀδελῆν, ὥσπερ
οἱ σαλπικταί. οὕτως Μένανδρος.

1012

ἔσχεν

ἐπέσχε. Μένανδρος. Photius.

1013

ἡρηγόρειν καὶ ἔρηγόρειν

φησὶ Μένανδρος. Photius 59, 6. (-ορεῖν bis cod.) si est
prima persona, scr. ἡ(ἐ)ρηγόρη.

1014

ἡμίγραφον, ἡμιλάσταυρον, ἡμιφύες

Pollux 6, 161 τῶν μέντοι Μενάνδρου τὸ μὲν ἡμιφύες καὶ ἡμίγραφον ἀνεκτά. τὸ δὲ ἡμιλάσταυρον παμπόνηρον. Phryn. Ecl. 195 λάσταυρος μὲν οἱ νῦν χρῶνται ἐπὶ τοῦ πονηροῦ καὶ ἀξίου σταυροῦ· οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ καταπύγωνος.

1015

ἡμιώριον

ὡς Μένανδρος. Pollux 1, 71. *semihora*?

1016

Ἰκόνιον

πόλις Λυκαονίας. . . γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι (non ει), ἐπειδὴ εδρέθη (εὔρηται) ἢ ἀρχὴ συστελλομένη παρὰ Μενάνδρω. Etymolog. m. 470, 45. eadem fere Cramer. Anecd. Ox. II 206, 1. extrema adduntur, quia Ἰκόνιον perperam ab εἰκῶν derivabant.

1017

κάθηον

(i. e. κάθησο) παρὰ Μενάνδρω. Eustathius 1840, 3. cf. Aristoph. fr. 620. Anaxandr. 13. Alexid. 224.

1018

καλαθίσκος

εἶδος δαρήσεως. καὶ σκεῦος γυναικεῖον παρὰ Μενάνδρω. Hesychius. cf. Eupol. 227. Apollroph. 1.

1019

κατάστικτον

πιτωνίσκου γένος. οὕτως Μένανδρος. Photius 143, 20. κατάστικτον Mein.] κατατικόν. Poll. 7, 55 ὁ δὲ κατάστικος χιτῶν ἐστὶν ὁ ἔχων ζῶα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα. Hesych. κατάστικτον· ποικίλον.

1020

κατεγνυπωμένως

νωθρῶς, ἀνάδρωσ. οὕτω Μένανδρος. Photius. Bekker. Anecd. 233, 10 γνύπετον· ἀργόν. οἱ δὲ ἔκλυτον. οἱ δὲ γνύπετοι ἐκτεταμένοι, δειλοί. ἄλλοι δὲ κατηφεῖς ἀπέδοσαν. καὶ κατεγνυπτῶσθαι τὸ κατεστυνάσθαι. Hesych. γνυπ(ε)τεῖν, γνυπ(ε)τήσει, γνύπετοι, γνυπο(ῦ)ντι, γνύπωνες. Etymol. m. 236, 40 γνύπετοι. Hesychius praeterea nulla

interpretatione adiecta κατεγνυπωμένον et κατεγνυπῶσθαι, κατεγνυπῶσθαι etiam Etymol. — itaque dubium est κατεγνυπωμένως an κατεγνυπτωμένως Menander dixerit: alterum etymologiae magis conveniens. ceterum cf. adesp. 990.

1021

κνύειν

ξύειν καὶ οἶον εἶθιν· Μένανδρος. Photius. sic vel εἰ θειν cod. m.¹ κνήθειν Mein.

1022

κοιτών

Pollux 1, 79 εἰ γὰρ καὶ Μένανδρος αὐτὸ βαρβαρικὸν οἶται, ἀλλ' Ἀριστοφάνης ὁ κωμωδοδιδάσκαλος (fr. 6) τὰ τοιαῦτα πιστώτερος αὐτοῦ. videtur Menander aliquem ea voce usum ab altero reprehendi fecisse. cf. Lobeck. Phryn. 252. 3.

1023

κολλυβιστής

ἐπὶ τοῦ ἀργυραμοιβοῦ φησὶν ὁ Μένανδρος ἀδοκίμως· τὸ μὲν γὰρ κόλλυβος [ὅπερ ἐστὶν εἶδος νομίσματος] δόκιμον (Eupol. 233, 3), τὸ δὲ κολλυβιστής παρασεσημασμένον. Thomas Mag. 203, 13. cf. Phrynich. Epit. 440. Pollux 7, 170 κολλυβιστής, ὡς Λυσίας ἐν τῷ περὶ χρυσοῦ τρίποδος. nos Pfennigfuchser.

1024

κουρίδα

Helladius Phot. Bibl. 530, 13 τὰς νῦν λεγομένας κουρίδας οἱ Ἀττικοὶ κομωτρίδας ἐκάλον. εἴρηται δὲ παρὰ Μενάνδρῳ καὶ τὸ κουρίδα. cf. quae ad Antiphanis Κουρίδα adnotantur et Amphidisi Alexidisque fabulae cognomines.

1025

κύμινον

ἐπὶ μικρολόγου Μένανδρος. Photius. fortasse κυμινοπρίστην vel κυμινοκίμβικα, ut nunc etiam Plut. Mor. 632 c κυμινοπρίστην edunt pro κύμινον. cf. Alexid. 251. Posidipp. 26, 12. Hesych. κυμινοπρίστης et Arist. Vesp. 1357.

1026

Κυραννή

ὄνομα θεοῦ γυναικείας Κιλικίου. οὕτω Μένανδρος. Photius

191, 25. Hesych. *Κυρράνη*· ὄνομα γυναικείας θεοῦ. cf. Lobeck. Aglaoph. 630 n. k.

1027

λεβήτιον

Cramer. Anecd. Ox. III 273, 9 *γίνεται τὰ ὑποκορίσματα ... δι' ἀναγκαιότητα, ὡς ἐάν ὃ αἰτῆ τις σμικρύνῃ, ἵνα μὴ μεγάλην ποιήσῃ τὴν χάριν· ᾧ κέχρηται οἱ κωμικοί, ὡς ἔχει τὸ παρὰ Μενάνδρῳ λεβήτιον.* ad *Δύσκολον* refert Duebnerus.

1028

λήδιον

τὸ *τριβώνιον*. *Μένανδρος*. Etymol. m. 949 cod. Havn. Bloch. Hesych. *λήδιον* et *ληίδιον*. Eustath. 1147 init. Herodian. 542, 1 cum eis quae Lentzius adnotavit. *ληδάριον* est Arist. Av. 715. 915.

1029

λήθαργος

οὕτω *Μένανδρος*. οἱ δ' ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἐπιλήσιμονα καλοῦσιν. Phrynich. Epit. 416. cf. fr. 1007. Thomas Mag. 222, 11 Ἀττικοὶ μὲν οὖν *λήθαργον* ἐπὶ τῆς νόσου φασίν . . . *Μένανδρος* δὲ καὶ τὸν νοσοῦντα *λήθαργον* λέγει.

1030

ληστοσαλπικτάς

τινας *Μένανδρος* καλεῖ. Pollux 4, 87. Photius *ληστοσαλπικτάς*· τοὺς *Τυρρηνοὺς*, ἀπὸ *Πισαίου* τοῦ εὐρόντος. Hesychius *ληστοσάλπιγγες*· οἱ *Τυρρηνοί*, ἐπειδὴ πρῶτοι *σάλπιγγος* εὐρεταὶ γεγόνασιν. cf. Lobeck. Paralip. 131.

1031

μάγαρον

οὐ *μάγαρον*, εἰς ὃ τὰ μυστικά ἱερὰ κατατίθενται. οὕτως *Μένανδρος*. Photius et Aelius Dionysius Eustath. 1387, 18. 'sunt autem *μάγαρα* subterranea templorum penetralia, in quibus mystica Cereris *χθονίας* sacra condebantur.' Mein. 1.

1032

μακαριτάς

τοὺς *τεθνηκότας*. οὕτως *Μένανδρος*. Photius. cf. Aristoph. fr. 488, 10.

1033

Μαρμάριον

τῆς Εὐβοίας ὄρος καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος. οὕτω Μένανδρος. Photius 247, 25. Steph. Byz. *Μαρμάριον*· πόλις Εὐβοίας. Bursian. Geogr. gr. II 432.

1034

τὸν μάρτυν καὶ τὸν μάρτυρα

Μένανδρος. Photius.

1035

μεγιστᾶνες

Phrynich. Ecl. 196 Ἀντίοχος ὁ σοφιστῆς . . . τοῦνομα ἔθηκεν, ἴσως Μενάνδρω ἀκολουθήσας, οὐ γὰρ δὴ τιμι τῶν ἀρχαίων. ἡμεῖς δὲ οὐ μεγιστᾶνες . . . ἀλλὰ μέγα δυναμένους λέγομεν. non ante Macedonicam aetatem in Graecia usitatum. cf. Lobeck. et Herodian. I 13, 8. 32. 16, 12. II 862, 19. 22.

1036

μεσοπορεῖν

Phrynich. Epit. 416 καὶ τοῦτο Μένανδρος . . . πάντα φύρων. cf. fr. 1007. ὄδοιπορεῖν, εὐθυπορεῖν, βραδυπορεῖν, ὠκυπορεῖν confert Lobeck.

1037

μετριάζειν

Phrynichus Epit. 425 τοῦτο οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τὰ συμβαίνοντα μετρίως φέρειν τιθέασι, Μένανδρος δ' ἐπὶ τοῦ ἀσθενεῖν, παρὰ τὴν τῶν δοκιμῶν χρῆσιν. μετριάζειν et morbi dicuntur cum paullisper remittunt, et ipsi aegrotantes cum ad sanitatem inclinant. unde factum est ut et ei μετριάζειν dicerentur qui non satis firma utuntur valetudine'. Lobeck.

1038

μονοπέρας

τοὺς μὴ ἀθρόους ἀλλὰ μονολήστας. οὕτω Μένανδρος. Photius. μονολήστας Coraesi] μόνον ληστάς. Aristot. Hist. an. 8, 5 p. 594 a 30 ἀνθρωποφαγοῦσιν οἱ μονοπεῖραι τῶν λύκων μᾶλλον ἢ τὰ κυνηγέσια.

1039

μυκτηρισμὸν

τὴν ἐξαπάτην Μένανδρος. Pollux 2, 78. cf. 493.

1040

νεαλής

ἐκτείνεται τὸ $\bar{\alpha}$. Ἀριστοφάνης (fr. 361). Μένανδρος. Photius.

1041

νηττάριον

Bekker. Anecd. 857, 20 τὸ ὑποκοριστικὸν ἐλάττωσίν τινα σημαίνει . . . πολλάκις ὑποθαπεύοντες τοιοῦτοις κεχρήμεθα ὀνόμασιν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ νηττάριον. eadem fere Cramer. Anecd. Ox. III 329, 15 (νιτάριον). cf. Arist. Plut. 1011.

1042

νουθετησμός

Pollux 9, 139 φαῦλος ὁ Μενάνδρου ν. — νουθετησμός Mein. ed. mai.] νουθετισμός. cf. σκαριφησμός (Ar. Ran. 1497), λοιδορησμός (ibid. 758), ὄρησμός, κροτησμός al. Lobeck. Phryn. 510.

1043

νοννεχόντως

Bekker. Anecd. 587, 15 τὸ παρὰ Μενάνδρῳ νοννεχόντως δοκεῖ ἀσύστατον εἶναι. cf. Lobeck. Phryn. 604.

1044

οἶκει

παρὰ Μενάνδρῳ ἀντὶ τοῦ οἴκοι. Ioannes Alexandr. De accent. p. 36, 32. Eustathius 1907, 50 Ἡρακλείδης. λέγει τὴν οἶ εἰς τὴν εἰ μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν καὶ τὸ οἶκοι οἶκει καὶ τὸ ποῖος πεῖος. vix credo.

1045

οἰκείαν, οἰκείους

Photius τὰ τοιαῦτα παρεσημειοῦτο Ἀριστοφάνης πρὸς τὴν οἰκείαν, ὅτι οὐ κυρίως κέχρηται τῷ ὀνόματι. οἰκείους γὰρ ἐκτίθεται ἐν τῷ περὶ συγγενικῶν τοὺς κατ' ἐπιγαμίαν παρεσηγμένους ἔξωθεν. ὁ δὲ Μένανδρος ἐνίοτε ἐπὶ τῶν συγγενῶν λέγει, οὐχ ὡς ἡμεῖς ἐπὶ τῶν κατ' ἐπιγαμίαν φίλων. cf. Nauck. Arist. Byz. p. 129.

1046

ὄλολον

Μένανδρος τὸν γυναικῶδη καὶ κατάθειον καὶ βᾶκηλον. Photius 329, 18. cf. Anaxandr. 34, 4.

1047

ὀλολύττουσιν

οὐχὶ ὀλολύζουσι. Μένανδρος. Photius 329, 20. pravo codice videtur deceptus fuisse. talia enim semper in *ζειν*, numquam in *τειν* desinunt. cf. γρύζειν, οἷζειν, ἐποίζειν, δυσοίζειν, οἰμώζειν, φεύζειν, κοκκύζειν, αἰάζειν, μύζειν, πιπίζειν, ᾠζειν. atque eiusdem generis sunt τῖζειν, πατεροίζειν, ἀδελφοίζειν, θυγατεροίζειν, δημίζειν. cf. 326, 3 et Arist. Av. 266. fr. 871. Demosth. 18, 260 cet.

1048

ὀξύχειρ

καὶ ὀξύχειρία, τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξειδι (323). Pollux 2, 149.

1049

ὀψιπέδων

ὁ μέχρι πολλοῦ ἐν πέδαις γεγονώς· σύνηθες Μενάνδρῳ τὸ ὄνομα. Photius. πέδων, τριπέδων Aristoph. fr. 97, πεδότριψ adesp. 1110. Hesych. ὀψιπέδωνας.

1050

ὀψωνιασμός

Pollux 6, 38 παμπόνηρον Μενάνδρον ὁ ὀψ. ὀψωνιασμός Bekk. sed formam ὀψωνιασμός diserte tuetur Phrynichus (fr. 1007).

1051

ὀψώνιον

Phrynich. Epit. 418. cf. fr. 1007. Lobeck. Phryn. 420. Photius ὀψώνιον· τὴν ὀψωνίαν. τὸ δὲ παρ' ἡμῶν ὀψώνιον μισθὸν λέγουσι καὶ σιτηρέσιον. Thugenid. 2.

1052

πεντηκοστολόγοι

τελῶναι. Μένανδρος. Photius. cf. Enbul. 122.

1053

πέπλεκται

ἤττηται. Μένανδρος. Photius. πέπληκται Dobr. cf. Cobet. Mnem. VIII 50. sed fortasse πέπεκται, ut ἐπέχθη Arist. Nub. 1356.

1054

περισκελίδας

Pollux 2, 194 *Μένανδρος* καὶ *περισκ.* εἶρηκε φορεῖν τὰς κόρας.
idem 5, 100 τοῦτω τῷ ὀνόματι κέχρηται *Μένανδρος* καὶ *Νικόστρατος*
(33) οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι.

1055

πέφηνας

τὸ εἶρηκας. *Μένανδρος*. Photius. 'vix credibile est Menandrum
πέφηνα transitive dixisse'. Mein. — scilicet scribendum est 'πέφην-
νας, i. e. ἀπέφηνας.

1056

πλοκαμῖδα

Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι. Photius 434, 21. idem *πλοκαμῖς*.
ὁ οὐλος βόστρυχος... καὶ ἡ τῶν τριχῶν ἐμπλοκή.

1057

πορνοκόπος

οὕτω *Μένανδρος*. οἱ δ' ἀρχαῖοι πορνότροψ λέγουσιν. Phrynich.
Epit. 415. Thomas Mag. 291, 15. cf. fr. 1007.

1058

προτέλεια

ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία. *Μένανδρος*. Photius. cf. *Πρόγαμοι*.
Eustathius 881, 31 παρὰ *Πανσανία* εἰπόντι, ὅτι προτέλεια ἡ πρὸ
τῶν γάμων θεία (θυσία Mein.), ἕως τὰ λεγόμενα θεώρητρα. cf. Plat.
com. 174, 5.

1059

ῥυτίσματα

Photius αἱ ἀκέραιαι τῶν διερρηνηκῶτων ἱματίων τὰ ἀναπληρώ-
ματα ῥυτίσματα ἐκάλουν. οὕτως *Μένανδρος*.

1060

σάββους

... τοὺς βάρχους καλοῦσι, καὶ ταύτην ἀφιᾶσι τὴν φωνήν, ὅταν
ὀργιάζωσι τῷ θεῷ. ὣν πίστιν ἔστι δῆπον καὶ παρὰ *Δημοσθένους*
λαβεῖν καὶ παρὰ *Μενάνδρου*. Plutarchus Mor. 671 f. cf. Eurpol. 84.
Demosth. 18, 260.

1061

σάγη

ἡ πανοπλία. οὕτως *Μένανδρος*. Photius.

1062

σανδάλιον

οὐ μόνον Μένανδρος εἶρηκε . . . ἀλλὰ καὶ Κρατῖνος (131).
Pollux 7, 86.

1063

σημαίνειν

Photius. cf. fr. 1011.

1064

σκάφας

ἔφερον οἱ μέτοικοι ἐν τῇ πομπῇ τῶν Παναθηναίων, οἱ μὲν
χαλκᾶς, οἱ δὲ ἀργυρᾶς, κηρίων καὶ ποπᾶνων πλήρεις, ἐνδεδυκότες
φοινικοῦς χιτῶνας. οὕτως Μένανδρος. Photius. cf. 191. Bekker.
Anecd. 304, 27. Harpocr. σκαφηφόροι.

1065

σκηνή

ἡ οἶκία καὶ καταγωγῆ. ὡς Ἀσιαγενῆ τὴν λέξιν (σημειοῦνται).
οὕτως Μένανδρος. Photius. Hesych. σκηνάς· καταγωγάς, οἰκήματα.
et σκηνή· ἡ ἀπὸ ξύλων ἢ περιβολαίων οἶκία.

1066

στασιασμόν

τὴν στάσιν. Μένανδρος. Photius 535, 3.

1067

στιγμῆν

ὡς ἡμεῖς, τὸ ἐλάχιστον. οὕτως Μένανδρος. Photius. — στίλην
Arist. Vesp. 213.

1068

στλεγγίδα

. . . (ἔστιν) ἡ συνήθης ξύστρα, καθὼς καὶ Μένανδρος μέμνη-
ται. Erotian. 115, 3 Klein.

1069

στραγγαλᾶν

εἶρηκέ που Μένανδρος. 'fortasse στραγγαλιᾶν.' Mein. στραγ-
γέυομαι Arist. Nub. 131. cf. Pherecr. 21. 'de servo nequam et
strangulatione digno'. Mein. Alciph. p. 176. dubito de ea signi-
ficatione apud scriptores qui ante aetatem Romanam fuerunt.

1070

σύγκλινον

(τὸν παρακείμενόν τινη συμπότην) Μένανδρος λέγει. Pollux 6, 12.

1071

συκοφαντεῖν

παρὰ Πλάτωνι καὶ Μενάνδρῳ οἶον κνίξειν ἐρωτικῶς. Etymolog. m. 733, 48. Suidas συκοφαντεῖν κνίξειν ἐρωτικῶς. οὕτως Πλάτων καὶ Μένανδρος. cf. Plat. com. 255. Arist. Pac. 1350.

1072

συμβόλαια

τὰ συναλλάγματα. οὕτως Μένανδρος. Photius.

1073

σύσσημον

Phrynich. Epit. 418. cf. 1007. σύσσημον τῆς ἀρχῆς Diodor., σύσσημον αἴρειν et πωλεῖν ἀπὸ συσσήμον alii.

1074

Τεμβροῖειον

Stephanus Byz. Τέμβριον, πόλις Φρυγίας. Μένανδρος δὲ Τεμβροῖεῖον φησιν, ὡς Γορδίειον. Ἀλέξανδρος pro Μένανδρος Meini suspicionis causam non video: nam ut *Quinda* oppidum etiam *Tembrium* commemorare poterat poeta.

1075

Τίβιον

Append. prov. 3, 79 Μάις καὶ Θίμβις· ταῦτα ὀνόματά εἰσι Φρυγικά . . . τὸν δὲ Θίμβιν ὁ Μένανδρος συνεχῶς Τίβιον ὀνομάζει. καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τιβία καλεῖται. cf. Leucon. 3.

1076

τριγώνον

. . . ὄνομά ἐστι δικαστηρίου, ἕως καὶ τῷ σχήματι τριγώνον ὄντος. μνημονεύουσιν αὐτοῦ ἄλλοι τε καὶ Μένανδρος ἐν τῇ (reliqua desunt). Harpocration.

1077

τροπαῖον

ἡ νέα (Ἀτθίς), ἧς ἐστὶ Μένανδρος (non τροπαῖον). Schol Thucyd. 1, 30.

1078

τύντλος

πηλὸς καὶ τάραχος. Μένανδρος. Photius cf. Sosip. 35.

1079

ὑπόθεσιν

ἀντὶ τοῦ ὑποθήκη. Μένανδρος. Bekker. Anecd. 115, 1.

1080

φερνήν

τὴν προῖκα, Αἰσχίνης ὁ δῆτωρ καὶ Μένανδρος. Photius et Etymolog. m. 790, 49. Herodian: I 327, 23 τὸ φερνή ἢ προῖξ παρὰ τὸ φέρω δξύνεται. cf. II 227, 10. 939, 9.

1081

φρουάττεσθαι

τὸ καταπλήττεσθαι. οὕτως Μένανδρος. Etymolog. m. 801, 17 et Suidas, qui rectius καταπλήττειν et post Μένανδρος adicit καὶ φρουαττόμενος ὁ ἐπαιρόμενος (in Etymol. ante φρουάττεσθαι). cf. Wesseling. Diod. Sic. 4, 74.

1082

χλωρόν

τὸ ἀκμάζον. Μένανδρος. Suidas.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΨΕΤΔΕΠΙΓΡΑΦΑ

1083

ὅταν τις ἡμῶν ἀμέριμνον ἔχη βίον,
οὐκ ἐπικαλεῖται τὴν τύχην εὐδαιμονῶν·
ὅταν δὲ λύπαις περιπέσῃ καὶ πράγμασιν,
εὐθὺς προσάπτει τῇ τύχῃ τὴν αἰτίαν.

Compar. Men. et Phil. 357 (Studemund 12 sq. p. 19) Μένανδρος. Stobaeus Ecl. 2, 46, 11 Wachsm. (Φ)ιλῆ: (Φιλῆμονος Mein.). in versu 1 emendando desudarunt Meinekios, Herwerdenus Obs. crit. 93, Wachsmuthius (ἀμέριμνον ὅταν ἔχη τις ἡμῶν τὸν β. vel ὅταν μὲν ἀμ. τις ἡμ. ξῆ βίον Mein., ἡμῶν μὲν Herw., ἡμῶν γὰρ W.). 2. εὐδαίμονα Stob. L. i. e. ἢ (vel οὐ) δαίμονα. 3. ἐπὶ ἰδ. ἐπιπέσῃ Comp.

1084

μὴ οὖν θέλε λυπεῖν σαντὸν εἰδὼς ὅτι
πολλοῖς τὸ λυποῦν ὕστερον χαρὰν ἄγει
καὶ τὸ κακὸν ἀγαθοῦ γίνεται παραίτιον.

Stobaeus Floril. 108, 3 *Εὐριπίδου Ἀντιγόνη* (174 N.) A. 1. ἔθελε Grot. εἰδῶς AM] εἰδῶς τοῦθ' B. ἐξειδῶς G. Herm. 2. πολλοῖς Herm.] *πολλάκις*. transpositis apud Stobaeum Iemmatis Menandro haec tribuerunt pro fr. 812 Dobr. Adv. II 360. Nauck. Tr. gr. fr. p. 325. Herwerd. Exerc. crit. 36.

1085

ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἶη ποτ' ἄν,
ἄνευ δὲ μητρὸς οὐδὲ συλλαβὴ τέκνον,
πατέρα δὲ ποιεῖ τέκνα, μητέρ' ὡς ἀνήρ.

Clemens Alex. Strom. 2, 23, 142. 3. sic Sylburg.] *πατέρα δὲ γάμος ποιεῖ, ὡς μητέρα ἀνήρ*. Menandro tribuebat Hemsterhusius. cui miror adsentiri Dindorfium: metrum enim haec ad comoediam non pertinere satis demonstrat. v. 1 est Eurip. Orest. 554. — ceterum cf. adesp. 16.

1086

γαστήρ ὅλον τὸ σῶμα, πανταχῇ βλέπων
ὄφθαλμός, ἔρπον τοῖς ὁδοῦσι θηρίον.

Plutarchus Mor. 54 b *παρασίτου γὰρ ὁ τοιοῦτος εἰκονισμὸς ἐστι*. antehac aenigma his contineri suspicatus postea comici esse posse concessit Meinekii V CCCLXII. Diphili *Telesiae* (133) tribuit Fritzschi ap. Toeppel. Eupol. Adul. p. 31. potest etiam, non minus incerta sane coniectura, ad Menandri *Colacem* referri.

1087

ἐπὶν ἐν ἀγαθοῖς εὐνοούμενός τις ὦν
ζητῆ τι κρεῖττον ὦν ἔχει, ζητεῖ κακά.

Stobaeus Floril. 4, 29. om. A. lemma om. Trinc. Menandro tribuit Cleric. 204. 'al. hic adscribitur Eurip.' Gesner. 1. ἐν] ἐπ' B. 2. *ζητεῖ* et *κρείττω* Trinc. pro *εὐνοούμενος* recte *ὁμολογούμενος* Cobet. 'qui non contentus est *veris* bonis et meliora quaerit invenire solet malum'. N. l. 91. 2.

1088

λαμπρῶς ἐνίστε ζῶσιν, οἷς χαλεπώτερον
τοῦ περιποιήσασθαι τι τὸ φυλάξαι βίον.

Stobaeus Floril. 15, 4. cf. Diphil. 134.

1089

ἄπανθ' ὅσ' ὀργιζόμενος ἄνθρωπος ποιεῖ,
ταῦθ' ὕστερον λάβοις ἂν ἡμαρτημένα.

Stobaeus Floril. 20, 5 τοῦ αὐτοῦ (Φιλίμονος 4) Α. Μενάνδρου Trinc.

1090

ὅς δ' οὔτ' ἐρυνθριαῖν οἶδεν οὔτε δεδιέναι,
τὰ πρῶτα πάσης τῆς ἀναιδείας ἔχει.

Stobaeus Floril. 32, 2. cf. Diphil. 135.

1091

αἰσχρὸν γ' ὅταν τις ἐπὶ γλώσση φνεῖς
γλώσση ματαίους ἔξακοντίξῃ λόγους.

Stobaeus Floril. 36, 12 Μενάνδρου A Voss. Hens. tragico (Euripidi potissimum) tribuebat Valckenar. Diatr. 262 d et post eum Dobraeus Adv. II 281, Meinekus, Cobetus N. l. 49, Nauckius Tr. gr. fr. adesp. 442. — 1. εὐεπῆς γλώσση Valcken., αἰσχρὸν γάρ ἐσθ' ὅταν τις εὐγλωσσος φανεῖς Heringa Obs. 261. ὅταν τις ἀξίωμ' ἔχων μέγα Cobet. N. l. 85. εὐεπῆς γεγῶς φύσει Herwerd. Mnem. nov. VI 79.

1092

οὔτ' ἐκ χειρὸς μεθέντα καρτερὸν λίθον
ῥᾶον κατασχεῖν, οὔτ' ἀπὸ γλώσσης λόγον.

Stobaeus Floril. 36, 14 Μενάνδρου Α. Plutarchus Mor. 507a οὔτε γὰρ πτηνὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀφέντα ῥάδιόν ἐστιν κατασχεῖν οὔτε λόγον ἐκ τοῦ στόματος προέμενον. 'tragici esse genetivus χειρὸς docet'. Mein. quod confirmat quodammodo Vindob., 'ubi insequenti Euripidis loco τοῦ αὐτοῦ Δίκτυος praefigitur. iam patet Menandri locum excidisse'. Nauck. Eur. 1031. 1. καρτερῶς Cobet. N. l. 53. 'at μεθιέναι λίθον ἐκ χειρὸς non est lapidem manu iaculari, sed missum facere.' Mein. Stob. II vi. ἐκ χειρῶν ἀφέντα Nauck. — 'semel emissum volat inrevocabile verbum' Horat. Epist. 1, 18, 71.

1093

ὡς κρεῖττόν ἐστι δεσπότην χρηστοῦ τυχεῖν
ἢ ζῆν ταπεινῶς καὶ κακῶς ἐλεύθερον.

Stobaeus Floril. 62, 7. cf. Philem. 227.

1094

ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν· τὰ δὲ χρήματα
ταῦτ' ἐστὶν ὄψις, παραπέτασμα τοῦ βίου.

Stobaeus Floril. 93, 1. cf. Antiphan. 327. Alexid. 340.

1095

οὐχ ὁ λόγος αὐξει τὴν τέχνην περισσὸς ὢν,
ἀλλ' αὐτὰ κοσμεῖ τὴν τέχνην τὰ πρόγματα.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 19 Wachsm. *Μενάνδρου*. sed Floril. 60, 3
'*Ερμοδότου* A. cf. Mein. Stob. IIII xxix.

1096

αἰσχύνομαι πλουτοῦντι δωρεῖσθαι φίλῳ,
μή μ' ἄφρονα κρίνη καὶ διδοῦς αἰτεῖν δοκῶ.

Compar. Men. et Phil. p. 358 (Studemund 49. 50 p. 22).
Plutarchus Mor. 384 d ἃ *Δικαιάρχος* *Εὐριπίδην* οἶεται πρὸς *Ἀρχέλαον*
εἰπεῖν· οὐ βούλομαι — *πένης*, | *μή* — *κρίνης* ἢ κτλ. videbatur igitur
Dicaeareho Euripides 'his versibus in nescio qua fabula' (non
Archelao) 'usus esse respectu Archelai regis, apud quem tum
versabatur'. Mein. IIII 707. cf. Nauck. Eur. fr. 960. — 1. *δω-*
ρεῖσθαι Morell.] *δωρή(ί)σασθαι* QP. 2. *διδῶν* Q. *δίδων* P.

1097

ἂν ἀγνοῶν τι παρὰ τινος θέλης μαθεῖν,
τὸ τοῦ μαθητοῦ πρώτου, ἔχε τὴν σιγὴν.

Compar. Men. et Phil. 363 (Studemund 159. 60 p. 30. 1).
Φιλήμονος. 367 *Μενάνδρου*. apud Studemundum Menandro tri-
buitur. 1. *ἐὰν* cod. 2. *τὰ* — *πρώτα*, *τὴν σιγὴν ἔχε* (*τὴν σιγὴν*
ἔσχε 363) Mein. at semper quod sciam *σιγὴν ἔχειν*, non *τὴν σιγὴν*.
ceterum cf. Cobet. N. I. 45.

1098

ὁ μὴ γέλωτος ἄξιος ἂν ἦ γέλως,
αὐτὸς πέφυκε τοῦ γέλωτος κατάγελως.

Compar. Men. et Phil. 363 (Studemund 157. 8 p. 30) *Φιλή-*
μονος. 367 *Μενάνδρου*. 1. *ὁ γέλως ἂν μὴ ἦ τοῦ γέλωτος ἄξιος* QP.
ἄξιος ἂν ἂν vel *ἄξιος δ' ἂν* Mein. *ἂν μὴ γέλωτος ἄξιος γὰρ* Mein.
V cclxxix (ed. min. XXI). 2. *πέφυκεν αὐτοῦ τοῦ γέλωτος κατάγε-*
λως, vel *αὐτοῦ πέφυκε τοῦ γέλωτος κατάγελως* Mein. atque αὐτὸς

πέφυκε τοῦ γ. κ. cod. Paris. — plura contulit Studemund. Aristot. Rhet. 3, 18 δεῖν ἔφη Γοργίας τὴν μὲν σπουδὴν διαφθεῖρειν τῶν ἐναντίων γέλωτι, τὸν δὲ γέλωτα σπουδῆ.

1099

κἂν μυρίων γῆς κυριεύης πήχεων,
θανὼν γενήσει τάχα τριῶν ἢ τεττάρων.

Compar. Men. et Phil. p. 364 (Studemund 57. 8 p. 22) et Mel. Aug. 14, 17 *Μενάνδρου*. contra Anton. Mel. 140 p. 222 et Maxim. Conf. 12, 35 p. 572 Combefis. *Φιλοστράτου*. cf. Wachsmuth. Stud. zu gr. Floril. 122. 1. κυριεύης πήχεων Mein.] πηχῶν κυριεύης. κύριος πηχῶν ἔση QP. πήχεων ἧς κύριος Dobr. μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχεις (ὑπάρχεις Max.) Anton. et Maxim. 2. τάχα om. Ant. et Maxim.

1100

ἂν καλὸν ἔχη τις σῶμα καὶ ψυχὴν κακὴν,
καλὴν ἔχει ναῦν καὶ κυβερνήτην κακόν.

Menandri Dist. Par. Studemund 57. 8 p. 39. contra Anton. Mel. 110 p. 186 *Ἰσοκράτους*. cf. Wachsmuth. Stud. z. gr. Floril. 139. 40. 1. ἂν Grot.] ἔαν. ἔχης σῶμα Anton. ψ. κ. Rutgers.] κ. τὴν ψ. QP. 2. ἔχεις et κακὸν κυβερνήτην QP et Ant. corr. Rutgers.

1101

τύχην ἔχεις, ἀνθρώπε, μὴ μάτην τρέχε.
εἰ δ' οὐκ ἔχεις, κάθειυδε, μὴ κενῶς πόνει.

Orion. Ritschl. Opusc. I 572, 103. cf. Boissonad. Philostr. Epist. 211. 1. τρέχε Boisson. Anecd. I 91] τρέχης. 'Menandri esse ex cod. Vindob. discimus'. Ritschl. non esse Menandri suo iure Meinekius censuit. ortum esse existimat H. Iacobi (Progr. Posn. 1861, 3 sq.) ex disticho vere Menandro quod in tabella Abbotiana ex Aegypto reportata Feltonius enotavit, edidit Welckerus Mus. Rhen. XV 157 (Froehner Tablettes grecques du musée de Marseille 1867 p. 4)

ᾧ μὴ δέδωκεν ἢ τύχη κοιμωμένῳ,
μάτην δραμεῖται, κἂν ὑπὲρ Λάδαν τρέχη.

2. δραμεῖται et λάδαν tab. Λάδας autem (cf. *Φιλολάδας*, *Νικολάδας* al.) nomen est duorum celeberrimorum cursorum, quorum alter σταδιοδρόμος Aegiensis, alter δολιχοδρόμος fuit. Paus. 2, 19, 7. 3, 21, 1. 8, 12, 5. 10, 23, 14. cf. etiam Plut. Mor. 804 e. Martial. 10, 100. Anthol. Pal. 3, 844. 11, 344. et Aegiensis quidem

cum Ol. 125, 2 aliquanto post mortem Menandri vicerit, adparet antiquiorem dici, Myronis aequalem, siquidem recte hi versus ad Menandrum referuntur (H. Iacobi). cf. etiam Kaibel. Epigr. p. xxiii n. 1117 b. denique ex codice Urbinatē W. Meyerus (p. 427. cf. 419) protulit *τύχην ἔχεις· κάθευδε, μὴ λιλαν πόνει· | εἰ δ' οὐκ ἔχεις, κάθευδε, μὴ μάτην πόνει*, quae ille Menandrea esse confidit.

1102

ἄρ' ἐστὶν ἀνοητότατον αἰσχροκερδία·
πρὸς τῷ λαβεῖν γὰρ ὦν ὁ νοῦς τ' ἄλλ' οὐχ ὄρᾳ.

Stobaeus Floril. 10, 4 Διφίλου Α. Μενάνδρου Voss. Hens. (πρὸς τὸ v. 2). cf. Diphil. 99.

1103. 1104. 1105

μέλλων τι πράττειν μὴ προείπης μηδενί.
ἅπαντα μεταμέλειαν ἀνθρώποις φέρει.
μόνη σιωπὴ μεταμέλειαν οὐ φέρει.

Compar. Men. et Phil. 363 Φιλιστίανος. 367 Μενάνδρου. apud Studemundum (163. 161. 2 p. 31) Menandro tribuuntur. sunt etiam inter septem sapientium apophthegmata (1103). cf. quae adnotavit Studem. 1. cf. 695. 2. φέρει ἀνθρ. 363. ἀνθρ. μεταμ. φέρει 367. corr. Grotius. tria fragmenta constituit Mein. cum autem cod. Paris. 1773 v. 2. 3 haec praebet τὰ γὰρ τισιν λεχθέντα καὶ μὴ γενόμενα εἴωθε πλείστων, H. Iacobi (Mein. ed. min. xx. xxi) ita haec emendat: τὰ γὰρ τισιν λεχθέντα καὶ μὴ γενόμενα | εἴωθε πλείστην μεταμέλειαν εἰσφέρειν· ἢ μόνη σιωπὴ μεταμέλειαν δ' οὐ φέρει. quae mihi quidem Menandrea non videntur. condemnat Cobet. N. l. 45.

1106

φόβος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσιν βροτῶν.

Stobaeus Floril. 5, 3 sine lemmate vulgo. sed Voss. Hens. Μενάνδρου (μεναν superser. δρ) coniunct. cum 4. atque iterum fol. 102r. Μενάνδρου coniunct. cum 5, 4—8. cum autem 5, 2 et 4. 6. 7 sint Euripidis, 5 Sophoclis, 8 certe non Menandri, admodum dubia est Stobaei fides etiam de v. 3. quae sunt Euripidis non sunt eius modi ut Menander ea ab illo sumpsisse videatur. inter adespota (287) recepit Nauck.

1107

γυναικὶ δ' ὄλβος, ἂν πόσιν στέρογόντ' ἔχη.

Stobaeus Floril. 74, 15 *Εὐριπίδου* Α. *Μενάνδρου* Apostol. 5, 87 g (Arsen.). adparet Stobaeum sequendum esse.

1108

γῆρας λέοντος κρεῖσσον ἀκμαίων νεβρῶν.

Cramer. Anecd. Ox. III 254, 21 *Μενάνδρου*, praemisso fr. 738. non esse Menandri praeter κρεῖσσον, quod facile in κρεῖττον commutari potest, docet ἀκμαίων epitheton comicis ignotum, hac praesertim mensura. itaque perperam inter Menandrea recepit Duebnerus (482).

1109

ταμιεῖον ἀρετῆς ἐστὶν ἢ σώφρων γυνή.

Stobaeus Floril. 5, 9 *Μενάνδρου* Α. ἐστὶν ἀρετῆς ἢ σωφροσύνη codices. corr. Gesner. et Mein. sed Stobaeus 67, 12 τ. ἀρ. ἐστὶ γενναία γυνή. Ἀλεξάνδρου Α. monost. 505 ταμιεῖον ἀνθρώποισι σωφροσύνη μόνη. ex Euripidis *Alexandro* excerptum esse arbitratur Gaisford. fortasse Menander ab Euripide mutuatus est.

1110

θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῦσιν οὐ παρίσταται.

Stobaeus Floril. 30, 6 (coniunct. cum Soph. fr. 287 N.) Σοφοκλέους Ἰριγενείας. monost. 242. δέ] γὰρ Stob. Α. ἀργοῦσιν monost. inter tragicorum adespota (440) recepit Nauck. Menandro tribuere videtur Vindob.

1111

ἡ δ' εὐλάβεια καλὸν ἔθος τοῖς χρωμένοις.

Florileg. Monac. (Stob. Floril. III 277 Mein.) n. 141. ἡ δ' add. Nauck. Bullet. Petropol. XII 515, Menandro versum adsignans.

1112

πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδοί μ' ἀπώλεσαν.

monost. 699. est parodia Eurip. Androm. 930 *κακῶν γυναικῶν εἴσοδοί μ' ἀπώλεσαν.* cf. Plut. Mor. 610b. Plin. N. h. 29, 11 *hinc illa infelix monumenti inscriptio, turba se medicorum perisse.* Menandri videtur esse. cf. Haupt. Herm. VIII 7.

1113

μη' πλὴ μικροῖς αὐτὸς αὐτὸν ὀξύθυμον δείκνυε.

Stobaeus Floril. 20, 8 Ἐπιγάρμου Α (fr. 21 p. 261 Lorenz). *Μενάνδρου* Anton. Mel. 73 p. 143.

1114

θανόντων δὲ καὶ λόγοι φίλοι προδότηι.

Stobaeus Floril. 126, 2. om. lemma Gaisf. Menandro tribuit Gesner. sed Πινδάρου Vindob.

1115

ἰσχὺς νοῦν οὐκ ἔχουσα τάφῳ τοὺς ἐμπύπτοντας παραδίδωσιν.

Maximus Conf. 4, 17 p. 541 Combefis. *Μενάνδρου.*

1116

καὶ φιλεῖν δεῖ ὡς μισήσοντας καὶ μισέειν (sic) ὡς φιλήσοντας.

Maximus Conf. 6, 24 p. 549 Combefis. *Μενάνδρου.* cf. Philem. 233. monost. 406.

1117

Apostolius 17, 47 b et Cramer. Anecd. Ox. III 254, 4 ὄβρις καὶ οἶνος εἰώθασιν ἀποκαλύπτειν φίλοις τὰ ἥθη τῶν φίλων. *Μενάνδρου* Z Apost. et Cram. Anecd. Maxim. Confess. 30 p. 617, 32 Combefis. Anton. 1, 41 p. 40, 38. sed lemma ad proximam sententiam (fr. 779. monost. 420) pertinere et hanc Plutarchi esse (fr. 39 Wyttenb.), Apostolium autem ex Maximo hausisse et incertum scriptorem in Cramerii Anecdotis Maximum esse censet Wachsmuth. Stud. 138.

1118

Io. Lydus De mens. ed. Haas. p. 277 ἐν τῷ κατ' αὐτὸν (Κρόνον) ἱερῷ, ὡς φησι Φύλαρχος καὶ Μένανδρος, οὔτε γυνή οὔτε [κύων οὔτε] μῦια εἰσῆει. de re cf. Lobeck. Aglaoph. 1095 sq., qui pro Saturno Herculem nominandum fuisse statuit. Menandri comici an alterius cognominis fragmentum sit non constat.

1119

Schol. Demosth. 21, 133 ἐξ Ἀργούρας] παρὰ Μενάνδρῳ Ἀργουῶς. Ἀργουρα πόλις Εὐβοίας. de qua cf. Demosth. 21, 132. 164. Harpocr. Ἀργουρα. Bursian. Geogr. gr. II 416 n. 3. dubium est quem Menandrum significet.

1120

Stephanus Byzant. Καππαδοκία . . . (Καππαδοκίας) ὁ κτίστης Καππάδοκος εἴρηται ὑπὸ Μενάνδρου. Ἄλεξάνδρου? Mein.

1121

ὄρω τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον

Cramer. Anecd. Ox. I 255, 22 καθεδούμαι κτλ. παρὰ Μενάνδρω. perperam Menandrum nominavit pro Aristophane (Plut. 382): ut mirer etiam a Duebnero Menandro adsignari.

1122

Schol. Hesiod. Theog. 138 Menandro tribuit ἐρᾷ μὲν ὄμβρων γαῖα. at est notissimum Euripidis fragmentum 890, 7 N., neque id credibile est tam stolide Menandrum transscripsisse, ut etiam vocem γαῖα retineret.

1123

Euripidis fr. 526 N. falso tribuitur Menandro Apostol. 6, 67 b.

1124

Euripidis fr. 925 N. falso tribuitur Menandro Mantiss. prov. 1, 4 extr.

1125

Aeschyli fr. 151 N. inepté Menandro adsignatur Apostol. 8, 89 k.

1126

Sophoclis fr. 842 N. Menandro adsignatur Apostol. 13, 36 a.

1127

Θραῖνες ὄροι' οὐκ ἐπίστανται.

Zenobius 4, 32 ... ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ ἐν τῇ πρώτῃ Ἐπικλήρω Schott. de historico cogitarunt Hemsterhusius, Niebuhrius, Meinekius, alii (cf. Mueller. Fragm. hist. III 204. 448). comicum significari censent Miller. Mélanges 355. Nauck. Bullet. Petrópol. XIII 373 n. 7.

1128

Hesych. ἀφαιᾶσαι· ἀπαλῆσαι. ἀπολειτουργῆσαι. καὶ ἀπολέσαι. ὁ αὐτὸς δελφοῖς. Ἀδελφοῖς Florens Christ. 'Menander' M. Schmidt, qui temptat ἀφ(εῖναι vel ἐσθαί)· ἐᾶσαι, ἀπαλλάξαι, ἀπολειτουργῆσαι καὶ ἀπολῦσαι. sed praeterquam quod haec omnia prorsus incerta sunt, Ἀδελφοί fuerunt etiam Alexidis, Philemonis, Diphili, Apollodori, Hegesippi, Euphronis.

1129

[Lucian.] Amor. non solum 43, sed etiam 42 εὐθὺς ἀπὸ — τῷ ποιμένι ex Menandro sumpta esse arbitratur Lobeckius Agl. I 631.

1130

Quos Clemens Alex. Strom. 5, 14, 19 adfert tamquam Menandros versus duodecim, aliis quattuor auctos et Philemoni tributos a Iustino De mon. p. 163 Ox., neutrius esse posse post Brunckii admonitionem (Poes. eth. p. 336) non minus constat quam novem versus qui apud Clementem (5, 14, 120) sequuntur eidem Menandro adsignati.

Carmen spurcissimum et foede obscaenum quod in Anthol. lat. Ries. n. 712 inscribitur 'Ανεγόμενος ex Menandro', ex comoediis certe poetae non conversum esse vix est quod moneam.

Ad Menandrum Meinekius aliquot trimetros rettulit qui in Alciphronis epistolis reperiuntur. ei rectius omnes adespotis adnumerabuntur.

Praeterea cf. fr. 6. 426. Philem. 120. Diphil. 99 (supplem.). adesp. 116. 125. 131. 153. 281. 287. 346. 359. 403. 1206. 1241. Qui in Studemundi Comparationis editione praeter eos quos supra exhibuimus exstant versus, eos Menandri fragmentis addere non ausus sum.

Ι Π Π Α Ρ Χ Ο Σ

Meinek. I 457. 8.

ΑΝΑΣΩΙΖΟΜΕΝΟΙ

Cf. quae ad Antiphanis fabulam cognominem adnotantur II 23.

1

προσέχεις τι τούτω τῷ στρατιώτῃ; ποῦ δ' ἔχει
ἀργύριον οὗτος; οὐδαμόθεν, εὖ οἶδ' ἐγώ,
ἀλλ' ἢ δαπίδιον ἐν ἀγαπητὸν ποικίλον,
Πέρσας ἔχον καὶ γρῦπας ἐξώλεις τινὰς
5 τῶν Περσικῶν. B. ἐς κόρακας, ᾧ μαστιγία.
A. καὶ κόνδον καὶ ψυκτῆρα καὶ κυμβίον.

Athenaeus 11, 477 f κόνδον, ποτήριον Ἀσιατικόν . . . Ἰππαρχος Ἀνασώζομένοις κτλ. 1. ποῦ δ' ἔχει Iacobs. Add. Ath. 259] τοῦ δὲ δειλον A. τί δ' ἐδίδου; Fritzs. Toepfel. Progr. Neobr. 1857, 17. 2. εὖ οἶδ' ἔχει Mein. Anal. Ath. 221. 4. Πέρσας] ὄρνεις Dobraeus Adv. II 333. ἔχον A, non ἔχων. 5. ἐς Mein.] εἰς. cf. quae adnotantur ad Arist. Eq. 1151 et Antiphan. 245, 1. 6. ψυκτῆριαν

Iacobsius. ψυκτήριον vel κυμβίδιον pro κυμβίον Mein. καί τι κυμβίον Herwerd. Stud. crit. 91.

lenonem loqui putat Herwerdenus, Phoenicid. 4 confert Toeppel. Progr. Neobr. 1857, 16. 3. ἀγαπητόν haud raro dicitur id quo quis contentus esse possit, deinde *tenue, vile*. 4. Theophr. Char. 21 ἀύλαιαν ἔχουσαν Πέρσας ἐνυφασμένους contulit H. Iacobi V cccix, Eurip. Ion. 1158 sq. Toeppelius. addo Athen. 5, 197 b ψιλὰ Περσικὰ τὴν ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον, ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσαι ζῶδιων. attamen Πέρσας ἔχον καὶ γροῦπας τῶν Περσικῶν Hipparchum dixisse non credo. scrib. τέρα τ' ἔχον. cf. Arist. Ran. 937. Philem. 87. Antiphan. 172, 7, et de forma τέρα Arist. Ran. 1342. Moeris (et Thomas Mag.) τέρα Ἀττικοί, τέρατα Ἕλληνας. L. Dindorf. in Steph. Thes. Bekker. Anecd. 308, 25 τέρας . . καὶ τὸ ζῶον τὸ μὴ κατὰ φύσιν γεννηθέν.

ΖΩΓΡΑΦΟΣ

2

πολύ γ' ἐστὶ πάντων κτῆμα τιμιώτατον
ἄπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν τέχνη.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ πόλεμος καὶ μεταβολαὶ
τύχης ἀνήλωσ', ἢ τέχνη δὲ σφάζεται.

Stobaeus Floril. 60, 2 Ἰππάρχου ἐκ Ζωγράφου A. v. 1. 2 Bekker. Anecd. 647, 10 τούτων μέρους τῶν λεχθέντων (ὅτι τέχνης οὐδὲν ἐστὶ χρησιμώτερον) Ἰππάρχος ὁ κωμικὸς διὰ τινος τῶν αὐτοῦ κωμωδιῶν λέγων κτλ. Theodosius grammat. 50 ἐξαιρέτως δὲ Ἰππάρχος (sic) ὁ κωμικὸς ποιεῖται τοῦτο δῆλον λέγων οὕτως κτλ. 1. πολλῶ γὰρ ἐστὶ κτ. τ. Bekk. An. πολὺ γὰρ ἐστὶ κτ. τ. Theod. 3. πόλεμος ἢ καὶ Salmas. ap. Grot. 4. ἀνήλωσ' ἢ τέχνη δὲ Mein.] ἀνήλωσε τέχνη δὲ μόνη A. ἀνάλωσε τέχνη δὲ Vind. μεταβολή — ἀνήλωσεν, τέχνη δὲ Mein. in Stob.

ΘΑΙΣ

3

ὁ λαβρώνιος δ' ἔσθ' οὗτος ὄρνις; B. Ἡράκλεις,
ποτήριον χρυσοῦς διακοσίους ἄρον.

A. ὃ περιβοήτου, φιλιότη, λαβρωνίου.

Athenaeus 11, 484 d Ἰππάρχου ἐν Θαίδι κτλ. 3. περιποθήτου Bothius. — ridet nescio quis 'munera Thaidi ab amatore missa: in quibus cum etiam labronium memorasset, alter nominis insolentia offensus num id avis nomen sit interrogat.' Mein. cf. Diphil. 80. Menand. 24, 4 et 503.

ΠΑΝΝΤΧΙΣ

Titulus utrum ad pervigilii solemnitatem pertineat an a Panychide mulierculae nomine ductus sit incertum est. cf. Alexidis Παννυχίς ἢ Ἐριθοί, Ἴπνός ἢ Παννυχίς Pherecratis, Παννυχίς Eubuli et Callippi. παννυχίς κωμική proverbium est Theophan. Contin. 5, 26. cf. Aelian. N. an. 7, 19 τὰ μειράκια τὰ τοῦ Μενάνδρου ἐν ταῖς παννυχίσι ἀκόλαστα. meretricis nomen est Lucian. Dial. mer. 9.

4

Athenaeus 15, 691c παμπόλλου δ' επιπράσκετο Ἀθήνησιν ἡ τοῦ μύρου κοτύλη, καὶ ὡς μὲν Ἴππαρχός φησιν ἐν Παννυχίδι, πέντε μύρων. πέντε] ε̅ A. cf. Boeckh. Oec. Att. I 117.

5

βατάκιον

Pollux 10, 108 Ἀλεξίς ἐν Ἀσκληπιοκλειδῇ (24) πατάκια εἴρηκεν· ἐν δὲ ταῖς Ἴππαρχου Παννυχίσι εὐρησθαί φησι κατὰ τὴν τῶν ἰδιωτῶν συνήθειαν εἰρημένον βατάκιον.

Cf. praeterea quae ad Callippi Παννυχίδα adnotantur.

Λ Τ Γ Κ Ε Υ Σ

Meinek. I 458.

ΚΕΝΤΑΤΡΟΣ

1

μάγειρ', ὁ θύων ἔσθ' ὁ δειπνίζων τ' ἐμὲ
 Ῥόδιος, ἐγὼ δ' ὁ κεκλημένος Περίνθιος·
 οὐδέτερος ἡμῶν ἦδετα τοῖς Ἀτικοῖς
 δείπνοις. ἀηδία γὰρ ἔστιν Ἀτικὴ
 5 ὥσπερ ξενικὴ· παρῆθηκε πίνακα γὰρ μέγαν,
 ἔχοντα μικροὺς πέντε πινακίσκους ἐν οἴ.
 τούτων ὁ μὲν ἔχει σκόροδον, ὁ δ' ἐχίνοισ δύο,
 ὁ δὲ θρυμματίδα γλυκείαν, ὁ δὲ κόγχας δέκα,
 ὁ δ' ἀντακαίου μικρόν. ἐν ὄσῳ δ' ἔσθίω,
 10 ἔτερος ἐκεῖν', ἐν ὄσῳ δ' ἐκείνος, τοῦτ' ἐγὼ
 ἠφάνισα· βούλομαι δ' ἐγὼ, βέλτιστε σύ,
 κἀκεῖνο καὶ τοῦτ', ἀλλ' ἀδύνατα βούλομαι·
 οὔτε στόματα γὰρ οὔτε χεῖλη πέντ' ἔχω.

- ὄψιν μὲν οὖν ἔχει τὰ τοιαῦτα ποικίλην,
 15 ἀλλ' οὐδέν ἐστι τοῦτο πρὸς τὴν γαστέρα·
 κατέπασα γὰρ τὸ χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δέ.
 B. τί οὖν; A. ἔχεις ὄστρεια; B. πολλά. A. πῖνακά μοι
 τούτων παραθήσεις αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ μέγαν.
 ἔχεις ἐχίνους; B. ἕτερος ἔσται σοι πῖναξ·
 20 αὐτὸς γὰρ αὐτὸν ἐπριάμην ὀκτὼ ῥολῶν.
 A. ὀψάριον αὐτὸ τοῦτο παραθήσεις μόνον,
 ἵνα ταῦτά πάντες, μὴ τὸ μὲν ἐγώ, τὸ δ' ἕτερος.

Athenaeus 4, 131 f *Λυγκεὺς δ' ἐν Κενταύρῳ διαπαίζων τὰ Ἀτικὰ δεῖπνά φησι κτλ.* v. 12 (ἀλλ'). 13 Eustathius 261, 38 παρὰ τὸ δέκα μὲν στόματα καὶ ἐξῆς (Hom. Il. 2, 489) πέπαικται τινι παλαιῷ ὡς ἐκ προσώπου λίχνου τό κτλ. 1. ἔσθ' Mein.] ἐστὶν A. ἐστὶ δειπνίζων τ', quia ὁ δειπνίζων idem sit atque ὁ θύων Herwerd. Anal. crit. 41. 6. οἱ Dindf.] ᾧ A. 10. ἐκείνο A. at potius cogitandum ἐκεῖνα et deinceps scribendum ταῦτ'. 11. σύ, | κἀκείνο Schweigh.] συγκαμῆν A. βούλομαι δέ γ' ᾧ — σύ, καὶ τοῦτο κάπτειν, ἀλλ' Porson. Adv. 294. 13. χεῖλη] χεῖρας Emperius. 14. οὖν est in A et C. 15. οὐδέν Dindf.] οὐθέν A. 16. κατέπασα Mein.] κατέπλησα A. κατέπασα Herwerd. Nov. add. crit. 44. κατέδενσα K. 17. personarum dissignatio est K., ex parte Meinekii in ed. mai. 20. γὰρ VL] δ' A. ῥολῶν K.] ὀβολῶν A. 22. ταῦτα A.

invitatus parasitus ad cenam cum coquo conloquitur. 4. 5. 'nam quamquam Atticorum summa est in moribus omnique vita concinnitas et elegantia, tamen etiam illorum non minus quam peregrinorum, in conviviis certe, quaedam est iniucunditas, ut scilicet nimis parcae ac tenues sint epulae.' 5. παρέθηκε 'scil. Atticus homo'. Mein. sed quomodo τις deesse possit non video. 7. echinos ipsos non reprehendit (cf. 19 sq.), sed quod pauci adponantur. 9. de ἀντακαῖῳ cf. Antiphan. 77. Strab. 7 p. 307 (ἐν τῷ διάπλῳ τῷ εἰς Φαναγορίαν ἐκ τοῦ Παντικαπαίου) εἰσὶν οἱ ἀποληφθέντες ἐν τῷ κρουστάλλῳ . . . ἀντακαῖοι, δελφῖσι πάρισσοι τὸ μέγεθος. 16. Hom. Il. 22, 495 χεῖλα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερῶν δ' οὐκ ἐδίηεν (Mein. V 113). 21. ne sicuti in eo de quo supra narraverat convivio denno propter paucitatem adparatus cibo aliquo privetur, unum idemque omnibus obsonium adponi iubet, sed ut sufficiat omnibus.

ΑΡΧΕΔΙΚΟΣ

Meinek. I 458. 9. Droysen. Hellenism. I 500 n. 61.

ΔΙΑΜΑΡΤΑΝΩΝ

Ἐλπίδος vel γνώμης opinor.

1

Νικοστράτην τιν' ἤγαγον πρώην σφόδρα
γροπήν, Σκοτοδίην ἐπικαλουμένην, ὅτι
δῖνόν ποτ' ἤρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ.
B. δῖνον καὶ δεινόν, ὧ θεοί.

Athenaeus 11, 467e Ἀρχέδικος ἐν Διαμαρτάνοντι παράγων οἰκέτην τινὰ περὶ ἐταιριδῶν διαλεγόμενον φησι κτλ. Eustathius p. 1207, 11 γράφεται γὰρ (ὁ δῖνος) τὰ πλείω διὰ διφθογγῶν (δεινός). τῆς δὲ τοιαύτης γραφῆς τεκμήριον τόδε. λέγει, φασίν, Ἀρχέδικος οὕτω· Νικοστράτην — σκότῳ. πρὸς ὅπερ ἐρωτηματικῶς εἰπὼν τις, δῖνον; ἐπάγει, δεινόν, ὧ θεοί. καὶ διὰ μὲν τοῦ σκοτοδίην ἐμφαίνεται ἢ διὰ τοῦ τ γραφῆ, διὰ δὲ τοῦ δεινόν, ὧ θεοί, ὑπονοεῖται ἢ διφθογγος. 2. σκοτοδεινήν A. σκοτοδίην Eust. 3. δῖνόν Eust.] δεινόν A. ἤρεν A. ἤρπασ' Herwerd. Nov. add. crit. 45. cf. Mein. Anal. Ath. 215. 4. δεινον καὶ δεινον A. δεινον δεινόν C. δεινόν γε δεινον Mein. solum δῖνος, non δεινός, recte admittit Cobet. V. 1.² 90. cf. Strattid. 34. B. δῖνον; δεινόν, ὧ θεοί Herwerd. — 1. ἤγαγον ad dominum duxi. 2. Σκοτοδίην vel propterea scribendum est, quia eo nomine etiam σκοτοδινίας memoriam volebant revocare.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

2

πρῶτον ὠμῶν κειμένων
τῶν ἰχθύων πάρεισιν οἱ κεκλημένοι·
'δίδου κατὰ χειρός.' 'τοῦψον οὐκ εἶσει λαβάν;'
τὰς λοπάδας ἐπιθεῖς ἐπὶ τὸ πῦρ τοὺς ἄνθρακας
5 ἔρραν' ἐλαίῳ πάντα καὶ ποιῶ φλόγα.
ἐν ᾧ τὸ λάχανον αἶ τε τῶν παροψίδων
πάντ' ἄνδρα δριμύτητες εὐφραίνουσί μου,
ἐφθὸν τὸν ἰχθὺν ἀποδίδωμ', ἔχοντα τοὺς
χυμούς ἐν αὐτῷ τὴν τε τῆς ἄλλης ἀκμήν,
10 εἰς ἣν ἂν ἐμβάψαιτο πᾶς ἐλεύθερος·

ἐλαδίου κοτύλη τε παραναλωμένη
σέσωκέ μοι τρικάλινα πευτήκοντ' ἴσως.

Athenaeus 7, 292e παρ' Ἀρχεδίκῳ ἐν Θησαυρῷ ἄλλος σοφιστῆς μαγειρικός τάδε λέγει κτλ. v. 11 Eustathius 1552, 33 ἐλάδιον. κείται οὖν παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ, ἐλαδίου κοτύλη. 3. οὐκ εἴσει (ab εἴσειμι) K.] οἰγήσει A. οὐκ οἴσεις Herwerd. Obs. crit. 100. 4. 5. τὸν ἄνθρακα (G. Herm.) ἔρραν' ἐλαίῳ πάντα Mein. Anal. Ath. 129 (de singulari cf. Sotad. 1, 12). τοὺς τ' ἄνθρακας ῥάνας — πανταχῇ Herwerd. ac πανταχοῦ vel πανταχῇ G. Herm. fortasse ἐπιθεῖς πρῶτον ἐπὶ τοὺς ἄνθρακας. 7. πάντ' K.] τὸν. 9. αὐτῷ Dindf.] αὐτῷ A. 10. πᾶς VL] πᾶς ἀνήρ A. 11. κοτύλη τε παραναλωμένη Dobr. Adv. II 314] κοτύλης τε παραναλωμένης. 12. σέσωκέ μοι Mein.] σέσωκέμου A. σέσωκ' ἔμοι Schweigh.

loquitur popinarius. 3. 'verba δίδου — λαβὼν a convivis sibi acclamari fingit'. Mein. 7. coniung. αἰ τῶν παροψίδων μου δριμύτητες. 11. 'olei cotyla (ad ignem suscitandum) solitae impensae addita in popina mea fortasse triclinia quinquaginta, i. e. quinquaginta tricliniorum homines, retinuit', vel 'tot emptores retinuit ut quinquaginta tricliniis operam meam conlocare possim'. cf. Anaxandr. 70.

3

δραχμῶν τριῶν γλαυκίσκον
γόγγρον κεφαλὴν καὶ τὰ πρῶτα τεμάχια
δραχμῶν πάλιν πέντ'. ὦ τάλαιπῶρον βίου.
δραχμῆς τραχήλους. ἀλλὰ νῆ τὸν ἥλιον,
5 κάμοι τράχηλον ἕτερον εἰ ποθεν λαβεῖν
ἦν καὶ πρίασθαι δυνατόν, ὃν ἔχω τοῦτον ἄν,
πρὶν εἰσενεγκεῖν τὰυτα δεῦρ', ἀπηγξάμην.
οὐδεὶς δεδιακόνηκεν ἐπιπονώτερον.
ἄμα μὲν πρίασθαι πολλὰ καὶ πολλοῦ σφόδρα,
10 ἄμα δ' εἰ τι χρηστὸν ἀγοράσαιμ' ἀπωλλύμην,
'κατέδοντ' ἐκεῖνοι τοῦτο' πρὸς ἔμαντὸν λέγων,
'διαπυτιοῦσ' οἶνον δὲ τοιοῦτον χαμαί'.
οἴμοι.

Athenaeus 7, 294b Ἀρχέδικος ἐν Θησαυρῷ παράγει τινὰ μάγειρον λέγοντα περὶ ὧν ὠψώνηκεν αὐτός κτλ. 1. ὠψώνηκ' ἐγὼ add. Dindorfius. ὦ μεγάλοι θεοί vel οἴμοι τῶν κακῶν Mein. 2. γόγγρον δὲ Schweigh. γόγγρον κεφάλαια Mein. κεφαλὴν καὶ τακεροχρῶτα Herwerd. Obs. crit. 124. at non qualia, sed cuius piscis essent indicandum erat. scrib. κεφάλαιον καὶ τὰδ' ὀρφῶ τεμάχια.

cf. Cratin. 147. 6. *τουτονί* Nauck. 8. οὐθείς A. 9. πόλλ' ἔδει πολλοῦ σφ. K. 11. *τοῦτο* Musur.] *τοῦτον* A. λέγων Dobr. Adv. II 314] λέγω A. 12. ἐκπυτιοῦσ' Mein. Anal. Ath. 130. ἀποπυτιοῦσ' Nauck. loquitur popinarius. de tota ecloga cf. Diphil. 43, 28 sq. — 4. τραγήλους 'cervices cochlearum'. Mein. cf. Posidipp. 14, 3 et quae adnotavimus ad Eubul. 66, 3. 5. 6. 'mihī quoque si cervicem aliam aliunde emere liceret, hanc ego quam habeo, priusquam haec intus inferrem, strangularem. veretur enim ne adulescentuli, quibus omnia ista coemit, nolint sibi de pecunia expensa satisfacere.' Schweigh. 7. 'iunge ἀπηξάμην ἄν.' Iacobs. Add. Ath. 174. 8. Hesych. δε- διακόνηκε· διώκηκε. διηκόνησε. 12. Horat. Carm. 2, 14, 26 *mero tinguet pavimentum superbo*.

ΑΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

4

Polybius 12, 13 *Τιμαίος* φησι *Δημοχάρην* μὲν (ἀδελφιδοῦν ὄντα *Δημοσθένους*) ἡταιρηκέναι τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ σώματος, οὐκ εἶναι δ' ἄξιον τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾶν . . . κωμικόν τινα μάργυρα προσεπισπασάμενος (οὐκ add. Both.) ἀνώνυμον . . . ἀλλ' οὐκ ἔστι τούτων οὐδέν . . . Ἀρχέδικος δ' κωμωδιογράφος (λέγει) ταῦτα μόνος περὶ *Δημοχάρους*. 'ut in Antipatri gratiam se insinuaret Archedicus Democharem conviciis proscedit': quem 'patriae amantissimum fuisse, Antipatro infestissimum satis constat'. Mein. I 459.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ Ο ΓΕΛΩΙΟΣ

De utroque Apollodoro Meinek. I 459—469.

ΑΙΣΧΡΙΩΝ

Commemoratur a Suida. cf. Mein. I 461. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 35. 6. fragmenta non exstant.

ΑΠΟΛΕΙΠΟΤΣΑ

Cf. Mein. I 461 et quae ad cognominem Diphili fabulam adnotantur II 545.

1

ἀγωνιῶσα τὸν τε τοῦ λάκκου κάδον
λύσσασα καὶ τὸν τοῦ φρεάτος εὐτροπεῖς
τὰς ἱμονιάς πεποίηκα.

Athenaeus 3, 125 a δ' *Ἀπολλόδωρος* δ' *Γελῶς* καὶ τοῦ *λάκκου* αὐτοῦ, ὥσπερ ἡμεῖς λέγομεν, *μνημονεύει ἐν Ἀπολειπούσῃ* οὕτως κτλ.

3. *πεποίηκα Dalecampius]* *πεποίηκας Α. ἀπολειπούση Α (non ἀπολιπ.).* loquitur mulier 'in cisternam descensura, fortasse ut a mariti iniuriis se tueretur. situlae funes solverat ut scalam conficeret cuius ope in puteum descenderet.' Mein. cf. Lysipp. 1. quamquam etiam alia ratione haec explicari possunt.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΔΙΟΠΟΙΟΣ

Pollux 4, 19 *γραμματεῖον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ἐν ᾧ ἀργυρίον ἀπέκειτο . . . οἱ δὲ νεώτεροι αὐτὸ καὶ ἀργυροθήκην ὀνόμαζον.* Ἀπολλοδώρου δὲ τοῦ Γελῶν καὶ δρᾶμα ἔστιν ὁ Γραμματεῖδιοποιός. 7, 190 Ἐκπωματοποιός δρᾶμα Ἀλέξιδος καὶ Γραμματεῖδιοποιός Ἀπολλοδώρου (etiam Carystii). Harpocrat. 33, 4 et Bekker. Anecd. 443, 6 *διτὰ ἦν γραμματεῖδια οἷς ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι, τὰ μὲν ὥστε γράφειν μόνον τι ἐν αὐτοῖς, τὰ δὲ καὶ ὥστε ἀργυρίδιον κατατίθεσθαι.* Hesych. *ἀργυροθήκη· τὸ ἀργυρίου (ἀργυρίου cod.) γραμματεῖδιον.* Mein. I 461. alii (contra Pollucis auctoritatem) *litium procuratorem* interpretantur.

2

*μεταξὺ τῶν λόγων δέ, τουτί μοι δοκεῖ
κυμινოდόκην, οὐ γραμματεῖον περιφέρειν.*

Pollux 10, 93 *ἐν τῷ τοῦ Γελῶν Ἀπολλοδώρου Γραμματεῖδιοποιῶ κυμινოდόκη κτλ. μεταξὺ (τῶν)λόγων 'conloquentium est formula, in qua est excusatio quaedam abrupti subito sermonis et ad aliud deducti.'* Heindorf. Plat. Phaedr. 230a. cf. Lucian. Char. 24 init. Dial. mort. 10, 12 init. 'quod secum portat iste, non γραμματεῖον mihi esse videtur, sed cumini repositorium.' Mein.

ΔΕΥΣΟΠΟΙΟΣ ΣΙΣΤΦΟΣ (?)

A Suida commemorantur, prior etiam ab Eudocia. Mein. I 460. 1.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ Η ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΩΝ

Cf. quae ad Antiphanis Ἀποκαρτεροῦντα et Timocl. 18, 4 adnotavimus.

3

*ἐφεξῆς στρώματ', ἀργυρώματα,
καὶ Θηρίκλειοι καὶ τορευτὰ πολυτελεῆ
ποτήρι' ἕτερα.*

Athenaeus 11, 472c Ἀπολλόδωρος ὁ Γελῶς ἐν Φιλαδέλφοις ἦ Ἀποκαρτεροῦντι φησιν κτλ. 2. καὶ init. add. Naber. Mnem. nov. VIII 427. Θηρίκλεια Porson. καὶ τορευτὰ Porson.] τορευταί (om. καὶ) Α.

3. ποτήρι' Naber.] ποτήρια. tetrametros (ἀργυρώματα | Θηρίκλεια — ποτήρια | ἕτερα constituerunt alii. Menand. 24 contulit Mein.

4

ἀλλὰ σχεδόν τι τὸ κεφάλαιον τῶν κακῶν
εἴρηκας· ἐν φιλαργυρίᾳ γὰρ πάντ' ἐνι.

Stobaeus Floril. 16, 11 Ἀπολλοδώρου Ἀποκαρτερῶν Α.
Cf. etiam Carystii fr. 3.

ΨΕΥΔΑΙΑΣ

I. e. *Aiax personatus*. cf. Ψευδηρακλῆς Pherecratis et Menandri. Mein. I 461.

5

μάχαιρα, λόγχη, στρωματεῦς

Pollux 10, 138 στρωματεῖς Ἀπολλόδωρος ὁ Γελῶς ἐν Ψευδαίαντι ἔφη κτλ. Phrynich. Epit. 401 στρωματεῦς ἀδόκιμον. στρωματόδεσμος ἄρχαῖον καὶ δόκιμον, ubi cf. Lobeck. et Antiphan. 38. Alexid. 115, 3. *adparatus militaris recensetur*.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ Ο ΚΑΡΤΣΤΙΟΣ

ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ

Cf. quae ad Aristophanis *Amphiaraum* adnotavimus.

1

ἐμβαλόντες, ᾧ πονηρὲ σὺ,
εἰς σακκοπήραν αὐτὸν ἐπιθήσουσί που
ἐφ' ὑποξύγιον.

Pollux 10, 161 σακκοπήραν, ὡς εἴθισται τοῖς ἰδιώταις λέγειν, ἐν Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου Ἀμφιαράφ κτλ. ᾧ πονηρὲ σε | εἰς σακκοπήραν αὐτίκ' Mein.

ΑΝΤΕΤΕΡΓΕΤΩΝ

2

τοὺς στρωματεῖς ἔλλουν.

Pollux 10, 138 ὁ Καρύστιος Ἀπολλόδωρος ἐν Ἀντενεργετοῦντι κτλ.

ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΟΥΝΤΕΣ

3

σπουδάξω

... ἐπὶ τοῦ λίαν θέλω Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀποκαρτεροῦσιν.
Photius et Suidas, qui *Gecloum* nominat.

ΑΠΟΛΕΙΠΟΤΣΑ

4

τὴν ἐπωμίδα

πτύξας διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην.

Photius Epist. 156 p. 210 Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου . . . ἐροῆν περιπτύσσεσθαι μᾶλλον ἢ δυσχεραίνειν τῇ λέξει (ἐγκομβώσασθαι) . . . ὁ δὲ Καρύστιος ἐν Ἀπολειπούσῃ κτλ. Suidas ἐγκομβώσασθαι Ἀπολλόδωρος Καρυστίους ἀπολιποῦσι κτλ. Etymolog. m. 311, 3. 8 ἐγκόμβωμα ὁ δεσμός τῶν χειρῶν . . . Ἀπολλόδωρος κτλ. 1. ἐπωμίαν Phot. et Etym. m. Milleri (Mélanges 97). 2. πτύξασα Phot. Etym. Mill. Suid. διπλῶς Etym. (etiam Milleri). ἐκομβωσάμην BE Med. Suid. — Pollux 4, 119 τῇ τῶν δούλων ἐξωμίδι καὶ ἱματίδιον τι πρόσκειται λευκόν, ὃ ἐγκόμβωμα λέγεται. fuit enim et ἐξωμίς (Poll. 4, 118. 7, 47) et ἐπωμίς (γυναικῶν Poll. 7, 49). cf. Becker. Charikl.² III 161 sq. 178. 9.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΔΙΟΠΟΙΟΣ

5

ὦ πάντες ἄνθρωποι, τί τὸ ζῆν ἠδέως
παρέντες ἐπιμελεῖσθε τοῦ κακῶς ποιεῖν
πολεμοῦντες ἀλλήλους; πότερα πρὸς τῶν θεῶν
ἐπιστατεῖ τις τοῦ βίου νυνὶ τύχη
5 ἄγροικος ἡμῶν, οὐδὲ παιδείαν ὄλας
εἰδόντα, τί τὸ κακόν ποτ' ἢ τί τὰ γαθὸν
ἔστ' ἀγνοοῦσα παντελῶς εἰκῆ τέ πως
ἡμᾶς κυλίνδουσ' ὄντιν' ἂν τύχη τρόπον;
οἴμαί γε· πῶς γὰρ μᾶλλον ἂν προείλετο
10 Ἕλλην ἀληθῶς οὔσα λεπομένους ὄρᾶν
αὐτοὺς ὑφ' αὐτῶν καὶ καταπίπτοντας νεκρούς,
ἔξον ἰλαροὺς παίζοντας ὑποπεπωκότας
αὐλουμένους σποδεῖν; λέγ' αὐτῇ, γλυκυτάτη,
ἔλεγχ' ἄγροικον οὔσαν ἡμῶν τὴν τύχην.

- 15 οὐ τοῦτο τὸ ζῆν ἔστι τὸν καλούμενον
 θεῶν ἀληθῶς βίον. ὕψω δ' ἠδίονα
 τὰ πράγματ' ἐν ταῖς πόλεσιν ἦν ἂν ἢ τὰ νῦν,
 εἰ μεταβαλόντες τὸν βίον διήγομεν·
 πίνειν Ἀθηναίους ἅπαντας τοὺς μέχρι
 20 ἑτῶν τριάκοντ', ἐξιέναι τοὺς ἱππέας
 ἐπὶ κῶμον εἰς Κόρινθον ἡμέρας δέκα,
 στεφάνους ἔχοντας καὶ μύρον πρὸς ἡμέρας,
 τοὺς τὴν δάφανον πωλοῦντας ἔψειν Μεγαρέων,
 εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιέναι τοὺς συμμάχους,
 25 κεραννύναι τὸν οἶνον Εὐβοῆς. τρυφή
 καὶ βίος ἀληθῶς. ἀλλ' ἀπαιδεύτῳ τύχῃ
 δουλεύομεν.

Athenaeus 7, 280 de Ἀπολλόδωρος ὁ Καρύστιος ἐν Γραμματιδιοποιῶ (περὶ τῆς τύχης) πάντες — τύχην (14). καὶ προελθὼν· οὐ τοῦτο κτλ. v. 10 Eustathius 1077, 31 ἔστι κοινὸν καὶ τὸ Ἑλλην, ὡς δηλοῖ τὸ Ἑλλην ἀληθῶς οὐσα', ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κείται περὶ τῆς τύχης.

2. κακῶς C] καλῶς A. 5. οὐδὲ Mein.] οὔτε. 6. ποτ' ἢ τί Erfurdt. Obs. 461] ἢ τί ποτ' ἢ τί A. ἢ τι τὸ κακόν, ἢ τί ποτε C. 9. πῶς Iacobs. Add. Ath. 163] τίς. 12. ὑποπεπωκότας C] ὑποπεπιωκότας A. 13. σποδεῖν K.] ὠδει A. τί δεῖ λέγειν ὦ γλ. Iacobs. κηλουμένους ῥῶδῃ Mein. Anal. Ath. 125. at opus est infinitivo qui pendeat ab ἐξόν. 15. τὸν καλ. Schweigh.] τὸ καλ. 17. ἢ Musur.] ἦν A. ἦ P. 18. μεταβάλλοντες A. corr. Cas. 19. interpunctionem post ἅπαντας del. H. Iacobi V 113. 20. τοὺς Dindf.] τοὺς δ' A. 23. ἐλθεῖν Μεγαρέας Grotius. 25. fortasse Εὐβοῆς. B. τρυφή et 26. A. ἀλλ' Kaibel., quod nequaquam necessarium est.

3. ἀλλήλους pendet a κακῶς ποιεῖν. 9. *'nam si graeca esset Fortuna nostra, non barbara, quomodo quaeso mallet nos pereuntes videre?'* 10. Ἑλλην, cf. Philem. 55. Bekker. Anecd. 51, 5 λέπειν· τὸ ἐκδέρειν μαστιγοῦντα. itaque non opus emendatione Naberi οὐσ' ἀπολλυμένους Mnem. nov. VIII 428. 13. cf. Arist. Eccl. 942. 1016. Philetaer. 18 καλόν γ' ἔστ' ἀποθανεῖν ἀλούμενον· τοῦτοις ἐν ἔξῳ γὰρ μόνοις ἀφροδισιάζειν ἔστιν. γλυκνυτάτῃ] deam aliquam, Pacem vel Γεωργίαν, adpellari arbitratum Mein. 15. cf. Menand. 190 et Terent. Andr. 5, 5, 3. 22. *'vel ante solis ortum comisandum esse dicit'*. Mein. 23. *'brassicam qui venalem adportent Megarenses melius ipsos eam coquere et vesci. constat enim Megarenses quidquid ad vitam sustentandam pertineret Athenas*

adportasse, ipsos autem fere tenui victu contentos fuisse. Arist. Ach. 729 sq.' Mein. 25. cum ipse poeta sit Carystius, non mirum est tam lepidum popularibus ministerium delegari.

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Calumniator significatur vel *calumniatrix*. cf. Menand. 878. Mein. I 463. Διάβολος est etiam Nicostrati.

6

καὶ κλήεθ' ἡ θύρα μοχλοῖς· ἀλλ' οὐδὲ εἶς
τέκτων ὀχυρὰν οὕτως ἐποίησεν θύραν,
δι' ἧς γαλῆ καὶ μοιχὸς οὐκ εἰσέρχεται.

Stobaeus Floril. 6, 28 Ἀπολλόδωρος A. *Apollo-dori in Calumniatore* Gesner. in mrg. et Grot. cf. Mein. I 463. — 1. καὶ om. A. κλήεθ' K.] κλείεθ'. κατακλείεθ' Bothius. κεκλείεθ' Naber. Mnem. nov. VIII 428. 3. εἰσδύσεται Mein. Stob. III LVI. εἰσερπύσει Nauck.

7

μέγα,

ὦ Φορμίων, γλωττόκομον· οὐκ ὀφθαλμιῶ.

Pollux 10, 154 ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγελίου γλωττοκομεῖον (γλωττόκομον Nunnesius) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἔστιν εὐρεῖν, ὡς . . . ἐν Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου Διαβόλω κτλ. μέγ' ὁ Φορμίων κτλ. (uno versu) Lobeck. ὀφθαλμιῶ Iungermann.] ὀφθαλμιῶ. — cf. Timocl. 2. Phrynich. Ecl. 98 γλωσσόκομον· τὸν μὲν τύπον καὶ τὴν θέσιν ὑπ' ἀρχαίων ἔχει, διεφθαρμένως δὲ λέγεται ὑπὸ τῶν πολλῶν. ἐχρῆν γὰρ γλωττοκομεῖον λέγειν, ὥσπερ ἀμέλει οἱ ἀρχαῖοι. Bekker. Anecd. 32, 28 γλωττοκομεῖον . . . καλοῦσι δ' αὐτὸ οἱ ἀμαθεῖς γλωσσόκομον. de *Phormione* opinionem Meinekii exscripsimus ad titulum Ἐπιδικαζομένου extr.

ΕΚΤΡΑ

Vita Terentii Mai. p. 38 *fabulae eius* (Terentii) *exstant quatuor e Menandro translatae . . . duae ex Apollodoro Caricio* (scr. Carystio), *Hecyra et Phormio*. cf. Ihne Quaest. Ter. p. 41. Didasc. Ter. Hec. Pighiana *tota graeca Apollodoru* (non *Menandru*). cf. Mein. I 464.

8

ὀλίγαις ἐραστῆς γέγον' ἐταίραισιν, Σύρα,
βέβαιος.

Terentius Hecyr. 1, 1, 1 *per pól quam paucos réperias mere-*

trícibus fidélis euentire amatorés, Syra. ubi Donatus quídam non paucos sed paucis legunt. sic enim Apollodorus ἀλλα ΙΧΗΡΑΣ ΤΗC rei IONHNC ΘΗΡΑΙCΚΙ ΡΑγγυβαίωC. corr. Bentleyus. cf. Cobet. N. 1. 123.

9

σύ με παντάπασιν ἤγησαι λίθον.

Terentius 2, 1, 17 *tu inquam, mulier, quae me omnino lapidem, non hominem putas. Donatus ἐν ἤθει. sic Apollodorus σύ με παντάπασιν εΗCAY λίθον. corr. Cobet.*

10

οἱ γὰρ ἀτυχοῦντες τὸν χρόνον κερδαίνομεν,
(δόσον ἂν ἀγνοῶ) μεν ἠτυχηκότες.

Terentius 3, 1, 6 *nám nos omnes, quibus est alicunde aliquis obiectus labos, omne quod est interea tempus, prius quam id rescitumst lucrost. Donatus totum Apollodori est, qui sic ait ΟΙΓΑΡ ΑCΙCΟΥΝΙΕC ΤΟΝ χρω CΝΟΦ ΔιεΝΤΙΚΗΚΟΤΗC. emendavit et supplevit Cobet.*

11

οὕτως ἕκαστός ἐστι παρὰ τὰ πράγματα
ἢ σεμνός ἢ ταπεινός.

Terentius 3, 3, 20 *omnibus nobis ut res dant sese, ita magni atque humiles sumus. Donatus οὕτως ἕκαστος διὰ τὰ πράγματα σεμνός ἦν καὶ ταπεινός. 1. οὕτως] ἡμῶν Cobet., Terentium secutus. ἐστι add. Mein. παρὰ Cobet.] διὰ.*

12

Μυκόνιος φαλακρός

Terentius 3, 4, 26 *magnus, rubicundus, crispus, crassus, caesius. Donatus imperite Terentium de Myconio crispum dixisse aiunt, cum Apollodorus calvum dixerit, quod proprium Myconiis est . . . unde etiam proverbium graecum Μυκόνιος φαλακρός. nihil de eo proverbio paroemiographi. sed Strabo 10, 487 τοὺς φαλακροὺς τινες Μυκονίους καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζειν τῇ νήσῳ.*

ENNEA

Titulus corruptus. Ἐνναία (i. e. mulier Ennaea) vel Νεμέα (meretrix) Meinek. I 464.

13

μαρσίπιόν τι μικρόν

Pollux 10, 152 εἰ δὲ καὶ τῷ μαρσιπῶ τις χρῆσθαι βούλοιο, βοηθήσει αὐτῷ Ἀπολλόδορος ὁ Καρύστιος εἰπὼν ἐν τῇ Ἑννέα κτλ.

ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ

Terentius Phorm. prol. 24 *adportó novam Epidicazomenon quám vocant comoédiam Graeci, Latini Phórmionem nóminant, quia primas partis qui aget is erit Phórmio parasitus, per quem res geretur máxime.* et Didascalia graeca *Apollodoru Epidicazomenos.* Ἐπιδικαζομένη Bentl. Ἐπιδικαζόμενον si inscripsit Apollodorus, fecit hoc propter Phormionem, qui se paternum Phanii amicum simularet ideoque *causa virginis suscepta* Antiphonem in iudicio cogeret ut illam matrimonio sibi iungeret. cf. Meier. Att. Proc. 462, 56. sin Ἐπιδικαζομένην inscripsit, id propter Phanium fecisse putandus est, quae intercedente Phormione cogeret Antiphonem ut se uxorem duceret. *Phormionis* parasiti nomen non fictum, sed e rei veritate ductum fuisse conligas ex Athen. 6, 244 f Ἀριστόδημος . . . παρασίτους ἀναγράφει . . . Σελεύκου Φορμίωνα. neque alius videtur Phormio fuisse is quem in Διαβόλω induxit Apollodorus.' Mein. I 465. 6. fuerunt fabulae cognomines Philemonis, Diphili, Anaxippi.

14

Terentius Phorm. 1, 1, 14 *porro autem alio (munere Geta ferietur), ubi erit puero natalis dies; ubi initiabunt.* Donatus *Terentius, inquit, Apollodorum sequitur, apud quem legitur in insula Samo thracum a certo tempore pueros initiari, more Atheniensium.*

15

Terentius 1, 2, 37 *nos otiosi operam dabamus Phaédriac.* Donatus adfert verba Apollodori ΝΑΛΚΕΙΣ δε σιωεμαλι μεΟΑ. 'codex Antverpensis αναλκεις δε συννεμαμωα εναργης δε συνεπιμελομεθα. i. e. συνεπεμελούμεθα.' Mein. cf. Dziatzko Mus. Rhen. XXXI 371. *ναλκεις]* ἐν λέσχῃ Ellis Journ. philol. X 21.

16

Terentius 1,2,41 *intervenit aduléscens quidam lácrumans.* Donatus *Apollodorus tonsorem ipsum muntium facit, qui dicat se mper puellae comam ob luctum abstulisse: quod scio (seito?) mutasse Terentium, ne externis moribus spectatorem Romanum offenderet.*

17

Terentius 3, 1, 18 *quántum metuist mihi, videre huc sálvom nunc patruóm, Geta.* Donatus *non optat salvum patrum venire*

secundum Apollodorum, et ostendit non congruere salutem eius cum commodo suo.

18

Terentius 3, 2, 21 *immo id quod aiunt auribus teneo lupum. nam neque quo pacto a me amittam neque uti retineam scio.* Donatus 'fortasse ex Apollodoro' (Mein.) τῶν ὠτων ἔχω τὸν λύκον· οὐτ' ἔχειν, οὐτ' ἀφεῖναι δύναμαι. Aristaenet. Epist. 2, 3 extr. ἐγὼ γὰρ τὸν λ. τῶν ὠτων ἔχω, ὃν οὔτε κατέχειν ἐπὶ πολὺ δυνατόν, οὔτε μὴν ἀκίνδυνον ἀφεῖναι. Macar. 8, 44 τὸν λύκον τῶν ὠτων ἔχειν· ἐπὶ τῶν ἐν κινδύνῳ καθεστώτων· οὔτε γὰρ κατέχειν οἶδόν τε οὔτε ἀφεῖναι ἀκίνδυνον. itaque Apollodorus videtur scripsisse τὸν γὰρ λύκον πως, φασί, τῶν ὠτων ἔχω, | ὃν οὔτε κατέχειν χερσὶ δυνατόν οὔτε μὴν ἀσφαλὲς ἀφεῖναι. cf. Mus. Rhen. XXXXIII 35.

19

Terentius 3, 3, 29 *solus est homo amico amicus.* Donatus ex Apollodoro μόνος ἐπίσταται φιλεῖν φίλους. μόνος φιλεῖν γὰρ τοὺς φίλους ἐπίσταται Guyetus.

20

Terentius 4, 1, 9 *senectus ipsast morbus.* Donatus ex Apollodoro τὸ γῆρας ἐστὶν αὐτὸ νόσημα. eadem verba sine auctoris nomine Hensio teste exstant in Vossiano cod. Stobaei fol. 69 r. in mrg. sup. m. 5.

21

Terentius 4, 1, 21 *nam ego meorum solus sum meus.* Donatus ex Apollodoro ἐγὼ γὰρ εἰμι μόνος τῶν ἐμῶν ἐμός. ἐγὼ γὰρ εἰμι τῶν ἐμῶν ἐμός μόνος Guyetus. ἐγὼ μόνος γὰρ εἰμι τῶν ἐμῶν ἐμός Grotius. Priscianus 17, 110 *Persius* (5, 88) *'vindicta postquam meus a praetore recessi' et Euripides* (fr. 993 N.) ἐγὼ δ' ἐμός εἰμι.

22

Terentius 4, 3, 41 *parvi re tulit non suscepisse: inventast quae dotem petat.* Donatus in graeca fabula senex hoc dicit, quid interest me non suscepisse filiam, si modo dos dabitur alienae?

23

μυρίας δίκας

Donatus ex Apollodoro ad Terent. 4, 3, 63 *sescentas proinde scribito iam mihi dicas.*

Praeterea Apollodorus a Donato commemoratur ad 2, 1, 51 et 2, 2, 25. — cf. etiam adesp. 891.

ΙΕΡΕΙΑ

Geloo adsignant Suidas et Eudocia. Mein. I 460. — Σφαττομένην Meinekius I 466 prioribus poetae fabulis adnumerat, quod Chaerephon parasitus Olymp. 120 vix superarit. quod si verum est et in fr. 24 καινόν Χαιρεφῶντα recte interpretantur *alterum quendam Chaerephontem*, prioris quasi successorem, adparet Ἰέρειαν post Ol. 120 scriptam esse. contra si Casauboni emendatio probatur, etiam Ἰέρεια inter primas Apollodori comoedias referenda est.

24

καινόν γέ φασι Χαιρεφῶντ' ἐν τοῖς γάμοις
ὡς τὸν Ὀφέλαν ἄκλητον εἰσδεδυκέναι.
σπυρίδα λαβῶν γὰρ καὶ στέφανον, ὡς ἦν σκότος,
φάσκων παρὰ τῆς νύμφης ὁ τὰς ὕρνευς φέρων
ἢ ἤκειν, δεδείπνηχ', ὡς ἔοικεν, εἰσπεσῶν.

Athenaeus 6, 243 d Ἀπολλόδωρος ὁ Καρύστιος ἐν Ἰερείᾳ κτλ. 1. καινόν] καὶ νῦν Casaub. 4. νῦν φησοτας A. ὕρνευ Mein. in Athen. cf. Menandr. 167. 8. 5. δεδείπνηχ' ὡς Casaub.] δεδειπνηκῶς A.

si καινόν scripsit poeta, 'nomen hominis in superioribus indicatum fuisse probabile est'. Mein. *Ophelas* fortasse est praefectus Alexandri m. postea Cyrene potitus, quem Diodorus Siculus narrat cum Agathocle Carthaginensibus bellum intulisse, sed prope urbem contentione orta ab Agathocle inpugnatum occidisse. Diod. 20, 41. 2. idem 20, 40 πρὸς Ἀθηναίους περὶ συμμαχίας διεπέμπετο (Ὀφέλλας), γεγαμηκῶς Εὐθυδίκην τὴν Μιλτιάδου θυγατέρα τοῦ τὴν προσηγορίαν (ἄνα) φέροντος εἰς τὸν στρατηγήσαντα τῶν ἐν Μαραθῶνι. διὰ δὴ ταύτην τὴν ἐπιγαμίαν καὶ τὴν ἄλλην σπουδὴν ὑπῆρχεν ἀποδεδεγμένος εἰς τὴν πόλιν. eas ipsas nuptias fortasse significat Apollodorus: quamquam temporum rationes ei coniecturae non admodum videntur favere.

ΠΡΟΙΚΙΖΟΜΕΝΗ Η ΙΜΑΤΙΟΠΩΛΙΣ

Philoxen. gloss. προικίζω *doto* (Diod. Sic. 16, 55). προικίζομένη *dotanda*. Mein. I 466.

25

πλὴν τό γ' οἰνάριον πάνν
ἦν ὀξὺ καὶ πονηρόν, ὥστ' ἤσχυνόμην.
τὰ λοιπὰ μὲν γὰρ ὄξαλειους χωρία
συνκᾶς φέρει, τοῦμὸν δὲ καὶ τὰς ἀμπέλους.

Athenaeus 3, 76 a ὀξαλείων δὲ σύκων οὕτως καλουμένων μνημονεύει Ἑρακλέων ὁ Ἐφέσιος καὶ Νικάνδρος ὁ Θουατειρηνός, παρατιθέμενοι Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου ἐκ δράματος Προικιζομένης (ἢ add. Schweigh.) Ἰματιοπώλιδος τάδε κτλ. v. 1. 2 Eustathius 1910, 23 χρῆσις δὲ τοιούτου ὀξέος, ὡς φησιν Ἀθήναιος, παρὰ Ἑρακλέωνι ἐν τῷ ἑὸν οἰνάριον — πονηρόν.' v. 3 Photius ὀξάλειοι· συναῖ τινες. 1. γ' add. Dindf. 3. ὀξαλείους Dindf.] τοξαλείους A. 4. συναῖ ἄς A.

ΣΦΑΤΤΟΜΕΝΗ

Cf. quae ad Ἰέριαν supra adnotavimus.

26

καλῶ δ' Ἄρη Νίκην τ' ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς,
καλῶ δὲ Χαιρεφῶντα· κἂν γὰρ μὴ καλῶ,
ἄκλητος ἦξει.

Athenaeus 6, 243 e Ἀπολλόδωρος ὁ Καρύστιος ... ἐν Σφαττομένη κτλ. 1. Ἄρη Dindf.] Ἄρην A. — ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς ridicule, tamquam ad expeditionem bellicam proficiscatur. videtur enim Pyrgopolinices aliquis nuptias celebrans pristinae disciplinae memor etiam Martem et Victoriam ad sacrificium invitare.

ΑΔΗΛΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

27

οἶδ' ὅτι καλοῦμεν θάφανον, ὑμεῖς δ' οἱ ξένοι
κράμβην· γυναιξὶ διαφέρειν οἶει δέ τι;

Athenaeus 1, 34 d ὅτι τὴν κράμβην θάφανον ἐκάουν οἱ παλαιοὶ Ἀπολλόδωρος δηλοῖ ὁ Καρύστιος κτλ. 1. οἶδ'] εἰ δ' BC. ὑμεῖς Dalecamp.] ἡμεῖς. 2. δέ τι K.] δὲ τί.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ

1

ἀπραγμόνως ζῆν ἠδύ· μακάριος βίος
καὶ σεμνός, ἂν ἢ μεθ' ἐτέρων ἀπραγμόνων.
ἐν θηρίοις δὲ καὶ πιθήκοις ὄντα δεῖ
εἶναι πίθηκον· ὡ ταλαιπώρον βίου.

Stobaeus Floril. 121, 13 Ἀπολλοδώρου Ἀδελφῶν Α. v. 3 est protasis: 'ubi vero inter bestias et simias necesse est esse simiam, vae cet.'

ΑΦΑΝΙΖΟΜΕΝΟΣ

2

. . . στρατιώτην ἔργον ἄχρι γήραος λαβεῖν
ἔστιν διητυχηκότ', ἂν μὴ δειλὸς ᾖ.

Stobaeus Floril. 53, 4 Ἀπολλοδώρου ἐξ Ἀφανιζομένου Α.

ΓΑΛΑΤΑΙ

Cf. Meinek. I 467. fuit Γαλάτης Posidippi, Γαλάτεια Nicocharis et Alexidis.

3

τοῖς γὰρ μεριμνῶσιν τε καὶ λυπουμένοις
ἅπανσα νύξ ἔοικε φαίνεσθαι μακρά.

Stobaeus Floril. 99, 26 Ἀπολλοδώρου Γάλακτος Α. in Galatis Gesner. λυπουμένοις τε καὶ μεριμνῶσιν Voss. Hens.

ΔΙΑΜΑΡΤΑΝΩΝ

Vel Διαμαρτάνοντες. Mein. I 466. 7. cf. fr. 5 et Archedici fab. cognom.

4

ὅτε μειράκιον ᾗν, τοὺς ἀώρους ἠλέουν,
νυκτὶ δ' ὅταν γέροντος ἐκφορὰν ἴδω,
κλάω· πρὸς ἐμὲ γὰρ ἔστι τοῦτ', ἐκείνο δ' οὐ.

Stobaeus Floril. 119, 14 Ἀπολλοδώρου ἐν Διαμαρτάνοντος Α. 3. κλαίω cod. τοῦτ', ἐκείνο δ' οὐ Dobr. Arist. p. 108] τοῦτο κείν' ὁδοῦ. τοῦτο, κείνο δ' οὐ Tyrwhitt. — 1. τοὺς ἀώρους ἠλέουν, ἐκφερομένοις vel θαπτομένους.

5

καθίσω

καθεδοῦμαι. Ἀπολέγων Διαμαρτανούση. Bekker. Anecd. 101, 1. Ἀπολλόδωρος Valeken. Diatr. 244. Διαμαρτάνουσι Mein. I 467.

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ

6

οὐ πανταχοῦ Φρύξι εἰμι· τοῦ ζῆν ᾗν ὀρώ
κρεῖττον τὸ μὴ ζῆν, χρήσομαι τῷ κρεῖττονι.

Stobaeus Floril. 121, 14 Ἀπολλοδώρου ἐκ Κιθαρωδοῦ A. 1. τοῦ] τήν A. ἦν] ἄν Mein. 2. κρεῖσσον cod. χρήσομαι A Voss. B] χρησόμεθα. Tertull. De anim. 279b comici Phrygas timidus inludunt. cf. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 122 (n. 44).

ΛΑΚΑΙΝΑ

7

μη καταφρόνει, Φιλῶν, ἐθῶν γεροντικῶν,
οἷς ἔνοχος, εἰς τὸ γῆρας ἄν ἔλθῃς, ἔσει.
ἀλλὰ μέγα τοῦθ' οἱ πατέρες ἡλαττώμεθα·
ὕμεις μὲν ὠνειδίσαι', ἐάν τι μὴ ποιῆ
ὅ πατήρ προθύμως, 'οὐ γέγονας αὐτὸς νέος;
τῷ δὲ πατρὶ πρὸς τὸν υἱόν, ἄν ἀγνωμονῆ,
οὐκ ἔστιν εἰπεῖν 'οὐ γέγονας αὐτὸς γέρον;

Stobaeus Floril. 116, 35 Ἀπολλοδώρου Λακαίνης A. 1. Φιλῶν Salmas. ap. Grot.] φιλεῖν. ἐθῶν Mein. Menandr. praef. xviii] ἐθῶν. 3. οἱ AB] οὐ. 4. ὕμεις AB] ἡμεῖς. 5. προθύμως Mein. Menandr. praef. xix] πρόθ' ὕμων AB. 5. et 7. αὐτὸς] καὐτὸς Cobet. N. I. 124 conl. Menandr. 363, 1. 6. ἄν Mein.] ἐάν. cum inique agit cum patre.

8

φυσικόν γε τοῦθ'· ἕκαστος ἐν ταῖς ἀτυχίαις
ἦδιστα πρὸς τοὺς ὁμοπαθεῖς ὀδύρεται.

Stobaeus Floril. 113, 7 Ἀπολλοδώρου ἐκ Λακαίνης A. 1. γε add. Mein. ἕκαστος Grot.] ἕκαστον. 2. πρὸς Grot.] τοῦθ' ὅς. τοῦθ' ὅ A. ὁμοιοπαθεῖς A. — φυσικόν, i. e. naturae consentaneum, ea significatione antiquioribus ignotum. cf. Mein. I 469.

ΠΑΙΔΙΟΝ

Cf. Mein. I 467. est Παιδίον etiam Menandri et Posidippi.

9

οὐδέποτε' ἀθυμεῖν τὸν κακῶς πράττοντα δεῖ,
ἄνθρωπος, τὰ βελτίω δὲ προσδοκᾶν ἀεὶ.

Stobaeus Floril. 110, 2 Ἀπολλοδώρου ἐκ Παίδων A. ἐν Παίδω Mein.

10

ταχύ γε στρατιώτης γέγονας ἀντ' ἑλευθέρου.

Stobaeus Floril. 53, 7 Ἀπολλοδώρου Παιδίου Vindob. Ἀπολλοδώρου Παιδίων A. Παιδίω Gaisf. γε] δὲ AB.

ΠΑΡΑΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΙ

Cf. Mein. I 467 et de verbo παραλογίζεσθαι Philem. 32. Aeschin. 1, 117 ἀπάτη τινὶ παραλογισάμενος ὑμᾶς. 2, 128 μεγάλα τὴν πόλιν παραλογίζεται.

11

οὐ δεῖ λέγειν γὰρ μακάριον τὸν χρήματα
ἔχοντα πλείστα, τὸν δὲ μὴ λυπούμενον.

Stobaeus Floril. 99, 17 Ἀπολλοδώρου Παραλογιζόμενοι A. 1. γὰρ add. Grot.

ΣΤΥΝΕΦΗΒΟΙ

12

σχιστὸν χιτωνίσκον τιν' ἐνδέδουκας;

Ammonius 133 σχισταί, τὰ ὑποδήματα . . . σχιστός δὲ ἀρσενικῶς χιτῶν γυναικεῖος. Ἀπολλοδώρος Συνεφήβοις κτλ. τιν' Scalig.] τινὰ. in exitu οὐ; add. Mein. ed. mai., nisi sint tetram. iamb. reliquiae. σὺν ἐφήβοις cod. Par.] ἐν ἐφήβοις. cf. Mein. I 467. — Pollux 7, 54 ὁ δὲ σχιστός χιτῶν περόναις κατὰ τοὺς ὤμους διεῖρτο καὶ πόρπη κατὰ τὰ στέφρα ἐνήπτο· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ὁ τῶν παρθένων οὕτω χιτωνίσκος, οὗ παραλύσαντες (-σασαι) ἄκρι τινὸς τὰς πτέρυγας ἐκ τῆς κάτω πέξης παρέφαινον τοὺς μηρούς.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

13

δεῖ τὸν ἀκροατὴν καὶ συνετὸν ὄντως κριτὴν
πρὸ τῶν λεγομένων τὸν βίον διασκοπεῖν,
ποιός τις ὁ λέγων καὶ πόθεν, καὶ τὴν ἀκμὴν
ἐκ παιδὸς αὐτοῦ πρὸς τί καταθέμενος.
5 αὐτοῦ προδότης κακός τε τῆς ὥρας φύλαξ·
μάλισθ' ὁ τοιοῦτος ἀνατρέπει πᾶσαν πόλιν.
οὐδὲν γὰρ αἰσχρόν ἐστιν αὐτὸν ἀποτυχεῖν.
πράττουσι πάντα· τὴν γὰρ αἰσχύνην πάλαι
πᾶσαν ἀπολωλέκασιν καθ' ἑτέρας θύρας.
10 ὅθεν ἐπιχειρεῖ πάντ' ἀπηρυσθριακότης
ἕκαστος αὐτῶν, πρὸς δὲ πάντ' ἐστὶν θρασύς,
ψεύδει, ἐπιορκεῖ, μαρτυρεῖ, δικορραφεῖ,

κλέπτει, τελωνεῖ, ραδιουργεῖ· τὸ δὲ πέρασ,
οὐ πόλιν ὄλην φυλὴν δὲ μαλακὸς ἀνατρέπει·
15 ἐπεὶ κατὰ μέρος τὰς πόλεις, ᾧ φίλε, θεῶ,
ὑπὸ Λαισποδιῶν γὰρ εἰσιν ἀνατετραμμένοι,
σκοπεῖ· νεῶν δὲ κατάλογον δόξεις μ' ἔρεῖν.

Stobaeus Floril. 46, 15 Ἀπολλοδώρου Α. 1. ὄντος Α. 2. τῶν λεγομένων Cobet. V. l.² 640. 1] τοῦ λεγομένου. cf. Mnem. VIII 128. 4. αὐτοῦ] εὐθύς Herwerd. Obs. crit. 101. an αὐτίκ' εἰς τί κτλ.? πρὸς τι καταθέμενος ut videtur Α. κατὰ θέμενος ὡς ὠνότου Β². κατατεθειμένος Mein. in Stob. πρὸς τί καταθέμενος λέγει (cum proceleusmatico) Cobet. scrib. potius καταθέμενος ἔχει. acristus enim in hac periphrasi non minus usitatus perfecto. ante v. 7 plura excidisse arbitratur Mein. Stob. III LXVII. 7. αὐτὸν] αὐτοῖς Gesner., quod deleta interpunctione (ut coniungantur αὐτοῖς πράττουσι) probat Mein. in Stob. αὐτοῖς ἀπὸ τύχης Madvig. Advers. crit. I 719. 10. ἀπηρ. Halm. Lect. Stob. 52] ἀπερ. 14. εἰ μὴ πόλιν, φυλὴν ὁ Gesner. (adversatur v. 6). φύρδην ὁ Iacobs. Addit. Athen. 25. ὄλην πόλιν, οὐ φ. Madvig. v. 14 suppositivum censens τὸ δὲ πέρασ, κατὰ μέρος αὐτὰς τὰς πόλεις, ᾧ φίλε, θεῶ, ὑπὸ Λαισπ. ὡς εἰσιν ἀνατετραμμένοι O. Hense Lect. Stob. 8. 9. atque ὡς εἰσιν etiam G. A. Hirschig. Ann. crit. 28. 15. θεῶ] Θεῶν Salmas., quod nomen hodie quidem apud comicos non exstat. 16. Λαισποδιῶν (sic pro — ἰῶν) Salmas.] λεπριδιῶν. λεσπριδιῶν Α. γὰρ εἰσιν Iacobs.] εἰσιν γὰρ. 17. νεῶν καταλόγων Β¹. ἐρεῖν] αἴρειν Α.

2. 'dicere videtur poeta quae vulgo ab hominibus de aliquo narrantur'. Mein. Stob. III LXVII. immo 'priusquam ea quae dicit probes vita oratoris examinanda est.' Aeschin. 1, 30 οὐκ ᾤετο δεῖν ὁ νομοθέτης τὸν ῥήτορα ἤκειν ἐπὶ τὸ βῆμα τῶν λόγων ἐπιμεληθέντα πρότερον ἄλλ' οὐ τοῦ βίου (cont. Cobet.). Aeschin. 1, 180 (Gell. 18, 3) confert H. Iacobi V cccxi. 5. Aeschin. 1, 182 εὐρὼν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διαφυλάξασαν μέγρι γάμον 'rem foedam verborum lenitate obumbrans' Cobet. Mnem. VIII 128. 9. ἑτέρας θύρας *prodicem* dicit. Plut. Mor. 645 e (Mein. V 113) τὴν διὰ τῶν ὧτων ἀποκλείει τρυφήν καὶ ἡδυπάθειαν τῇ ἀύλειφ, κατὰ τὰ ὄμματα καὶ τὰς ῥίνας ὥσπερ καθ' ἑτέρας θύρας ἐπεισάγων τῇ ψυχῇ. 17. tam multas numero urbes esse dicit, quae ab inpudicis hominibus eversae sint, ut oratione opus sit longiore quam Homeri navium catalogus fuerit, si quis omnes enumerare velit. scilicet in eis quae v. 17 sequebantur singulas civitates nominatim recensuerat.

5. protasis loco haec sunt: *si quis sui proditor est* cet. itaque post φύλαξ interpungendum erat. 7. scrib. οὐδὲν γὰρ αἰσχρόν ἐστιν αὐτοῖς ἀπὸ τύχης πράττουσι πάντα. *nihil est quod turpe eis videatur; sicuti fors fert, omnia agunt.* Lys. 21, 10 τοῦτο οὐκ

ἀπὸ τύχης ἐγένετο, ἀλλ' ἀπὸ παρασκευῆς τῆς ἐμῆς. Plat. Leg. 11, 920 d ἀπὸ τύχης ἀπροσδοκῆτου. 14. hic versus quamquam nihil continet quod non iam v. 6 dictum sit, tamen omitti non potest: nam verba τὸ δὲ πέρας non adhortationi (θεῶ) praemittuntur, sed conclusioni. φυλὴν sane ineptum est, φύρδην vero neque comicis usitatum neque sententiae aptum: nam ἄρδην ἀνατρέπειν, non φύρδην recte dicitur. fortasse οὐ πόλιν δμοῦ φίλοις ὁ μαλακὸς ἀνατρέπει; 15. θεῶ, ὑπὸ Α. θ' ὡς εἰσιν ἀνατ. σκοπεῖ.

14

εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσὶν φίλου,
 ἔστιν θεωρεῖν, Νικοφῶν, τὴν τοῦ φίλου
 εὐνοίαν εὐθύς εἰσιόντα τὰς θύρας.
 ὁ θυρωρὸς ἱλαρὸς πρῶτόν ἐστιν, ἢ κύων
 5 ἔσηνε καὶ προσῆλθ', ὑπαντήσας δέ τις
 δίφρον εὐθέως ἔθηκε, κἄν μηδεὶς λέγῃ
 μηδέν.

Athenaeus 1, 3 c κατὰ τὸν καμφοδιοποῖον Ἀπολλόδωρον κτλ. 3. εἰσιόντα BC] εἰσιόντι VL. 5. ἔσανε C 'sed a in ras.' Kaibel. atque ἔσηνε etiam posteriores. προσῆλθ' Mein.] προσῆλθεν. ὑπαντήσας δέ τις Grot. Excerpt. 807] ὑπάντησέ τις C. ὑπήντησεν δέ τις et 6. εὐθέως τ' Mein.

15

μισῶ τύχην συνοῦσαν ἀτυχεῖ σώματι·
 ὅστις γὰρ εὐπορῶν, παρὸν ζῆν ἠδέως,
 κακῶς διάγει, τί ἂν τις ἄλλ' ἢ τῇ τύχῃ
 μέμφοιτο, διότι δυστυχεῖ συνδυστυχεῖ.

Stobaeus Floril. 16, 2 Ἀπολλοδώρου Α. 3. τις] οὔτος K. 4. συντύχει Α¹. συνδυστυχεῖ Α² Β². σὺν τύχῃ NTrinc. — 'qui opibus instructus, quibus suaviter vivere possit, tamen morbo laborans vel alio malo infeliciter vivit, quid hic aliud quam Fortunae exprobrat, quod infelicis hominis infelicitatem una ferat?'

16

οὐκ οἶδ' ὅτω πέποιθας ἀργυρίῳ, πάτερ;
 ὁ καιρὸς ὁ τυχῶν τοῖς μὲν οὐ κεκτημένοις
 ἔδωκε, τῶν κεκτημένων δ' ἀφείλετο;

Stobaeus Floril. 105, 49 Ἀπολλοδώρου Α. 2. ὁ Mein.] ὁ. post

πέποιθας interpunxit et quae sequuntur per interrogationem ex-
tulit K. quo facto non opus est Bothii emendatione οὐκ οἶδ' ὅπως
πέποιθας ἀργυρίω.

17

χαλεπὸν τύχη 'στὶ πρόγμα, χαλεπὸν· ἀλλὰ δεῖ
αὐτὴν φέρειν κατὰ τρόπον ὥσπερ φορτίον.

Stobaeus Floril. 108, 36 Ἀπολλοδώρου Α. τύχη 'στὶ Porsonus]
τύχης τι. τύχης τὸ Β. τύχησι Vind. κατὰ τρόπον, cf. Antiphan. 39, 2.

18

χρόνον γὰρ εἰς τὰ πρόγματ' ἂν λάβῃς,
ἅπαντα λήξει καὶ κατασταλήσεται.

Stobaeus Floril. 29, 43 Ἀπολλοδώρου Trinc. ἀπολλοδό⁷ Vindob.
deest ecloga in A. 1. βραχύν in exitu add. Vind. et B². χρόνον
γὰρ ἱκανὸν Grot. ms. ἂν Mein.] ἔαν. 2. κατασταλήσεται *sedabitur*.
verbum philosophis in tali re usitatum.

19

μάστιγος οὔσης ὄρκον οἰκέτη δίδως;

Stobaeus Floril. 27, 7 Ἀπολλοδώρου Α. οἰκέτη AB² Damasc.]
οὔκέτι.

20

ἐργοδοτῶν

ὡς κὰν τῆ συνηθεία. Ἀπολλόδωρος. Bekker. Anecd. 94, 5.
Phrynichus Epit. 344 ἐργοδότης οὐ κεῖται, τὸ δὲ ἐργοδοτεῖν παρά
τιμι τῶν νεωτέρων κωμωδῶν, οἷς καὶ αὐτοῖς οὐ πειστέον. cf. Lobeck.

21

μέλασμα

τὸ βάμμα τῆς κεφαλῆς. Ἀπολλόδωρος. Photius 255, 8. Poll.
2, 35 μέλασμα τὸ τῆς κόμης βάμμα.

22

θάξαι

ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν. οὕτως Ἀπολλόδωρος. Photius 483, 5.
Bekker. Anecd. 113, 12 θάξαι· ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν. Demosth. 54, 8
ὑποσκελίσαντες καὶ θάξαντες εἰς τὸν βόρβορον.

23

συντύχημα

συντυχία. οὕτως Ἀπολλόδωρος. Photius. ἀπόλλων cod. corr. Porson.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΨΕΥΔΕΠΙΓΡΑΦΑ

24

Quos Stobaeus Floril. 105, 51 servavit tredecim versus τραγικὸν ἐπεισόδιον inscribens (fr. adesp. 462 N.), eos Arsenius (Apostol. 15, 95 a) Ἀπολλοδώρου esse unde compererit non adparet. apud Stobaeum lemma deest in Trinc. et ecl. 49 Apollodori est (fr. 16). fortasse Arsenius codice utebatur, in quo ecl. 50 deesset et 51 lemme careret. non esse comici constat.

25

Etymolog. Gud. 342, 35 κράδη· ἡ συκῆ... Ὡρος τῷ Θηριπιδῆ ἔστι πατὴρ κύμινον καὶ μόνον οὐτ' ἀρχαῖων τοὺς θαλλοὺς τῶν κραιδῶν. Ritschelius De Orione p. 39 κράδη· ἡ συκῆ... Ὡρος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ Θηριπιδῆ· ἔστιν πατὴρ κύμινον (ἀῶν ἐσθίων) | μόνον οὐ ταριχεύων τε θαλλοὺς τῶν κραιδῶν. Meinekius (III 457. 8) solutam esse orationem censens τῷ Θ. ἔστι πατὴρ κύμινον πριών (vel κυμινοπρίστης) καὶ μόνον οὐ τ. τοὺς θ. τῶν κρ., Aleiphronis esse suspicatur. cf. etiam H. Iacobi V cccxii. Mein. III 641. res prorsus incerta est.

26

ἐγὼ γὰρ (ἔγωγ' ἄν Mein.) οὐ τὸν πλοῦτον ἰδοίμι ὅσος ἐστίν, ἀλλ' ὅστις αὐτὸν κέκτηται, εἰ ὑπέριτερός ἐστιν ἢ ἔχει.

Stobaeus Floril. 26, 3 τοῦ αὐτοῦ (Ἀπολλοδώρου 2) A. Apollodoro comico tribuentes Grotius et Iacobsius (Lect. Stob. 62) trimetros restituere conati sunt, infeliciter uterque. cod. Vindob. lemma τοῦ αὐτοῦ omittit: solutam esse orationem Meinekius intellexit III 456. Stob. I xxiv.

27

Athenaeus 11, 482 e κύμβα ποτήριον Ἀπολλοδώρου Παφίους (π φίους A). in his ne quis Apollodori comici fragmentum fabulaeque ignotae hucusque nomen delitescere opinetur, conf. 483a Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῷ Περὶ ἐτυμολογιῶν Παφίους τὸ ποτήριον καλεῖν κύμβαν (λέγει).

ΑΝΑΞΙΠΠΟΣ

Meinek. I 469. 70.

ΕΓΚΑΛΤΗΤΟΜΕΝΟΣ

Anthippus auctor comoediae dicitur Athen. 9, 403 e, sed correxerunt errorem librarii Valckenarius Eurip. Hipp. 265 et Pier-sonus Moer. 74.

1

Σόφρων Ἀκαρῶν καὶ Ῥόδιος Δαμόξενος
 ἐγένονθ' ἑαυτῶν συμμαθηταὶ τῆς τέχνης·
 ἐδίδασκε δ' αὐτοὺς Σικελιώτης Λάβδακος.
 οὗτοι τὰ μὲν παλαιὰ καὶ θρυλούμενα
 5 ἀρτύματ' ἐξήλειψαν ἐκ τῶν βυβλίων,
 καὶ τὴν θύραν ἠφάνισαν ἐκ τοῦ μέσου,
 οἶον λέγω κύμινον, ὄξος, σίλφιον,
 τυρόν, κορίαννον, οἷς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν
 ἐχοῖτο, πάντ' ἀφείλον εἶναι θ' ὑπέλαβον
 10 τὸν τοῖς τοιούτοις παντοπώλην χρώμενον.
 αὐτοὶ δ' ἔλαιον καὶ λοπάδα καινὴν, πάτερ,
 πῦρ τ' ὄξυν καὶ μὴ πολλάκις φνσώμενον
 ἐπόθουν· ἀπὸ τούτου πᾶν τὸ δεῖπνον εὐτρεπές.
 οὗτοί τε πρῶτοι δάκρυα καὶ πταρμόν πολλὸν
 15 ἀπὸ τῆς τραπέξης καὶ σίαλον ἀπήγαγον,
 τῶν τ' ἐσθιόντων ἀνεκάθηραν τοὺς πόρους.
 ὁ μὲν οὖν Ῥόδιος πῶν τιν' ἄλλην ἀπέθανεν·
 παρὰ τὴν φύσιν γὰρ τὸ ποτὸν ἦν· μάλ' εἰκότως.
 ὁ Σόφρων δὲ πᾶσαν τὴν Ἰωνίαν ἔχει,
 20 ἐμὸς γενόμενος, ὃ πάτερ, διδάσκαλος.
 καὐτὸς φιλοσοφῶ καταλιπεῖν συγγράμματα
 σπεύδων ἑμαντοῦ καινὰ τῆς τέχνης. Β. παπαῖ,
 ἐμὲ κατακόψεις, οὐχ ὃ θύειν μέλλομεν.
 Α. τὸν ὄρθρον ἐν ταῖς χερσὶ μ' ὕψει βυβλία
 25 ἔχοντα καὶ ζητοῦντα τὰ κατὰ τὴν τέχνην.
 οὐδὲν Διοδώρου διαφέρω τὰσπενδίου.
 γεύσω δ', ἐὰν βούλῃ, σὲ τῶν εὐρημένων.
 οὐ ταῦτ' ἀ προσάγω πᾶσιν ἀεὶ βρώματα

- τεταγμέν' εὐθύς ἐστὶ μοι πρὸς τὸν βίον·
 30 ἕτερ' ἐστὶ τοῖς ἐρῶσι καὶ τοῖς φιλοσόφοις
 καὶ τοῖς τελώναις. μειράκιον ἐρωμένην
 ἔχον πατρώαν οὐσίαν κατεσθίει·
 τούτῳ παρέθηκα σηπίας καὶ τευθίδας
 καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων,
 35 ἐμβαμματίοις γλαφυροῖσι κεχορηγημένα·
 ὁ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν οὐ δειπνητικός,
 πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιάν ἐστ' ἔχων.
 τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκα κωλῆν ἢ πόδας·
 ἀδηφάγον τὸ ζῷον εἰς ὑπερβολὴν
 40 ἔστιν. τελώνη γλαῦκον, ἔγγελον, σπάρου·
 ὅταν ἐγγὺς ἦ τῷ δ' ἢ σορός, ἀρτύω φακῆν
 καὶ τὸ περιδείπνον τοῦ βίου λαμπρὸν ποιῶ.
 τὰ τῶν γερόντων στόματα διαφορὰν ἔχει,
 νεωρότερα πολλῷ δ' ἐστὶν ἢ τὰ τῶν νέων.
 45 σίναπι παρατίθημι τούτοις, καὶ ποιῶ
 χυλοὺς ἐχομένους δριμύτητος, τὴν φύσιν
 ἵνα διεγείρας πνευματῶ τὸν ἀέρα.
 ἰδὼν τὸ πρόσωπον γνώσομ' οὗ ζητεῖ φαγεῖν
 ἕκαστος ὑμῶν.

Athenaeus 9, 403e τί τοιοῦτον ἐξεῦρεν ὁ παρὰ Ἀνθίπῳ τῷ κωμικῷ μάγειρος (ὃς add. Schweigh.) ἐν τῷ Ἐγκαλυπτομένῳ τοιάδε ὠγκώσατο (ὠγκήσατο A) κτλ. v. 8 Eustathius 1257, 34 κυμίνω καὶ ὄξει καὶ σιλφίῳ καὶ κοριάνῳ καὶ τοῖς τοιοῦτοις, ἀ δὴ ἀρτύματα Κρόνου παίζονται εἶναι. v. 31—37 Eustathius 1585, 61 δηλοῖ παρὰ Ἀθηναίῳ μάγειρος ἐμβαμμάτια καταλέγων καὶ ἰχθύδια κατασκευασθέντα μειρακίῳ ἐρωμένην ἔχοντι. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος, ὡς ὁ τοιοῦτος νέος ἐστὶν οὐ δειπνητικός, πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιάν ἐστ' ἔχων.

3. ἐδίδασκεν A. 6. θυῖαν (sine accentu) A. 9. ἐχρητο Herwerd. Obs. crit. 101] ἐχρητο. πάντ' ἀφείλον Dobr. Advers. II 323] πάντα φίλων το A. 10. τοιούτοις add. Dindf. 11. ἐλεόν τε Toup. 13. ἐπόθουν K.] ἐποίουν. 14. πρῶτοι C] πρῶτον A. 16. ἀνεκάθηραν C] ἀνεκάθαραν A. 18. B. μάλ' Kaibel. 24. χερσί μ' K.] χερσίν. 25. τὰ add. Casaub. 26. οὐθέν A. Διοδώρου Mein. Exerc. phil. II 9] χονδρευουσι A. τασπενδιου A. διαφέρουτ' Ἀστ. sublato puncto post τέγγην Mein. in Ath. 27. βούλη, σὲ Tyrwhitt. Toup. III 449] βούλησθε A. 28. αἰέ· βρώματα K.] αἰέ βρώματα. 32. πατρώαν Toup.] τὴν πατρώαν A. 38. κωλῆν ἢ Kaibel.] κωλέαν. cf. Euphron. 3.

Lob. Phryn. 78. 40. ἐστὶ τελωνη A. 41. ἦ τῷ δ' ἢ σορός K.] ἦν δὲ ὄδ' ὕστερος A. ἦ δ' ὁ σταυρός Dobr.: tamquam in cruce mori mos fuerit Atheniensium. ἦ δ' ὄδ' ἕτερος (ὁ θάνατος) Cobet. Mnem. III 321. 44. νωθρότερα Τουρ.] νωθρότατα A. 45. παρατίθημι σίναπι τούτοις A. transp. Casaub. (σ. τ. π.) et Mein. 48. οὗ Τουρ.] εἰ A. fortasse ὁ. ζητεῖ] ζητῆσει Herwerd. Obs. crit 102, nulla necessitate.

1. de Sophone cf. Bato 4, 4. Pollux 6, 70 πολλὰ ἂν εἴη τῶν περὶ τὴν ἡδοντικὴν σκευασίαν ἐξευρεῖν ἐκ τῶν ὀσοποιικῶν συγγραμμάτων Παντολέοντος καὶ Μιθαίου καὶ Ζωπυρίνου (Bat. 4, 6) καὶ Σόφωνος καὶ Ἠγησίππου καὶ Παξάμου καὶ Ἐπαιπέτου. συναριθμοῖτο δ' ἂν τούτοις Ἡρακλείδης τε ὁ Συρακόσιος καὶ Τυνδάριχος ὁ Σικωνίος (Bat. 4, 5) καὶ Σιμωννακτίδης ὁ Χῖος (Bat. 4, 4) καὶ Γλαῦκος ὁ Λοκρός. 4. θρυλούμενα, cf. Antiphan. 246, 2. 11. patrem appellat crum. 13. ἐπόθουν, i. e. nihil amplius desiderabant quam oleum cet. 16. πόρους, venas. cf. Damox. 2, 29 (Mein.). 18. 'non mirandum esse dicit hominem lenibus cibis adsuetum muria pota mortuum esse.' Mein. 22. καινὰ] fortasse κανόνα. Damox. 2, 15 τὸν Ἐπιμοῦρον κανόνα (διανεγνωκώς). 23. cf. Alexid. 173, 12 cum eis quae adnotavimus. 26. Athen. 4, 163d (ex Arcestrato) 'πρέπει. . . ὅποσοι τάδε μαρολογοῦσιν τοῖς λαχάνοις προσάγειν καὶ πρὸς Διόδωρον ἰόντας τὸν σοφὸν ἐγκρατέως μετ' ἐκείνου πυθαγορίζειν.' ἦν δὲ ὁ Διόδωρος οὗτος τὸ μὲν γένος Ἀσπένδιος, Πυθαγορικὸς δὲ δόξας εἶναι τῶν κυνικῶν τρόπον ἕξη, κομῶν καὶ ἡσπῶν καὶ ἀνυποδητῶν. et 163f Σωσικράτης. . . βαθεῖ πάγωνι χρησασθαι τὸν Διόδωρον ἰστορεῖ καὶ τρίβωνα ἀναλαβεῖν κόμην τε φορῆσαι, κατὰ τινα τύπον τὴν ἐπιτήδευσιν ταύτην εἰσαγαρόντα, τῶν πρὸ αὐτοῦ Πυθαγορικῶν λαμπροῶν τε ἐσθῆτι ἀμφιεννυμένων καὶ λουτροῖς καὶ ἀλείμμασι κοροῶν τε τῇ συνήθει χρωμένων. cf. Diog. L. 6, 13 et Mein. Anal. Ath. 78. gloriatur coquus tam acriter mane se arti studere, ut alter Diodorus esse videatur. 42. τὸ περιδείπνον hic 'die Henkersmahlzeit' (Mein.), non silicernium, quod proprie significat. λαμπρόν, ut Demetr. 6 τὴν τυραννικὴν φακῆν. 45. σίναπι, apud antiquiores νᾶπυ, Hehn Kulturpfl. 183. 4. Phrynich. Epit. 288 σίναπι οὐ λεπτέον, νᾶπυ δέ, ὅτι Ἀττικὸν καὶ δόκιμον. attamen σίναπιζεν Xenarch. 12. 47. 'ut excitata senum natura aerem corporibus inclusum suscitent.' Mein. conl. Erotian. 45, 2 Klein. ἀήρ. . . καὶ τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα, καὶ ἡ δι' ἕδρας δυσώδης πνοή, et Damox. 2, 28. πνευματῶ, ut Theophr. fr. 5, 40 (ὁ ξέφυρος) βορέου ἦττον ψυχρὸς διὰ τὸ ἀφ' ὕδατος πνευματουμένου καὶ μὴ χιόνος πνεῖν. Plut. Mor. 878 e πνευματούμενος (ὁ ἀήρ) κατὰ τὴν κίνησιν 'motu in ventum mutatus.' Meinekii πνευματιῶ (post ἴνα) quid sit nescio.

ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ

Cf. quae ad cognominem Apollodori Carystii fabulam adnotavimus.

2

ἔάν με κινῆς καὶ ποιήσης τὴν χολὴν
ἄπασαν ὥσπερ καλλιωνύμου ζέσαι,
ὄψει διαφέροντ' οὐδὲ ἐν ξιφίῳ κυνός.

Aelianus H. an. 13, 4 ἐπὶ τοῦ λοβοῦ τοῦ δεξιοῦ καθημένην ἔχει (ὁ καλλιωνύμος) χολὴν πολλήν . . . καὶ μαρτυρεῖ τούτοις . . . καὶ Ἀνάξιππος ἐν Ἐπιδικαζομένῳ κτλ. cf. Menand. 31. Polyb. 34, 2, 15 τοὺς γαλεώτας, [οὓς καὶ ξιφίᾶς λέγεσθαι καὶ κύνας (Strab. 1 p. 24 C.).

ΚΕΡΑΤΝΟΣ

Tituli ratio exponitur fr. 3. cf. Mein. I 438. 469. 70.

3

ὄρῳ γὰρ ἐκ παλαιίστρας τῶν φίλων
προσιόντα μοι Δάμιππον. Β. ἦ τοῦτον λέγεις,
τὸν πέτρινον; τοῦτον οἱ φίλοι καλοῦσί σοι
νυνὶ δι' ἀνδρείαν Κεραυνόν. Α. εἰκότως.
5 ἀβάτους ποιεῖν γὰρ τὰς τραπέζας οἶομαι
αὐτόν, κατασκήπτοντά γ' αὐταῖς τῇ γνάθῳ.

Athenaeus 10, 416f Ἀνάξιππος Κεραυνῶ κτλ. ἐν τούτοις ἐδήλωσεν ὁ κωμικός, δι' ὃ τι καὶ τὸ δρᾶμα Κεραυνὸν ἀπ' αὐτοῦ ἐπιγέγραφε. v. 4—6 Eustath. 862, 9 ἕτερος πολυφάγος Κεραυνὸς ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ κατὰ τινα ποιητὴν ἀβάτους ἐποίησε τὰς τραπέζας κατασκήπτων αὐταῖς τῇ γνάθῳ. 2. ἦ add. Schweigh. 3. τὸν πέτρινον τοῦτον οἱ φίλοι καλοῦσί σοι νυνὶ AC. τὸν . . . ὃν οἱ φίλοι κτλ. Elmsl. Eurip. Bacch. 10, dubitans de epitheto πέτρινον. τὸν πέτρινον; Β. οἶδ' ὃν Mein. Anal. Ath. 184, ubi οἶδα post interrogationem ἦ τοῦτον λέγεις non aptum videtur. fortasse τὸν κέδρινον; Α. αὐτόν τοῦτον ὃν καλοῦσί τοι κτλ. nam φίλοι ex v. 1 ortum videtur. τὸν κέδρινον, ut Chaerephon Socraticus adpellabatur ὁ θάψινος. 6. γ' om. Α. αὐταῖς C et Eust.] αὐτῇ Α. κατασκήπτοντα ταύταις Mein. in Ath. malim κατασκήπτοντ' ἐπ' αὐτάς. — cf. Aristophont. 3.

4

οἶμοι, φιλοσοφεῖς. ἀλλὰ τοὺς γε φιλοσόφους
ἐν τοῖς λόγοις φρονοῦντας εὐρίσκω μόνον,
ἐν τοῖσι δ' ἔργοις ὄντας ἀνοήτους ὄρῳ.

Athenaeus 13, 610f ἐμφανίζει ὁμῶν τὸ ἀνόητον Ἀνάξιππος ὁ κωμωδιοποιός, ἐν Κεραυνουμένῳ λέγων οὕτως κτλ. 1. γε Grot.

Excerpt. 863] τε Α. 2. μόνοις et 3. ἀνοήτους σφόδρα Herwerd. Obs. crit. 102.

5

ἀποτετύχηται

ἀντι τοῦ ἀποτέτευκται. Ἀνάξιππος Κεραυνῶ. Bekker. Anecd. 79, 5.

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ

6

ζωμήρουσιν φέροις· ὀβελίσκους δώδεκα·
κρεάγρην· θυϊαν· τυρόκνηστιν παιδικήν·
στελεόν· σκαφίδας τρεῖς· δορίδα· κοπίδας τέτταρας·
οὐ μὴ πρότερον οἴσεις, θεοῖσιν ἐχθρὸν σύ,
5 τὸ λεβήτιον· τὰκ τοῦ νίτρον· πάλιν ὑστερεῖς;
καὶ τὴν κύβηλιν τὴν ἀγωνιστηρίαν.

Athenaeus 4, 169b μαγειρικὰ σκευὴ καταριθμεῖται Ἀνάξιππος ἐν Κιθαρωδῶ ὄντως κτλ. Eustathius 872, 12 τυρόκνηστις μαγειρικὸν σκευὸς ἦν, καθὰ φησὶ (Ἀθήναιος), καὶ ἡ ζωμήρουσις καὶ οἱ ὀβελίσκοι καὶ ἡ κρεάγρην καὶ ἡ θυϊα καὶ ὁ στελεός καὶ αἱ κοπίδες καὶ ἡ κύβηλις καὶ ἡ χύτρα. 1. φέρ· οἶσ' Dobr. Adv. II 271. fortasse φέρ· εἶτ'. 2. θυϊαν Α. παιδικήν] παῖ, λύκον Mein. Anal. Ath. 80. at λύκος idem est ac κρεάγρην. Poll. 6, 88. παῖ, δίδου Herwerd. Obs. crit. 102. πελλίκην Nauck. 3. ἐλεόν Steph. δορίδα Cas.] διρίδα Α. om. C. 4. οὐ μὴ] οὐ δὴ Herwerd. Obs. crit. 103. οὐ μοι Κ. sententia per interrogationem efferenda. οἴσεις Villebrun.] νεύσεις. 6. τὰκ τοῦ νίτρον Mein.] κὰκ τοῦ λητρον Α. cf. Cobet. N. I. 180. 6. ἀγωνιστηρίαν] ταγμιστηρίαν Mein. in Ath.

3. στελεόν Schweighaeuserus interpretatur *lignum massae ferrinuccae extendendae et acquandae inserviens*. Photius στελεόν· τὸ τοῦ πελέκεως ξύλον. Hesych. στελεόν· οὐδετέρως· τὸ τοῦ πελέκκος ξύλον. contra Bekker. Anecd. 64, 9 στελεός· ἀρρενικῶς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. Poll. 6, 89 κοπίδα, μαχαίρας, δορίδας, αἷς ἔδερον ἢ ἐφ' ὧν, ἴσως δὲ καὶ τυρόκνηστιν, ἣν καὶ κύβηλιν καλοῦσιν. 10, 104 μαγειρικὰ δὲ καὶ κοπίδες καὶ μαχαίριδες καὶ δορίδες. Hesych. et Etym. m. 284, 13 δορίδες· μάχαιραι μαγειρικαὶ εἰς τὸ ἐνδείραι τὰ θύματα ἐπιτήδειοι. Eustath. 243, 6 δορίδες κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον μαγειρικαὶ τράπεζαι. 5. Hesych. τὰκ τοῦ νίτρον (τακτονίτον cod., emend. Pierson.)· τὰ τῶν μαγείρων ξηρὰ ἀρτύματα, διὰ τὸ ἔνθα καὶ τὸ νίτρον πωλεῖσθαι. itaque τὸ νίτρον ea fori pars est ubi νίτρον et cetera arida condimenta venibant. de κοπίδι cf. Aristoph. fr. 138. 6. κύβηλις est Cratin. 315. Philem. 13. eam neque ἀγωνιστηρίαν neque ταγμιστηρίαν intellego.

7

μυιοσόβην λαβὼν παράστηθ' ἐνθάδε.

Pollux 10, 94 τὴν μυιοσόβην. . . ἔστιν εἶρεῖν καὶ ἐν Ἀναξίππου Κιθαρωδῶ κτλ. initio καὶ add. Mein. sed multa alia (τὴν, σὺ δὲ) possunt suppleri.

ΦΡΕΑΡ

Cf. Diphili fabula cognominis.

8

σὺ δὲ τὴν μέλην, Συρίσκε, ταυτηνὶ λαβῶν
ἔνεγκον ἐπὶ τὸ μνήμ' ἐκείνη, μανθάνεις;
καὶ κατάχεον.

Athenaeus 11, 486ef μέλη. οὕτω καλεῖται τινα ποτήρια, ὧν μνημονεύει Ἀνάξιππος ἐν Φρέατι λέγων οὕτως κτλ. 2. ἔνεγκον Iacobs. Add. Ath. 269] ἔνεγκ' A. iubet nescio quis servum mulieri mortuae libationem ferre.

ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Meinek. I 471. 2. Droysen. Hellenism. I 500 n. 61. Wachsmuth. Athen. I 624 n. 2.

ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

Cf. Meinek. I 349. 472 et Diphil. 50. similes sunt Διονυσιάζουσαι Timoclis, Θεσμοφοριάζουσαι Aristophanis.

1

ἀναμασχαλιστήρας

Pollux 5, 100 (de ornatu muliebri) περὶ δὲ τοῖς στέροιναις αἰγίδας καὶ μασχαλιστήρας. καὶ ἀναμασχαλιστήρας Φιλιππίδης ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς ἐν Ἀδωνιαζούσαις. ἀναμασχαλιστήρας Bekker.] ἀναμασχαλιστήρ, ὡς. Hesychius ἀναμασχαλιστήρ· εἶδος γυναικείου κόσμου. ἀμφιμασχαλιστήρ (la pèlerine) Mein. ed. mai.

2

γυναι

ἀντὶ τοῦ γυναικῆς. Φιλιππίδης Ἀδωνιαζούσαις. Bekker. Anecd. 86, 12. cf. Pherecr. 91. dubitat de Philippide Nauck. Bullet. Petrop. XIII 360.

3

κατεύχεσθαι

ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀντὶ τοῦ εὐχεσθαι. Φιλίππιδος Ἀδωνιαζούσας.
Bekker. Anecd. 104, 26.

ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ

Cf. quae ad Aristophanis *Amphiarcaum* adnotavimus.

4

ὄστρε', ἀκαλήφρας καὶ λεπάδας παρέθηνέ μοι.

Athenaeus 3, 90 b τῆς μέντοι θαλασσίας ἀκαλήφης μνημονεύει καὶ Φιλίππιδος ἐν Ἀμφιαράῳ οὕτως κτλ. ὄστρε' Mein.] ὄστρε'. καὶ add. Dindf. παρέθηνέν Α,

ΑΝΑΝΕΟΤΣΑ

I. e. mulier quae Medeae instar magicis opinor artibus humanis corporibus florem aetatis reddere se posse profitebatur. in quo titulo cur offenderit Meinekius (I 472. 3) non video. Ἀνανεομένη fuit Philemonis.

5

ἔπειτ' ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ἦκ' ὄρχεις φέρων
πολλούς. τὰ μὲν οὖν γύναια τᾶλλ' ἠκίζετο,
ἢ δ' ἀνδροφόνος Γνάθαινα γελάσασα
καλοὶ γέ', φησὶν, οἱ νεφροί, νῆ τὴν φίλην
5 Δήμητρα.' καὶ δὴ ἀρπάσασα κατέπιεν,
ὥσθ' ὑπίους ὑπὸ τοῦ γέλωτος καταπεσεῖν.

Athenaeus 9, 384e καὶ ὄρχεις ἦσθιον, οὓς καὶ νεφροὺς ἐκάλον. Φιλίππιδος ἐν τῇ Ἀνανεώσει (i. e. Ἀνανεούσῃ) Γνάθαινης τῆς ἐταίρας τὸ γαστρομάργον ἐμφανίζων λέγει κτλ. Eustathius 1231, 41 δοκοῦσιν ἀστείως καὶ οἱ ὄρχεις νεφροὶ κληθῆναι παρὰ τῷ εἰπόντι τὸ ἦκεν ὄρχεις φέρων πολλούς. καὶ ἡ Γνάθαινα τῶν ἄλλων γυναικῶν ἀκίζομένων 'καλοὶ γέ' εἶπεν 'οἱ νεφροί' καὶ δύο κτλ. δῆλον οὖν ἐν τούτοις ὅτι οὐ κυριολεκτικῶς ἡ Γνάθαινα ἐλάλησεν, ἀλλ' ἐσεμνολόγησεν εὐφημότερον τοὺς ὄρχεις νεφροὺς διὰ τὰς αἰδουμένας γυναῖκας. 2. τᾶλλα ἀκίζετο (superscr. η) Α. ἦκ. C. 3. sic Α. γελάσασ' ἠδέως Porson. Γνάθαινα' ἀναγελάσασ', ἔγαν Jacobs. Addit. Athen. 204. ἀναγελάσασα δὴ Mein., ἀναγελάσασ' ἔμα idem in Ath. — de verbo ἀκίζεσθαι cf. Philem. 4, 14. narratio similis est illius, de qua dixi Herm. XXI 406 sq.

6

ἔλεγον ἐγὼ σοι μὴ γαμεῖν, ξῆν δ' ἠδέως.
 τὸ Πλάτωνος ἀγαθὸν δ' ἐστὶ τοῦτο, Φειδύλε,
 μὴ λαμβάνειν γυναῖκα, μηδὲ τῇ τύχῃ
 διὰ πλείονων αὐτὸν προβάλλειν πραγμάτων.

Stobaeus Floril. 68, 6 Φιλιππίδου Ἀνανεούσης A. 2. δ' add.
 A (supra ser.) Voss. Hens. B. Φειδύλε Mein. φειδύλε A Voss. Arsen.
 Gesn. mrg. φειδύλε A. Gaisf. 4. προβάλλειν A] παραβάλλειν. cf.
 Plat. Phaedr. 241e. — 1. ἠδέως] ἠθέω K. cf. Eupol. 332. Plat.
 Leg. 8, 840d. 9, 877e. 12, 947c. Ruhnk. Tim. 132. 3.

7

ὅταν δ' ἀμαρτάνῃς τι, χαῖρ' ἠττώμενος·
 μάλιστα γὰρ οὕτω σώζεται τὸ συμφέρον.

Stobaeus Floril. 1, 13 Φιλιππίδου Ἀνανεούσης cod. Ven. sec.
 Kirchhoff. (Mein. Stob. I III). *Philippid. in Ananecusa*. Gesner. deest
 ecl. in plerisque cod. 1. δ' add. Mein. — ἠττώμενος i. e. cedens.
 Lobeck. Soph. Ai. 1353.

8

ψωμοκολακεύων καὶ παρεισιδῶν ἀεί

Athenaeus 6, 262a Φιλιππίδης ἐν Ἀνανεώσει (i. e. Ἀνανεούση)
 κτλ. Bekker. Anecd. 116, 23 ψωμοκόλακες· Φιλιππίδης Ἀνανε[υ]ούση.
 Photius ψωμοκόλακες· Φιλιππίδης. cf. Aristoph. fr. 167.

ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ

Cf. quae ad Antiphanis fabulam cognominem (et fr. 39) ad-
 notavimus. Philippideae fabulae argumentum Meinekii versibus
 ultimis fr. 9 quodammodo inlustrari censet I 473.

9

ἀλλ' ἔλεος ἐμπέπτωκέ τίς μοι τῶν ὕλων,
 ὅταν ἀπορουμένους μὲν ἀνθρώπους ἴδω
 ἐλευθέρους, μαστιγίας δ' ἀπ' ἀργυροῦ
 πίνακος ἄγοντος μῦν τάριχος ἐνίοτε
 5 δυοῖν ὀβολῶν ἔσθοντας ἢ τριωβόλου,
 καὶ κάππαριν χαλκῶν τριῶν ἐν τρυβλίῳ
 ἄγοντι πεντήκοντα δραχμὰς ἀργυροῦ·
 πρότερον δὲ φιάλην ἦν ἀνακειμένην ἰδεῖν

ἐργῶδες. Β. ἀμέλει τοῦτο μὲν καὶ νῦν ἔτι·

10 ἂν γὰρ ἀναθῆ τις, εὐθὺς ἕτερος ἤρασαεν.

Athenaeus 6, 230a Φιλιππίδης δ' ἐν Ἀργυρίῳ ἀφανισμῶ ὡς φορτικῶ μὲνηται τοῦ τοιοῦτου (argenteorum vasorum usum dicit) καὶ σπανίου, ζηλουμένου δὲ ὑπὸ τινων νεοπλούτων μετοίκων κτλ. 1. μοί τις C. 3. ἀπ' Herwerd. Anal. crit. 44] ἐπ'. 5. δυεῖν A. ὀβολοῖν Dindf. 6. ἐν ἀργυρῶ et 7. τρυβλίῳ Roeper. — νεόπλουτοι isti metoeci vilissimis quidem cibis, quippe quibus adsuevissent, sed ex vasis argenteis ostentationis causa vesebantur. 5. ἔσθειν solus inter comicos in trimetro pro ἔσθειν usurpavit: nam Archipp. 20 dubiae est fidei. 8. ἀνακειμένην ambigue: in mensa domi propositam et dedicatam.

Cf. praeterea fr. 27 et 33.

ΑΥΛΟΙ

10

τοὺς δὲ πυριέφθα καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχων

Athenaeus 14, 658de πυριέφθων μνημονεύει (οὕτω δὲ καλεῖται τὸ πρῶτον γάλα) Φιλιππίδης ἐν Αὐλοῖς κτλ. λάχανα et αὐλοῖς A. in C nihil exstat nisi πυριέφθα (sic) δὲ καλεῖται παρὰ φιλιππίδῃ τὸ πρῶτον γάλα. Pollux 6, 54 Φιλιππίδης ἐν Αὐλοῖς καὶ πυριέφθα εἶρηκεν. unde Schweighauserus τὰ δὲ πυριέφθα κτλ. vel τοὺς δὲ πυριέφθα — ἔχειν. Poll. 1, 248 πυριάτη τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον πυριέφθον. Eustath. 1626, 4. Cratin. 142. Eubul. 74, 5.

ΒΑΣΑΝΙΖΟΜΕΝΗ

11

ἐπανακάμψαι

ἐπαναστρέψαι. Φιλιππίδης Βασανίζομένη. Bekker. Anecd. 92, 22.

[ΚΟΘΟΡΝΟΙ]

Cf. Philonid. 6, huius edit. I 255. Mein. I 103.

ΛΑΚΙΑΔΑΙ

Cf. Meinek. I 473. Hesych. Λακιάδαι· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἡφανίδας φέρων, ὃν ἐπιβοῶνται κατὰ τῶν μοιχῶν. Append. prov. 5, 43 ὃ Λακιάδαι· ἐπὶ τῶν μοιχῶν. δῆμος γὰρ τῆς Ἀττικῆς αἱ (οἱ) Λακιάδαι, ἐν ᾧ ἡφανίδες πολλοί, αἷς ἐχρῶντο κατὰ τῶν ληφθέντων μοιχῶν ἐνυβρίζοντες. cf. Mantiss. prov. 3, 50. Posidipp. 4. Bursian. Geogr. gr. I 326. 'solebant Athenienses cum moechum videbant exclamare ὃ Λακιάδαι, quo significabant opus esse ταῖς ἡφανίσιν.' Heins. ad Hesych.

12

κράτιστόν ἐστι τοῦτον ἐκτεμεῖν, γύναι,
τὸν δίφρον· ἄχρηστα παντελῶς τὰ σπαρτία·
ἕτερον δὲ καινὸν ἐμβαλεῖν αὐτῷ τόνον.

Pollux 10, 36 καὶ μὴν τό γε τῇ κλίνῃ ἢ τῷ σκίμποδι ἐντετα-
μένον, ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, σπάρτα, σπαρτία; τόνος, κειρία . . .
Φιλιππίδης ἐν Λακιάδαις κτλ. 2. παντελῶς τὰ σπαρτία] παντελῶς
οὕτως ἔχει τὰ σπάρτα C. cf. Arist. Av. 815. 16 cum interp.

13

ὀρθῶς γε τὴν ῥύμην ὄδοιπορήκαμεν.

Pollux 9, 38 τάχα δ' ἂν εὗροις καὶ ῥύμην (τὸν στενωπὸν)
εἰρημένην . . . Φιλιππίδου (εἰπόντος) . . . Λακιάδαις (sic Meurs. pro
Λακιάδης) κτλ. ὄδοιπεπορ. Mein. ὄδοιπορήκαμεν Dobr. Adv. I 578,
quod quid sit nescio. ὄδοιπορήσομεν Herwerd. Anal. crit. 34. 5.
cui numquam fuisse ὄδοιπεπόρηκα facile concedo, sed non magis
quid sit ῥύμην ὀρθῶς ὄδοιπορεῖν exputo. itaque scrib. ὄδοιπειποιή-
καμεν.

ΜΑΣΤΡΟΠΙΟΣ

14

ἀπόστασις

ἀντὶ τοῦ οἴνου ἀποθήκας ἔχουσα. Φιλιππίδης Μαστροπῶ. Bekker.
Anecd. 80, 32. Strabo 17, 794 εἶτα τὸ Καισάρ(ε)ιον καὶ τὸ Ἐμ-
πόριον καὶ ἀποστάσεις καὶ μετὰ ταῦτα τὰ νεώρια, ubi ἀποστάσεις
manifesto sunt horrea (Niederlagen, Speicher). apud Antatticistam
post ἀντὶ τοῦ videtur excidisse συνοικία vel aliquid simile.

ΟΛΥΝΘΙΑ

Cf. Meinek. I 341.

15

οὐ χαλεπὸν ἐστὶ τῷ κακῶς διακειμένῳ
εἰπεῖν τιν' ἐσθίοντα 'μὴ κακῶς ἔχε',
πάντη τ' ἐπιτιμᾶν οὐδὲν ἔργον μαχομένῳ,
αὐτὸν μάχεσθαι δ' οὐκέτ' ἐστὶ ῥάδιον.
5 ἕτερόν τι τὸ λέγειν ἐστὶ τοῦ πεπονθέναι.

Stobaeus Floril. 113, 17 Φιλίππου Ὀλυνθιακῶ Trinc. deest
in A. φιλιππῶ ὀλυνθῶ (alterum vocabulum in litura) Voss. Hens.
Philippides Olynthiaco Grot. 2. ἐσθίοντα] ἐσθθενούντα Thom. Mag.
p. 382b. εὐθθενούντα Bernard. τινὰ σθένοντα Meinek. at σθένειν

praeter formulam καθ' ὅσον ἂν σθένω (Arist. Plut. 912) comicis non videtur in usu fuisse. τιν' εὖ πράττοντα Cobet. Mnem. nov. II 450. facilius est τὸν εὖ ἔχοντα. 4. μάχεσθαι δ' Porson. Advers. 297] δὲ μάχεσθαι. οὐκέτ' Arsen.] οὐκ. 5. τὸ -- τοῦ Porson.] τοῦ — τὸ. ἔστιν ἔτερόν τι τοῦ λ. τὸ π. Nauck. Philol. VI 423. πεπονθέναι] πεποιηθέναι Both. versum 5 proscibit Herwerd. Anal. crit. 34.

ΣΥΝΕΚΠΛΕΟΥΣΑΙ

Sic Athenaei Συμπλεύσας et Pollucis Συνεκπλεύσαν coniungit Meinek. I 474.

16

ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδὲ ἔν.

B. ἔπειτα φρυσᾶν δυστυχῆς οὐκ ἠδύναω;

Athenaeus 15, 700c ἄλλοι δ' ἔφρασκον φανὸν λέγεσθαι τὴν λαμπάδα, οἱ δὲ τὴν ἐκ τιῶν ξύλων τετμημένων δέσμη. . . Φιλιππίδης Συμπλεύσας κτλ. Eustathius 1571, 13 φανὸς ἢ ἐκ ξύλων τετμημένων δέσμη. καὶ δηλοῖ αὐτὸ Φιλιππίδης ἐν τῷ 'ὁ φανὸς — οὐδέν' (sic). πρὸς ὃ λέγει ὁ ἀκούσας 'ἔπειτα — ἠδύναω'. καὶ ὅρα τὸ ὁ φανὸς οὐκ ἔφαινεν ἐτυμολογικῶς ῥηθέν. — altercantur inter se emptor et venditor.

17

ὅταν ἐξίης,

παραγώγιον ὧν ἂν ἐκφέρῃ σ' εἰσπράξομαι.

Pollux 9, 30 καὶ παραγώγιον τέλους ὄνομα, εἰ δεῖ πρὸς ἀπολογίαν πῆς κοινῆς χρήσεως παρῆχεσθαι τὸ ἐν τῇ Φιλιππίδου Συνεκπλεύσῃ εἰρημένον κτλ. 1. ἐξίης Cobet. N. l. 125] ἐξῆς. 2. ὧν add. Cobet. ἐκφέρῃ σ' Cobet.] ἐκφέρῃς. de sententia cf. Dionys. com. 3, 16. 17. paciscitur enim ianitor cum servo, ut furti partem ipse accipiat.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ

18

ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα,

Εὐριπίδου μνησθητι, καὶ ῥάων ἔσει.

'οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνήρ εὐδαιμονεῖ.'

εἶναι δ' ὑπόλαβε καὶ σὲ τῶν πολλῶν ἕνα.

Stobaeus Floril. 108, 10 Φιλιππίδου Φιλαδέλφων A. pro suis venditavit Michael Hamartolus Boissonad. Anecd. III 456. 2. ἔσει Mein.] ἔση. 3. Eurip. fr. 662 N. 4. νόμιζε δ' εἶναι Mich. Hamart. — 2. cf. Theopomp. com. 62, 5 et adesp. 478.

ΦΙΛΑΘΗΝΑΙΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 V 8 ἐπὶ Μνησιθέου παλαιᾷ Δάμων Φιλαθηναίῳ Φιλίππ[ίδου] et 12 ὑπε(ζοῖντο) Δάμων. de tempore fabulae repetitae cf. quae Koehlerus exposuit p. 403.

19

τοῖς συναμίνοις δ' ἀντὶ τοῦ φύκουσ ὄλον
τὸ πρόσωπον

Photius 547, 7 συνάμινα· τὰ μόρα. Φιλίππιδης Φιλαθηναίῳ κτλ. 2. ἐστὶ καταπεπλησμένον suppl. Mein., ἐστὶ καταπεπλασμένη coul. Arist. Eccl. 878 Herwerd. Obs. crit. 103. sic quoque duae syllabae desunt.

ΦΙΛΑΡΓΤΡΟΣ

20

πλακοῦντες, ἐπιδορπίσματ', φά, σήσαμα·
ὄλην λέγοντ' ἂν μ' ἐπιλείποι τὴν ἡμέραν.

Athenaeus 14, 640c τραγήματα Κράτης φησὶ Φιλίππιδην λέγειν ἐν Φιλαργύρῳ οὕτως κτλ. 2. λέγοντ' ἂν μ' Iacobs. Add. Ath. 339] λέγοντά με A. ἐπιλείποι A. pro quo male ἐπιλείποι VL. miror enim neminem vidisse contrario opus esse ὄλην λέγοντ' οὐκ ἂν ἐπιλείποι μ' ἡμέραν.

ΦΙΛΑΡΧΟΣ

21

μακρὸν ποιῶ

ἀντὶ τοῦ μηνύω. Φιλίππιδης Φιλάρχῳ. Bekker. Anecd. 108, 12. Photius et Suidas μακρὸν ποιῶ· ἀντὶ τοῦ μηνύω. οὕτω Φιλίππιδης. an Φιλαργύρῳ?

ΦΙΛΑΤΡΗΠΙΔΗΣ

Cf. Meinek. I 341. 474.

22

πόστην ὑφοδώσεις, παιδάριον, ῥύμην; B. τρίτην.
ὁ γὰρ στενωπὸς οὗτος ἐν Ἀθήνησιν ἦν.

Pollux 9, 38 τάχα δ' ἂν εὔροις καὶ ῥύμην εἰρημένην ... Φιλίππιδου (εἰπόντος) ἐν Φιλευριπίδῃ κτλ. sic Bekker. 1. ὑφοδώσεις Dobr. Adv. I 578] ὑφ' ὁδοῦ ὡς εἶναι. 2. ἐν Ἀθήνησιν] Λακιάδαισιν Dobr.: sequitur enim apud Pollucem καὶ Λακιάδαις (fr. 13). v. 2 Philippidi abiudicat Mein. — videtur nescio quis puerum viam monstrantem interrogare quotum angiportum ducturus sit. in v. 2 omnia obscura. fortasse ἐν ἐφοδοῖσιν ἦν. cf. Arist. Eccl. 1059.

οὗτος οἴεται περισπάσειν

κερμάτιον αὐτοῦ.

Pollux 9, 88 κέρματα ἄλλ' οὐ κέρμα λέγειν Ἀττικόν . . . εὔροι δ' ἂν τις αὐτὸ (τὸ κέρμα) καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥσπερ ἐν . . . τῷ Φιλίππου (Φιλίππιδου Bekker.) Φιλευριπίδη κτλ. in distinguendis versibus secutus cum Cobet. N. 1. 32. 3. Meinekios οἴεται | περισπ. κτλ. *opinatur nummulos ei se surrepturum esse.*

περικατάληπτος γίνομαι.

Φιλίππιδης Φιλευριπίδη. Bekker. Anecd. 112, 31. *circumcircaprehendor.*

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

ὁ τὸν ἐνιαυτὸν συντεμῶν εἰς μῆν' ἕνα,
ὁ τὴν ἀκρόπολιν πανδοκεῖον ὑπολαβὼν
καὶ τὰς ἐταίρας εἰσαγαγὼν τῇ παρθένῳ,
δι' ὃν ἀπέκασεν ἢ πάχνη τὰς ἀμπέλους,
5 δι' ὃν ἀσεβοῦνθ' ὁ πέπλος διερράγη μέσος,
τὰς τῶν θεῶν τιμὰς ποιοῦντ' ἀνθρωπίνας.
ταῦτα καταλύει δῆμον, οὐ κωμωδία.

v. 1 — 3 Plutarchus Demetr. 26, v. 4 — 7 Dem. 12. coniunxit Meinekios. incertum tamen est num continuo cohaeserint. Plut. 26 Φιλίππιδης τὸν Στρατοκλέα λοιδορῶν ἐποίησεν 'ὁ τὸν — ἕνα', καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ Παρθενῶνι κατασκευασέως 'ὁ τὴν — παρθένῳ' et 12 διὸ καὶ Φιλίππιδης ἐχθρὸς ὦν τοῦ Στρατοκλέους ἐν κωμωδίᾳ πρὸς αὐτὸν ἐποίησε ταῦτα δι' ὃν ἀπέκασεν κτλ. ἦν δὲ ὁ Φιλίππιδης Ἀνσιμάχου φίλος, καὶ πολλὰ δι' αὐτὸν ὁ δῆμος εὖ ἔπαθεν ὑπὸ τοῦ βασιλέως. 3. εἰσαγαγὼν Mein.] εἰσάγων. ἐπαγαγὼν Naber. Mnem. nov. VIII 428. 5. διερράγη Cobet. N. 1. 29] ἐρράγη.

cum Demetrius intra brevissimum tempus parvis magnisque mysteriis initiari vellet, Στρατοκλέους γνώμην εἰπόντος Ἀνθεστηριῶνα τὸν Μουνιχιῶνα ψηφισαμένους καλεῖν καὶ νομίζειν ἐτέλουν τῷ Δημητρίῳ τὰ πρὸς Ἄγραν· καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν ἐξ Ἀνθεστηριῶνος ὁ Μουνιχιῶν γενόμενος Βοηδρομιῶν ἐδέξατο τὴν λοιπὴν τελετὴν, ἅμα καὶ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Δημητρίου προσεπιλαβόντος. Plut. Demetr. 26. ibidem 24 Δημήτριος τοσαύτην ὕβριν εἰς παῖδας ἐλευθέρους καὶ γυναῖκας ἀστάς κατεσκέδασε τῆς ἀκροπόλεως, ὥστε δοκεῖν τότε μάλιστα καθαρῶς τὸν τόπον, ὅτε Χρυσίδι καὶ

Λαμία καὶ Δημοῖ καὶ Ἀντικύρα, ταῖς πόρναϊς ἐκείναις, συνακολασταῖνοι. et 12 ἐπεσήμηνε δὲ τοῖς πλείστοις τὸ θεῖον. ὁ μὲν γὰρ πέπλος, ὥπερ ἐψηφίσαντο μετὰ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς προσενυφῆναι Δημήτριον καὶ Ἀντίγονον, πεμπόμενος διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ μέσος ἐρράγη θυέλλης ἐμπεσοῦσης . . . καὶ πάχνης βαθείας ἐμπεσοῦσης οὐ μόνον ἀμπέλους καὶ συκᾶς ἀπάσας ἀπέκασε τὸ ψῦχος, ἀλλὰ καὶ τοῦ σίτου τὸ πλεῖστον κατέφθειρεν ἐν γλῶγ. — scripta haec sunt a Philippide Ol. 120: nam archonte Nicocle Ol. 119, 3 μύησις illa facta erat. Mein. I 437. de *Stratocle* Demetrii adulateore cf. etiam Droysen. Hellenism. I 81. 2. 438 sq. 504. 5. 'versiculo ultimo significantur oratorum criminationes, qui poetarum petulantia rempublicam pessum dari calumniabantur'. Cobet. Obs. crit. Plat. 123, antiquae comoediae indolem Philippidis versus spirare admonens.

26

οὐκ ἔστιν ἔμεθύσθην, πάτερ' λέγοντα
 ἥμαρτον', ὥστε πρὸς ἐμὲ συγγνώμης τυχεῖν.
 ὁ γὰρ εἰς τὸν ἀσθενῆ βία τι, Πάμφιλε,
 ποιῶν ὑβρίζειν, οὐχ ἀμαρτάνειν δοκεῖ.

Stobaeus Floril. 18, 21 Φιλιππίδου A. 1. in exitu νῦν add. Gesner. σε vel καὶ (in Stob.) Mein. fortasse λέγοντά σ' ἤ. 2. sic A. ὡς τὸ πάρος σε Iacobs. Lect. Stob. 14. ὡς τὸ πρόσθε (ἐμπροσθε) Mein. negat pater filio non leviter peccanti, sed homini inopi vim inferenti ignosci posse.

27

τὰ ποτήρι' ἂν ἰδῆς τὰ παρεσκευασμένα,
 ἅπαντα χουσαῖ, Τρόφιμε, νῆ τὸν οὐρανόν,
 ὑπερήφανα. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐξέστην ἰδῶν.
 κρατῆρες ἀργυροῖ, κάδοι μείζους ἐμοῦ.

Athenaeus 11, 781f Φιλιππίδης κτλ. v. 2—4 Eustathius 1632, 29 ἀστειότερον ἔφρασεν ὁ γράψας οὕτω· νῆ τὸν οὐρανόν, ὑπερήφανοι κρατῆρες, ἀργυροῖ κάδοι καὶ μείζονες ἐμοῦ. 3. οὐπερήφανα C. ὑπερήφαν' ἔγωγε Mein. 4. μείζους Schweigh.] καὶ μείζους. apodosis ad quam pertinebat ἂν v. 1 verbis superioribus quae omisit Athenaeus continebatur: ut non opus sit cum Herwerdeno Stud. crit. 92 scribere ἂν. v. 3. 4 cum Eustathio, qui hic meliore codice videtur usus esse, sic constituendi videntur: ὑπερήφανοι κρατῆρες, ἀργυροῖ κάδοι, | μείζους ἐμοῦ· γὰρ μὲν γὰρ ἐξέστην ἰδῶν. ad Ἀργυρίου ἀφανισμόν referebat Schweigh.

28

αἰσχρὰν γυναικ' ἔρημας, ἀλλὰ πλουσίαν·
κάθευδ' ἀηδῶς ἠδέως μασώμενος.

Stobaeus Floril. 69, 8 Φιλίππιδου Α. 1. ἀλλ' οὐ. Trinc. 'non credo haec recte Herwerdenum' (Obs. crit. 103) 'inter duas conloquentes personas distribuisset sic ut verba ἀλλὰ πλουσίαν maritus dixerit. a κάθευδε orditur apodosis, nota dicendi forma'. Mein. Stob. III LXXIII. cf. quae adnotavimus ad Philem. 4, 11.

29

ὁ τραχύτατος δὲ συκοφάντης μνᾶς δύο
λαβὼν ἄπεισιν ἀργίου μαλακώτερος.

Stobaeus Floril. 2, 10 Φιλίππιδου Α.

30

Athenaeus 1, 23c ἀνακειῖσθαι δέ φαμεν ἐπὶ ἀνδριάντος. ὅθεν τοὺς ἐπὶ κατακειμένων χρωμένους τῇ λέξει διέσφρον . . . Φιλίππιδης· καὶ δειπνῶν ἀεὶ ἀνακείμενος παρ' αὐτόν . . . καὶ ἐπάγει· πότερον ἀνδριάντα εἰστία; — ἀνδριάντας εἰστιάς Pierson. Moer. 442. Phryn. Ecl. 216 'ἀνάκειται μὲν γὰρ ἀνδριάς καὶ ἀναθήματα' καλῶς ἐρεῖς· ἀνάκειται δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης οὐκέτι, ἀλλὰ κείται, ubi cf. Lobeck. Append. prov. 1, 27 ἀνδριάς σφυρήλατος· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. similiter Diphil. 125.

31

ἀποστρεφομένης τὴν κορυφὴν φιλεῖς μόλις.

Plutarchus Mor. 750f τούτου οὐδέν ἐστιν ἐρωτικώτερος ὁ μὴ διὰ κέρδος ἀλλ' ἀφροδισίων ἔνεκα καὶ συνουσίας ὑπομένων γυναικὰ μοχθηρὰν καὶ ἄστοργον· ὥσπερ Στρατοκλεῖ τῷ ἤητορι Φιλίππιδης ὁ κωμικὸς ἐπεγγελῶν ἐποίησεν κτλ. si φιλεῖς poeta scripsit, Stratoclem ipsum quisquis haec dicit adloquebatur. fortasse eiusdem fabulae est cum fr. 25.

32

ὁ κοινὸς λατρός σε θεραπεύσει χρόνος.

Stobaeus Floril. 124, 21 Φιλίππιδου (φιλιππίδους) Α. — cf. Mein. I 342. 3.

33

ἀλύσιον εἶχε τετταράκοντ' ἄγον δραχμάς.

Pollux 10, 167 ἡ ἄλυσις . . . ἐπὶ τοῦ γυναικείου κόσμου . . .

Φιλιππίδης δὲ ἔφη κτλ. cf. quae ad Arist. Nub. 320 adnotavimus. — ad Ἀργυρίου ἀφανισμόν refert Mein. I 473, coniectura incerta.

34

τυρούς καὶ ταρίχους

Eustathius 73, 42 κατὰ Ἡρωδιανὸν καὶ τάριχος ἐκατέρως λέγεται. τὸ τάριχος γὰρ καὶ ὁ τάριχος. Φιλιππίδης κτλ. cur post τυρούς Mein. addat τε nullam video causam.

35

ἐξαλλάξαι

τὸ τέρπει καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην· φυλαττόμενον χρῆ οὔτω λέγειν· οὐ γὰρ χρῶνται οἱ δόκιμοι. Φιλιππίδης δὲ καὶ Μένανδρος αὐτῷ χρῶνται. Phrynichus Epit. 363. cf. Anaxandr. 20. Menand. 747.

36

κοράσιον

Photius 369, 26 παιδισκάριον· κοράσιον δ' οὐ λέγεται, ἀλλὰ καὶ κεκομώδηκεν Φιλιππίδης ὡς ξενικόν. Phrynich. Ecl. 73 κόριον ἢ κορίδιον ἢ κορίσκη λέγουσι· τὸ δὲ κοράσιον παράλογον. Poll. 2, 17 τὸ κοράσιον εἴρηται μὲν, ἀλλὰ εὐτελές, ὥσπερ καὶ τὸ κορίδιον. Schol. B Hom. II. 20, 404 κοράσιον μᾶλλον ἐστὶ Μακεδονικόν.

37

κοσκινομάντις

εἴρηκε Φιλιππίδης. Pollux 7, 188. Philostr. Vit. Apollon. 6, 11 p. 114 (222 Kayser.) γοᾶς ἀνημμέναι κόσκινα φοιτῶσιν ἐπὶ ποιμένας, ὅτε δὲ καὶ βουκόλους, ἰώμεναι τὰ νοσοῦντα τῶν θρεμμάτων μαντικῆ. Theocr. 3, 31 Ἀργεῖω κοσκινομάντις.

38

λυχνούχον

τὸν κεράτινον φανὸν ἀπὸ τοῦ λύχνου ἐν αὐτῷ περιέχεσθαι. φανὸς δὲ ἢ ἐκ ξύλου λαμπάς. Φιλιππίδης. Photius 238, 5. cf. Aristoph. fr. 8.

39

μυρίνης

Aelianus V. hist. 12, 31 μύρην οἶνον μιγνύντες οὕτως ἔπινον καὶ ὑπερησπάζοντο τὴν τοιαύτην κρᾶσιν· καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος μυρίνης. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Φιλιππίδης ὁ τῆς κομωφδίας ποιητής. cf. Diphil. 17, 10. Posidipp. 34.

συνεπαινεῖν

ἀντὶ τοῦ συγκατατίθεσθαι. Φιλιππίδης. Bekker. Anecd. 113, 33.
Cf. praeterea Philem. 227. Menand. 1093.

ΗΓΗΣΗΠΠΟΣ

Meinek. I 475 sq.

ΔΔΕΛΦΟΙ

1

- βέλτιστε, πολλοῖς πολλὰ περὶ μαγειρικῆς
εἰρημέν' ἐστίν. ΣΥΡ. ἢ λέγων φαίνου τι δὴ
καινὸν παρὰ τοὺς ἔμπροσθεν ἢ μὴ κόπτε με.
Α. οὐκ ἄλλὰ τὸ πέρας τῆς μαγειρικῆς, Σύρε,
5 εὐρηκέναι πάντων νόμιζε μόνον ἐμέ.
οὐ γὰρ παρέργως ἔμαθον ἐν ἔτεσιν δυσὶν
ἔχων περιζωμ', ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον
ζητῶν κατὰ μέρη τὴν τέχνην ἐξήτακα,
εἶδη λαχάνων ὅσ' ἐστὶ, βεμβράδων τρόπους,
10 φακῆς γένη παντοδαπά. τὸ πέρας σοι λέγω·
ὅταν ἐν περιδείπνῳ τυγχάνω διακονῶν,
ἐπὰν τάχιστ' ἔλθωσιν ἀπὸ τῆς ἐκφορᾶς,
τὰ βάπτ' ἔχοντες, τοῦπίθημα τῆς χύτρας
ἀφελῶν ἐποίησα τοὺς δακρύνοντας γελᾶν.
15 τοιοῦτος ἐνδοθὲν τις ἐν τῷ σώματι
διέδραμε γαργαλισμὸς ὡς ὄντων γάμων.
ΣΥΡ. φακὴν παρατιθεῖς, εἰπέ μοι, καὶ βεμβράδας;
Α. τὰ πάρεργά μου ταῦτ' ἐστίν· ἂν δὲ δὴ λάβω
τὰ δέοντα, καὶ τοῦπτάνιον ἀρμόσωμ' ἄπαξ,
20 ὅπερ ἐπὶ τῶν ἔμπροσθε Σειρήνων, Σύρε,
ἐγένετο, καὶ νῦν ταῦτὸ τοῦτ' ὕψει πάλιν·
ὑπὸ τῆς γὰρ ὀσμῆς οὐδὲ εἰς δυνήσεται
ἀπλῶς διελθεῖν τὸν στενωπὸν τουτουί·
ὁ δὲ παριῶν πᾶς εὐθέως πρὸς τὴν θύραν
25 ἐστήξεται ἄχανῆς, προσπεπαταλευμένος,
ἄφωνος, ἄχρι ἂν τῶν φίλων βεβυσμένος

τὴν δὲν' ἕτερός τις προσδραμῶν ἀποσπάσῃ.

ΣΤΡ. μέγας εἶ τεχνίτης. Α. ἀγνοεῖς πρὸς ὃν λαλεῖς·

πολλοὺς ἐγὼ σφόδρ' οἶδα τῶν καθημένων,

30 οἱ καταβεβρόκασ' ἕνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας.

Athenaeus 7, 290b ἀλαζονικὸν δ' ἐστὶ πᾶν τὸ τῶν μαγείρων φύλον, ὡς καὶ Ἠγήσανδρος ἐν δελφοῖς (sic A) παρίστησι. παράγει δὲ μάγειρον λέγοντα κτλ. atque Ἠγήσανδρος etiam C. v. 1—3 Athenaeus 9, 405d βέλτιστε — εἰρημέν' ἐστὶν κατὰ τοὺς Ἠγησίππου Ἀδελφούς· σὺ οὖν δρῶν τι φαίνου καινὸν — ἐμέ. v. 11—14 Eustathius 1604, 27 δηλοῖ μάγειρος εἰπὼν ὅταν ἐν π. τ. δ., τοῦπίθημα — γελᾶν. v. 19—27 Eustathius 1709, 60 Ἀθηναῖος δὲ παραφέρει μάγειρόν τινα ἐκ τοῦ κατὰ τὰς Σειρήνας μύθου ἀστειζόμενον οὕτως ἦν τοῦπτανεῖον — ἀποσπάσῃ.

2. ΣΤΡ. add. K. φαινουτιλη Α. 3. κόπτε ἐμέ Α. 4. Σύρε Petit. Misc. 6, 4] εὔρε Α. 5. εὔρημα μόνον εἰδέναί τῶν νομιζομένων ἐμέ Α. εὔρηκέναι τανῦν νόμιζε μόνον ἐμέ Casaub. εὔρηκέναι μόνον εἰδέναί νόμιζ' ἐμέ Valek. Annot. N. t. 331. εὔρηκέναι νόμισόν με τῶν ὄντων (vel νυνὶ, ζώντων, πάντων) μόνον Dobr. Adv. II 314. εὔρηκέναι πάντων νόμιζε μόνον ἐμέ Mein. 6. δυσὶν Porson.] δευῖν Α. 9. εἰ δὴ Α. βεμβράδων] μεμβράδων C. idem 17 μεμβράδας. 10. Α. τὸ πέρας μοι λέγε Mein. Anal. Ath. 128. non credo. 12. ἀπὸ Mein. ibid.] ἐκ. 13. βάπτ'] φαί' Madvig. Advers. crit. III 60. 1. 18. ἐὰν Α. ἦν C. δὲ δὴ, non δὲ μὴ, Α. δὲ C. 19. τοῦπτανεῖον AC. 20. ἔμπροσθεν AEust. Σύρε om. Eust. 22. γὰρ ὁσμῆς Piers. Moer. 59] ὁσμῆς γὰρ ACEust. 26. ἄχρι ἂν C] ἀχαριαν Α. ἄχρισ ἂν Eust. 29. κεκλημένων Mein. Anal. Ath. 128 'hospitum ad cenam invitatorum.'

conloquitur cum servo (Syro) coquus gloriosus, suae ut videtur, non alienae domi (23) cenam adparans. οἱ καθημένοι v. 29 videntur esse adulescentuli qui popinam eius frequentant, nunc ipsum cenantes. 3. κόπτε, cf. Anaxipp. 1, 23. 13. colorati, i. e. atrati, ut in funere. 19. Herodian. I 375, 28 ὀπτανεῖον· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς [καὶ] διὰ τοῦ τ γράφεται καὶ προπαροξύνεται, οἶον ὀπτάνιον. cf. I 363, 5. II 417, 13. 459, 32. Phrynich. Epit. 276 ὀπτάνιον λέγουσιν, τῆς μὲν δευτέρας συλλαβῆς ὄξυτονουμένης, τῆς δὲ τρίτης συστέλλομένης. 'ὀπτάνιον in omnibus veterum comicorum locis metri ratio partim fert partim exigit.' Lobeck. cf. Arist. Eq. 1033. Pac. 891. Alexid. 173, 13. Philem. 61. Sosip. 39. Damox. 2, 45. Nicomach. 1, 25. 25. Moeris 59 ἀχανῆς Ἀτικῶς, ἄφωνος Ἑλληνικῶς, ubi cf. quae adnot. Pierson.

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΙ

Φιλέταιρος apud Suidam. cf. Mein. I 477.

2

Ἐπίκουρος ὁ σοφὸς ἀξιώσαντός τινος
 εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν ὅ τι ποτ' ἐστὶ τὰγαθόν,
 ὃ διὰ τέλους ζητοῦσιν, εἶπεν ἡδονήν.
 εὖ γ', ὦ κρᾶτιστ' ἄνθρωπε καὶ σοφώτατε·
 5 τοῦ γὰρ μασᾶσθαι κρεῖττον οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἐν
 ἀγαθόν· πρόσεστιν ἡδονῇ γὰρ τὰγαθόν.

Athenaeus 7, 279d Ἡγήσιππος ἐν Φιλεταίοις κτλ. 3. εἰπεῖν
 AC. corr. Cas. 6. ἡδονῇ, non ἡδονή, A. 'edere enim suave simul
 et bonum est'.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΟΝ

3

Σατύρας Σατύαντος

παρ' Ἡγησίππῳ. Herodian. I 650, 9 (Bekker. Anecd. 1185 ad
 976, 25). Mein. I 477. non credo comicum dici. Ἡγήσιππος ἐν
 τοῖς Παλληνιακοῖς est Herodian. I 331, 9, Tarentinus identidem
 apud Athenaeum.

Σ Ω Σ Ι Π Α Τ Ρ Ο Σ

Meinek. I 477.

ΚΑΤΑΨΕΤΔΟΜΕΝΟΣ

Cognomines fuerunt fabulae Alexidis, Philemonis, Menandri.

1

οὐ παντελῶς εὐκαταφρόνητος ἡ τέχνη,
 ἂν κατανοήσης, ἐστὶν ἡμῶν, Δημόλε·
 ἀλλὰ πέπλυται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες σχεδὸν
 εἶναι μάγειροί φασι, οὐδὲν εἰδότες.
 5 ὑπὸ τῶν τοιούτων δ' ἡ τέχνη λυμαίνεται.
 ἐπεὶ μάγειρον ἂν λάβης ἀληθινόν,
 ἐκ παιδὸς ὀρθῶς εἰς τὸ πρᾶγμ' εἰσηγμένον,
 καὶ τὰς δυνάμεις κατέχοντα καὶ τὰ παθήματα
 ἅπαντ' ἐφεξῆς εἰδὼθ', ἕτερόν σοι τυχόν
 10 φανήσεται τὸ πρᾶγμα. τρεῖς ἡμεῖς . .
 ἐσμὲν ἔτι λοιποί, Βοιδίαν καὶ Χαριάδης
 ἐγὼ τε. τοῖς λοιποῖς δὲ προσπέφθου. ΑΗΜ. τί φῆς;
 Α. ἐγὼ. τὸ διδασκαλεῖον ἡμεῖς σῶζομεν

- τὸ Σίκωνος. οὗτος τῆς τέχνης ἀρχηγὸς ἦν.
- 20 ΔΗΜ. ἄρα σύ με κόπτειν οἶος εἶ γε, φίλτατε;
A. οὐκ ἀλλ' ἐν ὄσῳ προσέρχετ' ἐξ ἀγορᾶς ὁ παῖς,
 μικρὰ διακινήσω σε περὶ τοῦ πράγματος,
- 23 ἵνα τῷ λαλεῖν λάβωμεν εὐκαιρὸν χρόνον.
- 17 περὶ φύσεως κατεῖχε πάντας τοὺς λόγους·
- 15 ἐδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀστρολογεῖν . .
- 16 ἔπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθύς ἀρχιτεκτονεῖν·
- 18 ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἔλεγε τὰ στρατηγικά.
- 19 πρὸ τῆς τέχνης ἔσπευδε ταῦθ' ἡμᾶς μαθεῖν.
- 24 ΔΗΜ. Ἄπολλον, ἐργῶδές γ'. *A.* ἄκουσον, ὦγαθέ.
- 25 δεῖ τὸν μάγειρον εἰδέναι πρῶτιστα μὲν
 περὶ τῶν μετεώρων, τὰς τε τῶν ἀστρῶν δύσεις
 καὶ τὰς ἐπιτολάς, καὶ τὸν ἥλιον πότε
 ἐπὶ τὴν μακρὰν τε καὶ βραχεῖαν ἡμέραν
 ἐπάνεισι, κὰν ποίοισιν ἐστι ζῳδίοις.
- 30 τὰ γὰρ ὄψα, φασί, καὶ τὰ βρώματα σχεδὸν
 ἐν τῇ περιφορᾷ τῆς ὄλης συντάξεως
 ἐτέραν ἐν αὐτοῖς λαμβάνει τὴν ἡδονήν.
 ὁ μὲν οὖν κατέχων τὰ τοιαῦτα, τὴν ὥραν ἰδὼν
 τούτων ἐκάστοις ὡς προσήκει χρῆσεται·
- 35 ὁ δ' ἀγνοῶν ταῦτ' εἰκότως τυντλάζεται.
 πάλιν τὸ περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἴσως
 ἐθαύμασας τί τῇ τέχνῃ συμβάλλεται.
- ΔΗΜ.* ἐγὼ δ' ἐθαύμασ'; *A.* ἀλλ' ὅμως ἐγὼ φράσω.
 τοῦπτάνιον ὀρθῶς καταβαλέσθαι καὶ τὸ φῶς
- 40 λαβεῖν ὅσον δεῖ καὶ τὸ πνεῦμ' ἰδεῖν πόθεν
 ἔστιν, μεγάλην χρεῖαν τιν' εἰς τὸ πρᾶγμ' ἔχει.
 ὁ καπνὸς φερόμενος δεῦρο κἀκεῖ διαφορὰν
 εἶωθε τοῖς ὄψοισιν ἐμποιεῖν τινα.
 τί οὖν; ἔτι σοι δίδειμι τὰ στρατηγικά.
- 45 ἔγωγε τὸν μάγειρον. ἢ τάξις σοφὸν
 ἀπανταχοῦ μὲν ἐστι κὰν πάσῃ τέχνῃ,
 ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς δ' ὥσπερ ἠρεῖται σχεδόν.
 τὸ γὰρ παραθεῖναι κἀφελεῖν τεταγμένως
 ἕκαστα καὶ τὸν καιρὸν ἐπὶ τούτοις ἰδεῖν,
- 50 πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν καὶ πότε βάδην,

καὶ πῶς ἔχουσι πρὸς τὸ δεῖπνον, καὶ πότε
 εὐναιρον αὐτοῖς ἐστὶ τῶν ὕψων τὰ μὲν
 θερμὰ παραθεῖναι, τὰ δ' ἐπανέντα, τὰ δὲ μέσως,
 τὰ δ' ὄλως ἀποψύξαντα, ταῦτα πάντα δὴ
 55 ἐν τοῖς στρατηγικοῖσιν ἐξετάζεται
 μαθήμασιν. ΔΗΜ. τίς δὴ τι παραδείξας ἐμοὶ
 τὰ δέοντ' ἀπελθὼν αὐτὸς ἡσυχίαν ἄγε.

Athenaeus 9, 377f μέγας ἐστὶ σοφιστὴς καὶ οὐδὲν ἦττων
 τῶν ἰατρῶν εἰς ἀλαζονείαν καὶ ὁ παρὰ Σωσιπάτρον μάγειρος ἐν
 Καταψευδομένῳ, λέγων ὧδε κτλ. 2. ἐὰν Α. 3. πέπλυται Porson.
 Med. 139 x, cf. Cobet. V. 1.² 225. 6] πέπανται AC. Aeschin. 3,
 178 νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα. cf. Poll. 7, 38. 4.
 οὐδὲν Dindf.] οὐθὲν Α. 6. ἂν Grot. Excerpt. 887] ἐὰν Α. 8.
 παθήματα Both.] μαθήματα. *alimenta quomodo adficiant* (τὰς δυνάμεις)
et quomodo ipsa adficiantur (τὰ παθήματα). οὐράνια παθήματα Plat.
 Ion. 531c. τὰ τοῦ κόσμου παθήματα [Plat.] Axioch. 370c. 10.
 τρεῖς δ' G. A. Hirschig. Ann. crit. 29. in exitu μόνοι add. Casaub.,
 ἔτι (ἐσμὲν ἐπίλοιποι) Both. 12. 13. fortasse ΔΗΜ. τί φῆς; ἐγώ; Α.
 τὸ κτλ. ἐγῶ pro ἐγώ Mein. Anal. Ath. 166. 15. in exitu Σίμων add.
 Grot. Β. βαβαί Mein. Anal. Ath. v. 17 ante 15 posuit G. A. Hir-
 schig. Ann. crit. 29. mihi praeterea v. 20—23 inter 14 et 17. 15
 conlocandi videbantur. 19—24 om. C. 20. οἶος εἶ γε 'vix sanum
 est'. Mein. Anal. fortasse ἐννοεῖς, ὃ φίλτατε; 22. μικρὸν δια-
 μνήσω Iacobs. at imitatur Arist. Nub. 477. 23. ante hunc versum
 nonnulla excidisse censet Herwerd. Anal. crit. 35. 6. fortasse τῷ
 γὰρ λαλεῖν ἐλάβομεν. 24. γ' add. Dindf. ὡς ἐργῶδες, caesura
 rarissima, Casaub. 28. ἐπὶ τὴν μακρὰν καὶ τὴν βρ. Herwerd. Obs.
 crit. 104. 29. ἔσται Mein. Anal. 30. ὄψα, φασί, καὶ K.] ὄψα,
 φασί, πάντα καὶ. τὰ γ. ὄψα πάντα καὶ τὰ βρ. σχεδὸν Mein. in Ath.
 atque om. φασί C. 32. ἐτέρων ἐν ἐτέροις Mein. Anal. αὐτοῖς λαμ-
 βάνει Α, non λαμβάνειν. 34. προσήκει C] προσῆκε Α. 38. ἐγὼ δ'
 ἐθαύμασα Α. ἐγὼ δ' ἐθαύμασ'; Mein. Anal. conl. Straton. 7 ἐγὼ
 κέκληκα μέροπας; *ich soll mich gewundert haben?* 39. τοῦπτάνειον
 AC. καταβάλλεσθαι Α. 40. λαβεῖν Casaub.] λαμβάνειν AC. 41.
 ἐστὶ Α. 42. δεῦρ' ἐκεῖσε Herwerd. Mnem. nov. VI 81. 43. ὄφοισιν
 Dobr. Adv. II 321] ἐφοῦσιν AC. 44. τί οὖν Casaub.] τοιοῦτον Α.
 om. C. deinde ἔτι δίδειμί σοι τὰ στρατηγικά. ἢ τάξις σοφὸν πανταχοῦ.
 καθ' ἡμᾶς δὲ πάντ' C. post hunc v. lacunam indicavit Dindf. εἶναι
 δὲ φημι δεῖν στρατηγικώτατον vel πάντων γὰρ οὖν κρῖνω στρατηγικώ-
 τάτον ἔγωγε τὸν μ supplet Herwerd. Obs. crit. 105. 45. ἔγωγε Α.
 fortasse (sine lacuna) ΔΗΜ. ζηλῶ σε τὸν μάγειρον. Α. ἢ κτλ. 47.
 ἡγεῖται, non ἡγεῖτο, Α. 52. αὐτοῖς Both.] αὐτῶν. 54. δὴ add. LV.

56. τίς — ἄγε om. C. fortasse τί φῆς σύ; καταδείξας κτλ. cf. tamen Epinic. 1, 3.

exponit coquus Demylo, quot et quibus disciplinis opus sit ei qui coqui nomine dignus esse velit. 2. ἂν κατανοήσης, ut ἂν σκοπῆς Philem. 31, 5. 2. Δημύλε. alii Δήμυλε. cf. Lobeck. Pathol. prol. 122. 137. 8. cf. Nicomach. 1, 19 τῶν ἰχθύων γὰρ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς τύχας ἐντεῦθεν εἴσει. 11. Boedio aliunde non cognitus, Chariades Atheniensis est. Euphron. 1, 7. 20. κόπτειν ut Anaxipp. 1, 23. Alexid. 173, 12. 31. Plut. Mor. 430 init. ἐναρμόνιος ἢ τοῦ κόσμου σύνταξις. 35. Bekker. Anecd. 65, 15 τυντλώδης καὶ ληρώδης λόγος· οἷον ὁ πεπατημένος καὶ κοινός. τύντλος γὰρ ὁ πεπατημένος πηλός. Photius τυντλάζειν· ἐπιροαίνειν πηλῶ (Arist. Pac. 1148). τύντλος γὰρ ὁ πηλώδης τόπος. 'ludibrio habetur' Schweigh. conl. προπηλακίζειν. 39. quid sit τοῦπτ. καταβαλέσθαι nescio. 47. cf. Posidipp. 26, 6. 53. ἐπανέντα, τὸν μάγειρον. 56. cf. Nicomach. 1, 41. 2.

ΕΥΦΡΩΝ

Meinek. I 477. 8.

ΑΔΕΛΦΟΙ

1

πολλῶν μαθητῶν γενομένων ἐμοί, Λύκε,
διὰ τὸ νοεῖν αἰεὶ τι καὶ ψυχὴν ἔχειν
ἄπει γεγονῶς μάγειρος ἐκ τῆς οἰκίας
ἐν οὐχ ὅλοις δέκα μηνσί, πολὺ νεώτατος.
5 Ἄγρις Ῥόδιος ἔπιτηκεν ἰχθὺν μόνος ἄκρωσ·
Νηρεὺς δ' ὁ Χίος γόγγρον ἤψε τοῖς θεοῖς·
θροῖον τὸ λευκὸν οὐξ Ἀθηνῶν Χαριάδης.
ζωμὸς μέλας ἐγένετο πρῶτῳ Λαμπρία.
ἀλλᾶντας Ἀφθόνητος, Εὐθύνοσ φακῆν,
10 ἀπὸ συμβολῶν συνάγουσιν ἀρίστων πόρους.
οὔτοι μετ' ἐκείνοσ τοὺσ σοφιστὰσ τοὺσ πάλαι
γεγόνασιν ἡμῶν ἐπτὰ δεύτεροι σοφοί.
ἐγὼ δ' ὄρων τὰ πολλὰ προκατελιημμένα
εὖρον τὸ κλέπτειν πρῶτοσ, ὥστε μηδένα
15 μισεῖν με διὰ τοῦτ', ἀλλὰ πάντασ λαμβάνειν.
ὕπ' ἐμοῦ δ' ὄρων σὺ τοῦτο προκατελιημμένον
ἰδίου ἐφεύρηκάσ τι, καὶ τοῦτ' ἐστὶ σόν.

- πέμπτην ἔθνον ἡμέραν οἰτινι οἱ
πολλοὶ γέροντες, πλοῦν πολὺν πεπλευκότες,
20 λεπτὸν ἔριφον καὶ μικρὸν. οὐκ ἦν ἐκφορὰ
Λύκῳ κρεῶν τότε' οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ.
ἑτέρους πορίσασθαι δὴ' ἐρίφους ἠνάγκασας·
τὸ γὰρ ἦπαρ αὐτῶν πολλάκις σκοπουμένων,
καθεὶς κάτω τὴν χεῖρα τὴν μίαν λαθῶν
25 ἔρριψας εἰς τὸν λάκκον ἰταμῶς τὸν νεφρὸν.
πολὺν ἐποίησας θόρυβον. 'οὐκ ἔχει νεφρὸν'
ἔλεγον. ἔκλυτον οἱ παρόντες ἀποβολῆ.
ἔθυσαν ἕτερον. τοῦ δὲ δευτέρου πάλιν
τὴν καρδίαν εἰδὼν σε καταπίνοντ' ἐγώ.
30 πάλαι μέγας εἶ, γίνωσκε· τοῦ γὰρ μὴ χανεῖν
λύκον διακενῆς σὺ μόνος εὖρηκας τέχνην.
χορδῆς ὀβελίσκους ἡμέρας ζητουμένους
δὴ' ἐχθρὸς ὤμους εἰς τὸ πῦρ ἀποσβέσας,
καὶ πρὸς τὸ δίχορδον ἑτερέτιζες, ἡσθόμην.
35 ἐκεῖνο θράμα, τοῦτο δ' ἐστὶ παίγιον.

Athenaeus 9, 379cd *Εὐφρων*. . . ἐν τοῖς Ἀδελφοῖς τῷ δράματι ποιήσας τινὰ μάγειρον πολυμαθῆ καὶ εὐπαιδεντον μνημονεύοντά τε τῶν πρὸ αὐτοῦ τεχνιτῶν καὶ τίνα ἕκαστος εἶχεν ἰδίαν ἀρετὴν καὶ ἐν τίνι ἐπλεονέκτει. . . λέγει οὕτως κτλ. 5. ὧπτα μὲν Mein. Anal. Ath. 167. 7. θρόνον Casaub.] οριον A. Ἀθηνῶν L] ἀνθηνων A. 8. ζωμὸς ὁ μέλας Mein. v. 9 ante 8 conlocat Herwerd. Obs. crit. 107. 6. 10. 7. 9. 8 hoc ordine Kaibel. post v. 10 lacunam indicavit Mein., nomen coqui et cibum ab eo inventum desiderans. 10. om. C. ἀρίστων] εὖρ' Ἴππων Herwerd. Obs. crit. 106. Mnem. nov. VI 82. αὖ Κρίτων K., ὁ τὰ ὀψαρτυτικὰ συνθεῖς Athen. 12, 516c. πόρους] σπάρους Kaibel. 12. ἡμῖν alicubi ni fallor Herwerd. 14. πρῶτος, non πρῶτον, AC. 15. et 35. om. C. 18. sic A. οἱ Τήνιοι VL. in articulo iure offendit Herwerd. Mnem. nov. III 308. 9. nondum persanatus est versus. 19. γέροντες] παρόντες Kaibel. 21. Λύκῳ κρεῶν τότε' Porson. Tourp. Emend. III 499] τότε λευκῶ κρεῶν A. 23. σκοπουμένων Casaub.] κοπουμένων A. 24. λαθῶν] λαβῶν Both. τὴν ψόαν λαβῶν Naber. Mnem. nov. VIII 431 conl. fr. 7. 25. τὸ νεφρῶ et 26. νεφρῶ Dobr. Adv. II 322. 26. ἔχει Schweigh.] εἶχε A. 27. ἔλεγον] λέγων Herwerd. Mnem. nov. VI 81. ἔκλυτον] ἐλυποῦνθ' vel ἐκόπτουθ' Herwerd. Obs. crit. 106. Mnem. nov. VI 81. προσβολῆν pro ἀποβολῆ ibidem conl. Arist. Pac. 39. sed nondum persanatus est versus. 28. πάλιν Tyrwhitt.

Toup. Emend. III 428] πάνυ A. post 29 laeuna statuenda est. cf. infra Casaub. 30. γίνωσκε] Ανκίσκε K. 32. ἡμέρας] ἡρπασας? 33. ἀπέσβεσας Casaub. 34. καὶ πρὸς] κατὰ Fritzs. Quaes. Arist. 282. 35. δρᾶμ ᾗν Both.

coquus discipulum ingeniosum conlaudat. 2. ψυχὴν ἔχειν fortem esse. 4. Damoxen. 2, 3 confert Cobet. Mnem. XI 402. nov. III 303. 5. Athen. 12, 516c περὶ (τῆς καρύκης) τῆς σκευασίας οἱ τὰ ὑφαρτυτικὰ συνθέντες εἰρήκασι, Γλαῦκος τε ὁ Λοκρὸς καὶ Μίθαικος καὶ Διονύσιος, Ἡρακλεῖδαί τε δύο γένος Συρακόσιοι, καὶ Ἄγις καὶ Ἐπαίνετος. cf. Poll. 6, 70. Hedyllus poeta Athen. 8, 345a νῦν ἔμβαλε τὴν βαλανόγραν, ἔλθῃ μὴ Πρωτεὺς Ἄγις ὁ τῶν λοπάδων γίγνεθ' ὕδωρ καὶ πῦρ καὶ ὁ βούλεται. cf. Baton. 4. 6. de Nereo cf. Anaxandr. 30. Mein. I 372. τοῖς θεοῖς, cf. Philem. 79, 23. 11. τοὺς πάλαι, Solonem, Biantem, Periandrum cet. 18. i e. 'quintus hodie dies est post sacrificium illud', quod moneo contra Casaubonum qui haec non recte interpretatus est. cf. Pherecr. 182. Antiphan. 280. Menand. 717. 881. in fictis enim id genus narrationibus quasi fidei faciendae causa tempus definiri solet. cf. v. 33. 20. contra morem sacrificiorum, in quibus fere permissa erat ἐκφορά. cf. Arist. Plut. 1138 cum interpr. et Theopomp. com. 28. 70. Eupol. 281. 24. 'mactato primo haedo, dum curiosius iecur spectant nautae, nebulo iste manum ulterius promovet, renem aufert iacitque in foveam: quem ubi animadversum est deficere, tumultuari nautae et sibi timere, quibus hoc portentum esset oblatum'. itaque succidaneam victimam praecidaneae substituunt. sed hoc quoque frustra: nam haec sine corde reperitur, fraude simili eiusdem hominis. ita opus est tertio haedo'. Casaub. 27. ἐκνυπτον 'sie liessen die Köpfe hängen' vel συνέκνυπτον Mein. Anal. Ath. 167. 30. μέγας, ut Dionys. 2, 36. Hegesipp. 1, 28. Posidipp. 27, 1. itaque frustra μάγος Iacobs. 31. de proverbio (λύκος χανών) cf. Eubul. 15, 11. Aristoph. fr. 337. ludit hic simul in nomine coqui. Aristaen. 2, 20 λύκος χανών, ὃ Λύκων, ἄπιθι διακενῆς (Coraes). τέχνη hic non est ars coquinaria (τὴν τέχνην), sed artificium aliquod singulare. 32 — 34. ludit in duplici significatione vocis χορδή, quae et *farcimen* et *chordam* lyrae designat. sed haec extrema tenebris premuntur, quas nequaquam discussit Herwerdenus Stud. crit. 92 et Mnem. nov. VI 81.

ΑΙΣΧΡΑ

I. e. Αἴσχροα, quod erat mulieris nomen. Mein. I 369. 477.

2

Μίδας δὲ κεστρέυς ἐστὶ νῆστις περιπατεῖ.

Athenaeus 7, 307e ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νῆστις ... Εὐφρων

Αἴσχροα (αἰσχροα A) κτλ. κειστροὺς ὥστε νῆσις Madvig. Adv. crit. III 61 non memor talium exemplorum qualia congesta sunt Cratin. 52. *Midas* servi nomen est. Strab. 7, 304 (τοὺς οἰκείας) προσηγρόρευον Μάνην ἢ Μίδαν τὸν Φρύγα, Τίβιον δὲ τὸν Παφλαγόνα.

ΑΠΟΔΙΔΟΥΣΑ

Cf. Meinek. I 477. 8.

3

ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὸν ψυκτηρίαν,
τὸ τευτλίον δὲ σεῦτλα, φακέαν τὴν φακῆν,
τί δεῖ ποιεῖν; σὺ γὰρ εἶπον. B. ὥσπερ χρυσίου
φωνῆς ἀπότισον, Πυργόθεμι, καταλλαγῆν.

Athenaeus 11, 503 a ὃν ἡμεῖς ψυγέα καλοῦμεν, ψυκτηρίαν τινὲς ὀνομάξουσιν· τοὺς δ' Ἀττικοὺς καὶ κομωδεῖν τὸν ψυγέα ὡς ξενικὸν ὄνομα. *Εὐφρων* (εὐφορίων A, corr. Mein. Euphor. 37) ἐν Ἀποδιδούσῃ κτλ. 1. τὸν Casaub.] τὴν A. Eustathius 1632, 13 ὁ ψυκτηρίας ὡς κοιλίας. 2. τευτλίον — σεῦτλα Schweigh.] σευτλίον — τεῦτλα A. φακέαν Mein.] φακέα A. 3. σὺ Schweigh.] εὐ A. 4. ἀπότισαι Mein. potius ἀποτίσαι (δεῖ). *Pyrgothemis* tam rarum et magnificentum nomen est, ut poeta eo non sine certa quadam causa in comoedia usus esse videatur. de καταλλαγῇ cf. Diphil. 66, 14.

ΔΙΑΤΜΟΙ

4

ὁ γὰρ τὸν ἴδιον οἰκονομῶν κακῶς βίον,
πῶς οὔτος ἂν σώσειε τῶν ἔξω τινά;

Stobaeus Floril. 15, 2 *Εὐφρονος Διδύμων* Voss. Hens. (δυδίμων) et Froben. *Εὐφρονος* B. 'nihil enotavi ex A'. Gaisfordus. cum ecl. 1 (Menandri) perperam coniungit Trine.

5

ὦ Ζεῦ, τί ποθ' ἡμῖν δοὺς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν
πλέκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔξῃ;

Stobaeus Floril. 98, 12 *Εὐφρονος Διδύμων* A. 1. ποθ'] πάνθ' A. 2. πλέκειν, ut διαπλέκειν Arist. Av. 754.

ΘΕΩΝ ΑΓΟΡΑ

6

καινοὺς πορίζου πρός με θεῶν θεοῦς,
ἵνα τοὺς παλαιοὺς μὴ ἴπιορκῆς πολλάκις.

Stobaeus Floril. 28, 11 *Εὐφρονος Θεῶν ἀγορᾶς* A. 1. πρὸς με πρὸς θεῶν Grotius. πρὸς σὲ τῶν θεῶν Bailei. Com. gr. I 76. 'nouós reperito, pér deos te oró, deós, ne véterum fallas úsque et usque nímína'.

ΘΕΩΡΟΙ

7

λοβός τίς ἐστι καὶ ψύαι καλούμεναι·
ταύτας ἐπιτεμῶν πρὶν θεωρῆσαι μαθῶν —

Athenaeus 9, 399bc ὁσφύος αἱ ἐκ πλαγίων σάρκες ἐπανεστηκυῖαι ψύαι. . . μνημονεύει αὐτῶν καὶ *Εὐφρων* ὁ κωμικός ἐν *Θεωροῖς* κτλ. καὶ Herwerd. — Phrynich. Epit. 300 ψύαι· οἱ μὲν ἀπλῶς ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ ὦ· οἱ δὲ διπλῇ ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ οἰ, οἶον ψοῖα. ἔστι δὲ καὶ τὸ ὄνομα κίβδηλον. νεφρὸν οὖν λέγε. ubi cf. Lobeck. 'ruhra lumborum' Nunnes. Erotian. 7, 8 Klein. et Zonar. 1875 ψοῖα καὶ ψοῖαι καὶ ψύαι· αἱ λαγόνες. . . ἢ ἐπιψαύουσα σὰρξ ἐπιπολῆς οὔσα τοῖς ὀστέοις. Hesych. ψυῖαι. . . αἱ κατὰ τὴν ὁσφύν σάρκες. Phot. ψόας ἢ ψοῖας ἢ ὄπη χρῆ καλεῖν, παρ' οὐδενὶ Ἀττικῶν εὔφρον. οἱ δὲ παλαιοὶ γυμνασιαὶ ἀλώπεκα προσαγορεύουσιν. vel νεφρομήτραν Clearch. Athen. 399 b. Poll. 2, 185 οἱ ἐνδοθεν κατὰ τὴν ὁσφύν μύες καλοῦνται ψοῖα καὶ νευρομήτραι καὶ ἀλώπεκες. 2. πρὶν θεωρῆσαι 'priusquam θεωροῦ munus obeas. constat enim' τοὺς θεωροὺς 'ante profectionem hostiae exta consuluisse. omisit Athenaeus quae proxime sequebantur: his incisus si videris fausta portendi, profisciscaris licet.' Mein.

ΜΟΤΣΑΙ

8

Φοινικίδης δ' ὡς εἶδεν ἐν πλήθει νέων
μεστὴν ζέονσαν λοπάδα Νηρείων τέκνων,
ἐπίσχετ' ὀργῇ χεῖρας ἠρεθισμένας·
'τίς φησιν εἶναι δεινὸς ἐκ κοινοῦ φαγεῖν;
5 τίς ἐκ μέσου τὰ θερμὰ δεινὸς ἀρπάσαι;
ποῦ Κόρυδος, ἢ Φυρόμαχος, ἢ Νείλου βία;
ἴτω πρὸς ἡμᾶς, καὶ τάχ' οὐδὲν μεταλάβοι.'

Athenaeus 8, 343b *Εὐφρων ἐν Μούσαις* κτλ. 1. νέων Schweigh.] νεῶν A. 2. νηρίων A. 3. scrib. οὐκ ἔσχευ manus non continuit. ἠρεθισμένος (ὀργῇ) Both. 5. γ' ἀρ ἀρπάσαι A. 6. νιλλου A. 7. οὐδὲν ἂν λάβοι Mein. in Ath. τάχ' ἂν οὐδὲν μεταλ. Herwerd. Obs. crit. 107. — *Εὐφρων (εὐφάνης)* A) Schweigh. conl. Suida, qui Athenaeo auctore Μούσας in Euphronis fabulis numerat.

de Iurconibus quos commemorat poeta cf. Antiphan. 48. 190, 4.

Alexid. 47. 168. 221, 16. 227. Timocl. 10. 11. Cratin. min. 8. 2. *Nηρείων* nescio utrum ad maris fetus an ad Nerei coqui artificia referam. 4. ἐκ κοινοῦ Antiphan. 230. 6. periphrasi HomERICA per iocum utitur. extrema παρὰ προσδοκίαν addidit.

ΠΑΡΑΔΙΔΟΜΕΝΗ

Fortasse *Παρεκτιδομένη*. cf. Meinek. I 478 et quae ad Antiphanis *Παρεκτιδομένην* adnotantur.

9

οὐμὸς διδάσκαλος δὲ μήτραν σκενάσας
παρέθημε Καλλιμέδοντι, κάσθιονθ' ἄμα
ἐποίησε πηδᾶν, ὅθεν ἐκλήθη Κάραβος.

Athenaeus 3, 100d *Εὐφρων ἐν Παρατιδομένη κτλ.* 2. κάσθιονθ' C] κάσθίων θ' A. — loquitur coquus. cf. Antiphan. 26, 5. Alexid. 145. similis iocus est Athen. 3, 104cd *ἐπεισηλθον φέροντες.. καράβους μείζονας Καλλιμέδοντος τοῦ ἤγροτος, ὅς διὰ τὸ φιληδεῖν τῷ βρώματι Κάραβος ἐκλήθη.* 3. πηδᾶν non intellego, nisi sit *gaudio exsullare*.

ΣΤΝΕΦΗΒΟΙ

10

ὅταν ἐρανισταῖς, Καρίων, διακονῆς,
οὐκ ἔστι παίζειν, οὐδ' ἄ μεμάθηκας ποιεῖν.
ἐχθρὸς κενυδύνενκας· οὐδεὶς εἶχέ σοι
κωβιδὸς ὕλων γὰρ ἦπαρ, ἀλλ' ἦσαν κενοί·
5 ἐγκέφαλος ἠλλοιώτω. δεῖ δέ, Καρίων,
ὅταν μὲν ἔλθῃς εἰς τοιοῦτον συροφτόν,
Δρόμωνα καὶ Κέρδωνα καὶ Σωτηρίδην,
μισθὸν διδόντας ὅσον ἂν αἰτήσῃς ἀπλῶς,
εἶναι δίκαιον, οὗ δὲ νῦν βαδίζομεν,
10 εἰς τοὺς γάμους, ἀνδροφόνον, ἂν τοῦτ' αἰσθάνῃ.
ἐμὸς εἶ μαθητῆς καὶ μάγειρος οὐ κακός.
ὁ καιρὸς εὐκτός· ὠφελοῦ. φιλάργυρος
ὁ γέρων, ὁ μισθὸς μικρός· εἴ σε λήψομαι
νῦν μὴ κατεσθίουτα καὶ τοὺς ἀνδρακας,
15 ἀπόλωλας. εἴσω πάραγε. καὶ γὰρ οὐτοσί
προσέροχεθ' ὁ γέρων. ὥς δὲ καὶ γλίσχρον βλέπει.

Athenaeus 9, 377d ὁ ἐν τοῖς *Εὐφρονος Συνεφήβοις μάγειρος ἀκούσατε οἷα παραινεῖ κτλ.* 5. ὁ κέφαλος, vel, si ἐγκ. (οὐγκέφαλος) retineatur, ἠλλοτριώτω (*fraude tua subductum erat*) Mein.

εἰς κέφαλος Both. 8. αἰτήσης Dindf.] αἰτήσαις. 9. οἶ Dindf. 15. οὔτοι Dindf.] αὐτὸς οὔτοι A. πάραγε del. Schweigh. 16. προσ-
έρχουσθ' A.

coquus famulo praecipit. 'quandocumque mercedem accipies quantam poposceris, non licet furta ista committere quae a me didicisti: at nunc, cum senex dives et avarus mercede perexigua promissa nuptias (filii opinor vel filiae) celebrat, surripe quidquid poteris'. 10. ἀνδροφόνου, cf. Amphid. 30, 8 et quae ad Philemonis Ἀνδροφόνου adnotantur. ἂν τοῦτ' αἰσθάνη, si sentis quid hoc sibi velit, ἀνδροφόνου esse. 14. Ion. trag. fr. 29 N. (Ἡρακλῆς) κατέπινε καὶ τὰ κἄλα καὶ τοὺς ἄνθρακας. 16. Arist. Vesp. 900 ὥς δὲ καὶ κλέπτου βλέπει.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

11

- ἐγὼ μαθητὴς ἐγενόμην Σωτηρίδου,
ὅς ἀπὸ θαλάττης Νικομήδει δώδεκα
ὁδὸν ἀπέχοντι πρῶτος ἡμερῶν ποτε
ἀφύης ἐπιθυμήσαντι χειμῶνος μέσου
5 παρέθηκε νῆ Δί' ὥστε πάντας ἀνακραγεῖν.
B. πῶς δὲ δυνατόν τοῦτ' ἐστί; A. θήλειαν λαβὼν
γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμε λεπτὰ καὶ μακρὰ,
τὴν ὄψιν αὐτῆς τῆς ἀφύης μιμούμενος·
ἀποξέσας, ἔλαιον ἐπιχέας, ἄλας
10 δοὺς μουσικῶς, μήκωνος ἐπιπάσας ἄνω
κόκκους μελαίνης τὸν ἀριθμὸν δώδεκα,
περὶ τὴν Σκυθίαν ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν.
καὶ Νικομήδης, γογγυλίδα μασώμενος,
ἀφύης τότε ἔλεγε τοῖς φίλοις ἐγκώμιον.
15 οὐδὲν ὁ μάγειρος τοῦ ποιητοῦ διαφέρει·
ὁ νοὺς γάρ ἐστιν ἑκατέρῳ τούτων τέχνη.

Athenaeus 1, 7 d Νικομήδει τῷ Βιθυνῶν βασιλεῖ ἐπιθυμήσαντι ἀφύης (μακρὰν δὲ οὗτος ἦν τῆς θαλάσσης) μάγειρός τις μιμησάμενος τὸ ἰχθυῖδιον παρέθηκεν [ὡς ἀφύας]. ὁ γοῦν παρ' Εὐφροῦνι τῷ κωμικῷ μάγειρός φησιν κτλ. v. 6—12 Suidas ἀφύα· θήλειαν λαβὼν γογγυλίδα ταύτην ἔτεμεν εἰς μακρὰ καὶ λεπτὰ τὴν ὄψιν τῆς ἀφύης μιμούμενος ἐπιξέσας, ἔλαιον ἐπιχέας, ἄλας, μήκωνας ἐπιπάσας, ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν. 2. θαλάττης Dindf.] θαλάσσης. 3. πρῶτος BCD] πρῶτον VL. corruptum videtur. 5. παρέθηκε νῆ Δί' Mein.] παρέθηκεν ἡδεῖας C (ἡδεῖς VL). 7. ταύτην ἔτεμε λεπτὰ τὴν ὄψιν BCD. ex Suida

suppl. Porson. et Elmsl. Arist. Ach. 301 p. 32. 9. *κἀποζέσας* K. 11. *τετταράκοντα τὸν ἀριθμὸν* Porson.] *τὸν ἀριθμὸν β̄ C. μ̄ E. μελαίνης, τὸν ἀριθμὸν δὲ δώδεκα* Mein. 12. *ἔλυσε* C] *ἐγλύσε* V. *ἐκλύσε* Basil. *ἔπανσε* Porson. 13. *μασώμενος* Dindf.] *μασώμενος* C.

Nicomedes, quem sui nominis primum et Bithyniae regem fuisse probabile est, regnavit ab Ol. 125, unde apertum est fabulam ex qua fragmentum petitum est ante Ol. 126 vix doceri potuisse. Mein. I 478. 6. Theophr. H. plant. 7, 4, 3 (*γογγυλίδα φασί*) *τῷ ἄρρειν καὶ τῇ θηλείᾳ διαφέρειν. γίνεσθαι δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος ἕμφω. πρὸς δὲ τὸ ἀποθελύνεσθαι πηγνύναι δεῖν μανάς· ἐὰν γὰρ πυννάς, πάσας ἀπαρρηνούσθαι.* 12. *τὴν ἐπιθυμίαν λύειν* dictum est ut νόσον λύειν et similia, *desiderium, morbum levare vel tollere.* Plut. Mor. 662c (*τί*) *οὕτω ῥαδίως νόσον ἔλυσεν ὡς λουτρόν . . . καὶ τροφή παρελθοῦσα μεθ' ἡδονῆς εὐθύς ἔλυσε τὰ δυσχερῆ πάντα.* sic *λύειν λύπην* Liban. III 227, 16. Iacobs. Addit. Ath. 5.

12

*οὐκ ἔστι μοιχοῦ μείζον οὐδὲ ἔν κακόν·
ἐν ταῖς γὰρ ἑτέρων βούλετ' ἀτυχίαις τρουφῶν.*

Stobaeus Floril. 6, 21 *Εὐφρονος* A.

M A X Ω N

Meinek. I 478 sq.

Quamquam Athenis neque natus est neque fabulas docuit, tamen cum ad Atticorum poetarum exemplum se conformaverit, non omittendus esse videbatur. *Χρειῶν* vero fragmenta, utpote comoediae aliena, non recepinus.

ΑΓΝΟΙΑ

1

*ἡδίων οὐδὲν ἐστὶ μοι τῆς ματτύης.
τοῦτ' εἴτε πρῶτοι Μακεδόνες τοῖς Ἀττικοῖς
κατέδειξαν ἡμῖν, εἴτε πάντες οἱ θεοί,
οὐκ οἶδα· πλὴν γ' ὅτι μουσικωτάτου τινὸς*

Athenaeus 14, 664a *Μάχων ὁ Σικυώνιος . . . οὐκ ἐδίδαξεν Ἀθήνησι τὰς κωμωδίας, ἀλλ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ . . . ἐποίησε δὲ ἐν δράματι Ἀγνοία ταυτί κτλ.* 3. *κατέδειξαν* L] *κατεδίδαξαν* A. 4. *πλὴν γ' ὅτι* Schweigh.] *πλὴν ἐστίν γε* A. in exitu *τοῦτ' ἔστιν εὐρημ' ἀνδρός, vel εὐρήματ' ἀνδρός ἐστι (εὐρημα γέγονεν ἀνδρός* Anal. 321)

suppl. Mein. 3. πάντες non recte sollicitat Herwerd. Obs. crit. 124. Mnem. nov. VI 83. tantum esse dicit mattyam beneficium, ut non unius, sed omnium deorum esse donum debeat. hominem Atticum in theatro Alexandrino loquentem fecit.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

2

ὄσφοράγος εἰμί. τοῦτο δ' ἐστὶ τῆς τέχνης
 θεμέλιος ἡμῖν. προσπεπονθέναι τι δεῖ
 τὸν μὴ τὰ παρατεθέντα λυμανούμενον.
 πεφροντικῶς αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἔσται κακός.
 5 ἔπειτ' ἐπὶ ἡ καθαρὰ τᾶσθητήρια,
 οὐκ ἂν διαμάροισι. ἔψε καὶ γέουον πυκνά.
 ἄλλας οὐκ ἔχει· προσένεγκ'. ἐτ' ἐπιδειτὰί τινος
 ἐτέρου· πάλιν γέουον σὺ μέγρι ἂν ἠδύς ἤ·
 ὥσπερ λύραν ἐπίτειν' ἕως ἂν ἀρμόσῃ·
 10 εἴθ' ὁπόταν ἤδη πάντα συμφωνεῖν δοκῆς,
 εἰσαγε διὰ πασῶν Νικολαῖδας Μυκόνιος.

Athenaeus 8, 345f *Μάχων Ἐπιστολῆ* κτλ. 2. θεμέλιος A] θεμέλιον Dindf. 3. παραδοθέντα Mein. 'ea quae coquo adparanda tradita sunt. non enim de adpronendis, sed de adparandis cibis agitur.' 4. ὁ πεφρ. Kaibel. αὐτοῦ Dindf.] αὐτοῦ A. 5. τᾶσθ. V] τ' αἰσθ. A. 6. καὶ γέουον Coraes] καὶ γε οὐ A. 7. προσένεγκ'. ἐτ' Jacobs. Add. Ath. 191] προσένεγκε A. προσένεγκον Dobr. Adv. II 319. ἐπίδ' εἰ δεῖται Porson. 8. παλιγγεουον συμμετρίαν ἀρμόσῃ A. 9. ἐπίτειναι· ὡς ἠδύς εἶ A. πάλιν γέουον σὺ· μέτρι' ἀναρμόσῃ (?), ὥσπερ λ. ἐπίτεινέ γ' ἕως ἂν ἠδύς ἤ (ὁ ἰχθύς) Jacobs. μέγρι ἂν ἠδύς ἤ, ὥσπερ λύραν ἐπίτειν', ἕως ἂν ἀρμόσῃ Mein. γέουον σὺ· μέγρι ἂν ἀρμόσῃ, ὥσπερ λύραν ἐπίτεινον. B. οἴμ' ὡς ἠδύς εἶ (cf. Cratin. 183, 3) K. 10. δοκῆ Jacobs. 11. sic A. Νικολαῖδας Dindf., Μυκονίας Casaub.

coquus cupidiarum ipse amator discipulo praecipit. 4. 'qui in cena coquenda sui ipsius rationem habebit, is malus non erit coquus'. Mein. 9. confert Kaibelius Plut. Mor. 657de ἐκέλευσα λαβόντα ποτήριον ὥσπερ λύραν ἐντεινεσθαι τὴν ἐπαινουμένην κρᾶσιν καὶ ἀρμονίαν· καὶ προσελθὼν ὁ παῖς ὑπήχει τὴν ἄκρατον. de v. 11 desperant Meinekios (Anal. Ath. 152. 3. V 114) et quamvis multa moliatur Herwerd. Obs. crit. 107. 8. Mnem. nov. VI 83. neque vero eis quae alibi de Myconiis narrantur (Eustath. 1828, 6. Strab. 10, 487. Phot. Μυκόνιον, cf. etiam Cratin. 328) quicquam proficitur.

ΒΑΤΩΝ

Meinek. I 480. 1.

ΑΙΤΩΛΟΣ

1

ἄνθρωπος ὢν ἑπταιακας· ἐν δὲ τῷ βίῳ
τέρας ἐστὶν εἴ τις ἠτύχηκε διὰ βίου.

Stobaeus Floril. 98, 18 Βάθωνος ἐξ Αἰτωλοῦ Α (scr. Βάτωνος).
105, 30 Βάθωνος ἐξ Αἰτωλοῦ Α (αἰτωλῶν Voss.). 2. πέρας Α 105.

ΑΝΔΡΟΦΟΝΟΣ

Cf. quae ad Philemonis Ἀνδροφόνον et Euphron. 10, 10 adnotantur.

2

τῶν φιλοσόφων τοὺς σώφρονας ἐνταυθοὶ καλῶ,
τοὺς ἀγαθὸν αὐτοῖς οὐ διδόντας οὐδὲ ἐν,
τοὺς τὸν φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις
καὶ ταῖς διατριβαῖς ὥσπερ ἀποδεδρακότα.
5 ἄνθρωπ' ἀλάστωρ, διὰ τί συμβολὰς ἔχων
νήφεις; τί τηλικούτον ἀδικεῖς τοὺς θεούς;
τί τὰργύριον, ἄνθρωπε, τιμιώτερον
σαντοῦ τέθεικας ἢ πέφυκε τῇ φύσει;
ἀλυσιτελής εἴ τῇ πόλει πίνων ὕδωρ·
10 τὸν γὰρ γεωργὸν καὶ τὸν ἔμπορον κακοῖς.
ἐγὼ δὲ τὰς προσόδους μεθύων καλὰς ποιῶ.
ἐπειθ' ἔωθεν περιάγεις τὴν λήκνυθον,
καταμανθάνων τοῦλαιον, ὥστε περιφέρειν
ὠρολόγιον δόξεις τι, οὐχὶ λήκνυθον.

Athenaeus 4, 163 b Βάτων ὁ κωμικὸς ἐν Ἀνδροφόνῳ φησὶν
κτλ. v. 3. 4 fr. 5, 14. 15. 1. ἐνταυθὶ Herwerd. Obs. crit. 108.
ἐνταυθοὶ est in inscriptione Attica archonte Euclide vetustiore
Palingenes. Ath. 1880 n. 4668 lin. 13' Bamberg. Progr. Goth. 1885,
14 n. 2. 3. φρό | μον Α. 4. κὰν Herwerd. Obs. crit. 109. 8.
σαντοῦ Α. σαντῶ Nauck. συχνῶ vel αὐτός Herwerd. Obs. crit. 109.
Mnem. nov. III 301. 2. τοσοῦτ' ἔθηκας Kaibel. 11. ποῶ Α. 14.
δόξεις τι Bergk.] δόξει τις Α. tum κοῦχι Κ.

13. 'diligenter explorans quod in ampulla inest oleum'. Mein.
in epigrammate Athen. 4, 162a philosophi vocantur ἀνηλιποκαι-

βλεπέλαιοι(?) et Epictetus in cynici supellectile commemorat *λήκυθον* καὶ *πήραν* (Schweigh.). non liquet. 14. *ωρολόγιον* est *viatorium pensile*. Vitruv. 9, 8, 1. ac 'solarii Herculanensis summa est cum ampulla olearia similitudo.' Mein.

3

ἔξον γυναῖκ' ἔχοντα κατακεῖσθαι καλήν
καὶ Λεσβίου χυτρίδε λαμβάνειν δύο·
ὁ φρόνιμός ἐστι τοῦτο, τοῦτο τάραθόν.
'Ἐπίκουρος ἔλεγε ταῦθ' ἃ νῦν ἐγὼ λέγω.
5 εἰ τοῦτον ἔζων πάντες ὃν ἐγὼ ζῶ βίον,
οὔτ' ἄτοπος ἦν ἂν οὔτε μοιχὸς οὐδὲ εἷς.

Athenaeus 7, 279c ἐν τῷ Ἀνδροφόνῳ ἐπιγραφομένῳ ὁ αὐτὸς Βάτων (sic Casaub., Πλάτων Α, cf. Mein. I 481) διαπαίξας τινὰ τῶν ἐπιεικῶν φιλοσόφων ἐπιφέρει κτλ. 2. χυτρίδε Casaub.] χυτρίδε Α. χυτρίδια Porson. 3. τοῦτο, τοῦτο Casaub.] τοῦτο Α: ὁ φρ. οὗτός ἐστι, τοῦτο Kaibel. 5. ἔπαντες AC. — 1. cf. adesp. 282. 2. χυτρίδος χυτρίδος, ut χειρὶς χειρὶδος (Mein.). λαμβάνειν *emere*. 5. i. e. 'si meo consilio uterentur omnes, laeti et contenti essent eis quae homini permissae sunt voluptatibus'. 6. ἄτοπος ut philosophi isti qui in fr. 2 commemorantur.

ΕΤΕΡΓΕΤΑΙ

4

εὖ γ', ὦ Σιβύνη, τὰς νύκτας οὐ καθεύδομεν,
οὐδ' ἀνατετράμεθ', ἀλλὰ κάεται λύχνος,
καὶ βυβλίον ἐν ταῖς χερσὶ, καὶ φροντίζομεν
τί Σόφων καταλέλοιπ' ἢ τί Σημωνακτίδης
5 ὁ Χίος, ἢ Τυνδάριχος ὁ Σικυώνιος,
ἢ Ζαπυρίνος. Β. αὐτὸς εὐρηκας δὲ τί;
Α. τὰ μέγιστα. Β. ποῖα ταῦτα; Α. τοὺς τεθνηκότας —

Athenaeus 14, 662c αἰοιδίμων ὄψαρτυτῶν ὀνόματα καταλέγει Βάτων ἐν *Ἐυεργέταις* οὕτως κτλ. 2. ἀνατετράμεθ' Both.] ἀναγεγράμμεθα Α. καίεται Α. 3. βιβλίον ἐν Bothius] βιβλίον Α. βιβλί' ἐν Porson. 4. sic Porson. σοφῶν καταλέλοιπεν ηἱς ἡμωνακτίδης Α. 5. Τυνδάριχος Porson.] τυνδαρικος Α. 7. ποῖα Schweigh.] πόσα. in fine Porsonus supplet ὅταν περ ὀσφρανθῶσι ποῖα ζῆν πάλιν ex Philem. 79, 26.

Σιβύνη coqui loquentis famula est. 2. ἀναπεπαύμεθ' Cobet. N. l. 125. 'est enim ἀναπαύεσθαι in usu de eis qui quamquam somnum non capiunt requiescunt tamen et quiete fessum corpus

reficiunt. et coniunguntur nonnumquam καθέυδειν et ἀναπαύεσθαι. perfectum ἀναπεπαύσθαι optime de eo dicitur qui intermisso labore quiete fruitur ad vires reficiendas? non dubitabit Bothium sequi qui comparaverit Arist. Ran. 543. 4. Poll. 6, 70 πολλά ἂν εἴη τῶν περὶ τὴν ἡδονικὴν σκευασίαν ἐξευρεῖν ἐκ τῶν ὀψοποιικῶν συγγραμμάτων Παντολέοντος καὶ Μιθαίικου καὶ Ζωπυρίνου καὶ Σόφωνος καὶ Ἠγησίππου καὶ Παξάμου καὶ Ἐπαινέτου. συναριθμοῖτο δ' ἂν τούτοις Ἡρακλείδης τε ὁ Συρακούσιος καὶ Τυνδάριχος ὁ Σικωνῆσιος καὶ Σιμωνακτίδης ὁ Χῖος καὶ Γλαῦκος ὁ Λοκρός. cf. Euphron. 1, 5 sq.

ΣΤΝΕΞΑΠΑΤΩΝ

5

ἀπολώλεκας τὸ μειράκιόν μου παραλαβών,
ἀκάθαρτε, καὶ πέπεικας ἐλθεῖν εἰς βίον
ἀλλότριον αὐτοῦ, καὶ πότους ἐωθινοὺς
πίνει διὰ σὲ νῦν, πρότερον οὐκ εἰθισμένος.

5 B. εἴτ' εἰ μεμάθηκε, δέσποτα, ζῆν, ἐγκαλεῖς;
A. ζῆν δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦθ'; B. ὡς λέγουσί γ' οἱ σοφοί.

ὁ γοῦν Ἐπίκουρός φησιν εἶναι τὰ γαθὸν
τὴν ἡδονὴν δῆπουθεν· οὐκ ἔστιν δ' ἔχειν
ταύτην ἐτέρωθεν, ἐκ δὲ τοῦ ζῆν παγκάλως

10 ἴσως ἅπαντας εὐτυχεῖν δώσεις ἐμοί.

A. ἐόρακας οὖν φιλόσοφον, εἶπέ μοι, τινὰ
μεθύοντ' ἐπὶ τούτοις θ' οἷς λέγεις ζηλούμενον;

B. ἅπαντας· οἱ γοῦν τὰς ὀφρῶς ἐπηρότες
καὶ τὸν φρόνιμον ζητοῦντες ἐν τοῖς περιπάτοις

15 καὶ ταῖς διατριβαῖς ὥσπερ ἀποδεδρακότα,
οὕτως, ἐπὰν γλανκίσκος αὐτοῖς παρατεθῆ,
ἴσασιν οὐ δεῖ πρῶτον ἄψασθαι τόπον
καὶ τὴν κεφαλὴν ζητοῦσιν ὥσπερ πράγματος,
ὥστ' ἐκπεπλήχθαι πάντας.

Athenaeus 3, 103c Βάτων ἐν Συνεξαπατῶντι δυσχεραίνοντᾶ ποιήσας μειρακίου πατέρα, ὡς διαφθαρέντος κατὰ τὴν δίαιταν ὑπὸ παιδαγωγῶ, φησὶν κτλ. idem 7, 279a Βάτων (sic Casaub., Πλάτων hic ut 103 AC) ἐν Συνεξαπατῶντι δυσχεραίνοντα ποιήσας πατέρα τῷ τοῦ υἱοῦ παιδαγωγῶ καὶ λέγοντα κτλ. 1. μὴν τὸ μειράκιον AC 103. 3. ποτοὺς A 279. 4. εἰθισμένος A 279] εἰθισμένον 103. 5. εἴτ' εἰ A 279] εἴ τι 103. fortasse ὅτι. 6. δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦτον AC utrobique. δὲ τὸ τοιοῦτον Dindf. φῆς τὸ τοι-

οὔτον Cobet. Mnem. VIII 114. λέγουσί γ' Mein. Anal. Ath. 46] λέγουσιν. 9. δὴ καλῶς A 103. παγκάλως 279. ἔτ. εἰ μὴ ἐκ τοῦ ζ. καλῶς C. 10. utrubique om. C. ευσωσιαπαντητυχον A 103. εὖ σῶς ἄπαντας ἢ τυχὸν 279. ἴσως ἄπαντας εὐτυχεῖν Herwerd. Obs. crit. 124 'fortasse dabis (concedes) τὸ ζῆν παγκ. omnibus parcere felicitatem'. εὐτυχεῖν pro ἢ τυχὸν Emperius p. 346. 'fortasse' dicit per ironiam. 11. ἑώρακας οὖν A 279] ἑώρακας σύ 103. ἑώρακας δὲ σύ C. 12. ἐπὶ A utrubique. del. Grotius. ζηλούμενον K.] κηλούμενον. cf. varietas script. Nicol. 21. 13. γοῦν A 103. γὰρ 279. 14. 15 om. C. cf. fr. 2, 3. 4. τὸ φρ. A 279. ζητοῦντες A 279] ζῶντες 103. 16. οὔτως] οὔτοι δ' K. 17. οὐδεῖ A 279. 18. ὥσπερ Porson.] ὥσπερ A utrubique. v. 18 expungit G. A. Hirschig. Annot. crit. 30. non accedo.

6. 'ζῆν pro ἡδέως ζῆν *vita frui*'. Cobet. 9. Epicur. Diog. L. 10, 140 οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, οὐδὲ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως ἄνευ τοῦ ἡδέως. ὅτω δὲ μὴ ὑπάρχει ζῆν φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, οὐκ ἔστι τοῦτον ἡδέως ζῆν. 16. οὔτως referunt ad ὥστε v. 19 'tam bene glauco adposito norunt . . . , ut omnes stupefiant.' 17. τόπον et κεφαλὴν (i. e. κεφάλαιον) πράγματος dicit ad exemplum rhetorum. glauci autem caput praeter cetera in deliciis erat. cf. Sannyr. 3. Antiphan. 132, 4. Anaxandr. 30, 2. Sotad. 1, 5.

6

Athenaeus 15, 678 f οὐ γὰρ εἶ ὁ τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις οὐ μόνον ἀπόρρητα ἐκλέγων ἀλλὰ καὶ διορύττων, καθάπερ οἱ παρὰ Βάτωνι τῷ κωμωδιοποιῷ ἐν Συνεξαπατῶντι φιλόσοφοι. ἀπόρρ. οὐ μόνον ἐκλέγων ἀλλὰ καὶ ἐξορύττων Mein. Anal. Ath. 328.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

7

πολλῶν σφόδρ' ὄντων χιτέρων ἐν τῷ βίῳ
 ἐφ' οἷς ἄπαντες εἰκότως θορυβοῦμεθα,
 μάλιστ' ἐμοὶ δῆπουθε κινουῦσιν χολὴν
 οἱ τῶν τρόπων φάσκοντες ἐπεικῶς ἐρᾶν
 5 καὶ λανθάνειν δοκοῦντες, ὅτι πεπλασμένως
 τὸ πρᾶγμα περιπέττονσι κοῦκ ἀληθινῶς.
 τίνα γὰρ ἔχει, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, διαφορὰν
 ὁ τῶν νεωτέρων τε καὶ λείων τρόπος
 παρ' ὃν οἱ δασεῖς ἔχουσι καὶ προβεβηκότες;

Stobaeus Floril. 6, 2 Βάθωνος A (scr. Βάτωνος). 3. ἔνιοι Grot.

4. ἐπιεικῶν Wakefield. 6. περιπέττουσι nescio quis apud Mein.] παρακεντοῦσι, quod defendit Herwerd. Mnem. nov. VI 84 'significari potuit is qui ambiguo vocabulo usus aliquid falsi statuat'. 8. τε om. A. — 7. non morum differentiam in pueris et adultis, sed venustatis et corporis esse dicit.

8

Plutarchus Mor. 55c Βάτωνι τὴν σχολὴν ἀπέειπεν Ἀρκεσίλαος, ὅτε πρὸς Κλεάνθην στίχον ἐποίησεν ἐν κωμῳδίᾳ· πείσαντος δὲ τὸν Κλεάνθην καὶ μεταμελομένου διηλλάγη. Βάτωνι Mein. I 480] βάττω.

Ε Π Ι Ν Ι Κ Ο Σ

Meinek. I 438. 481.

ΜΝΗΣΙΠΤΟΛΕΜΟΣ

Nomen fabulae dedit rerum scriptor qui apud Antiochum Syriae regem multum valuit. Athen. 15, 697d Μνησιπτολέμου τοῦ ἱστοριογράφου, τοῦ παρὰ Ἀντιόχῳ τῷ προσαγορευθέντι μεγάλῳ πλεῖστον ἰσχύσαντος. cf. fr. 1.

1

ἐπ' ἀλφίτου πίνοντα τοῦ θέρους ποτὲ
 ἰδὼν Σέλευκον ἠδέως τὸν βασιλέα
 ἔγραψα, καὶ παρέδειξα τοῖς πολλοῖς ὅτι,
 κἂν τὸ τυχόν ἢ πραγμάτιον ἢ σφόδρ' εὐτελές,
 5 σεμνὸν δύναται τοῦθ' ἢ δύναμις ἢ μὴ ποιεῖν.
 ἔφροντα Θάσιον τὸν τε γῆς ἀπ' Ἀιθίδος
 ἔσμὸν μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκὴν
 συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου,
 Δήμητρος ἀκτῆ πᾶν γεφυρώσας ὕγρον
 10 κατησίμωσε πῶμα, καύματος λύσιν.

Athenaeus 10, 432 b ἔπινον οἱ πολλοὶ καὶ ἄλφιστα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ ... Ἐπίδικος γοῦν, Μνησιπτολέμου ἀνάγνωσιν ποιησαμένου τῶν ἱστοριῶν ἐν αἷς ἐγγράπτῳ ὡς Σέλευκος ἐπηλφίτωσε, γράψας δράμα Μνησιπτόλεμον, καὶ κωμῳδῶν αὐτὸν καὶ περὶ τῆς πόσεως ταῖς ἐκείνου χρώμενος φωναῖς ἐποίησε λέγοντα κτλ. 1. ἐπαλφίτουντα τοῦ θ. ποτὲ Cobet. Mnem. III 322. 5. ποιεῖν, non ποεῖν, A. 10. κατησίμωσε Schweigh.] κατησίμωσα A. κατησίμωκα C.

6. cf. Alexid. 167, 5. 7. ἔσμὸν condemnavit Herwerd. Obs. crit. 110. 'non enim dulce *examen* apum Seleucum vino inmiscuisset

duco neque *ἐσμόν largam copiam* interpretari licet, 'nam ita requireretur *μέλιτος*. obstat vero epitheton *ἀκραχόλου*, quominus ut Soph. OC. 481 *μελίσης* pro *μέλιτος* positum existimemus.' neque vero *νασμόν* poetam scripsisse arbitror, quod praeter Herwerdenum putabat Fiorillo Obs. in Ath. crit. 110, sed *δασμόν μελίσης*. 9. 'iniecta farina vinum ut aqua ponte sternitur'. G. Herm. Opusc. II 253. — loquitur Mnesiptolemus ipse, cuius adfectatum dicendi genus poeta lepidissime perstringit (Mein. I 440).

ΤΠΟΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ

Cf. Arist. Thesm. 340. 407. 565.

2

καὶ τῶν φυτῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία
πίνειν δεήσει τήμερον πρὸς κλεψύδραν
κρουνιζόμενον. ἀμφοτέρα δ' οἰωνίζομαι.
ἔστιν δ' ἔλέφας. B. ἔλεφαντας περιάγει; A. [φυτὸν]

5 χωροῦντα δύο χόας, ὃν οὐδ' ἂν ἔλεφας ἐκπιοί.
ἐγὼ τοῦτο πέπωκα πολλάκις.

B. οὐδὲν ἔλεφαντος γὰρ διαφέρεις οὐδὲ σύ.

A. ἕτερον τριήρης· τοῦτ' ἴσως χωρεῖ χόα.

B. ὁ Βελλεροφόντης ἔστιν ἀπὸ τοῦ Πηγάσου
10 τὴν πύρπυρον χίμαιραν εἰσηκοντικῶς.

A. εἶεν· δέχου καὶ τοῦτο.

Athenaeus 11, 497a Ἐπίνικος ἐν Ὑποβαλλομέναις 'καὶ τῶν — χωρεῖ χόα'. περὶ δὲ τοῦ τρίτου λέγων φησὶν· ὁ Βελλεροφόντης κτλ. ἐκαλεῖτο δὲ τὸ φυτὸν πρότερον δίκερας. idem 11, 469a μνημονεύει τοῦ ποτηρίου τούτου (ἔλεφαντος) καὶ Ἐπίνικος ἐν Ὑποβαλλομέναις, οὗ τὸ μαρτύριον παρέξομαι ἐν τῷ περὶ τοῦ φυτοῦ λόγῳ. et 496f φυτόν. ἔχει τὸ ὄβραχὺ καὶ ὀξύνεται. v. 4. 5 Eustathius 1286, 28 τὸ φυτὸν ὅμοιον κέρατι, διατετριμμένον (scr. διατετριμμένον ex Athen. 497e), ἐξ οὗ κρουνιζόντες λεπιδῶς, ὡς φησιν Ἀθήναιος, κάτωθεν πίνουσι. Δίφιλος· φυτὸν χωροῦντα δύο χόας, ὃν οὐδ' ἂν ἔλεφας ἐκπλή· καὶ σημειῶσαι τὸ φυτὸς ἐνταῦθα ἀρσεινικόν. errasse de Diphilo Eustathium ab epitomae auctore deceptum monuit Schweighaeuserus, de masculino genere Meinekius. v. 8 Athenaeus 11, 500f ὅτι καὶ τριήρης εἶδος ἐκπάματος, Ἐπίνικος (εὐνικός A) ἐν Ὑποβαλλομέναις δεδήλωκε. προείρηται τὸ μαρτύριον. 3. οἰωνίζομαι A. 4. ἔστιν A. ἔλεφαντας pro ἔλεφанта idem. unde ἔστι δ' ἔλεφας. B. τί φής; ἔλεφαντας περιάγει; Cobet. N. l. 653. 5. 6. sic A. ὃν del. Mein.

ἐκπλή C. 6. ἐγὼ δὲ Casaub. τοῦτό γ' ἐκπέπωκα Meib. τρις πέπωκα Iacobs. χωροῦν δύο χάσας, οἷον οὐδ' ἂν ἐκπιοι | ἐλέφας· ἐγὼ τοῦτ' ἐκπ. Dobr. Adv. II 335. recepta in v. 4 Cobeti emendatione (et del. ἑντόν) χωροῦντα δύο χάσας, ὅν οὐδ' ἂν ἐκπιοι | ἐλέφας· ἐγὼ δὲ γ' ἐκπέπωκα π. K. 7. οὐδὲ γρῦ G. A. Hirschig. Ann. crit. 31, conl. Antiph. 190, 13. Menand. 364. 8. τουτις ὡς A. 9—11. om. C. 9. ἀπὸ II. Dobr. 10. πυρπύρον A.

2. πίνειν πρὸς κλεψύδραν per iocum dixit ut λέγειν πρὸς κλεψύδραν. 3. κρουνιζόμενον liquorem ore excipientem (Dobr.). ἀμφοτέρα δ' οἰωνίζομαι 'I will bet'. Dobr. ne sic quidem intellego. 4. περιάγει est pers. 2. 'qui ad bellum proficiscens uxorem aut concubinas secum trahit, qui in publicum prodiens aut discipulorum agmen trahit secum aut quemlibet gregem, περιάγεσθαι eos omnes dicitur'. Cobet. 7. Diogenian. 4, 43 (2, 64 Vind.) ἐλέφαντος διαφείρεις οὐδέν· ἐπὶ τῶν ἀναισθητῶν. 8. τριήρης, cf. Antiphan. 224, 4. 9. etiam Bellerophonites cum Pegaso poculum est. Astydam. fr. 3, 4 δύο δὲ χρυσᾶ (κυμβία), γρῦψ, τὸ δ' ἕτερον Πήγασος. de elephanto poculo cf. etiam Damox. 1.

ΕΥΔΟΞΟΣ

Meinek. I 492.

ΝΑΤΚΛΗΡΟΣ

1

ψηφοπαίκτης

Pollux 7, 200. 1 εἴη ἂν καὶ ὁ ψηφοπαίκτης ἐν τέχνῃ· τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο εἴρηκέ τις τῶν νέων κωμωδῶν Εὐδοξος ἐν Ναυκλήρου δράματι. sunt praestigiatores, qui calculis θαναματοποιοῦσι. cf. Alciphr. 3, 20.

ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ

2

Ἄβυδηνὸν ἐπιφόρημα

Zenobius 1, 1 ἐπὶ τῶν ἀηδῶν τάττεται ἡ παροιμία. μέμνηται δὲ αὐτῆς Εὐδοξος ἐν Ὑποβολιμαίῳ. φασὶ δὲ ὅτι Ἄβυδηνοῖς ἕθος ἦν μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὰς σπονδὰς προσάγειν τοὺς παῖδας . . . κεκραγῶτων δὲ τῶν παίδων . . . ἀηδῖαν εἶναι πολλὴν τοῖς δαιτυμόσιν. cf. etiam Diogenian. 1, 1. contra Athen. 14, 641a τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον Ἄβυδηνὸν ἐπιφόρημα τέλος τί ἐστι καὶ ἑλληνιμένιον, ὡς Ἀριστείδης φησὶν ἐν τρίτῳ περὶ παροιμιῶν. per ironiam sic dicebatur: quid proprie significet ἐπιφόρημα docent Aristoph. fr. 774. Archipp. 9. Philyll. 19.

Φ Ο Ι Ν Ι Κ Ι Δ Η Σ

Meinek. I 481. 2

ΑΤΛΗΤΡΙΔΕΣ

1

δύνασαι σιωπᾶν; B. ὥστε τοὺς τὰς διαλύσεις
συντιθεμένους κεκραγένοι δοκεῖν.

Hesychius δύνασαι σιωπᾶν; πρῶτόν φασι Φοινικίδην Μεγαρέα κωμικὸν ποιητὴν ἐν ἔστει διδάσκοντα ἀποσκῶσαι τὴν σιωπωμένην ὁμολογίαν περὶ τῶν διαλύσεων Ἀντιγόνου καὶ Πύρρον βουλόμενον εἰπεῖν ἐν ταῖς Ἀύλητρίσι οὕτως κτλ. 1. τοὺς add. Mein. 2. πᾶσιν δοκεῖν vel δοκεῖν μέγα Mein. I 482. τούτους κεκραγένοι δ. Cobet. N. l. 26. παρ' ἐμὲ κεκραγένοι δοκεῖν K. 'foedus fortasse dicit illud, quo Pyrrhus cum Antigono Gonata coniunctus postea a Lysimacho victus est'. Mein. cf. Droysen. Hellenism. I 625. II 84 not. 201. pax illa facta est vere anni a. Chr. 287.

- ΜΙΣΟΤΜΕΝΗ

Μισούμενος secundum Suidam et Eudociam.

2

μύρτων λέγουσιν καὶ μέλιτος ἐγκώμια,
καὶ τῶν προπυλαίων καὶ τέταρτον ἰσχάδων·
τούτων ἐγενεσάμην καταπλεύσας εὐθέως —

B. καὶ τῶν προπυλαίων; A. κούδεν ἦν τούτων ὄλωσ
ἢ πρὸς ἀτταγήνα συμβαλεῖν τῶν βρωμάτων.

Athenaeus 14, 652d Φοινικίδης ἐν Μισομένη φησὶν κτλ. 1. λέγουσιν A. 4. προσπυλαίων A. personarum notatio est Meinekii in Ath. 5. συμβάλλειν A. totam eclogam om. C.

ante v. 1 exciderunt fere haec τὴν Ἀττικὴν γὰρ εὐλογοῦντες Ἀττικῶν μύρτων κτλ. Plin. N. h. 10, 133 attagen maxime Ionius celebratur. cf. Horat. Epod. 2, 54. quocirca Ionem hominem inrideri suspicatur Meinekii. certe Athenarum gloriae obtrectat. qui loquentem interpellat, Cario aliquis videtur esse.

ΠΟ(Ι)ΗΤΗΣ

U. Koehler. I. A. I n. 972. fragmenta non exstant.

ΦΤΛΑΡΧΟΣ

Cf. quae ad Mnesim. 4, 7 et Sophili Φύλαρχον adnotavimus.

3

τρίτον δὲ πρὸς τούτοισι τὸν σοφώτατον
Χαίριππον. οὗτος, ὥσπερ οἶδας, ἐσθίει
μέχρι ἂν διδῶ τις ἢ λάθῃ διαρραγείς.
'τοιούτ' ἔχει ταμειῖον ὥσπερ οἰκίας.

Athenaeus 10, 415e περὶ Χαίριππου φησὶ Φοινικίδης ἐν Φυλ-
άρῳ οὕτως κτλ. 1. τὸ τρίτον A. βορώτατον Mein. 2. Χαίριππον
et Χαίριππον A. 3. καὶ λάθῃ Mein. Anal. Ath. 183. φθάσῃ Bruno
Keil. 4. τοσοῦτ' et ταμειῖον ἐν τῇ κοιλίᾳ Mein. ibid. — Χαίρ-
ιππος metro firmatur Menand. 491. contra Aelian. V. h. 1, 27
ἀδηφάγους λέγουσιν ἀνθρώπους γερονεῖν . . . καὶ Χάριππον.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

4

- μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ὑπομείναιμ' ἔτι,
Πυθιάς, ἔταιρεῖν. χαιρέτω· μὴ μοι λέγε·
ἀπέτυχον· οὐδὲν πρὸς ἐμέ· καταλύσαι θέλω.
εὐθὺς ἐπιχειρήσασα φίλον ἔσχον τινὰ
5 στρατιωτικόν· διαπαντὸς οὗτος τὰς μάχας
ἔλεγεν, ἐδείκνυ' ἅμα λέγων τὰ τραύματα,
εἰσέφερε δ' οὐδέν. δωρεὰν ἔφη τινὰ
παρὰ τοῦ βασιλέως λαμβάνειν, καὶ ταῦτ' αἶε
ἔλεγεν· διὰ ταύτην ἦν λέγω τὴν δωρεὰν
10 ἐνιαυτὸν ἔσχε μ' ὁ κακοδαίμων δωρεὰν.
ἀφῆκα τοῦτον, λαμβάνω δ' ἄλλον τινὰ,
ἰατρόν. οὗτος εἰσάγων πολλοὺς τινας
ἔτεμν', ἔκαε, πτωχὸς ἦν καὶ δῆμιος.
δεινότερος οὗτος θατέρον μοι κατεφάνη.
15 ὁ μὲν διήγγημ' ἔλεγεν, ὁ δ' ἐποίει νεκρούς.
τρίτῳ συνέξενξ' ἢ τύχη με φιλοσόφῳ,
πάγων' ἔχοντι καὶ τρίβωνα καὶ λόγον.
εἰς προὔπτον ἤλθον ἐμπεσοῦσα δὴ κακόν·
οὐδὲν ἐδίδου γάρ· εἴ τι δ' αἰτοίην, ἔφη
20 οὐκ ἀγαθὸν εἶναι τὰργύριον. ἔστω κακόν,
διὰ τοῦτο δὺς μοι, ῥῖψον· οὐκ ἐπέθιτο.

Stobaeus Floril. 6, 30 Φοινικίδου A. 4. ἔσχον Damasc.] εἶχον.
6. ἐδείκνυ' Gaisf.] ἐδείκνυ. 8. λαμβάνειν] ἀναμένειν Madvig. Advers.

crit. I 718 'dicendum erat λήψεσθαι'. 9. λέγω] λέγει Nauck. ἔλεγε Mein. Stob. IIII LVI. 11. δ' add. Damasc. 12. πολλούς] χωλούς K. 17. λόγον] ῥύπον K. 18. ἤλθον] ἔλαθον Herwerd. Anal. crit. 43. 19. εἴ τι δ' αἰτοίην Cobet. N. l. 126] εἴ δέ τ' αἰτοίμην τάλαν αἰτῶ τι A. εἴ τι δ' αἰτοίμην Grotius. 'αἰτεῖν si quid aliud meretricium est, non αἰτεῖσθαι. Menand. 217, 3'. Cobet. ex A τάλαν, ἔπαιτεῖς; εἴτ' ἔφη Mein. Stob. IIII LVI. 'o bona, stipem petis?' amatoris verba sunt.

2. Harpocrat. 132, 6 Πολέμων ἐν τοῖς Περί ἀκροπόλεως παρατίθεται ψήφισμα καθ' ὃ ἀπείρητο Ἀθήνησιν ὄνομα πεντετηρίδος τίθεσθαι δούλη ἢ ἀπελευθέρῃ ἢ πόρνη ἢ αὐλητρίδι. cf. Athen. 13, 587c. commemorantur tamen et *Nemeas* et *Isthmias* meretrices. Athen. 13, 593f et 587c. praeterea cf. Athen. 13, 571d καλοῦσι . . . τὸ ἐπὶ συνουσίαις μισθαρεῖν ἔταιρεῖν. 3. οὐδὲν πρὸς ἐμέ 'non convenit mihi' (es ist nichts für mich, passt mir nicht). Macho Athen. 581c καταλελυκυίας τῆς Γναθαινίου σχεδὸν | οὐκέτι θ' ἔταιρεῖν ὑπομενούσης. Demosth. 33, 4 τὸ πλείν καταλέλυκα. 7. δωρεάν, *eine Pension*. v. 10 δωρεάν idem est quod προῖκα. 15. Polyb. 1, 14, 6 ἐξ ἱστορίας ἀναιρεθείσης τῆς ἀληθείας τὸ καταλειπόμενον αὐτῆς ἀνωφελές γίνεται διήγημα. 'miles narrabat tantum modo quot homines interfecisset, medicus re vera interficiebat'. 18. προῦπτον, i. e. ἀναμφίλεκτον, ὁμολογούμενον.

5

Athenaeus 8, 345e Φοινικίδης δὲ τοὺς ἰχθύς παρατιθεῖς τοῖς τὰς συμβολὰς δεδωκόσι τὴν μὲν θάλασσαν ἔλεγε κοινήν εἶναι, τοὺς δ' ἐν αὐτῇ ἰχθύς τῶν ὠνησαμένων. si haec ut videntur ad comicum pertinent, poeta eorum fecit qui symbolas non dedissent convivio excludentem. 'τοὺς ἰχθύς, ἔφη, | παρέθηκα τοῖς τὰς συμβολὰς δεδωκόσιν' | κοινή γὰρ ἡ θάλαττα (μὲν πᾶσιν βροτοῖς), | οἱ δ' ἰχθύες μόνοις τοῖς ὠνουμένοις.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΣ

Meinek. I 482 sq.

ΑΝΑΒΛΕΨΩΝ

Plat. Phaedr. 243 b (Στησίχορος) ποιήσας . . . τὴν καλουμένην παλινοδλίαν παραχοῆμα ἀνέβλεψεν. cf. Arist. Plut. 95. 117. 126. 866. Herodot. 2, 111.

1

ἐγὼ μάγειρον λαμβάνων ἀκήχοα
τὰ τῶν μαγείρων πάντα καθ' ἐκάστου κακά.

ἀντερογολαβοῦντες ἔλεγον ὁ μὲν ὡς οὐκ ἔχει
 ῥίνα κριτικὴν πρὸς τοῦτον, ὁ δ' ὅτι τὸ στόμα
 5 πονηρόν, ὁ δὲ τὴν γλῶτταν εἰς ἀσχήμονα
 ἐπιθυμίας
 ἐνιά τε τῶν ἡδονσμάτων,
 κάθαλος, κάτοξος, χναυστικός, προσκναυστικός,
 καπνὸν οὐ φέρων, πῦρ οὐ φέρων. ἐκ τοῦ πυρός
 εἰς τὰς μαχαίρας ἦλθον· ὦν εἰς οὔτοσι
 10 διὰ τῶν μαχαιρῶν τοῦ πυρός τ' ἐλήλυθεν.

Athenaeus 14, 661f Ποσειδῆπιος (sic A) ἐν Ἀναβλέποντι κτλ.
 1. ἔν' ἐγὼ G. A. Hirschig. Ann. crit. 31. λαμβάνων Mein.] ἀνα-
 λαβὼν A. ἕνα λαβὼν Coraes. 2. καθ' ἕκαστον Dobr. Adv. II 351.
 3. ἀντερογολαβοῦντες ἔλεγον ὁ μὲν Grot.] ἀντερογολαβοῦντος ἐλέγομεν A.
 fortasse τὰ τῶν μαγείρων πᾶνθ' ἂ καθ' ἕκαστον κακὰ (convicia)
 ἀντερογολαβοῦντος ἔλεγον, ὁ μὲν κτλ. ἔχοι Dobr. 4. κριτικὴν B]
 κρητικὴν A. τὸ add. Iacobs. Add. Ath. 346. ὀτιή στόμα Dobr. 5.
 γλῶτταν Dindf.] γλῶσσαν A. 6. post ἐπιθυμίας quaedam excidisse
 sensit Dindorf. ἐνιά τε] ἀνεῖτο Dobr. ἐμίαινε (coniunct. cum reliquis
 sine lacuna) Cobet. V. l.² 188. 9. at requireretur μιαίνει vel μιαινοί.
 ὡς ἔστι κατακεκρημένος, | ὁ δ' ὅτι ἀφειδής ἔστι τῶν ἡδ. supplet
 Mein. 7. κάτοξος Grot.] κατοξους A. 8. πῦρ οὐ Grot.] οὐ πῦρ
 οὐ A. φέρων δ' A. 10. εἰς τὸ πῦρ Grot.

1. 'cum conducere in foro, ubi coquorum statio erat.' Mein.
 9. *ad cultros ventum est*, sc. pugna inter coquos exorta. 10. Zenob.
 3, 19 διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρός ῥίπτειν δεῖ· ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων
 καὶ ῥιποκίνδυνα ποιούντων. Xen. Mem. 1, 3, 9 κἂν εἰς μαχαίρας
 κυβιστήσῃ κἂν εἰς πῦρ ἄλλοιτο. ac διὰ πυρός βαδίζειν Arist. Lys.
 133. cf. Eupol. 162. Apostol. 6, 2. Ovid. Met. 8, 76 *ire per
 ignes, per gladios ausim*. 9. 10. hoc est: 'hunc unum qui in
 concertatione victor fuit mecum duco.'

ΑΠΟΚΛΗΙΟΜΕΝΗ

Puella ab amatore exelusa. U. Koehler. I. A. 975 II 15 ἐπὶ
 Τιμησιά[ρακτος π]αλαῖᾶ Φιλόστρατο[ς Ἀποκλει]ομένει Ποσει[δέππου]
 'circa annum 180'. Koehler. p. 403. Strat. Anthol. Pal. 12, 193
 μνησθήσει τούτων, ὑπερήφανε, καὶ σὺ φιλήσεις, καὶ κωμωδήσεις τὴν
 ἀποκλειομένην (Mein.).

2

ταυτὶ μὲν οὖν τοιαῦτα· συμβαίνει δέ τι
 νῦν μοι διακονοῦντι παρὰ τῷ δεσπότη
 ἀστεῖον· οὐχ ἀλώσομ' ἐμφέρων κρέας.

Athenaeus 14, 659a Ποσίδιππος (sic Α) περὶ δούλων μαγείρων ἐν Ἀποκλειομένη φησὶν κτλ. et 658f οὐδὲ γὰρ ἂν εὔροι τις ὑμῶν δούλον τινα μάγειρον ἐν κωμῳδίᾳ πλὴν παρὰ Ποσιδίππῳ (sic Α) μόνῳ. — Casaubonus epularum tenuitatem dici putabat, ex quibus aliquid furto subducere operae pretium non esset. contra Meinekius 'quamdiu libera utabar condicione, si quid forte mecum auferrem, in furto fere a ianitore deprehensus sum: nunc cum totus in domini servitium concesserim, tutus et tranquillus furto meo me oblectabo'. de qua interpretatione in tanta eclogae exiguitate nequaquam constat.

3

ἔψητὸν ἀγοράζειν τινά

Athenaeus 7, 301b ἐνικῶς (ἔψητός)... Ποσειδίππος Ἀποκλειομένη κτλ. cf. Nicostr. 13.

4

ὦ Λακιάδαι

Zenobius Milleri 1, 73 (Mélanges 357. 8) Πλακιάδαι καὶ στέλαιον (sic)· αὕτη εἴρηται ἐπὶ τῶν μοιχῶν... δῆμος δὲ ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς οἱ Πλακιάδαι (Λακ.)· κακῆί φασφανίδες μεγάλαι γίνονται· ταύταις δὲ χρῶνται κατὰ τῶν ληφθέντων μοιχῶν.. εἰ δὲ μὴ παρείεν, στελαιῶν (sic) ἐκ τῆς δικέλλης. μέμνηται Ποσίδιππος ταύτης ἐν Ἀποκλειομένη. similia Posidippo non commemorato Suidas. cf. quae ad Philippidis *Laciadas* adnotantur. ὦ Λακιάδαι καὶ στειλέα Nauck. Bullet. Petrop. XIII 374 conl. Hesych. στειλέα· τὴν μακρὰν ῥάφρονον (Antiphon. 121).

5

τηγανίζεσθαι

Pollux 10, 98 τὸ ἥμα.. ἔστιν ἐν Ἀποκλειομένη Ποσειδίππου.

ΑΡΣΙΝΟΗ

Plures fuerunt successorum Alexandri m. temporibus mulieres hoc nomine insignes, ex quibus unam significari consentaneum est.

6

βοῦς ἔβδομος

μέμνηται τῆς παρουσίας... Ποσίδιππος ἐν Ἀρσινόῃ. Zenobius Milleri 1, 71 (Mélanges 357). Euthycl. 2. Philem. 86.

ΓΑΛΑΤΗΣ

Cf. quae ad Apollodori *Galatas* adnotantur et Meinek. I 483.

7

κόρακι κλήεθ' ἢ θύρα.

Pollux 7, 111 ἦν Ὅμηρος εἶρηκε κορώνην οἱ δὲ νῦν κόρακα, οὕτως ὠνόμασε καὶ Ποσειδίππος ἐν Γαλάτῃ εἰπὼν κτλ. ἔστι μὲν οὖν οὐ κεκοιμένη τοῖς νέοις ἢ φωνή, ληπτέον δὲ καὶ τὰ σπάνια, εἰ μὴ παρ' ἄλλων εἴη χρηστέα (sic Bekker). κλείεθ' ἢ θύρα Bekker.] κλείεται θύρα A. κλύε τὰς θυρίδας Falck. et 10, 22 τὰ περὶ τὰς θύρας ρητέον, μοχλοὶ...καὶ κορώναι καὶ κόρακες. Ποσειδίππος γοῦν ἐν Γαλάτῃ φησὶν· κόρακι κρούεθ' ἢ θύρα. ubi κλείεθ' ἢ θύρα Falckenb.

8

Pollux 4, 175 ἔνιοι δὲ καὶ τῶν Ἀθήνησι κωμωδοῦντων τῶν νέων, οἶον... Ποσειδίππος ἐν Γαλάτῃ, λίτρας μνημονεύουσιν. cf. Philem. 78.

ΔΗΜΟΤΑΙ

9

νεανισκεύεται

... Ποσειδίππος Δημόταις. Photius et Suidas. cf. Eupol. 29. 109. Amphid. 19.

ΕΠΙΣΤΑΘΜΟΣ

Bekker. Anecd. 253, 22 ἐπίσταθμοι· οἱ ἄρχοντες καὶ σατράπαι, οἱ κατέχοντες βασιλεῖ τὰς ὑπηκόους πόλεις... οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι τοὺς τοιοῦτους ἀρμοστὰς ἐκάλουν. similiter Etym. m. 364, 37. Harpocr. ἐπίσταθμος· Ἰσοκράτης Πανηγυρικῶ (4, 162) Ἐκάτομος (Ἐκατόμωτος) ὁ Καρίας ἐπίσταθμος, ὃς οὐδὲν ἕτερον ἦν ἢ κατὰ σατραπείαν Καρίας κύριος. fuit Epistathmos etiam Caecilii Statii. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 41.

10

σκηνάς, ὄχους,

ρίσκους, ἀορτάς, τάχανα, λαμπήνας, ὕνους.

Pollux 10, 139 αἱ δὲ ἀορταὶ εἴρηται ἐν Ποσειδίππου Ἐπιστάθμῳ κτλ. 2. λάχανα Iungerm. et Tourpius III 235 conl. Hesych. λάχανα· τὸ ἐπὶ τῆς ἀπήνης πεπλεγμένον, ἐν ᾧ καθέζονται. quae vox admodum dubia est. πλόχανα Ruhnken. λάσανα Mein. cf. Antiphan. 130. Diphil. 40. Menand. 29. 331.

ΕΡΜΑΦΡΟΔΙΤΟΣ

11

νῖον τρέφει πᾶς κἂν πένης τις ὦν τύχη,
θυγατέρα δ' ἐκτίθησι κἂν ἢ πλούσιος.

Stobaeus Floril. 77, 7 Ποσειδίππου Ἐρμαφροδίτου Α. 2. δ' om. B. ἐκτίθησι] ἐκδίδωσι Nauck. Mélanges gréco-rom. V 244, conl. Anaxandr. 78. sed fortasse est comica veritatis superlatio.

ΕΦΕΣΙΑ

Ephesia fuit etiam Antiphānis, *Ephesius* Menandri.

12

Φρόνη πρὸ ἡμῶν γέρονεν ἐπιφανεστάτη
πολὸ τῶν ἐταιρῶν· καὶ γὰρ εἰ νεωτέρα
τῶν τότε χρόνων εἶ, τὸν γ' ἀγῶν' ἀκήκοας.
βλάπτειν δοκοῦσα τοὺς βίους μελζους βλάβας
5 τὴν ἡλιαίαν εἶλε περὶ τοῦ σώματος,
καὶ τῶν δικαστῶν καθ' ἓνα δεξιουμένη
μετὰ δακρῶν διεσωσε τὴν ψυχὴν μόλις.

Athenaeus 13, 591e Ποσίδιππος (sic A) ὁ κωμικὸς ἐν Ἐφεσίᾳ τάδε φησὶν περὶ αὐτῆς (Φρόνης) κτλ. 1. πρὸ ἡμῶν] περισημῶν Jacobs. Add. Ath. 318. πρὸ γ' ἡμῶν Dobr. Adv. II 346. 3. εἶ Casaubonus] εἶη A. 4. βίους] fortasse νέους. nam non prorsus conveniunt Alexid. 116, 6. 11. Menand. 855. Nicol. 1, 13. 5. εἶλε] εἶχε Schweigh. εἰς ἡλ. ἦλθε Dobr. εἶδε ante Cobetum N. l. 127 Bothius. cf. Arist. Ach. 613. at quid est τὴν ἡλιαίαν εἶδε περὶ τοῦ σ.?
scribendum est εἶλε χάριτι σώματος.

de causa Phrynes et defensione Hyperidis cf. Athen. 13, 590de.

ΚΩΔΩΝ

Fortasse Κύδων. Mein. I 483. cf. quae ad Ehippi *Cydonem* adnotavimus. si Κώδων titulus fuit, fabulae argumentum ex illo more petatum esse crediderim, de quo cf. interpretes Arist. Av. 842. 1160.

13

τὸν παῖδ' ἄνω σπεύδοντα πρὸς τὸ τελώνιον
Pollux 9, 28 εἴρηται τὸ τελώνιον ἐν Ποσειδίππου Κώδωνι κτλ.

ΛΟΚΡΙΔΕΣ

Cf. quae ad Anaxandridis *Locrides* adnotavimus.

14

ᾧρα περαίνειν· ἐγγέλεια, καράβους,
κόγχας, ἐχίνους προσφάτους, μηκάνια,
πίνας, τραχήλους, μύας.

Athenaeus 3, 87 f οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν εὐθετοῦσι πρὸς τὰς τῶν στομάχων διαθέσεις. μνημονεύει δ' αὐτῶν Ποσίδιππος (sic A) ἐν Λοκρίσιν οὕτως κτλ. Photius τράχηλοι τῶν θαλασσίων πορφυρῶν. οὕτως Ποσίδιππος. Etym. m. 764, 47 ἐν τῷ ἱστορικῷ λεξικῷ τράχηλον εὐρον σημαίνει τῶν θαλασσίων πορφυρῶν (sic). οὕτω Ποσίδιππος. — 1. post περαίνειν interpunxit Herwerd. Stud. crit. 92. 3. ἐγγέλια Porson.] ἐγγέλια A. 3. πίνας A] πίννας. μύας] μῦς K.

tempus est verbis meis finem inponere: (emi) ἐγγέλια κτλ.' 2. Athen. 3, 87 e αἱ μήκωνες (τῶν κηρύκων) πρὸς μὲν τὰς τῶν στομάχων εὐτονίας οὐκ εὐθετοῦσι, πρὸς δὲ τὴν τῆς κοιλίας ἀσθένειαν χρήσιμοι. et 7, 316 d ὁ μήκων (τοῦ πουλύποδος) κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας οἶονε κύστις. 3. Herodian. I 256, 6 τὰ εἰς τὰ δισύλλαβα βαρύνεται, πῖνα ἐπὶ τοῦ ὄστρεου κτλ. II 455, 5 τὰ εἰς ἰνὰ ἀποστρέφεται τὴν εἰ δίφθογγον ... πῖνα ἐπὶ τοῦ θαλασσίου διὰ τοῦ τ. cf. 570, 1. τραχήλους non proprium piscium genus esse, sed quia per se coquerentur seorsim nominasse Posidippum monuit Salmas. Exerc. Plin. 792. cf. Archedic. 3, 4 et quae ad Eubul. 66, 3 adnotantur.

ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ

Vel Μεταφερόμενος, quo titulo significari potest philosophus ut Dionysius ὁ Μεταθέμενος (Athen. 7, 281 d. 10, 437 e. Diog. L. 7, 23) ab altera disciplina ad alteram transiens. sic μεταφέρειν Xenarch. 7, 2. cui significationi optime convenit fr. 15.

15

ὥστ' ἐν ἡμέραις δέκα

εἶναι δοκεῖν Ζήνωνος ἐγκρατέστερον.

Diogenes Laert. 7, 27 (Ζήνων) καὶ εἰς παροιμίαν σχεδὸν ἐχώρησεν· ἐλέγετο γοῦν ἐπ' αὐτῷ τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐγκρατέστερος· ἀλλὰ καὶ Ποσειδίππος Μεταφερομένοις κτλ.

16

κυβίων

μνημονεύει Ποσίδιππος (sic A) ἐν Μεταφερομένῳ. Athenaeus 3, 118 b. cf. Alexid. 15, 9.

17

Κύπριον

τὸ τάρικον. Ποσίδιππος (sic cod. cf. Bekker. adn. ad 93, 19) Μεταφερομένοις. Bekker. Anecd. 102, 32. *Cyprium salsamentum* et

cybia Meinekius arbitratur inter cibos memorata fuisse, quibus adulescens fragmenti 15 se ingurgitaverit: coniectura prorsus incerta.

ΜΥΡΜΗΞ

Viri nomen esse existimat Meinekius I 483. heros *Myrmex* est Harpocrat. 126, 6 atque Hesych. et Phot. *Μύρμηκος ἀτραπούς*.

18

ὄν τοῖς θεοῖς ἄνθρωπος εὐχεται τυχεῖν
τῆς εὐθανασίας κρείττον οὐδὲν εὐχεται.

Stobaeus Floril. 118, 17 *Ποσειδίππου* (sic) ἐκ *Μύρμηκος* A. 2. εὐθανασίας A] ἀθανασίας cf. Cobet. N. I. 127. — nihil dicit melius hominibus exoptari posse quam mortis felicitatem.

19

οὕτω τι πολύπουν ἐστὶν ἢ λύπη κακόν.

Stobaeus Floril. 99, 29 *Ποσειδίππου* (sic) ἐκ *Μύρμηκος* A. τι] τοι A. πολύχουν Τουρ. πολύπονον Mein. Stob. III xl. ποικίλον Naber: Mnem. nov. VIII 431. desperat G. A. Hirschig. Ann. crit. 31. fortasse πολύχρουν, non uno colore est, sed variis modis exprimitur.

ΟΜΟΙΟΙ

Cf. quae ad Antiphanis *Ὀμοίους* adnotantur.

20

ἔργον γε λύπην ἐκφυγεῖν, ἢ δ' ἡμέρα
ἀεὶ τι καινὸν εἰς τὸ φροντίζειν φέρει.

Stobaeus Floril. 99, 30 *Ποσειδίππου* ἐξ *Ὀμοίων* A. Eurip. fr. 939 N. ἀεὶ τι καινὸν ἡμέρα παιδεύεται.

ΠΑΙΔΙΟΝ

21

τὸ ἐφθοπώλιον

εἴρηται . . . παρὰ *Ποσειδίππου* ἐν *Παιδίῳ*. Athenaeus 3, 94 c.

ΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ

22

ὁ μὴ πεπλευκῶς οὐδὲν ἑώρακεν κακόν·
τῶν μονομαχούντων ἐσμέν ἀθλιώτεροι.

Athenaeus 4, 154f ὁ κωμωδιοποιὸς Ποσειδίππος (sic A) ἐν Πορνοβοσκῶ φησιν κτλ. 1. ἑώρακεν A. Mantinenses id genus certaminis invenisse et Casandrum in funere parentum gladiatorum pugnam edidisse narrat 154d. 155a.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

23

ἐβάδιξες ἔξω τῶν πυλῶν μάγειρος ὢν;

B. ἐντὸς πυλῶν γὰρ ἂν μένων ἄδειπνος ἦν.

A. πότερ' οὖν ἀφείσαι; B. κατ' ἀγορὰν ἐργάζομαι.

ἐπρίατο γάρ τις ὁμότεχνός με γνώριμος.

Athenaeus 14, 659c Ποσειδίππος (A) περὶ δούλων μαγείρων . . . Συντρόφοις κτλ. 2. γὰρ ἂν μένων Dindf.] παρμένων A. 3. πότερ' Dobr. Adv. II 350] πότερον A. ἀφείσαι Dobr.] ἀφείσα A. 4. ἐπρίατο A.

3. *num igitur manu missus es? — minime: cmit me quidam eorum qui apud forum profitentur. nempe quidam ruri degens hunc coquum apud forum isto die conduxerat?* Dobr.

24

ἐνδοθι προνομεύειν ὄρμενα

Photius ὄρμενα' τὰ τῆς κράμβης. Ποσειδίππος Συντρόφοις κτλ. παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐχ εὗρομεν. cf. Nicostr. 34. Thomas Mag. 275, 7 οὐχ εὗρίσκειται οὔτε τὸ προνομεύειν οὔτε ἡ προνομεία παρὰ ῥήτορσιν, ἀλλ' ἀντὶ τούτων ληΐζεσθαι . . . καὶ καταδρομή. Moer. 206, 25 προνομεύειν τὸ κατατρέχειν καὶ κατασύρειν. ecloga mihi quidem obscura.

ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ

25

ἐθισμός

ἀντὶ τοῦ ἔθους. Ποσειδίππος (sic cod.) Φιλοπάτορι. Bekker. Anecd. 93, 19. cf. Lobeck. Phryn. 511.

ΧΟΡΕΥΟΥΣΑΙ

26

μαθητὰ Λεύκων οἳ τε συνδιάκονοι

ὁμῆς· ἅπας γὰρ ἐστὶν οἰκειὸς τόπος

ὑπὲρ τέχνης λαλεῖν τι· τῶν ἡδυσμάτων

πάντων κράτιστόν ἐστιν ἐν μαγειρικῇ

- 5 ἀλαζονεία· τὸ καθ' ὅλου δὲ τῶν τεχνῶν
 ὕψει σχεδόν τι τοῦθ' ἡγνούμενον.
 ξεναγὸς οὗτος, ὅστις ἂν θώρακ' ἔχη
 φολιδατὸν ἢ δράκοντα σεσιδηρωμένον,
 ἐφάνη Βριάρεως, ἂν τύχη δ' ἐστὶν λαγῶς.
- 10 ὁ μάγειρος ἂν μὲν ὑποδιακόνους ἔχων
 πρὸς τὸν ἰδιώτην καὶ μαθητὰς εἰσίη,
 κυμνοπρίστας πάντας ἢ λιμοὺς καλῶν,
 ἔπιτηξ' ἕκαστος εὐθύς. ἂν δ' ἀληθινὸν
 σπαντὸν παραβάλλης, καὶ προσεκδαρεῖς ἄπει.
- 15 ὅπερ οὖν ὑπεθέμην, τῷ κενῷ χώραν δίδου.
 καὶ τὰ στόματα γίνωσκε τῶν κεκλημένων·
 ὥσπερ γὰρ εἰς τὰμπόρια, τῆς τέχνης πέρας
 τοῦτ' ἐστίν, ἂν εὖ προσδράμῃς πρὸς τὸ στόμα.
 διακονοῦμεν νῦν γάμοις. τὸ θῦμα βοῦς,
 20 ὁ διδοὺς ἐπιφανῆς, ἐπιφανῆς ὁ λαμβάνων.
 τούτων γυναικὲς ἰέρειαι τῇ θεᾷ θεοί,
 κορύβαντες, ἀλλοί, παννυχίδες, ἀναστροφῆ·
 ἰππόδρομος οὗτός ἐστί σοι μαγειρικῆς.
 μέμνησο καὶ σὺ τοῦτο.

Athenaeus 9, 376e Ποσειδίππος (sic A) ἐν Χορευούσαις· μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ λέγων πρὸς τοὺς μαθητὰς τάδε κτλ. v. 12 Eustathius 1828, 6 φειδωλὸς . . . καὶ κυμνοπρίστης, ἔτι δὲ καὶ λιμός. v. 1—7 med. et 19—24 om. C. 3. λαλεῖν L] ἄλλειν A. 5. ἀλαζονεῖαι et καθόλου A. 6. ὕψει σχεδόν τι πάντα Porson. ὕψεις δ' ἔχοντι A. πάντα dubium videtur. 7. οἶον ξ. οὗτος, ἂν θ. ἔχη vel ξ. οὗτος, ἡμικ' ἂν Mein. fortasse ξ. οὗτος ἀντίκ', ἂν κτλ. cf. Arist. Av. 166 cum eis quae adnotavi. 9. ἂν τύχη] ἐν μάχῃ K. cf. Arist. Pac. 1190. 10. ἂν Dindf.] ἐὰν AC. 12. καλῶν Grot. Excerpt. 817] καλῶς. 13. ἔπιτηξ' Casaub.] ἐπιτηξ' A. ἔπειτ' ἦξεν C. ἕκαστος εὐθύς om. C. ἂν Dindf.] ἐὰν AC. 14. παραβάλλης C. προσεκδαρεῖς A] πρὸς ἐκδαρεῖς Dindf. 16. στόματα Casaub.] στόμια A. 18. ἂν εὖ C] ἄνευ A. 21. γυναικὲς εἰς Erfurdt. Obs. 441. τῇ θεᾷ θεοί] τῇ θεῷ Grot. cf. Cobet. N. 1. 26. 7. γυν. ἰέρειαι Θεᾷ, Θεῷ Wilam. ap. Kaibel. conl. Dittenb. Syll. inser. 13, 39. 23. μοι Mein. Anal. Ath. 165. 24. τοῦτο, non τουτί, A.

6. cf. Sosipat. 47. 7. Hesych. ξεναγός· ὁ τῶν ξένων ἡγνούμενος. *dux mercennariorum*. cf. quae ad Menandri Ξενολόγον adnotantur. 9. Βριάρεως, cf. Timocle. 12, 4. Plaut. Poen. 5, 5, 41. 12. λιμούς, 'famelicus' Mein. 13. ἀληθινὸν coquum dicit qui sine

pompa et iactatione quod opus est facit. attamen scribendum videtur ἀπλήγιον. cf. Eupol. 22. 14. cf. Arist. Vesp. 450. παραβάλλης, ὥσπερ εἰς κίνδυνον. 17. 'nam pláne extrema nóstrac est artis línea, quasi circa portum récta in os incúrrere'. Grot. ἐμπόριον est locus mercaturae idoneus, idem Romanorum emporium (Coraes). στόμα ἐμπορίου quoque dicitur i. e. ostium portus. 20. ὁ διδούς socer, ὁ λαμβάνων gener. 22. κορύβαντες, i. e. temulenti comissatores. 'ἀναστροφή idem est ac circulus apud Romanos, conversazione apud Italos. Neograeci συναναστροφή'. Coraes. 23. ἱππόδρομος iam apud Hom. II. 23, 330. hic in translatione ut παλαίστρα.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

27

ιδιώτης μέγας

αὐτοῖς ὁ Σεύθης. οἶσθα δ', ᾧ βέλτισθ', ὅτι
ἀγαθοῦ στρατηγοῦ διαφέρειν οὐδὲν δοκεῖ.

οἱ πολέμιοι πάρεσιν· ὁ βαθὺς τῇ φύσει

5 στρατηγὸς ἔστηκεν, τὸ προᾶγμ' ἐδέξατο.

πολέμιός ἐστι πᾶς ὁ συμπίνων ὄχλος.

κινεῖ γὰρ ἀθρόος οὗτος· εἰσελήλυθεν

ἐκ πέντε καὶ δέχ' ἡμερῶν προηλπικῶς

τὸ δεῖπνον, ὀρμῆς μεστός, ἐκλελυμένος,

10 τηρῶν πότ' ἐπὶ τὰς χεῖρας οἶσει τις. νόει

ὄχλου τοιοῦτου φαχίαν ἠθροισμένην.

Athenaeus 9, 377 b καὶ περὶ ἐτέρου μαγεύου, ὄνομα δ' ἐστὶ Σεύθης, ὁ αὐτὸς φησιν ποιητῆς (Ποσειδίππος) οὕτως κτλ. 2. σευθήθης A. δ' add. Grotius. οἶσθας Pierson. Moer. 283. 3. οὐδὲν P] οὐθὲν A. 5. ἔστηκεν καὶ A. ἔστηκε C. καὶ del. (vel ἔστη καὶ) Casaub. 7. κινεῖ Grot.] πίνει AC. 8. προηλπικῶς C] προσηλπικῶς A. 9. ἐκλελεγμένος Mein. probabilius ἐκκεκαυμένος Cobet. N. l. 5. 10. ὁπότε κατὰ χειρὸς Cobet. tribrachum cum anapaesto poetam coniunxisse non credo. 11. fortasse τοσοῦτου. φαχίαν Schweigh.] φαλίαν A.

1. quid hic sit ιδιώτης nescio. 5. ἐδέξατο, ut imperator impetum hostium. 7. κινεῖν ut Romani movere exercitum dicunt posteriores. cf. Polyb. 2, 54 (Mein.). 11. Eustath. 1540, 27 τὸν τόπον ᾧ προσαρᾶνται τὸ κῆμα φαχίαν λέγουσιν, ὡς ἐν δημοτικῷ εὐρηται λεξικῷ. cf. Poll. 1, 109. Phot. φαχίαν. Plut. Mor. 789 d φαχίαν ἐν δήμῳ καὶ ψόφον. 791a τὴν φαχίαν καὶ τὸν ψόφον ἀφεικῶς. proverbium fuit φαχίας λαλίστερος. Diogenian. 7, 99. Gregor. Cypr. 3, 58. Apostol. 15, 21.

28

Ἑλλάς μὲν ἐστὶ μία, πόλεις δὲ πλείονες·
 σὺ μὲν ἄττικίζεις, ἡνίκ' ἂν φωνὴν λέγῃς
 αὐτοῦ τινές, οἱ δ' Ἑλληνες ἑλληνίζομεν.
 τί προσδιατρίβων συλλαβαῖς καὶ γράμμασιν
 5 τὴν εὐτραπελίαν εἰς ἀηδίαν ἄγεις;

[Dicæarchus] 3, 7 in C. Mueller. Geogr. min. I 109 ὅτι δὲ πᾶσα ἦν κατηριθμῆμεθα Ἑλλάς ἐστὶ, μαρτυρεῖ ἡμῖν ὁ τῶν κωμωδιῶν ποιητῆς Ποσειδίππος, μεμφόμενος Ἀθηναίοις ὅτι τὴν αὐτῶν φωνὴν καὶ τὴν πόλιν φασὶν Ἑλλάδος εἶναι, λέγων οὕτως κτλ. πρὸς μὲν τοὺς οὐχ ὑπολαμβάνοντας εἶναι τὴν Θετταλίαν τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲ τοὺς Θετταλοὺς, Ἑλληνας ἀπογόνοους ὄντας, ἑλληνίζειν ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω. 3. αὐτοῦ τιν' Salmas. fortasse αὐτίτιν, ut αὐτίτην οἶνον dicebant τὸν ἐπιχώριον.

Atticus aliquis Thessalum parum attico loquentem reprehenderat. respondit Thessalus, ut Attici ἄττικίζειν debeant, ita ceteris Graecis sua cuique lingua uti licere. 5. τὴν εὐτραπελίαν, *conloquii facilitatem*.

29

ναοὶ δὺ' εἰσὶ καὶ στοά, καὶ τοῦνομα,
 καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σαράβον κλέος,
 τὸ πολὺ μὲν ἀκτῆ, τοῖς δ' Ἐλευθερίοις πόλις.

[Dicæarchus] 1, 11 in C. Mueller. Geogr. min. I 102 ἡ δὲ πόλις (Πλαταιαί) κατὰ τὸν κωμωδιῶν ποιητὴν Ποσειδίππον κτλ. 1. νεφ̄ Mein. 2. Σαράβον Mein.] Σηράμβον. 3. Ἐλευθερίοις I. Voss. Scylac. 9] ἑλευθέροις.

anno ante Leuctricam pugnam tertio ἡ πόλις (Πλαταιαί) ὑπὸ τῶν Θεβαίων καθηρέθη πλὴν τὰ ἱερά. Paus. 9, 1, 18. 1. Pausanias 9, 2 Iunonis, 4 Minervae Cererisque templa commemorat. 2. Σάραμβος ὁ κάπηλος est Plat. Gorg. 518b (cum *Thearione* Aristoph. fr. 1 et *Mithaeco* coniunctus), οἶνον θαυμαστὸν παρασκευάζων. 'propter Posidippi testimonium hominem Plataeas patriam habuisse conicias'. Mein. V 115. O. Muellerus Aegin. 77 Aeginetam fecerat. Σάραμβον plerique dicunt, sed Σάραβον verum nomen esse docet Achaeus Athen. 4, 173d Σαράβικων κοπίδων συνομώννμε. Poll. 7, 193 Σαράβωνα ὁ Πλάτων κάπηλον ὠνόμασεν, ἐπαινῶν αὐτὸν ἐπ' οἰνοποιίᾳ. 3. 'festis Eleutheriorum diebus Plataea urbs est, i. e. hominum multitudine frequens'. de *Eleutheriis* in memoriam victoriae Plataeensis quinto quoque anno celebratis cf. Paus. 9, 2, 4 (6). Strab. 9, 412. — ἀκτῆ oppidum procul a mari situm, monte Cithaerone interiacente, dici nullo modo poterat. neque vero Cic.

Att. 1, 18 ad defendendam vocem quicquam valet. fortasse ἀργή (ῥή), de qua forma Aristoteli et posterioribus usitata cf. Lobeck. Phryn. 105.

30

οὐδείς ἀλύπως τὸν βίον διήγαγεν
ἄνθρωπος ὦν, οὐδὲ μέγρι τοῦ τέλους πάλιν
ἔμεινεν εὐτυχῶν.

Clemens Alex. Strom. 6, 2, 13 Ποσειδίππος κτλ. Maximus Conf. 28, 68 p. 614 extr. Combefis. et omisso auctoris nomine Stobaeus Floril. 99, 14. ἄνθρωπος ὦν οὐδείς ἄλυπος — διήγαγεν, οὐδὲ μέγρι τέλους ἔμ. εὐτ. Stob., sed ἄνθρωπος ὦν post διήγ. Trinc. ἄλυπος — οὐδ' ἄγρι τέλ. et om. πάλιν Max. ἄγρι etiam Clem. 2. οὐδείς δὲ μέγρι τέλους Grot. οὐδ' εἴ γε μέγρι τέλους Gaisf. nos secuti sumus Meinekium. 3. εὐτυχῶν V. εὐτυχῶν L Clem. ἀτυχῶν recte ut videtur Potter.

31

τὴν χλανίδα πάντες, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἐμὲ
προσηγόρευον· οὐδὲ εἷς νῦν μοι λαλεῖ.

Stobaeus Floril. 14 (περὶ κολακείας), 1 Ποσειδίππου (sic) A. i. e. antehac, ubi splendida veste indulus prodibam, omnes me adpellabant, nunc nemo: itaque non me, sed vestem adloquebantur.

32

διὰ τὴν τέχνην μὲν γνωρίμους ἐκτησάμην
πολλούς, διὰ τὸν τρόπον δὲ τοὺς πλείστους φίλους.

Stobaeus Floril. 37 (περὶ χρηστότητος), 14 Ποσειδίππου A. Maxim. Conf. 57, 114 p. 665 Combefis. 1. διὰ τὴν τέχνην Stob.] τέχνη Max. 'poterat homo nouereus εἶναι τὴν τέχνην et hinc γνωρίμους permultos habere'. Cobet. N. l. 74. vel coquus, ut H. Iacobi V cccxx. itaque perperam τύχην Mein. in Stob.

33

οὐκ ἔργον ἐστὶν εὖ λέγειν, ἀλλ' εὖ φρονεῖν·
πολλοὶ γὰρ εὖ λέγοντες οὐκ ἔχουσι νοῦν.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 24 Wachsm. Ποσειδίππου (.οιδιδίππου) L. 1. φρονεῖν Cobet. N. l. 90] ποιεῖν. 2. λέγοντες εὖ L.

34

διψηρός, ἄτοπος ὁ μυρίνης ὁ τίμιος.

Athenaeus 1, 32b *μυρίνης δὲ οἶνος κεῖται παρὰ Ποσειδίπῳ κτλ. δίψης ἀρωγὸς* Herwerd. Nov. add. crit. 45. 6, *minime 'ingeniose'*, ut iudicabat Mein. Anal. Ath. 16, *quamquam Antiphan. 150 δίψους ἀρωγόν. ἄποτος Coraes. μυρίνης Pors.] μυρίνης. cf. Diphil. 17, 10. scribendum videtur λιψουρὸς ἀτόπως* conl. Aesch. Choeph. 756. 'urinam ciet'.

35

Harpocration 98, 8 *τὴν πενιχρὰν κόρην . . θῆσαν ὀνομάζουσιν οἱ Ἀτικοί. ἐπάναγκες δὲ ἦν τοῖς ἔγγιστα γένους τὰς θήσας ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον ἢ ἑ μνᾶς διδόναι, ὡς καὶ Ποσειδίππος πον ὁ κωμικός φησιν.*

36

προσέκοψε τῷ ἀνθρώπῳ

ἀντὶ τοῦ ἡλλοτριώσατο. οὕτως Ποσειδίππος. Photius et Suidas. προσέκοψεν Phot. προσέκοψε τὸν ἀνθρώπῳ Mein. i. e. succensuit. cf. Wesseling. Diod. 1, 71 et exempla ab eodem ad 13, 80 congesta. Alexid. 81.

37

τὸ τῆς ἐλαίας δένδρον

παρὰ Ποσειδίπῳ. Cramer. Anecd. Ox. II 277. scr. ἐλάας.

38

ὄνυχιστήρια λεπτά

παρὰ Ποσειδίπῳ. Pollux 10, 140. est μαχαιρῶν genus. παρὰ add. Bekker.

39

ἄθετος

ὁ ἀποιήτος. οὕτω Ποσειδίππος. Bekker. Anecd. 350, 21. ποσίδ. cod. — ambiguum habet explicationem.

40

ἀνθέκαστος

Ποσειδίππος ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἐχρήσατο. Bekker. Anecd. 462, 32. cf. Philem. 89, 7.

41

ἡ ἔπηλις

ἔστι παρὰ Ποσειδίπῳ. Bekker. Anecd. 424, 26. Suidas ἀπηλιώτης· ὁ ἄνεμος. . . καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς. καὶ ἡ ἔπηλις ἔστι

παρὰ Ποσειδίππῳ. Eustath. 1562, 38 ἔπηλις ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία (*Sommersprossen*). discernenda haec ἔπηλις ab altera quae significat τὸ πῶμα τῆς λάρνακος. Herodian. I 91, 9. — cf. Lobeck. Soph. Ai. 805.

42

ἐπίχαρμα

Pollux 3, 101 τὸ παρὰ Ποσειδίππῳ ἐπίχαρμα μοχθηρόν. cf. Theocrit. 2, 20.

43

κακοπρόσωπος

Ποσειδίππος. Bekker. Anecd. 104, 19. ποσίδ. cod. cf. Bekker. adn. ad 93, 19.

44

κύφωνες

ἱμάτια γυναικεῖα ἢ χιτῶνος εἶδος. οὕτως Ποσειδίππος. Photius. Hesych. κύφων. . . ἔστι καὶ χιτῶνος εἶδος.

Menacchmos Plauti et *Aululariam* O. Ribbeckius Alazon. 25 n. 1, quod *servi* coqui in eis inveniantur, ex Posidippi comoediis expressas esse arbitratur conl. Athen. 14, 658f οὐ γὰρ ἂν εὗροι τις δοῦλόν τινα μάγειρον πλὴν παρὰ Ποσειδίππῳ μόνῳ.

Δ Α Μ Ο Ξ Ε Ν Ο Σ

Meinek. I 484. 5.

ΑΥΤΟΝ ΠΕΝΘΩΝ

Cf. cognominis Menandri fabula.

1

εἰ δ' οὐχ ἱκανόν σοι, τὸν ἐλέφανθ' ἤκει φέρων
ὁ παῖς. Β. τί δ' ἐστὶ τοῦτο, πρὸς θεῶν; Α. ἔντὸν
δίκρουνον, ἠλίκον τι τρεῖς χωρεῖν χόας,
Ἄλκωνος ἔργον. προὔπιεν δέ μοι ποτε
5 ἐν Κυψέλοις Ἀδαῖος.

Athenaeus 11, 468f ἐλέφας· οὕτως ἐκαλεῖτο ποτήριόν τι, ὡς Δαμόξενός φησιν ἐν Ἀντὸν πενθοῦντι κτλ. Eustathius 1286, 29 κεῖται οὐδετέρως (τὸ ἔντὸν) ἐν τῷ ἐλέφας ἐστὶ ἔντὸν δίκρουνον τρεῖς χωροῦν χόας. Hesychius ἐλέφαντα . . . καὶ ἔντὸν, τρεῖς χόας

χωροῦν. 1. ἤξει Mein. Anal. Ath. 216. 3. χωρεῖν Coraes] χωροῦν.

cf. Epinic. 2. — 4. *Alcon* artifex clarissimus. Ovid. Met. 13, 683 sq. προῦπιεν, *donavit*. cf. Stephan. com. 1. 5. Steph. Byz. Κύψελα· φρούριον τετειχισμένον ἐν Ἀρκαδίᾳ ὑπὸ Μαντινέων . . ἔστι καὶ Κ. πόλις Θυράκης πλησίον τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ. cf. Plin. N. h. 4, 43. de *Adaco*, quem adparet hic non vivum commemorāri, cf. Antiphan. 303 et Heraclid. com. II 435. Mein. I 485. — conloquuntur miles gloriosus et puella. scaenam *Truculenti* 2, 6 contulit O. Ribbeck. Alaz. 81.

ΣΤΥΝΤΡΟΦΟΙ

2

- I Ἐπικούρου δέ με
 ὄρας μαθητὴν ὄντα τοῦ σοφοῦ, παρ' ᾧ
 ἐν δὴ ἔτεσιν καὶ μηνσὶν οὐχ ὄλοις δέκα
 τάλαντ' ἐγὼ σοι κατεπύκνωσα τέτταρα.
- 5 B. τοῦτο δὲ τί ἐστίν; εἰπέ μοι. A. καθήγισα.
- III μάγειρος ἦν κάκεινος, ᾧ γῆ καὶ θεοί.
 B. ποῖος μάγειρος; A. ἡ φύσις πάσης τέχνης
 ἀρχέγονόν ἐστ'. B. ἀρχέγονον, ᾧλιτήριε;
 A. οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ ποιεῖν σοφώτερον,
- 10 πᾶν εὐχερές τε πρᾶγμα τοῦ λόγου τριβὴν
 ἔχοντι τούτου· πολλὰ γὰρ συμβάλλεται.
 διόπερ μάγειρον ὅταν ἰδῆς ἀγράμματον
 μὴ Δημόκριτόν τε πάντα διανεγνωκότα,
 μᾶλλον δὲ κατέχοντα [καταγέλα ὡς κενοῦ]
- 15 καὶ τὸν Ἐπικούρου κανόνα, μινθώσας ἄφες
 ὡς ἐκ διατριβῆς. τοῦτο δεῖ γὰρ εἰδέναι,
 τίν' ἔχει διαφορὰν πρῶτον, ᾧ βέλτιστε σύ,
 γλανκίσκος ἐν χειμῶνι καὶ θέρει, πάλιν
 ποῖος περὶ δύσιν Πλειάδος συνειδέναι
- 20 ἰχθὺς ὑπὸ τροπᾶς τ' ἐστὶ χρησιμώτατος.
 αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἷ τε κινήσεις κακὸν
 ἡλίβατόν ἐστ' ἀνθρώποις ἀλλοιώματα
 ἐν ταῖς τροφαῖς ποιούσι, μανθάνεις; τὸ δὲ
 ληφθὲν καθ' ὥραν ἀποδίδωσι τὴν χάριν.
- 25 τίς παρακολουθεῖ δ' αὐτά; τοιγαροῦν στρόφοι
 καὶ πνευμάτια γινόμενα τὸν κεκλημένον

- ἀσχημονεῖν ποιοῦσι. παρὰ δ' ἔμοι τρέφει
 τὸ προσφερόμενον βρωμα, καὶ λεπτύνεται
 ὀρθῶς τε διαπνεῖ. τοιγαροῦν εἰς τοὺς πόρους
 30 ὁ χυμὸς ὁμαλῶς πανταχοῦ συνίσταται.
 χυμὸς, λέγει Δημόκριτος, οὐδὲν πρᾶγμα τὰ
 γινόμενα ποιεῖ τὸν φαρμόντ' ἀρθριτικόν.
 B. καὶ τῆς ἰατρικῆς τι μετέχειν μοι δοκεῖς.
 A. καὶ πᾶς ὁ φύσεως ἐντός. ἢ δ' ἀπειρία
 35 τῶν νῦν μαγείρων κατανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν,
 οἷα ἴσθιν. ἄλμην ὅταν ἰδῆς ἐξ ἰχθύων
 ὑπεναντίων αὐτοῖσι ποιοῦντας μίαν
 καὶ σήσαμ' ὑποτρίβοντας εἰς ταύτην, λαβῶν
 ἕκαστον αὐτῶν κατὰ μέρος προσπαρδέτω.
 40 B. ὥς μοι κέχρησαι. A. τί γὰρ ἂν εὖ γένοιτ' ἔτι,
 τῆς ιδιότητος πρὸς ἑτέραν μεμιγμένης
 καὶ συμπλεκομένης οὐχὶ συμφώνους ἀφᾶς;
 V τὸ ταῦτα διοραῖν ἔστιν ἐμψύχου τέχνης,
 οὐ τὸ διανίξιν λοπάδας οὐδ' ὕξιν καπνοῦ.
 45 ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦπτάνιον οὐκ εἰσέροχομαι.
 B. ἀλλὰ τί; A. θεωρῶ πλησίον καθήμενος,
 πονοῦσιν ἕτεροι δ', οἷς λέγω τὰς αἰτίας
 καὶ τὰποβαῖνον· ὄξυ τὸ περικόμυ', ἄνες.
 VII B. ἁρμονικὸς εἶ μάγειρος. A. ἐπίτεινον τὸ πῦρ.
 50 ὁμαλιζέτω τοῖς τάχεσιν· ἢ πρώτη λοπάς
 ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς οὐχὶ συμφώνως. νοεῖς
 τὸν τύπον; B. Ἄπολλον, μέγα τι φαίνεθ' ἢ τέχνη.
 A. εἴτ' οὐδὲν εἰκῆ παρατίθημι, μανθάνεις;
 βρωμ', ἀλλὰ μείξας πάντα κατὰ συμφωνίαν.
 III 55 B. πῶς; A. ἔστιν αὐτοῖς ἃ διὰ τεττάρων ἔχει
 κοινωνίαν, διὰ πέντε, διὰ πασῶν πάλιν.
 ταῦτα προσάγω πρὸς αὐτὰ τὰ διαστήματα
 καὶ ταῖς ἐπιφοραῖς εὐθὺς οἰκείως πλέκω·
 VI ἐνίστ' ἐφεστῶς παρακελεύομαι· πόθεν
 60 ἄπτει; τί τούτῳ μιγνύειν μέλλεις; ὄρα,
 διάφωνον ἔλκεις· οὐχ ὑπερβῆσει σοφόν;
 II Ἐπίκουρος οὕτω κατεπύκνου τὴν ἡδονήν,
 ἕμασάτ' ἐπιμελῶς, εἶδε τὰγαθὸν μόνος

ἐκεῖνος οἶόν ἐστιν· οἱ δ' ἐν τῇ στοᾷ
 65 ζητοῦσι συνεχῶς οἶόν ἐστ' οὐκ εἰδότες.
 οὐκοῦν ὃ γ' οὐκ ἔχουσιν, ἀγνοοῦσι δέ,
 οὐδ' ἂν ἐτέρω δοίησαν. Β. οὔτω συνδοκεῖ.

VIII ἀφῶμεν οὖν τὰ λοιπά. δῆλα δὴ πάλαι.

Athenaeus 3, 101. 2 (Ἀρχέστρατος) ἐσθλῆν παρακελεύεται τὰ καὶ τά, οὐδὲν ἀποδέων τοῦ παρὰ Δαμοξένω τῷ κωμωδιοποιῷ μαγειροῦ, ὃς ἐν Σνντρόφοις φησὶν κτλ. v. 21 sq. Eustathius 1623, 8 (indic. Nauck.) ἤλιβατον· χρῆσις αὐτοῦ γνωμικῆ (κωμικῆ) ἐν τῷ αἰ μεταβολαὶ γὰρ αἶ τε κινήσεις κακὸν ἤλιβατον· ἐντ' (ut C) ἀνθρώποις ἀλλοιώματα ἐν ταῖς τροπαῖς ποιοῦσιν.

4. ἐγὼ τοι Both. 5. καθήγισα G. Herm. Drac. praef. xxv] καθήγησα A. 6. ὃ γῆ καὶ θεοὶ G. A. Hirschig. Ann. crit. 32, alteri personae tribuens] οὐκ ἤιδει θεοὶ A. 8. B. add. Cobet. N. l. 24. 9. οὐθὲν A. τοῦ πιννοεῖν Reisig. Coniect. 31. τοῦ φρονεῖν Emper. οὐκ ἔστιν οὐδὲ ἔν νοεῖν σ. 'nihil sapientius cogitari potest' Herwerd. Anal. crit. 32. 3. 10. πᾶν εὐχερῆς τε K.] ἦν τ' εὐχερῆς τὸ A. πᾶν τ' εὐχερῆς τὸ Reisig. 14. del. G. Herm. Drac. praef.: sententiam mutavit El. doct. m. 135. atque eici vetat Hanov. Exerc. crit. 145, desperans sane de emendatione. κατέχονθ' ὡς κενοῦ σὺ καταγέλα Jacobs. Add. Ath. 68. secutus sum Kaibelium. v. 15—18 et 31. 32. 57—61. 63—68 om. C. 15. μινθῶσας ἄφες G. Herm.] μισθῶσα σαφῆς A. μισθῶσας ἄφες Grot. Excerpt. 701. ἄφες· ὡς ἐκ διατριβῆς τοῦτο Schweigh. ἄφες ἐκ τῆς διατριβῆς K. 17. πρῶτον D] πρῶτος A. 19. Πλειάδων 'scripta lectio' Casaub. DP. πλειάδος A. uterque numerus in usu fuit. σάφ' εἰδέναί Herwerd. Mnem. nov. III 299. σοι σκευάσαι K. nam (συν)εἰδέναί repetitum ex 16. 20. ὑποτροπᾶς A. ὑπὸ τροπᾶς ut videtur C. 21. 22. sic A. αἶ τε κινήσεις κύκλων ἤλιβατ' ἐν ἀνθρ. Hanov. 132. 3. ἤλιβατον ἐν τ' ἀνθρώποις C. ἤλιβατον ἀνθρώποισι Porson. ἀλλοιώματ' C. ἀλλοιώμα τε Jacobs. κινήσεις, κακὸν ἤλιβατον ἀνθρώποισιν, ἀλλοιώματα κτλ. Kaibel. non credo. 23. τροφαῖς Grot.] τροπαῖς AC. 25. δ' αὐτά K.] ταῦτα. 30. ὁμαλῶς ὃ χυμὸς C. 31. λέγει Mein.] λέγεις A. οὐδὲν πρᾶγμα· τὰ | γινόμενα κτλ. Kaibel. 36. οἶα ἴσθιν Grot.] οἶαν τὴν A. ἔλλμην Mein.] ὄσμην A. ἐδωδὴν Casaub. οἶα ἴσθιν· οὐς ἔλλμην ἂν ἴδοις Dobr. Adv. II 301. 37. αὐτοῖσι, non αὐτοῖσι, A. ποιῶντας Schweigh.] ποιῶντων A. 38. ἐπιτροβοντας Reisig. 39. πρόσπαρθε σὺ Herwerd. Obs. crit. 111. 12. πρόσπαρθ'· ἴτω Mein. Anal. Ath. 46. 40. ὡς μοι κεχάρισαι Mein. πρόσπαρθ'. B. ἰοῦ, | ὡς μοι κεχάρισαι. K. 41. dubito an scribendum sit μεμειγμένης et 60 μειγνύειν. non dubitavi de v. 54. 42. συμπλεκομένης C] συμπλεκομένης A. 43. εὐτυχοῦς Dobr. εὐφροῦς Herwerd. Nov. add. crit. 47. εὐστόχου K.

44. οὐ τοῦ Dobr. 45. τοῦπτιάνιον Valcken. Phoen. 252] τοῦπτιάνιον A. 46. personarum notatio est Schweighaenseri. 47. πο-
νοῦσιν ἔτεροι δ', οἷς K.] ποιούσι δ' ἔτεροι· σοὶ δὲ A. ac ponoῦσι
Casaub. ἔτεροι· ἐγὼ δὲ C. 48. ἄνες Mein.] ἄφες A. 49. εἰ K.] οὐ.
50. ὀμαλιζέτω τοῖς στάχεσιν πρώτη A. τις ὡς τάχος· ἡ Iacobs. ἐπι-
τείνων τὸ πῦρ ὀμάλιζε τοῖσι τάχεσιν Dobr. in scriptura cod. A fortasse
latet ὀμαλιζέτω τις τὸ τάχος· ἡ πρώτη κτλ. ac sic nunc Kaibel.
51. ταῖς Casaub.] τοῖς A. τοῖς C. 52. μέγα τι φαίνεθ' ἡ K.]
καὶ τί φαίνεται A. καὶ τί φαίνεται; B. τέχνη Mein. καὶ τι φ. τέχνη;
idem. Anal. Ath. 46. 53. οὐθὲν εἰκῆ A. παρατίθεμαι βροῦμα om.
μανθάνεις C. 55. personas distinxit Iacobs. αὐτοῖς (i. e. ἀλλήλοις)
Dobr.] αὐτοῖς A. 56. κοινωνίαν] συμφωνίαν Herwerd. Anal. crit.
33. dein διὰ πασῶν καὶ ἄλλα ληρήσας ἐπάγει· οὕτως ἐπίκουρος κατεπύ-
κνου τὴν ἡδονήν C. 59. ἐνίστ' G. Herm. El. doctr. m. 131] ἐνίστε
δ' A. ἔσθ' ὅτε δ' Mein. Anal. Ath. 46. ἐφροσῶς Herwerd. Obs.
crit. 112] ἀφροσῶς. 61. ὑπερβήση A. σοφόν] Σόφων Mein. Anal.
vox corrupta 62. οὕτως Ἐπίκουρος C. 63. εἶδε] οἶδε Cobet. N. l. 24.
66. ὅ τι οὐκ Mein. Anal. 67. οὕτω συνδοκεῖ Mein.] οὕτω σοὶ δοκεῖ A.
οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ; Cobet. conl. Arist. Vesp. 933.

3. Euphron. 1, 4 confert Cobet. Mnem. XI. 402. nov. III 303.
4. *consumpsi in culina*, 'in fumum dissolutam esse pecuniam signi-
ficans'. Herm. cf. Arist. Nub. 857 *καταπεφρόντικα*. 5. *καθήγισα*. cf.
Arist. Lys. 238. Av. 566. 7. interrogatio cum indignatione con-
iuncta (Dobr.). 11. *συμβάλλεται*, ut Sosipat. 37. Alexid. 149, 4.
15. Archestr. Athen. 7, 285 b *τὴν ἀφύην μίνθον πᾶσαν, πλὴν
τὴν ἐν Ἀθήναις*. 16. '*veluti ex erudito studio et ex doctorum homi-
num commercio notum hoc debet habere*'. Schweigh. 19. Plin. N. h.
2, 125 *post aequinoctium (autumni) diebus fere quattuor et qua-
draginta Vergiliarum occasus hiemem incohat, quod tempus in III
Idus Novembris incidere consuevit*. cf. 18, 225. 20. *τροπὰς solstitia*.
21. Diog. L. 7, 155 *κύκλους εἶναι ἐν οὐρανῷ πέντε, ὧν πρῶτον
ἀρκικόν . . δεύτερον τροπικόν θερινόν, τρίτον ἰσημερινόν, τέταρτον
χειμερινόν τροπικόν, πέμπτον ἀνταρκικόν*. 22. Append. prov. 3, 9
παροιμία· ἡλίβατον κακόν, ἐπὶ τῶν σφόδρα δεινῶν. hoc ipsum
proverbium hic depravationis occasionem dedit. *ἀλλοιώματα* per
adpositionem ad κακόν adiectum esse statuit Mein. 25. 6. cf.
Nicomach. 1, 30. *τὸν κεκλημένον*, conlective, *amicos invitatos*. 34.
ὁ φύσεως ἐντός, 'naturae cognitione imbutus'. Sext. Emp. Adv. gramm.
1, 155 *καὶ ἰδιῶται καὶ οἱ παιδείας ἐντός*' (Mein.). 42. terminum
(ἀφάς) ex arte musica adscitum esse monuit Petitus. 48. cf. Athe-
nicon. 31 (Mein.). '*nimum acutus sonus est; remitte; rursus intende?*
Mein. 51. 2. '*tenesne formam et rationem praeceptorum meorum?*
Schweigh. 61. *διάφωνον ἔλκειν* haud dubie musicae artis dictio
est'. Mein. 62. *καταπυκνοῦν τὴν ἡδονήν*, *condensare et undique*

perficere notionem voluptatis, ipsius est Epicuri locutio. Diog. L. 10, 142 n. 8 εἰ κατεπυκνωτο πᾶσα ἡδονή. . . οὐκ ἂν ποτε διέφερον ἀλλήλων αἱ ἡδοναί. 67. *δοίησαν.* rarior forma hic ipso metro necessaria. *συνδοκεῖ* Arist. Av. 811. 1630. Lys. 167 ac saepissime apud Platonem philosophum.

ordo versuum in codice Athenaei misere perturbatus sic restituendus est I. 1—5. II. 62—67. III. 6—42. IIII. 55—58. V. 43—48. VI. 59—61. VII. 49—54. VIII. 68. initia singularum partium numeris in margine notavi.

ΑΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

3

νεανίας τις ἐσφαίριζεν εἰς
 ἐτῶν ἴσως ἑπτακαίδεκα,
 Κῶος· θεοὺς γὰρ φαίνεθ' ἢ νῆσος φέρειν.
 ὅς ἐπεὶ ποτ' ἐμβλέψειε τοῖς καθημένοις,
 5 ἢ λαμβάνων τὴν σφαῖραν ἢ διδούς, ἅμα
 πάντες ἐβοῶμεν
 ἢ δ' εὐρυθυμία τό τ' ἡθος ἢ τάξις θ' ὄση
 ἐν τῷ τι πράττειν ἢ λέγειν ἐφαίνεται.
 πέρας ἐστὶ κάλλους, ἄνδρες. οὐτ' ἀκήκοα
 10 ἔμπροσθεν οὔθ' ἑώρακα τοιαύτην χάριν.
 κακὸν ἂν τι μεῖζον ἔλαβον, εἰ πλείω χρόνον
 ἔμεινα· καὶ νῦν δ' οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκῶ.

Athenaeus 1, 15 b ἐφρόντιζον εὐρυθυμίας οἱ σφαιρίζοντες. Δαμόξενος γοῦν φησι κτλ. 1. εἰς C] ἂν VL. 2. ἴσως ἑκκαίδεκα ἢ ἑπτακαίδεκα Porson. conl. Antiphan. 82, 2. γενόμενος add. Mein. sed multa id genus excogitari possunt, velut εἰ θνητός, conl. v. 3. 6. ὥσπερ ἐκ κελύσματος suppl. Porson. et quidni ἐκπεπληγμένοι χαρᾶ (Aesch. Choeph. 233. Aeschin. 1, 134) vel quidvis aliud? 7. ἢ τ' Porson. τό τ' LV] τὸ δὲ C. ἢ τάξις θ' Porson.] ἢ δὲ τάξις. C. ἢ τάξις δ' Kaibel. 8. sic Casaub.] λέγειν ἢ πράττειν C. 9. πέρας ἐστὶ Cobet. N. 1. 72 conl. Posidipp. 26, 17. Philosteph. 3. Hegesipp. 1, 4. Arist. Ran. 421] τέρας ἔτι C. πέρας ἔτι E. πέρας τι Porson. τέρας τι Kaibel. 10. ἑώρακα Dindf.] ἑώρακα C. 12. καὶ νῦν γ' Porson. at καὶ νῦν δέ est ac nunc quoque.

6. nequaquam necessarium est quod indicat G. Kaibelius post ἐβοῶμεν commemorari quid clamaverint.

Κ Ρ Ι Τ Ω Ν

Meinek. I 484.

ΑΙΤΩΛΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 19 ἐπὶ Ξενοκλέους Κρίτων Αἰτωλῶ. ὕπε(κρίνετο) Μόνιμος. 'non ante annum 168' Koehler p. 403. Αἰτωλοί Pollux.

1

ἐκεῖ γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἡ παρεμβολή.

Pollux 9, 15 παλζοντι τὸ στρατόπεδον ἕξεσι κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν καὶ παρεμβολὴν ὀνομάσαι . . . Κρίτων ἐν Αἰτωλοῖς κτλ. ita Bekker. τινὲς δὲ καὶ τῶν νεωτέρων ποιητῶν ἐχρήσαντο τῇ λέξει, ὡσπερ Δίφιλος καὶ Κρίτων ABC. non consentio cum Fielitzio De Attic. com. bipart. 59. — cf. Theophil. 9. Diphil. 57.

ΕΦΕΣΙΟΙ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 3 Κρίτων Ἐφεσίοις. [ὄ]πε(κρίνετο) Σώφιλος. tota periit.

ΜΕΣΣΗΝΙΑ

2

κράββατος

Pollux 10, 35 σκίμπους τῶν ἔνδον σκευῶν, ὃς καὶ ἀσκάντης ἐστὶν εἰρημένος, καὶ σκιμπόδιον. ἐν δὲ τῇ Κρίτωνος Μεσσηνία καὶ τῷ Ῥινθωνος Τηλέφῳ καὶ κράββατον εἰρησθαι λέγουσιν. ἐγὼ δ' οὐκ ἐντετύχηκα τοῖς δράμασιν. τῶν γὰρ ἀδοξοτέρων (εἰσίν). sic enim haec interpungenda sunt. Phrynich. Ecl. 62 σκίμπους λέγε, ἀλλὰ μὴ κράββατος, ubi cf. Lobeck.

ΦΙΛΟΠΡΑΓΜΩΝ

3

Φοίνικα, μέγαλον κύριον βαλλαντίον,
ναύκληρον ἐν τῷ λιμένι ποιήσας ἄπλουν,
καὶ φορμιῶσαι ναῦς ἀναγκάσας δύο,
εἰς Ἀἴλον ἐλθεῖν ἠθέλησ' ἐκ Πειραιῶς,
5 πάντων ἀκούων διότι παρασίτῳ τόπος
οὔτος μόνος τρι' ἀγαθὰ κεκτῆσθαι δοκεῖ,
εὖοψον ἀγοράν, παντοδαπὸν θυτῶν ὄχλου,
αὐτοὺς παρασίτους τοῦ θεοῦ τοὺς Ἀηλούς.

Athenaeus 4, 173b Κρίτων ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Φιλοπράγματι παρασίτους τοῦ θεοῦ καλεῖ τοὺς Ἀηλούς διὰ τούτων κτλ. 1. βάλλονται

οὐ Α. 3. sic Α (φορμῶσαι Bruns). κἀφ' ὄρμον ὄσαι Erfurdt. Obs. 453. quod vereor ne ineptum sit. κἀκφορτιῶσαι Mein. qui Anal. Ath. 82 'ganeo iste hominem eo redegerat ut duarum navium merces quocumque pretio vendere coactus esset'. at istud verbum neque exstat usquam neque recte formatum est. καὶ φορτίοισι ναῦς ἄμ' ἀνακάψας Jacobs. Add. Ath. 112 conl. Anaxil. 22, 19. scribendum videtur καὶ φορτὶ ὠμὰ ναῦς θ' ἄμ' ἐγκάψας δύο. cf. Xen. Anab. 4, 8, 14 τούτους ... καὶ ὠμούς δεῖ καταφαγεῖν. Hellen. 3, 3, 6 καὶ ὠμῶν ἐσθλεῖν αὐτῶν (τῶν Σπαρτιατῶν). Hom. Il. 4, 35 εἰ... ὠμόν βεβρώθοις Πρίαμον. Philostrat. Apollon. 4, 36 p. 80 (177) εἰ... Νέρον σε ὠμόν φάγοι. proverbialis est locutio. 6. μόνος Casaub.] μόνον Α. μόνος τρι' Κ.] τρία μόνον Α. 7. παντοδαπαν Α. θυτῶν Κ.] οὐκουντ' Α. θυτῆς posterioribus in usu fuit. — 4. Πειραιῶς, ut Pherecr. 34. Alexid. 245, 1. Philisc. 2.

ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ

ΝΑΥΑΓΟΣ ΧΟΡΗΓΩΝ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 5 Παράμονος Ναυαγῶ. ὕπε. Ὀνήσιμος. et III 11 [Παρά]μονος Χορηγῶντι. [ὕπε.] Μόνιμος. III 17 Παράμονος τεθνηκῶς. . . ις. ὕπε. Δάμων.

ΣΩΓΕΝΗΣ

ΦΙΛΟΔΕΣΠΟΤΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 9 Σωγένης Φιλοδεσπότη. ὕπε. Ἐκαταῖος. cum Critone, Paramono, Timostrato coniungitur.

ΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΣ

Meinek. I 499. 500. aetas eius quodammodo definitur titulo U. Koehler I. A. n. 975 II init. et III 7, ubi cum Critone, Paramono, Sogene coniungitur.

ΑΣΩΤΟΣ

1

ἄχοι τοῦ νῦν

μετὰ ἄσθρου. Τιμόστρατος Ἀσώτω. Bekker Anecd. 81, 1.

ΔΗΜΟΠΟΙΗΤΟΣ

Harpocration δημοπολιητος ὁ ξένος μὲν ὦν τῇ φύσει, ὑπὸ δὲ τοῦ δήμου πολίτης γεγεννημένος. ὃν δὲ τρόπον γίνονται τινες δημοπολιητοι, δεδήλωκε Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος. veri simile

est etiam Timostratum Atheniensium in ea re levitatem perstrinxisse. — cf. Poll. 3, 56.

2

οἱ μὲν προσέφερον τὸν χάρακα πρὸς τὴν ἄκραν.

Etymolog. m. Milleri (Mélanges 307) et Suidas χάραξ. Δημόστρατος Δημοποίητω. sic Kuster. pro δημοποίητα Suid. δημοποιητά Et. m. — Δημόστρατος videndum ne ex Timostrato corruptum sit. Mein. I 500.

ΑΥΤΡΟΥΜΕΝΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 II init. [Τιμ]ός[τρατος] Αυτ[ρουμένω] ὑπε. Διογείτων.

ΠΑΝ

3

διὰ χειρὸς δανεῖσαι

Τιμόστρατος Πανί. Bekker. Anecd. 89, 23. i. e. sine syngrapha. Charit. 1, 12 ἢ διὰ χειρὸς πρᾶσις.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

4

ζάγρα

λοιδορίας εἶδος. Τιμόστρατος Παρακαταθήκη τὰς βασάνους καὶ τὰς πληγὰς ζάγραιον λέγει. Bekker. Anecd. 98, 4. Photius ζάγρα· λοιδορίας εἶδος· οὕτως Τιμόστρατος.

ΦΙΛΟΔΕΣΠΟΤΟΣ

Cf. Theogneti et Sogenis fabulae cognomines et quae ad illam adnotavimus.

5

ἀφελούμαι

ἀντὶ τοῦ ἀφαιρήσομαι. Τιμόστρατος Φιλοδεσπότη. Bekker. Anecd. 80, 12. vix credibile est ea forma usum esse hominem Atticum, ne post ea quidem quae Meinekius attulit V 117. itaque fortasse hominem non Atticum ita loquentem poeta induxerat.

ΦΙΛΟΙΚΕΙΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 7 Τιμόστρατος Φιλοικείω. ὑπε. Καλλίστρατος. φιλοίκειος vox est posterioribus usitata. Polyb. 32, 14, 9 τὸ μεγαλόψυχον καὶ φιλοίκειον τῆς τοῦ Σκηπίωνος προαιρέσεως.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

6

A. τηρεῖν μὲν ἑτέροις οἱ γέροντες δυνάμεθα.

B. ἡμεῖς δ' ἀπολαύειν ὧν ἔχουσιν οἱ νέοι.

Stobaeus Floril. 115, 12 Τιμόστρατον (τιμοστρά) Vindob. deest lemma Trinc. 1. ἐτέροις Vind.] ἐτέρους. 2. ἀπολαύειν Vind.] ἀπολαβεῖν. 'conloquitur senex frugi et parcus cum meretricula'. Mein. Stob. IIII XIII. sed potius coniung. ἡμεῖς δ' οἱ νέοι ἀπολ. ὧν ἔχουσιν (οἱ γέροντες).

7

δυνάμεις

τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα. Τιμόστρατος. Bekker. Anecd. 91, 1.

Φ Ι Λ Η Μ Ω Ν

ΜΙΛΗΣΙΑ

U. Koehler. I. A. n. 975 III 11 Φιλήμων νεώ(τερος) Μιλησία. ὑπε. Κράτης. cum tertium aliquem Philemonem significari ex temporum rationibus recte concluderit Koehlerus, ex alterius Philemonis fabulis (II 540) haec eximenda erat.

Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο Σ

Meinek. I 265. 485.

ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ

1

σύ μου καταφρονεῖς, ὅτι μάγειρός εἰμ', ἴσως·
 ὅσον δ' ἀπὸ ταύτης τῆς τέχνης εἰργασμ' ἐγώ,
 οὐδεὶς ὑποκριτῆς ἐσθ' ὄλως εἰργασμένος.
 καπιζομένη τυραννὶς αὕτη 'σθ' ἡ τέχνη.
 5 ἀβυρτακοποῖς παρὰ Σέλενοῦ ἐγενόμην·
 παρ' Ἀγαθοκλεῖ δὲ πρῶτος εἰσήνεγκ' ἐγὼ
 τῷ Σικελιώτῃ τὴν τυραννικὴν φακῆν.
 τὸ μέγιστον οὐκ εἶρηκα· Λαχάρου τινός,
 ὅτ' ἦν ὁ λιμός, ἐστιῶντος τοὺς φίλους,
 10 ἀνάληψιν ἐποίησ' εἰσενέγκας κάππαριν.
 Β. γυμνὴν Ἀθηναῖν τότε ἐποίησε Λαχάρης
 οὐδὲν ἐνοχλοῦσαν· σὲ δ' ἐνοχλοῦντα νῦν ἐγώ.

Athenaeus 9, 405 e καταφρονεῖς ὅτι μάγειρός εἰμι ἴσως· ὅσον ἀπὸ ταύτης τῆς τέχνης εἰργασμ' ἐγώ, κατὰ τὸν κωμικὸν Δημήτριον, ὃς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρεοπαγίτῃ ταῦτ' εἶρηκεν· ὅσον ἀπὸ ταύτης τῆς τέχνης κτλ. v. 1. 11. 12 ex Athen. add. K. (11. 12 — ἐνοχλοῦσαν iam Dindf.). cf. nunc etiam Kaibel. 2. δ' add. Mein. 4. αὕτη 'σθ'

Dindf.] αὐτῆσθ' A. 6. δὲ add. Mus. 7. τὴν add. Casaub. 8. τινός] τότε vel ποτέ Mein. 10. ἐποίησ' VL] ἐποίησεν A. 11. Ἀθηναῖν τὸν ἐποίησε K.] ἐποίησεν Ἀθηναῖν A. alia trimetrorum comicorum vestigia in illo Athenaei loco deprehendit Meinekius Anal. Ath. 176.

4. καπνιζομένη 'utpote inter culinae fumos imperium exercens'. Mein. simul vero ἀλαζονεία coquorum ea voce inridetur. cf. Arist. Vesp. 324 sq. cum schol. 8. Lachares, inpotentissimus Athenarum tyrannus, a Demetrio Poliore. post ingentem in urbe famem exortam expulsus. Plut. Demetr. 33 ἄλλων μέδιμνον ἀνοῦντο τετταράκοντα δραχμῶν, ὃ δὲ τῶν πυρῶν μόδιος ὄνιος ἦν τριακοσίων. cf. Paus. 1, 25, 7. 29, 10. 16. Polyae. 3, 7, 1. 4, 8, 6. Plut. Mor. 1090e. Droysen. Hellen. I 563. 7. 8. 585. 6. 652. 10. 'refeci qui invitati erant ex virium defectione'. 11. Paus. 1, 25, 7 (Λαχάρης) ἀσπίδας ἐξ ἀκροπόλεως καθελὼν χρυσᾶς καὶ αὐτὸ τῆς Ἀθηναῖς τὸ ἄγαλμα τὸν περιαιριετὸν ἀποδύσας κόσμον ὑπωπτετεύετο εὐπορεῖν.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΟΝ

2

Demetrii fortasse huius est quod I 796 inter fragmenta cognominis antiquae comoediae poetae posui fr. 6.

Δ Ι Ω Ξ Ι Π Η Ο Σ

Meinek. I 485.

ΑΝΤΙΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ

1

οἶων δ' ἐπιθυμῆι βρωμάτων, ὡς μουσικῶν
ἦνυστρα, μήτρας, χόλικας —

Athenaeus 3, 100e μνημονεύει τῆς μήτρας . . . Διώξιππος ἐν Ἀντιπορνοβοσκῶ κτλ. in exitu deest verbum a quo pendebant accusativi. — Plut. Mor 127b μουσικῶν καὶ λιτὸν δεῖπνον (Mein.).

ΘΗΣΑΤΡΟΣ

2

μὴ κατακούσειεν δέ μου
ὁ Κωρκαῖος. Β. ἀλλὰ μὴν κατακήχοα
σοῦ κατακολουθῶν ἐνδοθεν.

Photius 199, 4 et Suidas Κωρκαῖος . . . Διώξιππος Θεσαυρῶ κτλ. 1. μὴ om. *V Suid. μὴ κατήκουσεν Bernhardt. δέ μου Kuster.] δέμας. 3. σοῦ κατακολουθῶν ἐνδοθεν Toupius] κατακολουθῶν ἐν-

δοθέν σου. τὰ πάντ' ἄκολ. ἔνδοθέν σου Bernh. κατακήκοεν | ὁ κατακ. Naber. Mnem. nov. VIII 432. — cf. Menand. 150 et quae ad Antiphanis Κώρυνκον adnotavimus.

ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΣ

Fabulosos rerum scriptores significari censet I. G. Voss. cf. Mein. I 485.

3

τὴν στοὰν διεξέπαιον Ἀμφικλῆς μήτρας δύο
κρεμαμένας δειξας, ἐκείνον πέμπε, φῆς, ἐὰν ἴδῃς.

Athenaeus 3, 100e μνημονεύει τῆς μήτρας . . . Διώξιππος . . . Ἱστοριογράφῳ κτλ. 1. διεξέπαιεν Casaub. 2. φῆς Dindf. ἐκείνων πέμπε, φησίν, ἂν ἴδῃς, post Ἀμφικλῆς distinguens, Herwerd. Mnem. VI 84. deleto sententiarum nexu nihil potest adfirmari. fortasse οἱ δ' ἐπεὶ | τὴν στ. διεξέπαιον, Ἀμφικλῆς μήτρας — ἐκείνον (Καλλιμέδοντα) πέμπε, φησίν, huc mitte i. e. huc venire iube, ut secum auferat. cf. Alexid. 193. Euphron. 9. de Amphicle nihil notum.

ΦΙΛΑΡΓΤΡΟΣ

4

τῆς Θηρικλείου τῆς μεγάλης χρεία 'στὶ μοι.
B. εὖ οἶδα. A. καὶ τῶν Ῥοδιακῶν ἥδιστα γὰρ
ἐκ τῶν τοιούτων αἴσχεα ποτηρίων
εἴωθα πίνειν.

Athenaeus 11, 472b θηλυκῶς δὲ τὴν Θηρικλείου εἶπε . . . Διώξιππος ἐν Φιλαργύρῳ κτλ. v. 2 Athenaeus 11, 494f μνημονεύει αὐτῶν (τῶν Ῥοδιακῶν) καὶ Διώξιππος ἐν Φιλαργύρῳ. 1. Θηρικλείας Dindf. 3. αἴσχεα] ἐκχέας Porson. at ex poculis vinum non effunditur, sed bibitur. ἐσχέας vel ἐγγέας Coraes, quod non multo melius. Αἰσχέα Mein., quod nomen mihi ignotum est. Αἰσχρέας Atheniensis est Herodot. 8, 11. de Rhodiacis cf. Epigen. 5, 1. Diphil. 5.

5

παρ' Ὀλυμπίχου δὲ Θηρικλείου εἶλαβεν ἔξιτάτους
δύο ψυκτῆρας.

Athenaeus 11, 502d Διώξιππος Φιλαργύρῳ κτλ. 1. sic A, i. e. ἔξι, εἶτα τοὺς. 2. δύο] B A. ἔξι, | εἶτα τοὺς verum esse non potest, ne tum quidem, si sint tetrametri trochaici. neque vero v. 1 trochaicus fuisse potest. ἔπειτα τοὺς δύο ψυκτῆρας mendose Schweigl.

ἔπειτα τοὺς δύο ψυχῆας Mein. fortasse aliquid excidit. quis fuerit *Olympichus* nescio. qui Demosth. 57, 38 commemoratur alius est.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΟΝ

6

Dioxippo fortasse tribuendum est fragmentum quod Chionidi adscribitur 8.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Meinek. I 376. 485. 6.

ΦΙΛΟΛΑΚΩΝ

Stultos illos morum Laconicorum admiratores, quos Aristophanes (Av. 1281 sq.) et Antiphanes (44) atque haud semel Plato philosophus (cf. potissimum Protag. 342b) non minus quam comicus (124) inriserunt et qui ne Phocionis quidem aetate. (Plut. Phoc. 10) emortui erant, etiam a Stephano significari censet Meinekus I 486.

1

Σ. τούτῳ προέπιεν ὁ βασιλεὺς κάμην τινά.

B. καινόν τι τοῦτο γέρονε νῦν ποτήριον;

Σ. κάμη μὲν οὖν τίς ἐστι περὶ τὴν Θουρίαν.

B. εἰς τὰς Ῥοδιακὰς ὄλος ἀπηνέχθη ἐγὼ

5 καὶ τοὺς ἐφήβους, Σωσία, τοὺς δυσχερεῖς.

Athenaeus 11, 469ab ἔφηβος· τὸ καλούμενον ποτήριον . . .
 Στέφανος ὁ κωμικὸς ἐν Φιλολάκωνί φησι κτλ. 1. προέπιεν A. δὲ προῦπι Mein. δὲ προῦπιεν ὁ β. Pierson. Moer. — apud comicos augmentum, ubi accentu acuitur, cum praepositione πρό semper coalescit. προῦπιεν Damox. 1, 4. προῦπινεν Menand. 510, 3. προῦθημεν Eubul. 14, 4. προῦδακεν Philyll. 18. προῦδοσαν Arist. Lys. 108. προῦλιπεν Av. 1558. προῦφθης Eccl. 884. προῦπεμψεν Alexid. 65. atque etiam προῦπίνομεν Arist. Thesm. 631. προῦθέμεσθα Lys. 611. προῦκείμεθ' fr. 488, 7. προῦδιδάξατο Plut. 687. προῦνόησω Eq. 421. προῦτένθενσαν Nub. 1200. προῦσχόμην Nub. 1385. προῦδίδου Eupol. 181, 4. contra semper προελήλυθα (et προέστηκα). itaque hic quoque προῦπιεν scribendum est: τούτῳ δ' ὁ βασιλεὺς προῦπιεν κ. τ. 2. τοῦτο Iacobs. Add. Ath. 251] νῦν τοῦτο (γ. νῦν) A. καινόν τι νῦν τουτὶ γ. ποτ. Mein. in Ath. 4. Ῥοδιακὰς Abresch. Dilucid. Thueyd. 661] δ' οδιακὸς A. 5. δυσχερεῖς L] δυσχερεῖς A.

ante v. 1 mira poculorum genera, qualia erant ἔλεφας, τραγέ-

λαφος, τριήρης (Antiphan. 224, 4. Epinic. 2, 4), altera persona commemoraverat: quo fiebat ut is quocum loquebatur etiam κόμην pro poculo haberet. προῦπιεν, ut Damox. 1, 4. 3. *Thuriam* Messeniae oppidum interpretatur Meinekius (Strab. 8, 360. 1). mihi secus videtur conferenti eiusdem Strabonis 6, 280 τὸν Μολοττὸν Ἀλέξανδρον μετεπέμψαντο (οἱ Ταραντίνοι) ἐπὶ Μεσσαπίους καὶ Λευκανούς, καὶ ἔτι πρότερον Ἀρχίδαμον τὸν Ἀγησιλάου καὶ ὕστερον Κλεώνυμον (qui non fuit proprie rex) καὶ Ἀγαθοκλέα, εἶτα Πύρρον . . . οὐδ' ἐκείνοις εὐπειθεῖν ἠδύνατο οὐς ἐπεκαλοῦντο. . . ὁ γοῦν Ἀλέξανδρος τὴν κοινὴν Ἑλλήνων τῶν ταύτη πανήγυριν (ἐξ Ἡρακλείας) μετέγειν ἐπειράτο εἰς τὴν Θουρίαν. ubi Thurios Italiae significari adparet. cf. etiam Iustin. 12, 2, 1. 15. Liv. 8, 24. versatus autem est Alexander Molossorum rex in Italia a. Chr. 332—323 (Ol. 112, 1—113, 3), unde nihil concludi potest de aetate neque Philolaconis fabulae neque Stephani. magis tamen inclino ut Pyrrhum regem intellegendum esse existimem. Polyb. 8, 26 (Suid. προσπεσόντων) προσπεσόντων δὲ (τῶν περὶ Πύρρον) εἰς Τάραντα καὶ τοὺς Θουρίους ἠγανάκτει τὰ πλήθη. 4. ἀπηνέχθην, cogitatione delatus sum totus ad pocula.

ΣΤΡΑΤΩΝ

Meinek. I 426.

ΦΟΙΝΙΚΙΔΗΣ

Φοῖνιξ apud Suidam. sed significari videtur ille Phoenicides, de quo Antiphan. 48, 3. 190, 4. Euphron. 8.

1

Σφίγγ' ἄρρεν', οὐ μάγειρον, εἰς τὴν οἰκίαν
 ἔλληψ'. ἀπλῶς γὰρ οὐδὲ ἓν μὰ τοὺς θεοὺς
 ὦν ἂν λέγῃ συνίημι. καινὰ δῆματα
 πεπορισμένος πάρεστιν· ὡς εἰσῆλθε γάρ,
 5 εὐθύς μ' ἐπηρώτησε προσβλέψας μέγα,
 'πόσους κέκληκας μέροπας ἐπὶ δεῖπνον'; λέγε.
 'ἐγὼ κέκληκα μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; χολᾶς;
 τοὺς δὲ μέροπας τούτους με γινώσκειν δοκεῖς;
 οὐδεὶς παρέσται· τοῦτο γὰρ νῆ τὸν Δία
 10 ἔτι κατάλοιπον, μέροπας ἐπὶ δεῖπνον καλεῖν.
 'οὐδ' ἄρα παρέσται δαιτυμῶν οὐδεὶς ὄλωσ';
 'οὐκ οἶδ' ἔγωγε Δαιτυμόν'. ἐλογιζόμην,

- ἤξει Φιλίνος, Μοσχίων, Νικήρατος,
 ὁ δεῖν', ὁ δεῖνα· κατ' ὄνομ' ἀνελογιζόμεν·
- 15 οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἰς μοι Δαιτυμῶν.
 'οὐδέεις παρέσται' φημί. 'τί λέγεις; οὐδὲ εἰς;
 σφόδρ' ἠγανάκτησ', ὥσπερ ἠδικημένος,
 εἰ μὴ κέκληκα Δαιτυμόνα. καινὸν πάνυ.
 'σὺ δ' ἄρα θύεις ἐρυσίχθον;' οὐκ ἔφην ἐγώ.
- 20 'βοῦν δ' εὐρυμέτωπον;' οὐ θύω βοῦν, ἄθλιε.
 μῆλα θυσιάζεις ἄρα; 'μὰ Δί' ἐγώ μὲν οὐ,
 οὐδέτερον αὐτῶν, προβάτιον δ'.' 'οὐκοῦν' ἔφη
 τὰ μῆλα πρόβατα.' 'οὐ κανθάνω
 τούτων οὐδέν, οὐδὲ βούλομαι.
- 25 ἀγροικότερός εἰμ', ὥσθ' ἀπλῶς μοι διαλέγου'.
 "Ὀμηρον οὐκ οἶδας λέγοντα; 'καὶ μάλα
 ἐξῆν ὃ βούλοιτ', ὦ μάγειρ', αὐτῷ λέγειν.
 ἀλλὰ τί πρὸς ἡμᾶς τοῦτο, πρὸς τῆς Ἑστίας;
 'κατ' ἐκείνον ἤδη πρόσεχε καὶ τὰ λοιπὰ μοι'.
- 30 'Ὀμηρικῶς γὰρ διανοεῖ μ' ἀπολλύναι;
 'οὕτω λαλεῖν εἴωθα.' 'μὴ τοίνυν λάλει
 οὕτω παρ' ἐμοί γ' ὦν.' 'ἀλλὰ διὰ τὰς τέτταρας
 δραχμὰς ἀποβάλλω φησί τὴν προαίρεσιν;
 τὰς οὐλοχύτας φέρε δεῦρο.' 'τοῦτο δ' ἐστὶ τί;
 35 'κριθαί.' 'τί οὖν, ἀπόπληγτε, περιπλοκάς λέγεις;
 'πηγὸς πάρεστι;' 'πηγὸς; οὐχὶ λαικάσει
 ἐρεῖς σαφέστερόν θ' ὃ βούλει μοι λέγειν;
 'ἀτάσθαλός γ' εἶ, πρέσβυ' φήσ'. 'ἄλας φέρε.
 τοῦτ' ἐστὶ πηγός. ἀλλὰ δεῖξον χέριβα.'
- 40 παρῆν. ἔθνευ, ἔλεγεν ἄλλα ῥήματα
 τοιαῦθ' ἃ μὰ τὴν γῆν οὐδὲ εἰς ἤκουσεν ἄν,
 μίστυλλα, μοίρας, δίπτυχ', ὀβελούς· ὥστε με
 τῶν τοῦ Φιλητᾶ λαμβάνοντα βυβλίων
 σκοπεῖν ἕκαστα τί δύναται τῶν ῥημάτων·
- 45 πλὴν ἰκέτενον αὐτὸν ἤδη μεταβαλεῖν
 ἀνθρωπίνως λαλεῖν τε. τὸν δ' οὐδ' ἄν ταχὺ
 ἐπεισεν ἢ Πειθῶ μὰ τὴν γῆν οἶδ' ὅτι.

Athenaeus 9, 382c Κόροιβος ὁ Ἡλεῖος μάγειρος ἦν, καὶ οὐχ
 οὕτως ὠγκύλλετο ἐπὶ τῇ τέχνῃ, ὡς ὁ παρὰ Στρατῶνι μάγειρος ἐν

Φοινικιάδῃ. περὶ οὗ τοιαῦτα λέγει ὁ μεμεισθωμένος κτλ. v. 1—4 med. Athen. 14, 659 b. Philem. 123, ubi cf. quae adnotavimus. v. 34 Eustathius 1476, 48 τοὺς οὐλοχύτας τῶν τις παλαιῶν κριθὰς ἠρμήνευσεν. εἰπόντος γὰρ τινος 'τοὺς οὐλοχύτας φέρε δεῦρο' ἐρωτᾷ τις 'τοῦτο δ' ἐστὶ τί;' ἕτερος δὲ τις ἀποκρινόμενος διασαφεῖ ὅτι 'κριθαί.'

3. ὦν A 659] ὄσ' ο ἐκ ω corr. A 382. κενὰ AC 382. 6. λέγων K. 8 et 39—47 om. C. 7. χολᾶς, εἰ τοὺς μέροπας τοὺς σοὺς Heimsoeth. Comm. crit. xvii. cf. tamen Mein. Anal. Ath. 353. 10. ἐτι Dobr.] ἐστι A. cf. Cobet. De artific. orat. 14. 11. οὐδεις P] οὐδὲ εἰς AC. 12. οὐκ οἶδ' ἔγωγε Δαιτυμόν' K.] οὐκ οἶομαι γε δαιτυμόν' A. 16. οὐδεις] οὐδὲ εἰς AC. 18. δαιτυμόνα P] δαιτυμόνας AC. καινὸν A] σκαιὸν P. fortasse Δαιτυμόνα καινὸν τινα. 19. σὺ δ' K.] οὐδ' AC. θύει A. θύεις ἄρ' οὐδ' ἐρυσ. Bothius. 21. ἄρα V] ἄρα. 22. sic A. προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ. | οὐκοῦν, ἔφη, τὰ μῆλα πρόβατ'. οὐ μανθάνω Dindf. προβάτιον δ' οὐκοῦν, ἔφη, | τὰ μῆλα πρόβατα. μανθάνεις; οὐ μανθάνω Dobr. Adv. II 322. οὐκοῦν ἔφη | τὰ μῆλα πρόβατα; μῆλα πρόβατ'; οὐ μανθάνω Cobet. N. l. 36. 24. ἔγωγε τούτων Casaub. cf. Cobet. τούτων ἀπάντων Mein. οὐδ' οἶδα τούτων idem in Ath. 26. οὐκ οὖν, ἔφη, τὰ πρόβατα ὄμηρος (ὄμηρον epit. Hoesch.) οὐκ οἶσθα λέγοντα. ὄμηρικῶς γὰρ διανοῆ C. 26. οἶδας] οἶσθα A. οἶσθας Dindf. 27. βούλοι' ὦ Coraes] βούλει τω A. 30. διανοεῖ A. διανοῆ C. 33. ἀποβάλω Dindf.] ἀποβαλῶ A. 36. πηγὸς πάρεστι; σαφέστερον λέγε mediis omissis C. λαικάσει Coraes] λεκάς εἰ A. λαικάσει in A diserte scriptum se vidisse dicit Cobet. N. l. 253. 39. τοῦτ' ἐστὶ πηγὸς; semi tribuit Mein. in Ath. ἀλλὰ δεῖξον] ἀλλ' ὄρεξον K. cf. Arist. Pac. 1105. Av. 1759. Hom. Od. 15, 312. Plat. Phaed. 117 b. 40. παρ' ἦν A. παρῆν (ἢ χέρονιψ). ὁ δὲ θύων ἔλεγεν K. 41. ἃ μὰ L] ἄμα A. 42. μίστυλλε Casaub. 43. φιλήτα P] φιλιτα A. βυβλίων] fortasse βυβλίον. ac βιβλίον etiam Kaibel. 44. ἔκαστον Cobet. N. l. 36. 45. ἐκέτεον Pors.] ἐκετεύω γ' A. ἦθη Pors. non feliciter. 46. οὐδ' K.] οὐκ. 'ne Suada quidem.' τάχα Mein. Anal. Ath. 168. 47. πεῖθω A.

7. χολᾶς idem quod μελαγχολᾶς. cf. Antiphan. 89, 4. 8. μέροπες Atticis sunt avium genus. Aristot. H. an. 9, 13. Plut. Mor. 976 d οὐδὲν οὕτως εὐχείρωτον ἀνθρώπων . . . ὡς . . . μέροφι μέλισσαι. cf. Aelian. H. an. 8, 6. nisi forte de fabulosis illis *Meropibus* cogitat, de quibus Aelian. V. h. 3, 18. cf. Alexid. *Μεροπίς*. 14. perridicule, tamquam oblivisci potuerit, secum reputat num quem *Daetymona* norit. 17. ἠγανέκτις est pers. 3. 19. ἐρυσίχθονα interpretantur *bovem aratorem*. Lobeck. Aglaoph. 856 n. dd comparat σκέπαρνον (*vellus ovis*), ἐλκύδιον (*cadum*), alia (Athen. 3, 99 a). ceterum hoc nomine non usus est Homerus. quid sint ἐρυσάρματα ἵπποι intellego, quid sit βοῦς vel etiam σῦς (Wilam.) ἐρυσίχθων nescio: nam nusquam ἐρύειν est *sulcare*. fortasse ἀροσίχθων. in v. 20 del. δ':

nam verbis βούν εὐρυμέτωπον interpretatur glossam v. 19. 21. neque θυσιάξω verbum est Homericum. oves senex confundit cum malis. 30. 'Homericisne locutionibus me perdere in animo habes?' 33. προαίρεσις est totius vitae ratio atque institutum. [Isocr.] 1, 9 τὰς τοῦ πατρὸς προαίρεσεις ἀναμνησθεῖς οἰκεῖον καὶ καλὸν ἔξεις παράδειγμα. [Demosth.] Epist. 3, 10 οὔτε τῆς μεγαλοψυχίας οὔτε τῆς ἄλλης προαίρεσεως τῆς ὑμετέρας ἀκόλουθον ἂν φανεῖη. 3, 18 ἀναίδεια καὶ προαίρεσις πονηρίας ἐν τῇ πόλει ἰσχύει. 36. etiam πηγὸς Homeri linguae alienum. 'fortasse alius poetae locum in animo habuit, qui ἔλα πηγὸν, marinam aquam concretam, de sale marino dixerat'. Mein. 35. περιπλοκάς, ut Antiphan. 74, 1. 36. λαικάσει. cf. Cephisodor. 3, 5 (I 800). 38. ἀτάσθαλον coquus senem dicit propter illud obscaenum verbum λαικάζειν. 42. Homerus μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα. quod a coquo in suum usum translatum non intellegens senex nomen substantivum τὸ μίστυλλον dici putat. simillime lusit Martial. 1, 50. ὀβελίσκουσ dicebant Attici. 43. Philctas, grammaticus et poeta Cous, Ol. 120 videtur floruisse. Mein. I 427. 8. 527. 45. ἤδη tandem aliquando.

Θ Ε Ο Γ Ν Η Τ Ο Σ

Meinek. I 487.

ΚΕΝΤΑΤΡΟΣ

Suidas Θεόγνητος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ Φάσμα ἢ Φιλάργυρος, Φιλοδέσποτος, Κένταυρος, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς. hodie apud Athenaeum Centauri mentio nulla est.

ΦΑΣΜΑ Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Cf. quae ad Philemonis Φάσμα adnotavimus et Mus. Rhen. XXXXIII 45 sq.

1

ἄνθρωπ', ἀπολεῖς με· τῶν γὰρ ἐκ τῆς ποικίλης
στοῦς λογαρίων ἀναπεπλησμένος νοσεῖς·
'ἄλλότριόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος ἀνθρώπων, πάχνη·
σοφία δ' ἴδιον, κρύσταλλος. οὐδεὶς πώποτε
5 ταύτην λαβὼν ἀπώλεσ'· ὦ τάλας ἐγώ,
οἶψ μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνώκισεν.
ἐπαρίστερ' ἔμαδες, ὦ πονηρέ, γράμματα·
ἀνατέτροφέν σου τὸν βίον τὰ βυβλία.
πεφιλοσόφηκας γῆ τε κούρανῶ λαλῶν,
10 οἷς οὐδέν ἐστὶν ἐπιμελεῖς τῶν σῶν λόγων.

Athenaeus 3, 104 b πρὸς οὓς καὶ Θεόγνητος (Θέογνις C teste Dind.) ἐν Φάσματι ἢ Φιλαργύφῳ φησὶν ἐκ τούτων (?) κτλ. v. 6—10 Athenaeus 15, 671 b οἶω — συνώμισεν, κατὰ τὸ Θεογνήτου τοῦ κωμωδιοποιοῦ Φάσμα, ἐπαρλότερα κτλ. 2. νοσεῖς Grot.] νοσεῖς ἑρεῖς A. 3. πάχρη, non πάχνης, A. 4. οὐθεῖς A. 6. συνώκησεν A 671. 7. πονηρέ C] πόνηρε A utrubique. 8. ἀνατέτροφέν G. B. Hirschig. Ann. crit. 32] ἀντέτροφέν A 104. ἀνέτροφέν A 671. 9. καὶ οὐνώ A 671. 10. οὐδέν C] οὐθέν A utrubique. τῶν om. A 104 (Bruns). σῶν om. C ibid.

3. cf. adesp. 104. 6. Zenob. 5, 35 οἶω μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν· ἐπὶ τῶν δυσανασχετούντων ἐπὶ τινι δυσχερεῖ πράγματι λέγεται ἡ παροιμία. Κύκλωψ γάρ ἐστι δρᾶμα Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, ἐν ᾧ Ὀδυσσεὺς περισχεθεῖς τῷ τοῦ Κύκλωπος σπηλαίῳ λέγει κτλ. cf. Diogenian. 7, 19. Apostol. 12, 52. Philoxen. 9 Bergk. Philoxenum Cytherium saepe imitati sunt comici. cf. quae ad Antiphanis *Cyclopetem* adnotavimus. 8. Antiphont. Tetral. 1 β 2 ἐμοὶ ζῶν ἄνθρωπος ἀνατροπεὺς τοῦ βίου ἐγένετο (Hirschig). Aeschin. 3, 158 τὸν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατετροφότα. Andocid. 1, 31 (Ἰσπόνικος τὸν υἱὸν) ἀλιτήριον αὐτῷ ἔτρεφεν, ὃς ἀνατέτροφεν ἐκείνου τὸν πλοῦτον, τὴν σωφροσύνην, τὸν ἄλλον βίον ἅπαντα. (Cobet. N. l. 127). 9. cf. Eurip. Med. 57. Philem. 79, 1.

ΦΙΛΟΔΕΣΠΟΤΟΣ

Non recte Timostrati fabula cognominis Φιλοδεσπότης dicitur Bekker. Anecd. 80, 12. Theognid. 849 δῆμον φιλοδέσποτον. Herod. 4, 142 ἀνδράποδα φιλοδέσποτα (cf. Poll. 3, 74). Plut. Mor. 491 c κύων φιλοδέσποτον (ἐστίν). cf. quae ad Sogenis Φιλοδέσποτον adnotantur. fallitur Mein. IIII 550 not.

2

ὁ Πανταλέων μὲν αὐτὸς αὐτοὺς τοὺς ξένους
τοὺς τ' ἀγνοοῦντας αὐτὸν ἐπλάνα, καὶ σχεδὸν
ἀπεκραιπάλα τὰ πλεῖστα τοῦ γελᾶσαι χάριν,
ἰδίαν τιν' αὐτῷ θέμενος ἀδολεσχίαν.

Athenaeus 14, 616 a. Πανταλέοντος μνημονεύει Θεόγνητος ἐν Φιλοδεσπότη κτλ. καὶ Χρῦσιππος δ' ὁ φιλόσοφος... περὶ τοῦ Πανταλέοντος τάδε γράφει· ὁ δὲ πλάνος Πανταλέων τελευτῶν μέλλων ἐκάτερον τῶν υἱῶν κατ' ἰδίαν ἐξηπάτησε, φήσας μόνῳ αὐτῷ λέγειν ὅπου κατορθώχοι τὸ χρυσίον· ὥστε μάτην ὕστερον κοινῇ σιάπτοντας αἰσθῆσθαι ἐξηπατημένους. 1: αὐτὸς ἀστὸς Bergk. αὐτὸς ἀστὸς ὦν ξ. Herwerd. Obs. crit. 124. 4. αὐτῷ Dindf.] αὐτῷ A. de *Pantaleonte* cf. praeterea quae ad Theopompī comici fabulam cognominem adnotavimus et Mein. I 241. qui quod I. 487 Theognetum de Pan-

taleonte tamquam de mortuo loqui censet, verum forsitan non viderit, siquidem Theopompi fabula ab alio aliquo Pantaleonte nomen accepisse potest.

Praeterea cf. adesp. 132.

ΑΝΤΙΦΩΝ

Boeckh. C. I. I 767 n. 1585 ποιητῆς καινῆς κωμωδίας Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος. Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος ὑποκριτῆς καινῆς κωμωδίας. Mein. I 489. cf. etiam Mein. I 314 sq. tituli C. I. 1583 — 1585 sunt Boeotici Olympiadis Boeckhio auctore circiter 145. recensentur ei qui Museis a Thespiensibus in Helicone celebratis (Paus. 9, 31, 3) vicerant.

ΒΙΟΤΤΟΣ

ΑΓΝΟΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 v 7. 13 ἐπὶ Μνησιθέου . . . Βίοττος Ἀγροοῦντι. ὕπε(κρίνετο) Δάμων et III 15. 21 ἐπὶ Ξενοκλέους . . . Βίοττος Ποητεῖ. ὕπε. Δάμων. haec fabula cum acta sit 'non ante annum 168' (Koehler), Biottum fuisse novissimae comoediae poetam constat. fuit etiam tragicus Βίοτος (Stob. Floril. 78, 3 A). Nauck. Tr. gr. fr. p. 642.

ΤΙΜΟΞΕΝΟΣ

ΣΥΓΚΡΥΠΤΩΝ

U. Koehler. I. A. n. 975 v 7. 15 ἐπὶ Μνησιθέου . . . Τιμόξενος Συνακρύπτου[τι]. ὕπε. Καλλικράτης.

ΦΙΛΟΚΛΗΣ

ΤΡΑΓΜΑΤΙΑΣ

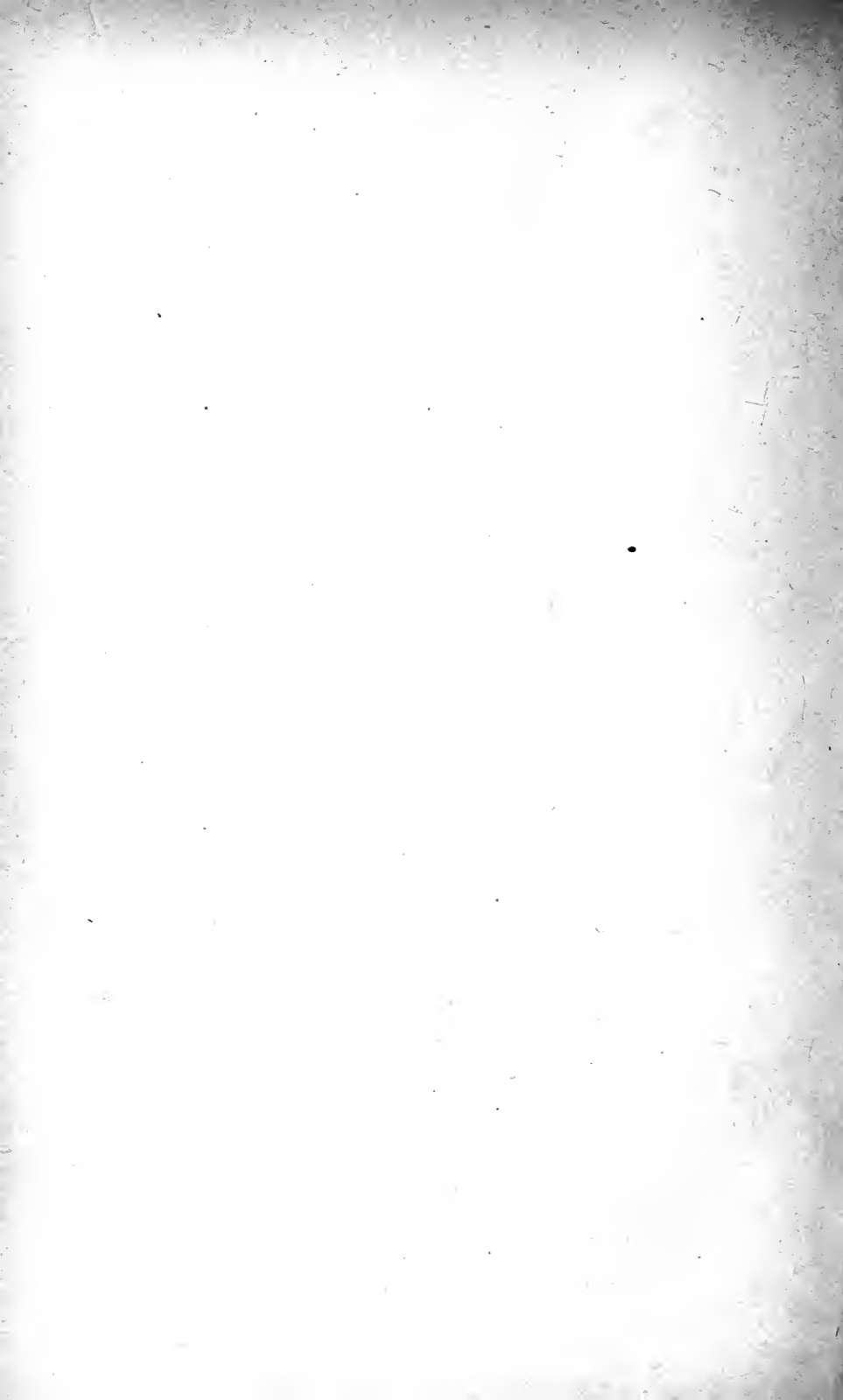
U. Koehler. I. A. n. 975 v 7. 9 ἐπὶ Μνησιθέου . . . Φιλοκλῆς Τραυματία. ὕπε. Καλλικράτης. Τραυματίαν scripserunt etiam Antiphanes et Alexis.

ΧΑΙΡΙΩΝ

ΑΥΤΟΥ ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ

U. Koehler. I. A. n. 975 v 7. 11 ἐπὶ Μνησιθέου . . . Χαίριων Αὐτοῦ καταψευδομέ[νω]. ὕπε. Δάμων. Καταψευδόμενος fuit Alexidis, Philemonis, Menandri, Sosipatri

COMICORUM
INCERTÆ AETATIS
FRAGMENTA

ΑΘΗΝΙΩΝ

Meinek. I 489. 90. Ἀθηναϊκῶντα rectius dici conl. Boeckh. C. I. II 201, 16, ubi plus semel Ἀθηναϊκῶν Θεοφάνου Chius nominatur, in Zimmerm. Ephem. phil. 1839 contendit G. Dindorfius. similia sunt Ἀπελλικῶν, Κιλικῶν. prioris nominis casus genetivus semper Ἀπελλικῶντος Strab. 13, 609 sq. rerum scriptor Ἀθηναϊκῶν ὁ τὰ Σαμοθράκια γράψας est Herodian. I 30, 2. II 915, 11. non minus Ἀθηναϊκῶν quam Ἀθηναϊκῶν et Ἀθηναϊκῶν probatur H. Iacobio Mein. V xxi. Schol. Apollon. 1, 917 (Lob. Agl. 1220), ubi Laurentianus Ἀθηναϊκῶν. cf. etiam Lehrs. Mus. Rhen. II 348. C. Keil. Anal. 232. Lobeck. Pathol. prol. 317.

ΣΑΜΟΘΡΑΙΚΕΣ

1

οὐκ οἶσθ' ὅτι πάντων ἡ μαγειρικὴ τέχνη
 πρὸς εὐσέβειαν πλεῖστα προενήνεχθ' ὄλωσ;
 B. τοιοῦτόν ἐστι τοῦτο; A. πάνν γε, βάρβαρε.
 τοῦ θηριώδους καὶ παρασπόνδου βίου
 5 ἡμᾶς γὰρ ἀπολύσασα καὶ τῆς δυσχεροῦς
 ἀλληλοφαγίας, ἤγαγ' εἰς τάξιν τινά,
 καὶ τουτοῦ περιῆψεν ὃν νυνὶ βίον
 ζῶμεν. B. τίνα τρόπον; A. πρόσεχε, κἀγὼ σοι φράσω.
 ἀλληλοφαγίας καὶ κακῶν ὄντων συχρῶν,
 10 γενόμενος ἄνθρωπός τις οὐκ ἀβέλτερος
 θύσας ἱερεῖον πρῶτος ὤπησεν κρέας.
 ὡς δ' ἦν τὸ κρέας ἡδίων ἀνθρώπου κρεῶν,
 αὐτοὺς μὲν οὐκ ἐμασῶντο, τὰ δὲ βοσκήματα
 θύοντες ὤπιων. ὡς δ' ἄπαξ τῆς ἡδονῆς
 15 ἐμπειρίαν τιν' ἔλαβον, ἀρχῆς γενομένης,
 ἐπὶ πλεῖον ἠῦξον τὴν μαγειρικὴν τέχνην.
 ὄθεν ἐτι καὶ νῦν τῶν πρότερον μεμνημένοι

- τὰ σπλάγχνα τοῖς θεοῖσιν ὀπτῶσιν φλογὶ
 ἄλλας οὐ προσάγοντες· οὐ γὰρ ἦσαν οὐδέπω
 20 εἰς τὴν τοιαύτην χρῆσιν ἐξευρημένοι.
 ὡς δ' ἤρεσ' αὐτοῖς ὕστερον, καὶ τοὺς ἄλλας
 προσάγουσιν ἤδη τῶν ἱερῶν γεγραμμένων
 τὰ πάτρια διατηροῦντες, ἅπερ ἡμῖν μόνα
 ἄπασιν ἀρχὴ γέγονε τῆς σωτηρίας,
 25 τὸ προσφιλοτεχνεῖν διὰ τε τῶν ἡδυσμάτων
 ἐπὶ πλεῖον αὐξεῖν τὴν μαγειρικὴν τέχνην.
 B. καινὸς πάρεστιν οὐτοσί Παλαίφατος.
 A. μετὰ ταῦτα γαστρίον τις ἀνθυλευμένον
 προϊόντος εἰσηνέγκατ' ἤδη τοῦ χρόνου·
 30 ἐρίφιον ἐτακέρωσε, πυκτῶ διέλαβεν
 περικομματίῳ, διερίγγρασ' ὑποκρούσας γλυκεί,
 ἰχθὺν παρεισεκύνκησεν οὐδ' ὀρώμενον,
 λάχανον, τάρικος, πουλύποδας, χόνδρον, μέλι.
 ὡς πολὺ δὲ διὰ τὰς ἡδονὰς ἄς νῦν λέγω
 35 ἀπεῖχ' ἕκαστος τοῦ φαγεῖν ἂν ἔτι νεκροῦ,
 αὐτοῖς ἄπαντες ἠξίουν συζῆν, ὄχλος
 ἠθροίζετ', ἐγένονθ' αἱ πόλεις, οἰκούμεναι
 διὰ τὴν τέχνην, ὅπερ εἶπα, τὴν μαγειρικὴν.
 B. ἄνθρωπε, χαῖρε· περὶ πόδ' εἶ τῶ δεσπότη.
 40 A. καταρχόμεθ' ἡμεῖς οἱ μάγειροι, θύομεν,
 σπονδὰς ποιοῦμεν, τῶ μάλιστα τοὺς θεοὺς
 ἡμῖν ὑπακούειν διὰ τὸ ταῦθ' εὐρηκέναι
 τὰ μάλιστα συντείνοντα πρὸς τὸ ζῆν καλῶς.
 B. ὑπὲρ εὐσεβείας οὖν ἀφείς παῦσαι λέγων,
 45 ἡμαρτον· ἀλλὰ δεῦρο σὺ ξυνείσιθι
 ἐμοί, τά τ' ἔνδον εὐτρεπῆ ποίει λαβῶν.

Athenaeus 14, 660e οὐκ ἀπεικώτως καὶ Ἀθηνίων ἐν Σαμό-
 θραξίν, ὡς φησιν Ἰόβας, μάγειρον εἰσάγει φυσιολογοῦντα διὰ τού-
 των κτλ. v. 27 καινὸς οὐτοσί Παλαίφατος Eustathius 1859, 45.

2. προσηνήνεχθ' K.] προσηνήνεχθ'. 3. scrib. πάνν γε· βαρ-
 βάρου καὶ θηριώδους κτλ. 11. θύσας P mrg.] ἔθυσ' A. κρέας
 Porson. Toup. Emend. III 474] κρέα A. 12. ὡς Casaub.] ἴσως A.
 13. αὐτοὺς A. εἰτ (supraser. θ) αὐτοὺς C. αὐτοὺς ἔτ' οὐκ Mein.
 Anal. Ath. 319. 16. iure. Bothius offendit in similitudine versuum
 16 et 26. scilicet post v. 15 pro ea quam poeta scripsit apodosi

casu aliquo amissa v. 26 leviter inmutatus insertus fuit. atque etiam in v. 23—25 nonnihil turbatum est. ἠϋξον Dindf.] *τινηϋξον* A. *τινὲς ἠϋξον* C. 'apertum est *τιν'* ex praeced. versu inrepsisse'. Mein. 21. ἤρεσεν C. *αὐτοῖς] τοῖς* Mein. 22. *προσάγου καὶ ἐπάγει* *καινὸς γὰρ — παλαιφατος* (27) om. 28—46 C. in altera versus parte scribendum τῶν *ιερωῶν ἐράνων μόνων τὰ π. διατ., ὅπερ ἡμῖν ἄμα* (nam *μόνα* ex v. praec. ortum) *ἐν ἅπασιν κτλ.* 24. *γέγονεν* A. 27. *πάρεστιν* Mein.] *γὰρ ἐστιν.* 30. *ἐρίφιον* Dobr.] *ἀκριβῶς ἐρίφιον* A. *πνικτῶ διέλαβεν περικομματίῳ, διεγ.* Mein. in Ath. *πνικτὸν διέλαβεν, περικομματίῳ διεγ.* κτλ. Porson. Miscell. 247. 31. *διεγύγγρασ'* Dobr.] *διεπύγγρας* A. ὑποκρούσας quid sibi velit nescio. 32. οὐδ' ὀρώμενον] *εὐ κεχρωσμένον* K. cf. Antiphan. 217, 11 (*schōn gebraunt*). 33. *πολύποδας* K.] *πολυτελές.* cf. Anaxandr. 30. 34. δὲ add. Mein. 37. *ἐγένονθ', non ἐγένοντό θ'* A. 39. *περὶ πόδ'* etiam A. inter v. 39 et 40 plura videntur excidisse. 40. *ἀπαρχόμεθ'* Mein. Anal. Ath. 320. 42. *ταῦθ' εἰρηκέναι* (sic) A. 44. *ἄφεις* Iacobs. Add. Ath. 345] *ἄφεις* A. *σαφές* Both. ἄλις Naber. Mnem. nov. VIII 433. *ἡμαρτον* priori personae addit (*παῦσαι λέγων ἡμαρτον*) Cobet. N. 1. 25. 45. *σὺ ξυνέλιδι | ἐμοί* Dobr.] *συνέσθιε μοι* (sic) A. *νῦν ξυνέλιδι* Cob. 44—46 uni servo continuavit K.

'cum servo conloquitur coquus, quem ille conducere a domino iussus erat'. Mein. scaena est (cf. 45. 6) ante domum eri. 2. *προφέρεσθαι*, i. e. *crescere, proficere*, apud posteriores aetate scriptores haud raro invenitur, imprimis apud Plutarchum. 6. 'imitatur tragicos mansuetioris vitae initia exponentes'. Mein. 19. 'nullum hoc disertius testimonium a salis usu abstinuisse Graecos in sacris faciendis' Mein., in hac re a Romanis dissentientes. 20. i. e. 'ad cibos condiendos'. Mein. 22. *ἔρανος* genus erat conviviorum tunc cum maxime usitatum. quod quamquam fere profanum erat, tamen cum cultu deorum saepe coniungebatur. recte igitur addidit *ιερωῶν.* in privatis et profanis epulis salis usum dicit concessum esse et in sacris tantum modo pristinum morem mansisse. 27. *Palaephato* coquum comparat ut incredibilia narrantem et ad *priscorum hominum* mores pertinentia. 30. *πνικτῶ διέλαβεν* 'suffocata carne dispescuit'. Mein. 31. i. e. tam mollia et delicata fecit quam erant *μέλη γυγγραντά* Axionic. 3, 3. *γλυκεί*, i. e. *οἶνω*. 36. 'sociare vitam libuit'. Grot. 39. cf. Plat. com. 129. 197. 41. *σπονδὰς ποιοῦμεν.* cf. Antiphan. 152, 3. Menand. 273. 44. servus 'ut se expediat ὑπέρ εὐσεβείας οὖν σαφές inquit et quia antea addubitaverat, *παῦσαι λέγων, ἡμαρτον* addit'. 'satis verborum, inquit: *nunc* (δεῦρο νῦν) mecum ingredi domum et cenam intus para'. Cobet. N. 1. 25.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Meinek. I 487.sq.

[ΔΙΠΟΛΟΙ]

Cf. quae adnotavimus ad Alexid. 8.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

1

ἰδοὺ κάτοπτρον· εἶπέ μοι, τούτῳ τί χρῆ;

Schol. Ven. Hom. II. 1, 216 ἀπὸ τοῦ χρῶμαι τὸ δεύτερον τῆς κοινῆς διαλέκτου ἐστὶ χρᾶ ἰωνικῶς. ἀτικὸν δὲ χρῆ, ὡς εἴρηται Ἀλεξάνδρῳ ἐν Διονύσῳ κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 275, 30 ὡς εἴρηται Ἀλεξάνδρῳ ἐν Διονυσίῳ κτλ. τούτῳ τί χρῆ G. Herm. El. d. metr. 145] τί χρῆ τοῦτο Schol. Hom. τί τούτων χρῆ Cram. Anecd.— videtur Bacchum perinde atque Aristophanes in *Ranis* et Aeschylus in *Edonis* muliebriter vestitum in scaenam induxisse. ac cf. Arist. Thesm. 140.

ΕΛΕΝΗ

Scripserunt *Helenam* etiam Anaxandrides et Alexis. Mein. I 370. 488.

2

εὐορκησία

Ἀλέξανδρος Ἐλένη. Bekker. Anecd. 96, 33. εὐορκισια cod.

ΠΟΤΟΣ

3

εἰς αὐριὸν με δεῖ λαβεῖν ἀθλητρίδα·
τραπεζοποιόν, δημιουργὸν λήψομαι·
ἐπὶ τοῦτ' ἀπέστειλ' ἐξ ἀγροῦ μ' ὁ δεσπότης.

Athenaeus 4, 170e Ἰόβας ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς Ὁμοίωσι τὸν αὐτὸν εἶναι φησι τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον στρουκτωρα, παρατιθέμενος ἐκ δράματός Ἀλεξάνδρου ᾧ ἐπιγραφὴ Πότος κτλ. 2. cf. Antiphan. 152. 225. Philem. 61. Menand. 518, 12. Pollux 3, 41 ἢ τὰ πέμματα (τὰ εἰς τὸν γάμον) μάττουσα καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας διοικουμένη δημιουργός, ὁ δὲ πάντων τῶν περὶ τὴν ἐστίασιν ἐπιμελούμενος τραπεζοποιός. 6, 13 ὁ φροντίζων τῆς ὑπηρεσίας ἀπάσης τραπεζοποιός.

ΤΙΤΙΓΟΝΙΟΝ

Meretricis nomen esse tenui voce praeditae arbitratur Mein. cf. I 346. Eustathius 229, 28 ἐκ τοῦ τιτίζειν . . . τιτιγόσιον, ξαυφίον παρὰ τῷ αὐτῷ (Αἰλίῳ Διονυσίῳ) ὅμοιον τέτιγι. cf. Etym. m. 760, 47. et 396, 1 τὸν μέγιστον τέτιγια ἀχέταν καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κατὰ Πανσανλίαν, κερκώπην δὲ τὸ ἐλάχιστον τεττίγιον . . . τὸ δὲ μετὰ τοῦτο τιτιγόσιον, ἴσως παρὰ τὸ τιτίζειν. Plin. N. h. 11, 92 (cicadae) quae canunt vocantur aethetae et quae minores ex his sunt tettigonia (titigonia). 'est deminutivum a voc. τιτιγῶν, ut ὀλολυγῶν ab ὀλολύζω'. L. Dindf. Photius 587, 21 τιτιγόσιον· ἐπὶ νηπίου τίθεται. 592, 11 τιτιγόσιον (γ ex emend. add.) ὅμοιον τέτιγι. cf. Epilyc. 4. Hesych. ἡτιγόνιον (i. e. τιτιγ.)· τέτιγι ὅμοιον. καὶ ὁ κέρκωψ. et τιτιγόσιον ἢ τεττιγόσιον· εἶδος τι τεττίγων Ἀριστοτέλει. 'De n. an. 4, 7. 5, 30.' Soping. in indice Aristoteleo non repperi neque τιγ. neque τιτιγ.

4

προχύτης

Athenaeus 11, 496c εἶδος ἐκπώματος . . . Φιλιτᾶς δ' ἐν Ἀτάκοις ἀγγεῖον ξύλινον, ἀφ' οὗ τοὺς ἀγροίκους πίνειν. μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀλέξανδρος ἐν τιγῶνι (sic A). om. C.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

5

ταμειῶν ἀρετῆς ἐστὶ γυναικία γυνή.

Stobaeus Floril. 67, 12 Ἀλεξάνδρον A. Clemens Alex. Paed. 3, 11, 67 (om. poetae nomine) συλλήβδην γοῦν ταμειῶν ἀρετῆς ἐστὶν ἀνδρεία γυνή, ἥτις οἷτα ὀκηρὰ οὐκ ἔφαγεν. monost. 505 ταμειῶν ἀνθρώποισι σωφροσύνη μόνη, ubi τ. ἀρετῆς ἐστὶν ἡ σώφρων γυνή Mein. — Euripidis esse ex Alexandro putabat Gaisford.

6

ἦσαν ἄνθρωποι δὲ πέντε καὶ γυναῖκες τέτταρες.

Schol. Aristoph. Thesm. 682 γυναῖξί καὶ βροτοῖς· γελοῖως εἶπεν, ὡς Ἀλεξάνδ. (sic) κτλ. πέπαικται οὖν τοῦτο ὡς ἐν κωμῶδιᾳ. — δὲ add. Mein. τέτταρες Mein.] τρεῖς. fortasse τρεῖς ἐκεῖ. Ἀλεξάνδ. Lobeckius Pathol. prol. 25 n. 14 interpretatur Ἀλεξανδρεῖς, Alexandrinos ita locutus esse docens conl. Esdr. 9, 40. Alex. Trall. III 233 Basil.

7

Schol. Aristoph. Ran. 840 οὗτι λαχανοπώλιδος υἱὸς ἦν Κλειτοῦς ὁ Εὐριπίδης Ἀλεξάνδρος φησι. ad comicum num recte haec referantur dubitat Meinekius (I 488).

8

Append. proverb. 4, 77 *συμβαλούμενος· κατ' ἄλλειψιν καὶ αὐτῇ. ἐνδεῖ γὰρ εἰς ἔρωτα. μέμνηται ταύτης Ἀλέξανδρος* (*Ἀναξανδροῖδης Bernhardy Jahrb. f. wissensch. Krit. 1837, 178*). Athen. 15, 692d (ind. Mein.) *συβαλοῦμαι τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα, κατὰ τὸν Κυθήριον ποιητὴν. Cyclopiis exordium esse arbitratur Bergk. adparet Philoxeni locutione comicum usum et scribendum esse συμβαλοῦμαι σοι μέλος (συμβαλοῦμαι μέλος Mein.). Plat. Symp. 185c ταῦτά σοι ... περὶ Ἔρωτος συμβάλλομαι. Dionys. Hal. Comp. verb. 1 συμβάλλομαι σοι μέρος (μέλος Mein.) εἰς τὸν ἔρωτα τὸ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων.*

9

θόλος

οἶκημα στρογγυλοειδές . . . οὕτως Ἀλέξανδρος. Zonaras 1047. Alexandrum Aphrodisiensem dici censet Tittmannus. — significari videtur prytaneum.

adparet omnia Alexandri fragmenta admodum dubia esse.

Δ Ε Ξ Ι Κ Ρ Α Τ Η Σ

Meinek. I 492.

Τ Φ Ε Α Τ Τ Ω Ν Π Λ Α Ν Ω Μ Ε Ν Ο Ι

1

*εἰ δὲ μεθύω καὶ χιόνα πίνω καὶ μύρον
ἐπίσταμ' ὅτι κράτιστον Αἴγυπτος ποιεῖ —*

Athenaeus 3, 124b *Δεξικράτης ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὑφ' ἐαντῶν πλανώμενοι φησιν κτλ. 1. εἰ δὲ] ἰδὲ Porson. ἤδη Dindf. τί δέ Mein. sed nihil mutandum: deest apodosis τί σοι διαφέρει τοῦτο; (Mein.) vel tale aliquid. 2. ἐπίσταμ' ὅτι Mein.] ἐπὶ στόματι A. cf. Cobet. N. l. 704 extr. Xen. Mem. 2, 1, 30 ἴνα ἡδέως πίης . . . τοῦ θέρους χιόνα περιθέουσα ζητεῖς. cf. Euthycl. 1. de unguento Aegyptio Plat. com. 69, 7.*

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ

Meinek. I 492.

ΑΣΧΕΛΩΙΟΣ

1

ἐσπουδάκει δ' ἕκαστος, ὡς ἂν ἐστιῶν
 ἅμα τ' ὀξύπεινον ἄνδρα καὶ Βοιωτίον·
 τὸ γοῦν κατὰ χειρὸς περιέγραψ' εἶπας, ὅτι
 μετὰ δεῖπνον αὐτῷ τοῦτο γίνεται λαβεῖν.

Athenaens 9, 410d Πολέμων ἐν ἔκτῳ τῶν πρὸς Ἀντίγονον καὶ Ἀδαῖον περὶ τῆς διαφορᾶς λέγει τοῦ κατὰ χειρὸς πρὸς τὸ νύμφασθαι. Δημόνικος δ' ἐν τῷ Ἀχελωνίῳ (sic A) τό (τε add Mein.) πρὸ τοῦ δεῖπνου (καὶ τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον add. Mein.) κατὰ χειρὸς φησι διὰ τούτων κτλ. Demonici eclogam om. C. 1. ἐστιῶν Casaub.] ἐσθίῶν A. 3. περιέγραψ' εἶπας Cobet. N. 1. 2] περιγράφει πᾶς A. 'perspicuum est ὅτι Ἡρακλῆς ξενίζεται, qui morae impatientes τὸ κατὰ χειρὸς ante cenam ut inutile περιέγραψ' εἶπας ὅτι κτλ. εἶπα et imper. εἶπον, εἶπαι, εἶπας apud sequiores tritissima sunt'. Cobet. περιγράφειν est tollere, omittere (Mein.), pro quo Attici vetustiores fere διαγράφειν dicebant. cf. Ruhnken. Tim. 81. 2. 3. — Herculis cum Acheloo certamen fabulae argumentum videtur fuisse.

ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ

Cf. Τιμόστρατος, fr. 2.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ

Meinek. I 492.

ΜΕΤΟΙΚΙΖΟΜΕΝΟΣ

Cf. quae ad Alexidis *Εἰσοικιζόμενον* adnotavimus.

1

φέρειν τὸν οἶνον

ἐπὶ τοῦ νήφειν. Διόφαντος Μετοικιζόμενον. Bekker. Anecd.
 115, 31.

ΕΤΑΓΓΕΛΟΣ

Meinek. I 492.

ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ

Suidas *Ευάγγελος κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἔστιν Ἀνακαλυπτόμενος, ὡς Ἀθήναιος ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς. videtur erravisse. cf. quae ad Philemonis Ἀνακαλύπτοντα adnotantur.*

1

τέταρας . . . τραπέζας τῶν γυναικῶν εἰπά σοι,
 ἔξ δὲ τῶν ἀνδρῶν, τὸ δεῖπνον δ' ἐντελὲς καὶ μηδενὶ
 ἔλλιπές. λαμπροὺς γενέσθαι βουλούμεσθα τοὺς γάμους.
 οὐ παρ' ἐτέρου δεῖ πνθῆσθαι, πάντα δ' αὐτόπτης ἐρῶ.
 5 τῶν μὲν ἐλαῶν ἄφελε . . . πάνθ' ὅσ' ἂν βούλῃ γένη.
 εἰς δὲ τὰ κρέα μύσχον ἔλαβες, δέλφρακας, χοίρους, λαγῶς.
 Α. ὡς ἀλαζῶν ὁ κατάρατος. Β. θοῖα, τυρόν, ἐργύτους.
 Α. παῖ Δρόμων. Β. κἀνδυλον, ὡά τ', ἀμύλιον . . .
 τὸ πέρας, ὕψος τῆς τραπέζης πῆχεῶν ἔστιν τριῶν,
 10 ὥστε τὸν δειπνοῦντ' ἐπαίρειν, ἂν τι βούληται λαβεῖν.

Athenaeus 14, 644cd ἐγγύτων δὲ πλακούντων μνημονεύει . . .
Ευάγγελος ἐν Ἀνακαλυπτομένη (ἀκαλυπτομένη Α) πιλ. om. eclogam C.
 1. ποιεῖν suppl. Mein. εἰπά σοι Schweigh.] εἰπας οἱ (sic) Α. 2. τὸ
 δεῖπνον δ' Dindf.] τὸ δὲ δεῖπνον Α. μηδενὶ Fiorillo] μηδέν Α.
 μηδενὸς Mein. 3. ἔλλιπές Α. γίνεσθαι Α. 4. 5. ἐρῶ. [τῶν] ἐρω-
 τῶν Α. 5. 'fortasse τῶν ἐλαῶν μὲν γὰρ ἄφελε' Dindf. ὅσ' ἂν βούλῃ
 (vel ὅποσα βούλει) Dindf.] ὅσα βούλει Α. τῶν μὲν ἄλλων ἄφελε
 πάντων ὅσα γε βούλει, νῆ Δία (vel πάνθ' ὅσ' ἂν θέλῃς γε, νῆ Δία)
 Herwerd. Obs. crit. 113. τῶν μὲν ἔνδον ἄφελε πάντων πάνθ'
 ὅσ' ἂν βούλῃ γένη Κ. 6. δέλφρακας Β] δέλφρακα Α. λαγῶς Schweigh.]
 λαγωούς Α. 8. fortasse κἀνδυλον. cf. Nicostr. 17. in exitu Α.
 παῖ, παῖ Δρόμων suppl. Mein. sed etiam deminutivum ἀμύλιον parum
 aptum videtur. 9. ἔστι Α. ἔστω Dalecamp. ἔσται Both. 10. ἐπαί-
 ρεσθ' Mein.

conloquitur erus nuptias adparans cum coquo, praesente etiam
 huius famulo. 5. ἔνδον: nam eis quae in foro coquus emerat
 opponuntur quae *domi* ad cibos parandos adservari solent. cf.
 Alexid. 127, 4. 191. Diphil. 18. γένη, ut Alexid. 261, 3. Henioch.
 3, 1. Timocl. 3. Diphil. 44, 2. Hegesipp. 1, 10. 9. τὸ πέρας,
 ut Alexid. 261, 13. Apollodor. com. 13, 13. cum eis quae se-
 quuntur Toepfelius (Progr. Neobr. 1857, 18) comparat Plaut. Me-
 naechm. 1, 1, 24 *ceriālis cenās dat: ita mensas exstruit, tantās
 struices concinnat patinārias: standūmst in lecto, si quid de*

summó petas. 10. verbi *ἐπαίρειν* intransitive usurpatis certa exempla desidero, etsi *ἀπαίρειν* saepissime sic ponitur.

ΕΤΜΗΔΗΣ

U. Koehler. I. A. 977 q 5 *Εὐμήδη[ς]*. 'aetas poetae incerta est'. Koehlerus, qui comicum dici arbitratur. G. Kaibel. Ind. Rost. aest. 1883, 8.

ΣΦΑΤΤΟΜΕΝΟΣ

Σφαττομένην scripsit Apollodorus Carystius.

1

Athenaeus 15, 698f *Εὐμήδης ἐν Σφαττομένῳ . . . ηγουμένην δε . υκνον εἰστοπρόσθιδών.* sic R. Schoellius (Herm. III 166 sq.) literas partim mutilatas partim prorsus obscuras explicavit. cf. quae Kaibelius de illis verbis disputavit in Ind. lect. Rost. aest. 1883 p. 8.

ΘΟΥΓΕΝΙΔΗΣ

Meinek. I 499.

ΔΙΚΑΣΤΑΙ

1

τριαχθῆναι

λέγουσιν οἱ παλαιστριτικοὶ ἀντὶ τοῦ τρις πεσεῖν, ἢ τὸ τρις τροχάσαντα (Photius cum AVSuid. *στοχάσαντα*) *νικηθῆναι, στάδιον, διάυλον, δόλιχον. οὕτως Θουγενίδης ἐν Δικασταῖς.* Photius 600, 1. Suidas *τριαχθῆναι.* similiter omisso Thugenidis testimonio Bekker. Anecd. 114, 22, ubi post *διάυλον* excidit *δόλιχον*, et Etym. m. 765, 39 (*πρὶν στοχάσαντα* pro *τρις τροχ.*). Zonaras 1751 *τριαχθῆναι ἀντὶ τοῦ τρις πεσεῖν.* cf. Blomfield. Gloss. Aesch. Ag. 165.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

2

ἤτησεν εἰς ὀψώνιον τριώβολον.

Pollux 6, 38 *Θουγενίδης ἔφη κτλ.*

3

μὴ νόμισον

ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσης· οὕτω Θουκυδίδης. Photius 267, 8 et Suidas. Bekker. Anecd. 107, 30 *μὴ νόμισον· ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσης.*—

Θουκκιδίδης Phot. Θαγενίδης Suid. Θουγενίδης Piers. Moer. p. 334. cf. Porson. Eur. Hec. 1174. eadem syntaxi Arist. Thesm. 870 μὴ ψεύσον.

4

Λειβηθρίων ἀνοητότεροι

Zonaras 1294 *Λειβήθριοι* ἔθνος μωρόν, ἀπὸ τόπου *Λειβηθρα* καλουμένον, ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἀνόητοι ἄνθρωποι. Θουκκιδίδης κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 148, 28 *Λείβηρα* (sic) τόπος ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἀνόητοι ἄνθρωποι. Θουκκιδίδης κτλ. — ἀνοητότεροι] ἀμουςότεροι [Lex. reg. ms., quod ad Hesych. *Λειβηθρον* excitavit Alberti]. Tittm. Θουκκιδίδης] Θουγενίδης Schaefer. Tittm. cxlvi. Zenob. 1, 79 ἀμουςότερος *Λειβηθρίων* . . . *Λειβήθριοι* ἔθνος Περικόν ἐστὶ . . . λέγονται δὲ ἀμουςότατοι εἶναι, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς ὁ τοῦ Ὁρφέως ἐγένετο θάνατος, ubi cf. editor. Diogenian. 2, 26 (Vind. 1, 37). 7, 14. Apostol. 2, 67. 10, 50. adesp. 1572.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΟΝ

5

ἀνέσπακεν

Θουκκιδίδης. ἀνεύρηκεν, εἴληφεν. Suidas. Θουγενίδης Mein. Thucydidis locum reperiri posse negat Duker. Thueyd. 6, 100. cf. Menand. 429.

ΚΑΛΛΙΠΠΟΣ

Meinek. I 490.

Pro *Κάλλιππος*, ignoto etiam tunc comici poetae nomine, apud Athen. 15, 668c Porsonus καὶ Ἱππάρχος. sed tantus est comicorum nostris demum temporibus in lucem cognitionemque redeuntium numerus, ut etiam Callippus inter eos fuisse possit.

ΠΑΝΝΥΧΙΣ

Cf. quae ad Hipparchi fabulam cognominem adnotantur.

1

ὁ διαγρυπνήσας πυραμοῦντα λήφεται
τὰ κοττάβια καὶ τῶν παρούσων ἦν
θέλει φιλήσει.

Athenaeus 15, 668c ἦν δέ τι καὶ ἄλλο κοτταβίων εἶδος προτιθέμενον ἐν ταῖς παννυχίαι, οὗ μνημονεύει Κάλλιππος (κάλλιπος A) ἐν Παννυχίδι διὰ τούτων κτλ. 1. διαγρυπνήσας Porson.] δ' ἐγρυπνήσας τὸν A. 2. κοττάβια etiam A. ἦντιν' ἂν (θέλη) Mein. monens

etiam dimetros restitui posse in ed. min. (eiecto quod interpolatum esse putat πυραμοῦντα) ὁ διαγρ. λήφεται | τὰ κ. καὶ τῶν παρουσῶν ἦν θ. φ. mihi probabilius videtur scribere ὁ δ. πυραμοῦντα λήφεται καὶ τῶν παρουσῶν κτλ. nam τὰ κοττάβια interpretationis causa videntur adiecta esse ad πυραμοῦντα.

Schol. Pind. Ol. 9, 1 ὁ πυραμοῦς εἶδος πλακοῦντος ἐκ μέλιτος ἐφθου καὶ πυρῶν πεφρυγμένων· ταῦτα δὲ ἐτίθεισαν ἄθλα τοῖς διαγρυνπηταῖς. Athen. 14, 647bc (Ἰατροκλῆς τὸν πυραμοῦντα διαφέρειν λέγει) τῆς πυραμίδος καλουμένης. γίνεσθαι γὰρ ταύτην ἐκ πυρῶν πεφρωσμένων καὶ μέλιτι δεδευμένων. αὐταὶ δὲ ἄθλα τίθενται ταῖς παννυχίσι τῶ διαγρυνπήσαντι. neque neglegendum testimonium Etym. m. 533, 21 (ἐν τοῖς κοττάβοις) ἄθλα οἱ νικῶντες ἐλάμβανον πλακουντίσκους, πυραμοῦντας καὶ σησαμοῦντας, ἅπερ κοττάβια ἔλεγον.

ΑΔΗΛΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

2

δευτερίας

κάλλιπος. οἶνος εὐτελής. Hesychius. Κάλλιπος Mein. — de δευτερίᾳ cf. Nicophont. 20.

ΚΡΩΒΤΛΟΣ

Meinek. I 475. 490. 1.

ΑΠΑΓΧΟΜΕΝΟΣ

1

παράσιτον αὐτόσιτον· αὐτὸν γοῦν τρέφων
τὰ πλεῖστα συνεραμιστὸς εἶ τῷ δεσπότη.

Athenaeus 6, 248b αὐτόσιτον εἶρηκε Κρώβυλος ἐν Ἀπαγχομένῳ κτλ. idem 2, 47e αὐτόσιτον (εἶρηκε) Κρώβυλος· παράσιτον αὐτόσιτον. 2. συνεραμιστὸς Porson.] συνεραμιστῆς AC. Hesych. αὐτόσιτον· τὸν ἑαυτὸν τρέφοντα. ἢ τὸν σὺν ἑτέρῳ δειπνοῦντα καὶ ἑαυτῷ φέροντα τὰ ἐπιτήδεια πρὸς τὸ δεῖπνον. Bekker. Anecd. 466, 12 αὐτόσιτος· ὁ οἰκόσιτος. ceterum quod Porsonus metri causa restituit quid sit ego quidem nescio.

2

καὶ σκάφην λαβῶν τινα
τῶν ἐσχαριτῶν τῶν καθαρῶν

Athenaeus 3, 109cd τούτου (ἄρτου ἐσχαρίτου) μνημονεύει... Κρώβυλος ἐν Ἀπαγχομένῳ κτλ. cf. Antidot. 3.

ΑΠΟΛΕΙΠΟΤΣΑ

3

τὸ γὰρ ἐνδελεχῶς μεθύειν τίν' ἡδονὴν ἔχει,
ἀποστεροῦντα ζῶνθ' ἑαυτὸν τοῦ φρονεῖν,
ὃ μέγιστον ἡμῶν ἀγαθὸν ἔσχεν ἢ φύσις;

Athenaeus 10, 429d τὸ ἐνδελεχῶς μεθύειν, φησὶ Κρώβυλος ἐν Ἀπολειπούσῃ (sic A), τίν' ἡδονὴν κτλ. idem 443f (om. C) Κρώβυλος ἐν Ἀπολειπούσῃ (sic A) κτλ. 1. ἔχειν A 443. 2. σωφρονεῖν AC 429. ἀποστεροῦνθ' ἐκόνθ' Naber. Mnem. nov. VIII 432. at cf. Philem. 104, 1.

4

πάλιν ἢ τοῦ βίου
ὕγροτης με τοῦ σοῦ τέθαιφε· τὴν ἀσωτίαν
ὕγροτητα γὰρ νῦν προσαγορεύουσιν τινες.

Athenaeus 6, 258bc (τοῦ ὕγροῦ βίου) πολλοὺς καὶ διδασκάλους φησὶν εἶναι Ἀθήνησιν Ἀλεξίς ἐν Πυραῦνῳ ... καὶ Κρώβυλος ἐν Ἀπολειπούσῃ (sic A) κτλ. 1. πάλαι δ' Both. 2. τέθλιφε (del. τοῦ) Herwerd. Obs. crit. 124. nondum inventum est quod satisfaciatur.

ΨΕΥΔΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ

5

Λάχης. B. ἐγὼ δὲ πρὸς σέ. A. πρόαγε. B. ποῖ;
A. ὅποι μ' ἐρωτᾷς; ὡς Φιλουμένην, παρ' ἧ
τάπιδόσιμ' ἡμῖν ἐστίν, ἧς ἐχθρὸς πιεῖν
κνάθους ἕκαστον ἐβιάσω σὺ δώδεκα.

Athenaeus 8, 364. 5 ὀνομάζουσι δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπιδόσιμά τινα δεῖπνα, ἅπερ Ἀλεξανδροεῖς λέγουσιν ἐξ ἐπιδομάτων ... Κρώβυλος ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ κτλ. 1. χαῖρ' ὦ Λάχης Iacobs. Add. Ath. 196. Λάχης, Λάχης Both. ante v. 1 excidisse πρὸς σέ βούλομαι arbitratur Mein. 1. 2. πρόαγεποῦμερωταῖς A (Bruns.). ὅποι Iacobs. 3. 4. B. ἧς — δώδεκα; Mein. in Ath. 4. ἕκαστον Casaub.] ἕκατον A. ἀκράτου μ' Dobr. Adv. II 321.

3. ἐπιδόσιμα δεῖπνα *adicticias cenas* interpretatur Casaubonus, i. e. quae fiebant ex ea pecunia quam conferebant sodales ultra id quod debebant ex pacto vel infelici alea. cf. Alexid. 65, 4. Athen. 4, 141b ἂν τι λάβωσιν (οἱ Σπαρτιαῖται πρὸς τὰ φιδίτια) ἐπιδόσιμον, ἰχθὺν ἢ λαγῶν.

6

εἰσῆλθεν ἡμῖκραιρα τακερὰ δέλφακος·
ταύτης μὰ τὸν Δί' οὐχὶ κατέλιπον δ' ἐγὼ
οὐδέν.

Athenaeus 9, 384cd ἦσαν καὶ ἡμίκραιραι πολλαὶ δελφάκων. μνημονεύει δ' αὐτῶν Κρωβύλος (κρωβύλος Α) ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ κτλ. 1. εἰσῆλθεν L] εἰσῆλθον Α. 2. δ' ἐγὼ Dindf.] λέγω Α. γ' ἐγὼ Musur. cf. Amips. 7.

7

καὶ πλεκτάνην στιφρὰν σφόδρ', ἐν τούτοις τέ που αἰσχυνόμενον ἦπαρ καπρίσκου σκατοφάγου.

Athenaeus 3, 107ef μήποτε δὲ καὶ Κρωβύλος (ρωβουλος Α) ὁ κωμωδιοποιὸς αἰσχυνόμενον εἶπε τὸ τοιοῦτον ἦπαρ ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ λέγων οὕτως κτλ. ἐν] ἐπὶ Mein. Anal. Ath. 48. 2. καπρίσκου σκατοφάγου Porson.] καὶ πρίσκου καταφάγου Α. — cf. Alexid. 110, 17. *rudore suffusum vocat iecur, quoniam fere omento involuta adponebantur*. πλεκτάνη 'conlective sunt brachia polyporum'. Mein.

Praeterea cf. fr. 9.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

8

ἐγὼ δὲ πρὸς τὰ θερμὰ ταῦθ' ὑπερβολῇ
τοὺς δακτύλους δῆπουθεν Ἰδαίους ἔχω,
καὶ τὸν λάρυγγ' ἠδιστα πυριῶ τεμαχίους.
B. κάμινος, οὐκ ἄνθρωπος.

Athenaeus 1, 5f παρὰ Κρωβύλῳ τῷ κωμικῷ (τις) φησιν κτλ. v. 1—3 Suidas *Τιμαχίδας . . . καὶ Κρωβύλος φησιν κτλ.* v. 1. 2 Suidas et Zonaras 1085 Ἰδαίους ψυχρούς. κτλ. 3. φάρυγγ' Suid. *Τιμαχ. πυριῶ CE. τεμαχίους Suid. Τιμ. et L] τεμάχοις. τεμαχείους C. τεμμαχίους E.* — 1. ὑπερβολῇ coniung. cum θερμὰ. 2. 'heluo aliquis gloriatur se *Idaeos digitos*, i. e. ferro et aeri similes habere, quibus cibos calidissimos absque ullo doloris sensu contrectare possit.' Kuster. cf. etiam Lobeck. *Aglaoph. II 1181.* Suidas *Idaeos interpretatur frigidus*, i. e. caloris patientes, quales fuerunt *Dactyli Idaei, ἐπάλαμοι θεράποντες, οἱ πρόωτοι τέγγην πολυμήτιος Ἡφαίστιο εὖρον ἐν οὐρείῃσι νάπαις, ἰόντα σίδηρον ἐς πῦρ τ' ἠνεγκαν.* Schol. *Apollon. Rhod. 1, 1129.* cf. *Preller. Myth. gr.*² I 518.

9

χλωρὸν ἐρέβινθὸν τινα
ἐκοττάβιζον κενὸν ὄλωσ. B. τράγημα δὲ
ἔστιν πιθήκου τοῦτο δήπου δυστυχοῦς.

Athenaeus 2, 54e Κρωβύλος κτλ. 2. τράγημα δὲ Dindf.] τραγήματα δ' CE. δυστυχῆ E. ad Ψευδυποβολιμαῖον propter simili-

tudinem fr. 6. 7. referebat Mein. — non intellego, ne post Schweighaeuseri quidem explicationem.

10

τὸν πλακοῦντα κόμμιδι,
οὐ μέλιτι διεκόσμει.

Bekker. Anecd. 1208 δεῖ γινώσκειν ὅτι τοῦ κόμμι εὐρέθη παρὰ Κρωβύλω (sic Mein. pro Κρωβόλω) ἢ δοτικῇ κόμμιδι ὡς παρὰ τῆς κόμμιδος γενικῆς· ἔχει δὲ οὕτως κτλ. Bekker. Anecd. 104, 1 κόμμιδι· ἢ δοτικῇ. Ἡρόδοτος δευτέρῳ (2, 86). cf. Herodian. II 767, 9. apud Herodotum hodie scribitur ὑποχρίοντας τῷ κόμμι.

11

Harpocration 141, 11 χιλίας ἐξημιούνο αἱ κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀποσμοῦσαι γυναικες . . . Κρωβύλος δὲ ὁ κωμικός φησι τοῦ Φιλιππίδου τὸν νόμον εἶναι τὸν περὶ τούτων κείμενον. *Philippidem* dicit Hyperidis in administranda republica adversarium, quem Crobylus mortuum commemoraverat iudice Meinekio I 490. 1.

ΛΑΩΝ

Meinek. I 492. 3.

ΔΙΑΘΗΚΑΙ

1

τῶν γὰρ μετ' ἑμαντὸν εἰκόνοσ καὶ μνημάτων
ἀεὶ καταφρονῶν ζῶν ἔχειν τι βούλομαι.

Stobaeus Floril. 123, 5 Λάωνος ἐκ Διαθηκῶν Α. εἰκόνων Mein. ed. mai. — contemnit simulacra et monumenta mortuorum prae voluptatibus vitae.

ΑΔΗΛΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

2

Βοιωτὸν ἄνδρα στέργε, τὴν Βοιωτίαν
μὴ φεῦγ'· ὁ μὲν γὰρ χρηστός, ἡ δ' ἐφίμερος.

[Dicaearchus] 1, 22 in C. Mueller. Geogr. min. I 104 γράφει (Λάων) ἐπαινῶν αὐτοὺς καὶ οὐ λέγων τὴν ἀλήθειαν. μοιχὸς γὰρ ἄλοὺς ἀφείδη, μικροῦ διαφόρου τὸν ἀδικηθέντα ἐξαγοράσας· Βοιωτὸν κτλ. ἐφίμερος Steph.] ἐφίμερος. extremis verbis (μοιχὸς κτλ.) non ipsum Laonem, sed adulterum quem in fabula induxerit significari monet Mein. I 492. 3. Pherecr. 160 ἦνπερ φρονῆς εὖ, φεῦγε τὴν Βοιωτίαν.

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ

Meinek. I 493.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ

ΜΑΝΕΚΤΩΡ Η ΕΡΜΙΟΝΕΤΣ (ΕΡΜΙΟΝΗ)

Meinek. I 493. 4.

[ΜΕΝΙΠΠΟΣ]

ΚΕΡΚΩΠΕΣ ΟΦ[Ε]ΙΣ

Nomen poetae dubium. Meinek. I 494. V 12.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Meinek. I 495. 6.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

1

τὸ τῶν παρασίτων, ἄνδρες, ἔξηϋρεν γένος
 Διὸς πεφυκῶς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος.
 οὐ δυνάμενος δὲ τῇ τέχνῃ χρῆσθαι καλῶς
 ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, εἴτ' ἀκουσίῳ
 5 δίφρῳ περιπεσὼν δυναμένῳ λιμὸν ποιεῖν
 ἀπὸ τῆς τραπέζης ἑξαπίνης ἀπεστράφη·
 ἄφνω δὲ πληγὴς εἰς μέσην τὴν γαστέρα
 ἔδοξεν αὐτῷ γεγυμέναι τᾶνω κάτω,
 Σίπυλόν τε τοῦτον ἀνατετράφθαι τὸν τρόπον·
 10 καὶ μάλα δικαίως· Φοῦξ γὰρ ὦν οὐχ ἱκανὸς ἦν
 τὴν τοῦ τρέφοντος εὖ φέρειν παρρησίαν.
 διὸ δὴ τοιαύτης παντελῶς καχεξίας
 ἐν τοῖς βίοις παρὰ πᾶσιν ἐξηλωμένης
 πικρῶς ἐπιπλήξαι βούλομ', ἄνπερ νῆ Δία
 15 παρρησίαν μοι δῶτε, τοὺς ἀσυμβόλους

- τᾷλλότρια δειπνεῖν ἐλομένους ἄνευ πόνου.
 τί γὰρ παθῶν, ἄνθρωπε, πρὸς τῶν δαιμόνων
 βούλει παρασιτεῖν; ἢ τί τῶν ἐν τῷ βίῳ
 ἠϋξήκας; εἶπον· ἄξιον γὰρ εἰδέναι·
- 20 τίνος μαθητῆς γέγονας; αἴρεσιν τίνα
 ξηλοῖς; ἀπὸ τίνων δογμάτων ὀρμώμενος
 τομᾶς παρασιτεῖν; ἂ μὲν ἡμεῖς τὸν βίον
 ἅπαντα κατατρίψαντες οὐδὲ νῦν ἔτι
 ἀνεωγμένην δυνάμεθα τὴν θύραν ἰδεῖν
- 25 διὰ τοὺς ἄνω διὰ τᾷλλότρια μασωμένους.
 οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ τράπεζάν ἐσθ' ὁ πλοῦς.
 πλευρὰν ἔχειν πρῶτιστον ἐν τούτοισι δεῖ,
 πρόσωπον ἰταμόν, χροῶμα διαμέμον, γνάθον
 ἀκάματον, εὐθύς δυναμένην πληγὰς φέρειν.
- 30 στοιχεῖα μὲν ταῦτ' ἐστὶ τῆς ὅλης τέχνης.
 ἔπειτα δεῖ σκωπτόμενον ἐφ' ἑαυτῷ γελᾶν·
 αἰσχρὸν γὰρ οἶμαι δοῦλον εἶναι σκώμματος.
 ἀπὸ τῶν ἐτῶν κλέπτει τις ἢ καὶ βλάπτεται,
 θέλων καλὸς εἶναι, καὶ παρ' ἡλικίαν νοσεῖ·
- 35 ἔστω Γαννυμήδης οὗτος ἀποθεούμενος·
 πρὸς χάριν ὀμιλεῖ τοῦ τρέφοντος ἐπ' ὀλέθρῳ·
 παρατάττεται τις καὶ ποιεῖ πάντας νεκροὺς,
 δειπνῶν σιωπῇ τοῦτον ὑπομνηκηνόσας
 εἰς τὴν τράπεζαν καὶ σὺ τὴν χολὴν ἄφες.
- 40 οἶμαι δ' ἔμαντὸν εὐθέτον τῷ πράγματι,
 παῖδες, γεγονέναι· πάντα γὰρ πρόσεστί μοι
 ὅσα περ ἔχειν τᾷλλότρια τὸν δειπνοῦντα δεῖ,
 λιμός, ἀπόνοια, τόλμα, γαστήρ, ἀργία.
 καὶ νῦν μ' ὁ Λυδῶν τῶν πολυχρύσων ἀναξ
- 45 σύνδειπνον αὐτῷ κέκρικεν εἶναι καὶ φίλον.

Stobaeus Floril. 14, 7 Νικολάου Α. v. 1—11 om. A.

1. ἐξεῦθεν cod. 4. ἀκούσιος vel ἀκουσίως Mein. 6. ἀπὸ τῆς B²
 εἰ τῆς Trinc. Gesn. θελής (-ας) Jacobs. 8. τᾶνω καὶ κάτω Trinc.
 12. διὰ δεῖ Α. 14. πικρὸς Α. ἐπιπλήξαι AGesn. mrg.] ἐκπλήξαι.
 15. τοῖς ἀσυμβόλοις — ἐλομένοις K. nam ἐπιπλήττειν semper cum
 dativo coniungitur. cf. Heindorf. Plat. Protag. 327a. 17. παθῶν
 Mein. (cf. Cobet. Mnem. viii 113)] μαθῶν. 19. ἠϋξήκας B (ἰώς)]
 νυξήκας AN. νύξηκας Vind. εὔρηκας A. mrg. 'quid eorum quae ad

vitam humanam pertinent tu *promovisti?* 21. ξηλοῖς Valcken.] ηλοῖς Vind. κλοῖς Trinc. Gesn. εἶλον AB² Gesn. mrg. (ex coniectura). 22. ἄ] ὁ Mein. εἰ Naber. Mnem. nov. VIII 432. ᾧ K. 'quo studio nos totam vitam consumpsimus'. 23. ἄπαντα Iacobs. Add. Ath. 9] πάντα. οὐδὲ νῦν γέ πο Mein. sententiam mutavit V 116. 25. ἔνω διὰ A et Vindob.] ἀναιδῶς Grot. ἀνώδυνα B². ἀνοδία Mein. 'dici videntur qui in parasitica arte exercenda *praecipitem et negatam viam sequuntur*'. de qua re magnopere dubito. fortasse ἀνοία (cf. σπουδῆ, παιδιᾶ). μασωμένους Mein.] μασωμένους. 27. πρώτιστον ἐν τούτοις AB² Gesn. mrg. πρώτοις τούτοις Trinc. πρώτιστον εὔτονόν σε Mein. ἄτρυτόν σε δεῖ K. ultra soccum enim adsurgit oratio: ἀτρυτ. ut πολυγύρων 44. 29. εὐθύς] εὖ τε Herwerd. Obs. crit. 113. 33. βάπτεται A corr. et B] βλάπτεται. v. 36 ante 33 transponit Mein. a monacho versum 36 interpositum esse censet Cobet. N. l. 38. 9. sed ante 33 aliquid deesse constat. δμίλει B corr. 37. παρατάττεται A mrg. B mrg.] ταράττεται. παράττεται Vind. AB. 'fortasse χαράττεται'. Mein. cf. Elmsl. Eur. Med. 154. ποιεῖ] ποιεῖ Gesn. mrg. 38. δειπῶν Cobet. N. l. 39] δειπῶ. δειπνεῖ B. 40. τῷ πράγματι A Vind.] τοῖς πράγμασι. 41. παῖδες] ἄνδρες ut v. 1 Mein. Stob. III lIX. fortasse πάλαι. 42. παρέχειν (supra α scr. ε) A. τὸν τέλλοτρια δειπνοῦντα G. A. Hirschig. Ann. crit. 33. Cobet. N. l. 39 et 643. 43. γαστριμαργία Badham. 44. μ' ὁ] με B Trinc. 45. καὶ add. Grot.

1. ἐξηῦρεν, i. e. primus in vitam hominum et consuetudinem induxit. Athen. 4, 154d (Mein.) τῶν μονομαχοῦντων εὐρετὰς ἀποφαίνει Μαντινεῖς. 2. est Euripidis Orest. 5, ut 4 Orest. 10, quocirca retineri potest γλώσσαν. 5. 6 nemo adhuc intellexit. fortasse versus transponendi et sic scribendi sunt: (ἀκουσίως) | Διδὸς τραπέξης ἐξαπίνης ἀπειστροφή (ἀπειστάθη). | δεσμῶ περιπεσῶν δ' ἔμαθ' ἔ πως λιμὸν παθεῖν, ac deinceps ἄφνω τε — γαστέρα λέγουσιν αὐτῷ κτλ.: nam cum ἔδοξεν accus. casus (Σίπυλον) coniungi nullo modo potest. de anacolutho, haud raro sane, cf. Plat. Apol. 21c διασκοπῶν οὖν τοῦτον... καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ κτλ. 9. Strab. 1, 58 σεισμῶς τινὰς μεγάλους τοὺς μὲν πάλαι περὶ Ἀυδίαν γενομένους καὶ Ἰωνίαν μέχρι τῆς Τρωάδος, ὅφ' ὦν καὶ κῶμαι κατεπόθησαν καὶ Σίπυλος κατεστράφη, κατὰ τὴν Ταντάλον βασιλείαν. Plut. Mor. 1059c (οἱ ποιηταὶ λέγουσιν) ὥς ἐκ θεῶν προνοίας ἀνατροπὴν ἔσχεν ἢ παλαιὰ Σίπυλος τὸν Τάνταλον κολαζόντων. cf. Aristot. Meteor. 2, 8. Plin. N. h. 2, 205. 5, 117. Aristid. I 427 Dind. 11. i. e. *libertatem a domino sibi concessam*. 12. *iam cum prava haec consuetudo hodie ab omnibus celebretur, ego vituperare adgreddior eos qui cet.* 26. ridicule inmutat proverbium οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς. 37. i. e. 'si qui miles gloriosus de proeliis narrat et quomodo hostes omnes interfecerit'. cf. Tibull. 1, 10, 29 sq. 39. *bilem ex insipidis militis iactationibus*

conlectam in mensam effunde, i. e. cibis fortiter te ingurgita. Mein. 44. verba ex tragico petita (Mein.). cf. Eurip. Iph. Aul. 787. videtur autem *satrapam* aliquem Lydiae dicere.

2

ἀκολαστοτέρα

Νικόλαος. Bekker. Anecd. 367, 25. neque tamen iuraverim comicum dici.

ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ

Meinek. I 496 sq.

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

1

- ὑποδεικνύεις μὲν ἦθος ἀστεῖον πάνν
 καὶ προῶν, ὀλίγων δὲ πεποιήκας τι. B. πῶς;
 A. ἐν τῇ τέχνῃ τίνες ἐσμὲν οὐκ ἐξήτανας.
 ἢ πρότερον ἐπύθου τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων
 5 οὕτω τ' ἐμισθώσω με; B. μὰ Δι' ἐγὼ μὲν οὐ.
 A. καὶ μὴν ἴσως ὅσον μαγείρου διαφέρει
 μάγειρος οὐκ οἶσθ'. B. εἶσομαι δέ γ', ἦν λέγῃς.
 A. τὸ γὰρ παραλαβόντ' ὕψον ἠγορασμένον
 πότερον ἀποδοῦναι σκενάσαντα μουσικῶς
 10 διακόνου 'στὶ τοῦ τυχόντος. B. Ἡράκλεις.
 A. ὁ μάγειρός ἐσθ' ὁ τέλος ἐτέρα διάθεσις.
 πολλὰς τέχνας λάβοις ἂν ἐνδόξους πάνν,
 ὧν τὸν μαθεῖν βουλόμενον ὀρθῶς οὐκ ἐνι
 ταύταις προσελθεῖν εὐθύς· ἀλλ' ἔμπροσθε δεῖ

 15 ζωγραφίας ἦφθαι. ταῦτ' αὖ καὶ μαγείρικῃς
 πρότερον μαθεῖν δεῖ τῆς τέχνης ἐτέρας τέχνας,
 ὧν εἰδέναι σοι κρεῖττον ἦν μοι πρὶν λαλεῖν,
 ἀστρολογικὴν, γεωμετρικὴν, ἰατρικὴν.
 τῶν ἰχθύων γὰρ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς τέχνας
 20 ἐντεῦθεν εἶσει, παρακολουθήσας χρόνοις,
 πότ' ἄωρός ἐσθ' ἕκαστος ἢ πότ' ὠριμος.
 τῶν ἡδονῶν γὰρ μεγάλα τὰ διαστήματα·
 ἐνίοτε κρεῖττων γίνεταί θύνην βόαξ.

- B. ἔστω. γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρᾶγμα τί;
 25 A. τοῦπτάγιον ἡμεῖς σφαῖραν εἶναι τιθέμεθα.
 τοῦτο διελέσθαι καὶ τόπον λαβόνθ' ἕνα
 μερίσαι κατ' εἶδος τῆς τέχνης ἐπιδέξια,
 ἐκείθεν ἐνταῦθ' ἔστι μετενηνεγμένα.
 B. οὗτος, πέπεισμαι, κἂν τὰ λοιπὰ μὴ λαλῆς.
 30 A. περὶ τῆς ἱατρικῆς δέ' τῶν γὰρ βρωμάτων
 πνευματικὰ καὶ δύσπεπτα καὶ τιμωρίαν
 ἔχοντ' ἐνὶ ἔσθιν, οὐ τροφήν. δειπνῶν δὲ πᾶς
 τᾶλλότρια γίνετ' ὀξύχειρ οὐκ ἐγκρατής.
 τοῖς δὴ τοιοῦτοις βρώμασιν τὰ φάρμακα
 35 εὗρητ' ἐκείθεν, μεταφορὰ δ' ἔστιν τέχνης.
 ἤδη τὸ μετὰ νοῦ καὶ τὸ συμμέτρως ἑμὸν

 περὶ τακτικῆς, ἕκαστα ποῦ τεθήσεται·
 ἀριθμῶ τὸ πλῆθος εἰδέναι μαγειρικῆς.
 οὐδεὶς ἕτερός σοι πρὸς ἐμὲ καὶ γραφήσεται.
 40 B. μίκρ' ἀντάκουσον ἐν μέρει κάμου. A. λέγε.
 B. σὺ μηδὲν ἐνόχλει μήτε σαυτὸν μήτ' ἐμέ,
 ἀπραγμόνως δὲ διαγενοῦ τὴν ἡμέραν.

Athenaeus 7, 290ef Νικόμαχος ἐν *Εἰλειθυία* (*εἰληθυία* A) καὶ αὐτὸς παραγείναι τινὰ μάγειρον ὑπερβάλλοντα τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίτας. λέγει δ' οὗτος οὗτος πρὸς τὸν μισθωσάμενον κτλ. v. 33 Eustathius 1753, 48 ὁ ἐσθίων κατὰ σπουδὴν διὰ πείναν ὀξύχειρᾶ χρῆσθαι οὐκ ἐγκρατῶς λεχθεῖν ἂν κατὰ τὸν εἰπόντα, ὡς ἐπὶ τὰ ἄλλότρια δεῖπνα . . . πᾶς γίνεται ὀξύχειρ, οὐκ ἐγκρατής.

2. *πεπολήμας τί πως Mein.* 6. καὶ μὴν Iacobs. Add. Ath. 166] *κῶμην* (coniunct. cum οὐ v. 5) A. ἢ μὴν Grot. Excerpt. 883. *μαγείρου διαφέρει Schweigh.*] *διαφέρει μαγείρου AC.* 7. ἦν] ἂν Mein. δ' ἂν Nauck. post hunc v. ἔπειτα ἀυχῆσας ὁ μάγειρος εἰδέναι τὸ ἡγορασμένον ὄφον σκευάζειν μουσικῶς ληρεῖ ὅτι πρὸ τῆς μαγειρικῆς τέχνης πρότερον μαθεῖν δεῖ ἐτέρας τέχνας, ἀστρολογικὴν κτλ. C. 9. *πότερον A]* *πότερ' Dobr. Arist. append. 114.* ὁτιοῦν Hanov. Exerc. crit. 131. *πάτερ Mein.* 'blandientis est ut apud Diphil. 17, 5. 20, 2. Anaxipp. 1, 11'. V 117. 10. *διακονουστοῦτου A.* *διακόνου 'στ' οὐ τοῦ Schweigh.* 11. *τέλεος Herwerd. Nov. add. crit. 47]* *τέλειος. idem inter 14 et 15 τὴν τεκτονικὴν commemorari debuisse arbitratur. Meinekus post v. 14 et post 36 lacunae signa ponit.* 14. *ταῦταις]* fortasse αὐταῖς. 15. *corrupta haec esse constat. sententia perspicua fit, si scribas ἄλλον vel ἐτέρων προῆφθαι. sed plura hic turbata sunt.*

ταυτὰ (κατὰ ταυτὰ) Dindf.] ταυτα A. 16. τῆς] τινα G. Herm. 17. ὧν εἰδέναι τι κρείττον ἢ μάτην λαλεῖν Iacobs. 166. 7. 18. γεωμ., ἱατρ. Mein.] ἢ ἱατρικῆν, γεωμ. A. 19. τέχνας] τύχας Erfurd. Obs. 462. σχέσεις K. conl. Alexid. 124, 12. quae vox medicorum potissimum est. 20. εἶσι A. παρακολουθήσεις Mein.] παρακολουθήσεις A. 21. πότ' ἄωρος C] ποθ' ἄωρος (sic) A. πόθ' ὄριός ἐστ' ἕκαστος ἢ πότ' ἄωριος Mein. 25. τοῦπτάνιον Casaub.] τοῦπτάνειον AC. 29. κἄν K.] καί. ac sic nunc Kaiabel. λαλῆς C] λαλεῖς A. 32. ἐνι' ἔστιν Mein.] ἐνεστίν A. δειπνῶν δὲ πᾶς Dindf.] δειπνω δέπας A. ἐπὶ τὰ ἀλλότρια δεῖπνα πᾶς C. 34. 35. 37. 38 (ἀριθμητικῆς ἀριθμῶ τὸ πλήθος εἰδέναι), 36 (συμμέτρως ἔχον, quod est Iacobsii 167), 39, in quo extrema corrupta censet, transponit G. A. Hirschig. Ann. crit. 33. 4. 36. εἰ δὴ — συμμέτρως ἐν Kaiabel. post hunc v. ἔπειτα δεικνύει ὁ μάγειρος ὅτι καὶ τακτικῆς ἐστὶ τὸ εἰδέναι ἕκαστα ποῦ τεθήσεται. τὸ ἀριθμεῖν τὸ πλήθος, ἣν καὶ αὐτὴν δεῖ προειδέναι τὸν μάγειρον om. ceteris C. 37. sic A. 38. μαγειρικῆς] ἀριθμητικῆς Grot. 885. λογιστικῆς Iacobs. 167. εἰδένἀριθμητικῆς Mein. ἀριθμητικῆς τὸ πλήθος ὀρθῶς εἰδέναι Kaiabel. 39. οὐθεις A. 'fort. ἀγγραφήσεται, sc. in tabulas quibus coquorum nomina inscripta erant'. Mein. καταγραφῆσεται Both. 40. μικρ' ἀντάκουσον Cobet. N. l. 127. 8] μικρὰ διάκουσον A. 41. μηθὲν A. 42. διαγε νῦν Cobet.

10. 'famuli est cuiuslibet' talia administrare: maiora conficere nemo potest nisi coquus (11). 14. 'multae sunt artes, ad quas ipsas (αὐταῖς) accedere non licet, nisi antea alias quasdam didiceris.' Sosip. 15—19 confert Mein. ὧν pendet a μαθεῖν. 25. 'dicit coquus culinam sic dividi a coquis solitam, ut singulis suae artis partibus proprium locum adsignent'. Casaub. 33. τἄλλότρια, i. e. quae suae naturae non convenient. 38. τὸ πλήθος, i. e. quantum cuiusque earum rerum quae ad epulas comparantur sumendum sit.

ΝΑΤΜΑΧΙΑ

2

ἐργῶδες ἐστὶν ἐν βίῳ βεβιωκότα
τοὺς τῶν φθονούντων πάντας ὀφθαλμοὺς λαθεῖν.

Stobaeus Floril. 38, 10 ἐκ τοῦ Νικομάχου Ναυμαχίας A. 1. εὔ βιον βεβηκότα Mein. quam locutionem non memini usquam inveniri. ἐστ' ἐν ὀβλοις βεβηκότα Herwerd. Anal. crit. 33. ἐν πόλει βεβιωκότα Cob. Mnem. VIII 121. 'nam qui in urbe vivunt invidorum oculos nullo modo possunt effugere'. fortasse ἐστ' ἐν εὐδίᾳ βεβιωκότα. cf. Xen. Anab. 5, 8, 19. Cyr. 6, 1, 16.

ΛΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

3

οὔσιδίον μοι καταλιπόντος τοῦ πατρὸς
οὕτω συνεστρόγγυλα κάξεκόκκισα
ἐν μῆσιν ὀλίγοις ὥσπερ ῥόν τις ῥοφῶν.

Athenaeus 2, 58a ῥῶν δὲ ῥοφητῶν μνημονεύει Νικόμαχος κτλ.
1. μοι κ. τοῦ Cobet. V. 1.² 375. 6. N. 1. 614] γὰρ κ. μοι τοῦ CE.
2. συνεστρόγγυλα Mein] συνεστρογγύλικα CE. cf. Cob. V. 1.² 375.
cf. Alexid. 246, 4. 2. ἐξεκόκκισα ab Aristophane mutuatus
est. Ach. 1179. Pac. 63. Lys. 364. 448. 3. i. e. οὕτω ῥαδίως
ὥσπερ τις ῥόν ῥοφεῖ.

4

ὦ χαιρε, χρυσοκλύστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν.

Athenaeus 11, 781f φησὶ πρὸς τινὰ Νικόμαχος κτλ. χαιρε add.
Mein. χρυσοκλύστα Letronn. De nom. vas. gr. 56] χρυσοκλαῦστα C. —
Midam aliquem adloquitur. cf. Pherecr. 131. Diphil. 43, 21.

Quae Bekker. Anecd. 337, 11 et 349, 10 adferuntur Nico-
machi frustula, ea ad tragicum Nicomachum potius pertinere in-
tellexit Meinekius I 498. cf. Nauck. Tr. gr. fr. p. 591.

ΝΙΚΩΝ

Meinek. I 495.

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ

1

καὶ πάνν τις ἐνκαίρως προπίνων φησὶ
πατριῶτα. μάνην δ' εἶχε κεραμεοῦν ἄδρῶν,
χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως. ἐδεξάμην.

Athenaeus 11, 487c μάνης· ποτηρίου εἶδος. Νίκων Κιθαρωιδῶ
κτλ. v. 2. 3 (-ἴσως) Pollux 6, 99 μέμνηται μάνου Νίκων ἐν Κι-
θαρωιδῶ κτλ. 1. φησὶ, σοὶ Heringa Obs. 29. μοι Porson. 2. πατριῶι
ταμανην δὲ et ἄδρῶν A Ath. πατριῶτιδα δὲ μανὴν λάβε κερ. κτλ. A
Poll. μάνην δέχου, πατριῶτα Porson. facilius est φησίν, ἦν, | πα-
τριῶτα. μάνην δ' εἶχε κτλ. ἦν, i. e. ἰδοῦ (λαβέ Poll.), προπίνω σοι.
πατριῶτας inter se adpellant servi. Cratin. 30. Pherecr. 11.

Ξ Ε Ν Ω Ν

Meinek. I 500.

ΑΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

1

πάντες τελῶναι, πάντες εἶσιν ἄρπαγες.
κακὸν τέλος γένοιτο τοῖς Ὀρωπίοις.

[Dicaearchus] 1, 7 in C. Mueller. Geogr. min. I 101 τελωνῶν (ἐν Ὀρωπῶ) ἀνυπέβλητος πλεονεξία ἐκ πολλῶν χρόνων ἀνεπιθέτω τῇ πονηρίᾳ συντεθραμμένη . . . οἱ στίχοι Ξένωνος κτλ. v. 1 et 2 transponendi videntur. — cf. Bursian. Geogr. gr. I 220. Boeckh. Oec. Att. I 342.

Π Ο Λ Ι Ο Χ Ο Σ

Meinek. I 498.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΣΤΗΣ

Cf. quae ad Philetaeri fabulam cognominem adnotantur.

1

. . . ὅπως σε πείσει μηδὲ εἶς, πρὸς τῶν θεῶν,
τοὺς βόακας, ἂν ποτ' ἔλθῃ, λευκομαινίδας καλεῖν.

Athenaeus 7, 313c καλοῦνται τινες (μαινίδες) καὶ λευκομαινίδες, ἃς ἔνιοι βόακας ὀνομάζουσι. Πολύλοχος Κορινθιαστῆ κτλ. 1. πείσει Cobet. N. l. 617] πείση. 2. ἔλθῃ ut certo corruptum, ita non emendatum est ab Herwerd. Anal. crit. 33. Mnem. nov. III 307 (ἔσθης).

ΑΔΗΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

2

μεμαγμένην

μικρὰν μελαγχρῆ μάξαν ἠχρωμένην
ἐκάτερος ἡμῶν εἶχε δις τῆς ἡμέρας
καὶ σῦκα βαυά, καὶ μύκης τις ἐνίοτ' ἂν
5 ὠπτᾶτο, καὶ κοχλίας γενομένου ψακαδίου
ἠγρευετ' ἂν, καὶ λάχανα τῶν αὐτοχθόνων
θλαστή τ' ἐλάα, καὶ πιεῖν οἰνάριον ἦν
ἀμφίβολον.

Athenaeus 2, 60b *μύκαι* . . . Πολλοχος κτλ. 5. κοχλιου C. 6. ἡγγεύει Brunck.] ἀνηγγεύει CE. 7. ἑλάα Dindf.] ἑλαία. — cf. Antiphau. 226. 8. *vinum dubium vinumne an acetum sit.*

ΣΩΣΙΚΡΑΤΗΣ

Meinek. I 498. 9.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

1

ὅταν γάρ, οἶμαι, λευκὸς ἄνθρωπος, παχύς,
ἀργός, λάβη δίκελλαν εἰωθὼς τρυφᾶν
πεντεστάτηρον, γίνεται τὸ πνεῦμ' ἄνω.

Pollux 9, 57 ὅταν εἴπωσι πενταστάτηρον, πεντάμνον δοκοῦσι λέγειν, ὡς ἐν τῇ Σωσικράτους Παρακαταθήκῃ κτλ. idem 4, 173 δίκελλαν πενταστάτηρον Σωσικράτης (κράτης A) ἐν Παρακαταθήκῃ τὴν πεντάλιτρον. 2. εἰωθὼς I. Scalig.] εἰδῶς. 3. πεντεστάτηρον K.] πενταστάτηρον. cf. Hermipp. 34. Polluci falsam formam relinquentiam esse duxi. Hesych. πεντεστατήριον· πενταετή, ubi πεντεστάτηρον· πεντάλιτρον Bernh. — non mirum esse nescio quis dicit, si homo laboris inperitus tamen laborare coactus anhelare incipiat. cf. Menand. 23, 3.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ

2

λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελωσα κύμασιν
αὔρα, κόρη Σκείρωνος, ἡσύχῳ ποδί
προσῆγε πρῶως καὶ καλῶς τὸν κἀνθαρον.

Athenaeus 11, 474a Σωσικράτης Φιλαδέλφοις κτλ. 3. πρῶως A. καλῶς] μαλακῶς vel ἀκαλῶς Mein. Anal. Ath. 218. at 'videtur neque haerendum esse in πρῶως καὶ καλῶς, quod est fere πρῶως καὶ εὐσχημόνως, neque ἀκαλῶς tuto tribui posse comico poetae'. Haupt. Opusc. III 396. — 2. Strab. 1, 28 ἀπὸ τῶν Σκείρωνίδων πετρῶν. . . Σκείρωνες καλοῦνται οἱ ζέφυροι, καὶ μάλιστα οἱ ἀργέσται. et 9, 391 ἀπὸ τῶν ἔκρων τούτων (τῶν Σκείρωνίδων) καταγιγίζοντα σκαῖον τὸν ἀργέστην Σκείρωνα προσηγορεύκασιν Ἀθηναῖοι. Theophrast. fr. 5, 10, 62 ἀργέστην οἱ μὲν Ὀλυμπίαν, οἱ δὲ Σκίρωνα καλοῦσιν. ποδί 'nautico'. Arist. Eq. 436. Mein. — genus dicendi in his versibus conspicuum mihi quidem simillimum videtur Nausicratis.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ

3

ἀγαθοὶ δὲ τὸ κακὸν ἔσμεν ἐφ' ἑτέρων ἰδεῖν,
αὐτοὶ δ' ὅταν ποιῶμεν οὐ γινώσκομεν.

Stobaeus Floril. 23, 2 Σωσικράτους (σωσικρά) A. σικρά Voss. Hens. fol. 5 v. σιοκρά idem fol. 19 v. Euripidi tribuit Antonius Mel. p. 349. cf. monost. 46. 47. Stobaeus 23, 5 Εὐριπίδου· ἅπαντες ἔσμεν εἰς τὸ νοθετεῖν σοφοί, αὐτοὶ δ' ὅταν σφαλῶμεν, οὐ γινώσκομεν (Eurip. fr. 1029 N.). 1. δέ] γὰρ Voss. fol. 19. ἔσμεν om. idem. ἑτέρους Trinc. — cf. Ritschl. Opusc. I 836. 7.

4

ὅταν ποθεῖν λέγῃ σε καὶ στέργειν γυνή,
φοβοῦ παρ' αὐτῆς πλείον' ὧν λέγει κακά.

Maximus Conf. p. 198 Gesner. Σωκράτους. Σωσικράτους Mein. I 499. cf. Wachsmuth. Stud. z. d. gr. Floril. 141. in editione Maximi Combesiana, mea fortasse caecitate quadam deceptus, non repperi. 1. ποθεῖν λέγῃ σε καὶ στ. Mein.] ποθεῖν σε καὶ στ. λέγει. λέγῃ ποθεῖν σε καὶ στ. Wachsm. 2. πλείον' Mein.] πλείον'.

5

ἡ τῶν κολάκων εὐνοία καθάπερ ἐκ τροπῆς
φεύγει τὰς ἀτυχίας.

Maximus Conf. 11 p. 567 ed. Combesis. Paris. 1675 Σωκράτης κτλ. scr. Σωσικράτης. 2. scr. τὰς ἀτυχίας φεύγει.

6

Maximus Conf. 31 p. 620 Combesis. Σωκράτ. τῆς παρησίας ὥσπερ ὀπίσθας ἐν καιρῷ ἢ χάρις ἡδεῖα. quae sic videntur redintegrandae: Σωσικράτης· τῆς παρησίας | καθάπερ ὀπίσθας ἐστὶν ἢν καιρῷ χάρις | ἡδεῖα.

7

ἀμφίας

οἶνος δ' φαῦλος καλεῖται παρὰ Σωσικράτει. Athenaeus 1, 31e. ἀμφίος CE. Suidas ἀμφίας· μέτριος οἶνος. Νικόστρατος Οἰνοποιῶ (18) καὶ Σωσικράτης. Hesych. ἀμφίας· γένος οἴνου.

ΦΙΛΟΣΤΕΦΑΝΟΣ

Meinek. I 498.

ΔΗΛΙΟΣ

Cf. Criton. 3, 8. fortasse scaena fabulae Delos fuit. nam Athenis certe non fuit. cf. fr. 1.

1

εἰδώς σε πάντων διαφέροντα τῇ τέχνῃ
τῇ τ' ὀξύτητι μετὰ Θίβρωνα, Λαίδαλε,
τὸν ἐξ Ἀθηναίων, τὸν καλούμενον Πέρας,
δοὺς μισθὸν ὅν μ' ἤτησας ἤκω δεῦρ' ἄγων.

Athenaeus 7, 292. 3 Φιλοστέφανος ἐν Ἀθῆναις καὶ ὀνόματα ἐνδόξων μαγείρων ἐν τοῖσδε καταλέγει κτλ. 2. Θίβρωνα Gaisford.] Θίμβρωνα AC. Λαίδαλε Mus.] δεδαλε A. 4. μ' add. Casaub. ἄγων Schweigh.] ἄγων σε A. 3. cf. Cobet. N. 1. 71. 2. Plin. N. h. 34, 55 fecit (Polyclitus) et quem canona artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, veluti a lege quadam.

Φ Ο Ρ Μ Ο Σ

ΑΤΑΛΑΝΤΑΙ

1

φοίνικα

τὸν καρπὸν . . . κέκληκεν . . . Φόρμος δ κωμικὸς ἐν Ἀταλάνταις. Athenaeus 14, 652a. nihil aliunde de hoc comico cognitum. *Phormis* poetae nomen est apud Suidam.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΔΗΣ

Meinek. I 423. 490.

ΑΛΤΣΙΣ

Pollux 10, 167 ἡ ἔλυσις οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ γυναικείου κόσμου. Hesych. ἐλύσιον· τὸ περὶ τὸν τραχηλὸν πλόκιον. cf. Aristoph. fr. 320, 12. Menand. 258. Philippid. 33. similes fabularum tituli Pherecratis Ἀῆροι, Menandri Πλόκιον. potest tamen esse ἔλυσις etiam κατάδεσμος magicus (*vincula* Hor. Sat. 1, 8, 50. *licia* Verg. Ecl. 8, 74).

1

δέσποιον' Ἐκάτη τριοδίτι,
 τρίμορφε, τριπρόσωπε,
 τρίγλαις κηλευμένα.

Athenaeus 7, 325 d Ἀθήνησι καὶ τόπος τις Τρίγλα καλεῖται, καὶ αὐτότι ἐστὶν ἀνάθημα τῇ Ἐκάτῃ τῇ Τριγλανθίνῃ. διὸ καὶ Χαρικλείδης ἐν Ἀλύσει φησὶ κτλ. Eustathius 1197, 29 ὅτι δὲ πολυώνυμος ἢ ῥηθεῖσα Ἐκάτη δηλοῖ καὶ τὸ εἰς αὐτὴν ἐπίγραμμα ἔχον οὕτως κτλ. κηλευμένη, τουτέστι θελγομένη, χαίρουσα. et 32 ὅτι καὶ τόπος τις Ἀθήνησι Τρίγλη ἐκαλεῖτο, καὶ ὡς ἀνάθημα ἦν ἐκεῖ Τριγλανθίνῃ Ἐκάτῃ, δηλοῦσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί. 1. Ἐκάτη in Char. vers. om. Eust. Ἐκάτα Dindf. 2. τρίμορφε θεά, τριπρ. Bergk. P. I.² p. 1038. 'quod Athenaeus ex Chariclide, comico ut videtur poeta, profert non ab ipso poeta videtur profectum, sed ex populari cantilena adscitum.' 3. τρίγλαισι Kaibel. κηλυμένα (supra scr. η) A (Bruns). videtur scribendum κηλουμένη vel κηλουμένα. — cf. Nausicr. 2, 9.

FRAGMENA
INCERTORUM POETARUM

ΑΔΕΣΠΟΤΑ

Incertorum poetarum fragmenta, quo melius eorum qui lecturi essent commodis consuleretur, quam accuratissime fieri poterat in genera sua distribuimus. itaque primum locum obtinent ea quae sive certis indiciis sive probabili coniectura aut antiquae aut novae comoediae adscribenda erant; sequitur magna eorum multitudo de quorum genere non constat. haec excipiunt fragmenta dubia et perperam comoediae tributa. in singulis autem his capitibus singulorum fragmentorum is servatur ordo, de quo dixi in praefatione vol. I p. iv. claudunt agmen eclogae ampliores, quae apud scriptores primorum p. Chr. saeculorum sine originis indicio, sed haud paucis versibus integris versuumque partibus servatis in solutam orationem conversae inveniuntur: quae quamquam novae comoediae pleraeque omnes tribuendae videntur, tamen quoniam non tam codicum ms. ope quam coniectura fere, haud raro incerta, redintegrandae sunt, consulto a reliquis segregatae suo quodam proprio capite comprehenduntur. dixi de his Herm. XXI 391 sq. Mus. Rhen. XXXXIII 29 sq.

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

1

(δ) Φορμίων τρεῖς (ἀργυροῦς) στήσειν ἔφη
τρίποδας, ἔπειτ' ἔθηκεν ἓνα μολύβδινον.

Zonaras 1366 οἱ Ἀττικοὶ μολύβδον καὶ μολύβδινον... κτλ. 1.
δ et ἀργυροῦς add. Mein. στήσειν ἔφη idem] ἔφη στήσειν. cf. Cratin.
318 et 456.

2

μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Κλέωνος εὐθέως
ὑπερέβαλεν ὑπὲρ τοῦ Ὑπερβόλου.

Schol. Aristoph. Eq. 1304 κερραμεύς δ' Ὑπερβόλος. μετὰ δὲ
τὴν κτλ. μετ' αὐτὸν (αὐτῶν V) γὰρ ἐπολιτεύσατο. 1. μετὰ τὴν δ'

Mein. I 190. 2. μέγ' ὑπερέβαλλον ὁ κεραιμῆς Ἵπέρβολος Mein. — ὑπερέβαλ(λ)εν 'scil. πονηρία vel μοχθηρία, quod in praecedentibus verbis fortasse posuerat horum versuum auctor'. Mein. I 190. ubi quod 'in tanto omnium de arte quam factitavit Hyperbolus consensu' idem hic figulus dicatur, id facile eo explicari monet quod lucernae haud paucae figlinae fuerint. cf. Philetaer. 4. — ridicule abutitur originatione nominis *Hyperboli* (ἀποβολήν, ὑπερέβαλε), itaque v. 2 fortasse ita redintegrandus: ὑπερβολῆ πᾶνθ' ὑπερέβαλεν Ἵπέρβολος. nam figulum fuisse scholiasta dicit, non poeta.

3. 4. 5

ἀλλ' Ἀλκιβιάδην τὸν ἄβρον, ᾧ γῆ καὶ θεοί,
ὄν ἢ Λακεδαίμων μοιχὸν ἐπιθνυεὶ λαβεῖν.

Athenaeus 13, 574d Ἀλκιβιάδης ὁ καλός, ἐφ' οὗ τις τῶν κομικῶν ἔφη κτλ. 1. ἀλλ' add. Pors. — cf. Plut. Alcib. 23.

ad Alcibiadem pertinent duo quaedam frusta apud Liban. III 194, 15, ex comoedia aliqua ut videntur excerpta. κατεργῶς (φαίνεται add. K.) | ἐν ταῖς μέθαις· ἀνδρόγυνος ἐπὶ τῆς ἐσπέρας, et ὑπὲρ τὸν Πρωτέα | τὴν φύσιν ἀμείβων.

6

βδελυρὸν μὲν οὖν τὸ προᾶγμα, κοῦκ ἂν ἐβουλόμην
λαχεῖν· ἐπειδὴ δ' ἔλαχον, οὐκ ἂν ἐβουλόμην.

Hermogenes Walz. Rhet. III 440. 1 (II 453. 4 Spengel) τοῦ κομικῶς λέγειν . . . τρεῖς μέθοδοι, τὸ κατὰ παρωδίαν σχῆμα, τὸ παρὰ προσδοκίαν, τὸ ἐναντίας ποιεῖσθαι τὰς εἰκόνας τῇ φύσει τῶν πραγμάτων . . . τὸ δὲ παρὰ προσδοκίαν οὕτω βδελυρὸν — ἔλαχον'. προσδοκᾶ μὲν ὁ ἀκροατὴς ἀκοῦσαι ὑπομενω', φησὶ δὲ οὐκ ἂν ἐβουλόμην'. 'videtur Aristophanis esse.' Mein. cf. Aristoph. fr. 620. facilius etiam coniungitur cum Plat. com. fr. 166. 7. sed certi nihil statui potest.

7

Dio Chrysost. 33 p. 31 R. εἶτα ἐξύρων μέγρι τῶν παρειῶν· οὐδὲ τοῦτό πω δεινόν· ἀλλ' ὅμως ὁ κομικὸς καὶ τοῦτον ἐκέλευσε κατακάειν ἐπὶ φαλήτων συκίνων ἐκκαίδεκα. ad Demos Eupolidis referebat Meinekius II 469. 70. cf. Nauck. Philol. III 360. — Lobeck. Aglaoph. 703, n. g 'Catullus 36 Volusii scripta infelicibus ustulanda lignis dicit; Epicuri libri Lucian. Alex. 47 comburuntur ἐπὶ ξύλων συκίνων, sicuti monstra δξυθυμιοῖς καίεσθαι solebant.' cf. etiam Lucian. Peregr. 24. Bekker. Anecd. 10, 26 (adesp. 659) ἀργοῖς κατακαῦσαι ξύλοις· τὰ τερατώδη τὴν φύσιν ἀργοῖς ἔκαιον ξύλοις. φάλητες σύκινωι sunt trunci ficulnei in figuram membri

Priapei (Hor. Serm. 1, 8, 1) formati. eis homines delicatulos tamquam monstra quaedam cremari iusserat poeta. numerum (ἐκκαίδεκα) explicare non magis possum quam Cratin. 186. Teleclid. 44. Arist. Eq. 546. fortasse poeta scripserat ὅς δ' ἂν ξυρῆ μέγχι τῶν παρεϊῶν (τὴν κόμην), | λέγω' πὶ φαλ. συν. ἐκκαίδ. | τοῦτον κατακάειν. κατακάετ' αὐτὸν ἐπὶ φαλήτων συνίων | ἐκκαίδεκ' Blaydes. Arist. fr. 954.

8

εὐδαίμων . . . Πολιάργος
οὐράνιον αἶγα πλουτοφόρον τρέφων.

Plutarchus Mor. 27c τὸν κωμωδούμενον ὑπερβάλλει μαστροπεῖα Πολιάργον κτλ. 1. fortasse εὐδ. ἄρ' ἐστὶ Π. 2. ἔνδον τρέφων Naber. Mnem. nov. VIII 24. — cf. Cratin. 244. Boissonadus confert Alciph. 3, 62 (adesp. 1561) Πολιάργου τοῦ κυρτοῦ μαλακώτερός ἐστι τὰ τοιαῦτα Λυσικλῆς. ἐκεῖνος γὰρ λύτρα παρὰ τῶν μοιχῶν ἐπὶ τῇ γαμετῇ πραττόμενος ἀθώους τῆς τιμωρίας ἠφίει, et Aelian. V. h. 5, 8 Σωκράτης μὲν οὖν κωμωδοῦμενος ἐγέλα, Πολιάργος δὲ ἀπήγγεατο. 'cum cū meretricem significet, οὐράνιον ambigue dictum videri potest, respectu ad οὐράν, caudam salacem (Horat. Sat. 1, 2, 45)'. Bothius. ceterum cf. Mus. Rhen. XXXXIII 38. 9.

9

χρόαν δὲ τὴν σὴν ἥλιος λάμπων φλογὶ
αἰγυπτιώσει.

Eustathius 1484, 26 αἰγυπτιάσαι καὶ αἰγυπτιάζειν τὸ ἐπικαῦσαι, οἶον κτλ. 1. λάμπων] λαμπρῶ Nauck. 2. αἰγυπτιώσει Mein.] αἰγυπτιάσει. prorsus diversa sunt αἰγυπτιάζειν (Aegyptios imitari, Arist. Thesm. 922) et αἰγυπτιοῦν Aegyptiorum similem facere. atque Hesych. αἰγυπτιώσαι· μελᾶναι. Etym. m. 30, 18 αἰγυπτ(ι)ῶσαι· μελᾶναι καὶ ἐπικαῦσαι. ex satyrica fabula excerptum arbitratur Cobet. N. l. 48. cf. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 133. probabilius Meinekius parodiam esse putavit Aesch. Prom. 22. videtur ecloga Platonis Sannyrionis esse, quorum utriusque fuit Io. neque quicquam est quod a comicorum genere dicendi in parodiis recedat, αἰγυπτιοῦν autem vix potest alii poetae adscribi. χρόα est Arist. Plut. 1020, χροιά Nub. 718. 1012. 1017. 1171.

10

δεινὸν . . κεραννὸν ἐν γλώττῃ φέρει.

Plutarchus Pericl. 8 αἱ κωμῳδαὶ τῶν τότε διδασκάλων σπουδῆ τε πολλὰς καὶ μετὰ γέλωτος ἀφεικότων φωνὰς εἰς αὐτὸν (Περικλέα) ἐπὶ τῷ λόγῳ μάλιστα τὴν προσωνομιαν (τοῦ Ὀλυμπίου) γενέσθαι

δηλοῦσι, βροντᾶν μὲν αὐτὸν καὶ ἀστράπτειν ὅτε δημηγοροίη, δεινὸν δὲ κεραυνὸν ἐν γλώσῃ φέρειν λεγόντων. δεινὸν Διὸς κεραυνὸν Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xx. cf. 49.

11

γερονταγωγῶν κἀναμισθαρεῖν διδούς

Plutarchus Mor. 807b τραχὺς ὢν (Κλέων) πρὸς τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ βαρὺς, αὐθις ὑπέβαλε τοῖς πολλοῖς πρὸς χάριν ἑαυτὸν κτλ. καὶ τὸ φαυλότατον καὶ τὸ νοσοῦν μάλιστα τοῦ δήμου προσεταιριζόμενος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους. et Nic. 2 ἴσχυε μὲν γὰρ ὁ Κλέων μέγα κτλ. — ἀναμισθαρεῖν, mercede tamquam medicina accepta convalescere. parodia est Soph. fr. 442, 2 N. γερονταγωγῶ κἀναπαιδεύω πάλιν. cf. Arist. Eq. 1099 et Nauck. p. 190. versus si non Aristophanis, at certe aetatis est Aristophaneae.

12. 13. 14

οὐδεις κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται.

οὐδεις κομήτης ὅστις οὐ βινητιᾶ.

οὐδεις κομήτης ὅστις οὐ περαίνεται.

v. 1 Synesius Epist. 104, 244a (702 Hercher.) τοῦτό γε πάντως οἶσθα τὸ κτλ. cf. Calvit. 85d. v. 2 Macar. 6, 74. v. 3 Photius et Suidas οὐδεις κ., Apostol. 13, 31, ubi additur λέγουσι ἀψηνίζεται, ἄλλη βινητιᾶ (ψηνίζεται, ἄλλοι βινητιᾶ Leutsch.). — Eurip. Tro. 1051 οὐκ ἔστ' ἐραστής, ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ. cf. Herm. XXI 379 n. 18—20. similes sententiae in antiqua comoedia haud rarae. Arist. Eq. 878. Eocl. 112.

15

κεκολλόπευκας· τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσει.

Stobaeus Ecl. 2, 3, 3b Wachsmuth. coniuncta cum Platon. com. 186, 5. separavit ab hoc et incerto poetae tribuit Wachsmuthius.

16

ἄνευ δὲ μητρός, ᾧ κάθαρον' Εὐριπίδη;

Schol. Eurip. Orest. 554 (p. 159, 15 Dind.) ἄνευ δὲ πατρός (τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν)· λέγεται τις αὐτοῦ εἰπόντος τοῦτο εἰρηκέναι κτλ. ex comoedia Ranarum non dissimili excerptum. cf. Menand. 1085.

17

ὀκνεῖς λαλεῖν; οὕτω σφόδρ' εἶ τηθαλλαδοῦς;

Eustathius 971, 39 τηθαλλαδοῦς καὶ σκῶμμα εὐηθείας ἔχει, ὡς τῶν ὑπὸ τοιαύταις (τήθαις) τεθραμμένων εἰς εὐήθειαν ἐπιδιδόντων διὰ τὸ ἀνημέρον τῆς τροφῆς. διὸ καὶ ὁ εἰπὼν ἐρωτηματικῶς τό κτλ. ὄνειδίζων κέχρηται τῇ λέξει παλίων εἰς ἀνδραποδώδη τινὰ καὶ οἶον γρασοτρεφῆ. ἀνημέρον] ἀνειμένον H. Stephan. ἀμενηνὸν Nauck. Philol. I 360. Photius τηθαλλαδοῦς· γυναικώτορος· ὑπὸ τήθῃ (sic Cobet. Mnem. VII 480 pro τίτῃ) τεθραμμένος. idem τηθαλλαδοῦς· ὃν οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσιν. Bekker. Anecd. 65, 30 τηθαλλαδοῦς· ὁ ὑπὸ τήθῃ καὶ γυναιξὶ τεθραμμένος. cf. Etym. m. 756, 31. Phrynich. Epit. 299 μαμμόθρεπτον μὴ λέγε, τηθαλλαδοῦν δέ. cf. quae adn. Lobeck. ibidem et Ai. 391. Pathol. prol. 350. Nauck. Arist. Byz. 143, 37. 138. 9. est igitur antiquioris aetatis.

18

κύων τις ἐδόκει συμποιεῖν Μολοττικός.

Diogenes L. 4, 20 ἦν δὲ (Πολέμων) καὶ φιλοσοφοκλῆς, καὶ μάλιστα ἐν ἐκείνοις, ὅπου κατὰ τὸν κωμικὸν τὰ ποιήματα αὐτῶ (Σοφοκλεῖ) κτλ. ad Aristophanem referebat Bergk. R. c. Att. 377. cf. Nauck. Philol. VI 425.

19

ἀπηλλάγημεν πολυχέσου νοσήματος.

Suidas ἀπηλλάγησαν· ἐτελεύτησαν, ἣ τινος ἐστερήθησαν. κτλ. πολυχέσου ABE. νοσήματος] πάθους VC. παθήματος Schaefer. Dionys. 203. 'at πάθους nihil est nisi glossema nominis νοσήματος'. Mein.

20

ἦτοι τέθνηκεν ἢ διδάσκει γράμματα.

Zenobius 4, 17 ἦτοι — γράμματα· τῶν μετὰ Νικίου στρατευσαμένων εἰς Σικελίαν οἱ μὲν ἀπώλοντο, οἱ δὲ ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι καὶ τοὺς τῶν Σικελιωτῶν παιδας ἐδίδασκον γράμματα. οἱ οὖν διαφεύγοντες εἰς Ἀθήνας καὶ ἐρωτώμενοι περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ ἔλεγον· ἦ τέθν. κτλ. similiter Diogenian. 5, 9. Apostol. 8, 73. cf. Plut. Nic. 29. Diodor. Sic. 13, 33 (Leutsch.). 'veri simile est haec ex comoedia petita esse post Siciliensem cladem in scaenam commissa'. Mein.

21

Κορυδαῖος . . εἶδεχθέστερος

Zenobius 4, 59 οὗτος ὁ Κορυδαῖος ἐπὶ δυσμορφίᾳ ἐκωμωδεῖτο, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ὧν ἓνα τὸν Ἀρχέστρατὸν φασιν. Diogenian.

5, 57 K. εἶδ. ἐπὶ τῶν δυσμῶρφων· οὗτος γὰρ ἐπὶ ἀμορφία διεβάλλετο. cf. Apostol. 9, 92. Hesychius Κορυδαύς· ὄνομα κύριον. οὗτος ἐκωμωδεῖτο ἐπὶ δυσμῶρφα, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ. de Archestratis cf. Eupol. 276. fortasse ο — K. ἐστὶν εἶδ.

22

Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρήμιον

Philostratus Imag. 13 (p. 414. 5 Kayser.) ἦ ποῦ τις καὶ ἀναφθέργεται μικρὸν ὕστερον ἐπὶ σοί, Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρήμιον λέγων. Schol. Sophocl. O Col. 17 μέλισσαν αὐτὸν (τὸν Σοφοκλέα) ἐκάλεσαν οἱ κωμικοί. cf. Aristoph. fr. 581. ac Phrynichus tragicus μέλιττα dicitur Arist. Av. 750. alterutrum significari censet Mein.

23

οὐδέποτε προδέδωκέ με.

Bekker. Anecd. 53, 2 εὐρίσκομεν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῶδιᾳ τὸ οὐδέποτε καὶ ἐπὶ παρωχημένον χρόνον κτλ. 'fortasse δέ excidit.' Mein. vel γάρ.

24

Hesychius Ἐξήκεστος· ἡτρωικῶς. ὅθεν καὶ τοὺς πρωκτοὺς δμωνύμως Ἐξήκεστους ἔλεγον. Ἐξηκεστιδακλίδαι· παρὰ τὸν Ἐξηκεστίδην καὶ Ἀлк(ε)ίδην τοὺς κωμωφοῦς. Ἀлк(ε)ίδην] Ἀλκαῖον Mein. — cf. Arist. Av. 11 et 1764 cum interpr. Bergk. R. c. Att. 373. 4. de forma Lobeck. Paralip. 367, qui confert Ἡρακλειοξάνθιαν Aristophanis, Ὀρεσταντοκλειδην Timoclis, Διονυσαλέξανδρον Cratini, Ἰκαρομένιππον Luciani. addo Χοιριλεκφαντίδην Cratini 335.

25

Οἰωνίχου μουσεῖον

Hesychius Οἰωνίχον· μουσεῖον. τοῦτο δὲ Οἰωνίχου φησὶ μουσεῖον εἶναι. 'certe scribendum Οἰωνίχου μουσεῖον, qua quidem adpellatione comicus aliquis lasciva Oeonichi carmina notavisse videtur'. Bergk. R. c. Att. 231. cf. Cratin. 305. Arist. Eq. 1287.

26

αὐτόχρομα Χαιρεφῶν

Apostolius 18, 15 Χαιρεφῶν αὐτόχρομα· ἐπὶ τῶν ἀχρῶν καὶ ἰσχνῶν. cf. Suidas Χαιρεφῶν, ubi deest αὐτόχρομα, de qua voce cf. Arist. Eq. 78. adesp. 1525. Lucian. Demosth. enc. 13 κλύδωνα... αὐτόχρομα θαλάττιον.

27. 28

De comoedia vi Duebn. p. xvi (Studemund Philol. XLVI 10, 4) τέταρτον (comicae dictionis genus) κατὰ παρωνυμίαν, ὡς ὅταν τῷ κυρίῳ ἔξωθεν τις ἄπτηται (τι κατάθηται MPV), ὡς τὸ μῶμαξ καλοῦμαι Μίδας . . . ἔκτον κατὰ ἐναλλαγὴν (sic V pro ἐξάλλ.), ὡς τὸ ὦ Βδεῦ δέσποτα, ἀντὶ τοῦ ὦ Ζεῦ. μῶμαξ] μίμαξ Par., μῶξ Laur. 31, 4. plura inveniuntur apud Stud. Μῶμαξ vel Μίμαξ καλοῦμαι Μειδίας Mein. Μῶμαξ καλοῦμαι καὶ Μίδας H. Iacobi.

Midam non divitem illum, sed stultum iudicem, de quo Ovid. Met. 11, 172, H. Iacobi intellegit V 121. 2. cf. Bernays. Mus. Rhen. VIII 587. ad Ar. Lysistr. 940, ut voluit Studemundius, alterum fr. pertinere vix potest.

29

Ἑρετρικὸς κατάλογος

ἐπὶ τῶν σφόδρα πλουσίων. Macar. 4, 16. Hesychius Ἑρετριακὸς κατάλογος ἐπὶ Διφίλου (Ol. 84, 3) ψήφισμα ἐργάφῃ ἐξ Ἑρετρίας καταλέξει δημόρους τοὺς τῶν πλουσιωτάτων υἱούς. τοῦτο οὖν τὸ ψήφισμα ἔχει ἐπιγραφὴν Ἑρ. κ. similiter Photius. ex Macario cognoscitur hominem divitem aut ipsum Ἑρετρικὸν κατάλογον dici aut in talem referri. quod fieri vix potuit nisi in comoedia.

30

σπερχυλλάδην κέκραγας

ἀγανακτήσας ὑλακτεῖς ἄγαν. παρὰ τὸ σπέρχεσθαι. Hesychius. cf. Lobeck. Pathol. prol. 426. antiquam comoediam redolet.

31

Ἐπειοῦ δειλότερος

οὕτως ἔλεγετο Κρατῖνος ὁ κωμικός, ἴσως διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνηίδος φυλῆς δειλότερός τε φανῆναι. Suidas et eisdem fere verbis Zenob. 3, 81. Diogenian. 4, 61. Hesychius. — *Epeus*, is qui equum durum opinor fecit (Eur. Tro. 10), ignavus dici videtur, quia Troiae dolo, non vi capiendae auctor fuerat. Lycophr. Cass. 931 ἔγχοσ περφοκῶς καὶ φάλαγγα θουρίαν. Cratinus autem ab aemulo aliquo, fortasse Aristophane, eo nomine notabatur. cf. Cratin. 460.

32

ἡρινοῦ πόκου

Hesychius ἀπὸ τῶν ποιμνίων τῶν κατὰ τὸ ἔαρ φόρους τελούντων [ἔαρι]. ἡρινοῦ πόκου Dobr. Adv. I 593] ἡρινοτόκου cod. κατὰ

τὸ ἕα φόρους M. Schmidt] κατεφόρους cod. κατ' ἕα φόρους Musur. τῶν συμμάχων κατ' ἕτος φόρον τελούντων ἕαρι Mein. Photius ἡρινοτόκου (ἡρινοῦ τόκου Pors., πόκου Dobr.), ἐπεὶ ἕαρος οἱ φόροι ἐφέροντο. ex antiqua comoedia excerpta haec esse adparet. possunt tamen etiam ad causidicorum emolumenta referri, quoniam lites sociorum vere Athenis dirimebantur. Schol. Arist. Av. 1478 τῷ μουνηγιῶνι μὴνι τοῦ ἕαρος δικάζονται (γυμνάζονται RV) αἱ πρὸς τοὺς ξένους δίκαι.

33

κεραμικὴ μᾶστιξ

τὸν ὄστρακισμόν λέγουσι, μᾶστιγα μὲν διὰ τὸ βασανίζειν τοὺς ὄστρακιζομένους καὶ κολάζειν, κεραμ[ε]ικὴν δὲ διὰ τὸ ἐκ κεράμου τὰ ὄστρακα εἶναι. Hesychius. κεραμικὴ Mein.] κεραμεικὴ cod. ac recte Photius 155, 24 κεραμικὴ μᾶστιξ· ὄστρακισμός. cf. Nauck. Aristoph. Byz. 239. in comoedia aliqua ostracismum eo nomine significatum fuisse adparet.

34

ἀλλὰ θῦε τοὺς κέδρους.

Ammonius 81 et Bachmann. Anecd. II 378, 20 κέδρος θηλυκῶς μὲν τὸ δένδρον, ἄρσενικῶς δὲ ὁ καρπός. ἀλλὰ κτλ. similiter Etymolog. m. 498, 42 (οὐδέτερος δὲ ὁ καρπός, et τὰς κέδρους, ubi tamen τοὺς κέδρους DM). his inter se comparatis neque τοὺς neque τὰς κέδρους videtur scriptum fuisse, sed τοῦ κέδρου, quod Ammonius pro masculino, Etymologici auctor pro neutro habuit. antiquae comoediae adnumerandum videtur fragmentum conl. Bekker. Anecd. 42, 19 ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τὸ θῦσαι ἀντὶ τοῦ θυμιασαι. cf. Porphy. De abst. 2, 59 (120, 17 Nauck.) τὸ θῦειν τοῦ θυμιάων εἶχετο καὶ τοῦ νῦν παρ' ἡμῖν λεγομένου ἐπιθῦειν.

35

[κᾶν τις τύχη πρῶτος παραβαλὼν, εἴληφε ποδάνιπτρα,] ἐξιῶν δ' ἔτι κνέφους τὸ χειρόνιπτρον εἴλετό μοι.

Etymologic. Milleri (Mélanges 309) χειρόνιπτρα· τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ κτλ. prior versus est Eupolidis 118, 1 quamvis corruptus; altero quid faciam nescio. cf. tamen quae adnotavimus ad Eupol. 168. Meinekius Herm. III 455 ἐξιῶν δ' ἔτι | κνέφους τὸ χ. εἴλετό μου ∪ -.

36

ἄριστα χαλὸς οἶφεϊ.

Athenaeus 13, 568 e ὄντως γὰρ ἄριστα χαλὸς οἶφεῖς, τοῦ

κρητιδοποιού πατρὸς οὐ (σου Dobr.) πολλά σε σωφρονίσαντος. exitus est tetrametri iamb., ex antiqua comoedia excerptus.

37

γλῶττάν τέ σοι

δίδωσιν ἐν δήμῳ φορεῖν

καλῶν λόγων ἀείνων,

ἢ πάντα νικήσεις λέγων.

Bekker. Anecd. 347, 7 ἀείνως γλῶττα καὶ ἀείνως φωνή καὶ ὀργή καὶ ἐπιθυμία, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων χρῶ κτλ. τὸ δὲ γλῶττα ἀείνως πᾶν καινῶς καὶ ἑναργῶς εἴρηται ἐπὶ τῆς δεινῆς εἰπεῖν. versus sic distinxit Mein. 4. νικήσεις Mein. et Fritzs. Arist. Ran. p. 100] κινήσεις. cf. Arist. Nub. 432. Eq. 93. tetrametros iambicos (δίδωσιν | θησαυρὸν ἐν δ. — ἀείνων | κτλ.) constituit Naber. Mnem. nov. VIII 433. reprehendens grammatici adnotationem Cobetus N. l. 507 ἀείνων cum λόγων coniungi iubet. non credo: λόγων enim unde pendebit? ac si Homerus dixit τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέει ἀνδῆ, non deterius alii dicere licuit ἢ γλῶσσα ἔρρει μέλιτος. Latini *cultrum cruore manantem, simulacrum multo sudore manans*. et Hom. Od. 9,222 ναῖον ὀρῶ ἄγγεα.

38

τῶν πολιτῶν ἄνδρας ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ.

Hephaestio 6 p. 37 Gaisf. Schol. p. 175 Gaisf. ἔτι μέντοι καὶ ἐν τοῖς καταληκτικοῖς καὶ ὁ τριβραχὺς ἐγγωρεῖ. . . οὐ μόνον ὁ τροχαῖος. παράδειγμα κτλ. ἄνδρες F, quod praefert Mein. δημιουργοὺς om. FHB. τῶν ποιητῶν, ἄνδρες, ὑμᾶς vel τῶν πολιτῶν, ἄνδρες, ἡμᾶς (i. e. τοὺς ποιητὰς) Dobr. Adv. I 381. 'poetas esse qui optimos cives faciant demonstrabo'. ex epirrhemate aliquo.

39

οὐδ' Ἀμνυῖαν ὄρατε πτωχὸν ὄντ' ἐφ' ἡμῖν;

Hephaestio 6 p. 36 Gaisf. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ τετράμετρον βραχυκατάληκτον ἐπίσημόν ἐστιν, ὅλον κτλ. Ἀμνυῖαν Mein.] Ἀμειψίαν. τὸ τοῦ Ἀμειψίου οὐδ' Ἀμνυῖαν Fritzs. Quaest. Ar. 256. ὑμῖν CPS. Schol. Hephaest. p. 174 extr. πτωχὸν ὄνθ' ἐν' ἡμῶν. fortasse ὄντ' ἐν ἡμῖν. — cf. Mein. I 200. Arist. Vesp. 1267—74 Ἀμνυῖας ὁ Σέλλου. . . ἐς Φάρσαλον ὄχετ', εἴτ' ἐκεῖ μόνος μόνοις τοῖς πενέσταισι ξυνην. . . αὐτὸς πενέστης ὧν ἔλαττον οὐδενός.

40

βουκολήσεις τὰ περὶ τὸν βοῦν.

Zenobius Milleri 4 (Mélanges 384) βουκ. τὰ ἐπὶ τὸν βοῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ὀστρακίζόμενοι (ἐξοστρ. vel ἐξωστρακισμένοι Mein.) μεθίσταντο εἰς Αἴγιναν (sic Miller. pro Ἀργιναν), ἔνθα ἦν βοῦς χαλκῆ παμμεγέθης. — περὶ Mein. Herm. III 457. τὸν] τὴν K. 'mox ostracismo in exsilium pulsus eris'. scaenam esse similem Arist. Eq. 284—302 monuit Meinekius. boves aeneas deis consecratas idem commemorat in arce, in Lemno insula (Soph. fr. 703 N.) et in ostio Bospori.

41

ἐξυβρίσας πειθαρχεῖν οὐκέτι τολμᾶ,
ἀλλὰ δάκνει τὴν Εὐβοίαν καὶ ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾷ.

Plutarchus Pericl. 7 ὅφ' ἦς (ἐλευθερίας) ὥσπερ ἵππον ἐξυβρίσαντα τὸν δῆμον οἱ κωμωδιοποιοὶ λέγουσι πειθαρχεῖν οὐκέτι τολμᾶν, ἀλλὰ δάκνει τὴν Εὐβοίαν καὶ ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾷν. 2. δάκνει μὲν G. Herm. δακνάξει Mein. cum Teleclid. 42. 44. 47 coniungit Bergk. R. c. Att. 330. 1. — 1. fortasse ὥσπερ δ' ἵππος φάτνη ἐξυβρίσας κτλ., ut εὐπαραγίας ἐξυβρίζειν Thucyd. 1, 84.

42

Προῖτος . . .

Βελλεροφόντην, ὃ δὲ Πήγασος ἦν ἐξ Ἀρκαδίας ἐπίκουρος.

Origenes contra Cels. 310 Spencer. παίζοντες οἱ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιηταὶ ἀνεγράψαντο Προῖτος ἔκτεινε (al. ἔγγημε) κτλ. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν γελοιοποιεῖν ἐθέλοντες ταῦτα συνέταττον. indicavit et ita ut supra scripsimus disposuit Cobet. Mnem. VIII 419. 20, de ἔκτεινε tacens et v. 2 add. ἐπίκουρος, conl. Hermipp. 63, 18 ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους. neque ἔκτεινε neque ἔγγημε scribi potuisse a poeta adparet. fortasse Origenes verbum magis apud vulgus usitatum (ἔκτεινε) posuerat pro ἀνήρει vel simili. non consentio cum Leone Mus. Rhen. XXXIII 412. 13. ἐξ Ἀρκ. ἐπίκουρος proverbialiter dicitur: 'sine ullo commodo suo Bellerophontem adiuvit'.

comparat Origenes haec cum narratione Mosis de Cherube, ne ad vitae lignum via pateret ad paradisi custodiam adposito.

43

Celsus apud Origenem contra Cels. 329 Spencer. εἴπερ ἐβούλετο ὁ θεός, ὥσπερ ὁ παρὰ τῷ κωμωδῷ Ζεὺς, ἐκ τοῦ μακροῦ ἵπνου

διυπνίσας ἴσασθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἐν κακῶν . . . ἀλλ' ὁ μὲν κωμῶδὸς ἐν τῷ θεάτρῳ γελοιοποιῶν συνέγραψεν ὅτι Ζεὺς ἐξυπνισθεὶς Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις τὸν Ἑρμῆν ἔπεμψε. quae verba 330 sic repetit: ὁ μὲν οὖν κωμῶδὸς γελοιοποιῶν τὸν Δία κοιμώμενον πεποίηκε καὶ διυπνιζόμενον καὶ πέμποντα πρὸς τοὺς Ἕλληνας τὸν Ἑρμῆν. indicavit Cobet. Mnem. VIII 419. 20. emendare possis: ὁ Ζεὺς ἀφ'υπνισθεὶς | Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις ἔλεῶν Ἑρμῆν κατέπεμψε. sed magis credo Celsum *argumentum* comoediae antiquae, fortasse Aristophaneae, breviter adumbrasse quam singula verba ex ea excerpssisse. cf. Leo Mus. Rhen. XXXIII 413. 14. scilicet res Graecorum poeta finxerat magnopere perturbatas esse eo, quod Iuppiter paulisper obdormivisset. ad restituendam igitur Graeciae salutem Mercurium missum esse. nugatur Zielinskius Mus. Rhen. XXXVIII 306 sq. temere haec cum Cratini *Pytine* conglutinans. ceterum cf. adesp. 815.

44

τὴν λαμπροτάτην πόλεων πασῶν ὀπόσας ὁ Ζεὺς ἀναφαίνει.

Athenaeus 1, 20b προσέτι τε τὴν λαμπροτάτην — ἀναφαίνει, τὰς Ἀθήνας λέγω.

45

ἀλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμὸν βαστάζειν τὰς ἐπινοίας.

Zenobius 1, 66 ἀλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμὸν σε βουλευεῖν· ὅτι μὴ χρῆ ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασι βουλεύεσθαι, ἀλλὰ πρὸ τῶν πραγμάτων. παρόσον καὶ οἱ τὰ ἱερεῖα προσάγοντες πρὸ τοῦ καλλιερῆσαι βουλεύονται. βωμὸν βαστάζειν τὰς ἐπινοίας C] βωμὸν βαστάζειν P (βουλεύειν mrg.). βωμὸν τὰς ἐπινοίας B. Diogenian. 2, 14 (Apostol. 2, 44) ἀλλ' οὐδὲν δεῖ περὶ τὸν βωμὸν τὰς ἐπινοίας. Gregor. Cyrp. Mosq. 4, 53 οὐ παρὰ βωμὸν δεῖ τὰς ἐπινοίας. — ex parabasi versus excerptus est.

46

ἐπικαττύειν καὶ πτερυγίζειν

τὰ παλαιὰ ἐπισκευάζειν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοῖς παλαιοῖς ὑποδήμασιν ἕτερα καττύματα καὶ πτέρνας προσαπτόντων. λέγουσι δὲ ἐπὶ τῶν τὰ παλαιὰ τῶν δραμάτων μεταποιούντων καὶ μεταρραπτόντων. Bekker. Anecd. 39, 19. vituperatio aemuli poetae ex parabasi aliqua excerpta.

47

ὦ μόνου ὄτοι τῶν Ἑλλήνων

Eustathius 1522, 56 καὶ ὄτοι οἱ αὐτοὶ (οἱ εὐήθεις) ἀπὸ

ὄρνέον μιμηλοῦ καὶ εὐξεπατήτου, ὡς ἀλλαχοῦ σαφῶς δηλοῦται. διὸ καὶ ἡ κωμῶδία σκόπτουσα τοὺς Ἀθηναίους ὧ μόνου ὄτοι τῶν Ἑλλήνων, ἔφη, λοιδοροῦσα ἐκείνους ὡς ῥᾶν ἀπατωμένους οἷς ἀκούουσι. Athenaeus 9, 390. 1 ἀνθρωποειδῆς δέ ἐστιν (ὁ ὄτος) τὴν μορφὴν, καὶ πάντων μιμητῆς ὅσα ἂν ἄνθρωπος ποιῇ, διότιερ καὶ τοὺς ἐξαπατωμένους ῥαδίως ἐκ τοῦ τυχόντος οἱ κωμικοὶ ὄτους καλοῦσιν. Aelius Dionysius Eustath. 561, 8 τοὺς χάνουσι καὶ κενოდόξουσι ὄτους ἐκάλου. Eustathius 1687, 60 οἱ ῥᾶν ὑπὸ τοῦ τυχόντος ἐξαπατῶμενοι ὄτοι ἐλέγοντο. προσφύεστερον δ' ἂν ὄτοι καλοῖντο οἱ ἐκ μόνης ἀκοῆς ἀπεριέργως καὶ ἀνεξετάστως ἀπάτην πάσχοντες. quae originatio fortasse ipsa quoque ex comoedia aliqua fluxit. verba supra exscripta ex initio parabasis sumpta sunt.

48

Ἀνδροκλέα τὸν ἀπ' αἰγείρων

Hesychius ἀπ' αἰγείρων κτλ. ἀντὶ τοῦ συκοφάντην, ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ αἰγείρου τὰ πινάκια ἐξῆπτον, τουτέστιν ἐξήρτων οἱ ἔσχατοι. Cratino tribuit Bergk. R. c. Att. 261, de eis qui propter paupertatem extremos in theatro cuneos occupabant sermonem esse ratus. at ea interpretatio ad sola verba οἱ ἔσχατοι pertinet: prioribus *Androcles* ab Hesychio ut *calumniator* recte significari videtur. fort. idem qui Elephant. 4. Cratin. 208. 263 inridetur. cf. adesp. 51. verba ex parabasi exscripta.

49

(ὄταν) ἀστράφη διὰ Πυκνός

ἀντὶ τοῦ δι' Ἄρματος. Hesych. ἀστράφη. ὄταν add. Mein. idem ἀστραπή δι' Ἄρματος Ἀθηναῖοι, ὁπότε δι' Ἄρματος αὐτοῖς ἀστράψειεν, ἐπεμπον εἰς δύο θεοὺς τοὺς λεγομένους Πυθιαστάς. Eustath. 266, 39 ἔστι τῆς Ἀττικῆς τόπος ἐν Πάρονθι Ἄρμα καλούμενος, κείμενος περὶ . . . Φυλῆν. τὸ δὲ παροιμιῶδες, ὁπότεν ἀστράφη δι' Ἄρματος (H. Iacobi V cccxxxviii). cf. Bursian. Geogr. gr. I 252. Unger Theb. Parad. 409 sq. dubitari vix potest quin Pericles significetur (cf. adesp. 10), qui ut Iuppiter δι' Ἄρματος in contione fulguret. Arist. Ach. 531 ἤστραπι, ἐβρόντα. tetrametri anapaestici exitum esse dicit Meinekius, in eo metri genere paenultimam pro- duci posse censens.

50

παρὰ κωφὸν (ἔοικ') ἀποπαρδεῖν.

παροιμία ἐπὶ ἀναισθήτων. Photius 385, 14. ἀποπαρδεῖν Cobet.] ἀποπέρδειν. ἔοικ' add. K. ut sit tetr. anap. exitus. quamquam παρὰ κ. ἀποπ. etiam trimetri pars esse poterat. Hesych. παρὰ

κωφὸν ἀποπαρδεῖν ἢ παροιμία. πρόδηλος δὲ αὐτῆς ἡ αἰτία. (οὐ γὰρ ἀκούει ὁ κωφός add. Suidas.) Diogenian. 7, 43 παρὰ κωφῶ ἀποπέρδει. Plut. Boissonad. Anecd. I 396 πρὸς κωφοῖς ἀποπέρδει[s]. scilicet usitatum proverbium παρὰ κωφὸν (ῶ) διαλέγει Greg. Cyrp. 3, 32 comicus aliquis in obscaenum transtulit.

51. 52

ἐν δὲ διχοστασίησι καὶ Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ.
ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ ὁ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς.

Zenobius 3, 77 ἐν δὲ — πολεμαρχεῖ ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ περιπέτειάν τινα τιμῆς ἀξιουμένων. τοιαύτη δὲ ἔστι καὶ ἡ λέγουσα· ἐν γὰρ — τιμῆς. ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς. Plutarch. Nic. 11 ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τ. (ἔλαχε V). Alexand. 53 (ἔλλαχε). Comp. Lys. Sull. 1 ((ἔλλαχε). 1. διχοστασίησι Macar. Walz. Arsen. p. 229] διχοστασίη. κἄν — πολεμαρχοῖ Mein. 2. hunc quoque versum comico recte tribuit Bergk. P. 1.² II 1044.

53

εὐφράνας ὑμᾶς ἀπέπεμπ' οἰκαδ' ἄλλον ἄλλοσε.

Hephaestio 16 p. 109 Gaisf. (τὸ Εὐπολίδειον μέτρον) ἐνόησε καὶ ἀντισπαστικὸν καθαρὸν ποιῶσιν, οἶον κτλ. ὑμᾶς ἀπέπεμπ' Mein.] ἡμᾶς ἀπόπεμπ'. manifesto ex parabasi comoediae antiquae. de se loquitur poeta. praecesserat sententia talis fere ὅποτε γὰρ χορὸν λάβοι, εὐφρ. κτλ. — ceterum de errore Hephaestionis cf. G. Herm. El. d. m. 578. Fritzs. De v. Eupol. 8. Fragm. v. Eup. 10. 11.

54

εἰς τὴν ὀρχήστραν· ἔτι γὰρ τὴν θεάν ᾠκειτ' ἐκεῖ.

Photius 351, 16 ὀρχήστρα· πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἶτα καὶ τοῦ θεάτρον τὸ κάτω ἡμίκυκλον, οὗ καὶ οἱ χοροὶ ἦδον καὶ ὄρχοοντο· εἰς — ἐκεῖ, φησὶν ὁ κωμικός. ᾠκειτ' Dobr. — Eupolideum esse versum intellexit Fritzschius Fragm. v. Eupol. 22. nihil agunt qui τὴν θεάν οἰκεῖν interpretari conantur. scribendum est ἐπὶ γὰρ τὴν θεάν ὠθεῖσθ' ἐκεῖ, ad spectandum profuse tenditis. Plat. Enthyd. 294d (οἱ κάπροι) πρὸς τὴν πληγὴν ὠθεύμενοι. Plut. Mor. 794d ἐκεῖ χορῆ... ὠθεῖσθαι δρόμῳ. Maxim. Tyr. 2 p. 6 ὠθεῖσθαι δρόμῳ ἐπ' αὐτόν.

55

(ὡς) παχυσκελῆς ἀλετρις πρὸς μύλην κινουμένη

Plutarchus Mor. 1101f ἐν πομπαῖς καὶ θυσίαις οὐ μόνον γέρων

καὶ γρήγυς, οὐδὲ πένης καὶ ἰδιώτης, ἀλλὰ καὶ παχυσα. κτλ. καὶ οἰκότριβες καὶ θῆτες ὑπὸ γήθους ἀναφέρονται (*exhilarantur*). *versum esse intellexit Musgravius Eurip. Iph. T. 198, Eupolideum Bergkii Mein. II 965, ὡς add. Fritzs. Fr. v. Eup. 18 'uti molitrix quae inter molendum saltat.'* — cf. Aristoph. fr. 63.

56

θερμολουσίαις ἀπαλοί, μαλθακεννίαις ἄβροί

Bekker. Anecd. 4 init. et 415, 27. Suidas ἀπαλοὶ θερμολουσίαις, ἄβροὶ μαλθακεννίαις· ἐπὶ τῶν ὑπὸ τροφῆς καὶ ἄβρότης διαφερόντων. (ἄβρόν δὲ σημαίνει τὸ τροφερόν add. Bekk. 4.) Gregor. Cypr. (post 1, 86 Mosq. p. 101 Leutsch.) Apostol. 3, 35. Append. prov. 1, 34 ἀπαλοὶ θερμολουσίαις· ἀντὶ τοῦ τροφηλοὶ καὶ τὴν σάρκα διαφερόντες. *transposuerunt, ut versus esset Eupolideus, Bergk. R. c. Att. 283 et Meinekius. θερμολουσίαισιν (tetr. troch.) Bothius. Plut. Mor. 789ef θερμολουτοῦσι καὶ καθεύδουσι μαλακώτερον.*

57

θυμελικὰν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν.

Hephaestio 13 p. 75 Gaisf. συντιθέασι δὲ καὶ ἑτέρω τρόπῳ τὸ (παιωνικόν) τετράμετρον, ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παύονας, εἶτα τελευταῖον τὸν κρητικόν κτλ. θυμελικὰν C. Schol. cod. S ἐν τῶν καλουμένων Δελφικῶν ἔστιν ἡ προκειμένη χορηγία, μὴ ἐχόντων τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ. 'his versibus chorus tragicum compellasse videtur de poesis principatu cum aemulis certantem'. Mein. Phrynichum significari posse monens.

58

Harpocration 86, 12 ὅτι ἐκαλοῦντό τινες καὶ Ἰππάρχιοι Ἐρμαῖ ἀπὸ Ἰππάρχου τοῦ Πεισιστράτου, εἴρηται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Schol. Demosth. 20, 112 Ἐρμαῖ Ἰππάρχιοι ἀπὸ Ἰππάρχου τοῦ Πεισιστράτου. *res ipsa notissima.*

59

Plutarchus Pericl. 13 οἱ κωμικοὶ πολλὴν ἀσέλγειαν αὐτοῦ (Περικλέους) κατεσκεδάσαν, εἰς τε τὴν Μενίππου γυναικὰ διαβάλλοντες, ἀνδρὸς φίλου καὶ ὑποστρατηγοῦντος, εἰς τε τὰς Πυριλάμπους ὀρνιθοτροφίας, ὃς ἑταῖρος ὢν Περικλέους αἰτίαν εἶχε ταῶνας ὑφιέναι ταῖς γυναιξίν αἷς ὃ Περικλῆς ἐπλησίαζε. fortasse idem *Menippus* Arist. Av. 1293. Plut. Mor. 812d Περικλῆς Μενίππῳ ἐχοῖτο πρὸς τὰς στρατηγίας. *de Pyrilampe, Demi patre, cf. Arist. Vesp. 98. Eupol. 213.*

60

Plutarchus Pericl. 16 init. τὴν δύναμιν αὐτοῦ . . . κακοήθως παρεμφαίνουσιν οἱ κωμικοί, Πεισιστρατίδας μὲν νέους τοὺς περὶ αὐτὸν ἐταίρους καλοῦντες, αὐτὸν δ' ἀπομόσαι μὴ τυραννῆσειν κελεύοντες, ὡς ἀσυμμέτρον πρὸς δημοκρατίαν καὶ βαρυντέρας (τῆς) περὶ αὐτὸν οὔσης ὑπεροχῆς.

61

βυρσόκαππον

τὸν Κλέωνα. Hesychius. βυρσοκνάφον Hemsterhusius et Ruhnkenius, βυρσόπαππον Pearson, βυρσοκάπηλον Dobraeus Advers. I 581.

62

προβατοκάπηλος

προβατοπάλης. ἐλέγετο δὲ Λυσικλῆς. Photius. cf. Arist. Eq. 132. 8. Schol. Eq. 762 Λυσικλῆς ὡς προβατοκάπηλος διεβέβλητο. cf. Plut. Per. 24. ex comoedia fluxit.

63

Plutarchus Pericl. 24 ἐν ταῖς κωμωδίαις Ὀμφάλῃ τε νέα καὶ Ἀγιάνειρα (ἢ Ἀσπασία) . . . προσαγορεύεται. cf. Cratin. 241.

64

Athenaeus 10, 415 d οἱ κωμωδιοποιοὶ Κλεώνυμον καὶ Πείσανδρον (εἰς πολυφαγίαν διαβεβλήκασιν). de Cleonymo nota res erat. Pisander, sive idem fuit quem Aristophanes (Pac. 395. Av. 1556. Lys. 490) et Eupolis (31) inrident sive alius, hic tantum modo propter voracitatem commemoratur.

65

Plutarchus Mor. 1142b καὶ ἄλλοι κωμωδιοποιοὶ (praeter Pherecratem et Aristophanem) ἔδειξαν τὴν ἀποπίαν τῶν μετὰ ταῦτα τὴν μουσικὴν κατακεκερματικῶτων.

66

Philostratus Vit. sophist. 1, 15, 2 καθάπτεται ἡ κωμωδία τοῦ Ἀντιφῶντος (τοῦ Ῥαμνουσίου) ὡς δεινοῦ τὰ δικανικὰ καὶ λόγους κατὰ τοῦ δικαίου ξυγκειμένους ἀποδιδόμενου πολλῶν χρημάτων αὐτοῖς μάλιστα τοῖς κινδυνεύουσιν. . . οὐκ ἀπεικὸς ἦν γενέσθαι καὶ τὸν Ἀντιφῶντα κωμωδίας λόγον αὐτὰ μάλιστα κωμωδούσης τὰ λόγον ἄξια. commemoratur Antiphon Arist. Vesp. 1270. 1301 (si is est Rhamnusius. cf. quae adnotantur ad Cratin. 201).

Plat. com. 103. eorum quae Philostratus narrat hodie nullum apud comicos vestigium.

67

Schol. Arist. Av. 281 Φιλοκλήης τραγωδίας ποιητής καὶ Φιλοπέιθους υἱὸς ἐξ Αἰσχύλου ἀδελφῆς. ὅσοι δὲ Ἀλμύλωνος αὐτὸν φασιν, ἐπιθετικῶς λέγουσι διὰ τὸ πικρὸν εἶναι. ἄλλη γὰρ ἡ πικρία. ad comoediam haec referenda esse vidit Herwerden. Nov. add. crit. 47.

68

Plutarch. Aristid. 5 (τῷ Καλλίᾳ) τις τῶν βαρβάρων . . . ἔδειξε πολὺ χρυσίον ἐν λάκκῳ τινὶ κατορωρυγμένον. ὁ δὲ Καλλίας τὸν μὲν χρυσὸν ἀνείλετο, τὸν δ' ἄνθρωπον ἀπέκτεινε. ἐκ τούτου φασὶ καὶ λακκοπλοῦτους ὑπὸ τῶν κωμικῶν τοὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας (αὐτοῦ) λέγεσθαι. Hesych. λακκόπλουτος· ὁ Καλλίας ὑπὸ τῶν κωμικῶν διὰ τὸ περιτυχεῖν χρυσῷ εἰς φρέαρ βεβλημένῳ. Apostol. 10, 43 λακκόπλουτος εἶ κατὰ τὸν Καλλίαν. fortasse ὡς λ. εἶ σὺ κατὰ τ. K.

69

Hesychius Δημοκαλλίας· τοὺς περὶ τὰ δημόσια ἀναστρέφοντας. Δημοκαλλίας, i. e. δημοσιπθήκους Mein.] δημοκαλλίας cod. δημοκόλακας Is. Voss. δημοσιπθήκους dixit Arist. Ran. 1085. Suidas Καλλίας. . . καὶ Καλλίου· πιθήκου. τὸν πιθήκον Καλλίαν προσηγόρευσαν. eadem Append. prov. 3, 40. Dinarch. fr. vi 2 οἱ τοὺς Καλλίας ἐν τοῖς οἴκοις τρέφοντες (τουτέστι πιθήκους Suid.).

70

Αἰσποδίας

ὄνομα κύριον. ἔνιοι δὲ τὸν Ἀλκμέωνα ὥθησαν λέγεσθαι, οἱ δὲ τὸν δρεπανώδεις πόδας ἔχοντα. Hesychius. Laespodias iste cruribus distortis insignis passim a comicis inridetur. hic tamen Alcmeon Laespodiae cognomine notatus significatur (cf. Apollod. com. 13, 16), quem eundem esse cum adversario Themistoclis censet Meinekius conl. Plut. Mor. 805 c. sed fuerunt plures illis temporibus Alcmeones.

71

Δημοκλεῖδαι

οἱ ξένοι καὶ μοιχοί, ἀπὸ Δημοκλείδου τοιοῦτου ὄντος. καθάπερ καὶ τοὺς ἡταιρηκότας Τιμάρχους ἔλεγον, τοὺς δὲ πονηροὺς Εὐρυβάτους, Κιλλικῶνας δὲ τοὺς προδότας. Hesychius. Suidas Δημοκλείδας· ξένους καὶ μοιχοὺς. τοιοῦτος ὁ Δημοκλῆς. Κιλλικῶνας etiam Suidas. Κιλλικῶνας Mein. sed illam formam probam esse contendit H. Iacobi

V CCCXXXVIII. Ἀπελλικῶντος semper Strabo. de *Democlide* vel *Democle* nihil aliunde compertum.

72

Μενωνίδαι

Hesychius, τῶν εὐσήμων, ἐκ Μενωνιδῶν. τινὲς δὲ φασὶ τὸν Μένωνα ἐξωστρακίσθαι. εὐσήμων Mein.] εὐφήμων. Μενωνιδῶν Mein.] Μένωνος ἰδίῳν. 'verba ἐκ Μενωνιδῶν poetae esse videntur, cuius locum interpretatur glossographus verbis Μενωνίδαι τῶν εὐσήμων, *Menonidae inlustribus gentibus adnumerandi.*' Mein. εὐήθων Bergk. Comment. crit. II viii, qui *Menonem* artificem, Phidiae accusatorem, significari censet.

73

Κήπιδος σκέλος

παροιμιῶδες ἦν κατὰ τὸ Πέρδικος σκέλος. Hesychius. *Cepis* Adimanti pater est Plat. Protag. 315 e.

74

Δούλωνα

τὸν μουσικὸν Φιλόξενον, ἐπειδὴ δοῦλος ἐγερόνει ὁ Φιλόξενος. ἦν δὲ τὸ γένος Κυθήριος. Hesychius. cf. Lobeck. Soph. Ai. p. 167. comoediae adscriptis Mein., atque antiquae magis convenire videtur quam novae. servum adpellabant, quia apud Dionysium tyrannum degebat. aliam causam indicat Suidas Φιλόξενος. . . ἀνδραποδισθέντων τῶν Κυθήρων ὑπὸ Λακεδαιμονίων (Ἀθηναίων Mein.) ἠγοράσθη ὑπὸ Ἀγεσίλου τινὸς καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐτρέφη. quae ad Ol. 88, 4 Meinekius, ad Ol. 90 referebat Reinesius. cf. Aristoph. fr. 641. 725. Antiphan. 209.

75

Δραχαρνεῦ

δρύνει Ἀχαρνεῦ ἀναίσθητε. ἐκωμωδοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. Etymolog. m. 288, 17 et Suidas (ubi perperam Δραχαρνεῦ). similiter Hesychius (δοκοῦσι γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς σκληροὶ τὴν γνώμην εἶναι καὶ ἄτεγκτοι). cf. Zonar. 569.

76

Hesychius Κλαζομένιοι· οὕτω (οὔτοι Mein.) κωμωδοῦνται. δοκοῦσι γὰρ ἐπικύπτοντες προστιλᾶν. et Κλαζομένιος· οὗτος Ἡρακλείδης ὁ Κλαζομένιος τε καὶ ὁ βαῦς (βαῦς Mein.) καλούμενος. Plato Ion. 541 d Φανοσθένη τὸν Ἄνδριον καὶ Ἡρακλείδην τὸν Κλαζο-

μένιον, οὗς ἤδε ἡ πόλις ξένους ὄντας ἐνδειξαμένους ὅτι ἄξιοι λόγου εἰσὶ καὶ εἰς στρατηγίας καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀρχὰς ἄγει. cf. Athen. 11, 506 a. Aelian. V. h. 14, 5. 'βαῦς, i. e. κύων.' Bergk. P. 1.² p. 1048. βαῦς quid sit nescire se fatetur Lobeck. Paralip. 91. ἐπικύπτοντες προστυλῶσιν ipsius poetae verba esse arbitratur Mein., cui οὔτος Ἡρ. simul indicium videtur hanc glossam ex scholiis veteris comici derivatam fuisse.

77

Διὶ Συνασίῳ

παραπεποιήται παρὰ τὸ συκοφαντεῖν. Hesychius. Eustathius 1572, 57 λέγεται καὶ ὁ Συνασίος Ζεὺς παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὁ καθάρσιος· τῇ γὰρ συνῆ ἔχρῶντο ἐν καθαρμοῖς. et ipse Hesych. Συνασίος Ζεὺς· ὁ καθάρσιος. τῇ γὰρ συνῆ ἔχρῶντο ἐν καθαρμοῖς. cf. Lobeck. Aglaoph. 703 n. g. — sine dubio poeta utraque significatione confusa comice luserat, veluti Διὶ Συνασίῳ (γὰρ εὐχεται θεῶν μόνῳ). cf. Cratin. 69.

78

λωπιστὸς ὁ Παλαμήδης

ἐκ τῆς τῶν ἱματίων ἐπιρῆψως. Hesychius. 'ridet opinor histrionem qui Palamedem λῶπει indutus inseite egerat.' Mein. cuius opinionis periculum non suscipio. — ἐπιρῆψως idem, sed retractavit sententiam V 120.

79

περισχαδόν

τὸν ὑποκρινόμενον τὸν Περσέα ὡς πτωχὸν καὶ φησίμορφον. ψιῶθιον, ἐν ᾧ περιειλοῦσι τὰς ἰσχάδας. Hesychius. 'apertum est risisse poetam histrionis, qui Persei partes actitaverat, paupertatem et macilentiam. legendum φθισίμορφον. sed περισχαδόν expedire non licuit.' Mein. cf. Nauck. Tr. gr. fr. p. 313.

80

αἰτῶμαι

αἰτῶμαι Hesychius. 'suspectum' M. Schmidt. minime. notatur Hyperbolus vel nescio quis eodem modo Atticum sermonem pervertens. cf. Plat. com. 168.

81

ἀναστῦψαι

Pollux 2, 176 τὸ ἀνασπάσαι τὸ αἰδοῖον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς ἀναστ. καλεῖται.

82

ἀποπαρδακᾶ

Hesychius τοῦτο εἴρηται παρὰ τὸ ἀποπαρδεῖν. ἀποπάρδακα (ab ἀποπάρδαξ) Mein.

83

ἀποφύλιον

Pollux 3, 56 τὸν δὲ τοιοῦτον (τὸν παρεγγεγραμμένον πόλιτην) καὶ ὑπόξυλον ἠνόμαζον οἱ νέοι κωμικοί. καὶ ὑπόχυτον δὲ οἱ παλαιότεροι τὸν κακῶς γεγυῖα, καὶ παρημπολημένον, ὡς ἀποφύλιον τὸν φυλὴν μὴ ἔχοντα.

84

ἀρχολίπαρος, ἀρχογλυπτάδης

Eustathius 211 init. παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἴητοσι καὶ ἀρχολίπαρος ὁ λιπαρῶν, φασίν, ἕνα ἀρχῆς τύχη. . . ὁ καὶ ἀρχογλυπτάδης, ἤγουν ὡσπερὲ γλύφων τὰς ἀρχάς. Etym. m. 151, 35 ἀρχογλυπτάδης ὁ ὡσπερὲ γλύφων τὰς ἀρχάς. cf. Arist. Ach. 595 sq. Lobeck. Soph. Ai. 880.

85

βλεπεδαίμων

Pollux 1, 21 κωμικὸν ὁ βλεπεδαίμων. Eustathius 206, 27 ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγῶς. Πανσανίας δὲ προστίθησι καὶ ὅτι τοὺς Σωκρατικούς οὕτως ἔλεγον. Hesych. βλεπεδαίμων· ὁ ὑπὸ νόσου κατεσκληκῶς καὶ κακόχρους ὑπὸ δαιμόνων. cf. Lobeck. Phryn. 768. *larvae similis*.

86

γλωττοκηλοκόμπης

Eustathius 1689, 41 ἐκ τοῦ κηλεῖν καὶ γλωττοκηλόμπης (sic) κωμικότερον παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ γλώτση κηλῶν καὶ κόμπους. γλωττοκηλοκόμπης Nauck. Philol. VI 425. nomen compositum antiquae comoediae.

87

διαπερδικίσαι

Hesychius et Etym. m. 269, 37 διαλινῆσαι καὶ διαφυγεῖν. διαλινῆσαι, *callide per laqueos effugere*, Mein.] διακαλῆσαι. διολισθησαι Hemsterh. ἐκπερδικίσαι est Arist. Av. 768, ubi cf. quae adnotavimus. ac διεκπερδικίσειν commemorat Suidas. est fortasse hoc quoque Aristophanis.

88

δορυφορήματα

καλεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα· ἃ συνεξέρχεται μὲν τοῖς κωμωδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται. Bachmann. Anecd. II 329, 7. Plut. Mor. 791e ὁ δέ, ὡσπερ ἐπὶ σκηνης δορυφορημα, ἦν ὄνομα βασιλέως καὶ πρόσωπον. ac sic etiam alibi. cf. Lucian. De conscr. hist. 4. Icarom. 9. Nigrin. 24. De paras. 59. Dial. mort. 6, 3.

89

ἐγκυσίχωλος

παρὰ τὸν κύσον, ὁ ἀπὸ τοῦ κύσου χωλός καὶ ἀπὸ τῆς κοτύλης. κύσον γὰρ εἰώθασιν οἱ κωμικοὶ καὶ τὸν πρωκτὸν καλεῖν, περὶ ὃν ἡ κοτύλη. Etymologic. m. 311, 44. Photius (Nauck. Philol. VI 424) κυσ[ιν]όχωλος καὶ ἐγκυσ[ιν]όχωλος· ὁ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν κύσον τόπου χωλός. Hesychius ἐγκυσίχωλος· ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ κύσου χωλός.

90

ἐνόρχην λαόν

Hesychius τὸν ἐπὶ ἧβης. indic. Nauck. fortasse λεόν. nam quomodo versui insertum fuerit ignoratur. cf. Arist. Lys. 661.

91

εὐπραξίαν

οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τοῦ ξ. Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ γ. Photius. cf. Philem. 163. Lobeck. Soph. Ai. 759.

92

θεάτρια

καὶ συνθεάτρια, ὡς ἡ παλαιὰ κωμωδία. Pollux 2, 56. cf. Aristoph. fr. 472.

93

κοινόφροσιν

ἄφροσιν. Hesychius. 'quod si non ex Amipsiae *Comno*, certe ex comico poeta' antiquae opinor comoediae 'petitum est'. Mein. I 202 n. 21. — κενεόφροσιν G. Dindf. in Thesauro. quod non necessarium. ad Theognidem certe (233. 847) vel [Pindarum] Nem. 11, 39 (29) glossa non pertinet.

94

ὄνοστύπαξ

[ὄνοστύπα.] διὰ μὲν τοῦ ὄνου τὸν μυλῶνα ὄνειδίζων, διὰ δὲ

τοῦ στυππακος, ὅτι στυππειοπώλης ἦν. Hesychius. Schol. Arist. Eq. 254 σκώπτει τὸν Εὐκράτην ὡς τοιαύτην τέχνην ἔχοντα. ἐν ἄλλοις γοῦν φανερώτερόν φησι 'καὶ σὺ κρηβιοπῶλα Εὐκράτης στυπάξ.' et 129 (Εὐκράτης) στυππαξ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ στυππειοπώλης εἶναι. cf. Aristoph. fr. 696. dubitari non potest quin apud Hesychium quoque *Eucrates* significetur.

95

πανδαισία

Harpocratio . . ἔστι μὲν τοῦνομα πολλάκις καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. πανδαισία δὲ ἔστι τὸ πάντα ἔχειν ἄφθονα καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ἐν τῇ δαιτί. Apostol. 3, 40 Ἀπίδων πανδαισία, i. e. convivia in Aegypto Apide reperto celebrata. ad comoediamne pertineant nescio.

96

παρημπολημένον

Pollux 3, 56. cf. 83. γάμους παρεμπολᾶν est Eurip. Med. 910.

97

πορνότριψ

Thomas Mag. 291, 15 R. πορνοκόπος Μένανδρος λέγει (1057), οἱ δ' ἀρχαῖοι πορνότριψ. ubi οἱ ἀρχαῖοι sunt poetae comoediae antiquae. πορνότριψ est etiam Bekker. Anecd. 12, 1.

98

σκηνοποιούς

τοὺς μηχανοποιούς ἢ παλαιὰ κωμῳδία ὠνόμαζεν. Pollux 7, 189. σκημικούς οἱ παλαιοὶ ὠνόμασαν C.

99

τυραννοδαίμονα

ἦν οὐκ ἂν τις τύραννον μόνον εἴποι, ἀλλὰ καὶ δαίμονα. Hesychius. 'Aspasiā dicere videtur.' Mein. cf. Cratin. 241. Eupol. 274.

100

ὕπόχυτον

Pollux 3, 56. cf. 83. metaphora a vino petita. cf. Phryn. 65.

101

φειδός

Eustathius 537, 39 παρὰ τὸ δέον ἀνελεύθερος, καὶ κατὰ πα-
Comici graeci, ed. Th. Kock, III.

λαιάν κωμωδίαν εἶπεῖν φειδός, ἤγουν φειδωλὸς δαπάνης. et 1828, 12 φειδός, ἤγουν φειδωλός.

102

φόρτακας

ἡ παλαιὰ κωμωδία τοῦς ἀχθοφοροῦντας ἐκ τοῦ ἐμπορίου καλεῖ. Pollux 7, 132.

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΩΜΩΙΔΙΑΣ

103

Numenius Euseb. Praep. evang. 14, 7 (1) περὶ Λακύνδου βούλομαι τι διηγῆσασθαι ἡδύ. ἦν μὲν δὴ Λακύνδης ὑπογλισχροτέρος καὶ τινα τρόπον ὁ λεγόμενος οικονομικὸς οὗτος, ὁ εὐδοκίμων παρὰ τοῖς πολλοῖς, αὐτὸς μὲν ἀνοιγνύς τὸ ταμιεῖον, αὐτὸς δ' ἀποκλείων. καὶ προηρῆτο δὲ ὦν ἐδεῖτο καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐποίει πάντα δι' αὐτουργίας, οὐ τί που αὐτάρκειαν ἐπαινῶν, οὐδ' ἄλλως πενία χρώμενος, οὐδ' ἀπορία δούλων, ᾧ γε ὑπῆρχον δοῦλοι ὅποσοι γούν· τὴν δὲ αἰτίαν ἔξεστιν εἰκάζειν. (2) ἐγὼ δὲ ὁ ὑπεσχόμεν τὸ ἡδὺ διηγῆσομαι. ταμιεύων γὰρ αὐτὸς ἐαυτῷ τὴν μὲν κλεῖδα περιφέρειν ἐφ' ἑαυτοῦ οὐκ ᾔετο δεῖν, ἀποκλείσας δὲ κατετίθει μὲν ταύτην εἷς τι κοῖλον γραμματεῖον· σημηγνάμενος δὲ δακτυλίῳ τὸν μὲν δακτύλιον κατέκλυε διὰ τοῦ κλεῖθρου ἕσω εἰς τὸν οἶκον μεθίεις, ὡσθ' (ὡς) ἕστερον, ἐπειδὴ πάλιν ἐλθὼν ἀνοίξειε τῇ κλείδι, δυνησόμενος ἀνελὼν τὸν δακτύλιον αὐθις μὲν ἀποκλείειν, εἶτα δὲ σημαίνεσθαι, εἶτα δ' ἀναβάλλειν ὀπίσω πάλιν ἕσω τὸν δακτύλιον διὰ τοῦ κλεῖθρου. (3) τοῦτο οὖν τὸ σοφὸν οἱ δοῦλοι κατανοήσαντες, ἐπειδὴ προῖτοι Λακύνδης εἰς περιπατον ἢ ὅποι ἄλλοσε, καὶ αὐτοὶ ἀνοίξαντες ἂν κἄπειτα, ὡς σφίσις ἦν θυμός, τὰ μὲν φραγόντες τὰ δ' ἐμπιόντες (δὲ πιόντες), ἄλλα δὲ ἀράμενοι ἐκ περιόδου ταῦτα ἐποιοῦν· ἀπέκλειον μὲν, ἐσημαίνοντο δὲ καὶ τὸν δακτύλιον πολλά γε αὐτοῦ καταγελάσαντες εἰς τὸν οἶκον διὰ τοῦ κλεῖθρου ἠφρίεσαν. (4) ὁ οὖν Λακύνδης πλήρη μὲν καταλιπὼν, κενὰ δὲ εὐρισκόμενος τὰ σκευή, ἀπορῶν τῷ γιγνομένῳ, ἐπειδὴ ἤκουσε φιλοσοφεῖσθαι παρὰ τῷ Ἀρκεσίλαῳ τὴν ἀκαταληψίαν, ᾔετο τοῦτο ἐκείνο αὐτῷ συμβαίνειν περὶ τὸ ταμιεῖον. ἀρξάμενός τε ἐνθεν ἐφιλοσόφει παρὰ τῷ Ἀρκεσίλαῳ, μηδὲν μῆτε ὁρᾶν μῆτε ἀκούειν ἑναργῆς (ἑναργ. οὐδὲν οὐτ' ἀκ. οὐθ' ὁρᾶν) ἢ ὑγιᾶς· καὶ ποτε ἐπισπασάμενος τῶν προσομιλούντων αὐτῷ τινα εἰς τὴν οἰκίαν ἰσχυρίζετο πρὸς αὐτὸν ὑπερφυῶς, ὡς ἐδόκει, τὴν ἐποχὴν καὶ ἔφη· τοῦτο μὲν ἀναμφίλεκτον

ἐγὼ σοι ἔχω φράσαι, αὐτὸς ἀπ' ἑμαυτοῦ μαθὼν, οὐκ ἄλλου πειραθείς. (5) κἄπειτα ἀρξάμενος περιηγεῖτο τὴν ὄλην τοῦ ταμείου συμβᾶσαν αὐτῷ πάθην. τί οὖν ἄν, εἶπεν, ἔτι Ζήνων λέγει πρὸς οὕτως ὁμολογουμένην διὰ πάντων φανεράν μοι ἐν τοιοῖσδε ἀκαταληψίαν; ὃς γὰρ ἀπέκλεισα μὲν ταῖς ἑμαυτοῦ χερσίν, αὐτὸς δὲ ἐσημηνάμην, αὐτὸς δὲ ἀφήκα μὲν εἴσω τὸν δακτύλιον, αὐτίς δ' ἐλθὼν ἀνοίξας τὸν μὲν δακτύλιον ὄρω ἔνδον, οὐ μέντοι καὶ τὰ ἄλλα, πῶς οὐ δικαίως ἀπιστοῦντως τοῖς πράγμασιν ἔξω; οὐ γὰρ τολμήσω εἰπεῖν ἔγωγε, ἐλθόντα τινὰ κλέψαι ταῦτα, ὑπάρχοντος ἔνδον τοῦ δακτύλου. (6) καὶ ὃς ἀκούων — ἦν γὰρ ὕβριστής — ἐκδεξάμενος τὸ πᾶν ὡς ἔσχεν ἀκοῦσαι, μόλις καὶ πρότερον ἑαυτοῦ | κρατῶν ἀπέρρηξε(ν) γέλωτα καὶ μάλα πλατύν, γελῶν τε ἔτι καὶ καυχᾶζων διήλεγχεν ἕκκα αὐτοῦ τὴν κενοδοξίαν. ὥστε ἔκτοτε Λακίδης ἀρξάμενος οὐκέτι μὲν τὸν δακτύλιον ἔσω ἐνέβαλλεν, οὐκέτι δὲ τοῦ ταμείου ἐχρητο ἀκαταληψία, ἀλλὰ κατελάμβανε τὰ ἀφειμένα καὶ μάτην ἐπεφιλοσοφῆκε. (7) οὐ μέντοι ἀλλὰ οἱ γε παῖδες φόρτακες ἦσαν καὶ οὐ θάτέρα ληπτοί, οἷοι δὲ οὗτοι οἱ κωμωδικοὶ οἰκέται (sic Hirzel. pro τε καὶ) Γέται καὶ Δᾶοι (sic Hirz. pro Λακοί) καὶ τῆς Λακικῆς (Ἀτικῆς Hirz.) λαλεῖν στωμυλήθρας κατεγλωττισμένοι. ἐπεὶ τε (εἴτε παρὰ Hirz.) τοῖς Στωϊκοῖς τὰ σοφίσματα ἤκουσαν εἴτε καὶ ἄλλως ἐκμαθόντες εὐθύ τοῦ τολμήματος ἤεσαν καὶ παρελύοντο τὴν σφραγίδα, καὶ τοτὲ μὲν ἑτέραν ἀντ' ἐκείνης ὑπετίθεισαν, τοτὲ δὲ οὐδὲ ἄλλην, διὰ τὸ οἶεσθαι ἐκείνῳ γε ἀκατάληπτα ἔσεσθαι, καὶ οὕτω καὶ ἄλλως. (8) ὁ δὲ εἰσελθὼν ἐσκοπεῖτο ἀσήμαντον δὲ τὸ γραμματεῖον θεωρῶν, ἢ σεσημασμένον μὲν, σφραγίδι δ' ἄλλῃ, ἠγανάκει τῶν δὲ σεσημάνθαι λεγόντων, αὐτοῖς γοῦν τὴν σφραγίδα ὄρασθαι τὴν αὐτήν, ἠκριβολογεῖτο ἄν καὶ ἀπεδείκνυε τῶν δ' ἠττωμένων τῇ ἀποδείξει καὶ φαιμένων, εἰ μὴ τι (μηκέτι Hirz.) ἔπεστιν ἢ σφραγίς, αὐτὸν ἴσως ἐπιλελησθαι καὶ μὴ σημῆνασθαι καὶ μὴν αὐτὸς γε ἔφη σημηνάμενος μνημονεύειν καὶ ἀπεδείκνυε καὶ περιῆει τῷ λόγῳ καὶ ἐδεινολογεῖτο πρὸς αὐτοὺς οἰόμενος παλῆσθαι καὶ προσώμνυεν. (9) οἱ δ' ὑπολαβόντες τὰς προσβολὰς ἐκέλευον αὐτοὶ γε ᾤοντο (fortasse ἠτιῶντο) ὑπ' αὐτοῦ παλῆσθαι· ἐπεὶ σοφῶ γε ὄντι δεδόχθαι τῷ Λακίδῃ εἶναι ἀδοξάστῳ, ὥστε καὶ ἀμνημονεύτῳ μνήμην γὰρ εἶναι δόξαν· ἔναγχος γοῦν τοῦ χρόνου ἔφασαν ἀκοῦσαι ταῦτα αὐτοῦ πρὸς τοὺς φίλους (λέγοντος add. Hirz.). (10) τοῦ δὲ ἀναστρέφοντος αὐτοῖς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ λέγοντος οὐκ Ἀκαδημαϊκά, αὐτοὶ φοιτῶντες εἰς Στωικῶν τινος τὰ λεκτέα ἑαυτοῖς ἀνεμάνθανον, κἀκεῖθεν ἀρξάμενοι ἀντεσοφίστενον καὶ ἦσαν ἀντίτεχνοι κλέπτει Ἀκαδημαϊκοί. ὁ δὲ στωικῶς (sic Hirz. pro στωικός) ἐνεκάλει· οἱ παῖδες δὲ τὰ ἐγκλήματα παρέλκον αὐτῷ ὑπὸ ἀκαταληψίας, οὐκ ἄνευ τωθασμῶν τινῶν. (11) διατριβαὶ οὖν ἦσαν πάντων (πάντ') ἐκεῖ καὶ λόγοι | καὶ ἀντιλογίαι, καὶ ἐν οὐδὲν ἐν τῷ μέσῳ κατελείπετο, οὐκ ἀγγεῖον, οὐ τῶν ἐν ἀγγελίῳ τιθεμένων, οὐχ ὅσα εἰς οἰκίας κατασκευῆν

ἄλλ' ἐστὶ συντελεῖ. (12) καὶ ὁ Λακύνθης τέως μὲν ἠπόρει, μήτε λυσιτελοῦσαν ἑαυτῷ θεωρῶν τὴν τοῖς ἑαυτοῦ δόγμασι βοήθειαν, εἴτε μὴ ἐξελέγχοι, πάντα ἀνατρέψασθαι ἑαυτῷ δοκῶν· πεσῶν (οὖν add. Hirz.) εἰς τὰ μύχανον τοὺς γείτονας ἐκεκράγει καὶ τοὺς θεοὺς· καὶ ἰὸν ἰὸν καὶ φεῦ φεῦ καὶ νῆ τοὺς θεοὺς καὶ νῆ τὰς θεάς, ἄλλαι τε ὄσαι ἐν ἀπιστίαις δεινολογουμένων εἰσὶν ἄτεχνοι πίστεις, ταῦτα πάντα ἐλέγετο βοῆ καὶ ἀξιοπιστία. (13) τελευτῶν δὲ ἐπειδὴ ἄδην (sic pro ἐπεὶ μάγην Diels) εἶχεν ἀντιλεγόμενος (sic pro ἀντιλεγόμενος Usener) ἐπὶ τῆς οἰκίας, αὐτὸς μὲν ἂν δῆπουθεν ἐστωικεύετο πρὸς τοὺς παῖδας, τῶν παιδῶν δὲ τὰ Ἀκαδημαϊκὰ ἰσχυριζομένων, ἵνα μηκέτι πράγματα ἔχοιεν (ἔχοι), οἰκουρὸς ἦν φίλος (?) τοῦ ταμείου προκαθήμενος. οὐδὲν δὲ εἰς οὐδὲν ὠφελῶν, ὑπιδόμενος οἷ τὸ σοφὸν αὐτῷ ἔρχεται ἀπεκαλύψατο. ἄλλως, ἔφη, ταῦτα, ὦ παῖδες, ἐν ταῖς διατριβαῖς λέγεται ἡμῖν, ἄλλως δὲ ζῶμεν.

sic Dindorfius: a quo ubicumque discessi, accurate notavi. eadem, sed multo brevius et ex parte tantum modo, Diogenes Laert. 4, 59. contineri hac narratione argumentum comoediae integrae, Nubium haud dissimilis, ad inrisionem philosophorum conscriptae saeculo a. Chr. tertio, indicavit R. Hirzelius Herm. XVIII 3 sq. *Lacydes* est Arcesilae Academici discipulus et successor. Diog. L. 4, 59. Plut. Mor. 63e. Cic. Acad. 2, 6, 16. paucissima versuum qui in Numenii verbis servati videntur vestigia diductis paullulum litteris indicavi; interdum ad restituendos numeros transpositione opus est. fragmenta huius comoediae sunt apud Numen. Euseb. Praep. ev. 14, 5, 14. de quibus infra.

104

ἐρημία μὲν ἐστὶ, κοῦκ ἀκούσεται
οὐδεὶς παρῶν μου τῶν λόγων ὧν ἂν λέγω.
ἐγὼ τὸν αἰῶν', ἄνδρες, ἐτεθνήκη πάλαι
ἄπανθ' ὃν ἔζην· τοῦτό μοι πιστεύετε.

- 5 παγγηγχοτοκαλον τὰ γαθόν, τὸ σεμνὸν ἦν,
τὸ κακόν· τοιοῦτον ἦν τί μου πάλαι σκότος
περὶ τὴν διάνοιαν, ὡς ἔοικε, κείμενον,
ὃ πάντ' ἐκρυπτε ταῦτα κηφάνιζέ μοι.
νῦν δ' ἐνθάδ' ἐλθῶν, ὥσπερ εἰς Ἀσκληπιοῦ
10 ἐγκατακλιθεῖς, ὡς ἴστε μετ' ὀλίγον χρόνον,
ἀναβεβίωκα· περιπατῶ, λαλῶ φρονῶν,
τὴν τηλικούτων καὶ τοιούτων ἡλιον
νυντοντον εὐρών, ἄνδρες, ἐν τῇ τήμερον.
ὕμᾶς ορωτο νυν νσιραι τὸν ἄερα,

15 τὴν ἀκρόπολι, τὸ θέατρον

.

. . . ἀρίστων φιλόσοφος μαθήματα.

Papyrus Didot. Aegypt. saec. a. Chr. secundi (Un papyrus inédit . . . par H. Weil. Paris. 1879). 3. αἰῶν' K. Mus. Rhen. XXXV 278] ΑΛΛΟΝ. ἐτεθνήκη K.] ΤΕΘΗΚΕΙ. ἐτεθνήκειν Cobet. Mnem. VIII 14. 4. ΑΠΑΝΤΑ. αἰῶν' Weil. ὄν' ἔξην K.] ΩΝΕΖΗ. Demosth. 24, 7 iam contulit Weil. πιστεύετε Buecheler. Mus. Rh. XXXV 278] ΠΙΣΤΕΥΕΤΑΙ. 5. tres litterae ΓΗΚ dubiae sunt. παρῆν τό τε καλόν Cobet. aliud aliquid desiderari docent v. 6. 7. fortasse ἄχνη τό καλόν μοι. ἦν in fine add. Buecheler. 10. ὡς ἴστε K.] ΩΝΙΚΘΕ. tennes cum adspiratis in hoc papyro saepissime commutantur. μετ' ὀλίγον K.] ΤΟ (macula) ΛΟΙΠΟΝ. 11. φρονῶν K.] ΦΡΟΝΩ. 12. ἡδονῶν K. 13. ξύνοικον K. in exitu CH. ΕΡΟΝ pap. at comicorum est τήμερον. 14. ἐρωτῶ K. NTN in pap. supra lineam positum. in NCIPAI latere videtur ὄρῳ. ἀέρα K.] ΑΡΑ. cf. Eurip. fr. 935 N. ὄρῳ τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα.

cf. Theognet. 1 et adesp. 1419. Mus. Rhen. XXXXIII 46. 7. obtrectator nescio quis philosophiae, adulescentulus ut videtur, qui antehac notiones morales temere contempserat, brevissimum tempus a magistro stoico institutus iam aliter philosophiam aestimat: et laetitiam suam, ne quis non initiatus audiat, solus cum spectatoribus (cf. 3 et 13 ἄνδρες) communicat. 5. facilius etiam videtur πάχνη, Theognet. 1, 3. sed cf. Leutsch. Append. prov. 1, 44. Hom. Il. 5, 499. 501. 4, 426. 11, 307. 15, 626. Od. 12, 238. Soph. OCol. 681. Arist. Vesp. 92. 10. spectatores qui eum in scholam intrantem viderant, ut in Nubibus Strepsiadem et Phidippidem, testes esse vult quam brevi tempore ab errore sit reductus. 13. ἐν τῇ τήμερον alibi me legere non memini.

105

.

ἄνθρωπος οἶνον, αὐτὸ τοῦτ' ἐκπλήτ . .

ἔργωγε, ὑπὲρ τοῦ μεθύσκεσθ' οὐ λέγω.

ἀπιστία γάρ ἐσθ' ὅμοιον τοῦτό γε,

εἰ καὶ βιάζεται κοτύλην τις τοὺς βο .

5 ὠνούμενος πίνειν ἑαυτόν. τοῦτ' ε .

προσέμενον· οὔτος ἐμπροσθεν διασ . . ,

τὸν ἔρωτα· τί δ' ἐμοὶ τοῦτο; πάλιν οἰμῶ . .

προϊκα δὲ λαβῶν τάλαντα τέτταρ' ἄργυ .

οὐ τῆς γυναικὸς νενόμιχ' αὐτὸν οἰκέ .

- 10 ἀπόκοιτός ἐστι, πορνοβοσκῶ δῶδεκα
 τῆς ἡμέρας δραχμὰς δίδωσι. Β. δῶδεκα
 τακ . . βως οὔτοσι τὰ πράγματα
 σ δια . ροφήν ἀνδρὶ καὶ πρὸς ἡμερ .
 ελ . . ισται δὺ' ὀβολοὺς τῆς ἡμέρας
- 15 ντ . . γωπεινωτιπτι ποτε
 σ . . προσμενειχαιρω
 γλυκντατεοτης τηρ
 ονωσαθλιοστισ
 τρισκακοδ

Fragmentum a Tischendorffio inventum, editum a Cobeto Mnem. nov. IIII 286. 2. ΜΕΘΥΣΚΕΘ cod. Tisch. corr. Cob. 9. Υ cod., οὐ Cob. in νενομίχ αυτον apostr. et spir. post add. teste Tisch. 10. πορνοβοσκῶι Gomperz. Herm. XI 509] πορνοβοσκοῦ. ΔΩΔΕΚ cod. Tisch. δῶδεκα Cob.

ante v. 1. Cobetus supplet ὅτι μὲν τοσοῦτον ἐκπέπων' ἄνευ κακοῦ | ἄνθρ. κτλ. sed verborum continuatio talem fere sententiae conformationem requirit: εἰ καὶ τοσοῦτον ἂν ἀκρατής τις ἐκπύη | ἄνθρ. κτλ. 1. ἐκπλήττομαι Cobet. 2. ἔγωγ' et μὴ μεθύσεισθ' Cob. versus nondum persanatus videtur. 3. ἀπιστία Gomperz. 508. recte ἀπληστία Wilamowitz. 4. τοὺς βόας Cob., praeter comicorum consuetudinem. 5. ὠνούμενος] an μιμούμενος? τοῦτ' ἐγὼ Cob. 6. διασκηδᾶ Cob., coniectura nequaquam certa. 7. οἰμῶξομαι Cob. 8. ἀργύρου Cob. 9. οἰκέτην Cob. 11. 12. δῶδεκα | δραχμὰς; K. Mus. Rhen. XXXII 112. 3. 12. ἐπίστατ' ἀκριβῶς E. Hiller. Fleckeis. ann. CXV 339. 40. at δῶδεκα v. 11 per se solum stare non poterit. 13. εἰς διατροφήν Cob. εἰ πρὸς διατρ. Gomperz. 509. καὶ πρὸς δ. E. Hiller. 340. 14. init. πόνον suppl. Gomp. deinde λελόγισται Cob. 13—15 οἶδ' (i. e. οὔτοσι ἀκριβῶς τὰ πρ. οἶδεν) εἰς δ. et καὶ πρὸς ἡμέρας | χρείας νενομίσται δὺ' ὀβ. τῆς ἡμέρας | ἀρκεῖν. K. 15. τελεῖν; τί ἐγὼ πεινῶντι δὴ πτισάνην ποτὲ | ἔδωχ' Gomperz., coniectura prorsus incerta. 17. γλυκύταθ' ὁ τῆς νύμφης πατήρ K.

magnopere de hoc fragmento dissentiunt homines docti. vernam et nutricem conloqui, tertiam autem personam (dominum) v. 5. 6 dicere τοῦτ' ἐγὼ προσέμενον Gomperzianus censet 510. 11. prorsus aliter E. Hiller. 339. 40. cf. etiam quae nos disputavimus in Mus. Rhen. v. 8 aliam personam loqui arbitratur Cobet. — 10. ἀπόκοιτος, ut Lucian. Dial. deor. 10, 2. cf. Cobet. 288. 14. ὀβολῶν τεττάρων opus rusticum facit Luciani Timon 6.

Menandro tribuit Cobetus. sed cum quod se demonstraturum esse promisit non demonstraverit, tutius erat inter adespota recipere. cf. quae adnotavimus ad Menand. 530.

106. 107

ὁ Μνησίθεος δ' ἔφη τὸν οἶνον τοὺς θεοὺς
 θνητοῖς καταδείξει τοῖς μὲν ὀρθῶς χρωμένους
 ἀγαθὸν μέγιστον, τοῖς δ' ἀτάκτως τοῦμπαλιν·
 τροφήν τε γὰρ δίδωσι τοῖς εὖ χρωμένους,
 5 ἰσχύν τε ταῖς ψυχαῖσι καὶ τοῖς σώμασιν·
 εἰς τὴν ἰατρικὴν τε χρησιμώτατον·
 καὶ τοῖς ποτοῖς γὰρ φαρμάκοις κεράννυται,
 καὶ τοῖσιν ἔλκωθεισιν ὠφελίαν ἔχει·
 ἐν ταῖς συνουσίαις τε ταῖς καθ' ἡμέραν
 10 τοῖς μὲν μέτριον πίνουσι καὶ κεκραμένον
 εὐθυμίαν, ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς, ὕβριν,
 ἂν ἴσον ἴσῳ δὲ προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ,
 ἐὰν δ' ἄκρατον, παράλυσιν τῶν σωμάτων.

Athenaeus 2, 36a Μνησίθεος δὲ — σωμάτων. διὸ καὶ καλεῖσθαι τὸν Διόνυσον πανταχοῦ ἰατρόν· ἢ δὲ Πυθία εἰρηκέ τισι Διόνυσον ὑγιατὴν καλεῖν. idem 1, 22e Μνησίθεος ὁ Ἀθηναῖος Διόνυσον ἰατρόν φησι τὴν Πυθίαν χρῆσαι τιμᾶν Ἀθηναίοις. v. 11 sq. Eustathius 1624, 34 λέγει (ὁ Ἀθηναῖος) ὅτι ἐὰν ὑπερβάλῃς μὲν τὸν ἐν τῷ κράματι δηλαδὴ οἶνον, εἰς ὕβριν φέρει· ἐὰν δὲ ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ· ἂν δ' ἄκρατον, παράλυσιν σωμάτων. διὸ στοχαστέον τοῦ συμμέτρον. οὕτω γὰρ ἂν μὴ βλαπτομένου τοῦ πίνοντος καλῶς ἂν ὁ Διόνυσος καλοῖτο ἰατρός, ἔτι δὲ καὶ ὑγιατὴς αἵτιος, καθότι καὶ ἡ Πυθία εἰρηκέ τισι Διόνυσον ὑγιατὴν καλεῖν, ὅπερ ἐστὶν αἰνίγμα τοῦ τὸν οἶνον ὑγιαστικὸν εἶναι.

1. ὁ add. et Μνησίθεος δ' ἔφη poetae adiecit Mein. 2. γρ. θνητῶν E. 4. τοῖς εὖ Mein. Anal. Ath. 17] τοῖς BE. 8. ὠφελίαν Dindf.] ὠφέλειαν CE. 11. εὐθυμίαν Iacobs. Animadv. Anthol. gr. I 327] εὐθυμίαν φέρει. ὑπερβαλεῖς superscr. η E. εἰς ὕβριν CE. ἂν ἴσον ἴσῳ δὲ Nauck. Obs. crit. 36] ἐὰν δ' ἴσον ἴσῳ, contra comicorum consuetudinem, qui semper ἴσον ἴσῳ, numquam ἰσόν ἴσῳ. praeterea Nauckius ἂν ἴσον ἴσῳ δέ, παράλ. τῶν σωμ., ἐὰν δ' ἄκρατον προσφ., μανίαν ποιεῖ. 12. προσφέρει superscr. η E. προσφέρει est 2. pers. sing. med. 13. ἐὰν Brunck.] ἂν. — quae post v. 13 in cod. adduntur alii poetae (διὸ — πανταχοῦ | ἰατρόν — Πυθία | εἰρηκε κτλ.) tribuit Dindorfius, Athenaei verba esse censet Meinekius. in his pro πανταχοῦ πολλαχοῦ Mein. Anal. Ath. 108. mihi Eustathii praesertim verba consideranti dubium non est quin haec quoque poetae alicuius sint, sive eiusdem (ita tamen ut post v. 13 excidisse quaedam statuam) sive alterius. scribendum autem videtur

διὸ καὶ καλοῦσι τὸν Διόνυσον πολλαγοῦ
 15 ἱατρόν, ὡς ἂν τῆς ὑγείας αἴτιον·
 καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι γοῦν ἡ Πνθία
 ἔχρησε τιμᾶν ὡς ὑγιαστὴν τὸν θεόν.

ita enim, non ὑγιάτην, quod quomodo formatum sit nescio, scribendum videtur, siquidem ὑγιάζειν sanare apud scriptores posteriores haud raro reperitur. Alexidis esse eclogam (propter Alexid. 216, ubi cf. quae adnotavimus) sententia fuit Schweighauseri, quem secutus est Cobetus Mnem. nov. XII 447. 8. ceterum cf. Varron. Sat. Menipp. 96, 1 p. 236 Oehler.

108. 109

ἐγὼ γεωργῶ τὸν ἀγρόν, οὐχ ὅπως τρέφῃ
 αὐτός με, παρ' ἐμοῦ δ' ἵνα τροφήν προσλαμβάνῃ.
 σπάτω γὰρ αὐτὸς ἐπιμελῶς σπείρω τ' αἰεί,
 καὶ πάντα ποιῶ πρὸς τὸ δοῦς τι καὶ λαβεῖν·
 5 ὁ δὲ λαμβάνει μὲν, ἀποδίδωσι δ' οὐδὲ ἔν.

ἀποστειρητὴν ἔλαθον ἀγοράσας ἀγρόν.
 ἔσπειρα μὲν κριθῶν μεδίμνους εἴκοσιν·
 τούτων δ' ἀπέδωκεν οὐδ' ὄλους τρισκαίδεκα,
 οἱ δ' ἔπτ' ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσάν μοι δοκῶ·
 10 τὸ τῶν γυναικῶν ῥῆμα διατηρεῖ μόνον
 ὄνησιφόρα γένοιτο· τοῦτο γίνεται.
 ὃ γὰρ φέρει νῦν οὗτος, εἷς ὕνος φέρει.

Stobaeus Floril. 57, 7 κωμικοῦ ποιητοῦ A. dispescuit (post v. 5) quae apud Stobaeum coniuncta sunt Mein. attamen non multa videntur excidisse. 1. ἐγὼ γεωργῶ Dobr. Porson. Aristoph. p. 66] ἔγωγ' (ἔγωγε Trinc.) ὄρῳ. ὅπως] ἵνα A. 3. σπείρω Trinc. 4. δοῦς τι K.] δοῦναι. 5. οὐδέν A. 7. κριθὴν A. κριθῆς Mein. V 122. 8. δ' add. Mein. Stob. II xxix. 9. Θήβαις A. μοι δοκῶ, quod facile est commutare in μοι δοκεῖν, firmatur eis quae adnotavimus ad Clearch. 5. 10. τὸ τι A. ῥῆμα Dobr.] σχῆμα. σῆμα Vindob. 11. ὄνησιφόρα Vind.] ὄνησιφόρους 'ut videtur A' (per compendium). Gaisford.

4. operam do ut postquam dedi etiam aliquid recipiam. cf. Epicharm. versus ἃ δὲ χεῖρ τὰν χεῖρα νίξει· δός τι κἄν τι λαμβάνοις. sic Ritschl. Opusc. I 720. καὶ λάβοις τί κα Ahrens Dial. dor. 456. καὶ τι δοῦς λαβέ Schneidewin. 8. de forma τρισκαίδεκα cf. quae adnotavimus ad Arist. Ran. 50. nescio tamen an melius scribatur τρεῖς καὶ δέκα. 9. i. e. septem modii illi, quos de viginti sibi

creditis ager mihi debebat tredecim tantummodo redditis, *illuc iverunt unde non magis redibunt quam septem duces a Thebis.* 10. τὸ τῶν γ. ἔφημα, 'nimirum ipsum illud quod sequitur ὀνησιφόρα γένοιτο, quod mulieres religiosas in ore gerebant.' Mein. Stob. II xxix. Photius et Hesych. ὀνησιφόρος· ὠφέλιαν φέρων. Hesych. ὀνησιφόρων· τὰ ὠφέλιμα φερόντων. cf. Alexid. 195, 5. inprobat vocem Pollux 5, 136 τὸ γὰρ ὀνησιφόρον μοχθηρόν. 12. 'iocum captat ex ridicula etymologia, quasi ὀνησιφόρα sint quae ὄνος φέρειν possit'. Bentl.

110

τὸν νομοθέτην φασὶν Χαρώνδαν ἔν τι
νομοθεσία τά τ' ἄλλα καὶ ταυτὶ λέγειν·
ὁ παισὶν αὐτοῦ μητριᾶν ἐπεισάγων
μήτ' εὐδοκιμείσθω μήτε μετεχέτω λόγῳ
5 παρὰ τοῖς πολίταις, ὡς ἐπέισακτον κακὸν
κατὰ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων πεπορισμένος.
εἴτ' ἐπέτυχες γὰρ, φησί, γήμας τὸ πρότερον,
εὐήμερῶν κατάπανσον, εἴτ' οὐκ ἐπέτυχες,
μανικὸν τὸ πείραν δευτέρας λαβεῖν πάλιν.

Diodorus Sic. 12, 14 (ποιηταὶ) μεμαρτυρήκασι. . . τὸν περὶ τῆς μητριᾶς τεθέντα (νόμον) ἔν τούτοις κτλ. idem 12, 12 τοῖς μητριᾶν ἐπαγομένοις κατὰ τῶν ἰδίων τέκνων ἔθηκε (Χαρώνδας) πρόστιμον τὸ μὴ γενέσθαι συμβούλους τούτους τῇ πατρίδι, νομίζων τοὺς κακῶς περὶ τῶν ἰδίων τέκνων βουλευσαμένους καὶ συμβούλους κακοῦς ἔσεσθαι τῇ πατρίδι· ἔφη γὰρ τοὺς μὲν πρῶτον γήμαντας καὶ ἐπιτυχόντας δεῖν εὐήμεροῦντας καταπαύειν, τοὺς δὲ ἀποτυχόντας τῷ γάμῳ καὶ πάλιν ἔν τοῖς αὐτοῖς ἀμαρτάνοντας ἄφρονας δεῖν ὑπολαμβάνεσθαι. — 2. ταυτὶ Bentl.] ταῦτα. 3. ὁ παισὶ μητριᾶν ἐπεισάγων ἀνὴρ G. Herm. ac sane μητριᾶν paullo insolentius quam alia id genus. fortasse ὁ π. μητρ. ἑαυτοῦ 'πεισάγων. 4. εὐδοκιμείτω Herwerd. Anal. crit. 35. atque est sane εὐδοκιμείσθαι posteriorum. 6. πραγμάτων] fortasse θρεμμάτων, quod nomen aliquotiens in comoediis exstat, vel σπερμάτων. 9. πείραν Bentl.] πείρας. quae v. 7. 8 vulgantur Diodori verbis satis contra hominum doctorum opiniones firmantur.

111

Clemens Alex. Paedag. 2, 1, 3 κάμοι μὲν ἔλεος ὑπεῖσι τῆς νόσου (peregrinorum ciborum cupiditatem dicit), οἱ δ' ἐξυμνεῖν οὐκ αἰσχύνονται τὰς σφετέρας ἠδυναιθείας τὰς ἔν τῷ πορθιμῷ τῷ

Σικελικῶ μυραίνας πολυπραγμονοῦντες καὶ τὰς ἐγγέλεις τὰς Μαϊανδρίους καὶ τοὺς ἐν Μήλῳ ἐρίφους καὶ τοὺς ἐν Σκιαῶν κεστρεῖς καὶ τὰς Πελωρίδας κόγχας καὶ τὰ ὄστρεα τὰ Ἀβυθηνά, οὐ παραλείποντες δὲ τὰς ἐν Λιπάρα μαινίδας οὐδὲ τὴν γογγύλην τὴν Μαντινικὴν, ἀλλ' οὐδὲ τὰ παρὰ τοῖς Ἀσκραίοις τεῦτλα, κτένας τε ἐκζητοῦσιν Μηθυμναίους καὶ ψήττας Ἀττικὰς καὶ τὰς Λαφυλοὺς κίχλας Χελιδονίους τε ἰσχάδας, δι' ἃς εἰς Ἑλλάδα πενταποσίαις ἅμα μυριάσιν ὁ καποδαίμων ἐστέλλετο Πέρσης. ὄρνεις ἐπὶ τούτοις συνωνοῦνται τοὺς ἀπὸ Φάσιδος, ἀτταγᾶς Αἰγυπτίους, Μῆδον ταῶνα. ταῦτα τοῖς ἠδύσμασιν ἐξαλλάσσοντες οἱ γαστριμαργοὶ τοῖς ὄψοις ἐπικεχῆνασιν, ὅσα τε γῆδ' ὄντων πόπτου τε βένθη καὶ ἀέρος ἀμέτρητον εὖρος ἐπέρπει τῇ αὐτῶν ἐμποριζόμενοι λαιμαργία. codicum varietates, quoniam nos non Clementem edimus, cf. apud Dindorfium. — haec ex vetustiore aliquo scriptore desumpta esse iam Potterus coniecerat, ex comoedia derivata videri monuit L. Friedlaenderus in Ind. Regiomont. hib. 1869/70, non congruere cum indice Varroniano apud Gell. 6(7), 16, neque cum Antiphanis fr. 193 (vel 236), neque cum Archestrato (Athen. 3, 92d) recte animadvertens. in trimetros redigebat Lehrsius (ap. Friedl.), non omnia feliciter. verum non ex una fabula, sed ex pluribus haec consuta ideoque inritum esse pristinae formae restituendae laborem alia quaedam videntur testimonia docere. Athen. 1, 4c πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι διὰ στόματος εἶχον τὰς ἐν τῷ Σικελικῷ μυραίνας, τὰς πλωτὰς ἐγγέλεις, τῶν Παχυρικῶν θύννων τὰς ἠτριαίας, τοὺς ἐν Μήλῳ ἐρίφους, τοὺς ἐν Συμαῶν (Σκιάδῳ Gesner.) κεστρεῖας καὶ τῶν ἀδόξων (ut mendosum notat C) δὲ τὰς Πελωρίδας κόγχας, τὰς ἐν Λιπάρας μαινίδας, τὴν Μαντινικὴν γογγυλίδα, τὰς ἐκ Θηβῶν βουναδάδας καὶ τὰ παρ' Ἀσκραίοις τεῦτλα. Pollux 6, 63 ἰστίον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὐδοκίμων μύραινα ἐκ πορθμοῦ καὶ μύραινα Ταρτησσία, καὶ θύννος Τύριος καὶ κεστρεὺς ἐκ Σκιάδου καὶ ἐρίφος ἐκ Μήλου, καὶ κόγχαι Πελωριναί, ὅθεν ἴσως καὶ αἱ νῦν καλούμεναι Πελωρίδες ὀνομάσθησαν, τεῦτλον ἐξ Ἀσκρας (sic), μαινίδες ἐκ Λιπάρας, γογγύλαι ἐκ Μαντινείας, Μηθυμναῖοι κτένες, γαλεὸς ἐκ Ῥόδου, ψήτται ἐξ Ἐλευσίνος, ἀφύαι Φαληρικαί, τριγλαὶ Αἰξωνικαί, ἐγγέλεις ἐκ Βοιωτίας αἱ Κοπᾶδες, ὡς ἐκ Σικελίας αἱ πλωταί, καὶ Θασία ἄλλη καὶ Θάσια ἄλλαι ἄφαι καὶ τυρὸς Κύθνιός τε καὶ Σικελικός, καὶ ἄλλες Τραγασαῖοι. addo vinorum indicem apud Clementem Paed. 2, 2, 30 πλάδωσής ὀρέξεως. . αἱ διαπόντιοι οἰνηγία, παραφρονούσης καὶ πρὸ τῆς μέθης περὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς. Θασίος τε γὰρ ὁ εὐώδης καὶ ὁ εὐπνους Λέσβιος καὶ Κρής τις γλυκὺς καὶ Συρακούσιος ἠδὺς καὶ Μενδήσιος τις Αἰγύπτιος καὶ ὁ νησιώτης Νάξιος καὶ ἀνθοσμίας τις ἄλλος τῆς Ἰταλῶν γῆς, πολλὰ ταῦτα ὀνόματα, σώφρονι συμπότη οἶνος εἰς. nec denique neglegendus Lucianus Navig. 23 τὰριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον ἐξ Ἰβηρίας καὶ τοῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον (fortasse ἡμεδαπὸν) τὸ ἄπυρον καὶ ὄφα

πανταχόθεν και σύες και λαγῶ, και ὅσα πτηνά, ὄρνεις ἐκ Φάσιδος και ταῶς ἐξ Ἰνδίας και ἀλεκτροῶν ὁ Νομαδικός. inter haec ut per multa comoediae speciem referre concedam, ita omnia inde fluxisse haud adfirmaverim, siquidem in haud paucis manifesta elegiaci metri vestigia adparent. — de *ficibus chelidonis* cf. quae adnotavimus ad Epigen. 1. Pollux 6, 81 ἰσχάδες χελιδόνιοι αἱ Ἀττικάι. Athen. 14, 652f χελιδονίας. τὰς ἐρυθρομελαίνας ἰσχάδας. Athenaei et Pollucis anguillae *πλαταί* inlustrantur Varronis loco Macrob. Sat. 2, 12 in *Sicilia manu capi muracenas flutas*, quod haec in summa aqua prae pinguedine flutent. cf. Colum. R. r. 8, 17, 8.

112

Themistius Or. 21, 262c οἶα δὲ λέγει ὁ μάγειρος ὁ κομφαδικός, οὐδὲ ἐκεῖνα πάνυ ἐλυσσιτέλει πυνθανομένω, ἀλλ' ἐπέτριβε τοὺς δαιτυμόνας ἐξαλλάττων τὰ ἡδύσματα. ἀλλ' οὐκ ἐνταῦθα Καρίωνος τὸ κακὸν τὸ μέγα, ὅτι μοχθηρὰ ἡ τέχνη αὐτοῦ και ἀλλόκοτος, ἀλλ' ὅτι πονηρὸν ἀνθρώπιον ἦν και οὐκ ἐπὶ τῷ ἔργῳ (ἐπὶ οὐκ ἔργῳ ed. Paris.) εἰς τὰς οἰκίας παρερχόμενον, ἀλλ' ἵνα λαλήσῃ και ψιθυρίσῃ και διαβάλῃ και ἐξενέγκῃ οὐχ ὅσα μάγειρον εἰκὸς μαστιγῶν, ὅς δικαίως ἐκρέματο ἂν οὕτω τύχῃ, διὰ τὴν χρηστὴν φιλομάθειαν, ἐν τῇ σπυρίδι. ἀλλὰ και τὰ ἀπόρητα τῆς οἰκίας, οὐδ' ὅσα ἀκήκοε μόνον, ἀλλὰ πολλὴ ἡ προσθήκη και ἡ τῶν κακῶν ἐποικοδόμησις. ἀλλ' ὧ μοχθηρὸς και ἀπόπληκτε Καρίων, ἀκήκοας ὅτι ὁ δεῖνα λιβανωτοῖς τοῖς θεοῖς ἔθυσε· λέγε οὖν ὅτι λιβανωτοῦ. μόνον γὰρ τοῦτο ἀκήκοας· και μὴ ὅτι παμμέλανας ταύρους, μηδὲ ὅτι κριοὺς ἐκτομίας. σὺ δὲ και εἰδῶλα καταλέγεις, ὅσα ἐκίνησε τὸν Πλούτωνα (Πλάτωνα ed. Par.) γοητεύσας· ἔπειτα ἂν μὲν ἀγαθὸν πύθῃ, στεγανὸς εἶ και Ἀρσεοπαρίτου σιωπηλότερος· ἐὰν δὲ τινος κακοῦ ἐπιλάβῃ, Ἰλιάδα ἐξ αὐτοῦ ποιεῖς και Ὀδύσειαν, πολλὰ οὐτ' αὐτὸς ἀκούσας οὔτε παρακούσας, ἀλλ' αὐτὸς τεκῶν και αὐτὸς ὑφήνας. ἔπειτα ἄχθει δῆθεν πρὸς τὸν εἰπόντα, κακοδαίμονά τε και θεοῖς ἐχθρὸν ὀνομάζων και ἀπιστεῖν προσποιεῖ και ἀγανακτεῖς και σχετιλιάζεις. ὅμως δὲ τὰ μὲν ἄπιστα και σχέτλια και ὀργῆς ἄξια λέγεις τε και ἐκτραγωδεῖς και ἐμπύμπλης αὐτῶν μονονουχὶ τοὺς νευρορράφους και τοὺς βαλανέας· τὸν δὲ κακοδαίμονα ἐκεῖνον και θεοῖς ἐχθρὸν, ὧ πάνυ χαλεπαίνεις και πρὸς ὃν πάνυ ἀγανακτεῖς, ἐὰν τις πυνθάνηται και ἐκλιπαρῇ, ἦττον ἂν εἰς φῶς ἀνάγῃς ἢ τὴν μητέρα Πριάμου, ὅτι οἶμαι αὐτὸς ἐκεῖνος ὑπάρχεις, αὐτὸς ὁ ποιητῆς και ὑποκριτῆς τῶν δραμάτων. verba λιβανωτοῖς τοῖς θεοῖς corrupta videntur. αὐτὸς τε τεκῶν και ὑφήνας (fort. αὐτὸς πλέξας, αὐτὸς ὑφήνας) ex poeta aliquo fluxisse monuit Meinekus. neque minus μονονουχὶ τοὺς νευρορράφους | και τοὺς βαλανέας. . . ἦττον ἂν | εἰς φῶς ἀνάγῃς ἂν ἢ Πριάμου τὴν μητέρα. . . αὐτὸς ποιητῆς χυποκριτῆς τῶν δραμάτων ex comoedia excerpta, cetera

vero ita inmutata sunt, ut argumentum tantum modo scaenae narretur, non verba serventur.

113

Plutarchus Mor. 615d ἐστιῶν (τις) πλείονας ἕκαστον ἐκέλευε τῶν εἰσιόντων ὅποι βούλεται παρεμβάλλειν καὶ κατακλίνεσθαι, διὰ τὸ καὶ ξένους καὶ πολίτας καὶ συνήθεις καὶ οἰκείους καὶ ὄλως παντοδαποὺς τοὺς κεκλημένους εἶναι. (2) πολλῶν οὖν ἤδη παρόντων, ξένος τις ὥσπερ εὐπάρυφος ἐκ κωμωδίας, ἐσθῆτί τε περιττῇ καὶ ἀκολουθία παιδῶν ὑποσολικότερος, ἤκειν ἄχρι τῶν θυρῶν τοῦ ἀνδρώνος καὶ κύκλω ταῖς ὕψεσιν ἐπελθὼν τοὺς κατακειμένους οὐκ ἠθέλησεν εἰσελθεῖν, ἀλλ' ὄψετο ἀπιῶν καὶ πολλῶν μεταθεόντων οὐκ ἔφη τὸν ἄξιον ἑαυτοῦ τόπον ὄρᾶν λειπόμενον. (3) ἐκεῖνον μὲν οὖν πολλῶ γέλωτι χαίροντας, εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων ἐκέλευον οἱ κατακειμένοι· καὶ γὰρ ἦσαν πολλοὶ μετρίως ὑποπεπωκότες. videtur tota comoediae scaena vel narratio adumbrari. Pollux 7, 46 εἶδη ἐσθῆτων . . . ἢ παραπόρφυρος ἢ ὡς ἢ νέα κωμωδία εὐπάρυφος. cf. Nicostr 9. nec desunt versuum vestigia: ὕψει δ' ἐπελθὼν τοὺς κατακειμένους κύκλω . . . οὐκ ἔφη | τὸν ἄξιον αὐτοῦ τόπον ὄρᾶν (λελειμμένον) . . . χαίροντες, εὐφημοῦντες ἐκπέμπειν δόμων | ἐκέλευον . . . πολλοὶ μετρίως γὰρ ἦσαν ὑποπεπωκότες.

114

- A. πῶς εἶσιν οἱ πυροί
 B. τί δέ σοι μέλει τούτ'; A. οὐδέν
 εἰς τὴν ἀλήθειαν καταχρησ
 ἂν τίμιος, δακέτω σ' ὑπερ ε
 5 πένητος· αἰσθοῦσαν τὸν ὄντα
 ἄνθρωπον· ἄνθρωπον δὲ κα
 ἵνα μὴ 'πιθυμῆς τῶν ὑπερ

Fragmentum a Tischendorffio inventum, a Cobeto cum fr. Menandr. 530 editum Mnem. nov. III 285 sq. 2. ΤΟΥΤΟΟΥΤΘΕΝ Tisch. 4. ΤΕΙΜΙΟΣ et ΣΕΪΠΕΡΕ Tisch. 7. ΕΠΙΘΤΜΗΙΣ et ΤΙΠΕΡ Tisch. 1. πυροί παρ' ἡμῶν ὄντι; Cobet. πυροί κατ' ἀγορᾶν ὄντι; Fritzsche De prolog. quibusd. Rost. 1877 p. 4, Wilamowitz. et Gomperz. Herm. XI. 2. οὐδέν· ἀλλὰ βούλομαι Cob. οὐδέν, οἶμαι, κωλύει Fritsch. οὐθὲν retinet Gomperz. conl. Etym. m. 640, 13 σεσημειῶται τὸ παρὰ Μενάνδρῳ οὐθὲν μέλει σοι (fr. 918). οὐδέν· ὥσπερ εἰσόδω K. 3. καταχρησθῆσαι τῷ λόγῳ Cob. καταχρησθῆσαι τὰγορᾷ Fritsch., ut ad τίμιος v. 4 suppleri possit ἢ ἀγορά. aliter enim scribendum esse τίμοι (οἱ πυροί). καταχρησθῆσαι βούλομαι K. 4. ἐμοῦ τοῦ σφόδρα Cob. ἐκάστου τόδε K. 5. ὄντα, Φειδία Cob.

πολυτελή Fritzs. ὄντα μηδὲν ἢ K. 6. καλόν τε κάγαθόν Cob. και τὸν πλησίον Gomperz. και τὸν ἄθλιον K. 7. ὑπὲρ σαυτὸν πάνν Cob., ὑπὲρ ἀνθρώπὸν ποτε Fritzs., ὑπὲρ θνητοῦ φύσιν Gomperz.. ὑπὲρ τὰ δέοντ' ἄγαν K.

'incerti poetae' de Tischendorffii sententia Cobet. Mnem. n. IIII 285. Cobetus ipse cum Menand. 530 coniunxit, haec Menandrea esse se demonstraturum promittens. quo promisso cum non steterit, tutius indicavi inter adespota recipere. cum Menand. 530 coniungi nullo modo possunt: nam ad divitum pauperumque studia diversa haec pertinent, non ad aegritudinem aliquam. contra magnam similitudinem habent cum Menand. 128.

115

ὁ πρῶτος εἰπὼν 'μεταβολὴ πάντων γλυκύ',
οὐχ ὑγίαινε, δέσποτ'. ἐκ μὲν γὰρ κόπον
γλυκεῖ' ἀνάπανσις, ἐξ ἀλουσίας δ' ὕδωρ,
καὶ τᾶλλα τοιαῦτ'· ἂν δέη δ' ἐκ πλουσίου
ὁ πτωχὸν γενέσθαι, μεταβολὴ μὲν, ἡδὺ δ' οὐ.
ὥστ' οὐχὶ πάντων ἐστὶ μεταβολὴ γλυκύ.

Schol. Eurip. Orest. 234 μεταβολὴ πάντων γλυκύ· προσακουστέον τῶν κακῶν. κευκαμῶδηται ὁ στίχος. τὸ γὰρ ἐξ ὑγείας εἰς νόσον μεταβάλλειν οὐκ ἔστιν ἡδύ. φησὶ γὰρ ὁ κωμικός κτλ. cf. Valckenar. Diatr. 229. 2. ὑγίαινε δέσποτ' Porson.] ὑγίαινε δέ ποτε. ὑγίαινε δέσποτα εἰς Ven. Marc. 471. ὑγιάι δὲ ποσῶς ἐκ Vat. 909 (uterque sec. Cobet. ap. Geel. Eurip. Phoen. p. 260). 3. γλυκεῖα ἀνάπανσις Vat.] γλυκύται' ἀνάπανσις Ven. 4. τᾶλλα τοιαῦτ' K.] τὰ τοιαῦτα Vat. Ven. τᾶλλα τὰ τοιαῦτ' Nauck. Philol. V 527. VI 425. ἦν δέη δ' idem] ἦν δὲ ἐκ Vat. ἦν δὲ εἰς Ven. 5. sic Vat. Ven. 6. ὥστε Vat.] οὕτως Ven. ἐστὶ Ven.] ἢ Vat. v. 6 non recte delent Bothius et Herwerd. Obs. crit. 120. — 1. cf. Cobet. V. l.² 205. μεταβολὴ πάντων γλυκύ est etiam Aristot. Rhet. 1, 11 (1371a 28). Ethic. Nic. 7, 15 (1154^b 28). Eud. 7, 1 (1225^a 16). 5. καὶ τᾶλλα τ., i. e. καὶ τᾶλλα πάντα τοιαῦτά ἐστιν. — 'Anaxandridi tribuebat Porsonus propter fr. 17. similis etiam Antiphanis fr. 207, 5.' Mein.

116

εἴτ' εἰ μὲν ἤδησθ' ὅτι τοιοῦτον τὸν βίον,
ὄν οὐκ ἐβίωσε, ζῶν διητυύχησεν ἄν,
ὁ θάνατος οὐκ εὐκαιρος· εἰ δ' ἤνεγκεν αἶ
οὔτος ὁ βίος τι τῶν ἀνηκέστων, ἴσως
ὁ θάνατος αὐτὸς σοῦ γέγονεν εὐνούστερος.

Plutarchus Mor. 110 e θέασαι οἷα περὶ τούτου φησὶ τῶν κωμικῶν τις πρὸς τὸν ἐπὶ τῷ ἄωρῳ λυπούμενον θανάτῳ κτλ. 1. ἤδησθ' Herwerd. Obs. crit. 117] ἤδεις. cf. Lob. Phryg. 237. Cobet. N. I. 214. 5. τοιοῦτον K.] τοῦτον. constr. ὅτι τὸν βίον, ὃν οὐκ ἐβ., τοιοῦτον ζῶν διηγτ. διηγτ. K.] διευτ. 2. οὐ βεβίωκε Herw. 3. αὐ add. Hercher. 5. ὁ θάνατος add. Meziriac. ad eandem cum Menand. 531 fabulam pertinere statuebat Mein. Quaest. Men. 29 sq.

117

τάλαντον ἢ προίξ· μὴ λάβω; ξῆν δ' ἔστι μοι
τάλαντον ὑπεριδόντι; τεύξομαι δ' ὕπνου
προέμενος; οὐ δώσω δὲ κἂν Ἄιδου δίκην
ὥς ἠσεβηκῶς εἰς τάλαντον ἀργύρου;

Plutarchus Mor. 18d τάλαντον κτλ. μοχθηροὶ μὲν εἰσι λόγοι καὶ ψευδεῖς. . . καὶ τοκογλύφῳ πρεσβύτῃ πρέποντες. 4. ἀργύρου Mein.] ἀργυροῦν. cf. Cobet. Mnem. VII 171. ad Menandri *Thesaurum* in prima Men. ed. referebat Mein.

118

A. τύχην ἀμύνεσθαι; τίνα τρόπον; B. φιλοσόφως.
A. τὸν Δία δὲ πῶς ὄντα; τὸν βορέαν δὲ πῶς;
B. ζητοῦμεν ἱμάτιον, βαλανεῖον, πῦρ, στέγην·
οὐχ ὄμενοι καθήμεθ' οὐδὲ κλάομεν.

Plutarchus Mor. 600 b ὥσπερ ἐν κωμῳδίᾳ τις ἠτυχηκότα φίλον θαρρεῖν καὶ τὴν τύχην ἀμύνεσθαι παρακαλῶν, ἐρομένου 'τίνα τρόπον;' ἀποκρίνεται 'φιλοσόφως', οὕτω καὶ ἡμεῖς αὐτὴν ἀμυνώμεθα φιλοσοφοῦντες ἀξίως· τὸν Δία δὲ πῶς ὄντα; τὸν βορέαν δὲ πῶς; πῦρ ζητοῦμεν, βαλανεῖον, ἱμάτιον, στέγην· καὶ γὰρ οὐχ ὄμενοι καθήμεθα, οὐδὲ κλαίομεν. 3. Herwerd. Obs. crit. 118 ζητοῦντε πῦρ, β. ἱμ. στ. de ictu in τίνα τρόπον cf. Athenion. 8 ζῶμεν. τίνα τρόπον; πρόσθε.

119

σχολαστής ἐστι· δεῖ δ' οἶμαι γαμεῖν
τὸν ἐπιμελῆ καὶ δυνατὸν οἰκονομεῖν ὄχλον
πλειῶ. B. τὸν ἀμελῆ μᾶλλον, ἐπιθυμοῦντα δὲ
σχολῆς, ἔχων οἰκονόμον ἀδεῶς περιπατῆ.

Antipater Stob. Floril. 67, 25 ὅσα γὰρ μᾶλλον αὐτὸς ἀπὸ τῆς οἰκονομίας ἀπέστραπται, τοσοῦτω μᾶλλον τὴν διαδεξιμένην τὴν διοικήσιν παραληπτέον καὶ περὶ τὰ ἀναγκαῖα ἑαυτῷ ἀπερίσπαστον τηρετέον. οὐ κακῶς καὶ ὁ κωμικὸς ἐπιτέμνει (τὸν εἰπόντα add. Mein. in

Stob.) σχολαστής — πλείω. ἐπιφωνήσας· τὸν ἀμελῆ κτλ. 1. ἔστι add. AB. δεῖ δ' Valeken.] ἀεί AB. 2. ἐπιμελῆ καὶ Mein.] ἐπιμελήσαι. ὄχλον] ὄτλον K.

agitur de filii matrimonio inter parentes sive inter patrem et patrum aliosve cognatos. horum alter otium amare adulescentem dicit: matrimonium autem iniri non debere nisi ab homine diligenti et attento: ad quae alter respondet τὸν ἀμελῆ cet.' Mein. conl. Xenoph. Memor. 2, 6, 38 ὡς ὄντι οἰκονομικῶ καὶ ἐπιμελεῖ τὰ ἑαυτῶν ἐπιτρέψαι. 4. περιπατῆ. videtur igitur adulescens ille peripateticus fuisse.

120

καὶ περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις ποιεῖ
αὐτὸν ὁ Κράτης, καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον
ἦττων ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τρισαθλίῳ
ἑαυτὸν οὕτω παραδέδωκεν.

Ammonius Differ. 42 διαβόητος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλητος, περιβόητος δὲ ὁ ἐπὶ κακίᾳ· κτλ. 1. ποιεῖ add. Porson. Dobr. Arist. Nub. 993. 2. αὐτὸν Ald.] αὐτὸν παραδίδωσιν. Κράτης Pors.] ἀκρατής.

121. 122

οἶε δ' ἑταίρας τὸν σοφιστὴν διαφέρειν;
· · · · ·
παιδευόμεν δ' οὐ χεῖρον ἡμεῖς τοὺς νέους.
σύγκρινον, ὦ τάν, Ἀσπασίαν καὶ Στωκράτην·
τῆς μὲν γὰρ ὕψει Περικλέα, Κριτίαν δὲ τοῦ
5 ἑτέρου μαθητῆν.

Alciphron 1, 34. 4. 7. 1. διαφ. ἐτ. σοφ. 3. ἐπεὶ σύγκρ. εἰ βούλει, Α. . . καὶ Σ. 4. ὕψει μαθητῆν Π., τοῦ δὲ Κριτ.

123

(Κόρινθος)

δυοῖν θαλάτταιν ἐν μέσῳ παρακειμένη,
χαρίεσσ' ἰδεῖν μὲν κάμφιλαφῶς τρουφημάτων
ἔχουσα, τοὺς δ' οἰκοῦντας ἀχαρίτους τε καὶ
ἀνεπαφροδίτους (θαυμασίως) κεκτημένη.

Alciphron 3, 60, 3. 1. κειμένη. 2. χαρίεσσα μὲν ἰδ. καὶ ἀμφ. ἔχ. τρ. 3. οἰκ. δὲ ἀχ. καὶ. 4. θαυμασίως exempli causa add. — de voce ἀμφιλαφῆς cf. Ruhnken. Tim. 26. 7. antiquae comoediae esse potuisse non crediderim.

124

(ὁ κουρεύς)

πανουῤῃγος ἦν καὶ σκαιός· ἔλαθε τοῦτο γὰρ
ποιῶν παρὰ μέρος κοῦ κατὰ πάσης τῆς γνάθου,
καὶ πολλαχοῦ δασεῖαν, ἀλλαχοῦ δὲ καὶ
λείαν κατέλιπε τὴν διαγόνα . . .

Alciphron 3, 66. 1. γὰρ τοῦτο (τὸ κείρειν). 2. παρὰ μ. ποιῶν.
3. ὥστε ὑπολειφθῆναί μοι π. μὲν δασ., πολλαχοῦ δὲ λείαν κτλ.

125

ἐμέ, Νικόμαχε, πρὸς τὸν στρατιώτην τάξατε·
ἂν μὴ ποιήσω πέποννα μαστιγῶν ὄλον,
ἂν μὴ ποιήσω σπογγιᾶς μαλακώτερον
τὸ πρόσωπον —

Plutarchus Mor. 62e δεῖ πρῶτον ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις σκοπεῖν
τὴν διαφορὰν. εἰ γὰρ εἴρηται καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν φίλου μὲν ἐκείνην
εἶναι τὴν ἐπαγγελίαν· 'εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.'
κόλακος δὲ τάντην· 'αὔδα ὅ τι φρονέεις'. καὶ γὰρ οἱ κωμικοὶ τοιού-
τους εἰσάγουσιν κτλ. 2. ἂν] fortasse κ' ἂν. deest apodosis. non recte
Madvig. Advers. crit. I 616 μαστίγου μ' ὄλον. Menandri esse probabile
est, e Colace excerptos Wytttenbachius existimabat. Terent. Eun.
4, 6. 7, Plaut. Mil. glor. 5, 31, Lucian. Dial. mer. 9 contulit Mein.

126

ἀρετῇ

καὶ τὸ καλὸν αὐτ' οὐκ οἶδ' ὅποι τότ' οἴχεται
ἔπη πτερόεντ' ὄνθ' ὡς ἀληθῶς καὶ μάτην
ἐν ταῖσι διατριβαῖς σκιαμαχοῦμενα.

Lucian. Pisc. 35 extr. ἡ ἀρ. καὶ τὸ κ. οὐκ — οἴχεται ... πτερό-
εντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ἐν ταῖς δ. σκ.

127

ἄπολις, ἄοικος, πατριδος ἐστερημένος,
οὐκ ὀβολόν, οὐ δραχμὴν ἔχων, οὐκ οἰκίτην,
ἀλλ' οὐδὲ μᾶζαν, ἧς Ἐπίκουρος εὐπόρων

οὐδὲ τῶν θεῶν φησιν εἰς εὐδαιμονίας λόγον ἐλαττοῦσθαι. Iulian.
Orat. 6, 195b. v. 1 idem ad Themist. 256d τὸν Διογένηος ἐκεῖ-
νον 'ἄπολιν, ἄοικον — ἐστερημένον'. ac v. 1 cum altero πτωχὸς
πλανήτης, βίον ἔχων τούφήμερον Diog. L. 6, 38 narrans Diogenem

Sinopensem τὰς τραγικὰς ἀρὰς αὐτῶ συνητηκέναι λέγειν. cf. Aelian. V. h. 3, 29 Διογένης ὁ Σιωπεὺς συνεχῶς ἐπέλεγεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὅτι τὰς ἐκ τῆς τραγωδίας ἀρὰς ἐκπληροῖ. cf. Tr. gr. fr. adesp. 107 Nauck. 2. οὐ δρ., οὐκ οἶκ. ἔχων. ἔχων οὐδ' οἰκίτην G. Kaibel. Philol. Anzeig. III 59. — adparet comicum aliquem tragicum versus (Euripidis secundum Mein. Exerc. Ath. I 48) in suum usum detorsisse.

128

τί οὖν ἐκεῖνοι τοὺς λίθους στεφανοῦσι καὶ
κάουσι δεῖπνα πολυτελῆ καὶ τοὺς βόθρους
μελίκρατον ἐκχέουσιν, ὡς γοῦν εἰκάσαι;

Lucianus Charon. 22. στεφ. τοὺς λίθους . . . καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες καινοῖσι τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα καὶ ἐς τὰ ὀρύγματα καὶ μελίκρ. ὡς γ. εἰκ., ἐκχ.; — tales sententiae in nova comoedia frequentes. inridet autem mortuorum inferias.

129

καὶ γὰρ μετὰ Κάλλα γέγονα καὶ μετ' Αἰγυμῖα,
καὶ μετὰ Μεινοῖτα καὶ μετὰ Πεοδίκκα πάλιν,
καὶ ναί γε μὰ Δία τρίτον ἔτος μετὰ Κινησία.

Schol. Hermog. Walz. Rhet. V 485 τῶν κωμικῶν τις περὶ τίνος ἀλαζόνος στρατιώτου φησί κτλ. ἃ πρὸς ἐκάστην τὴν τελευτήν προσθεῖς ἐπέβαιεν ὀνόματα πλατύτατα ἐξεργασμένος. ad Menandri Μισοῦμενον referebat Mein. Menand. edit. pr. p. 117. 1. Κάλλα Mein.] καλά. μετ' Αἰγυμῖα Mein.] μεταίγμια Ven. μετ' ἀκμεία Paris. μεταγμαῖα tres alii libri. μετ' Ἀλκέτα Schneidewin. μετ' Ἀγαλλία Mein. olim. 2. μετὰ Μεινοῖτα καὶ μετὰ Πεοδίκκα Ven.] μετὰ νόκτα καὶ Πεοδίκκα Monac. et tres Par. 3. ναί γε Ald.] νή γε. καὶ ναί μὰ Δία τρίτον γ' ἔτος μετὰ Κινέα Mein. καὶ νή Δι τρίτον ἔτος γε μετὰ Κινησία G. Herm. Mein. V 121.

'sunt gloriabundi militis verba, quorum ducum auspiciis stipendia fecerit magnifica quadam iactantia enarrantis.' Mein. Quaest. Men. 50. Callas, Harpali filius, mercennariorum dux Alexandri m. successorumque eius aetate celeberrimus, iam Ol. 111, 2 in Asia contra Persas pugnabat (Diodor. 17, 7 extr.). Thessalorum equitum dux est Ol. 111, 3 (Diodor. 17, 17), etiam in pugna apud Granicum commissa (Arrian. 1, 14, 3); post Alexandri mortem Casandri partes secutus est. (Diodor. 19, 35. 36 extr. Ol. 116, 1). cf. etiam Curt. 3, 1, 24. Droysen. Hellen. I 247. 250. Aechmias mihi quidem ignotus. Alctas, Epiri rex (Diodor. 19, 88. 9 Ol. 117, 1), non videtur

significari. alter *Alcetas*, *Perdiccae frater*, commemoratur *Plut. Alex.* 55. *Eumen.* 5. 8. cf. *Droysen, Hellen.* I 108. 110. 115. 143. 158. 174. 5. 8. sed scribendum videtur μετ' Ἀλκία. *Arrian.* 1, 29, 4 (εἰς Γόρδιον ἤκον) ἰππεῖς Ἑλλείων ἑκατὸν καὶ πενήκοντα, ὧν ἠγείτο Ἀλκίας ὁ Ἑλλείος. equitum dux fuerat etiam *Callas*. 2. *Menoetas* dux *Macedonum* est *Diodor.* 19, 47 (*Ol.* 116, 1).

130

μηδέποτε πείραν τοῖς θεοῖς εὖχον λαβεῖν,
Φαίδιμε, τοιούτου μηδενός, μηδ' εἰδέναί
ὡς ἔστιν ἑτέρῳ ῥάδιον παραινέσαι.

Stobaeus Floril. 114, 4 sine lemmate.

131

εἰ μνημονεύεις εὖ παθῶν φιλεῖς τέ με,
ἀπέχω πάλιν, Φιλῖνε, παρὰ σοῦ τὴν χάριν·
τούτου γὰρ αὐτὴν ἔνεκα πρὸς σέ κατεθέμην.

Porphyrius De abstin. 2, 61 (p. 121, 14 *Nauck.*) οὐ γὰρ δὴ ἄνθρωπος μὲν ἐρεῖ κτλ. θεὸς δὲ οὐκ ἀρκεῖται τούτοις. 2. πάλιν *Mb et Bodl.*] πάλαι. Φιλῖνε παρὰ σοῦ τὴν χάριν *Grot. Excerpt.* 911] φιλεῖν ἀπαλάσσου χάριν. φιλεῖν ἐπαράσσου τὴν χ. *cod. Meerm.* 3. ἔνεκα *Grot.*] ἔνεκεν. ἔνεκεν ὡς σέ *Nauck. Philol.* VI 425. 'suavissimum fragmentum, tenerum ac molle *Menandri spirans ingenium*'. *Cobet.* V. 1.² 188 n. 1.

132

παραπλήσιον πρᾶγμα' ἐστὶ γῆρας καὶ γάμος.
τυχεῖν γὰρ αὐτῶν ἀμφοτέρων σπονδάζομεν,
ὅταν δὲ τύχωμεν ὕστερον, λυπούμεθα.

Stobaeus Floril. 68, 26 *Θεοδέκτου A.* at tragici esse non potest. cf. quae *Nauck.* adnotavit ad *Theod. fr.* 13 (p. 626). 'fortasse *Θεογγήτου*' *Mein.* 3. melius conveniet ὅταν τύχωμεν δ'. ὅταν δ' ἔχωμεν *Nauck.*

133

νῦν τῶν κατ' ἄστν πραγμάτων ἀπαλλαγείς
εἰς τὸν ἀγρὸν εἶμι κἀνδρὶ συνέσομαι φίλῳ
καὶ γῆθεν ἀναμένοντι τὴν ἐπικαρπίαν.

Alciphron 3, 70, 1. 1. εἰ τῶν. 2. βαδιοίμην καὶ συνεσοίμην... ἀλλὰ γῆθεν.

134

ὁ γὰρ γυναικὸς ἐνδεθεὶς φίλτροισιν ἢ
τέκνων ἀνάγκη φύσεως ἐπιμελούμενος
γέγονε λεληθῶς δοῦλος ἀντ' ἑλευθέρου.

Eusebius Praep. ev. 8, 11, 17. 1. φίλτροις ἐνδ. 2. φύσεως
προκηδόμενος. 3. ἀντ' ἑλ. δοῦλος.

135

τὰ πανοῦργα ταῦτ' ὀψάρια χύποτρίμματα

Plutarchus Mor. 126a ὀψοποιῶν δὲ τέχνη καὶ δημιουργῶν καὶ
τὰ πανοῦργα ταῦτα ὀψάρια καὶ ὑποτρίμματα, κατὰ τὸν κωμικόν, ἐεὶ
τοὺς ὄρους τῆς ἡδονῆς μετατίθησιν εἰς τοῦμπροσθεν καὶ παραλλάττει
τὸ συμφέρον. etiam extrema haec poetae videntur esse: τοῦ συμ-
φέροντος τοὺς ὄρους τῆς ἡδονῆς | ἀεὶ τι μετατίθησιν εἰς τοῦμπροσθεν.
τοῦ συμφέροντος pendet a τοῦμπροσθεν. — χύποτρ. Mein.] καὶ ὑπ.,
conl. χύπερ Iph. Aul. 1389. addo χύπερορρωδοῦσα Eurip. Suppl. 344.
χύποτ Ion. 1270. Cycl. 207. Iph. Aul. 1118.

136

. . . οὐκ ἀπὸ πονηροῦ λήμματος
οὐδενὸς ἐφ' οἷς φήγνυσθε ταῦτ' ἐκτησάμην,
ἀλλ' ὀβολὸν ὀβολῷ προστιθείς, δραχμῇ δραχμῇν.

Libanius III 202, 5. 1. οὐδ' ἀπ' ἄλλου π. 2. ταῦτ' ἐφ' οἷς
φήγνυσθε ὑμεῖς. 3. καὶ δραχμῇ.

137

. . . οὐδενὸς δεῖσθαι λέγων
ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μικρὸν ἕστερον
δεῖται προσελθῶν κἀγανακτεῖ μὴ λαβῶν.

Lucianus Pisc. 35 init. μηδενὸς — αὐτῶν (τῶν φιλοσόφων)
ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγῶς μικρὸν κτλ. ad
Euripidis *Telephum* refert Fritzschi v. 2, mihi omnia comoediae
videntur deberi.

138

. . . οἶδε γὰρ συνουσία
φαύλη κακύνειν, ὥσπερ αὖ τούναντιον
ποιεῖν ἀμείνους τῶν καλῶν ὁμιλία.

Eusebius Praep. ev. 6, 6, 42 Dind. — *κακύνειν* hac significatione apud antiquiores inveniri non memini.

139

. οὐδὲ τὴν νευρὰν Ἔρωσ
μετρίως ἐνέτεινευ, ἀλλ' ὅσον εἶχεν ἰσχύος
προσελκύσας τὰ τόξα διαφῆκεν βέλος.

Aristaenetus Epist. 1, 10 (p. 140 Hercher.). 1. ὄθεν ὁ Ἔρ.
οὐ μ. ἐνέτ. τὴν ν. 3. σφοδρότατα διαφῆκε τὸ β.

140

οἴζουσι τηράνοισι περιηχούμενοι
τὸν πάντα τ' ἀμφ' ἴγδιν τε κάλετριβανον
. κατατρίβοντες βίον.

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 3 ταγήνοισι σ. π., ἀμφὶ τὴν ἴγδιν
καὶ τὸν ἀλ. τὸν π. αὐτῶν κ. β. οἱ πάμφαγοι. de articulo omisso cf.
Eupol. 346. Anaxandr. 33, 3.

141

εἰς μελίπηκτα καὶ
τραγήματ' ἐξώκειλεν, ἐπιδορπισμάτων
εὐροῦσα πλήθος, παντοδαπὰς θηρωμένῃ-
(γεύσεις).

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 4 (ἡ λιχνεία) εἰς τὰ πέμματα καὶ
τὰ μελ., πρὸς δὲ καὶ εἰς τὰ τρ. — πλήθος εὐρίσκουσα, π. θ. ποιότητος.

142

ἄπαντ' ἀφανίζει γῆρας, ἰσχὺν σώματος,
ἀκοήν, ὄρασιν, κάλλος· οὐκέθ' ἡδονὴ
ἔστιν.

Cod. Vindob. 1 et 2 post Menandri monost. 32. 2. οὐκέτι
ἡδονήν Vind. 2.

143

καλὸν
πρόσρημα μισάνθρωπος ἄνομαζόμην
προσηγορίαν ἀπὸ τοῦ τρόπου μεταλαμβάνων.

Libanius III 185, 25. 2. ὦν., ἀλλ' οὐ Τίμων ἔτι, τὴν πρ. κτλ.
fortasse ex Antiphanis *Timone* excerptum.

144

εἰς ὅς μετέβαλε ποικίλων τε θηρίων
 ὄψεις . . .
 τροφήν τ' ἐχορήγει τὴν ἐκάστῳ πρόσφορον.

Libanius III 155, 7 εἰ καὶ μετέβαλεν (ἢ Κίρκη) εἰς σῶας καὶ
 π. θ. ὄψ., ἥδη καὶ τροφήν ἐχ. κτλ. Circe fuit Ephippi et Anaxilae.

145

τὰς σῶς θεραπεύω μᾶλλον ἀγκάλας ἐγὼ
 ἢ τὰς ἀπάντων τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων
 ἀυλᾶς.

Alciphron 2, 3, 9. 1. ἐγὼ add. 2. ἢ τὰς ἀυλᾶς ἀπ. κτλ.
 fortasse Menandri sunt: est enim epistula Menandri ad Glyceram.
 cf. Menand. 897.

146

οἷς
 τὰ περιδέραια ταῦτα καὶ θεάματα
 τὰ κορασιώδη παραβαλεῖν οὐκ ἄξιον.

Plutarchus Mor. 528a μαθημάτων κάλλος . . . ὧν τίμι τὰ τοῦ
 πλοῦτου φάλαρα ταῦτα καὶ π. καὶ θ. κορασ. π. ἄξιον;

147

γνώμη γὰρ οὐδέν ἐστιν, ἢ τύχη δὲ πᾶν,
 ἧς ἡδὺς ὁ τυχῶν ἔστι καὶ νομίζεται.

Alciphron 3, 44 extr. οὐδέν γὰρ ἐν ἀνθρ. γνώμη, πάντα δὲ
 ἢ τ., καὶ ταύτης ὁ τ. ἡδ. κτλ. — cf. Menand. 482, 2.

148

οὐδέν καλύπτει νῦξ κακῶς εἰργασμένον·
 ὅ τι δ' ἂν ποιῆς, ἀεὶ νόμιζ' ὄραν τινα.

Stobaeus Ecl. 1, 3(4), 29 'incerti comici'. Wachsm. Menandri
 esse censebat G. Herm., duo fragmenta, unum tragici, alterum comici,
 Mein. — 1. οὐδ' ἐν P². οὐδ' (vel οὐκ) ἐγκ. Theoph. Autol. 2, 17.
 νῦξ Theoph.] τῶν FP. εἰργασμένον Theoph.] εἰργασμένων FP. χρόνος|
 οὐδέν κ. τῶν κτλ. Mein. οὐδέν καλυπτόν τῶν O. Hens. 2. δ' om.
 Theoph. ποιεῖς P. ἀεὶ FP] δεινὸν Theoph. τινα Theoph.] τινας FP. —
 cf. Diels. Mus. Rhen. XXX 176. 8. 9.

149

ἕτερον δὲ *συκῆ καὶ δάφνη καὶ μυρρίνη*,
ἐφ' οἷς φρονοῦσιν οἱ τρισάθλιοι μέγα.

Socratic. Epist. 36 (p. 635a Hercher.). 1. καὶ *μυρρ.* καὶ δ.
 2. *μέγα φρ. οἱ κτλ.* Academicorum *διαίρεσεις* (ut Epicrat. fr. 11)
 inrideri censet qui primus haec verba comici esse vidit Hercherus
 Herm. VIII 223. 4. possunt tamen etiam ad Theophrasti scholam
 pertinere.

150

ὄ τι μόνον ἡμῖν προῖκ' ἔδωκαν οἱ θεοί,
 τὸν ὕπνον, τί τοῦτο πολυτελὲς σαντῶ ποιεῖς;

Plutarchus Mor. 166b *ἀλλ' ὅ γε κωμικὸς οὐκ ἀηδῶς εἴρηκέ που*
πρὸς τοὺς καταχουσοῦντας τὰ κλινῖδια καὶ καταγροῦντας ὅ τι μόνον
ἔδωκαν ἡμῖν οἱ θεοὶ προῖκα, τὸν ὕπνον, τί καὶ τοῦτο κτλ. emend.
 Mein. Hercherus ὅτι Plutarcho relinquens post ὕπνον plenius inter-
 punxit.

151. 152

ὦ φιλάτη κλίνη.
Βακχίς θεόν σ' ἐνόμισεν, εὐδαιμον λύχνε
καὶ τῶν θεῶν μέγιστος, εἰ ταύτη δοκεῖς.

Plutarchus Mor. 513f *τοῖς ἐρωτικοῖς ἢ πλείστη διατριβὴ περὶ*
λόγους μνήμην τινὰ τῶν ἐρωμένων ἀναδιόντας, οἳ γε κἂν μὴ πρὸς
ἀνθρώπους, πρὸς ἄψυχα περὶ αὐτῶν διαλέγονται· ὦ — κλίνη· καὶ
Βακχίς κτλ. 3. σὺ τῶν vel κ' εἶ (κεῖ) τῶν Reisk. *μέγιστος εἶ, τ.*
δοκῶν Mein. τ. δοκεῖν Boisson. Anecd. V 492. Nauck. Philol. VI 425.
 H. Iacobi V CCCXLVIII. quae Naberus excogitavit Mnem. nov. VIII
 435, ea eo minus admitti possunt, quod Plutarchus de *lacta aman-*
tium recordatione agit. fortasse sermo abruptus est, ita fere ex-
 plendus *κατ' ὧν θεῶν μέγιστος, εἰ τ. δ.* (si Bacchidi placet), *μὴ*
προσκυνῶ σε; *anacoluthia* frequentissima. — fortasse ad Menandri
Δίς ἔξαπατῶντα haec pertinebant.

153

τὰ δ' Ἴσθμι' ἀποδοίμην ἂν ἠδέως ὄσου
 ὁ τῶν σελίνων στέφανός ἐστιν ὦνιος.

Plutarchus Mor. 676c *καὶ τοῦτο ἔστι μὲν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ φιλαρ-*
γύρου τινὸς ἀκοῦσαι λέγοντος κτλ. *σελίνων* enim corona Isthmiaca
 erat. Diphil. 32, 33. Menandro tribuebat Mein. Quaest. Men. 52.

154

ἀμορφότατος τὴν ὄψιν εἰμὶ γὰρ Φόβος,
πάντων ἐλάχιστον τοῦ καλοῦ μετέχων θεός.

Sextus Emp. Adv. dogm. 5, 122 εἰ δὲ ὁ ἔλεος θεός ἐστι, καὶ ὁ φόβος ἀμορφότατος μὲν τὴν ὄψιν κτλ. ἀμ. γὰρ εἰμι τὴν ὄψιν θεός, πάντων — Φόβος K. ex prologo comoediae. Rutil. De fig. 2, 91 *poetae qui fabulas scripserunt in prologis. humana figura produxerunt personas quae in veritate. . . sunt non personae.* cf. Menand. 545.

155

ὅστις ἐπὶ δεῖπνον ὄψὲ κληθεῖς ἔρχεται,
ἢ χωλός ἐστιν ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς.

Schol. Theocr. 7, 24 οἱ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία κτλ. v. 1 Apollon. Synt. 2, 7 p. 106, 20 Bekk. ὡς ἐν τῷ κτλ. 1. ὄψὲ κληθεῖς cod. L] κληθεῖς ὄψὲ. cf. Menand. 364. Apostol. 13, 15 οὐδέποτε κληθεῖς ἐπὶ δεῖπνον ὕστατος ἀφικόμην· τοῖς τρεχεδέλπνοις τοῦτο ἀρμόδιον, quae videntur excerpta esse ex Plut. Mor. 726b.

156

ἀλλ' εἶθε μήτε πρότερον ἠὲξάμην τάλας
μήτ' ἔσχον ἐπινεύουσαν εὐθύς τὴν τύχην.

Libanius III 212, 14, ubi μηδὲ — μηδ'. ἀλλ', τάλας, εὐθύς add. — loquitur avarus, cui thesaurus inventus perniciosus fuit.

157

καὶ γὰρ καθεύδων διαλέγεσθαί σοι δοκῶ,
κατ' ἠνιάθην, ὅτι ὕνειρος ἦν ἄρα.

Procopius Epist. 50. 1. καὶ καθ. προσδιαλ. 2. καὶ. ἠνιάθην ὅτι περ ὄν. ἦν.

158

ἀβαρὲς γὰρ ὄρκος χοῆμα σοί γ' εἶναι δοκεῖ,
ὁ παντὸς ἄχθους ἐστὶ δυσφορώτερον.

Theophylactus Simoc. Epist. 67. 1. ἀβ. γὰρ τι χρ. ὁ ὄρκ. εἶναι δ. 2. δ] καὶ. *amantium iusiurandum dicit.*

159

(πολλοὶ)

φίλοι λεγόμενοι συμπίοντες εἰσάπαξ
ἐκ πανδοκείου καὶ παλαίστρας κάρροῦς

φιλικῶν συλλέγουσιν. Plutarchus Mor. 94a. 1. ἔπαξ.

160

τῶν γειτόνων γὰρ δυσμενῆς καὶ βάσκανος
οὐφθαλμός, ὥσπερ φησὶν ἡ παροιμία.

Alciphron 1, 15 init. δυσμ. καὶ β. ὁ τ. γ. ὀφθ., φησὶν ἡ π.

161

ὁ δὲ παιδαγωγὸς ἔνοπλος ἐπόμενος, φορῶν
βακτηρίαν ἢ σκῆτος ἐν τῇ δεξιᾷ.

Libanius III 868, 22. 27. 1. π. . . ἔν., ὡς ἂν τις εἴποι,
ἐπ. (τῷ παιδί), β. — δεξιᾷ προσφέρων. deploratur per ironiam
puerorum servitus.

162

λόγος δ' ἐμοί τις ἐξαπίνης ἀναφαίνεται
νέων ἀγερώχων ἐπ' ἐμὲ συντεταγμένων.

Alciphron 3, 37, 1 εἶτά μοι λ. ἐξαπίνης κτλ. consulto risus
excitandi causa Homerico epitheto (ἀγερώχων) usus est. loquitur
anus timida.

163

στοιχεῖα ταῦτα τῆς ἀρετῆς ἐστὶν δύο,
ἐλπίς τε τιμῆς καὶ φόβος τιμωρίας.

Plutarchus Mor. 12c δύο γὰρ ταῦτα στ. τ. ἀρ. ἐστὶν κτλ.

164

ᾧπει γὰρ οὐποτ' αὐτὸν οἰκείῳ πάθει
μισοῦντα καὶ χαίροντα καὶ λυπούμενον.

Plutarchus Mor. 53 init. ᾧπεται γὰρ αὐτὸν (τὸν κόλακα)
οὐδαμοῦ. . . οἰκ. π. φιλοῦντα καὶ μ. κτλ.

165

εἰ δ' οὐκ ἐρᾶς, τί γὰρ δακρύεις καὶ στένεις
κλύδωνα σαντῷ προσφέρων ἀνθαίρετον;

Theophylactus Simoc. Epist. 57. τί δακρ. — καὶ κλ. σ. προσ-
φέρεις ἀνθ.

166

ἀλλ' οὔτε δούλους οὔτε μὰ Δί' ἂν τις φίλους
κτῆσαιτο πολλοὺς ἀπ' ὀλίγου νομίσματος.

Plutarchus Mor. 93e οὔτε γὰρ δ. οὔτε φ. ἔστι κτῆσασθαι κτλ.

167

τὰ δ' ἀγαθὰ διεχῆ καὶ συνιόντα δυσκόλως
μόλις πρὸς αὐτοῖς τοῦ βίου τοῖς τέρασιν.

Plutarchus Mor. 115 f. στοργγύλα εἶναι φασὶ (τὰ κακὰ) καὶ
συνεχῆ, τὰ δ' ἀγαθὰ διεχῆ τε καὶ δυσκ. συνερχόμενα πρὸς κτλ.

168

οὐ γὰρ Δανάης ἔχεις τὸ κάλλος οὔτε σὺ
σεμνότερον, οὔτ' ἐγὼ Διὸς εὐπορώτερος.

Theophylactus Simoc. Ep. 81. 2. οὔτε Δ. ἐγὼ πλουσιώτερος.
vel οὔτε πλουσιώτερος Διὸς | ἐγώ.

169

τὸ τόξον ἐκπέπτωκε, καὶ δοῦλος κόρης
καλῆς ὁ πολλῶν δεσπότης ἐδείκνυτο.

Libanius III 1072, 23. Amori ipsi pulchram puellam con-
spicienti arma excidunt.

170

ἀμέλει πολλάκις
ὁ βραχὺς ἐκεῖνος τοξότης ἀκίδος βολῆ
μικρᾶς περιττὸν καὶ τὸν Ἄρη

(ἀποφαίνει). Aristaenetus Ep. 1, 15. 1. ἀμ. τοι π. 2. μικρᾶς
ἀκίδος βολῆ. 3. καὶ αὐτὸν τὸν Ἄρη π.

171

ὦ μακαρία,
ἦτις ἐν ἔρωτι καὶ τοιαύταις παιδιαῖς
οἶει (τανῦν) τὰ πράγματα εἶναι.

Lucianus Iupp. trag. 2 extr. 2. ταῖς τοιαύτ. — τὰ πράγματα
ἡμῖν. τανῦν add. K. indicavit Mein. II 595.

172

ταχὺ γὰρ ἐλπίσας
Ἔρωσ πτεροῦται, κατ' ἀπελπίσας ταχὺ
περορορεῖν εἴωθεν.

Alciphron 2, 1, 5 ὀξύς ἐστιν Ἔρωσ. .καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀποπτῆναι.
ἐλπίσας πτεροῦται, ἀπελπίσας κτλ. prorsus eadem (ut ex eadem co-
moedia) Aristaenet. 2, 1.

173. 174. 175

βακτηρία,
 τρίβων, κόμη, τούντεῦθεν ἀμαθία, θράσος
 καὶ πάνθ' ἀπλῶς τὰ τοιαῦτα.

Iulianus 7, 225 b οὐδὲ γὰρ ἐν παροιμίᾳ περιφερόμενον αὐτὸ γινώσκουσι τὸ ὅτι βότρους πρὸς βότρουν πεπαίνεται. ὀρμῶσιν ἐπὶ τὸν κυνισμόν. β. — τὸ ἐντ. — θράσος, ἰταμότης καὶ πάντα κτλ. cf. adesp. 239. etiam proverbium βότρους (γὰρ) πρὸς βότρουν πεπαίνεται ex comoedia excerptum. neque minus Lucian. Bis acc. 8 ἐπανταχοῦ | πάγων βαθὺς καὶ βυβλίον ἐν τέριστερῶ.

176

τὸν θρολούμενον
 ἄλῶν μέδιμνον συγκατεδηδοκῶς χρόνῳ
 ἔστω φίλος σοι.

Plutarchus Mor. 94 a τὸν θρ. ἐκεῖνον χρ. τῶν ἄλ. συγκ. μέδ.
 (φίλος ἔστω).

177

οὐκ ἔστι γὰρ
 μὴ συναδικεῖσθαι μηδὲ συναδοξεῖν φίλον
 μηδὲ συναπεχθάνεσθ'.

Plutarchus Mor. 96 ab ἐπέπερ οὐκ ἔστι φίλον μὴ συναδικ.
 μηδὲ συναδοξ. μηδὲ συναπεχθάνεσθαι.

178

. . . ἀρμόττει γὰρ ἢ μαγειρικῇ
 ἀλλ' οὐδὲ τοῖς τυχοῦσι τῶν ἐλευθέρων.

Athenaeus 14, 661 de οἱ τὰ Ὀψαρτυτικὰ συγγράψαντες Ἡρακλείδης τε καὶ Γλαῦκος ὁ Λοκρὸς οὐχ ἀρμόττειν φασὶ τὴν μαγειρικὴν κτλ. trimetrum Dindorfius agnovit. scilicet Heraclides et Glaucus ipsi iam comoediae versus aliquot attulerant. coquos initio liberos fuisse, non servos satis constat.

179

(αἱ παροψίδες)
 . . . ἐντίκτουσι ποικίλας βλάβας,
 στομάχων ἀνατροπὰς, σωματίων καχεξίας.

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 2 αὶ μὲν οὖν πολυειδεῖς ποιότητες ἀποπτυσταί, π. ἐντίκτουσαι βλ., καθ. σωμ., ἀν. στ.

180

. . . ἀσφαλέστερος καθίσταται
γάμος ἐκ πόθου τὴν πρόφασιν ἐξευρών τινος.

Aristaenetus Ep. 2, 8. ἀσφαλέστερος Herch.] ἀσφαλέστερον. 2. ἐκ π. τινός τ. πρ. εὐτυχίας.

181

. . . τοῖς παροῦσι δ' οὐκ ἀρκούμενος
Αἴγυπτίους τε καὶ Σύρους φαντάζεται.

Aelianus Epist. 18 οὐδὲ ἀρκ. τ. παρ. Αἴγ. καὶ Σ. φ. — agricola significatur, qui agello relicto mercator factus est. ac plura in illa epistula ex comoedia videntur fluxisse.

182

. . . οὔτε στρεβλὸν ὀρθοῦται ξύλον
οὔτε γεράνδρον μετατεθὲν μοςχεύεται.

Galenus VIII 656 Kuehn. τὸ τοῦ κωμικοῦ ὡς κτλ. Diogenian. 6, 92. indicavit Leutsch. cf. Nauck. Philol. III 360. 2. γερανδριὸν Kuehn. γεράνδρον οὔτε Nauck. 'videtur Galenus nonnihil omisisse, ut numeri restitui non possint'. Cobet. Mnem. nov. VIII 399. Zenob. 3, 1 γεράνδρον μεταφτυτεῖν· ἐπὶ τοῦ ἀδυναίου. παρεγγυᾷ δὲ ὅτι μὴ δεῖ τοὺς παρηβηκότας προάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα. cf. Diogenian. 3, 77. Greg. Cypr. Mosq. 2, 76. Apostol. 5, 32. Menand. 711.

183

. . . πενία μαχόμενοι πεπαύμεθα,
δυσνουθετήτῳ θηρίῳ καὶ δυσκόλῳ.

Theophylactus Simoc. Ep. 29 πεπ. πεν. μ. indicavit Nauck. Philol. V 558 conl. Isidor. Pelus. 4, 89 p. 460d τῷ δυσνουθετήτῳ θηρίῳ μαχόμενοι τῇ πενίᾳ. cf. Menand. 932. sequuntur apud Theophylactum haec: ἢ δίκην ἔλκους περιπλέκεται καὶ φιλοσύνηθές ἐστι κακόν, ἡθυμοποιόν, κατηφές, πρὸς λύπην ἀπαρηγόρητον, πρὸς ἀνίαν ὀξύροπον, ἄγρυπνον, φιλομέριμον, ἐπιμοχθον, κακῶν ἐφευρετικόν, ἄδοξον, εὐκαταφρόνητον, ἀνεπίφθονον· οὐ γάρ τις ἐθέλει τηλικούτῳ κακῷ συναντᾶν, οὐδ' εἰ τὴν Ὀρέστον μανίαν κατακριθεὶς νοσεῖν. in quibus vestigia versuum reperire facilius est quam versus ipsos.

184

οὐ γὰρ τὸν ἐαυτῶν νοῦν ἐπέχωσαν ταῖς τροφαῖς
οὐδ' ἠπάτησαν ἠδοναῖς.

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 5 οἱ ταῖς εὐτελεστάταις χρώμενοι τροφαῖς ἰσχυρότατοί εἰσι . . . οὐ γὰρ ἐπέχ. τὸν ν. ταῖς τροφ. οὐδὲ ἠπ. αὐτὸν ἠδ.

185

ὅταν δὲ νυστάζοντά μ' ἢ λύπη λάβῃ,
ἀπόλλυμ' ὑπὸ τῶν ἐνυπνίων.

Plutarchus Mor. 100f ὁ καθεύδουσι τοῦ σώματος ὕπνος ἐστὶ καὶ ἀνάπανσις, τῆς δὲ ψυχῆς πτοῖαι καὶ ὄνειροι καὶ ταραχαὶ διὰ δεισιδαιμονίαν κτλ. φησί τις. 1. μ' ἢ Xyland.] με. μὲν (i. e. με ἢ) T. λύπη] κλίνη Herwerd. Anal. crit. 36. 2. ὑπὸ τῶν ἐνυπνίων αὖ τάλας ἀπόλλυμαι Toepfel. Progr. Neobr. 1867, 20, conl. Arist. Ach. 163. 4. Lys. 760. Dion. Chrys. 6, 93 κοιμώμενον ἀναστῆναι (τὸν μέγαν βασιλέα) τὴν ταχίστην, ἅτε ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐνυπνίων ἀπολλύμενον.

186

ἀνακλάσας τὸν ἀχένα

ἐφίλησεν οὕτω προσφυνῶς τῆς Θαιδος —

Lucianus Dial. mer. 3, 2. 2. τῆς Θ. ἐφ. οὕτω προ. — constr. ἐφίλησεν τὸν ἀχ. τῆς Θ. ac fortasse transponenda sunt τὸν ἀχένα et τῆς Θαιδος.

187

ἀλλ' ὅσῳ προφανεστέρα

πρόφασις, τοσοῦτω πλέον ἀποστραφήσεται.

Libanius III 156, 6. 1. προφανεστέρα Reisk.] προφανῆς. 2. ἢ προ. — parasitus fore ut patronus excusatione nihil moveatur dicit.

188

Athenaeus 9, 408a ἐν τούτων δῆλόν ἐστιν ὅτι Τηλέμαχος κνᾶμων χύτρας ἀεὶ (αἰεὶ Δ) σιτούμενος ἦγε Πυανέψια πορδὴν ἑορτήν. κνᾶμων χύτρας σιτούμενος Πυανέψια | πορδὴν ἑορτήν ἦγε vel κνᾶμων χύτρας ἀεὶ σιτούμενος | πορδὴν (πορδῶν?) ἑορτήν ἦγε Mein. sed nomine opus est. fortasse σιτούμενος δὲ Τηλέμαχος κνᾶμων χύτρας | Πυανόψι' ἄγει πορδῶν ἑορτήν. de Telemacho cf. Timocl. 7. 16. 21.

189

σύκω, μὰ τὴν Δήμητρα, σῦκον οὐδὲ ἔν
οὕτως ὅμοιον γέγονεν.

Cicero Epist. Att. 4, 8, 2 *de Trebonio prorsus tibi adsentior; de Domitio, σύκω — γέγονεν, quam est ista περίστασις nostrae.* Diogenian. 7, 37 ὁμοιότερος σύκου· τοῦτο παραπαίξει διὰ τὴν ἐμφέ-
ρειαν τῶν σύκων. cf. Diog. Vind. 3, 53. Apostol. 12, 73. Eustath. 1963, 63 (παροιμία) ὁμοιότερος σύκου ἐπὶ τῶν πάντη παρεοικόντων κατ' ὄψιν. Theophr. Char. 5, 2 εἰσιόντα φῆσαι σύκου ὁμοιότερα εἶναι (τὰ παιδία) τῷ πατρὶ. Plut. Mor. 1077c σύκω, τὸ τοῦ λόγου, σῦκον γέγονεν ἀπαράλλακτον.

190

τοιούτους ἀρετῇ

ἔοικε τροφίμους τοὺς ἑαυτῆς δεικνύναι.

Procopius Epist. 25. 1. ἡ ἀρ. 2. τοὺς ἑαυτ. ἔοικε τρο. δ.

191

ὦ τῆς ἐπιθήκης· οἶον αὖ τὸ δεύτερον
ἡμῖν ἔσεισεν . . .

Aristides I 130. 1 Dind. ὦ — ἔσεισεν. ὦ τοῦ τραγικοῦ δαι-
μονος. . . ὃς ἐν βραχεὶ τὸ δραῖμα συνέκλεισεν. est oratio eis Ἑταιρῶν
ἐπιθήκειος et praecesserat ὦ τοῦ δευτέρου πτώματος, οἶος ἐφ'
οἶω τῷ νέω κείσθαι. versus 2 fortasse explendus ὁ θάνατος τὴν οἰκίαν.
perperam Reiskius Sophoclis Oedipo Col. tribuit quae tragici esse
non posse metrum arguat.

192

ἀφροδισίων οὖν εἰς τὸ τέλος τῆς ἡδονῆς
ὁδὸς οὐ μί' ἐστίν.

Aristaenetus Ep. 1, 12 (p. 144 Herch.) οὐκ οὖν τῶν ἀφρ., ὡς
ἔφη τις, εἰς τὸ τῆς ἡδ. τ. ὁδ. ἐστιν μία.

193

τοῖς ζητοῦσι γὰρ

τὸ σπάνιον ἀεὶ πως ἐπιτείνει τὸν πόθον.

Procopius Epist. 37 παρὰ σαυτῶν . . γνωμολογεῖς ὡς τὸ σπ. ἀεὶ
τοῖς ζ. ἐπιτ. τ. π.

194

ὄψέ γάρ ποτε
τὰ τῶν Ἑρώτων μανθάνεις τοξεύματα.

Procopius Epist. 135 Herch. *ἔάλως... ὄψέ ποτε κτλ. Ἑρώτων Herch.] ἐρώτων.*

195

χρυσὸς γὰρ νόθου
ἀρετῆς ἔλεγχός ἐστιν ἀψευδέστατος.

Theophylactus Simoc. Ep. 10 extr. *ὁ χρ. . . . νόθου γὰρ ἀρ. καὶ κακίας — ἀληθέστατος.*

196

μᾶλλον γὰρ λόγοις
τοὺς παῖδας ἢ μάστιξιν ἐκταράττομεν.

Theophylactus Simoc. Ep. 64 *τοὺς γ. π. λόγ. μᾶλλον κτλ. poeta fortasse scripsit ἐκπαιδευόμεν.*

197

φύλλῳ πράσου
τὸ τῶν ἐρώτων συνδέδεται βαλλάντιον.

Plutarchus Mor. 622e *μικρολόγος ἐμπεισῶν εἰς ἔρωτα... ἀπαλὸς καὶ ὑγρὸς (γίνεται)· ὥστε τουτὶ τὸ παιζόμενον μὴ πάνν φαίνεσθαι γελοῖον, ὅτι πρ. φ. κτλ. indicavit Cobet. N. 1. 513. συνδέδεται Cob.] δέδεται. Append. prov. 4, 60 πράσου φύλλῳ τ. τ. ἐρ. δέδ. β. ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα πολλὰ ἀναλισκόντων· ἀσθενὲς γὰρ τὸ τοῦ πράσου φύλλον καὶ οὐκ ἀντέχον. cf. Suid. πράσου. Macar. 7, 34. Diogenian. Vind. 3, 66.*

198

τὸ δ' οὖν ζόδον,
εἰ μὴ τις αὐτῷ χρησεται, μαραίνεται.

Aristaenetus Ep. 2, 1 p. 159 Herch. 2. *κὰν μὴ τις αὐτῷ χρησεται. admonetur puella ut iuventute fruatur. cf. 557.*

199

ἐλπίδες
αὐται καλαὶ καὶ ψυχαγωγία λόγων.

Libanius III 155, 18. 2. *ψυχαγωγία. parasitus loquitur.*

200. 201

ἄπανθ' ὄρω

ἅμα τῇ τύχῃ θέοντα μεταπίπτοντά τε.

· · · · ·
 ἄλλ' ἐστὶν εὐστοχόν τι βουλευτήριον
 ταυτόματον.

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 2 et 4 Wachsm. 2. τε P] γε F. cf.
 Menand. 94, 5. 3. εὐστοχόν] εὐστόν P (εὐκτὸν ἕως mrg. m. 2).

202

ἐπηραστικόν γέ τι

ταυτόματόν ἐστι τῷ βίῳ.

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 5 Wachsm. (ἐ)πηραστικόν F] ἐπηρε-
 ατικόν P.

203

πόθεν;

οὐ γὰρ σχολάζω τοῦ πατρὸς τεθνηκότος.

Plutarchus Mor. 526 f κὰν εἴπη τις 'οὐκ ἀκούσει τοῦ φιλοσό-
 φου;' 'πόθεν ἐμοί' φησὶν. 'οὐ σχ. κτλ. vituperantur adulescentes
 qui philosophiae se vacare posse negant.

204

οὐκ οἶδεν ἡμᾶς ὁ βασιλεύς· ἐτέρους ὄρω
 μᾶλλον.

Plutarchus Mor. 533 f. ἄλλ' ἐτ. — excusat nescio quis quod
 pro amico regem adire nolit.

205

Ἔρωσ

καὶ τὴν ἑαυτοῦ συντιτρώσκει μητέρα.

Aristaenetus Ep. 1, 8 extr. ἑαυτῶν ἔτρωσαν ἐκεῖνοι (οἱ Ἔρωτες)
 μ. — cum tot aliis vel matrem suam vulnerat.

206

τὴν ἀξίαν δεῖ γαμεῖν τὸν ἀξίον.

Aristoteles Rhet. 3, 11, 1411 b 23 δεῖ δ' αἰεὶ προσεῖναι ἢ τὸ
 πρὸς ὃν λέγεται ἢ τὸ ὀρθῶς λέγεσθαι, εἰ τὸ λεγόμενον ἀληθές καὶ
 μὴ ἐπιπόλαιον· ἐστὶ γὰρ ταῦτα χωρὶς ἔχειν, οἷον ἀποθνήσκειν δεῖ

μηθὲν ἀμαρτάνοντα.' ἀλλ' οὐκ ἀστεῖον. 'τὴν ἀξίαν δεῖ γαμεῖν τὸν ἄξιον.' ἀλλ' οὐκ ἀστεῖον. δὲ δεῖ vel ἔδει Mein. et quidni γὰρ δεῖ? cf. Anaxandr. 79.

207. 208

ὥσπερ Φιλάμμων ζυγομαχῶν τῷ Κωρύκῳ.
ὥσπερ σέλινον οὐλα τὰ σκέλη φορεῖ.

Aristoteles Rhet. 3, 11, 1413a 9 (αἱ εἰκόνας τρόπον τινὰ μεταφοραί). ἐν οἷς μάλιστα ἐκπίπτουσιν οἱ ποιηταί, ἐὰν μὴ εὖ, καὶ ἐὰν εὖ, εὐδοκιμοῦσιν. 'ὥσπ. σέλ. — φορεῖ'. 'ὥσπ. Φ. — κωρύκῳ'... τὸ δὲ ὥσπερ τὸ καὶ τό, ὑπερβολὴ τῇ λέξει διαφέρουσα. 'ὥσπερ Φιλάμμων ζυγομαχῶν τῷ κωρύκῳ.' ᾧήθησ δ' ἂν αὐτὸν Φιλάμμωνα εἶναι μαχόμενον τῷ κωρύκῳ. 'ὥσπερ σέλινον οὐλα τὰ σκέλη φορεῖν.' ᾧήθησ δ' ἂν οὐ σκέλη, ἀλλὰ σέλινα ἔχειν οὕτως οὐλα. εἰσὶ δὲ ὑπερβολαὶ μειρακιώδεις. σφοδρότητα γὰρ δηλοῦσιν. Κωρύκῳ, ut sit nomen proprium, Mein. — 1. Bekker. Anecd. 314, 24 Φιλάμμων· ὄνομα κύριον πύκτου Ἀθηναίου, ὃς ἐνίκα Ὀλυμπιάδα ἑκατοστὴν πέμπτην. Demosth. 18, 319. Aeschin. 3, 189. Harpocrat. Φιλάμμων. de Coryco cf. quae ad Antiphanis Κώρυκον adnotavimus, ex qua haec petita esse Meinekius arbitrabatur.

209

οὐκ ἂν γένοιο μᾶλλον ἢ σε δεῖ ξένος ξένος.

Aristoteles Rhet. 3, 11, 1412b 13 καὶ 'οὐκ ἂν — ξένος.' ἢ οὐ μᾶλλον ἢ σε δεῖ, τὸ αὐτό. καὶ 'οὐ δεῖ τὸν ξένον ξένον αἰεὶ εἶναι.' ἀλλότριον γὰρ καὶ τοῦτο. Grotius Excerpt. 923 εἰ δ' εἴ ξένος, | οὐκ ἂν γένοιο μᾶλλον ἢ σε δεῖ ξένος. alterum ξένος ut dubiae fidei uncis inclusit Bekker. non magis intellego quam Meinekius.

210

ἐγὼ σ' ἔθηκα δούλον ὄντ' ἐλευθέρον.

Aristoteles Soph. elench. 4, 7 ὁ γὰρ αὐτὸς λόγος διηρημένος καὶ συγκείμενος οὐκ αἰεὶ ταῦτο σημαίνειν ἂν δόξειεν, οἷον κτλ. cf. Theo Progymn. I 179 extr. Walz. οὐ γὰρ σαφές, πότερον ἐλ. ἔθηκεν ἀντὶ δούλου ἢ δούλον ἀντ' ἐλευθέρου. Doxopatr. II 224, 8 (indic. Nauck.) Terent. Andr. 1, 1, 10 *feci e servo ut esses libertus mihi*. Menandri ex Andria versus esse non potest propter temporum rationes. neque audiendus est Herwerdenus Obs. crit. 114, tragoediae haec tribuens. cf. Philem. 213, 8 τὸν εὐπορον τίθησι πτωχόν.

211

ἔρημία μεγάλη ἴσθιν ἢ Μεγάλη πόλις.

Strabo 8, 388 νυνὶ ἢ Μεγαλόπολις τὸ τοῦ κωμικοῦ πέπονθε καὶ κτλ. et 16, 738 (ἢ Βαβυλῶν) ἔρημος ἢ πολλή, ὥστ' ἐπ' αὐτῆς μὴ ἂν ὀκνήσαι τινα εἰπεῖν ὅπερ ἔφη τις τῶν κωμικῶν ἐπὶ τῶν Μεγαλοπολιτῶν τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ κτλ. Eustathius p. 302, 13 (Στράβων) ἱστορεῖ ὅτι ὑπὸ συχρῶν πολέμων πολλαὶ πόλεις τῶν Ἀρκαδῶν . . . ἠφανίσθησαν, ὧν καὶ ἢ Μεγάλη πόλις . . . περὶ ἧς κωμικός τις ἔφη, ὅτι κτλ. condita erat Megalopolis Ol. 103, 1. Diodor. 15, 72. diruta est a Cleomene III Ol. 138. Polyb. 2, 55 ἐκβαλὼν (ὁ Κλεομένης) τοὺς Μεγαλοπολίτας κατέσχε τὴν πόλιν. γενόμενος δ' ἐγκρατῆς οὕτως αὐτὴν πικρῶς διέφθειρε καὶ δυσμενῶς, ὥστε μὴδ' ἐλπῖσαι μηδένα διότι δύναται ἂν συνοικισθῆναι πάλιν. unde Meinekius hoc fragmentum post Ol. 138 scriptum esse coniecit. sed erat iam ante Cleomenem deserta teste eodem Polybio, qui eam dicit fuisse δυσφύλακτον διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἔρημίαν. ceterum cf. Lob. Phryn. 604. Pathol. el. I 562.

212

εἰ μὴ κρατεῖς, θυγάτριον, ἀδικεῖσθαι δοκεῖς;

Suetonius Tib. 53 *Agrippinam post mortem mariti liberius quiddam questam manu adprehendit, graecoque versu 'si non dominaris' inquit, 'filiola, iniuriam te accipere existimas?' graece vertit Mein. V CCCLXX.*

213

τοῖς εὐτυχοῦσι καὶ τρίμηνα παιδία

Suetonius Claud. 1 *Livia cum Augusto gravida nupsisset, intra mensem tertium peperit . . . statimque vulgatus est versus κτλ.* sententia non integra: nam non habere felices τρίμηνα παιδία, sed interdum etiam talia eis gigni dicendum erat. scilicet Romani non finxerunt illud dictum, sed ex comoedia acceptum, ut fieri solet in proverbiiis, in brevius contraxerunt. poeta addiderat unde penderet dativus, veluti θεός (Τύχη) δίδωσιν vel ἤδη γεγόνασιν (γέγονεν) vel aliquid simile. — seni alicui fatuo, cui uxor iam post trimestre matrimonii spatium filiolum ex alio viro opinor ante nuptias conceptum pepererat, servus vel socrus fucum facit.

214

τὰ μυσάρᾳ ταῦτα θρόμματ' ἐκδιωκτέον.

Plutarchus Mor. 13c ἐκδ. τὰ κτλ. — adulatores dicit.

215

γάμος νεότητος δεσμός ἀσφαλέστατος.

Plutarchus Mor. 13f πειρατέον . . . γάμψ καταξεῦξαι· δεσμός γὰρ οὗτος τῆς ν. ἀσφ.

216

τῶν γὰρ καλῶν τοι καὶ τὸ μετόπωρον καλόν.

Plutarchus Mor. 177b τῶν γ. κ. καὶ τὸ μ. κ. ἐστίν.

217

ἔα μ' ἀπολέσθαι· τοῦτο γὰρ μοι συμφέρει.

Plutarchus Mor. 446a οὐχ ἦντο (τοῦ συνεπινεύοντος ταῖς ἡδοναῖς) ὁ εἰπῶν κτλ. τὴν κρίσιν ἔχει τῷ πάθει συναινοῦσαν. Menandro tribuit Cobet. V. l.² 400, praefrens tamen Posidonii apud Galenum (Bake De Posidon. Rhod. p. 211) τοῦτό μοι νῦν συμφέρει, 'ut in praesenti desperatione'.

218

μισθοῦ γὰρ ἀνθρώπων τις ἄνθρωπον φιλεῖ.

Plutarchus Mor. 495a θαναμάζεται γὰρ ἐν τοῖς θεάτροις ὁ εἰπῶν μισθοῦ — φιλεῖ κατ' Ἐπίκουρον· ὁ πατήρ τὸν υἱόν, ἢ μήτηρ τὸ τέκνον, οἱ παῖδες τοὺς τεκόντας. 'videtur Menandri esse'. Mein.

219

στροβεῖς σεαντόν, ζῶν κοχλίον βίον (τινός).

Plutarchus Mor. 525e κοχλ. β. ζῶν. homo divitiarum cupidus inridetur. etiam quae sequuntur comoediae colorem prae se ferunt: διὰ τὴν μικρολογίαν καὶ τὰ δυσχερῆ πάντα ὑπομένεις οὐδὲν εὖ πάσχων, ὥσπερ ὄνος βαλανέως ξύλα καὶ φρύγανα κατακομίζων καπνοῦ καὶ τέφρας ἀναπιμπλάμενος.

220

εἰς ματρυλεῖα καὶ κοπίδας καὶ φάρμακα

καὶ μαγεύματα καθειργνύμενον ἀκολάστον γυναικῶν (τὸν Ἐρωτα). Plutarchus Mor. 752c.

221

οἶαν ἀδικῶ γυναιχ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ.

Plutarchus Mor. 769d μῆ . . . ὁ ἀνήρ ἀναγκάζεται τὰς ἐκ τῆς

κωμωδίας λέγειν φωνάς κτλ. ad Περικειρομένην Menandri coniectura probabili, sed nequaquam certa rettulit Meinekius.

222. 223. 224

οἰκειότητα δ' ἐμβλέπων ὠλίσθανον.

ἀγένειος ἀπαλὸς καὶ νεανίας καλὸς

ἐμφύντ' ἀποθανεῖν κάπιγρόμματος τυχεῖν

Plutarchus Mor. 769 b ἄλλὰ πολλὰ φαῦλα καὶ μανικὰ τῶν γυναικείων ἐρώτων; τί δέ; οὐγὶ πλείονα τῶν παιδικῶν; κτλ. tria sunt dicta insani puerorum amatoris. 1. δ' add. G. Herm. fortasse ὠραιότητα δ'. 2. καὶ καλὸς νεανίας Mein. ed. mai. 3. 'infini-tivi pendere videntur a verbis εἰ γένοιτό μοι vel similibus, quae omisit scriptor'. Mein.

225

γαμῶ γέρον, εὔ οἶδα, καὶ τοῖς γέτοσιν.

Plutarchus Mor. 789 a καὶ γὰρ αὐτοὶ (οἱ γέροντες) πολλὰ τοιαῦτα παίζουσιν εἰς ἑαυτούς κτλ. cf. Anaxandrid. 52, 11. 12 et adesp. 272.

226

λευκή με θριξ ἀπόμισθον ἐντεῦθεν ποιεῖ.

Plutarchus Mor. 789 c τί οὖν, φῆσαι τις ἄν, οὐκ ἀκούομεν ἐν κωμωδίᾳ στρατιώτου λέγοντος κτλ. ἐντεῦθεν, ab hoc tempore.

227

ἄγροικός εἰμι τὴν σκάφην σκάφην λέγων.

Lucian. Iov. trag. 32 οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρησίας· ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ κωμωδὸς ἔφη, ἄγροικός. — λέγων (λέγω Goric.). idem Hist. scrib. 41 (ὁ συγγραφεὺς ἔστω) παρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, οἶος, ὡς ὁ κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσαι. Plutarch. Mor. 178 b ἄγροίκους εἶναι Μακεδόνας καὶ τὴν σκάφην σκάφην λέγοντας. cf. Iulian. 8, 208 a. Synes. Epist. 159 (p. 739 Herch.). Menand. 545. Tzetzes Chil. 8, 567 Ἀριστοφάνης δὲ φησιν ἐν κωμωδίᾳ τοῦτο κτλ., cuius ego testimonium non admodum magni facio, siquidem τὸν κωμωδὸν Luciani non recte videtur interpretatus esse. novae comoediae potius cum Meinekio esse crediderim.

228—234

ἀγαθὸς ἀνὴρ λέγοιτ' ἂν ὁ φέρων τὰγαθὰ.
 ἀγαθὸς ἂν εἴη χῶ φέρων καλῶς κακά.
 εὐκαταφρόνητός ἐστι πενία, Δερκύλε.
 ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκε.
 ὅ ἢ τῶν φίλων σοὶ πίστις ἔστω κεκριμένη.
 σοφός ἐστιν ὁ φέρων τὰπὸ τῆς τύχης καλῶς.
 ὠρθωμένην πρὸς ἅπαντα τὴν ψυχὴν ἔχω.

Athenaeus 10, 458 a, exempla versuum ab eadem littera incipientium et in eandem desinentium componens. 2. χῶ Dindf.] καὶ ὁ A. κακά] καλά Mein. 3. ἐστιν A. εὐκαταφρόνητον Mein. conl. Menand. 93, 1. 4. δὴ διάπλεκε Both. Δίων, πλέκε vel παῖ, διάπλεκε Mein. 6. τῆς add. Porson.

235

ἦτοι τοιαύτην χροὴ γαμεῖν ἢ μὴ γαμεῖν.

Aristides I 521 Dind. ἀλλ' ἢ τὸ τῆς παροιμίας, ἔφη, ἐρεῖς κτλ. indicavit Cobet. N. l. 62. ἢ τοι Cobet.] ἢ. i. e. nullam nisi talem duc.

236

(τὴν εὐδαιμονίαν)

ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι καὶ ταῖς ἰσχάσιν

Lucianus Bis accus. 20. Epicurei dicuntur. sententia comoediam sapit.

237

ὁ θεὸς ἴσως ἔχαιρε φιλόγελῶς τις ὢν.

Lucian. Pisc. 25 extr. τὸ σκῶμμα μέρος ἐδόκει τῆς εορτῆς, καὶ κτλ. Bacchum dicit. senarium agnovit Fritzs. comoediae videtur.

238

ἔρωτα λύει λιμός, ἂν δὲ μὴ, βρόχος.

Julianus 6, 198 d. ἂν δὲ τούτω χροῆσθαι μὴ δύνασαι. — sententia multum variata. monost. 156 ἔρ. πᾶναι λ. ἢ χαλκοῦ σπάνις. Anthol. Pal. 9, 497 εἰ δὲ μὴ, χρόνος (tres versus Cratetis). Mant. prov. 1, 61. Diog. L. 6, 86 (duo versus). cf. Bergk. P. lyr. gr.² II 527. quamquam versus est Cratetis, etiam comoediam ea sententia usam esse arbitror.

239. 240. 241

κόμην τε καὶ πάγωνα καὶ τριβώνιον

Themistius 17, 215 a (ὁ τοιοῦτον βασιλέα μὴ φιλοσοφεῖν ὑπολαμβάνων) περιάγει τὴν θειοτάτην τῶν ἐπιστημῶν εἰς κόμην ἕως καὶ π. κτλ. cf. adesp. 173. aliud est proverbium Append. prov. 1, 47 βακτηρία καὶ σχῆμα καὶ τριβώνιον. τοῦτο ἐπέσκωπτον τοὺς Ἀθηναίους δικαστάς. illud enim ad philosophos cynicos pertinerebat. tertium denique eiusdem sententiae fragmentum χαίρειν ἔαν| πάγωνα καὶ τριβῶνα καὶ βακτηρίαν ex Liban. Epist. 195 (διαφέρειν... τῶν φιλοσοφούντων τῷ κτλ.) elicuit M. Haupt. Opusc. III 380.

242

ἦς χωρὶς οὐδὲν σεμνὸν ἐξευρίσκεται.

Phurnutus De n. d. 14 ap. Eudoc. p. 295 εἰς τὴν ἐρημίαν ἀναχωρεῖν οἱ φιλοσοφούντες, ἦς χωρὶς οὐδὲν σεμνὸν εὐρίσκεται, κατὰ τὸν κωμικόν. ἐξευρίσκεται Mein. dubitat de comica dicti origine Nauck. Philol. III 559.

-243

ἐν τοῖσιν αἰδοίοις τὸν ἐγκέφαλον ἔχων

Aelianus fr. 284 Hercher. (Suid. κραιπαλώδης) φιλήδονος καὶ ἐν τοῖς κτλ. quae, quamvis adversetur Nauckius (Mélanges gréco-romains V 225), ex comico fluxisse existimo, parodia inridentis [Demosth.] 7, 45.

244

ἄτοπον πενομένων πλειόνων τροφῶν ἕνα.

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 120 ἕνα τρ. πεν. πλ.

245

ὑποκρινόμενος τὸ δρᾶμα τοῦ βίου καλῶς

Clemens Alex. Strom. 7, 11, 65 ἀμεμφῶς τοίνυν ὑποκρ. — βίου. cf. 771. Senec. Epist. 77 extr. Diog. L. 7, 160. (Potter.)

246

ἕως τὸν ὄντως αὐτὸν οὐκ ἐγνώρισεν.

Porphyrius De abst. 3, 27 (p. 155, 22 Nauck.) ὁ ἄνθρωπος ἐνδεής πάντων εἶκει τῷ θνητῷ τῆς φύσεως, ἕως κτλ.

247

ὁ πολὺς χρόνος πάντ' ἐξελέγχει, Νικοφῶν.

Stobaeus Ecl. 1, 8(9), 35 Wachsm. ἀναγέουσι P mrg. (in v. praeced.) ναγενέουσι quarta linea post F mrg. (littera init. pro rubric. relicta). Ἀθηνᾶς γουαίσι Heeren. videtur potius auctoris nomen latere.

248

ληρεῖς ἐν οὐδέοντι καιροῦ φιλοσοφῶν.

Stobaeus Floril. 36, 5 sine lemmate.

249

ἔρημός ἐστ' ἀνθρώπος ἠπορημένος.

Stobaeus Floril. 96, 8 'cohaeret praecedentibus' (Philem. 157) 'in A'. Gaisford. sed separandus est, quamquam Philemonis esse potest.

250

ἢ τὸ παρὰ πάντων τῶν σοφιστῶν χρυσίου

Alciphron 1, 34, 3 σὲ γὰρ περιβάλλουσα κοιμᾶσθαι μᾶλλον ἐβουλόμην ἢ κτλ. περιβ. κοιμ. del. Mein.

251. 252

ἦν καὶ Φίλωνι συκίνη βακτηρία.

ὀργίζομαι γὰρ ναὶ μὰ τὴν μεγάλην θεόν.

Alciphron 1, 39, 2. 1. ἦν Mein.] ὑπῆρξε. 2. ναὶ μὰ K.] νῆ. non cohaesisse haec crediderim. 1. βακτηρία συκίνη est proverbium ex eorum numero quae a sycophantis repetita erant. κἄπνός ξύλου συκίνου est Arist. Vesp. 145, κλωὸς σύκινος ibid. 897. σύζυγος σύκινος Plut. 945. 6. cf. adesp. 7. 905.

253

ἢ τοῖς Πτολεμαίου βούλομαι διαδήμασιν

Alciphron 2, 3, 10 μὰ . . . τοὺς βακχικοὺς κισσοὺς, οἷς στεφανωθῆναι μᾶλλον ἢ κτλ. est epistula Menandri; eiusdem fortasse etiam versus.

254

ἐψυχαγῶγει διαφόροις θεωρίαις.

Alciphron 3, 20, 1 ἄγει μὲ τις λαβῶν εἰς τὸ θέατρον καὶ καθίσας ἐν καλῷ διαφ. ἐψ. θ.

255

εἰς τοῦπίσω τὰς χεῖρας ἐστρεβλούμεθα.

Alciphron 3, 43, 4.

256

ἀλλ' οὐ Λακεδαίμων ἦν ἐν ἧ ταῦθ' ὑπέμενον.

Alciphron 3, 54, 4 ἀλλ' οὐκ ἦν Λ.

257

ἦρω παριόντες, μὴ κακόν τι προσλάβης.

Alciphron 3, 58, 3 τρέμε (τρέχε) ἔνθακὼν τὸ χεῖλος, ὡς οἱ τὸν Σιγηλὸν κτλ. fortasse etiam priora poetae sunt: οὐ τρέχ' ἔνθακὼν τὸ χεῖλος, ὥσπερ οἱ | κτλ. de heroum iracundia cf. Menand. 459. Arist. Av. 1492. fr. 692.

258

δέδοικα κἀγὼ τὰς ὑφάλους τὰς τῆς τύχης.

Libanius III 212, 21. alterum τὰς add. τὰς ὑφάλους sc. πέτρας.

259

ἐμὲ παιδιὰν τέθεικε τοῖς ἄλλοις θεοῖς.

Libanius III 212, 22. ἕως ποῦ με (ἢ τύχη) π. — θεοῖς. ὅτι μὲν γὰρ τοῖς ἀνθρώποις, ὁρᾶτε· γελῶντες οὐ γοῦν (γὰρ οὐ W.) διαλελοίπατε. fort. etiam haec comoediae sunt: οὐ γὰρ γελ. τὰμὰ διαλ.

260

ἴωμεν ἐπὶ τὰς οἰκίας τῶν πλουσίων.

Libanius III 237, 12.

261

. . . καὶ τὴν Λαῖδ' ἀντὶ τοῦ Διὸς
λογιεῖσθε;

Libanius II 121. 2 (Λαῖδα). Laïdi placere malle quam Iovi turpe esse dicit.

262

ταύτης ὁ Μῶμος ἄχθεται παρασφαλείς.

Aristaenet. 1, 12 p. 143 Herch. ἀποσφ. ἄχθ.

263. 264

μὲ ἡμέρα ποθοῦντα γηράσκειν ποιεῖ.

μία

πρὸς γῆρας ἀρκεῖ τοῖς ἐρῶσιν ἡμέρα.

Procopius Ep. 13 init. τοὺς ποθοῦντας καὶ μία ἡμ. γ. π. et 115 init. τοῖς ἐρ. μία ἡμ. πρ. γ. ἀρκεῖ. Theocrit. 12, 2 οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡματι γηράσκουσιν, ad quem versum cf. quae adnotavit Meinekus p. 283. 481.

265

καὶ μέγα βοῶσας παραπλέων τὰς ἡδονάς

Procopius Epist. 117 extr. (μικῆσει Ὀδυσσεύς) καὶ πολλὰ βοῶσας οἶμαι κτλ.

266

πλατὺν γέλωτα καταχέω τῶν δογμάτων.

Theophylactus Simoc. Ep. 10 τῶν σῶν καλ. δ. ridet aliquis placita philosophorum.

267

ἀλγῶ δὲ καὶ τῆς οὐχ ὀραμένης ἐρῶ.

Theophylactus Simoc. Ep. 36 ἀλγῶ δὲ ὅμως τὴν ψυχὴν κτλ.

268

δραχμῆς μὲν ἀλλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται.

Stephanus Byz. Ἀραβία (p. 108, 1 Mein.)· ὁ Ἀράβιος ἀλλητῆς, ὃς δραχμῆς μὲν ἤλπει, τεττάρων δ' ἐπαύετο. Zenobius 2, 58 Ἀράβιος ἄγγελος ... εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου ἀλλητοῦ, ὃς ἤλπει μὲν δραχμῆς, ἐπαύετο δὲ τεττάρων. cf. Gregor. Cyrp. 1, 32 (Mosq. 1, 31), ubi C in fine ἐφ' ὧν ἐλέχθη παροιμία· δραχμῆς μὲν ἀλλεῖ, τεττ. δὲ π. ac sic Apostol. 3, 71. cf. 6, 36a.

269

λόγοισιν Ἐρμόδωρος ἐμπορεύεται.

Zenobius 5, 6 ὁ Ἐρμόδωρος ἀκροατῆς γέγονε Πλάτωνος καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ συντεθειμένους λογισμούς . . . ἐπάλλει.

270

μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἄψωμαι μάχης.

Diogenian. 6, 59 (Apostol. 11, 46) ἐπὶ τῶν τὴν ἰσχὴν ἀνίσων.

Diogen. Vind. 3, 26 (ἀπειται). cf. Greg. Cyr. 3, 5. 56 et de syntaxi Cratin. 52.

271

ἀλῶν μέδιμνον ἄμα φαγῶν (add. ἀμνημονεῖ).

Gregorius Cyr. 1, 76 ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων. ἄμα φ. K.] ἀποφ. Macar. 1, 82 ἀλῶν μέδιμνον καταφαγῶν· ἐπὶ τῶν ἀμνημονούτων τῶν φίλων. Aristot. Eth. Eud. 7, 2 p. 1238 a 2 εἰς παροιμίαν ἐλήλυθεν ὁ μέδιμνος τῶν ἀλῶν. Eth. Nicom. 7, 4p. 1156 b 27. — cf. 176.

272

πέπων ἐρινὸς εὐφρανεῖ τοὺς γείτονας.

Macarius 2, 97 ὁ λόγος ἐπὶ γεγαμηκὸτος γέροντος. πέπων Mein. Theocr. vi] γέρων. εὐφρανεῖ idem] εὐφραίνει. Append. prov. 1, 73 γέρων ἐρ. εὐφραίνει τ. γ. πρὸς τοὺς μὴ δυναμένους χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις ἀγαθοῖς. ὁ δὲ λόγος κτλ., ut apud Macar. — de syntaxi cf. Cratin. 52, de re Plin. N. h. 15, 79 *caprificus vocatur e silvestri genere ficus numquam maturescens, sed quod ipsa non habet aliis tribuens.* quod quomodo fiat deinceps exponitur. cf. Anaxandr. 52, 11. 12 et adesp. 225. indicavit Mein. Theocr. vi. cf. H. Iacobi V CCCXLVIII.

273

δεινὸν πένεσθαι, χειρὸν εὐπορεῖν κακῶς.

Anonymus Walz. Rhet. II 23 τὸ διπλοῦν ἐκ δύο καταφατικῶν ὄν, οἶον κτλ. οὐ τοσοῦτον ἀντίκειται τῷ ἀπλῶ. Doxorater ibid. II 298. 9 διπλῆ (γνώμη) ἢ δύο μὲν ἀποφάνσεις ἢ καὶ πλείους ἔχουσα, ὁμοίως δὲ ἀλλήλαις καὶ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, οἶον κτλ. (χειρὸν δ').

274

ἀπόδουθι ταχέως, Πάμφιλ' ἡμέτερος ὁ πλοῦς.

Bekker. Anecd. 427, 26 ἀπόδουσαι· μᾶλλον δ' ἀπόδουθι· (ἀπόδουθι add. Mein.) ταχέως, Πάμφιλη κτλ. Πάμφιλ' Mein. — Ruhnkenius Auctar. Hesych. I 1706 ἀποθευσόμεθα· ἀποδραμούμεθα. μάλιστα ἐπὶ πλοῦ λέγεται. ταχέως, Πάμφιλη, ἡμέτερος ὁ πλοῦς. 'excidit nomen comici et fabulae et repetitum ἀπόδουθι. Πάμφιλη ridiculum est: non solebant mulieres ἀποδύναι'. Cobet N. l. 50.

275

οὐδ' Ἰταλιώτης, οὐδ' ἀλαζῶν οὐδαμῶς

Hesychius Ἰταλιώτης κτλ. ἐπεὶ οἱ Πυθαγορικοὶ ἐν Ἰταλίᾳ διέτριβον, ἐνθα φασὶν αὐτοὺς καὶ ἐμπυρισθῆναι. Photius 117, 14

Ἰταλιώτης (sic Cobet. Mnem. VIII 22 pro Ἰταλιώδης)· ὁ ἀλαζών ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν, ἢ (add. Cob.) διὰ τὴν Σύβαριν, ὁ λάγνος. idem Ἰταλιώτης· Πυθαγόρειος. ἐκεῖ γὰρ διέτριβον. — Ἰταλιώτην, i. e. Pythagoreum, et ἀλαζόνα pro synonymis posuit.

276

ἤμην ποτ', ἤμην τῶν σφριγόντων ἐν λόγοις.

Etymologic. m. 430, 8 cod. Voss. ap. Gaisf. τὸ ἤμην ἐπὶ τοῦ ὑπῆρχον ἀπηγόρευται, λέγεται δὲ ἤν. χρῶνται δὲ τινες τούτῳ τῶν νεωτέρων, οἷον κτλ. ἤμεν pro ἤμην Naber. Mnem. nov. VIII 434: pravus enim codicibus deceptum fuisse grammaticum, de imperfecto ἤμην cf. Veitch. Gr. verb.² 200.

277

οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας.

Photius, Suidas, Append. prov. 4, 35 (ubi cf. Leutsch.), Apostol. 13, 30. — Eustath. 455, 40 (Ael. Dion.) συμπαρακείνται καὶ ἕτεροι κεφαλαιώδεις παροιμίαι αὐται . . . καὶ οὐδεὶς κτλ. Poll. 3, 126 ὁ δυσώνης οὐκ οἶδα μὲν εἰ παρὰ τινι, ἐν δὲ παροιμίᾳ. sed hoc ipsum proverbium ex comoedia videtur fluxisse: nam Pollucis quidem dubitatio eo infringitur quod ipse verbi *δυσωνεῖν* exemplum adfert ex Platone comico (224).

278

οὐκ ἂν δύναιο γαστρὶ πενθῆσαι νεκρόν.

Photius. in eum qui *ciborum abstinentia* mortuum lugere vellet. petivit comicus sententiam ex Hom. II. 19, 225 (Naber.) γαστέρι δ' οὐ πως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς.

279

γραφὴ τε καὶ Λευκαῖος οὐ ταῦτόν (λέγει).

Append. prov. 1, 83 et Suidas ἐπὶ τῶν ἀνόμοια γραφόντων (hactenus Suidas) . . . ὅτι οὐχὶ αὐτῇ φύσει γραφῆς καὶ αὐτοῦ τοῦ γραφομένου σώματος. incerto comico tribuit λέγει addens Cobet. Mnem. nov. V 222.

280

καὶ φθειριῶσαν ὡς τὸ πρὶν Καλλισθένης

Suidas Καλλισθένης· φέρεται λόγος ὡς ὁ Καλλισθένης ὑπὸ φθειρῶν ὑπερβλύσεως καὶ ἐκβράσεως τὸν βίον καταστρέφει. καὶ μαρτυρεῖ ὁ Ἰάμβος οὗτος κτλ. περὶ τῆς ἰατρικῆς τέχνης λέγων, ὡς ἡμέ-

λητο πάνυ. τὸ O. Bachmann. Coniect. Arist. 48] ὁ. — *Callisthenes* Olynthius, Aristotelis discipulus, Alexandri m. in Asia comes, cum regem deum esse negaret, in vincula coniectus est, mortuus in India. Plut. Alex. 54. ibid. 55 extr. *Χάρης* (λέγει) ἑπτὰ μῆνας φυλάττεσθαι δεδεμένον . . . περὶ τὴν Ἰνδίαν ἀποθανεῖν ὑπέσπαρυν γενόμενον καὶ φθειριάσαντα. Arrian. Anab. 4, 10 sq. Curt. 8, 5. 6. 8 extr. Meinekius cur postea de comica versus origine dubitaverit nescio.

281

σύγγνωθί μοι καὶ μὴ χαλεφθῆς, ᾧ πάτερ.

Mus. philol. Cantabr. II 113 (non vidi librum) χαλεφθῆς ἀπὸ τοῦ χαλέπτω κτλ. χαλεφθῆς Schneidewin.] χαλεφῆς. Menandro coniectura incerta tribuebat Cramer.

282

ἔξδὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων.

Eustathius 236, 32 σχήματα σολοικοφανῆ . . . ὅμοιον δὲ καὶ τὸ κτλ. ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. cf. Schol. Eurip. Phoen. 478 Dindf. Schol. Arist. Acharn. 1164 ἠπιαλῶν δὲ εἶπε καὶ βαδίζων ἀντὶ τοῦ ἠπιαλοῦντες καὶ βαδίζοντες. ἀντὶ τοῦ βαδίζοντα κατὰ τὸ ἀρχαῖον σύνηθες, ὡς τὴν ἐρωμένην ἔχων ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. Chariton. 4, 7, 7 ἔξδὸν καθεύδειν τὴν (τ') ἐρωμένην ἔχειν. Apollon. Synt. 4, 9 p. 331, 3 Bekk. ἔξδὸν καθεύδειν.

283

μὴ καταγελάτε τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις.

Eustathius 279, 39 (ex Aristophane grammatico) τὴν γέροντος γενικὴν ἀναγαγόντες (οἱ Αἰτωλοὶ) εἰς εὐθείαν γράφουσιν . . . 'τοῖς γερόντοις' . . . τὸ δ' αὐτό φησι φαίνεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ παθήματος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ κτλ. et 1761, 35 παρὰ Αἰτωλοῖς τὸ τοῖς γέρουσι γερόντοις φράζεται . . . καὶ τὸ παθήμασι παθημάτοις. dissentit ab Eustathio Nauck. Arist. Byz. 207sq. μὴ κάγγελάτε Herwerd. Obs. crit. 125. quod non necessarium, si comicus, ut recte suspicatur Meinekius, Aetolum hominem loquentem induxerat. id si verum est, novae comoediae fragmentum tribuendum videtur.

284

δυοῖν γυναικοῖν εἰς ἀνήρ οὐ στέργεται.

Eustathius 802, 34 τὸ δυοῖν καὶ ἐπὶ δοτικῆς παρὰ Ἀττικοῖς, οἶον κτλ.

285

εἰ συγκεχωρῶσθαι τοῖς νεκροῖς δυνήσεται.

Schol. Aristoph. Nub. 144 ἔστι (διὰ τριμέτρων χρησμός) παρὰ καιρικῶ τιμι κτλ. Diogenes L. 7, 2 χρηστηριαζομένου αὐτοῦ (Ζήνωνος) τί πράττων ἄριστα βιώσεται, ἀποκρίνασθαι τὸν θεόν, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς· ὄθεν ξυνέντα τὰ τῶν ἀρχαίων ἀναγινώσκειν. Suidas συγχρωτίζεσθαι . . . ὅ ἐστι τοῖς βιβλίοις τῶν ἀρχαίων· τουτέστι μελέτην ἀσκεῖν. εἰ Suid. et Diog.] πῆ V. Ald. συγκεχωρῶσθαι Toup. Emend. II 207] συγκεχωρῶσθαι V. τοῖς νεκροῖς Diog.] τῷ χρησμῷ V. δυνήσεται Toup.] δύναται.

286

καὶ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεῶς ὀφείλεται.

Schol. Arist. Ran. 270 Καλλίστρατος ὅτι τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς, καὶ οὐχὶ τὸ ναῦλον εἰώθασι λέγειν. . . καὶ ἔστι παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἡ ναῦλος κτλ. sed ex cod. R. Fritzschius Ran. 270 p. 155 διασώζεται δὲ ἡ γραφή (καὶ ἔστι add. schedae Seidl.) παρὰ τοῖς νεωτέροις· καὶ ναῦλος ἡμῖν κτλ. ac sic etiam ASuidae ναῦλος (in marg.). 'scriberem γὰρ ναῦλος, si opus esse videretur articulo'. Fritzschi.

287

Δῖος πάρεστι· τί ποτ' ἀπαγγελῶν ἄρα;

Anonymus Aristot. Bekk. 93, 25 διαπορητικόν, ὅ ἐστιν ἐρώτησις αὐτοῦ πρὸς αὐτόν, ὥστε τὸ Δῖος προσῆλθε τί ποτ' ἀγγελῶν ἄρα; 96, 19 πέμπτον δέ τι πρὸς τούτοις εἶναί φασι τὸ ἐπαπορητικόν Δῖος πάρεστι τί ποτ' ἀγγελῶν ἄρα. Schol. Hermog. Walz. Rhet. VII 4 Δῖος πότ' ἦλθε τί ποτ' ἀγγέλλων ἄρα; ubi τί ποτε ἀγγέλων Mon. Io. Sicel. Walz. VI 128 ὡς τὸ Δῖος ἦλυθε τί ποτ' ἀγγ. — ἀπαγγέλλων K. cf. Arist. Plut. 766. τί δέ ποτ' ἀγγ. Mein. V 117. Menandro versum tribuebat Schneidewin. Coniect. 119.

288. 289

τὴν κόμην ἠψήσατο.

ἔφθην τὴν κόμην ξανθίζεται.

Pollux 2, 35 καὶ ἐψήσασθαι δὲ τὴν κόμην τὸ καταχωρῶσαι ἔλεγον κτλ. 1. ἠψήσατο A. 2. ἔφθην A. ξανθίζεται Bekker.] ξανθίζεσθαι.

290

Ῥοίκου κριθοπομπία

Ἐρατοσθένης ἐν τῷ ἐννάτῳ. τῶν Ἀμαθουσίων βασιλέως. τοῦτου

αἰγμάλωτον γενόμενον εἶτα ὑποστρέφαντα πρὸς ἑαυτὸν τῇ πόλει Ἀθηναίων κριθᾶς ἐπέμψαι φησίν. Hesychius. cf. Bernhardy Eratosth. 231 sq. Schmidt Didym. 55. ad Euagorae tempora refert Meinekius, ex comoedia sumpta esse censens.

291

. οὐδέν ἐστ' ἄλλ' ἢ γνάθος.

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 4 καὶ μοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος οὐδέν ἄλλ' ἢ γνάθος εἶναι.

292

τὸ Ξενοκράτους τυρίον

Stobaeus Floril. 17, 25 Ξενοκράτης εἴ ποτε σταμνίον οἴνου ἀνοίξειεν, ἐφθάνεν ὁ οἶνος τρεπόμενος πρὶν ἀναλωθῆναι. καὶ τὰ ὄψα δὲ πολλάκις ἔωλα ἐξέριπτεν. ἐνθεν καὶ ἡ παροιμία κτλ. ἐπὶ τῶν ἐπὶ πολὺ παραμενόντων καὶ μὴ τάχιστα ἀναλισκομένων. exscr. Mant. prov. 3, 18. comicae videtur incudis esse.

293

Varro Sat. Menipp. 32, 1 Oehl. p. 128 e Nonio *subducere*: ego unus scilicet antiquorum hominum subductis superciliis dicam, γαμήσεις νοῦν ἔχων; cod. ταμησιονου ἔχων. Oehlerus γαμήσω νοῦν ἔχων. γαμήσεις Mein. cf. Menand. 65,1. γαμήσω posterioribus non inusitatum.

294

οὐριστικός δ' Εὐβουλίδης ὁ κερατίνας ἐρωτῶν
καὶ ψευδαλαζόσιν λόγοις τοὺς ρήτορας κυρίττων
ἐπῆλθ' ἔχων Δημοσθένους τὴν ῥωποπερπερήθραν.

Diogenes Laert. 2, 108 τῆς Εὐκλείδου διαδοχῆς ἐστὶ καὶ Εὐβουλίδης ὁ Μιλήσιος, ὃς καὶ πολλοὺς ἐν διαλεκτικῇ λόγους ἠρώτησε, τὸν τε ψευδόμενον . . . καὶ σωρῆτην καὶ κερατίνην καὶ φαλακρόν. περὶ τούτου φησὶ τις τῶν κωμικῶν κτλ. Suidas ῥομβοσωμυλήθρα· Εὐβουλίδης φησὶν· ἐριστικός κερατίνα — ῥομβοσωμυλήθραν (confudit Eubulidem cum comico eum inidente). v. 3 Plutarch. Demosth. 9 τῶν δὲ κωμικῶν τις αὐτὸν (Δημοσθένην) ἀποκαλεῖ ῥωποπερπερήθραν. Eustath. 927, 56 ἐκ τούτου (τοῦ ῥώπου) καὶ ῥωποπερπερήθρα τις (!) προσερεθήθη ἐπὶ χυδαιότητι καὶ φλυαρίᾳ σκωπτόμενος. 1. ὁ add. Th. Roeser. Philol. VIII 5. 2. κυρίττων Herwerd. Obs. crit. 114] κυλίων, de qua forma cf. Cobet. V.1.² 133. 3. ἐπῆλθ' Roeser. cum HSuid.] ἀπῆλθ'. ἐλπιδ' GSuid. ῥωποπερ-

περήθραν Plut. Eust.] ῥωβοστωμυλήθραν Diog. ῥομβοστωμυλήθραν Suid. cf. Roeper. Philol. VIII 1 sq. non audiendus est Fritzschi Arist. Ran. p. 300. 1. scilicet Plutarchus non accurate comicum excerpserit, qui non Demosthenem, sed eloquentiam eius adpellaverat τὴν ῥωποπερπερήθραν.

1. κερατίναν haud raro commemorat Lucianus, veluti Conviv. 23. 2. Plat. Reip. 9, 586 b λακίζοντες καὶ κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι. Gorg. 516 a παραλαβὼν μὴ λακίζοντας μὴδὲ κυρίττοντας μὴδὲ δάκνοντας (Herw.). corripi v in κύριτω cognoscitur ex Hephaest. 77 Gaisf. 3. ἐπήλθεν, nam *aggredi* Eubulidem cum Demosthenis facundia consentaneum est, non *abire*. quid sit τὸ ῥωπικόν in eloquentia docent [Longin.] De subl. 3, 4 ὀλισθαίνουσι... ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεπονημένου καὶ μάλιστα τοῦ ἡδέος, ἐξοκέλλοντες δὲ εἰς ῥωπικόν καὶ κακόζηλον. Hesych. (emend. Ruhnk.) ῥωπικόν· τὸ ἐπίκρητον καὶ ὠραῖσμένον. πέρπερος autem inlustratur fr. 1031 et Polyb. 40, 6, 2 στωμύλος καὶ λάλος καὶ πέρπερος διαφερόντως. περπερήθρα formatum ut στωμυλήθρα, ἀλινδήθρα, ἀνακλήθρα (Fritzsch.) cf. *tolutiloquentia* Novii 38 O. Ribbeck. Com. R. fr.² 260.

295

εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει
τὴν ἀπόβασιν.

Lucianus Iov. confut. 1 extr. — tales sententiae novae sunt comoediae.

296. 297

εἶτα, φίλ', ὅς ἔχεις γυναικὰ σχοινίων πωλουμένων;
Πάμφιλος γαμεῖ; γαμεῖτω· καὶ γὰρ ἡδίκησέ με.

Donatus Terent. Adelph. 1, 1, 18 *Romani scilicet qui coelitem quasi coelitem dicunt; et item Graeci, apud quos sunt huiusmodi sententiae* Εἶτα φίλος ἐχοιοῖων πῶδοτμενον et alibi γαμεῖ Πάμφιλος, γαμεῖτω κτλ. emend. Porson. Miscell. 304. 1. εἶτα φίλ' ὅς ut natum ex primo alterius versus verbo (Πάμφιλος) delet Nauckius relicto senario ἔχ. γ. κτλ. 2. Πάμφιλος γαμεῖν ἔλοιτ' ἂν σχοινίων πωλουμένων; Dziatzko Mus. Rhen. XXXI 373, utrumque fragmentum eidem fabulae et personae tribuens.

1. cf. Antiphan. 100, 4. Iuvenal. 6, 30 (cont. Pors.) *ferre potes dominam salvis tot restibus ullam?*

298

πόρνοι μεγάλοι Τιμαρχώδεις

Aeschines 1, 157 τσοῦτον ἀπέχει (ὁ δμώνυμος τοῦ κρινομένου)

Τιμάρχου) τῶν αἰσχροῶν, ὥστε πρόην ἐν τοῖς κατ' ἀγροῦς Διονυσίοις κωμωδῶν ὄντων ἐν Κολυττῶ καὶ Παρμένοντος τοῦ κωμικοῦ ὑποκριτοῦ εἰπόντος τι πρὸς τὸν χορὸν ἀνάπαιστον, ἐν ᾧ ἦν εἶναι τινὰς πόρνος μεγάλους Τιμαρχῶδεις, οὐδεὶς ὑπελάμβανεν εἰς τὸ μειράκιον, ἀλλ' εἰς σὲ πάντες. Hesych. Δημοκλεΐδα . . . οἱ μοιχοί . . . καθάπερ καὶ τοὺς ἡταιρηκότας Τιμάρχους ἔλεγον.

299. 300. 301

Hephaestio Phot. Bibl. 147a 14 Bekk. *Περιτάνος τις ὄνομα Ἀρκὰς Ἑλένην συνοῦσαν Ἀλεξάνδρῳ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐμοίχευσεν, Ἀλέξανδρος δ' αὐτὸν ποιήν τῆς μοιχείας ἔξεννούχισε, καὶ ἐξ ἐκεῖνου Ἀρκάδες τοὺς εὐνούχους περιτάνους λέγουσιν.* idem 149a 23 *κυνηγοῦσαν Ἑλένην ἐνιοί φασιν ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει ἐρπασθῆναι ὑπ' Ἀλεξάνδρον καὶ ἐκπλαγεῖσαν τὸ κάλλος ἀκολούθησαι ὡς θεῶ. haec ex comoedia aliqua derivata esse statuit Lehrs. Pop. Aufs. 26. 27. ac tum fortasse etiam quae sequuntur comoediae debentur haec: περὶ τοῦ κεστοῦ ἱμάντος, ὡς λάβοι μὲν αὐτὸν Ἥρα παρὰ Ἀφροδίτης, δολή δ' Ἑλένη, κλέψαι δ' αὐτὸν ἡ Ἑλένης θεράπεινα Ἀστυάνασσα, ἀφέλοι δ' αὐτὸν ἐξ αὐτῆς πάλιν Ἀφροδίτη. quamquam Hephaestionis fides admodum exigua.*

302

Aristoteles Rhet. 2, 23 p. 1398a 32 (τόπος τῶν δεικτικῶν) ἐξ ἐπαγωγῆς, οἷον ἐκ τῆς Πεπαρηθίας, ὅτι περὶ τῶν τέκνων αἱ γυναικες πανταχοῦ δοξάζουσι τάληθές. Eustathius 1412, 18 (Ἀριστοτέλης) φησίν, ὡς ἄριστα περὶ τῶν τέκνων κρίνουσιν αἱ γυναικες. διό φησι Πεπαρηθία τις γυνὴ μαρτυρήσασα οἰκεῖόν τινα εἶναι παῖδα ἔλυσε τὴν περὶ ἐκεῖνον ἀμφιβολίαν. orationem fuisse τὴν Πεπαρηθίαν opinatur Spengelius. quod falsum esse, si conferas Ὀλυθιακούς, Πλαταικόν al., facile adparet. contra cum comoediarum titulos considero quales sunt Ἄνδρῖα, Περινθία cet. et Aristotelem in Rhetoricis saepissime ex comoediis exempla petivisse recorder, necessario eo adducor ut *Peparethiam* comoediam fuisse arbitrer, fortasse Antiphanis.

303

Plutarchus Demetr. 27 ἡ Λάμια τῷ βασιλεῖ παρασκευάζουσα δεῖπνον ἠργυρολόγησε πολλούς. καὶ τὸ δεῖπνον οὕτως ἦνθησε τῇ δόξῃ διὰ τὴν πολυτέλειαν, ὥστε ὑπὸ Ἀνγκέως τοῦ Σαμίον συγγεγραφθῆαι. διὸ καὶ τῶν κωμικῶν τις οὐ φάυλως τὴν Λάμιαν ἐλέπολιν ἀληθῶς προσεῖπε. cf. Athen. 3, 101a. 4, 128a. Droysen. Hellenism. I 455. 465. 513. ἐλέπολις apud tragicos est Helena et Iphigenia; eodem nomine Demetrii machina bellica vocabatur.

304

Plutarchus Mor. 18c οὕτως ὁ νέος ἀναγινώσκων ἃ Θεοσίτης ὁ γελωτοποιός, ἢ Σίσυφος ὁ φθορέυς, ἢ Βάτραχος ὁ πορνοβοσκός λέγων ἢ πράττων πεποιήται, διδασκέσθω τὴν μιμουμένην ταῦτα δύναμιν καὶ τέχνην ἐπαινεῖν, ὡς δὲ μιμεῖται διαθέσεις καὶ πράξεις προβάλλεσθαι καὶ κακίξειν. 'probabile est Batrachum fuisse Ienonis nomen apud Menandrum.' Mein. Βάταλος scribendum censet Nauck. Allg. Lit. z. 1847, 475. non credo.

305

Athenaeus 7, 278f οἱ τῆς κωμωδίας ποιηταὶ κατατρέχοντές που τῆς ἡδονῆς καὶ ἀκρασίας ἐπικούρους καὶ βοηθούς βοῶσιν. — Ἐπικούρους καὶ Βοήθους Mein. Vind. Strab. 228. quamquam sententiam retractavit Anal. Ath. 124. apud Boëthium Epicureum convivium est Plut. Mor. 673d.

306

Dio Chrysost. 32 p. 699 R. ἐν ταῖς κωμωδίαις καὶ διασκευαῖς (κωμωδικαῖς διασκ.) Καρίωνα μὲν εἰσάγοντες μεθύοντα καὶ Δᾶον οὐ σφόδρα κινουσι γέλωτα· τὸν δ' Ἡρακλέα τοιοῦτον ὀρθῶσι γελοῖον δοκεῖ, παραφρερόμενον καὶ καθάπερ εἰώθασιν ἐν κροκωτῷ.

307

Philostratus Imag. 1, 3 extr. χρῆται (τῇ ἀλώπεκι) ὁ Αἰσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμωδία τῷ Δάφ.

308

Iulianus Or. 1, 19d κρινέτω μὴ πρὸς ἀργύριον σκοπῶν . . . καθάπερ οἱ φιλάργυροι γέροντες ὑπὸ τῶν κωμωδῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἐλκόμενοι.

309

Harpocration Κηφισόδωρος . . . κεκωμώδηται δὲ οὗτος ὡς νωθής. idem ut videtur qui πλάνος dicebatur. Nicostr. 24.

310. 311

Θεόδωρος

Hesychius Θεοδώρους ἔλεγον οἱ κωμικοὶ τοὺς πρωκτούς, ἀπὸ Θεοδώρου τίνος, οὐκ εἶ τῆ ἑαυτοῦ ὄρα χρησαμένου. οἱ κωμικοὶ Musur.] οἰκονομικοὶ cod. τῆ—ὄρα Mein.] τῆς—ὄρας cod. — Theodorus est nobilissimus tragoediarum actor Philippi regis aetate. cf. Demosth. 19, 246. Arist. Polit. 7 (1336b 28). cf. Rhet. 3, 2 (1404b 22).

foedis eum libidinibus deditum fuisse docet Hesychius πελεθοβάψ· Θεόδωρος δ τραγικός (sic Mein. pro κωμικός δ) ὑποκριτῆς οὕτω ἐπεκαλεῖτο. atque id ipsum πελεθοβάψ a comico poeta inventum esse iure suspicatur Mein. I 524. Herodian. I 246, 12 τὸ πλινθοβάψ καὶ πελεθοβάψ ὀξύνεται.

312

Schol. Aeschin. 1, 64 κευαμῶδῆται ὁ Ἀριστοφῶν ὡς ὑπὲρ Χάρητος μισθοῦ λέγων καὶ ὡς παρανόμων γραφὴν πεφενγῶς καὶ ὡς στρατηγῆσας ἐν Κέφ καὶ διὰ φιλοχρηματίαν πολλὰ κατὰ ἐργασάμενος τοὺς ἐνοικοῦντας, ἐφ' ᾧ γραφεὶς ὑπὸ Ὑπερείδου παρανόμων ἔάλω. φησὶ δ' αὐτὸν Ὑπερείδης καὶ Ἀρδηττον ἐπικληθῆναι διὰ τὸ πολλάκις αὐτόθι ἐπιωρηκῆναι. Aeschin. 3, 194 Ἀριστοφῶν δ' Ἀζημιεύς. . γραφὰς παρανόμων πέφενγεν ἑβδομήκοντα καὶ πέντε. cf. Hyperid. fr. 44. fortasse etiam *Ardetti* cognomen primus excogitavit comicus aliquis.

313

Schol. Aristid. 458, 21 Dindf. ἔχομεν παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὅτι τινὰ τῶν ἐκτεθέντων παιδῶν ἀπὸ τινῶν σημείων ἐν αὐτοῖς ὄντων ἀνεγνωρίζοντο.

314

δραχμὴ χαλαζῶσα

Hesychius ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμῆ. addit Zenobius 3, 27 ἐπεὶ δὲ ἔπεσε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον. 'cf. Boeckh. Oecon. Athen. I 239. Fritsch. De merc. iud. 13. Diophantus archon erat Olymp. 96, 2.' Mein.

315

ἀγάμητον

τῶν νέων κωμῶδῶν τινες τὸν ἄγαμον εἰρήκασιν. Pollux 3, 47.

316

ἀλείπτριαν

εἰρήκασιν οἱ μέσοι κωμικοί. . . Ἀμφιδος καὶ δραμὰ ἐστὶν Ἀλείπτρια. Pollux 7, 17. cf. hui. ed. II 236. adparet etiam praeter titulos fabularum Amphidis (Antiphanis, Alexidis) nomen illud Pollucem in nova comoedia invenisse.

317

ἀντίκλειδες

παρὰ τοῖς νεωτέροις τούτοις (κωμικοῖς). . εἴρηται. Pollux 10, 22. significationem inlustrat Clemens Alex. Strom. 7, 17, 106 οὐδὲ τὴν

κλειν ἔχοντες τῆς εἰσόδου, ψευδῆ δέ τινα . . . ἀντικλειδα. ἢ ἀντίκλεις
Herodian. II 672, 18 (non ἀντικλείς).

318

ἀντίπαις

Pollux 2, 9 παιδίον, παιδάριον, παιδίσκος . . . καὶ ἀντίπαις,
ὡς οἱ νέοι κωμῳδοί.

319

ἀπφρία, ἀπφρίον

Pollux 3, 74 φαλοτάτη ἢ παρὰ τοῖς νέοις κωμῳδοῖς ἀπφρία καὶ
ἀπφρίον καὶ ἀπφάριον (Xenarch. 4, 15), νέας δεσποίνης ὑποκορίσματα.

320

δεῖπνον

Etymologic. m. 262, 38 δεῖπνον ὁ καιρὸς τῆς τροφῆς, καὶ ἢ
ἐν τοιῷδε καιρῷ διδομένη τροφή. οἱ δὲ κωμικοὶ οἱ νεώτεροι συγγέ-
ουσι τὸν καιρὸν, ἐσπερινήν τροφήν δεῖπνον ὀνομάζοντες.

321

δειπνοπίδηκος

ὁ δειπνον ἔνεκα πιθηκίζων καὶ ὑποθωπεύων κόλακος τρόπον.
Bekker. Anecd. 34, 29. cf. δημοπίδηκος. non antiquae comoediae
est, ut Meinekius indicavit, sed novae. est enim nomen parasiti.

322

διαβασιλίζεται

τῆς βασιλείας ἀντιποιεῖται. Bekker. Anecd. 241, 14.

323

εἴργασμένον (ἑμάτιον)

Pollux 7, 69. cf. 328. ὠργασμένον Mein.

324

ἐμμακεδονίζαι

χρήσασθαι (Μακεδόνων τρόποις add. Pearso). Hesychius. comice
etiam forma verbi Macedonum dialecto accommodatur.

325

καψιδρώτιον

Pollux 7, 71 τὸ ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ καψ. καλούμενον . . νῦν

σουδάριον ονομάζεται. Hesych. καψιδρώτιον· εἶδος χιτωνίσκου. vocem non vulgarem fuisse, sed a comico aliquo iocī causa adhibitam censet Fielitz. De Att. com. bip. 19.

326

λουτήρας

Pollux 7, 167 ἡ νέα κωμῳδία καὶ λ. λέγει.

327

μαχαίρια

ἐκάλουν οἱ νέοι κωμῳδοὶ ἐν οἷς ἀπέσχαζον ἢ ἔσχαζον. Pollux 4, 182. οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν. κατέσχαζον deletis ἐν et ἀπέσχαζον ἢ Herwerd. Obs. crit. 116. cf. Lobeck. Rhem. 84. Pathol. el. I 128.

328

ὄρεινόν

Pollux 7, 69 τὸ ἄνναπτον ἱμάτιον ὄρεινόν οἱ μέσοι κωμικοί, ὥσπερ εἰργασμένον τὸ ἐγναμμένον. 'ὄρεινόν non expedit'. Mein. cf. 323.

329

ὄστοθήκην, ὄστοκόπον

Pollux 2, 232 ἡ νέα κωμῳδία καὶ ὄστοθ. καὶ ὄστοκ. λέγει.

330

πισύγγους, πισύγγια

Pollux 7, 82 τοὺς τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντας πισύγγους ἔνιοι (οἱ νέοι Mein.) τῶν κωμικῶν καλοῦσι, καὶ τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν πισύγγια. Hesych. et Phot. (Herodian. II 567, 28) πισύγγιον· σκυτεῖον. Hes. πισύγγων· σκυτέων. cf. Lobeck. Pathol. prol. 306. 7.

331

πονηρούς

Cramer. Anecd. Ox. I 372. 3 πονηρός, ὁ κατὰ ψυχὴν δξυτόνως, ὁ δὲ κατὰ σῶμα προπαροξυτόνως . . . οἱ μέντοι νεώτεροι τῆς κωμωδίας ποιηταὶ . . . τὸ ὄνομα πονηρούς ἐξήνεγκαν τοὺς ἐρῶντας παρὰ τὸ πονεῖν ἐν τῷ ἔρῳ.

332

προσωποποιόν

Pollux 2, 47 ἡ νέα κωμῳδία καὶ πρ. εἴρημεν ὃν ἡ ἀρχαία σκενοποιόν (Arist. Eq. 232).

333

προυνίκους

τοὺς μισθωτοὺς οἱ νέοι κωμφοδοδιδάσκαλοι ὠνόμαζον. τὸ ὄνομα Βυζαντίων ἦν, ὅθεν καὶ Βυζαντίους αὐτοὺς ἀπεκάλουν. Pollux 7, 132. Herodian II 445, 7 (ac similiter 574, 9) τὸ προύνεικος διὰ διφθόγγου γράφεται· σημαίνει δὲ τοὺς ὑβριστὰς καὶ τοὺς [ἄνδρας] ἰσταμένους ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ φέροντας τὰ ὄνια καὶ λαμβάνοντας ὑπὲρ τούτων μισθόν. εἴτε δὲ τοὺς ὑβριστὰς σημαίνει εἴτε τοὺς ἄλλους, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται, καὶ ἐπὶ μὲν τῶν ὑβριστῶν, ἐπειδὴ παρὰ τὴν πρό πρόθεσιν καὶ τὸ νείκος γέγονε πρόνεικος... εἰ δὲ τοὺς ἄλλους σημαίνει, ἐπειδὴ παρὰ τὴν πρό πρόθεσιν καὶ τὸ ἐνείκω Βοιωτικὸν γέγονε προένεικος καὶ κατὰ κράσιν... προῦνεικος. Bekker. Anecd. 1415 (ex cod. Paris. 2630) προύνεικος οἱ μὲν ἀπὸ τῶν νεικῶν ἐσχημάτισαν· ἐπὶ γὰρ ἀπαιδευτῶν φασὶ κείσθαι τὴν φωνήν. Ἀλεξίων μέντοι παρὰ τὸ ἐνείκος (?) ἐσχημάτισεν· κυρίως γὰρ λέγεσθαι προύνεικος τοὺς μισθοῦ τὰ ἐξ ἀγορᾶς ὄνια κομίζοντας παῖδας. Δημήτριος δὲ φησὶ τοὺς διδόντας τὰ ὄνια πρὶν ἢ λαβεῖν τιμὴν. δῆλον δὲ ὅτι εἴτε κατὰ τὸν Ἀλεξίου λόγον εἴτε κατὰ τὸν Δημητρίου διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ἢ γραφὴ ἔστιν. cf. Etym. m. 691, 19. Ael. Dionys. Eustath. 983, 48. Cramer. Anecd. Ox. II 251. Paris. III 189. Phot. προύνεικον. Hesychius προυνικοί· οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὄνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, οὓς τινες παιδαρίωνας καλοῦσι· δρομεῖς ταχεῖς, ὄξεῖς, εὐκίνητοι, γοργοί, μισθωτοί, quae ex parte proferunt Photius προύνεικος, Suidas προύνεικος (qui exscripsit etiam Diog. L. 4, 6), Bachmann. Anecd. I 353, 1. cf. 1343. dissentiunt de ea voce etiam recentiores: προύνικος Porsonus, προῦνεικος Lobeckius Agl. 1325. Rhem. 59, προυνικός Meinekius Anal. Alex. 398.

‘Bochartus Hieroz. I 794 ex oriente repetit vocem a *phuranik*, quod celeritatem cursus indicat.’ M. Schmidt.

334

στράβωνες

Pollux 2, 51 διάστροφος, στρεβλός· ὁ γὰρ στραβὸς ἰδιωτικόν, καὶ οἱ στρ. ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ.

335

ὑπόξυλον

Pollux 3, 56. cf. 83 et Aristoph. fr. 881.

ΑΔΗΛΑ ΟΠΟΤΕΡΑΣ

336

αὕτη πόλις ἔσθ' Ἑλληνίς ἢ ῥόδοις ἴσην
 εὐωδίαν ἔχουσα χᾶμ' ἀηδίαν.
 τὰ γὰρ Ἀλίεια τὰ μεγάλ' εἰς σχολὴν ἄγει,
 τὸ δ' ἄλιακὸν ἔτος με μαίνεσθαι ποιεῖ·
 5 ὅταν δὲ τὴν λεύκην τις αὐτῶν πραέως
 ἄλιακὸν εἶναι στέφανον εἴπη, πνίγεται
 οὕτως ἐπ' αὐτοῖς, ὥστε μᾶλλον ἂν θέλειν
 ἀποκαρτερεῖν ἢ ταῦτ' ἀκούων καρτερεῖν.
 τοιοῦτο τῶν ξένων τι καταχεῖται σκότος.

[Dicaearchus] 1, 5 in C. Muelleri Geogr. min. I 100 (continuo post Lysippi fr. 7). 1. ἢ ῥόδοις cod. Par. ἴσην Steph.] δίσσην. ῥόδων δίκην Naekius. 2. χᾶμ' ἀηδίαν G. Herm.] καὶ ἀμαληδίαν. 3. Ἀλίεια τὰ μεγάλ' Naek.] ἀλιεῖτα μεγάλην cod. εἰς σχολὴν Steph.] εἰσχολὴν cod. οὐ σχ. Naek. Ἀλ. μὲν μεγάλην ἔχει σχολὴν (oblectationem) Mein. II 147. (μὲν μεγάλην σχολὴν ἄγει V 32. 3.) μεγάλην μ' εἰς χολὴν (debebat certe εἰς μεγάλην χολὴν μ') Holsten. 4. ἄλιακὸν (ut mox iterum) ἔτος cod. ἔθος Steph. ἔπος Holst. ἔδος Osann. (i. e. colossus Rhodius). ἔτνος Mein. conl. Bergk. zur Monatsk. p. 69, etiam *pultem* qua Halieis vescebantur, *solarem pultem* dictam esse censens. 5. λευκὴν cod. 9. τοιοῦτο τῶν edit.] τοιούτων cod. καταχεῖται G. Herm.] καλεῖται cod. κακχεῖται Casaub.

Rhodom dici praeunte Casaubono monuit Naekius Opusc. I 339. si v. 4 colossus Rhodius, Charetis Lindii opus (Strab. 14, 652. Plin. N. h. 34, 41. 2), significaretur, eclogam novae comoediae esse constaret. scribi non potuisse ante Ol. 93, 1, quo anno Rhodii ex tribus oppidis Lindo, Ialyso, Camiro in unam civitatem Rhodum commigraverunt (Diodor. 13, 75), adparet. C. Muellerus cum Lysippi fr. 7 hoc coniungi posse censet, si loqui fingamus hominem Atheniensem, Rhodi degentem. non coniuncta fuisse multo veri similis est. 3. de *Halieis* cf. Athen. 13, 561e. Aristid. I 808 Dind. Eustath. 1562. Preller. Myth. gr.² I 335. 5. Schol. Pind. Ol. 7, 147 ὁ στέφανος (παρὰ Ῥοδίους) λεύκη δίδοται. 8. cf. Timocl. 18, 4. 5.

337

[Dicaearch.] 1, 25 in C. Mueller. Geogr. min. I 104 Ἰσοροῦσι δ' οἱ Βοιωτοὶ τὰ κατ' αὐτοὺς ὑπάρχοντα ἴδια ἀκληρήματα λέγοντες ταῦτα· τὴν μὲν αἰσχροκέρδειαν κατοικεῖν ἐν Ὠρωπῷ, τὸν δὲ

φθόνον ἐν Τανάγρα, τὴν φιλονεικίαν ἐν Θεσπιαῖς, τὴν ὕβριν ἐν Θήβαις, τὴν πλεονεξίαν ἐν Ἀνθηδόνι, τὴν περιεργίαν ἐν Κορωνείᾳ, ἐν Πλαταιαῖς τὴν ἀλαζονείαν, τὸν πυρετὸν ἐν Ὀρχηστῷ, τὴν ἀναίσθησίαν ἐν Ἀλιάρτῳ. τὰ δ' ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἀκληρήματα εἰς τὰς τῆς Βοιωτίας πόλεις κατεργήθη. in his αἰσχροκερδῖαν, θεσπεσίαις, κορωνεία, ἀλαζονείαν, ὀσγήστῳ cod. Par.

ex comoedia haec excerpta esse sententia est A. Nauckii (Philol. VI 425 sq.) ita fere poetam scripsisse censentis: τὴν μὲν αἰσχροκερδῖαν | σύνοικον Ὠρωπῷ, Τανάγρα δὲ τὸν φθόνον, | φιλονεικίαν δὲ Θεσπιαῖς, Θήβαις ὕβριν, | πλεονεξίαν Ἀνθηδόνι καὶ περιεργίαν | Κορωνίοισι, τῇ δὲ Πλαταιέαν πόλει | ἀλαζονείαν, τὸν πυρετὸν δ' Ὀρχηστίοις, | Ἀλιάρτιοις δὲ τὴν ἀναίσθητον φύσιν. | πάσης τὰ δ' ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀκληρήματα | Βοιωτίας ἐς τὰς πόλεις κατεργήθη. in quibus et sunt quae displiceant et quid sint ἀκληρήματα, qua voce apud posteriores singuli casus aduersi significantur, nescio. dubitari potest an ex pluribus comoediis haec congererit scriptor. si ex una sunt, scripta sunt inter Ol. 98, 1 et 101, 3, siquidem Plataeae post pacem Antalcideam restituta Ol. 101, 3 a Thebanis denuo dirutae sunt. fortasse σύνοικον Ὠρωπῷ μὲν αἰσχροκερδῖαν, | φθόνον δὲ Τανάγρα, Θεσπιαῖς φιλονεικίαν, | Θήβαις ὕβριν, πλεονεξίαν Ἀνθηδόνι, | περιεργίαν δὲ τῇ Κορωνίῳ πόλει, | ἀλαζονείαν ταῖς Πλαταιαῖς (μυρία), | πύρεξιν Ὀρχηστῷ δέ, κἀναίσθησίαν | (μάλισθ') Ἀλιάρτῳ | τὰ δ' ἐξ ἀπάσης Ἑλλάδος τὰ κληρήματα | Βοιωτίας ἐς τὰς πόλεις κατεργήθη. de nomine Κορώνιοι Strab. 9, 411 οἱ ἐν τῇ Κορωνείᾳ Κορώνιοι λέγονται.

338. 339

χλανῖσι δὲ δὴ φαναῖσι περιπεπεμμένοι
καὶ μαστίχην τρώγοντες, ὕζοντες μύρον.

τὸ δ' ὄλον οὐκ ἐπίσταμαι
ἐγὼ ψιθυρίζειν, οὐδὲ κατακεκλασμένος
5 πλάγιον ποιήσας τὸν τράχηλον περιπατεῖν,
ὥσπερ ἑτέρους ὄρω κιναιδούς ἐνθάδε
πολλοὺς ἐν ἄστει καὶ πεπιττοκοπημένους.

v. 1. 2 Clemens Alex. Paed. 3, 3, 15 κουράς μὲν ἀγεννεῖς καὶ πορνικὰς ἀποκειρόμενοι· χλανῖσι δὲ διαφανέσι περιπεπεμμένοι καὶ μαστίχην κτλ. v. 3 sq. Clemens Alex. Paed. 3, 11, 69 ἔχοι δ' ἂν κἀκεῖνο ἄριστα τὸ εἰρημέιον κτλ. 1. δὴ φαναῖσι Mein.] διαφανέσι. περιπεπεμμένοι Heinsius. v. 2 (τρώγοντας, ὕζοντας) Meinekius post v. 7 transponendum censuit. 4. κατακεκλασμένος BFR. 6. ἐταίρους MNPR et supra scripto ε F. ὄρωμεν BR. 7. περιπιττοκοπημένους

BR. — mihi etiam *κουράς ἀγεννεῖς κτλ.* comici videntur omniaque a Clemente ex una scaena exscripta: τὸ δ' ὄλον — *πεπιτικοποιημένους, κουράς ἀγεννεῖς, πορνικὰς κεκαρμένους, χλανίσι τε ταῖς φαναῖσι περιπεπεμμένους, καὶ μαστίχην τρώγοντας, ἕζοντας μύρου.* cf. 375.

2. *μαστίχην manducabant odoris causa.* Plin. N. h. 20, 263 *mastiche e carduis odorem commendat oris.* 4. Archipp. 45. Polem. Physiogn. 1, 176 *κλάσις τοῦ τραχήλου ἀνδρόγυνον δηλοῖ.* Dio Chrys. 5 p. 196 R. *γυναῖκα . . . ἐπιδεικνύουσαν . . . τοὺς μαστοὺς καὶ τὸν τράχηλον ἀνακλῶσαν* (Mein.). 7. cf. Alexid. 264 et quae ad Philemonis *Πιττοκοπούμενον* adnotavimus.

340

δέσποιν' ἀπασῶν, πότνι' Ἀθηναίων πόλι,
ὡς πάγκαλόν σου φαίνεται τὸ νεώριον,
ὡς καλὸς ὁ Παρθενών, καλὸς δ' ὁ Πειραιεύς.
ἄλση δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη πόλις;
5 καὶ τούρανθ' ἄγ', ὡς φασιν, ἐστὶν ἐν καλῷ.

Dio Chrysost. 64, p. 334 Reisk. v. 3 partem priorem addidit Porsonus ex Diogene L. 7, 67 ὁμοιον δέ ἐστιν ἀξιωματι ὃ τὴν ἐκφορὰν ἔχον ἀξιωματικὴν παρὰ τινος μορίου πλεονασμὸν ἢ πάθος ἕξω πίπτει τοῦ γένους τῶν ἀξιωματίων, οἷον 'καλὸς ἄγ' ὁ Παρθενών'. Syrianus Walz. Rhet. VII 4 οἱ δὲ Στωικοὶ προστιθέασι τούτοις (Peripateticorum partitionibus orationis) καὶ ἄλλους ἕξ· πνευματικὸν καὶ ἐπαπορητικὸν . . . εἶτα θαναμαστικόν· ὡς καλὸς ὁ Παρθενών.

1. δέσποινα δ' ἀπασῶν πόλεων, πότνια κτλ. cod. corr. Mein. δέσποινα πόλεων Porsonus. δέσποιν' ἄνασσα G. A. Hirschig. Ann. crit. 34. 2. ὡς πάγκαλόν Reiskius] ὡς καὶ καλόν. 3. ὡς καλὸς Syrian.] καλὸς ἄγ' Diogen. 4. πόλις add. Porson. 5. ἄγ', ὡς Reisk.] πῶς.

4. ἄλση. significantur Academia cum Colono et fortasse ea urbis regio, cui nomen erat Κῆποι. 5. cf. Xenoph. Vectig. 1. Dion. 6, 179 (εἶναι) τὸν ἀέρα κοῦφον, ὡς μήτε θεσθαι πολλὰκις μήτε ὑπομένειν τὸ γινόμενον ὕδωρ.

341

ἂν μὲς διορύξῃ βωμὸν ὄντα πήλινον
κἂν μηδὲν ἄλλ' ἔχων διατράγῃ θύλακον,
ἀλεκτροῶν τρεφόμενος ἂν ἐφ' ἐσπέρας
ἄση, τιθέμενοι τοῦτο σημείον τινος —

Clemens Alex. Strom. 7, 4, 24 εἰκότως τοίνυν δεισιδαίμονες περὶ τοὺς εὐοργήτους γινόμενοι πάντα σημεία ἠγοῦνται εἶναι τὰ συμβαίνοντα καὶ κακῶν αἷτια κτλ. indicavit Porsonus Eurip. Med. 139

n. xi. 1. ἂν Mein.] ἔαν L. διορύξη Sylb.] διορίζη L. βωμόν] τοῖχον Naber. Mnem. nov. VIII 433. 2. διατράγη Sylb.] διατραγῆ L. θύλακον Porson.] λυκήθιον L. perperam ληκῦθιον Sylb. 3. ἂν ἐφ' anon. Zimmerm. ann. 1835, 91] ἔαν ἀπό L. 4. τιθέμενοι] τιθέμεθα Cobet. N. l. 175. sed videtur abrupta esse oratio. τινος L] τινες Sylb., nulla necessitate. — cf. 350.

'Bion' apud Clem. ibid. τί δὲ καὶ θαναμαστόν, εἰ ὁ μῦς τὸν θύλακον διέτραγεν, οὐχ εὐρῶν ὃ τι φάγη; Theophr. Charact. 16 ἔαν μῦς θύλακον . . διαφάγη, πρὸς τὸν ἐξηγητὴν ἔλθων ἐρωτᾷν τί χρὴ ποιεῖν.' Porson. Cic. De divin. 2, 27 *nos autem ita leves et inconsiderati sumus, ut si mures conrosierint aliquid, quorum est opus hoc unum, monstrum putamus.* (Potter.) in Menandri fr. 534 post v. 11 insertum ad Δεισιδαίμονα refert Herwerd. Anal. crit. 38. 9. — antiquae haec non minus quam novae comoediae esse possunt. cf. Arist. Av. 720. 1.

342

. . . ἄλλους δὲ πλήρεις κραιπάλης,
αὐχμῶντας, ὠχριῶντας ἔστιν εἰσορᾶν,
τὰ πρόσωπα πελιτνοὺς κἀπὶ τῇ χθισινῇ μέθῃ
ἄλλην ἔωθεν αὐθις ἀντλοῦντας μέθην.

Clemens Alex. Paed. 2, 2, 26 ἄλλους δὲ (δρᾶν ἔστιν) πλ. κρ. — ὠχρ. τὰ πρ. πελιτνοὺς καὶ ἐπὶ τῇ χθισινῇ μ. ἄλλην εἰς ἔω αὐθις ἀνατλ. μ. cf. 375. — 3. πελιτνοὺς, ut Alexid. 110, 17.

343

ὁ δ' οὐτ' ἄγαν ὀπτοῖσιν οὐθ' ἐφθοῖς ἄγαν,
οὐθ' ἦττον οὐτε μᾶλλον οὐτε διὰ μέσου
ἠρτυμένοισι χαίρων ὥστ' ἐπαινέσαι.

Plutarchus Mor. 461 b μείζον οὐδὲν εὐκολίας καὶ ἀφελείας ἐφόδιον εἰς προτότητα . . τῶ . . μὴ δεομένῳ πολλῶν καὶ περιττῶν κτλ. 2. ἀλλὰ διὰ μέσου Madvig. Advers. crit. I 640. 3. ἠρτυμένοις ἔχαιρον Mein.

344

πλευρίτιδες, περιπλευμονίαι, φρενίτιδες,
στραγγουρίαι, δυσεντερίαι, λήθαργίαι,
ἐπιληψίαι, σηπεδόνες, ἄλλα μυρία.

Hipparchus Pythag. Stob. Floril. 108, 81 *πρῶτον γ' ἐπένθωμεν ἐπὶ τὰ συμβαίνοντα περὶ τὸ σῶμα κτλ.* indicavit Nauck. Philol. III 359. 1. φρενίτιδες Nauck.] φρενίτιδες, ποδάγραι. νεφρίτιδες K.,

nam φρενίτιδες quidem, i. e. μανίαι, non sunt περὶ τὸ σῶμα. ex Hipparchi aetate nihil efficitur ad aetatem fragmenti definiendam, nisi ante saec. 4 medium id scriptum fuisse.

345

πᾶς ὁ καθ' ἑαυτὸν τεχνολογῶν θαναμάζεται,
διακρινόμενος δὲ πρὸς ἑτέρους ἐλέγχεται
ὑποβολιμαίαν σύνεσιν ἠμφιεσμένος.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 9 Wachsm. ριπιδ L., εὖ praef. rubric. comico tribuit Gaisf., Philippidis vel Hermippi esse conii. Wachsm. — 1. ὁ Mein.] τὸ.

346

ὅταν ποιῶν πονηρὰ χρηστά τις λαλῇ
καὶ τὸν παρόντα πλησίον μὴ λανθάνῃ,
διπλάσιος αὐτῷ γίνεθ' ἢ πονηρία.

Felton. ex tabula lignea cerata mus. Abbot. Welcker. Mus. Rhen. XV 156. Froehner. Tablettes grecques du musée de Marseille (1867) p. 4. cf. etiam Kaibel. Epigramm. xxiii 1117a. 3. διπλάσιος αὐτῷ Welck.] διπλασίως αὐτῷ tab. αὐτῷ διπλασίως Felt. γίνεται tab. (in qua omittitur ι subscr.). unde Felto et Welckerus concluderint Menandri esse nescio. nec satis firmatur H. Iacobi sententia, hoc fragmentum cum 636 Menandri ita coniungentis, ut hoc sit responsum alterius personae (Progr. Posn. 1861 p. 9).

347

εἰτά μοι σκάπτων ἔρει
ἐφ' οἷς γερόνασιν αἱ διαλύσεις· ταῦτα γὰρ
πολυπραγματῶν νῦν ὁ κατάρατος περιπατεῖ.

Plutarchus Mor. 519a ὁ μὲν γὰρ ἀληθινὸς ἐκεῖνος γεωργὸς οὐδὲ τὸν αὐτομάτως ἐργόμενον ἐκ πόλεως λόγον ἠδέως προσδέχεται λέγων κτλ. idem 511e (Romanum servum negat quicquam non interrogatum dicere audere), ὁ δ' Ἀττικὸς ἔρει τῷ δεσπότην σκάπτων ἐφ' οἷς — διαλύσεις. non recte haec interpretatus est Iacobsius ap. Mein. Menand. rel. p. 38. sunt verba domini indignantis, quod servus garrulus vel inter opera rustica sibi talia non curanti de rerum publicarum statu narret. ad Menandri *Georgum* referebat Toupius. sed cum ignoremus quae indutiae significentur, ne illud quidem constat, utrius comoediae haec fuerint.

347a

οἶνος δ' ἀληθείας ἔφν γονιμώτατος·
ἧς μὴ παρούσης οὐδέν ἐστ' ἐμπειρίας
οὐδ' ἀγγινοίας ὄφελος.

Plutarchus Mor. 715 b ἔστι δὲ (οἶνος) παρησιίας καὶ δι' αὐτήν
ἀλ. γ. κτλ. 2. ἐστ' add.

348

μὴ τὴν ὕειον ἀρμονίαν ἤρμοσμένοι
ἐκ νύκτα νυκτὸς χημέραν ἐξ ἡμέρας
(αἰσχυρῶς) καλινδώμεσθα.

Aristides II 582 Dindf. 2. νύκτα ἐκ νυκτὸς καὶ ἡμ. 3. καλιν-
δοίμεθα. αἰσχυρῶς add. — 2. de conlocatione verborum cf. ἀνήλυθεν
ἐκ δόρου γαίης, δῆεις ἐν πῆματα οἴκῳ, ὑπὲρ αὐτὸς αὐτοῦ al.

349

ἔς τὰς πανηγύρεις
ἀπιῶν τοσοῦτον πλήθος ἀνθρώπων ὄρας
συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θείαν τῶν τοιούτων καὶ

θέατρα μυριάνδρα συμπληρούμενα
καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς

ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

Lucianus Anach. 10. 2. ἀπ. ὄρ. τοσ. πλ. ἀνθρ.

350

ἂν τις εἰσίδῃ βᾶκηλον ἢ
πίθηκον εὐθὺς ἐξῶν τῆς οἰκίας,
ἐπὶ πόδ' ἀναστρέφει τε κἀπανέροχεται.

Lucianus Pseudolog. 17 κἂν εἴ τις βᾶκηλον..ἴδοι κτλ. 3. τε add.
cf. 341.

351

οἶδε θηρεύειν φίλους
ὃς πᾶσιν εὖ πράττουσι μὲν συνήδεται,
πεπονθόσιν δ' οἷ' οὐκ ἔδει συνάχθεται.

Aeneas Epist. 20 p. 30 Herch. φίλ. οἶδε θηρ. καὶ εὖ πρ. —
πεπονθόσι δ' οἷά περ κτλ.

352

. . . πάντα ταῦθ' ὑπὸ φιλανθρωπίας
θεοὶ ποιοῦσι πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον
ἕκαστα συντελοῦντες.

Lucianus Bis accus. 1 extr. πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φ. οἱ θεοὶ
κτλ. 3. ἕκαστα Ψ] ἕκαστοι vel ἐκάστοις. βίος eadem vel simili
significatione Lucian. Fugit. 3. 5. 6. 23. Hesiod. 2.

353

καὶ ποῖ βαδιεῖται τὸ κακὸν ἢ ποῦ στήσεται;
οὐκ οἶσθ' ὅτι πηγὴν ἀέναον πονηρίας
κινεῖς;

Maximus Tyrius Dissert. 2 p. 21 ed. Leid. (1614). 1. ἢ K.]
καὶ. 2. 3. ἀέναον κ. πον.

354

ὁ γὰρ Ποσειδῶν τὰς νεφέλας συνήγαγε
καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον
ὥσπερ τορύνην τὴν τρίαῖναν ἐμβαλῶν.

Lucianus Charon. 7 ὡς ὁ Π. συνήγ. τ. ν. — ὥσπ. τορ. τινὰ
ἐμβ. τ. τρ. fortasse v. 2 καὶ τὴν θάλατταν συνετάραξεν.

355. 356

περὶ μεγάλων γὰρ πραγμάτων σκοποῦμένοις
εὐνουστάτη σύμβουλος ἢ παρρησία.
· · · · ·
παρρησίαν δὲ παντὸς ὄνοῦ χρυσίου.

Ioannes Damasc. Flor. 1, 21, 22. 3 (V ccclxx). 1. γὰρ add.
Mein. σκοποῦμένοις Mein.] σκοποῦμένην.

357

τόλμα τι, κινδύνευε, πρᾶτ', ἀποτύγχανε,
ἐπίτυχε· πάντα μᾶλλον ἢ σαντὸν προοῦ.

Polybius 31, 21 γενομένων δὲ πάντων κατὰ τὸ συνταχθέν,
λαβὼν ὁ Δημήτριος ἐπανέγνω. τὸ δὲ πιττάκιον περιεῖχε τὰς γνώμας
ταύτας. . . κτλ. ἐπίτυγχανε, ἀπότυχε Naber. Mnem. nov. VIII 34.

358

τοῖς σύμμετροις μὲν αὖξεται ψυχὴ πόνοις,
τοῖσιν δ' ὑπερβάλλουσι καὶ βαπτίζεται.

Plutarch. Mor. 9b ψ. τοῖς μὲν σ. αὖξ. π., τοῖς δ' ὑπερβ. β. —
de verbo βαπτίζειν Heindorf. Plat. Euthyd. 277d.

359

τί τᾷλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε,
κακὸν ὄξυδορκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις;

Plutarchus Mor. 469b καὶ τοι τό γε πρὸς τὸν πολυπράγμονα
λελεγμένον οὐκ ἀηδῶς δεῦρ' ἔστι μετενεγκεῖν κτλ. et 515d ἡ πολυ-
πραγμοσύνη φιλομάθειά τίς ἐστὶν ἄλλοτριῶν κακῶν, οὔτε φθόνου
δοκοῦσα καθαρεύειν νόσος οὔτε κακοηθείας κτλ. Horat. Serm. 1, 3,
25 (Mein.) cum tua pervideas oculis mala Ippus inunctis, cur in
amicorum vitiiis tam cernis acutum? de verbo ὄξυδορκεῖν cf. Lobeck.
Phryn. 576. Menandro tribuebat Mein. Quaest. Men. 45.

360

πρὸς θῆλυ νεύεις μᾶλλον ἢ πλὴ τᾶρρενα;
B. ὄπου προσῆ τὸ κάλλος, ἀμφιδέξιος.

Plutarchus Mor. 766. 7 οὐ γὰρ ὁ φιλήδονος ἐρωτηθεὶς εἰ
πρὸς — τᾶρρ. καὶ ἀποκρινάμενος ὄπου — ἀμφ. ἔδοξεν οἰκείως ἀπο-
κρίνασθαι. 1. νεύει. 2. ὄπου] ἴν' ἄν vel ὄπου πρόσεστι κάλλος K.

361

ἀρχμῶντα δ' οὕτως ἄνδρα καὶ κεκουιμένον
κάλλιον ἢ τῶν νῦν παλαιστῶν ὅστισοῦν

Aristides II 233 Dindf. (Μιλτιάδην) ἄνδρα οὔτ. ἀρχμ. κ. κ. κ.
ἢ τῶν παλαισάντων καὶ γυμναστικῶν ὅστ. — νῦν add. scriberem ὄν-
τινοῦν, ita si scripsisset Aristides. potest esse Eupolidis ex Δήμοις.

362

σὺ δ' ἄθλιος τὰ μὲν παραδραμών, τὰ δὲ βάδην
ἄναντα πολλὰ καὶ κἀναντα πνευστιᾶς.

Lucianus De merc. cond. 26. — quis apud poetam adpelletur
non constat. imitatur Hom. II. 23, 116.

363

Ἄιδην ὑπειλήφασιν ὑπὸ τῆ γῆ τόπον
βαθύν, πολύχωρον καὶ ζοφερόν κἀνήλιον.

Lucianus De luct. 2 τόπον τινὰ ὑπὸ τῆ γῆ βαθύν Ἄιδην ὑπειλ., μέγαν δὲ καὶ πολ. τοῦτον εἶναι καὶ ζ. καὶ ἀνήλ.

364

καὶ πυραμίδες στῆλαι τε κάπιγρόμματα
πῶς οὐ περιττὰ παιδιαῖς τ' εἰκότα;

Lucianus De luctu 22 καὶ π. καὶ στ. καὶ ἐπιγρ. πρὸς ὀλίγον διαρκοῦντα πῶς οὐ π. καὶ π. προσεοικ.;

365

ἐς τὸ φανερόν μὲν οὐχὶ τολμῶσιν λέγειν,
ὑποτονθορούζουσιν δὲ συγκεκυφότες.

Lucianus Bis accus. 4 πάντες ἀγανακτοῦσι . . . καὶ κτλ. indicavit Mein. Philol. XV 539. 1. τὸ add. K. cf. Alexid. 2, 4. Arist. Thesm. 525. οὐχὶ τολμῶσιν Mein.] οὐ τολμῶσι. 2. ὑποτονθορούζουσιν Mein.] ὑποτονθορούζουσι.

366

ἀπὸ τῆς πατρῴας ἐστίας ἐξέρχεται
κάτω κεκυφῶς κούδέν' ἐξ ἐναντίου

προσβλέπων (fortasse προσορῶν). [Lucianus] Amor. 44. 2. καὶ μηδένα τῶν ἀπαντῶντων ἐξ κτλ. celebratur priscae educationis modestia et severitas.

367. 368

μηδέποτε' ἐλάαν ἔσθι' ἀκαλήφην ἔχων,
χειμῶνος ὄρα βολβοφακῆν. Β. βαβαί, βαβαί.

Athenaeus 4, 158b Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ τοῦ καλοῦ γνώμας τινὰς εἰσφέρων φησί κτλ. μηδέποτε' ἐλάαν Bergk.] μήποτελαίαν Α. μὴ μοί ποτ' ἐλαίαν Mein. Anal. Ath. 75. proxima apud Chrysippum haec sunt:

βολβοφακῆ δ' ἴσον ἀμβροσίῃ ψύχους κρούεντος.

ἴσον Mein.] οἶον. — et trimetros et heroicum versum Chrysippus videtur ex comoedia excerpssisse.

369

ἄ γ' εἴ τις εἰς τὸ φῶς ἄγοι, σάφ' ἴσθι, τῶν
δάδεκα θεῶν δέονται' ἄν εἰς σωτηρίαν.

Libanius II 97, 16. 1. τὸ et σάφ' ἴσθι add. ἄγει Bav. Mor.

370

τάκ τῶν ἀγρῶν ἃ δίδωσιν ἐνιαυτὸς μόλις,
οὔτοι διαρρίπτουσιν ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.

Libanius III 203, 7. 2. οὔτοι add. deinde ἐν ἀκ. χρ. διαρρ.
(οἱ λαμπροὶ δοκοῦντες εἶναι).

371

πολλῶν ὀφείλω σοι χάριτας, γονῆς, τροφῆς·
ἀμείβομαί σε τῷ φυγεῖν τὴν οἰκίαν.

Libanius III 705, 16. 1. τροφῆς, παιδείας. — filius patrem
adloquitur.

372

ψαιστά, λιβανωτόν, πόπανα· ταῦτ' ὠνήσομαι·
οὐ τοῖς φίλοις θύω γάρ, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς.

Porphyrus De abstin. 2, 58 (p. 120, 8 Nauck.) λέγουσι γοῦν
καὶ τῶν ποιητῶν οἱ ἐπ' ὀλίγον σωφρονοῦντες . . . ἄλλος δέ φησι
κτλ. 1. πόπανα· ταῦτ' ὠνήσομαι Mein.] μόνα τ' αὐτῶν ἤσομαι.
2. φύλοις Mm. θεοῖς Mein.] θεοῖς τανῦν, quod retinet Nauck. nihil
in his est quod non etiam in antiqua comoedia dici potuerit.

373

οὐχ αἵματος καὶ τῶν ὄσα τούτοις κίρνεται,
ἀλλ' ἐξ ἀδάμαντος καὶ πέτρας εἶ καὶ Στυγός.

Philostratus Epist. 14 (p. 471. 2 Herch.) οὐκ ἦσθα συγκείμενος
ἐκ σαρκὸς (καὶ αἵματος add. Kayser.) καὶ τῶν — πέτρας καὶ Στ.
σαρκὸς Bentl.] ἀέρος. Plat. Protag. 320d ἐκ γῆς καὶ πυρὸς . . . καὶ
τῶν ὄσα πυρὶ καὶ γῆ κεράννυται. ἐγκρινᾶσιν est Arist. Eccl. 841,
κινῶντες eiusdem fr. 683.

374

Ἀγαμέμνωνος τὸ πρόσωπον ὄδ' ὑποκρίνεται,
Μίθαικος ὧν τις τᾶνδοθεν ἢ Θεαρίων.

Themistius 21, 251c ἐξαπατᾷ ὑμᾶς καὶ πρ. Ἀγ. ὄπ. Μ. τις ὧν
ἐνδ. κτλ. Plat. Gorg. 518b Θεαρίων ὁ ἀρτοκόπος (Aristoph. fr. 1)

καὶ Μίθαικος ὁ τὴν ὀψοποιίαν συγγεγραφὸς τὴν Σικελικὴν. Lucian. Apolog. 5 ἐπὶ τῆς σκηνῆς Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν. . . ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα γίνονται ὑπόμισθοι τραγῳδοῦντες.

375

ὦν ἔστι τὸ ζῆν οὐδὲν ἕλλ' ἢ κραιπάλη,
βαλανεῖ', ἄκρατος, ἀμίδες, ἀργία, πότος.

Clemens Alex. Paed. 2, 2, 25 extr. μακαριστὸν ἡγοῦνται βίον τὴν ἀκομίαν τὴν περὶ τὰ συμπόσια κτλ. κραιπάλη Porson. Advers. 300] κῶμος, κραιπάλη. κραιπ., | κῶμος, β. — ἀργία, | πότος Markland. Explic. vet. auct. 258. cui, deleto tamen πότος, adsentiuntur Mein. et Cobet. N. 1. 343. fortasse haec quoque coniuncta fuerunt cum fr. 338. 9 ὄζοντας μύρου, | ὦν ἔστι τὸ ζῆν κτλ. cf. etiam 342.

376

ἵππον ταλάντων εἶχε πεντεκαίδεκα,
αὐτὸς δὲ χαλκῶν τιμιώτερος τριῶν.

Clemens Alex. Paed. 3, 6, 34 ὁ ἵππος αὐτοῦ πεντεκαίδεκα ταλάντων ἔστιν ἄξιος. . . , αὐτὸς — ἔστι τιμιώτερος τριῶν. v. 2 ex comoedia repetendum esse monuit Nauck. Philol. III 359. αὐτὸς δὲ χαλκῶν ἔστι τιμιώτερος | τριῶν Cobet. N. 1. 343. mihi etiam priora comici et sicuti factum est scribenda esse videbantur.

377

ἐγὼ πάλαι περισκοπῶν τὰς δολκάδας
μετέωρος ἀεὶ πρὸς τὸ μέλλον γίνομαι.

Procopius Epist. 103. -1. ἐγὼ δὲ π. περισκοπῶ. 2. γίνομαι K.] γινόμενος. — loquitur mercator sollicitus.

378

ἀλλ' ὡς ἔοικε μόνον ὄραξ τὸ χρυσίον,
ἄγει δέ σ' αὐτὸ καὶ ποιεῖ μετάρσιον.

Procopius Epist. 125 οὐδὲν ὡς ἔοικεν ὅτι μὴ χρ. ὄραξ κτλ. — vocem μετάρσιον consulto ex tragicorum sermone retinuit ut Arist. Av. 1383.

379

μέγ' εἰς πόθον γάρ ἔστιν ἀνθρώποις πατρίς·
μάρτυς δ' Ὀδυσσεὺς τῆς Καλυψοῦς ὑπεριδῶν.

Procopius Epist. 128. μ. τοῖς ἀνθρ. εἰς π. ἐστὶν ἡ π. καὶ μάργυς Ὀδ. — παριδῶν.

380

πέτρας γεωργεῖν ἐστὶ συμφορώτερον
ἢ πεδιά χαλεποὺς γείτονας κεκτημένοις.

Theophylactus Simoc. Epist. 5 extr. π. γὰρ ἡμῖν γ. συμφ. ἢ πεδιά καὶ γηλόφους οἰκεῖν χαλ. κεκτ. τοὺς γ. alii cod. χαλεπὰς κεκτημένους τὰς γ. (i. e. τὰς γεράνους). πέτρας γεωργεῖν Delphi dicuntur Lucian. Phalar. 2, 8.

381

τοῖσιν δὲ καρποῖς ἢ πάχνη λυμαίνεται,
καὶ τοὺς ἰδρωῖτας τοῖς ἀνέμοις χαρίζομαι.

Theophylactus Simoc. Epist. 41 ἢ δὲ π. λ. τοὺς καρποὺς ὡς ἀπαράλιητος τύραννος, καὶ τ. ἰδρ. ὁ τάλας κτλ. — queritur agricola.

382

ἄνδρες δικασταί' φθεγγομένους διηνεκῶς
ἢ τῶν γεωργῶν τάξις οὐ προσίεται.

Theophylactus Simoc. Epist. 50 τοὺς γὰρ συνοφάντας ἄνδρας καὶ τὸ κτλ. 1. διηνεκῶς] πικνότερον. 2. τάξις] πολιτεία.

383

οὐκ ἔστ' ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις κακόν,
ὀλίγῳ χρόνῳ δὲ πάντα μεταρρίπτει θεός.

Theophilus Autol. 2, 115c. comici esse, non Simonidis (cui tribuit Theophilus), cum Bergkio (P. l. gr.³ 1140) arbitratur Diels Mus. Rh. XXX 180. 2: caesura in versu comico vix toleranda. scrib. aut μεταρρίπτει aut μεταβάλλει.

384

οὐ μέθυσός ἐσθ'; ὁ γὰρ τριῶν πίνων πλέον
καὶ μὴ μεθυσθεῖς ὑπερέβη πολλῶ μέτρον.

Maximus Conf. apud Wachsmuth. Stud. z. d. gr. Floril. p. 143. 1. οὐ et γὰρ add. Usener. ἐσθ' idem] ἐστίν. πλέον idem] πλέων. 2. καὶ — μεθυσθεῖς Usener] κἂν μεθύση. πολλῶ Usener] τὸ. κἂν μὴ μεθυσθῆ φύσεως ὑπερέβη μέτρον (debebat φύσεως) Fr. Schoell.

385

ἐγὼ δ' ἐν ἀνθρώποισι μέχρι τούτου δοκῶ
πράττειν καλῶς, μέχρι ἂν φθονεῖσθαί μοι δοκῶ.

Stobaeus Floril. 38, 5 sine lemmate. indicavit et emend. Cobet. Mnem. VIII 121. 1. μέχρι τοῦ (του Vind.). 2. εὖ πράττειν μέχρις ἂν. (δοκῆ Vind.) πράττειν καλῶς etiam Heimsoeth. Ind. Bonn. aest. 1867 v.

386

κεῖται δ' ὁ τλήμων τὸ στόμα παρεστραμμένος,
ὃ τὸν δίμορφον Σωκράτην ἀπόλετο.

Zenobius Milleri 2, 48 (Mélanges 363). 2. perperam δύσμορφον Miller. — facile est scribere ἀπόλεσεν, sed nihil facit ad fragmentum obscurissimum intellegendum. ictus inusitatus v. 1 (στόμα) transponendo emendari potest κεῖται παρεστραμμένος ὁ τλ. τὸ στόμα. ceterum cf. Meinek. Herm. III 456. propter formam Σωκράτην Dindorf. Annal. Fleckeis. XCVII 401 novae comoediae fragmentum tribuit. cf. etiam Nauck. Bullet. Petropol. XIII 374 (Σωκράτη διώλεσεν).

387

Ἄνδοι πονηροί, δεύτεροι δ' Αἰγύπτιοι,
τρίτοι δὲ πάντων Κᾶρες ἐξωλέστατοι.

Diogenian. 6, 24. Apostol. 10, 100. proverbium ex comoedia ductum videtur.

388

τοιαῦτα μέντοι πόλλ' ἀναγκαιῶς ἔχει
πάσχειν, ὅταν λάγνην τὸν ὀφθαλμὸν φορῆς.

Photius λάγνης· οὐ λάγνος ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται κτλ. recte Photium de accusativo λάγνητα somniantem (tamquam etiam ἀδόλεσχητα dici possit) reprehendit Cobet. Mnem. VIII 28. Mnem. nov. III 383. 2. παρασχεῖν cod.

389

τὸ γυῶθι σαντὸν ἐν λόγοις οὐδὲν μέγα,
ἔργῳ δὲ τοῦτο μόνος ἐπίσταται θεός.

Schol. Plat. Alcibiad. I 390 Bekk. ῥάδιον . . τὸ λόγῳ διεξιέναι, παγγάλεπον δὲ τὸ ἔργῳ ἐπιχειρεῖν. καὶ γὰρ λέγεται κτλ. 2. τοῦτο μόνος Mein. Cur. crit. 34] μόνος τοῦτ'. alii μόνος δὲ τοῦτ'.

390

τί ποτ' ἐστὶ χλωρόν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον;
 Β. δέδοικ', ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί.

Schol. Aristoph. Plut. 204 καὶ τις τῶν κωμικῶν φησι κτλ. Diogen. L. 6, 56 (Διογένης) ἐρωτηθεὶς διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστίν, ἔφη ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλευόντας. Eustath. 812, 56 τὸ φηθῆναι ὠχρόν εἶναι τὸν χρυσοῦν διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν τοὺς ἐπιβουλευόντας. indicavit H. Jacobi. Boissonad. Anecd. III 469 διὰ τί τὸ χρυσίον ὠχρόν ἐστίν; ὅτι πολλοὺς ἐπιβούλους ἔχει (Nauck.).

391. 392

μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον
 πταίνει ἔχοντα καιρὸν ὁμολογούμενον.

Suidas μὴ πολλάκις κτλ. (πταίνει). Suidas πταίνει· προσκρούειν. καὶ παροιμία· μὴ π. πρὸς τὸν αὐτὸν λ. πτ. — ὁμολ. v. 1. Polyb. 31, 6 ὁ δὲ (Πολύβιος) παρεκάλει μὴ δις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίνει... πολλὰς γὰρ ὑποδεικνύειν ἀφορμὰς τοὺς ἐνεστῶτας καιρούς. Zenob. 3, 29 δις πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον· ἐπὶ τῶν δεύτερον τοῖς αὐτοῖς περιπιπτόντων, ubi εἰσκρούειν Erasmus metri causa. αἰσχρὰ προσκρούειν Mein. Philol. XXV 537, alterum hoc fragmentum comicum esse censens. cf. Diogenian. 4, 19. Greg. Cyr. 2, 15. Apostol. 6, 29. monost. 121 δις ἔξαμαρτεῖν ταῦτον οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ. 1. μὴ πρὸς τὸν αὐτὸν πολλάκις πταίνει λίθον Kuster. μὴ πολλάκις γὰρ πρὸς τὸν αὐτὸν δεῖ Mein., ubi οὐ pro μὴ dicendum erat. ac sic G. A. Hirschig. Ann. crit. 35. fortasse μὴ πρὸς τὸν αὐτὸν πολλάκις λέγω (suadeo) λίθον πταίνει — ὁμολογουμένως.

393

ψελλόν ἐστὶ καὶ καλεῖ
 τὴν ἄρκτον ἄρκτον, τὴν δὲ Τυρῶ τροφάλιδα,
 τὸ δ' ἄστν σῦκα.

Eustathius 1535, 22 ὁ κωμικὸς τὸ κάππα ἐξελὼν (ex ἄρκτος) γέλωτα ἐκίνησεν εἰπὼν οὕτω κτλ. . . ἄρκεῖ δὲ ἐπισημῆνασθαι ὡς οὐ ψελλὰ τὰ εἰρημένα κυρίως, εἰ μὴ τις πᾶν παιδίον μὴ σαφῶς διαλεγόμενον ψελλῆσθαι λέγει. Aristophani haec adsignaverunt Dindorfius (536 p. 215) et Bergkiius (II 1195), nulla necessitate.

394

. . περιφέρειν ματτῆν καὶ ποδάριον,
 καὶ γαστρίον τακερόν τι καὶ μήτρας ἴσως.

Athenaeus 14, 664 c ἄλλος δὲ τις φησιν κτλ. 1. καὶ add. Mein. ματτύης commemoratio non est causa cur novae comoediae haec tribuantur. cf. Arist. Nub. 451.

395

. . . ἔοικεν, ἦν ἀνάπτουσιν βροτοὶ
παρ' ἡλίου κλέπτοντες ἐντέχνως τὸ φῶς.

Clemens Alex. Strom. 5, 5, 29 ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία τῇ ἐκ τῆς Θουαλλίδος ἔοικεν λαμπηδόνι, ἦν ἀνάπτουσιν ἄνθρωποι παρὰ κτλ. versum 2 ex comico petitum esse indicavit Cobet N. l. 343. etiam priora indidem translata esse arbitror.

396

. . . ἐκείνων οὖν ἀπόσχον τῶν λόγων·
λῆροι γὰρ εἰσι παντελῶς καὶ φλήναφοι.
Aristaenet. Epist. 2, 17 med. 2. καὶ φλ. π.

397

εὐθὺς δὲ Φοῖνιξ γίνομαι·
τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω.

Schol. Pind. Pyth. 2, 125 οἱ Φοῖνικες παλιγκάπηλοι . . . καὶ ὁ κωμικός κτλ. 1. δὲ add. Hemsterh. Arist. Plut. 447. Aristophani tribuit Dindorfius (709).

398

τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρον
ἡ γλώττα πᾶσιν ἐστὶ τετροπημένη.

Lucianus Herc. 5 μηδὲ τοῦτο θαυμάσης εἰδὼς τὴν ὄτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν εἰ ταύτη τετροπῆται· μέμνημαι γούν, ἔφη, καὶ κωμικῶν τινῶν ἰαμβείων παρ' ὑμῶν μαθῶν κτλ. 1. λάλοισιν Casaub. Theophr. Char. p. 103 Lips.] λάλοις. 2. τετροπημένη] διατετροπημένη Mein.

399

οὐ σοὶ γὰρ εἰσιν οἱ λόγοι·
πολλοῖσιν ἔργοις τοῦτο σοῖς τεκμαίρομαι.
Aristides II 595 Dindf. 1. οὐ γὰρ σοὶ γε. 2. πολλοῖς.

400

τίς γὰρ ἂν
ἀντὶ ῥαφανίδος ὀξυθύμι' εἰσορῶν
ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς;

Hesychius φαφανιδωθῆναι· τοὺς μοιχοὺς ταῖς φαφανῖσιν ἤλαννον κατὰ τῆς ἕδρας κτλ. 1. ἂν add. Pors. Adv. 301. 2. ἀντὶ Pors.] ἀντὶ τῆς. ὄξυθύμι' εἰσορῶν Pors.] ὄρῶν ὄξυθυμίαν. 'si pro raphano moechis crux statuatur, nemo ad nos accedet.' Is. Voss. Catull. p. 43. cf. Eupol. 120. Harpocr. (et Phot.) ὄξυθύμια... ἔνιοι μὲν... ὄξυθύμια λέγεσθαι φασὶ τὰ ξύλα, ἀφ' ὧν ἀπάγγονται... Δίδυμος δὲ... φησὶν ὄξυθύμια τὰ καθάρματα λέγεσθαι καὶ ἀπολύματα. Pollux 2, 231 ὄξυθύμια τὰ καθάρματα. Bekker. Anecd. 288, 7 ὄξυθύμια· τὰ τῶν οἰκῶν καθάρσια τὰ ἐν ταῖς τριόδοις τιθέμενα (287, 24 τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα). — loquitur mulier.

401

ἄτερος πρὸς τὸν ἕτερον

ὑπαλείφεται τὸ χεῖρὲ θ' ὑποκονίεται.

Plutarchus Pomp. 53 ἐπεὶ ἀνεῖλεν ἡ τύχη τὸν ἐφεδρον τοῦ ἀγῶνος, εὐθὺς ἦν εἰπεῖν τὸ καμικὸν ὡς κτλ. — duo aemuli significantur qui, ut Pompeius et Caesar Crasso mortuo, tertio aemulo sublato statim ad certamen descendunt. Aristophane et Cratino dignum fragmentum iudicat Cobet. V. 1.² 130.

402

δέξαι, τέκνον ἔρχεαι·

εἰ τί με φιλεῖς, μικρὸν ἔτι τοῦτο πρόσφαγε.

Diogenes Epist. 29 extr. 2. ἔτι μόνον τουτὶ. fortasse προσφύρου. ita avi nutricesque infantes adhortari solent.

403

τὸ μὲν λέγειν βροτοῖς

ἢ φύσις ἔδωκε, τὸ δὲ καλῶς λέγειν τέχνη.

Hercul. vol. conl. alt. VIII fol. 11 ὥστε καὶ τὸ λ. ἢ φ(ύσ)ις ἔδω(κ)εν, τὸ δὲ καλῶς (λ)έ(γ)ειν ἢ τέχνη. comici esse statuit Gomperz. Wien. Stud. 1880 p. 5, qui τὸν μὲν βίον | ἢ φ. ἔδ. τὸ δὲ κ. ζῆν ἢ τέχνη poetae tribuit, quem Menandrum esse suspicatur.

404

ἰσχυρόν ἐστι πλούσιος ἀγνοούμενον

ἔχων κληρονόμον.

Plutarchus Mor. 497d. 2. fortasse κεκτημένος κλ.

405

ἀνθρώπων γέ τοι

ὀφλεῖν γέλωτα κρείττον ἢ μέμψιν θεῶν.

Aristides I 2 Dindf. ὡς δ' εἰπεῖν κρείττον, εἰ δεῖ, γέλ. ὀφλ. ἢ κτλ. opposito ἀνθρώπων carere vix possumus.

406

πάντα ταῦτα γὰρ

τύχη δίδωσι καὶ παραιρεῖται πάλιν.

Aristides I 778 Dindf. πάνθ' ὅσα τούτου τοῦ γένους ἔχεται, τύχης ἂν τις φήσειεν εἶναι, τῆς καὶ διδούσης ἕκαστα τούτων καὶ παραιρουμένης, ἠνίκ' ἂν καὶ τοῦτο βουληθῆ. unde eiectis additamentis facile quae supra posuimus elicias.

407

ἐπὶ γῆν καταβαλὼν ὥσπερ εἰ τοὺς θυλάκους

τοὺς σφόδρα γέμοντας

Dio Chrysost. 8, 286 R. τὸν δὲ Βούσιριν (Ἡρακλῆς) διέσρηξεν ἐπὶ τὴν γῆν κτλ. (ὥσπερ). indicavit Meinekius I 351. *Busirin* scripserunt Cratinus, Antiphanes, Ephippus, Mnesimachus.

408

πρὸς τὸν ἥλιον

διψῶντες ἄδουσ' οὐδὲν ὠφελοῦμενοι.

Dio Chrysost. 47, 229 R. ὅμοιος . . τοῖς τέττιξιν· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι — ἄδουσιν ὑπ' ἀνοίας οὐδ. ὠφ.

409

πῶς οὐκ ἀνοίας ἐσχάτης τὸ κακὸν κακῶ

ζητεῖν ἰάσθαι;

Libanius III 213, 15. ἐσχ. ἀν. κακῶ τὸ κακὸν ἐπιχειρεῖν ἰάσασθαι.

410

ἐν Σπάρτῃ μόνῃ

τυφλὸς ἐσθ' ὁ πλοῦτος ὥσπερ ἄψυχος γραφή.

Porphyr. De abstin. 4, 4 (162, 4 Nauck.) τοῦτο δὴ τὸ θρηνούμενον ἐν μόνῃ τῇ Σπάρτῃ βλέπεσθαι τυφλὸν ὄντα τὸν πλ. καὶ κείμενον ὥσπερ γραφὴν ἄψυχον.

411.

ὥστε μοι δοκῶ

πλεῖν ἢ παλαστῇ γερονέναι σοφώτερος.

Synes. Epist. 136, 272a. 2. παλαιστῇ καὶ δακτύλῳ. duo extrema vocabula eiecit Cobet. Mnem. nov. X 66. cf. Cratin. 133. Philem. 26. παλαστῇ (ἄνευ τοῦ ἰ) Phryn. Epit. 295, ubi iam Lo-beckius haec ex comoedia excerpta videri adnotaverat.

412

ἢ δ' ἀρετῇ μόνη

καὶ διὰ καλοῦ τοῦ σώματος καταφαίνεται.

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 121. fortasse διὰ παλαιοῦ σ. διαφαίνεται.

413

παρὰ τοῖς βαρβάροις

φασὶν δεδέσθαι τοὺς κακούργους χρυσίῳ.

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 122 (αἱ γυναῖκες) οὐκ ἴσασι τὸ πλημ-μέλημα οἷον ἔστι δεσμὰ ἑαυταῖς περιθεῖσθαι πλοῦσια μυρία· καθάπερ καὶ κτλ. indicavit Nauck. Philol. III 244 conl. Dion. Chrys. 79, 433 R. (παρὰ τοῖς Αἰθίοψι) τὸ χρυσίον ἀτιμότερον ἢ παρ' ἡμῶν ὁ μόλυβδος, καὶ φασιν αὐτόθι τοὺς κακούργους ἐν παρχαίαις δεδέσθαι πέδαις. Herodot. 3, 23 δεσμοτήριον ἀνδρῶν, ἔνθα τοὺς πάντας ἐν πέδησι χρυσέησι δεδέσθαι. ἔστι δὲ ἐν τοῖσι Αἰθίοψι πάντων ὁ χαλκὸς σπανιότατον καὶ τιμιώτατον. ac Plut. Mor. 753 init. χρυσαῖς ὥσπερ ἐν Αἰθιοπία πέδαις δεδέσθαι. Heliodor. Aethiop. 9, 1 extr. χρυσᾶ (δεσμὰ) ἐπιβάλλειν· ὅσα γὰρ σίδηρος παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρείας, ταῦτα παρ' Αἰθίοψιν ὁ χρυσὸς νομίζεται. Suidas Καιάδας... παρὰ δὲ Αἰθίοψιν οἱ κακοῦργοι χρυσαῖς ἀλύσεσιν ἐδέδεντο.

414

οὐ γὰρ μοι σχολή

τανῦν· ξενικῶ τῷ γὰρ ἰδιάζω πράγματι.

Bekker. Anecd. 43, 21 ἰδιάζειν κτλ. τανῦν et τῷ add. — ἰδιάζειν hic est soli alicui rei vacare.

415

αὐλεῖ Μαριανθινοῖς καλάμοις θρηνηδίαν
κρούων ἰαστί.

Schol. Aesch. Pers. 933 αὐλοὶ Μαριανδύνοι ἐπιτηδειότατοι εἰς τὰς θρηνηφιδίας, ὅθεν καὶ τὸ περιφερόμενον κτλ. θρηνηφιδίαν add. Mein. ed. min. xxiii n. 499, comico haec tribuens.

416

ὄρνιθίων

ὀπτῶν φακῆς τε καὶ πισῶν αὐταῖς χύτραις

Athenaeus 9, 406 b. ὄρνιθων τε (περινεχθεισῶν). trimetrum Dindorfius agnoverat.

417. 418. 419

ἀγρὸν ἔσχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἐπιστολῆς
Λακωνικῆς.

[Longinus] De subl. 38, 4 καὶ τὰ κωμικά, καίτοι γ' εἰς ἀπιστίαν ἐκπίπτοντα, πιθανὰ διὰ τὸ γελοῖον κτλ. ἔσχ' Portus] ἔσχα P. ἔχοντ' ἐπιστολῆς Λακωνικῆς Valeken. Theocrit. Adon. p. 256] ἔχον γὰρ στολῆς. ἔσχε γὰρ ἐλάττω γῆν σκυτάλης A. Faber. ἀγρὸν ἔσχ' ἐλάττω 'πιστολῆς Λακωνικῆς. Toll. Strabo 1, 36 εἰσὶ τινες ὑπερβολαὶ ἐπὶ ὑπερβολαῖς, ὡς τὸ κουφότερον εἶναι φελλοῦ σκιᾶς, δειλότερον δὲ λαγὼ Φρυγός, ἐλάττω δ' ἔχειν γῆν τὸν ἀγρὸν ἐπιστολῆς Λακωνικῆς. quae omnia ex comicis poetis derivata suspicatur Mein. — cum 419 Apollodor. com. 6 contulit H. Iacobi V cccxlii. cf. Leutsch. Apost. 9, 97 a. Horat. C. 3, 9, 22 *levior cortice*.

420

ἀλλ' ὥσπερ εἰ

ἦρως ἐν ἀσπίδι ξενίσαι σε βούλομαι.

Zenobius 1, 64 (ὥσπερ)· ἐπὶ τούτων εἴρηται, οὐ τοῖς αὐτῶν ἔργοις ἢ τέχναις χρώμενοι τοὺς φίλους εὐεργετοῦσιν, παρόσον οἱ ἦρως τὸ παλαιὸν ἔνοπλοι ὄντες ἐξενίζοντο. indicavit Meinek. Philol. XV 539.

421

ἐγὼ μὲν ἠρίστησα, νῆ τὴν Ἀρτεμιν,
μάλ' ἠδέως.

Hierocl. et Philagr. Philogel. 226 λιμόξηρος κωμωδίας ὑποκριτῆς τὸν ἀγνοοθέντην πρὸ τοῦ εἰσελθεῖν ἄριστον ἦται. τοῦ δὲ ἐπιζητοῦντος διὰ τί προαριστῆσαι θέλει, ἵνα ἔφη 'μὴ ἐπιροκοῦντες λέγωμεν ἠρίστησα κτλ.' — ἐπιροκῶν λέγω· ἐγὼ μὲν ἦρ. Cobet. N. 1. 8.

422

τῇ κλίμακι

διαστρέφονται κατὰ μέλη στρεβλούμενοι.

Etymolog. m. 200, 56 κλίμαξ δέ ἐστιν εἶδος ὄργάνου βασανιστικόν (-οῦ)· οἶον τῇ κλίμακι διαστρέφονται· οἶον τὰ μέλη στρεβλούμενοι. κατὰ pro οἶον τὰ Mein.

423

ἀγάλματα

χρυσοῦ 'στ' ἀπέφθου, τοῖς Παταίοις ἐμπερῆ.

Suidas ἀπέφθου χρυσίου· τουτέστι τοῦ πολλάνκις ἐψηθέντος, ὥστε γενέσθαι ὄβρυζον. χρυσί' ἐστ' ἀπεφθα τοῖς Παταίοις ἐμπερῆ (ita Bernhardy pro χρυσί' ἀπεφθά τε τοῖς κτλ.). χρυσίαις ἀπαιφθα Α. χρυσίαις ἀπεφθα C. (uterque om. τε). Bekk. Anecd. 423, 23 ἀπέφθου χρυσίου (excidit interpretatio). lucem adferre videtur Herodot. 3, 37 ἐστὶ γὰρ τοῦ Ἡφαίστου τῶγαλμα (τὸ ἐν Μέμφι) τοῖσι Φοινικηίοισι Παταίκοις ἐμπερέστατον, τοὺς οἱ Φοίνικες ἐν τῆσι πρῶρησι τῶν τριηρέων περιάγουσι. ὃς δὲ τούτους μὴ ὄπωπε, ἐγὼ δὲ οἱ σημανέω. πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησις ἐστὶ. sunt igitur Pataeci dei navium tutelares. Hesych. Πάταικοι· θεοὶ Φοίνικες, οὓς ἰδοῦσι κατὰ τὰς πρύμνας (πρῶρας) τῶν νεῶν. nullius pretii sunt quae adnotavit Bernhardy. Herodoti verbis cum Suidae glossa compositis non dubitavi scribere ut supra feci. Herodian. I 151, 8 προπαροξύνεται Πάταικος, Φάταικος κτλ. cf. II 424, 18.

424

. . . . ποταμὸν δὲ φεύγων ἀγνοεῖς
εἰς τὴν θάλατταν ἐμπεσών.

Aristides II 472 Dindf. π. φ. — ἐμπίπτων, ἀνήρ ὁ σκόπτων ἐρεῖ. 'agnosco tragici sententiam'. Reiskius. est comici. videtur proverbium fuisse.

425

οὐτ' ἀλφίτοισι χαιρόμεν·

πλήρης γὰρ ἄρτων ἡ πόλις.

Athenaeus 3, 113a ταῦτα σιτία Κρουικά ἐστιν, ᾧ ἑταῖροι, ἡμεῖς γὰρ οὐτ' ἀλφίτοισι κτλ. 1. ἡμεῖς γὰρ οὐκέτ' Dobr. Adv. II 300. Athenaeus ut saepe suae orationi poetae verba accommodaverat, qui fortasse non scripsit ἡ πόλις, sed ἡ σιπύη. cf. Arist. Plut. 806.

426

ἀπεσκοτώθης, φίλτατε,
οἴνου σπάσας τοσοῦτον.

Athenaeus 10, 446 b. 'videntur haec comici poetae esse'. Mein. οἴνου σπάσας Mein.] σπάσας οἴνου.

427

ἀμφοτέρων εὐρεῖν εὐτυχοῦντι' οὐ δῶδιον
ἄνθρωπον.

Theophrastus Char. 20 καὶ ἀμφοτέρα δὴ οὐκ ἔχοντα οὐ δῶδιον ἄνθρωπον [συλ.] λαβεῖν. ita ut scripsimus M. Haupt. Op. III 499, tritam aliquam sententiam illis verbis contineri censens. 'λαβεῖν vitiosum esse videtur. quae duo illa sint sine quibus simul felix homo non facile reperiri dicitur non decerno. possunt plura cogitari tantum apta quantum quae describitur ἀηδία permittit'. comici esse puto.

428

ἀκρόπολις
πόρωθεν ἀστράπτουσ' ἀπὸ πάσης εἰσόδου

Aristides I 771 Dindf. ἃ δ' εὐθύς εἰς ὀφθαλμούς ἐρχεται, ἀκρ. μὲν αὕτη τοσαύτη τὸ μέγεθος κτλ. Pergamenam arcem dicit Aristides, Atheniensem sine dubio comicus, a quo haec mutuatus est. cf. 340.

429

καλὸν μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως
ἕκαστον.

Lucianus Iudic. voc. 4 καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν κτλ.

430

γαστέρας
αὐταῖσι μήτραις καὶ καλῶν ζωμῶν πλέας

Athenaeus 9, 376 d καὶ τῶν φῶν τὰ χρυσᾶ, ἔτι δὲ ὀρνίθων κτλ. comici versum esse Dindorfius adnotaverat. 1. γαστέρας C] γαστέρες A. 2. καὶ πλέας om. C. πλέας Schweigh.] πλέες A.

431

οὕτως ἔρωσ ἰσχυρὸς ἐντέτηκέ μοι
τῆς πατρίδος.

Libanius III 260, 5. ἰσχυρὸς ἔρωσ.

432

ἔστι γὰρ

τὰ πολλὰ τοῖς πολλοῖσι τοῦ δειπνοῦ χάριν.

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 5 ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς κτλ. πολλοῖσι Klotz.] πολλοῖς.

433

εἶμι γὰρ

ἐπ' αὐτὸν ἤδη τὸν κολοφῶνα τοῦ λόγου.

Gregorius Cypr. Leid. 2, 17 ἐπὶ μεγάλων καὶ ἀναντιρρήτων καὶ μεγάλην ἰσχὴν ἐχόντων. ἰστόρηται γὰρ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐκκλησιαζουσῶν καὶ ψήφους καταβαλλομένων μηδὲν τέως ἰσχύειν αὐτάς, εἰ μὴ καὶ ἡ τοῦ Κολοφῶνος καταβληθεῖσα τὸ κύρος τοῖς ἐψηφισμένοις ἐδίδου. perperam Leutschius 'scribe τᾶρ', scilicet ut fiat tetr. troch. eadem Append. prov. 2, 15, nisi quod praebet εἶμι γὰρ ἤδη ἐπ' αὐτὸν κτλ. Gregor. Nazianz. Orat. I 5c εἶμι γὰρ — τοῦ λόγου. cur comoediae abiudicet Nauckius Bullet. Petrop. XII 516 non video: nam usi sunt eo proverbio multi. Plat. Leg. 2 extr. οὗτος. . . κολοφῶν ἐπὶ τῷ. . . λόγῳ ζηθέντι εἰρήσθω. Euthydem. 301e κολοφῶνα ἐπιτίθης τῇ σοφίᾳ, ubi cf. Heindorf. Aristid. 2, 98 Dindf. εἶμι δ' ἐπ' αὐτὸν ἤδη τὸν κ. τῶν Πλάτωνος ζημάτων. Liban. II 541, 8 ἦκα δ' ἐπ' αὐτὸν [ἤδη] τὸν κολοφῶνα τῶν κακῶν, quod fortasse alterum est fragmentum. aliter usitatissimum proverbium interpretatur Strabo 14, 643 et rursus aliter Gregor. Cypr. 2, 86. Schol. Aristid. 627, 10. cum Gregor. 2, 17 consentit Schol. Plat. Theaetet. 451 Bekk.

434

ἀνδρὶ γὰρ

πεινῶντι κλέπτειν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον.

Macarius 2, 14. Mant. prov. 1, 16. Suidas ἀνδρὶ πεινῶντι. — γὰρ add. Burneiuss, tetrametrum troch. esse censens.

435

ὀξύτερον . . .

οἱ γείτονες βλέπουσι τῶν ἀλωπέκων.

Append. prov. 4, 31 ἐπὶ τῶν λανθάνειν μὴ δυναμένων. cf. Plat. com. 204. potest esse tetr. troch.

436

. . . αὐτοὶ καθ' ἑαυτῶν τὴν κόνην ἀμώμενοι φάνησαν.

Schol. Hermog. Walz. Rhet. III 204 *πολλάκις τινὲς ἔξω τοῦ προκειμένου λέγειν ἕνια φιλοτιμηθέντες αὐτοὶ καθ' ἑαυτῶν, φασίν, κτλ. Append. prov. 3, 34 καθ' ἑαυτοῦ τὴν κόνην ἀμᾶται, nulla adiecta interpretatione.*

437

ὁ μὲν τις ἀμπέλουσ
τρυγῶν ἄν, ὁ δ' ἀμέργων ἐλάασ . . .

Eustathius 838, 55 (ex Pausania) *ἀμέργειν ἤγουν καρπολογεῖν, οἶον κτλ.*

438

εἶτα δὴ
εἰς πόλιν ἄξεισ τήνδε τὴν ὄνωυδα;

Eustathius 1788, 21 *ἡ παρὰ τῶ κωμικῶ ὄνωυσι, ἧσ χρῆσισ φέρεται παρὰ τοῖσ τεχνικοῖσ τό κτλ. . . ὄνομα δὲ βοτάνησ ἡ ὄνωυσι, δι' ἧσ ἐπ' ἀλογία ἴσωσ ὁ κωμικός τινα σκάπτει καὶ χαθυμῖα, ὡσ τοῦ ὄνου καὶ νωθροῦ ὄντοσ. — εἰσ τὴν πόλιν Dindf. εἰσ πόλιν ἀπάξεισ Mein. inter Aristophanea recepit Dindorfius p. 215 (n. 537).*

Theophr. H. pl. 6, 5, 4 *φύεται (ἡ ὄνωυσι) ἐν τῇ γλίσχορ καὶ γανώδει καὶ μάλιστα ἐν τῇ σπορίμῳ καὶ γεωργομένη, δι' ὃ καὶ πολέμιον τοῖσ γεωργοῖσ. καὶ ἔστι δυσώλεθροσ. ὅταν γὰρ λάβῃ χώρασ βάρδοσ, ὠθεῖται κάτω εὐθύσ καὶ καθ' ἕκαστον ἔτοσ ἀποφύσεισ ἀφεμένη εἰσ τὰ πλάγια εἰσ τὸ ἔτερον ὠθεῖται κάτω. cf. H. pl. 6, 1, 3. 6, 5, 3. Plut. Mor. 44e ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωυιν | φύονται. ἄνθεα λευκοῖων. Plin. N. h. 21, 98 *ononis* . . . *aratro inimica vivaxque praecipue*. *delectantur ea asini. est ononis arvensis*, Fraas Synops. pl. 50. 1. Herodian. I 96, 19 *Ἄδωνισ καὶ ὄνωυσι, εἶδοσ ἀκάνθησ, βαρύνονται. II 761, 6 νεᾶνισ νεάνιδοσ . . . ὄνωυσι ὄνώυιδοσ* ὄνομα δὲ τοῦτο ἀκάνθησ. ὄνωυσι fortasse rectius'. Lentz. *und diese wilddiestel willst du in die stadt bringen?**

439

Μυκονίουν δίκην
ἐπεισπέπαικεν εἰσ τὰ συμπόσια.

Suidas *ἐπεισπέπαικεν* εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθεν. Ἀριστοφάνησ Πλουτῶ (805). καὶ αὐθισ κτλ. et Μυκόνιοσ γέλιων . . . καὶ ἔτερα παρομοία Μυκονίουν δίκην κτλ. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀκλήτωσ εἰσιόντων εἰσ τὰ συμπόσια. Athenaeus 1, 7f *περὶ Περικλέουσ φησὶν Ἀρχιλόχοσ ὁ Πάριοσ ποιητῆσ (Κρατῖνοσ ἐν Ἀρχιλόχοισ Hecker Philol. V 483) ὡσ ἀκλήτου ἐπεισπαίουτοσ εἰσ τὰ συμπόσια Μυκονίουν δίκην. Iulian. Misopog. 349d ἡ λεγομένη Μυκόνιοσ ἀρροικία τε καὶ ἀμαθία καὶ ἀβελτερία. cf. Cratin. 328. Apollod. Caryst. 12. Machon. 2. — pluralis*

numerus (τὰ σ.) non satis concinit cum tempore perfecto: fortasse τὸ συμπόσιον. cf. 515 et Archiloch. 103 cum eis quae adnotavit Bergk. Aristophani tribuit Sternbach. Stud. Vindob. VIII 247. 8, nulla necessitate.

440

καλοῦ

γῆρας θεμέλιον σωμάτων εὐεξία.

Plutarchus Mor. 8c κ. γὰρ — ἢ ἐν παισὶν τῶν σ. εὐεξία.

441

ὦ τάλας ἐγώ,

τὸ μηδὲ τούτων ἓνα γενέσθαι.

Athenaeus 12, 536e (Φύλαρχος) Πτολεμαῖόν φησι τὸν δευτέρου . . . κατατεινόμενον ὑπὸ ποδάγρας . . . ὡς κατείδε . . . τοὺς Αἰγυπτίους . . . τὰ τυχόντα προσφερομένους ἐπὶ τε τῆς ἄμμου χύδην ἐρριμμένους (εἰπεῖν) κτλ. comici videntur esse. Hauptium haec alicubi tractare memini, sed locum reperire non potui.

442

σὲ γὰρ δεῖ τήμερον

χρηστὸν φανῆναι μᾶλλον ἢ (δεινὸν λέγειν).

Libanius I 455, 12 δεῖ γὰρ σε — ἢ ἔητορικόν. cf. Arist. Ach. 440. 1.

443

χαλκεὺς οἶά τις

γέμων καπνοῦ τε καὶ μαρίλης

Suidas μαρίλη· ἄμυρον πῦρ. ὁ χροῦς καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθρώπων κτλ. τε add. Mein. οἶα pendet a verbo omissio. tetrametrorum troch. reliquias agnoscere sibi videbatur Bernhardt. . . . χαλκεὺς οἶά τις γ. καπνοῦ | καὶ μαρίλης. Themist. 298, 10 ἀνθρακίως τινὸς ἢ σιδηρέως, καπνοῦ γέμοντος καὶ μαρίλης (Bernh.).

444

πλέον δυοῖν σοι χοινίκων ὁ δεσπότης
παρέχει.

Choerobosc. 312, 6 χοῖνιξ χοίνικος πανταχοῦ συστέλλει τὸ ἰ, οἶον . . . καὶ πάλιν κτλ. σοι] σε Ven. — comico tribuit Gaisford. III 217.

445

πουλύποδος δίκην

αὐτὸς σεαυτὸν καταφαγῶν

Hesychius. excidit interpretatio. πουλ. — σεαυτὸν K.] πολ. —
 εαυτὸν. cf. Pherecr. 13. Alcaei com. 36.

446

δεῖται προφάσεως ἢ πονηρία μόνου.

Aristoteles Rhet. 1, 12 (1373a 3) ὥσπερ γὰρ ἡ παροιμία πρ.
 δ. μ. ἢ π. cf. Diogenian. 7, 87. Greg. Cypri. 3, 47.

447

ἔχει τελευτήν, ἥσπερ εἶνεκ' ἐγένετο.

Aristoteles Phys. ausc. 2, 2. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς γελοίως προ-
 ἤχθη εἰπεῖν κτλ. εἶνεκ' K.] οὐνεκ'. εὐριπίδης ὁ ποιητὴς cod. F. 'comoe-
 diae probabiliter adscripsit Mein.' Nauck. Tr. gr. fr. x.

448

ἂν πολλὰ βάλλης, ἄλλοτ' ἄλλοῖον βαλεῖς.

Aristoteles De divin. in somn. 2 (463b 21) ὥσπερ λέγεται κτλ
 Plut. Mor. 437 extr. οἱ πολλὰ βάλλοντες ἐπιτυγχάνουσι πολλάκις
 cf. Apostol. 2, 87 (βάλλης).

449

ὡς τοῖς ἐς ἄδου βουλομένοις οὐδεὶς φθόνος.

Aristoteles Demetr. De elocut. 225 εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οἴχεται
 γὰς φυγὰς οὗτος, ὥστε μὴ κατάγειν, δηλον ὡς τοῖς γε εἰς ἄδου κατελ-
 θεῖν β. κτλ. ex comoedia videntur fluxisse. de ellipsi cf. Arist. Ran.
 1279. — Aristophanes ter εἰς ἄδου, sed cf. Meisterhans Gramm. inser.
 p. 100 n. 785.

450

τὰ δ' εἰς τὸ πρόσθεν ἀδυνατεῖ μύλης ὕπο.

Erotian. 12, 15 Klein. Διονύσιος Νικάνορα τὸν κατὰ Σέλευκον
 ἱστορῶν φησι κτλ. τὸ πρόσθεν Daremb.] τ' οὐμπροσθεν V. — μύλη
 dicitur ἢ ἐπιγονατὶς Erot. 12, 9. *progredi non bene potest propter
 genu laesum.*

451

ἀνὴρ ἄριστος τᾶλλα πλὴν ἐν ἀσπίδι.

Plutarchus Compar. Nic. et Crassi 3 καὶ τοῖς σπουδάζουσι περὶ

αὐτὸν ἐδόκει, κατὰ τὸν κωμικόν, ἀνὴρ ἄριστος εἶναι κτλ. Crassum dicit Plutarchus, Niciam fortasse comicus.

452

ἐν οἷς τὸ νικᾶν βλαβερόν, ἤττάσθαι καλόν.

Plutarchus Mor. 10a οὐ τὸ νικᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἤττ. ἐπίστασθαι καλόν, ἐν οἷς τὸ ν. βλ.

453

οἶνω τὸν οἶνον, κραιπάλη δὲ κραιπάλην

Plutarchus Mor. 127f τὴν παροιμίαν... ὡς οἶνω δὴ τὸν οἶνον, κραιπάλη δὲ τὴν κραιπάλην ἐξελεῶντας. fortasse φησὶν ἢ παροιμία | οἶνω — κραιπάλην | δεῖν ἐξελαύνειν. cf. Antiphan. 300 et adesp. 494.

454

ἄμας ἀπήτουν· οἱ δ' ἀπηροῦντο σκάφας.

Plutarchus Mor. 512f τὸν βουλόμενον ἐμμελῶς ἀποκρίνασθαι δεῖ... τὴν προαίρεσιν ἀκριβῶς καταμαθεῖν τοῦ πυνθανομένου, μὴ γένηται τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν κτλ. cf. Zenob. 1, 83 eum eis quae adnotavit editor. Diogenian. 1, 72. Greg. Cyrp. 1, 45.

455

τὸ φάρμακόν σου τὴν νόσον μελῶ ποιεῖ.

Plutarchus Mor. 523e φιλαργυρίαν οὐ σβέννυσιν ἀργύριον... ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν πρὸς τὸν πλοῦτον, ὡς πρὸς ἰατρὸν ἀλαζόνα κτλ. Horat. Carm. 2, 2, 13 creseit indulgens sibi dirus hydrops.

456

πενία δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἀπληστία.

Plutarchus Mor. 524d πενία γὰρ οὐκ κτλ.

457

στρωμνὰς ἀλουργοὺς καὶ τραπέζας πολυτελεῖς

Plutarchus Mor. 527b ὡς γὰρ Ἀγάθων τὸν αὐλὸν ἀπέπεμψεν ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τὰς γυναῖκας... οὕτως ἀποπέμψειας ἂν καὶ στρωμνὰς ἀλουργοὺς καὶ τραπέζας πολυτελεῖς. scr. ἀλουργεῖς.

458

χρηστῆς δὲ φύσεως οἶον ἐξανθήματα

Plutarchus Mor. 528d πάθη ψυχῆς ἔστιν οὐ χρηστά, χρηστῆς κτλ.

459

πρὸς καππάριον ζῆς δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν.

Plutarchus Mor. 668b ὁ δὲ τὸ στιχίδιον τοῦτο ποιήσας κτλ. τί ποτε βούλεται; Plin. N. h. 13, 127 *carraris firmioris ligni frutex, seminisque et cibis vulgati*. cf. Antiphan. 62. Timocl. 23, 2. Philem. 98, 5. Philippiid. 9, 6. scribendum videtur κάππαριν.

460

Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὄψωνεῖ κρέας.

Plutarchus Mor. 709.a ἄλλως ἡμῖν προσπαίξουσιν οἱ λέγοντες κτλ. Append. prov. 1, 95 (οὐ φαγῆ pro ὄψωνεῖ) ἐπὶ τῶν πολλὰ δαπανώντων, μηδενὸς δὲ ἀπολαυόντων. παρόσον τοὺς ἐν Δελφοῖς θύοντας συνέβαινε διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐστιωμένων αὐτοὺς μηδενὸς γεύεσθαι.

461

τοῦτι μὲν ἤδη πρὶν Θεόγνιν γερονέυαι.

Plutarchus Mor. 777c τὸ δὲ λέγειν ὅτι δύο λόγοι εἰσὶν . . . ἕωλόν ἐστι καὶ ὑποπιπτέτω τῷ κτλ. ibid. 395e ἢ τοῦτο μὲν ἤδεις πρὶν Θ. γ. κατὰ τὸν κωμικόν. 'Theognin intellego Megarenssem.' Mein.

462

χαρᾶς γὰρ οὕτω γόνιμον οὐδὲν ὡς χάρις.

Plutarchus Mor. 778d. οὐδὲν οὕτω γόνιμόν ἐστιν. *argutiae comicae*.

463

οὐ διὰ τραπέζης οὐδ' ἐφ' ἐστίας φίλους

Plut. Mor. 816b φιλεῖν ἅπαντας, ὡς οὐ διὰ τρ. ἢ κώθωνος οὐδ' ἐφ' ἐστ. . . φίλους γερονότας.

464

δειπνώμεν, ἵνα θύωμεν, ἵνα λουώμεθα.

Plutarchus Mor. 1071d ὅμοια ληροῦσι τῷ λέγοντι κτλ. *nugari dicit eos qui ambulationes, sectiones, alia id genus ita tractent, tamquam corporis sanitas illorum causa data sit, non illa sanitatis causa fiant; neque minus eos qui vivere hominem dicant ut edat, non edere ut vivat. itaque versus qui proxime antecedeat exhibat in ζῶμεν δ' ἵνα | δειπνώμεν κτλ. ac fortasse pro θύωμεν scrib. πίνωμεν. opinio exponitur stultorum istorum.*

465

οἱ δ' ἐκ μιᾶς τῷδ' οἰνοχόης πεπωκότες

Plutarchus Mor. 1089a οἱ Κυρηναῖοι καίπερ ἐκ μ. οἴν. Ἐπιούρου πεπωκότες. non necessarium est etiam comicum de philosophis locutum esse. ceterum cf. Append. provn. 2, 47. 68 cum eis quae adnot. editor.

466

ἐκ τοῦ βοῦς γὰρ τοὺς ἱμάντας λαμβάνει.

Plutarchus Mor. 1090f ἡ φύσις τῆς σαρκὸς . . . τοῦτο δὴ τὸ παιζόμενον, ἐκ — λαμβάνουσα, τὰς ἀλγηδόνας ἐκ τοῦ σώματος . . . τὸν βίον ἐπισφαλῆ ποιεῖ καὶ φοβερόν. Macar. 3, 69 ἐκ τοῦ βοῦς ἡ μᾶστιξ· λείπει καὶ βοῦν δέρει. cf. Append. provn. 2, 49.

467

(ἦ) τῆς θαλάττης ἐξαριθμεῖσθαι τοὺς χόας

Aristides I 30 Dindf. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐξαριθμεῖσθαι βούλοιο τοὺς χ. τ. θ. — de voce τοὺς χόας cf. Jacobs. Lect. Stob. 6, qui comparat Liban. I 312, 9 τοὺς χόας τῆς θαλάττης μετρεῖν. Plat. Theaetet. 173b οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες. Themist. 7, 97c τῆς θαλάσσης τοὺς χόας.

468

(οἶνος)

ποιεῖ χορευτήν, κἂν ἄμουσος ἦ τὸ πρῖν.

Aristides I 51 Dind. variavit comicus Eurip. Stheneb. 666 N. ποιητήν δ' ἄρα | Ἔρωσ διδάσκει, κἂν κτλ.

469

οὐκ εἰσενεγκεῖν ἔστιν ὥσπερ χρήματα.

Aristides II 137 οὐ γὰρ δὴ συνείσεν. γε κτλ.

470

ὄναρ λέγεις ἢ γοῖφον ἢ οὐκ ἔχω τί φῶ.

Aristides II 198 ἢ γὰρ ὄναρ κτλ. non intellegit alter alterius verba.

471

τὸ μὲν γὰρ ἔλιπε κύμα, τὸ δ' ἐπελάμβανεν.

Aristides II 239 τὸ τῆς παροιμίας αὐτῷ περιειστήκει τὸ μὲν γ. ἔλ. αὐτὸν κ., τὸ δ' ἐγκατελ.

472

ἅπαντ' ἐκεῖνα μέστ' ἄν ἦν τραγῳδίας.

Aristides II 325 πάντ' ἄν ἐκ. μ. τρ. ἦν.

473

οὐ ταυτόν, ὦ τάν, Ἰφικλῆς τε χήρακλῆς.

Aristides II 390 ἔστι δὲ οὐ ταυτόν, ὦ τ., Ἰφ. τε καὶ Ἡρ. —
'quod licet Iovi, non licet bovi'.

474

στηλῶν γὰρ ἔξω καὶ Γαδείρων ἔσθ' ὁ νοῦς.

Aristides II 472 πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γ. φήσει
τις ἐπισκώπτων εἶναί σοι τὸν νοῦν;

475

ἡ Μυῖα δ' ἔθακνευ αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας.

Lucianus Muse. enc. 11 ἐγένετο κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ γυνή
τις δμώνυμος αὐτῇ (μυῖα) ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλη
ἑταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφανής, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη κτλ.
— δ' add. Mein.

476

τουτὶ μὲν ὑπομόχθηρον· ἄλλο μοι λέγε.

Lucianus Ion. trag. 38 κατὰ τὸν κωμικόν κτλ. cur antiquae
comoediae tribuerit Meinekius nescio.

477

τὰ τῶν πλεόντων ἐστὶν ἐπ' ἐμοί· πλεῖ δ' ἔτι.

Lucianus Dial. mar. 2 extr. τὰ γοῦν τῶν πλ. ἐπ' ἐμοί ἐστὶ κτλ. —
sunt Neptuni verba Polyphemum consolantis.

478

πεῖσθητί μοι καὶ πῖθι, καὶ ῥάων ἔσει.

Lucianus Lexiphan. 20. non dubitabit de comica origine, quis
quis comparaverit Philippid. 18. Theopomp. com. 62, 5.

479

οὐκ ἄν προσείμην καὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον.

Lucianus Pseudolog. 28 extr. οὐκ ἄν πρ., ἔφη, ἀνδρα καὶ αὐτὸν
κτλ. — aversatur mulier virum muliebria patientem.

480

παλινδρομησαι μᾶλλον ἢ κακῶς δραμεῖν

[Lucianus] Luc. 18 ἔκρινε τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου κτλ. Apostol. 6, 93g (Arsen.). Horat. Carm. 1, 34, 3 *retrorsum vela dare atque iterare cursus*.

481

καὶ διάτορον τι καὶ καταπληκτικὸν βοᾷ.

[Lucianus] Philopatr. 6. Neptunus significatur.

482

εὐρήματα ταῦτα γραδίων καὶ παίγνια.

[Lucianus] Philop. 25.

483

τήμερον ἄρ' ἔξω πράγματ' ἐξ ἀπραξίας.

Athenaeus 2, 49a τ. ἐγὼ πρ. ἔξω ἐξ ἀπρ. trimetrum agnovit Meinekius Anal. Ath. 25. ἄρ' add. K. — Diogenian. 7, 39 (Apostol. 14, 9. Suid.) πράγματ' ἐξ ἀπραξίας· ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν . . συμβαινόντων. Alciphr. 3, 29 extr. ἐκ τῆς ἀπραγμοσύνης φύεται πράγματα.

484

οὐδέν σ' ὀνήσει βολβός, ἂν μὴ νεῦρ' ἔχῃς.

Athenaeus 2, 64b ἡ δὲ παροιμία φησὶν κτλ. ἐὰν CE. — cf. Plat. com. 173, 9. 10. Xenarch. 1, 5.

485

(ὄξος)

ὁ μόνον ἄριστόν ἐστι τῶν ἡδυσμάτων.

Athenaeus 2, 67a. comici versum esse indicavit Dobraeus. cf. Mein. Anal. Ath. 35.

486

τί γὰρ ἀσπίδι ξύνθημα καὶ βακτηρία;

Athenaeus 5, 215e τοῦ Θουκυδίδης τὸν Σωκράτη παρενέχρωσε τὸν Πλάτωνος στρατιώτην; τί γὰρ κτλ. πότε δὲ καὶ εἰς Ποτίδαιαν ἐστρατεύσατο; 'trimeter'. Dindf. ξύνθημα hic est coniunctio, cognatio. cf. Arist. Ran. 46. 7. Thesm. 135 sq. num etiam comicus Socratem significaverit dubium est.

487. 488

ἀφόρητός ἐστιν εὐτυχῶν μαστιγίας.

βασιλεῖς ἐγένοντο χοῖ πρὶν ὄντες αἰπόλοι.

Cassius Dio 60, 29 τοὺς ἄλλοτριούς ἀπελευθέρους ὁ Κλαύδιος εἶπον κακουργοῦντας λάβοι δεινῶς τιμωρῶν τοῖς ἰδίους οὕτω προσέκειτο, ὥσθ' ὑποκριτοῦ τινος ἐν τῷ θεάτρῳ ποτὲ τοῦτο δὴ τὸ θρυλούμενον εἰπόντος ὅτι ἀφόρητος — μαστιγίας, καὶ τοῦ τε δήμου παντὸς ἐς Πολύβιον τὸν ἀπελεύθερον αὐτοῦ ἀποβλέψαντος καὶ ἐκείνου ἐκβοήσαντος, ὅτι ὁ αὐτὸς μέντοι ποιητῆς εἶπεν ὅτι βασιλεῖς — αἰπόλοι, οὐδὲν δεινὸν αὐτὸν εἰργάσατο. cur Meinekius necessario novae comoediae tribuenda putaverit nescio. monost. 365 μαστιγίας ἔγχαλκος ἀφόρητον κακόν. Procop. Epist. 30 (Mai. auct. class. III 224, attulit Nauck.) ἀφόρητός ἐστιν εὐτυχῶν καὶ τῶν πρῶν ἐκείνων ἐπιλανθάνεται. Isidor. Pelus. Ep. II 297 μνημονεύεις ἐκείνων τῶν ἀρχαίων περὶ τῶν τοιούτων εἰρημένων' ἀφόρητος γὰρ ἐστιν εὐπραγῶν μαστιγίας. M. Haupt. Opusc. III 380.

489

ἔνθα ταθεῖς φρές μ' ὡς τὸ μειρακύλλιον.

Herodianus II 931, 4 Lentz. τὰ εἰς ὃ λήγοντα προστακτικὰ μονοσύλλαβά τέ ἐστι καὶ τὸ εἶ ἔχει· ἔς . . . φρές κτλ. ἔνθ', ὡγάθ', εἴσφρες Nauck. Allg. Lit. z. 1847, 500 et Bullet. Petrop. VI 425. ἔνθα σταθεῖς φρές Mein. ἐνθάδ' εἴσφρες Dindf. ἐνταῦθ' ἄγ', εἴσφρες Lehrs. Herod. p. 85.

490

(οὐκ ἐστιν) οὐδὲν ξηρότερον ὑδραπικουῦ.

[Longin.] De sublim. 3, 4 οὐδὲν γὰρ, φασί, ξ: ὑδρ. sic ut scripsimus Toupius. comici versum agnovit Wilamowitz. Herm. X 344.

491

ὕπ' εὐπορίας γὰρ οὐκ ἔχεις ὕπου χέσης.

Marcus Antonin. 5, 12 τὸ ὑπὸ τοῦ καμικοῦ εἰρημένον . . . εἰ τιμητέον καὶ ἀγαθὰ ὑποληπτέον τὰ τοιαῦτα, ὧν προεπινοηθέντων οἰκείως ἂν ἐπιφέροιο τὸ τὸν κεκτημένον αὐτὰ ὑπὸ τῆς εὐπ. οὐκ ἔχειν ὕποι χέση. unde Nauckius effinxit quod supra scripsimus. cf. Menand. 530, 9.

492

λουταί γε μὲν δὴ λουτρον αὖ τὸ δεύτερον.

Pollux 7, 167 Αἰσχύλος ἂν εἰκοίη τὰ βαλανεῖα λουτήρια λέγειν. λουταί — δεύτερον. ἀλλ' ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων (fr. 356 N.). αὖ τὸ Bekker.] αὐτὸ. priorem versum alieno loco inlatum esse adparet utpote nequaquam quod Pollux proponit demonstrantem. itaque Nauckius eum eis quae proxime antecedunt adiungens προσ-

ἤκοι δ' ἂν βαλανεῖω λουτρὸν καὶ λουσθαι· λούται — δεύτερον.
Αἰσχύλος δ' ἂν — λέγειν· ἄλλ' ἐκ — λουτηθῶν. prior 'versus
 nescio cuius poetae comici'. Nauck.

493

βλέφαρα κέκληται γ' ὡς καπηλείου θύραι.

Pollux 7, 193 τὸ τῶν καπήλων ἐργαστήριον καπηλεῖον εἰρή-
 κασιν οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι, καὶ τὸ κωμωδοῦμενον ἐν Σοφο-
 κλέους *Φινεῖ* (fr. 640 N.) κτλ. γ'] δ' A (fort. recte). θύρας A. duo
 verba prima Sophoclis sunt, quae comicus aliquis repetens reliqua
 risus movendi causa adiecit. cf. H. Iacobi V ccclxxiv.

494

ἦλω τὸν ἦλον, παττάλω τὸν πάτταλον

Pollux 9, 120 ἦν δ' ἔργον . . . τὸν καταπαγέντα (πάτταλον)
 ἐκκροῦσαι πλήξαντα κατὰ τὴν κερφαλὴν ἐτέρω παττάλω· ὅθεν καὶ ἡ
 παροιμία κτλ. — cf. Antiphan. 300. adesp. 453. Lucian. Apolog.
 pro merc. cond. 9. Pro lapsu 7. Cic. Tuscul. 4, 35, 75.

495

ἔμοι δ' ἐκέρασαν οἱ θεοὶ τὰ τῆς τύχης.

Libanius I 2, 6 Reisk. ὅτι μοι τὰ τύχης ἐκ. οἱ θεοὶ καὶ οὔτε εὐ-
 δαιμονέστατος οὔτε ἀθλιώτατος ἐγώ. — τῆς add.

496

ἐμὲ δ' ἐκέλευεν ἀδυνάτων ἀφεστάναι.

Libanius I 12, 1.

497

σωροὺς ἐφ' ἀμάξης ἦκε βυβλίων ἄγων.

Libanius I 39, 15 ὁ Ἡρακλεώτης σ. — ἦκεν ἄγων βιβλίων.

498

ἔμοι γάρ ἐστιν ἀντὶ γυναικὸς ἡ τέχνη.

Libanius I 40, 5 (ἐκέλευσα) ζητεῖν νυμφίον (τῇ θυγατρὶ) ὡς
 ἔμοιγε οὔσης ἀντὶ γ. τῆς τέχνης. excerpta esse possunt ex *Pythine* Cratini.

499

τὸ προπηλακίζειν παραπέτασμα ταῖς κλοπαῖς.

Libanius I 216, 2 *καὶ ἔστι τὸ κτλ. 'alios calumniando fures a se suspicionem avertere conantur.'*

500

μάταιον ὁρμὴ μὴ λαβοῦσα τὴν τύχην.

Libanius I 688, 2 μ. δὲ ὁρμὴ πᾶσα μὴ προσλ. κτλ.

501

δεινὴ 'στι βᾶσανος ἀνδρὸς ἐπιδειξάι φύσιν.

Libanius II 121, 10 *εὐθύς ἐπίστευσας ὑπερβὰς βᾶσανον δεινὴν κτλ. τίνα ταύτην; τὴν περὶ τὰ αὐτοῦ (?) πρόνοιαν. aliud poetam significasse credo, vinum vel aurum vel casus adversos.*

502

Μεγαρεῖς γὰρ ἔξω τοῦ λόγου καὶ ἀριθμοῦ.

Libanius II 215, 24 *(δοκοῦσι) τὸ τῶν Μεγαρέων πεπονθέναι φηγορικὴ τε καὶ φήτορες, ἔξω καὶ λόγου καὶ ἀριθμοῦ κείμενοι. cf. 536. 673.*

503

παίδων γὰρ ἔστι ταῦτα μυθολογήματα.

Libanius II 221, 3. *ἔστι add.*

504

(πολλοί)

θυμὸν τὸν ἐγγενόμενον ἐξεργάρισαν.

Libanius II 605, 3. *τὸν μὲν ἄλλοθεν ἐγγενόμενον. pravos amicos vel servos adultoresve poeta ut videtur dixerat. iram exortam accendisse.*

505

ᾧθεν ἐν ταραχαῖς τε καὶ κακοῖς τὰ πράγματα.

Libanius II 610, 10 *εἶτα οἱ μὴδὲν ἀδικοῦντες . . . οὐ θαναμάξουσιν, ᾧθεν αὐτοῖς κτλ. fortasse poeta praemiserat εἶτα καὶ θαναμάξομεν vel simile aliquid.*

506

καθ' οἱ μὲν ἠσέλγαινον, ὁ δ' ἐβρενθύετο.

Libanius III 217, 10 *καὶ οἱ μὲν κτλ.*

507

γῆν καὶ θάλατταν ἡμέρα μιᾷ μετρεῖν

Libanius III 275, 7 τοῦ μετρίου τοσοῦτον ὕστερεῖν, ὅσον περὶ
ἀν εἰ γ. κ. θ. ἐνεχειροῦμεν κτλ.

508

ζῆν τὴν ἡσπὴν ἔχοντα τῆς τύχης καλόν.

Libanius III 211, 16 ζῆν καλόν τὸν τ. τ. ἔχοντα θ. — *pulchrum est vivere quamdiu feliciter vivere possis.*

509

γνώμαι δὲ πολλοῖς τῆς τύχης βελτίους.

Libanius III 239, 25 π. γὰρ αἱ γν. κτλ.

510

ἀπαλλαγείην τοῦ Κρόνου τούτου ποτέ.

Libanius III 619, 17 εἰ γὰρ κτλ. *figit pater filium sic loqui.*
cf. 914.

511

λεπτὴν ἔχοντες ἐλπίδ' εἰς σωτηρίαν

Libanius III 992, 19 οἱ πλωτῆρες . . . πλησίον ἔχοντες τὸν
θάνατον πλέουσιν λ. ἔχ. εἰς σ. ἐλπίδα.

512

μὴ μεῖζον ἔστω τῆς νεῶς τὸ φορτίον.

Libanius Epist. 254.

513

ἐπέτριψεν ἢ πρὸς τοὺς φίλους ἀπιστία.

Iulianus 7, 233c καὶ τοῦτον . . . τοῦτο ἐπέτριψεν, ἢ κτλ.

514

ἐκ τοῦ λαλεῖν ἀεὶ τὸ λαλεῖν περιγίνεται.

Himerius Or. 24, 4 ἤκουσα . . . ἀνδρὸς σοφοῦ (σοφὸς γὰρ ἦν
οὗτος τὰ περὶ τὴν τέχνην ἐφ' ἣ σπουδάζομεν) καὶ τοιαύτην τινὰ
γνώμην ἀποφαινομένου περὶ τοῦ πράγματος, ὡς κτλ. *videtur non
sophistam aliquem vel oratorem, sed Menandrum significare, qui
a multis ut optimus etiam dicendi magister commendabatur.*

515

ἅπαντα συγγεῖν ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν

Themistius 21, 250c ἀκούετε τοῦ νομοθέτου . . . μὴ ξυγχοῦντος συγγ. μηδὲ ξυμφέρειν ἅπαντα ὥσπερ κτλ. Plut. Mor. 616c (οὐ καλῶς τις) περὶ τὰς κατακλίσεις παρόψεται τὰς διαφορὰς (τῶν ἐστιωμένων), εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ἀποφήνας τὸ συμπόσιον. Strab. 10, 487 Μύκονος, ὅφ' ἣ μυθεύουσι κείσθαι τῶν γιγάντων τοὺς ὑστάτους ὅφ' Ἡρακλέους καταλυθέντας, ἀφ' ὧν ἡ παροιμία 'πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον' ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν ἐπιγραφὴν ἀγόντων καὶ τὰ διηρημένα τῇ φύσει. cf. 439. Fritzs. Lucian. Dial. mort. 1, 3.

516

ἔσθῃτα δὲ μίαν μυρίων ὠνούμεναι

Clemens Alex. Paed. 2, 10, 115 μίαν δὲ πον ἔσθῃτα μυρίων [ταλάντων] ὠνούμεναι σφᾶς αὐτὰς ἀχρειοτέρας τῶν ὑφασμάτων ἐλέγχουσιν. stolidi librarii additamentum expunxit Cobet. Mnem. XI 385. μυρίων i. e. δραχμῶν.

517

ψιμυθίῳ πίθηκος ἐντετριμμένος

Clemens Alex. Paed. 3, 2, 5 (πόρνη) τῆς ψυχῆς κατέληφε τὸ ἄδυστον τό τε ἀληθινὸν θηρίον ἐλεγχθήσεται κτλ. ψιμυθίῳ V. ad comoediam rettulit Nauck. Philol. III 359.

518

αἰσχρὸν δὲ κρίνειν τὰ καλὰ τῶν πολλῶν ψόφῳ.

Clemens Alex. Strom. 5, 3, 18 init. γνωμικώτερον ὁ κωμικός ἐν βραχεῖ κτλ. τῶν πολλῶν] al. τῶ πολλῶ. 'sunt qui malint τῶ πολλῶν ψ., sed retineri tamen etiam vulgata lectio potest'. Sylb.—spectatorum in theatris plausus negat certum pulchritudinis argumentum esse.

519

ἄρξαντος ἀνδρὸς δημόσια τὰ χρήματα.

Eunapius Excerpt. Mai. II 294 πᾶσαι γοῦν οἰκίαι πρὸς τοῦτον ἐκενοῦντο ἂν τὸν δόλον, καὶ ἕξτα ἦν δρᾶν τοὺς ἄρξαντας δεδεκαμένους. ὥσπερ πον καὶ ὁ κωμικός φησιν κτλ. cur antiquae potissimum comoediae adsignaverit Meinekius nescio.

520

ἂν ἄγριος οὕτως καὶ μονήρης τὸν τρόπον

Aelianus Epist. 15 p. 20 Herch. τῶν ἀποφράδων διαφέρεις οὐδὲν οὕτως ἄρ. ὢν κτλ. μονήρης fere posteriorum aetate scriptorum est. cf. Lucian. Tim. 42.

521

ὄργας μαραίνειν καὶ κατακοιμίζειν φιλεῖ.

Aelianus Epist. 15 p. 21 Herch. ὁ Διόνυσος φιλεῖ τὰς μὲν ὄργ. μ. τε καὶ κατακ., τὰς δὲ εὐφροσύνας ἐγείρειν.

522

ἀργύριον ἂν ἤ, πάντα θεῖ κάλαύνεται.

Aristaenet. Ep. 1, 14 extr. ἐὰν ἀργ. κτλ. Arist. Eccl. 109 νῦν μὲν γὰρ οὔτε πλέομεν οὔτ' ἐλαύνομεν, ubi schol. παρὰ τὴν παροιμίαν· ὅκ' ἀργύριον ἤ, πάντα θεῖ κτλ., ὅ ἐστιν οὔτε ἀνέμοις οὔτε κόπαις πλέομεν· ὅκ' Bentl.] ὅ κ'. Suidas θεῖ· ἐνκόλωσ ῥεῖ . . . κατὰ τὴν παροιμίαν· ἀλλ' ὅταν ἀργ. ἤ κτλ. Photius et Apostol. 13, 86 πάντα θεῖ κάλ. παροιμία ἐπὶ τῶν εὐπόρων. cf. Apostol. 12, 56 (stolide exscr. ex schol. Arist. Eccl.). conlatis Ecclesiazusarum scholiis consentaneum est hoc proverbio Epicharmum usum esse; sed vix dubium est quin etiam Attica comoedia id commemoraverit.

523

σπουδῆς ἀνάπαντα δ' ἐνίσι' ἔσθ' ἢ παιδιά.

Aristaenet. Ep. 1, 26 ἀν. γὰρ τῆς σπ. ἐνίσιτε γίνεται ἢ π.

524

ἐγὼ τε καὶ σὺ ταῦτόν ἐλκομεν ξυγόν.

Aristaenet. Ep. 2, 7 p. 163 Herch. (ἐγὼ — τὸν αὐτόν.) cf. Zenob. 3, 43. Mein. Philol. XXV 537.

525

ὁ Κρηῆς ἄρ' ἐδόκει τὴν θάλατταν ἀγνοεῖν.

Aristaenet. Ep. 2, 18. ἄρ' add. — Strab. 10, 481 (ἐνανκράτουσ πρότερον οἱ Κρηῆτες) ὥστε καὶ παροιμιάζεσθαι πρὸς τοὺς προσποιουμένους μὴ εἰδέναί α' ἴσασιν· ὁ Κρηῆς ἀγνοεῖ τὴν θάλατταν'.

526

δεινοὶ γὰρ εἰσιν εὐγενεῖας προστάται

(οἱ νόμοι). Synesius Epist. 1, 157 bc. tragoediae propter quintum pedem non videtur esse.

527

Ἴρου παρείχε γυμνότερον χρόνος πολὺς.

Procopius Ep. 122. με παρείχε Herch.] παρείδε φής F. comicus fortasse με παρέχει.

528

οὐ τὴν Δίκην, οὐ βάραθρον εὐλαβούμενος

Theophylactus Simoc. Ep. 73 ἀδικεῖς ... μήτε τὴν Δ. ὡς β. εὐλ.

529

καὶ μηδὲν ἄβατον μηδ' ἀθέατον καταλιπεῖν

Philostratus Ep. 56 (251, 14).

530

ξυνῆκα γὰρ τοὺς Ταντάλου κήπους τρυγῶν.

Philostratus Vit. sophist. 1, 20, 1. cupediarum cupiditatem insanam esse dicit.

531

οὕτως ἀράττει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν.

Synesius Epist. 79, 224 c. ἀράσσει. superbus nescio quis inridetur.

532

ἅπαντα τὰ καλὰ τοῦ πονουῦντος γίνεταί.

Stobaeus Floril. 29, 26 sine lemmate. cur novae tribuerit Meinekius nescio. cf. Alexid. 30, 1. Philem. 37.

533

ὁ δὲ βίος ἔστ' ἀλαζονείας δεόμενος.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 6 'poetae incerti. fuit probabiliter comicus'. Wachsm. ὁ add. rubr. δὲ add. (vel βίος γάρ) Mein.

534. 535

*ἱμάτιον ἐφόρει μαλακὸν ἐρίων Σικελικῶν.**τὸ δὲ προσκεφάλαιόν φησιν ἅμα σοὶ βούλομαι.*

Rufinus De metris com. p. 2711 Putsch., 562 Keil. (ex Iuba) iamborum exempla quae maxime frequentata sunt subdidi κτλ. (post quattuor alia). ἰνατιον et ναλακον R. 2. ρωσκεφ. et φσεινανασοιβουλοναι R. scr., φήσ', ἀνακνήψαι β. cf. Lysipp. 4. vel ἀκέσασθαι β.

536

Μεγαρεῖς δὲ φεῦγε πάντας· εἰσὶ γὰρ πικροί.

Antholog. Palat. 11, 440 *Ῥιττανοῦ*, in quo comici poetae nomen latet. ac fortasse *Ῥιττανοῦ* ex *Φιλίσκου* corruptum? Mein. fortasse *Ῥιττοκοπουμένω*, quae est Philemonis fabula. fortasse *Μεγαρέας* δὲ — *πικροὶ φύσιν*, tetr. troch. — cf. 502.

537

καλὸν δὲ τὸ ζῆν, ἄν τις ὥς δεῖ ζῆν μάθῃ.

Alexander Walz. Rhet. gr. VIII 479. 80 *περὶ ἀντιμεταθέσεως. ἐπὶ τούτου τοῦ σχήματος ταῖς ἀνταῖς λέξεσι χωόμενοι πλεονάκις ἕτερα σημαίνομεν, ὥς ἔχει τὰ τοιαῦτα. . . καὶ κτλ.* sic Paris. 2. Ald. *δικαίως* pro *ῆ* (exempli omissi) *καὶ καλὸν δὲ*, unde Mein. *ὥς ἡδὴ τὸ ζῆν. quod si verum est, agnominatiois causa fortasse etiam ῆ δεῖ pro ὥς δεῖ scribendum.* Floril. Monac. 706 *ὥς σεμνὸς ὁ βίος, ἦν τις αὐτὸν ζῆν μάθῃ.*

538

πᾶς ἐστὶ δούλῳ δεσπότης μονοσύλλαβος.

Demetrius De eloc. 7 *τὸ μὲν ἐπιτάσσειν σύντομον καὶ βραχύ, καὶ πᾶς δεσπ. δ. μονοσ., τὸ δὲ ἱκετεύειν μακρὸν καὶ τὸ ὀδύρεσθαι.* Anon. Walz. VII 64 *καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εἴρηται π. δ. δ. μ. cf. Apostol. 14, 9. ut supra scripsimus Spengel. ad comoediam rettulit Nauck.*

539

ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα

Zenobius 1, 70 *ἐπὶ τῶν ἐξαπατῶν ἐπιχειροῦντων τοὺς ὁμοίους.* Diogenian. 2, 17. Gregor. Cypr. 1, 40. cf. Arist. Vesp. 1240. comico adsignavit Meinekius Philol. XXV 537.

540

ἄν οἶνον αἰτῆ, κονδύλους αὐτῷ δίδου.

Zenobius 1, 92 *ἡ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύνλωπος, παρόσον αἰτήσας οἶνον τὸν Ὀδυσσεά τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερήθη.* ad comoediam rettulit Meinekius Philol. XXV 537. *κονδύλους idem] κόνδυλον.*

541

ἅπαντα τοῖς σοφοῖσιν ἐστὶν εὐκόλα.

Zenobius 2, 9. *ἐστὶν add. Mein., ad comoediam haec referens Philol. XXV 537.*

542

δίκη δίκην ἔτικτε καὶ βλάβη βλάβην.

Zenobius 3, 28 *ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συνειρόντων δίκας δίκαις.* Gregor. Cypr. 2, 14 (Leid. 1, 87). Apostol. 6, 10. Lobeck. Soph. Ai. 522. cf. adesp. 693.

543

εἰ μὴ δύναιο βοῦν ἔλανν' ὄνον.

Zenobius 3, 54 *ἐπὶ τῶν ὃ κατὰ δύναμιν ἔχουσιν πράττειν παρεγγνωμένων.* Coisl. 129 *ἔλαννε δ' ὄνον.* eadem fere Suidas. Apostol. 6, 51 *ἐπὶ τῶν μὴ πραττόντων ἃ κατὰ δύναμιν ἔχουσιν, ἀλλὰ τὰ ὑπὲρ αὐτούς.* corrupte Diogenian. Vind. 2, 58. *ἔλαννε δ' οὖν* Bernhardy in Suida. *βοῦν ἔλᾶν, ἔλανν' Mein. ἔλᾶν (praes.) est Xenoph. Hell. 2, 4, 32. ἀπέλα Cyrop. 8, 3, 32.*

544

εἰς ἀσθενούντας ἀσθενῶν ἐλήλυθα.

Zenobius 3, 56 *ἐπὶ τῶν ὅμοια . . πασχόντων.* Greg. Cypr. 2, 33. Apostol. 6, 52.

545

ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας.

Zenobius 4, 11 . . *φασὶ γὰρ τὸν Δία εἰς διφθέρας τινὰς ἀπογράφεσθαι τὰ πραττόμενα τοῖς ἀνθρώποις.* similiter Suidas Ζεὺς. Diogenian. 3, 2. 4, 95a. Greg. Cypr. Mosq. 3, 53. Leid. 2, 19. Schol. Ven. Hom. II. 1, 175. *ὃ add. Valcken. et Mein. Philol. XXV 539. ἐπὶ pro εἰς τὰς Diogen. cf. Valcken. Diatr. 185ab. Herodot. 5, 57 τὰς βύβλους διφθέρας καλέουσι. . . οἱ Ἴωνες.* 'perelegans antiqui poetae senarius'. Cobet. Mnem. nov. XII 225. Aeschylo versum tribuebat Valckenarius, inter tragicorum adespota (369) referebat Nauckius. mihi non videtur dubitari posse quin sit comici, comparanti praesertim Plaut. Rud. prol. 15, 21 (malorum) *rescrimus nomina exscripta ad Iovem* . . *bonos in aliis tabulis exscriptos habet.* cf. 546.

546

ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεις Διός.

Diogenian. 3, 2 *ἐπὶ τῶν σαπρὰ τινα καὶ μωρὰ διηγουμένων.* ἡ γὰρ διφθέρα, ἐν ᾗ δοκεῖ Ζεὺς ἀπογράφεσθαι τὰ γινόμενα, *παμπάλαιος.* Διός add. et σαπρὰ pro σαθρὰ Mein. Philol. XXV 539. similiter Suidas *ἀρχαιότερα (ipse quoque om. Διός).* cf. 545.

547

ζητῶν γὰρ ὕψον θοιμάτιον ἀπώλεσα.

Zenobius 4, 13 ἐπὶ τῶν ἀτυχεστάτων, quae mira est interpretatio. Diogenian. 4, 97. videtur comicus aliquis imitatus esse Arist. Nub. 855.

548

θύραζε, Κᾶρες· οὐκέτ' Ἀνθεστήρια.

Zenobius 4, 33 διὰ πλῆθος οἰκετῶν Καρικῶν εἰρησθαί φασιν, ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐωχομένων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐργαζομένων. τῆς οὖν ἑορτῆς τελεσθείσης λέγειν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας κτλ. Diogenian. 5, 23. Apostol. 8, 94. Hesych. Phot. Suid.

549

ἀνδρὸς γέροντος αἰ γνάθοι βακτηρία.

Diogenian. 1, 78 ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας πολλὰ ἐσθιόντων. Gregor. Cyr. 1, 58.

550

ἀηδόνες λέσχαισιν ἐγκαθήμεναι

Diogenian. 2, 48 ἐπὶ τῶν ἀδολεσχοῦντων. χελιδόνες Mein. Philol. XXV 539 et Theocrit.³ p. 439. 40 not. λέσχαισιν idem] λέσχαις. cf. Arist. Ran. 93.

551

γέροντι μηδὲν μηδέποτε χρηστὸν ποιεῖν.

Diogenianus 3, 89 παραινεῖ μηδένα ἀκαίρως εὐεργετεῖν. μηδέποτε μηδὲν transposuit Mein. Philol. XXV 540. Suidas γέρον γέροντος . . . καὶ παροιμία κτλ. παρεγγυᾷ μὴ ἀκ. εὐεργ. Diogen. 6, 61 μηδέποτε εὖ ἔρδειν γέροντα, μηδὲ γυναῖκα μηδὲ παῖδα βάσκανον. Arist. Rhet. 1, 15 (1376 a 3) ἔτι καὶ αἰ παροιμίαι . . μαρτυρία ἐστίν· ὅλον εἴ τις συμβουλεύει μὴ ποιεῖσθαι φίλον γέροντα, τούτῳ μαρτυρεῖ ἢ παροιμία· μή ποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα. cf. Bergk. P. l. gr.² II 1038.

552

γυνὴ στρατηγεῖ καὶ γυνὴ στρατεύεται.

Diogenian. 4, 1 ἐπὶ τῶν δειλῶν. Apostol. 5, 76. Gregor. Cyr. 2, 6 (στρατοπεδεύεται)· ἐπὶ τῶν παραδόξων. Greg. Cyr. Mosq. 2, 60 (στρατοπαιδεύεται). Macar. 3, 12. in unum versum coniunxit Nauckius.

553

ἢ χροῖ τραγωδεῖν πάντας ἢ μελαγχολᾶν.

Diogenian. 5, 13 ἐπὶ τῶν μῆτε λυπεῖσθαι μῆτε χαιρεῖν δυναμένων. cf. Mantiss. prov. 1, 67. Suid. ἢ χροῖ. indic. Nauck. Philol. III 360 conl. Horat. Sat. 2, 7, 117 *aut insanit homo aut versus facit.*

554

οὐκ ἔστ' ἐμὸν τὸ πρῶγμα· πολλὰ χαιρέτω.

Diogenian. 7, 9 ἐπὶ τῶν ἀπραγμόνων. οὐκέτ' Apostol. 13, 46 παρόσον τῶν ξένων (πραγμάτων) οὐδέις φροντίζει.

555

πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύποδα.

Diogenian. 7, 57 et Apostol. 14, 88 ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Liban. Epist. 72 ὅτι χελώνην εἰς ἀγῶνα ποδῶν καλῶ σε παρακαλῶν ὑπὲρ φίλου τι σπουδάσαι, καλῶς ἐπίσταμαι.

556

πολλοὶ στρατηγοὶ Καρίαν ἀπώλεσαν.

Diogenian. 7, 72 et Apostol. 14, 51 ἐπὶ τῶν μὴ ὁμογνωμονούντων. cf. Suidas.

557

φόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν.

Diogenian. 8, 2 ἐπὶ τῶν μεταμελουμένων περὶ τι. Gregor. Cyrp. 3, 60. cf. fr. 198. cui si significatio quoque conveniat, novae comoediae adnumerandum est.

558

βουλήσεται τις μᾶλλον ἢ δυνήσεται.

Macarius 2, 83 ἐπὶ τῶν προαιρουμένων μὲν ἀδικῆσαι, οὐ δυναμένων δέ. *simillimus versus est eius quem Apollodorus picturae subscripserat* μωμήσεται τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται. Plut. Mor. 346 a. Plin. N. h. 35, 63. Varro Sat. Menipp. 64, 2 p. 181 Oehler. Diogenian. 6, 74.

559

δεινά γε τὰ δεινά. Β. δεινότερά γε Δεινίου.

Macarius 3, 28 δεινά τὰ δεινά... τὸ δὲ τέλειον κτλ. γε et B. add. δεινότερά γε K.] καὶ δεινότερα. manifesto comicae est fabricae.

fortasse huc pertinet Athen. 12, 552f Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός . . . Δεινίαν φησὶ τὸν μυροπώλην . . . εἰς ἔρωτα ἐμπεσόντα . . . ὑπὸ λύπης ἐκταράχθέντα ἐκτεμεῖν αὐτοῦ τὰ αἰδοῖα. ad definiendam fragmenti aetatem haec nihil faciunt.

560

ἐν τοῖς ἑμαυτοῦ δικτύοις ἀλώσομαι.

Macarius 3, 85 ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἰδίων πανουργιῶν ἀλίσκομένων. cf. Leutsch. — Aesch. fr. 135, 4 N. τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν περοῖς ἀλίσκόμεσθ'.

561

λέων ὅπου χροῖ, καὶ πίθηκος ἐν μέρει.

Macarius 4, 18 ἔσο καὶ κτλ. ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ πράγματα καλῶς μεταβαλλομένου. cf. Plut. Lysand. 7.

562

ὀβολοῦ τάριχος, δὴ ὀβολῶν ἀρτύματα.

Macar. 6, 19 ἐπὶ τῶν ἵνα μικρὰ κατορθώσωσι πλείονα δαπανῶντων. Mant. prov. 2, 34.

563

σοφὸν γ', ὁ βοῦς ἔφασκεν ἀστράβην ἰδῶν.

Macarius 7, 75 οὐ προσήκειν αὐτῷ τὸ σκεῦος. similes facetiae Arist. Vesp. 1309 sq.

564

τὴν αὐτὸς αὐτοῦ γὰρ θύραν κρούει λίθῳ.

Macarius 8, 18 ἐπὶ τῶν εἰς τὰ οἰκεία πλημμελούντων. αὐτοῦ Leutsch.] σαυτοῦ. — γὰρ add. M. Haupt. Opusc. II 185. νῦν Leutsch. Horat. Epist. 2, 1, 220 ut vineta egomet caedam mea.

565

τί δεῖ παρεῖναι λέκιθον, ἦν ἔντος παρῆς;

Macarius 8, 31 sine interpretatione. λέκιθον K.] λήκνυθον.

566

τί τὸν τάρανδον πρὸς ἐμὲ ποικίλλεις ἔχων;

Macarius 8, 32 τάρας δέ ἐστι χαμαιλέων τὸ ζῷον (quae falsa est interpretatio). τάρανδον Leutsch.] τάραντα. Aelian. N. anim. 2, 16

τάρανδος (sic Hercher pro ταρανδός) τὸ ζῷον, ἀλλὰ οὗτός γε θριξὶν αὐταῖς τρέπει ἑαυτὸν καὶ πολύχροϊαν ἐργάζεται μυρίαν, ὡς ἐκπλήττειν τὴν ὄψιν. copiosam rarissimae bestiae descriptionem habet Theophrastus (fr. 172 Wimmer), qui apud Scythas et Sarmatas eam nasci tradit. de part. ἔχων cf. Arist. Nub. 131 et de sententia adesp. 688.

567

τί δ' ἂν κάπηλος παρὰ καπήλιδος λάβοι;

Macarius 8, 33 ὅτι οὐδὲν ἢ οἶνον.

568

ἐν τῷ μέρει τις καὶ τὸ πῦρ σκαλευσάτω.

Suidas et Apostol. 7, 33 ἐπὶ τῶν εἰς κοινὸν μὴ τὰ ἴσα παρεχομένων. Zonar. 738. fallitur Leutschius e Pythagorico πῦρ μαχαίρα μὴ σκαλεύειν proverbium ortum esse opinatus.

569

γῆ θάλατταν συναναμίγνυσιν (βοῶν).

Append. prov. 1, 74 ἐπὶ τῶν σφόδρα ὀργιζομένων. fortasse γῆν καὶ θ.

570

ἡ γλῶττ' ἀνέγνωχ', ἡ δὲ φρήν οὐ μανθάνει.

Append. prov. 2, 100 et Macar. 4, 36. 'fluxit sine dubio ex comoedia'. Leutsch. est parodia Eurip. Hipp. 612 ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρήν ἀνώμοτος, dicta in eum qui quae legit non intellegit.

571

οὔτοι δ' ἀφεστήμασι πλεῖν ἢ δύο δόχμα.

Eustathius 1291, 45 Ἄλλιος Διονυσίος φησιν οὕτω· δόχμη τὸ τετραδάκτυλον· Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει· ὡς δηλοῖ δ κωμικὸς ἐν τῷ κτλ. ἐν μέντοι, φησί, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὀξεῖα ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ. Herodian. I 324, 13 στάθμη, λόχμη βαρύνεται, καὶ τὸ δόχμη Τρύφων ... βαρύνει, Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ· οὔτοι ἀφεστ. κτλ. cf. Cratin. 350. Arist. Eq. 318.

572. 573

νέα δ' ἔτ' ἔστιν, οὐχ ὀραῖς; καὶ γνῶμ' ἔχει.
τὸ γνῶμα γοῦν βέβληκεν ὡς οὔσ' ἐπτέτις.

Eustathius 1404, 62 Ἀριστοφάνης (ὁ γραμματικὸς) λέγει ὅτι ἔνιοι τὸν φηθέντα ὀδόντα οὐ γνώμονα καλοῦσιν, ἀλλὰ γνώμα, οἶον (v. 1). καὶ πάλιν γνώμα γούν κτλ. 1. γνώμ' Mein.] γνώμα. 2. τὸ add. Mein. ἐπιτέτις Fritzs. Arist. Ran. p. 197] ἐπιτέτις. γνώμα etiam Aristot. H. an. 6, 23 (577a 31, b 3).

574

τὸν ἄνδρ' ἀπεωσάμην τε κάπεγλαψάμην.

Eustathius 1504, 20 γλάφειν... καὶ ἐπὶ λογικῆς τινος γραφῆς ἔστιν ὅτε τίθεται, ὡς δηλοῖ παρὰ Πανσανίᾳ τὸ κτλ. οἶονεὶ ἀπέξεσα καὶ ἀπήλειψα, ὡς ἀπὸ (ἐπὶ) βιβλίον. ἀπεωσάμην Herwerd. Obs. crit. 115] ἀπεωσάμην, qua forma *Atticum* hominem usum esse vix credibile est: nam Arist. Vesp. 1085 quidem et Demosth. 21, 124 hodie emendate scribuntur. sententia interpretatione Eustathii magis obscuratur quam inlustratur.

575

ἀκράχολον καὶ δύσκολόν τι φθέγγεται.

Bekker. Anecd. 3, 18 πανταχοῦ χρήση. τι add. Bergk. cur antiquae potissimum comoediae tribuendum censuerit Meinekius non exputo.

576

αἰσχυνόμενος δὲ περιπλέκει τὴν συμφορὰν.

Bekker. Anecd. 3, 22 ἐν συνουσίᾳ χρῶ. et 359, 4 ἐν συνουσίᾳ. δὲ add. Mein. γὰρ Dobr. Adv. I 619.

577

ἀνόητά γ', εἰ τοῦτ' ἤλθες ἐπιτάξων ἐμοί.

Bekker. Anecd. 4, 4 ἀντὶ τοῦ ἀνόητος εἶ ἐπιτάττων τοῦτο. Ἀττικὸν γὰρ τὸ λέγειν ἀνόητα εἰ τοῦτ' ἐπιτάξεις. 'quis non agnoscat tragicum? nam ἐπιτάσσειν tragicorum est, comici προστάττειν dicebant'. Cobet. N. l. 47. egregium sane praecceptum, cui tamen, quamquam ipse in indice comicae dictionis exempla verbi ἐπιτάττειν conlegit, tacens obtemperavit H. Iacobi V CCCXLV. VI. scilicet eodem velut ictu profligantur et ex comoedia eiciuntur Arist. Vesp. 69. 686. Pherecr. 144. Epicrat. 11, 36. Mnesim. 3, 1. Philem. 12. Menand. 302, 6.

578

δι' ἀσχολίας πολλῆς (γὰρ) ἤλθον ἐπὶ τόδε.

Bekker. Anecd. 36, 31 ἀντὶ τοῦ καίτοι ἀσχολίας μοι πολλῆς

ούσης. γὰρ add. pro τότε poeta fortasse ipsius rei significationem posuerat.

579

ἄπανθ' ὁμοία καὶ Ῥοδώπις ἢ καλή.

Bekker. Anecd. 416, 7. Suidas ἄπ. ὁμ., Apost. 3, 43 σημαίνει ὅτι ταῖς τύχαις ὁμοίως ὑποπεπτώκασιν οἱ θνητοί. Append. prov. 4, 51 (πάνθ') . . . τοὺς πολὺ ἀπολέσαντας ἀργύριον διὰ τὸ διάφορον τῆς μίξεως πρὸς τὰς ἄλλας γυναικῆς συνορῶντας ἐπιφωνῆσαι τὸ λεγόμενον. quae non intellego nisi τὸ διάφορον mutetur in τὸ ἀδιάφορον. nam *impensa* (τὸ δ.) hic non videtur significari posse. *Rhodopis* meretrix eadem videtur, de qua Herodot. 2, 134. 5 οὕτω δὴ κλεινὴ ἐγένετο ὡς καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες Ῥοδώπιος τοῦνομα ἐξέμαθον.

580. 581

οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς τέχνης ἐπίσταμαι.
κατέπεσον ἀκαρῆς τῶ δέει.

Ammonius Differ. voc. 10 init. ἀκαρῆς σὺν τῶ ὄ και ἀκαρῆ ἄνευ τοῦ ὄ διαφέρει. ἀκαρῆ μὲν γὰρ ἄνευ τοῦ ὄ σημαίνει τὸ βραχύ, οἶον (v. 1). ἀκαρῆς δὲ σημαίνει τὸ παρὰ βραχύ ὄν κτλ. 1. τέχνης Pierson Moer. 44] τύχης. 'reliqua eius versus incerta medela est.' Mein. cf. Arist. Vesp. 541. Av. 1649. Alexid. 144.

582. 583

γῆμαντος αὐτοῦ δ' εὐθύς ἔσομ' ἐλεύθερος.
ὡς τοῦτο δ' εἶδεν, εὐθύς ἦν ἄνω κάτω.

Ammonius Differ. voc. 63 οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐνίστε τὸ εὐθὺ ἐτίθεισαν τὸ ἐφ' ὁδοῦ τῆς τεινούσης ἐπὶ τινος τόπου· εὐθὺ τῆς στοᾶς, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων (Eupol. 304, 2). τὸ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους οὐ λέγεται, ἀλλ' εὐθύς, οἶον (v. 1) καὶ (v. 2). Etym. Gud. 221, 51 v. 1 om. δ' et v. 2 τοῦτ' εἶδεν — τὰ ἄνω. hoc ipsum (τᾶνω) recipiendum. non minus antiquae quam novae comoediae esse possunt.

584

οὔτος πατήρ τοῦ παιδός. B. εἰ γὰρ ὤφειλεν.

Etymologic. m. 26, 40 cod. Voss. (p. 66 Gaisf.) ἔστι γὰρ εἰ ὄ σημαίνει τὸ εἶδε κτλ. (ὤφειλεν.) indicavit W. Ribbeck.

585

ναστούς, τροφαλίδας, ἀμφιφῶντας, ἱτρία.

Etymologic. m. 94, 55 ἀμφιφῶν' εἶδος πλακοῦντος τελουμένου
Comici graeci, ed. Th. Kock. III.

τῆ Ἀρτέμιδι. οἶον κτλ. ναστούς Sylburg.] μαστούς. cf. Philem. 67. Pherecr. 45.

586. 587

συνεπίνομέν τε καὶ συνεκοτταβίζομεν.
τῶν κοτταβίων τὰ πολλὰ ἡμέτερα ἦν.

Etymologic. m. 533, 13 κοτταβίζω (v. 1) καὶ (v. 2). κοτταβίζειν τὸ τῷ κοττάβῳ χρῆσθαι φασιν Ἀτικοί, οὐχὶ τὸ ἐμεῖν ὥσπερ οἱ νῦν. v. 1 Cramer. Anecd. Par. I 272, 29 κοτταβίζειν παίξειν εἰς χαλκᾶς φιάλας, καὶ φησιν ὁ κωμικός· συνεπίνομέν τε ἀλλήλοις καὶ συνεκ. 2. κοτταβίων Et. Gud. fortasse τῶν κοτταβείων ἡμέτερο ἦν τὰ πλείονα. quamquam de comica huius versus origine dubitat Meinekius.

588

αὐταὶ γὰρ ἐπιθυμοῦσιν ὑγείας τυχεῖν.

Etymologic. m. 774, 36 cod. Sorb. (p. 2168 Gaisf.) τὸ ὑγεία τετρασυλλάβως (ὑγίεια) ὡς καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κτλ. Cramer. Anecd. Ox. III 251, 14 (Herod. Herm. 307) ὑγίεια τετρασυλλάβως· μόνως γὰρ οὕτως οἱ ἀρχαῖοι εἰρήκασιν· ὡς ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κτλ. — τυχεῖν] φαγεῖν Etym. Sorb. Herodian. II 595, 25 τὸ ὑγεία τρισύλλαβον οὔτε ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οὔτε ἐν τῇ τραγωδίᾳ εὔρηται. καὶ οἱ ῥήτορες δὲ τετρασυλλάβως προφέρουσιν. cf. Porson. Eurip. Orest. 229.

589

δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν

Harpocration 28, 13 . . . Σοφοκλῆς ἐν Αἰγυμάλωτισι (fr. 31 N.) καὶ πάλιν κτλ. — δεινότατοι BCF. om. N. ἀπομάκτητες μεγ. BC. Hesych. ἀπομάκτης· περικαθαρτής. non Sophoclis eum quem supra exscripsimus versum, sed comici poetae esse animadvertit Nauckius.

590

ἀργοὶ κἀθῆνται μοι γυναῖκες τέτταρες.

Harpocrat. cod. Marc. Bekker. 36, 14 ἀργὸς ἐπὶ τε ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ ἀπικῶς· καὶ ὁ κωμικός κτλ. cf. Epier. 3; 5. Alexid. 185, 3. 'Ienonis aut lenae verba esse videntur'. Herwerd. Obs. crit. 117. at quidni servas intellegamus certo operi destinatas?

591

οὐδεις γὰρ οἶδεν, ἐν Κέῳ τίς ἡμέρα.

Hesychius ἐν Κέῳ τίς ἡμέρα; παροιμία ἐπὶ τῶν οὐκ εὐγνώστων

κτλ. cf. Cratet. 29. proverbium usitatissimum praeter Cratetem sine dubio multi commemoraverunt.

592

ἀλλ' ἢ τριόρχος ἢ πτέρων ἢ στρουθίας

Hesychius πτερῶν· κτλ. εἶδος ὀρνέου. πτέρων Dind.] πτερῶν cod. cf. quae adnotavimus ad Arist. Av. 249 et Herodian. I 35, 13. Etym. m. 226, 38 τὰ εἰς ῥῶν λήγοντα δυσύλλαβα μὴ ὄντα συγκριτικὰ φυλάσσει τὸ ῶ· Φάρωνος, πτέρων πτέρωνος (Mein. V 120). Πτέρων et Στρουθίας Mein., 'hominum libidinosorum nomina.' de τριόρχῳ cf. Arist. Av. 1881. 1206.

593

σοφίζεται τε καὶ παρακρούεται λόγῳ.

Hesychius σοφίζεται· σοφόν τι λέγει. καὶ παρακρ. λ. coniunxit ut supra scripsimus Meinekius Philol. XII 610, comico adsignans.

594

ὡς μήτε κροῦσαι μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν

Hesychius παροιμία ἐπὶ τοῦ συμμέτρου τασσομένη. cogita modium ita repletum ut neque percutere debeas neque quicquam supra oram cadat.

595

ὦ πρόδοτι καὶ παραγωγῇ καὶ μύραινα σύ

Photius μύραινα· καταφερέης· ἀπὸ τοῦ ζῴου κτλ. ὦ προδοτικαὶ παραγωγαί cod. cf. Phrynich. com. 33.

596

μήθ' ἀλμυρὸν εἶναι μήτε μῶρον ἐς τὸ πᾶν

Photius μῶρον· οἱ Ἄτικοι προπερισπῶσι· καλοῦσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀμβλὴν βρῶμα καὶ ἄναλον ὥστε (ὡς τό Mein.) μήτε ἀλμυρὸν κτλ. Mein. μῶρον in lemmate Mein.] μυρῶν. pro ὥστε Dindf. ὡς Τηλεκλείδης. de accentu cf. Menand. 144. ut neque nimis salsus sit neque languidus cibus.

597

νυνὶ μ' ἐπεισας μᾶλλον ἢ νυνδὴ λέγων.

Photius post gl. νυνδὴ. ἢ νυνδὴ λέγων Cobet. V. 1.² 233] νῦν λέγω. nunc mihi tuis verbis persuasisti magis quam modo.

598

οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστνικῶς ἀνήρ.

Photius sine explicatione. Suidas ἐστνικῶς perperam οὐδὲν μέγα φρ. ἐστ. ἀν., sed recte idem οὐδὲν φρ. Eustath. 455, 40 κεφαλαιώδεις παροιμίαι αὐται . . . κτλ. ridicule Apostol. 13, 50 ἀστνικῶς ἀν. cf. Cobet. N. l. 181.

599

οὐκ ἂν φθάνοιμι τὴν μάχαιραν παρακονῶν.

Photius 358, 25 sine interpretatione. φθάνοιμι Dobr. Adv. I 605] φθανοίμην. cf. Cobet. N. l. 181. 'parata est victima'.

600

οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς.

Photius 360, 8 . . . ἐπεὶ πολλὰ ἦσαν ἐταῖραι καὶ τῶν πλουσίων μόνον ὁ πλοῦς. proverbium sine dubio ex comoedia ductum. cf. Cobet. N. l. 181. Nicol. com. 26. optima est interpretatio Strabonis 8, 378 extr. cf. 12, 559. Horat. Epist. 1, 17, 36. Gell. 1, 8, 4 *illud frequens apud Graecos adagium κτλ. quod frustra iret Corinthum ad Laidem qui non quiret dare quod posceretur*. Aristid. I 755 Dindf. Zenob. 5, 37. Diogenian. 7, 16. Apostol. 13, 60. Schol. Ald. Arist. Plut. 149. Eustath. 290, 34. Hesych. οὐ παντὸς κτλ. Ἀριστοφάνης, ubi dubitatur poetam dicat an grammaticum. cf. Aristoph. com. fr. 902 et quae Nauckius adnotavit Aristoph. Byz. p. 237.

601

παῦσαι μελωδοῦς, ἀλλὰ πεξῆ μοι φράσον.

Photius πεξῆ . . . καὶ πεξῆ φράσαι τὸ ἄνευ μελῶν κτλ. ὁ κωμικός. μελωδοῦς Porson.] μὲν ὠιδοῦς cod. — cf. Arist. Av. 1381. Eurip. fr. 188 N. Nauck. Allg. Littztg. 1847, 499.

602

τὰ Ταυτάλου τάλαντα τανταλίζεται.

Photius 570, 12 Ταυτάλου τάλαντα . . . ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται κτλ. τὰ om. cod. cf. Menand. 301, 6. Suidas τὰ T. τάλαντα τανταλίζεται et τὰ T. ταλαντίζεται. Zenob. 6, 4 διπλῆν δὲ συμβέβηκεν εἶναι τὴν παροιμίαν, καὶ τὴν μὲν Ταυτ. τάλ. τανταλίζεται, τὴν δὲ Ταυτάλου τάλαντα. Diogenian. 8, 23. Greg. Cyrp. 2, 73. Macar. 8, 1. Apostol. 16, 16. Anacr. 143 Bergk. Plat. Euthyphr. 11d.

603

τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν θεὸν καλεῖν

Photius, fabulam narrans quae concinit cum Babr. fab. 20. 'dei auxilium inplorare tum demum decet, ubi ipse manum admoveris'.

604

ἢ πέντε πίνειν ἢ τρεῖς ἢ μὴ τέτταρα

Photius 599, 24 τὸ μὲν γὰρ πέντε ἐστὶ τρία καὶ δύο, τὸ δὲ τρία ἡμῖσιν καὶ διπλάσιον, τὸ δὲ τέτταρα ἴσον ἴσῳ. Plaut. Stich. 5, 4, 25 *cántio graecást ἢ πέντ' ἢ τρία πίν' ἢ μὴ τέτταρα*. hanc cationem in trimetrum rededit comicorum aliquis. cf. Cratin. 183, 3. Poll. 6, 18. Athen. 10, 426 e.

605

ἤδη γὰρ εἶμι μουσικώτερος τρύχνου.

Photius τρύχνον· τὴν πόαν θηλυκῶς λέγουσιν τὴν τρύχνον . . . καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν ἀπαλώτερος τρύχνον παρωδῶν ὁ κωμικός φησιν κτλ. cf. Suid. τρύχνον. Theocr. 10, 37 ἃ φωνὰ δὲ τρύχνος. *stridulam vocem* interpretatur Lobeckius Pathol. el. I 131. Rhemat. 343. si τρύχνος est herba, neque Theocritum neque comicum intellego. itaque non dubito quin τρύχνος etiam aviculae aliusve bestiolae nomen fuerit.

606

τρώκτης σφόδρ' ἐστίν, ἅμα σεσηρῶς καὶ γελῶν.

Photius τρώκτης· ἀποστερητῆς καὶ ἀπατεῶν, οἷον ἐπιτρώγων (ἀποτρ. Mein.) κτλ. cf. Hom. Od. 14, 289. 15, 416.

607

ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμῖα καὶ σκαλιμίδια.

Suidas ἀσπάζεσθαι· αἰτιατικῇ . . . καὶ τὸ χεῖρην τινὶ ἀπλῶς καὶ ἀγαπᾶν καὶ φιλοφρονεῖσθαι. καὶ ἀσπαζόμεσθα, σὺν ὁ κτλ. φησὶν ὁ κωμικός. ἐρετμῖα Mein.] ἐρετμὰ.

608

τὸ κνῖσος ὀπτῶν ὀλλύεις τοὺς γείτονας.

Schol. Ven. Hom. Il. 2, 423 Ἀρίσταρχος τὰ κνῖση οὐδετέρως ἀκούει καὶ ἔστιν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ ἐνικόν κτλ. Cramer. Anecd. Par. III 28, 25 et 292, 11 δύναται δὲ καὶ οὐδετέρως κνῖση, ὡς ἡ κωμῳδία 'τὸ κνῖδος ὀπτῶ'. ἄλλοι δὲ τὸ κνῖσος εἰς τοὺς γείτονας. cf. Lobeck. Rhem. 297.

609

ἀλλ' ἔπεσε ταχέως· δειλινὸς γὰρ ἤρξατο.

Schol. Soph. Ai. 257 ἡ *μανία* .. ὡς ὀξὺς νότος ταχέως λήγει... οἶόν ἐστι καὶ ἐν τῇ *κωμῳδίᾳ* κτλ. Suidas στεροπή. ἤρξατο, ὁ ἄνεμος. ἐπέσχε — ἤρξατο ἀλγεῖν Suid. — per translationem dictum videtur.

610

χωλῶ παροικῶν κἂν ἐνὶ σκάζειν μάθοις.

Schol. Pindar. Nem. 7, 127 p. 483 Boeckh. ἄνθρωπος ἀφ' ἐτέρου γεύεται τι καὶ ἀπολαύεται ἀφομοιούμενος, ὥσπερ ἡ παρομία ἔχει κτλ. παροικῶν Boeckh.] παροικεῖς. κἂν ὑποσκάζειν Boeckh. fortasse κἂν ἔτι σκάζειν.

611

ἀμέλει, ταδί μοι πρῶτον ἀμπίσχον λαβῶν.

Cramer. Anecd. Ox. I 66, 27 εὑρηται δὲ καὶ ἐν συνθέσει τὸ πῖ ἔχουσα (ἢ ἀμφὶ) παρὰ Ἀττικοῖς· ἀμπεχόνη, ἀμπίσχουσα (ἀμπίσχον Mein.)· κτλ. πρῶτον Mein.] πρῶτ'.

612

ἵνα μὴ τὸ γῆρας ἐπαναβῶν αὐτὸν λάθῃ.

Cramer. Anecd. Ox. III 290, 4 βάντος βάν· ποιητικῶς γὰρ ἐκτέτατο κτλ. Herodian. Lehrs. 355. Draco 29, 14. ὑπαναβῶν Cobet. Mnem. nov. VIII 20.

613. 614

ἤδη δὲ λέξω τὸν λόγον τοῦ δράματος.

σκῆψις εὐρεθήσεται,

λόγος τις.

Cramer. Anecd. Ox. III 328, 7 ἔστι λόγος καὶ ἡ ὑπόθεσις, ὡς ἐπὶ τοῦ (v. 1). et 15 ἔστι λόγος καὶ ἡ ἀπολογία, ὡς ἐπὶ τοῦ (v. 2). v. 1 Bekker. Anecd. 839, 26 (om. δέ). utrumque fragmentum Menandro tribuebat Schneidewinus Coni. 119. cf. Antiphan. 191, 2.

615. 616

οὐκ ἔστιν ἀνδρὸς συνοφάντου βαρύτερον.

ἔχω χάριν δὲ τοῖς πολιτισσοῦχοις θεοῖς.

Boissonad. Anecd. V 351. 1. οὐδέν, ὡς ἔοικεν, ἐστὶν κτλ. 2. ἐγὼ δὲ γ. ἔχω. alter versus num sit comoediae dubito. nolui tamen a priore seiungere. apud tragicos non inveni.

617

οὐ γὰρ ἐν γαστρὸς βορᾷ

τὸ χρηστόν ἐστίν.

Clemens Alex. Strom. 4, 22, 146 οὐ γὰρ — εἶναι διειλήφμεν.
fortasse uno versu οὐ γὰρ τὸ χρ. ἐστ. ἐν γ. β.

618

ἂν μὴ παρῆ

κρέας, τάριχος στέργεται.

Diogenian. Vind. 1, 40 παρεγγυᾷ ἢ παροιμία, ὅτι χρὴ τοῖς
παροῦσιν ἀρκεῖσθαι. τάριχον στεργτέον Zenob. 1, 84. τάριχω στερ-
κτέον Greg. Cypri. 1, 47.

619

. . . ποστᾶϊος δ' ἀπ' οὐρανοῦ πάρει;

B. τριταῖος.

Schol. Eurip. Hec. 32 p. 228, 19 Dindf. πρὸς τὸ ποστᾶϊον
(ἀπαντᾷ, i. e. *respondet*) τὸ τριταῖον ἢ τεταρταῖον· οἷον πρὸς τὸ 'ποστ.—
πάρει' ἀπαντήσῃ τὸ 'τριταῖος τυχὸν ἢ τεταρταῖος'. 1. δ' add. 2.
fortasse τυχὸν τριτ. ἢ τεταρταῖος. [Diogen.] Epist. 38 ποστᾶϊος ἀπὸ
τοῦρανοῦ καταβέβηκας; Diog. L. 6, 36 πρὸς τὸν λέγοντα περὶ τῶν
μετεώρων 'ποστᾶϊος' ἔφη 'πάρει ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ;' scilicet Diogenes
ex comoedia hauserat. nam de caelo venisse nemo potest nisi in co-
moedia. cf. quae adnotavimus ad adesp. 1404. Mus. Rhen. XLIII 53. 4.

620

κνψέλην δ' ἔχεις

ἄπλετον ἐν τοῖς ὤσιν.

Bekker. Anecd. 425, 7 ἄπλετον· ἄπειρον. λέγεται δὲ καὶ ἄ-
πλετον, ὡς τὸ κτλ. ἄπλετος alibi apud comicos non invenitur. cf.
tamen 843. de proverbio cf. Eupol. 213. Lucian. Lexiph. 1 κνψε-
λόβυστα ἔοικας ἔχειν τὰ ὦτα. . . ἔμοιγε οὔτε Κνψελός τις οὔτε Περι-
άνδρος ἐν τοῖς ὤσιν κἀθηται.

621

καταπεσεῖν τι βούλομαι

τραγικὸν πῆσημα.

Cramer. Anecd. Ox. I 176, 16 τὸ πετῶ, ἐνθεν τὸ πῆσημα καὶ
πεσεῖν. τί β. τρ. καταπέσημα. corr. Lehrsius Herodian. 82. multo
deterius Herwerd. Anal. crit. 36.

622

Clemens Alex. Paed. 3, 11, 69 τὸ γὰρ ἀβροδίατον τῆς περὶ τὸν περίπατον κινήσεως καὶ τὸ σαῦλα βάλειν, ὡς φησὶν Ἀνακρέων, κομιδῇ ἑταιρικά. ὡς γ' ἔμοι φαίνεται, ἡ κωμῶδια φησὶν τὰ ἔχνη τὰ ἑταιρικά ὄραν ἀπολείπειν καὶ τρυφήν. ἀπολείπειν] ἀπολείπει N. ὄρα ἀπολείπειν Potter. τρυφήν suprascr. ᾧ (i. e. τρυφᾶν) R. 'τὰ ἑταιρικά Clementis videtur'. Mein. ἔχνη δ' | ὄραν ἀπολείβει καὶ τρυφήν id. ed. mai.

623

Bekker. Anecd. 318, 20 ὡς σέλινος ἀναβάλλει τὸν τόκον· παροιμία ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ χεῖρον χρονιζόντων. emendanda haec sunt (cf. Naber. Mnem. nov. XVI 105) ex Phot. 46, 14 ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλη (-ει)· λέγεται ἐφ' ὧν τὸ ἀναβάλλεσθαι πρὸς χεῖρον γίνεται· καὶ γὰρ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι κεντούμενοι δοκοῦσιν ἀνέχειν τὸν τόκον· εἶθ' ὕστερον ὑπὸ τραχητέρων τῶν ἐμβρούων κάκιον ἀπαλλάσσειν ἐν τῷ τόκῳ. 'erinaceus uno die post partum iam aculeos germinat'. Naber. dixerat opinor comicus ὡς ἐχῖνος ἀναβάλλει τόκον.

624

Cramer. Anecd. Oxon. I 55, 19 σεσημειῶται τὸ κάρχαρος· τρίτωνος ἢ μαλαψεκάρχαρος κύων (sic). quae quomodo emendanda sint dubito. videtur tamen *Scylla* significari, quae a *Tritone* amata esse dicebatur (Preller. Myth. gr.² I 484), et scaena eius similis esse quae est Arist. Ran. 465. gravius etiam corrupta sunt quae exstant Cram. Anecd. Ox. II 375, 7.

625

πάντων γέ τοι

μέτρον ἐστὶ τοῦπιεικές.

Macarius 6, 94 nulla adiecta explicatione. γέ add.

626

γρόδια

μεθύοντα καὶ λυττῶντα

Philostr. Vit. soph. 1, 21, 5 τοὺς λοιδορομένους ἐν τοῖς λόγοις.. γρ. ἐκάλει κτλ. non dubito quin comici verbis usus sit. cf. Arist. Lys. 298.

627

. . ἀγροίκον μὴ καταφρόνει δῆτορος.

Zenobius 1, 15 ὅτι μὴδὲ τῶν εὐτελῶν γρὴ καταφρονεῖν, παραινεῖ ἢ παροιμία. comicorum fragmentis add. Mein. Philol. XXV 537.

628

. . . πρὸ τούτου σ' ᾤμην κέρατ' ἔχειν.

Diogenian. 7, 89 ἐπὶ τῶν ἀνδρείας ὑπόληψιν ἔχοντων. — σ' ᾤμην κέρατ' Mein. Philol. XXV 540] σε ᾤμην κέρατα. 'credo haec e comoedia petita esse'. Mein.

629

. . . ἐχίδνης καρδίαν ἐδήδοκεν.

Macarius 4, 28 ἐπὶ τῶν ὀργίλων. Eurip. Andr. 271, Alcest. 310 contulerunt Leutschius et Pflugkius.

630

. . . ἐγὼ τοι πάντα ποιήσω θέρος.

Append. prov. 2, 9 b ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ ὑπισχυομένων δώσειν.

631

. . . ἔοικα βοῦς ἐπὶ σφαγὴν μολεῖν.

Append. prov. 2, 73 sine interpr. — μολεῖν in trimetris Arist. Lys. 743. Strattid. 41. ac saepius in parodiis imitationibusque tragicorum. de syntaxi cf. Cratin. 52.

632

. . . καταβαλῶ σε παρὰ τῷδε μανθάνειν.

Bekker. Anecd. 45, 19 ἀντὶ τοῦ παραδώσω σε καὶ ἐγγειριῶ ὥστε μανθάνειν.

633

κάμινον ἔχων ἐν τῷ πνεύμονι

ἐπὶ τινος γυναικὸς μεθύσου. ῥηθεῖη δ' ἂν οὐδὲν ἦτον ἐπὶ ἀνδρός. Bekker. Anecd. 49, 6. 'fortasse dixerat ἔχει κάμινον ἐν τῷ πνεύμονι vel πλεύμονι'. Mein. fortasse ὅσον δ' ἔχει κτλ. certe poeta, si de muliere locutus erat, dicere non poterat ἔχων.

634

. . . ἐγὼ σε προσκυνήσω, βάρβαρε;

Cramer. Anecd. Paris. I 255, 17 τῶν βαρβάρων ἴδιον τὸ προσκυνεῖν, οὐχὶ τῶν Ἑλλήνων . . . διὸ καὶ εἴρηται παρ' Ἑλληνος κτλ. cf. Anaxandr. 39.

635

Cramer. Anecd. Par. III 206, 10 καὶ ὁ κωμικός· βλασφημία κενταύρους ἔπειξε· τοὺς αἰσχρῶ ἔρωτι κεντοῦντας ταῦρον. Hesych. Κένταυροι . . . καὶ οἱ παιδερασταί, ἀπὸ τοῦ ὄρρου, vel ἀπὸ τοῦ ὄρρου κεντεῖν. ταῦρος γὰρ ὁ ὄρρος, ut duabus glossis coniunctis Heinsius. Eustath. 1910, 11 πικρότερον σκῶμμα τὸ εἰρησθαι κένταυρον, ὃς κεντεῖ ὄρρον· [τὸν] παρὰ τῷ κωμικῷ. itaque pro κέντορος cum agnominatōne dicebant κένταυρος. comicae sententiae emendatio difficilis est. fortasse βλασφημία | ἔπληξε κενταύρους.

636

κρείττων Ζώπυρος

ἐκατὸν Βαβυλώνων.

Apostolius 10, 14. cf. Herodot. 3, 153—160. Plut. Mor. 173a. Lucian. Ion. trag. 53 extr. ἐβουλόμην ἂν . . . ἔχειν τὸν Δάμιν ξύμμαχον ἢ μυρίας μοι Βαβυλώνων ὑπάρχειν. ex Herodoto comicorum aliquis adscivit.

637

. . . ταῦτα δ' ἐστὶ πλεῖν ἢ ναυτιᾶν.

Aristid. II 491 Dindf.

638

. . . ἀνάπιπ'. Β. ἀνδριάντας ἐστιᾶς;

Herodianus Piers. 441 κατακεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἐστιωμένων, ἀνακεῖσθαι δὲ ἐπὶ εἰκόνων καὶ ἀνδριάντων. εἰπόντος γοῦν τινος ἀνάπιπτε, ὁ κωμικός παίζων ἀνδριάντας ἐστιᾶς' ἔφη. cf. Diphil. 125. anti- quae sit an novae prorsus incertum.

639

. . . αὐτὸν οὐ τρέφων κύνας τρέφεις;

Diogenian. 3, 17 ἐπὶ τῶν ἀπορούντων μὲν, ἑτέρους δὲ θρέψειν ἐπαγγελλομένων. initio facile est supplere σὺ δ', ὡγάθ'.

640

ἐπικάρσια δῆ(τα) προπεσοῦμαι.

Hesychius ἐπικάρσια· κτλ. πλάγια, οὐ κατ' εὐθείαν φερόμενα (φερόμενος Mein.). δῆ(τα) K.] δῆ. προπεσοῦμαι Salmas. et Meinekius verum paroemiacum esse censens, qui tali sententiae vix aptus videtur. Apollon. Lex. 73, 22 ἐπικάρσια· πλάγια, οὐ κατ' εὐθύ.

641

ἔχων μὲν ἐν τῇ χειρὶ μῶλον

Etymologic. m. 592, 40 μῶλον· εἶδος βοτάνης . . . κτλ. ἀντιφάρμακον γὰρ δέδοται. Hom. Od. 10, 305. ad Circeen aut Ephippi aut Anaxilae aliusve poetae videtur pertinere.

642

κενὰ τῆς γνάθου . . . πολλὰ χωρία.

Bekker. Anecd. 45, 23 ἐπὶ τῶν οὐκ ἐχόντων δαψιλῶς ὥστε τὴν γνάθου ἐμπλήσαι.

643

οὐδὲ εἰς τὸν ὀδόντα ἔχει φαγεῖν.

Bekker. Anecd. 56, 33 ἐπὶ τῶν μηδὲ σμικρότατα ἐχόντων φαγεῖν. οὐδ' εἰς ἔν' ὀδόντ' Herwerd. Obs. crit. 117. fortasse ἀλλ' οὐδὲ τρητὸν εἰς ὀδόντ'.

644

προβῦσαι φορτικὸν γέλωτα

ἀντὶ τοῦ προβαλεῖν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς λύχνους προβυνοῦντων. καὶ γὰρ τούτων τὴν θρουαλλίδα ἐκ τοῦ ἔνδου εἰς τὸ ἔξω προβάλλουσι. τίθεται ἐπὶ τῶν μηδὲν σεμνὸν ἐχόντων, αἰεὶ δὲ διὰ τοῦ γελωτοποιεῖν θηρωμένων τι. Bekker. Anecd. 59, 18.

645

ὑποσακίζεται τὰ χρήματα.

ἀντὶ τοῦ ὑπαναλίσκεται, ὑποκενοῦται. ἀπὸ τῶν τὰ σακία κενοῦντων ἢ ἀπὸ (τῶν add. Bekk.) τοῖς σακίοις διηθουμένων, οἶον οἴνου ἢ τινος τοιούτου. ὑποσ. οὐν τὰ χρ., οἶον ὑπορρεῖ. Bekker. Anecd. 68, 30. Phot. ὑποσακίζειν· ὑπεξαίρειν, ἀναλοῦν. cf. Fritsch. Arist. Thesm. p. 602.

646

οὔτος, καθεύδεις, ὦ κακόδαιμον;

Cramer. Anecd. Ox. I 414, 20 (οὔτος τίθεται) καὶ ἐπὶ κλητικῆς κτλ. cf. Cratin. 51. Arist. Nub. 732.

647. 648. 649

. . . ἐφοιτάτην ποτ' ἐς διδασκάλου.

τὰ δ' οὐκ ἐβοάτην.

ἐσπάτην γνάθου

εὐχρηστον.

Cramer. Anecd. Ox. I 191, 27 καὶ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ $\bar{\alpha}$ γράν-
ται (3 pers. dual.). φοιτᾶτην — διδασκάλου. καὶ πάλιν (v. 2).
ἔσπαν, ἔσπας· ἔσπάτην γνάθον εὐχρηστον. 1. ἐφοιτ. Mein.] φοιτ.
3. 4. γνάθου (-οις) εὐκρατον vel ἄκρατον Mein.

650

ἄλλος βίος,

ἄλλη δίαίτα.

Zenobius 1, 22 ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀμείνονα βίον μεταβαλόντων. cf.
Diogenian. 1, 20 et Suid.

650a

εὐρῶτα γήρωσ καὶ πάχνην.

Aristoteles Gener. anim. 5, 5 καὶ εὖ δὴ οἱ ποιηταὶ ἐν ταῖς
κωμωδίαις μεταφέρουσι σκώπτουτες τὰς πολιὰς καλοῦντες γήρωσ εὐρῶτα
καὶ πάχνην.

651

εὐρεν ἢ λοπάσ τὸ πῶμα.

Varro Sat. Menipp. 32 p. 128 Oehler. titulum sine dubio a
comoedia mutuatus est. proverbium aptissimum, 'quotiens vitae
societate iunguntur qui moribus vel adfectionibus similes sunt'.
Oehler. fortasse principium est tetr. troch.

652

ταῖς γραυσὶν ἐξούλης ὄφλειν

Aristides II 133 Dind. εἰ δεῖ καὶ μῦθον λέγειν, δέδοικα ἐγὼ
μὴ καὶ ταῖς γρ. ἡμᾶς ἐξ. ὄφλ. ἐπισκώπτων φῆ τις ἀνήρ κωμικός.
indic. Nauck. — Harpocr. ἐξούλης ὄνομα δίκης, ἣν ἐπάγουσιν οἱ φά-
σκοντες ἐξείργεσθαι τῶν ἰδίων κατὰ τῶν ἐξειργόντων. cf. Meier.
Schoem. Att. Proc. 748. Phrynich. com. 42.

653

. . . . εἶοικεν Εὐρύππου στροφαῖς.

Libanius III 327, 5 ἐφίκει δὴ τὸ γινόμενον κτλ. Strab. 1, 55
ὁ Χαλκιδικὸς (πορθμὸς, i. e. ὁ Εὐρυπτος) ἐπιτάκις (ἐκάστης ἡμέρας
μεταβάλλει). cf. 9, 403.

654

. . . . γενναῖος ἐκ βαλλαντίου

Zenobius 2, 88 ἐπὶ τῶν διὰ τὸν πλοῦτον εὐγενῶν εἶναι δο-

κούντων. γενναῖος Mein. Philol. XXV 338] γενναῖος εἶ. fortasse (σὺ δ') εἶ γενν. κτλ.

655

. . . . ἄλλως ἀναλίσκεις ὕδωρ.

Diogenian. 2, 61 ἐπὶ τῶν ματαιολογούντων. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις πρὸς ὕδωρ λεγόντων.

656

τὸ Πάσηςτος ἡμιαβόλιον

Diogenian. 8, 40 . . . τὸ ἡμιαβόλιον διδοὺς παρ' εαυτῶ πάλιν εὔρισκε. cf. Apostol. 17, 6. si in Πάσης α productitur, omittendum τό. Poll. 9, 64 τὸ τοῦ ὀβολοῦ ἡμισυ ἡμιαβόλιον. ac sic τριημιαβόλιον ibid. (Aristoph. fr. 48).

657

γελοιότερος Μελιτιτίδου

Apostolius 5, 27 ἐπὶ τῶν ἐπὶ μωρία διαβεβοημένων. Μελιτιτίδου Apost. cf. interpr. Arist. Ran. 991.

658

αὐτόκακον ἔοικε τῷδε

Bekker. Anecd. 8, 27 ἄκρωσ καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε, ὡς εἰ λέγοι τις αὐτῷ ἄκρωσ ἔοικε. τὸ δὲ κακὸν πρόσκειται δηλοῦν τὴν ὑπερβολὴν τῆς ὁμοιότητος· Ὀμηρος· αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὅσα ἔοικεν. et 465, 11 αὐτόκακον ἔοικε τῷδε· ἄκρωσ καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε. eadem Suidas αὐτόκακον. alia prorsus significatio est Theopomp. com. 20. vix adducor ut credam αὐτόκακον quemquam dixisse pro αὐτοκάκως et hoc pro ἄκρωσ. pravis libris videntur decepti esse grammatici, scribendum autem αὐτότατον ἔοικε (τὸ παιδίον) τῷδε (vel τῷ πατρί). Arist. Thesm. 514.

659

. . . . ἀγροῖσι κατακαῦσαι ξύλοις

Bekker. Anecd. 10, 26 τὰ τερατώδη τὴν φύσιν ἐπ' ἀγροῖσι ἔκαιον ξύλοις. cf. adesp. 7.

660

βουλιμιᾶ τὰ βαλλάντια.

κατὰ μεταφορὰν ἐπὶ τῶν μηδὲν ἐχόντων ἔνδον βαλλαντίων. Bekker. Anecd. 30, 10. βαλλ. Mein.] βαλ.

661

ἔρρωγότας λέγειν λόγους

Bekker. Anecd. 39, 5 οἶον ἀηδεῖς καὶ ἀπάδοντας, οὐχ ἄρμονίους. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐξερρωγότων ὀργάνων. καὶ γὰρ ταῦτα ἀνάρμοστον καὶ ἀηδὲς φθέγγεται. σημαίνει δὲ τὸ (τοὺς?) ἐξερρωγότας καὶ τοὺς ἀπηρρωθριακότητας καὶ ἀναισχύντους. Arist. Ach. 933 et Cratin. 253 confert Mein.

662

ἄγρουσιν ἔορτήν οἱ κλέπται.

Bekker. Anecd. 331, 11 χαριεστάτη ἡ σύνταξις καὶ ἱκανῶς πεπαισμένη κατὰ τὴν κωμωδίαν. σημαίνει δὲ τοὺς ἀδεῶς κλέπτοντας. cod. οἱ κλεαγόπται λέγεται δὲ καὶ κλέπται· χαριεστάτη κτλ. similiter Suidas (πεπαισμένη κατὰ τὴν κωμωδικὴν χάριν. σημ. κτλ.) Apostol. 1, 18 a (ἱκανῶς πεπαιδευμένη). — cf. adesp. 188. Aristoph. fr. 165. Thucyd. 1, 70 (μὴ) ἔορτήν ἄλλο τι ἠγγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πράξει. Xenoph. Eph. 1, 10 ἔορτή ἦν ἅπας ὁ βίος αὐτοῖς. fortasse poeta scripsit ἄγρουσ' ἔορτήν ἐνθάδ' οἱ κλέπται, i. e. Athenis.

663

. . . ἐπὶ τοῖς ὄπλοις ἀκκίζεται.

Etymologic. m. 49, 3 ἀκκίζεσθαι τὸ μωραίνειν ἢ προσποιεῖσθαι εὐήθειαν. . . κτλ. ἔτι τῆς ὕβρεως ἔχεται, ἐπαίρεται. cf. Apostol. 7, 67.

664

περίθες σεαυτῷ τὸν πνιγέα.

Etymologic. m. 677, 37 πνιγέως . . . σημαίνει . . . καὶ τὸν φιμόν τῶν ὑποζυγίων . . . κτλ. ἀντὶ τοῦ τὸν φιμόν. ad Aristophanis *Anagyrum* referebat Dindorfius. 'at iste poeta, quisquis fuit, non de equo dixerat, sed ad hominem transtulit'. Bergk. Mein. II 961.

665

ἀφάρμακον χρῶμ' Οἰδίποδος

Hesychius. ἄνευ ἄνθους. ἄνθη γὰρ τὰ φάρμακα. sine dubio comoediae est.

666

Ἄφροδίσιος ὄρκος οὐ δάκνει.

Hesychius. παροιμία, ἦν καὶ ἀναγράφουσιν κτλ.

667

λιθωμόται δημηγόροι

ἐπὶ τοῦ λίθου ὀμνύντες. ὁ δὲ λίθος τὸ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἐκκλησίᾳ βῆμα. Hesychius. Ἀθηναίων Mein.] θεία. Hesych. λίθος... τὸ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἐκκλησίᾳ βῆμα, ubi item cod. θεία. Harpoer. λίθος: Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (26) 'τῶν παρόντων καθ' ἕνα ἡμῖν οὐτως καὶ πρὸς τὸν λίθον ἄγοντες καὶ ἐξορκοῦντες'. εἰκάσει δ' Ἀθηναῖοι πρὸς τινι λίθῳ τοὺς ὅρκους ποιείσθαι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. eadem fere Photius 223, 22. Pollux 8, 86 ὄμνυον (οἱ θεσμοθέται) πρὸς τῇ βασιλείῳ στοῦ ἐπὶ τοῦ λίθου ὕψ' ᾧ τὰ ταμειῖα (ἐφ' ᾧ τε codices praeter Schottianum, ἐφ' οὗ τὰ τόμια Bergk. Epist. crit. 131). Meier. Schoem. Att. Proc. 676 n. 57. in Hesychii glossa δημηγόροι a poetae verbis secludit M. Schmidt. mihi nequaquam liquet.

668

φθάνοντος ἔργον γίνεται.

Photius nulla adiecta interpretatione. 'celeriter agenti eventus favet'. poterat etiam exitus trimetri esse.

669

ἡχὼ πετραίαν χυτρόπωλιν

λέγει δὲ τὴν Αἴγιναν, ἐπειδὴ ἐκεῖ ὄστρακα πολλὰ ἐστὶ. Hesychius. λέγει O. Müller. Dor.² II 425] λέγει. οἱ. praeterea ἡχωπτειρέαν cod. χυτρόπολιν Mein. Steph. Byz. Χυτρόπολις Θοράκης χωρίον. Photius ἡχὼ πετραία· ἡ Αἴγινα. ἐπειδὴ πετρώδης ἐστὶ καὶ πολλὰ ἔχει κεράμια, cuius verba extrema manifesto ad vocem χυτρόπω(ο)λιν ab eo omissam pertinent. Pollux 7, 197 τὴν Αἴγιναν χυτρόπωλιν ἐκάλουν (χυτροπωλεῖον A). 'poeta Aeginam nihil esse dicit nisi vocis imaginem et ollarum tabernam'. Mein. cuius coniectura (χυτρόπολιν) vel ideo probanda est, quia aliter versus (nisi forte alieno verbo inserto) constitui vix potest. ἡχὼ π. χ. (καλοῦσι νῦν). ceterum cf. Aesch. Pers. 390. Strab. 8, 376 (Αἴγιναν) ἐμπόριον γενέσθαι, διὰ τὴν λυπρότητα τῆς χώρας τῶν ἀνθρώπων θαλαττουργούντων ἐμπορικῶς, ἐφ' οὗ τὸν ὄψον Αἰγιναίαν ἐμπολὴν λέγεσθαι. Etym. m. 28, 10 Αἰγιναιῶν· τὰ ῥωπικὰ φορτία, καὶ οἱ πιπράσκοντες αἰγιναιοπῶλαι. eadem Hesych. Αἰγιναιῶν. Schol. Pind. Ol. 8, 28 p. 192 Boeckh. τὸν ἐπὶ μεταβολῆς (-ῆ) φόρτον Αἰγινητικὸν ἔλεγον καὶ τοὺς παντοπῶλας αἰγίνοπῶλας.

670

συνδήσας ἄρα

τῷ χεῖρε

συνδήσας δὴ τὰς χεῖρας. Hesychius. trimetrorum reliquias agnovit Meinekius. non pertinet ad Plat. Euthyphr. 4c ὁ πατήρ συνδήσας τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

671

μηδὲ σὺ

ζήτει πνθῆσθαι.

Photius ζητεῖν· ἐπὶ τοῦ βούλεσθαι τιθέασιν Ἀτικοί. κτλ. ζήτει Dobr. Adv. II 592] ζήτει τι. idem Dobraeus comoediae glossam tribuit. Eurip. Helen. 156 μήτε σὺ ζήτει μαθεῖν contulit Naber.

672

τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον.

Varro Sat. Menipp. 90 p. 229 Oehler. sine dubio titulum saturae a comedia mutuatus est. Basil. m. Epist. Liban. 146 confert Oehler.

673

Μεγαρέων οὐδεις λόγος.

Plutarchus Mor. 730e. cf. adesp. 502.

674

σκαπτέτω (σκαψάτω) τὰς ἀμπέλους.

Apollonius Synt. 1, 36 p. 70, 24 Bekk. εἰς τὸ γίνεσθαι ἢ γενέσθαι ἢ πρόσταξις γίνεται, ἀποφασκομένη ἀπὸ τῆς τοῦ μέλλοντος ἐννοίας, εἰς μὲν παράτασιν 'σκαπτέτω τ. ἀμπ.', εἰς δὲ συντελείωσιν 'σκαψάτω τ. ἀμπ.' comico tribuit Nauckius.

675

τοκάδα τὴν κεφαλὴν ἔχει.

Lucianus Dial. deor. 9, 1 τ. γὰρ κτλ. ad Hermippi Ἀθηναῶς γονᾶς referri posse monet Fritzscheus.

676

τοῖς βυβλίοις εἴξασι.

Herodianus II 950, 29 εἴξασι· οὐδεις παρακείμενος τρίτον πρόσ-
ωπον εἰς σὶ ἔχει τὴν πρὸ τοῦ τέλους συλλαβὴν διὰ τοῦ ξᾶ, ἀλλὰ
μόνον τὸ εἴξασι κτλ. cf. Arist. Nub. 341 et quae ibi adnotavimus.

677

βοιωτιάζειν ἑμαυτες.

Stephanus Byz. Βοιωτία. καὶ Βοιωτῆς καὶ Βοιωτίδιον ἐκ Βοιωτίδος . . . καὶ ῥῆμα κτλ. cur Aristophanis esse censeat Meinekius non video.

678

ἀντὶ πέφκης σκορπίον

Zenobius 1, 88 et Diogenian. 1, 76 ἐπὶ τῶν τὰ χεῖρῳ αἰρουμένων ἀντὶ βελτιόνων. Gregor. Cyr. 1, 53.

679

εἷς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ.

Zenobius 3, 51 et Diogenian. Vind. 2, 52 παρόσον ὑπὸ ἐνὸς οὐδὲν κατορθοῦται. eadem Suidas. Eustathius 647, 21 et 1075, 27 κατὰ τὴν παροιμίαν κτλ.

680

ἐκκέκοφθ' ἢ μουσική.

Zenobius 3, 99 φασὶν ὅτι τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσῃ χρωμένων οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαρῖστράς καὶ ὄρχηστράς ἐπεισήγαγον. [Plut.] Prov. 1, 38 et Suidas addunt: ὄθεν τὴν καινοτομίαν τινὲς αἰτιώμενοι τῇ παροιμίᾳ ἐχρῶντο. cf. Apostol. 6, 94. hoc dicit proverbium, veram sapientiam et artem adhibitibus ad delectationem convivarum psaltriis aliisque id genus mulieribus ex symposiis expulsam esse. cf. Plat. Symp. 176 extr.

681

εὐγενέστερος Κόδρος

Zenobius 4, 3. Diogenian. 4, 84. Lucian. Tim. 23. Schol. Plat. Symp. 208d.

682

ιαλέμον ψυχρότερος

Zenobius 4, 39. cf. quae ad Amphididis *Ialemum* adnotavimus.

683

ὕψω τις ἔλεγε μῦθον.

Zenobius 5, 42 ὁ δὲ τὰ ὄτα ἐκίνει· εἰς ἀναισθησίαν τινῶν ἢ παροιμίᾳ εἴρηται. τὸ γὰρ ζῶον . . . τὰ ὄτα κινεῖ, οἰονεῖ πρὸ τοῦ

τινὰ λαλῆσαι πάντα ἀκήκοεν. . . πῶς γὰρ ἂν δύναιτό τις ἐγνωκέναι τὰ μὴ λαληθέντα αὐτῷ; cf. Diogenian. 7, 30. Gregor. Cypr. 3, 30 (Mosq. 4, 67 ἐπὶ τῶν ἀνοήτων). Apostol. 12, 81. Photius ὄνω τις ἔλ. μ. Suid. ὄνος τὰ ὄτα κινῶν.

684

Συβαριτικὴ τράπεζα

Zenobius 5, 87 ἀντὶ τοῦ ἐν πολυτελείᾳ. videtur apud poetam non nominativum, sed dativum repperisse. quod si verum est, exitus potius videtur tetrametri iambici. non pertinet ad Aristoph. fr. 216.

685

ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς.

Diogenian. 1, 63 ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ κραταιῶν ἡ παροιμία. οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς Zenob. 5, 49. Zenob. Milleri (Mélanges 378 extr.) ἐπὶ τῶν βία (sic Nauck. Bullet. Petrop. XIII 379 pro τῶν τῷ βίῳ) τι πραττόντων. Theseum significari narrat Hephaest. Phot. Bibl. 151 Bekk., Theseum vel ex Idaeis Dactylis unum Eustath. 589, 41. cf. etiam Aristot. Ethic. magn. 2, 15 (1213a 12). Eth. Eud. 7, 12 (1245a 30). Aelian. V. h. 12, 22. etiam comicos existimo eo proverbio usos esse ad inrisionem hominum vaniloquorum. cf. Ephipp. 17. — Varro saturam (5 p. 93 Oehler) sic inscripsit.

686

ἄκων μὲν, ὡς Ζεὺς οἶδεν

Diogenian. 2, 82 ἐπὶ τῶν ἀκόντων ὀπισθρομένων τι. quae explicatio impedit quominus de Oedipo aliquo tragico cogitemus.

687

μὴ λόγους ἀντ' ἀλφίτων.

Diogenian. 6, 60 et Apostol. 11, 55 ἐπὶ τῶν τινὸς ἀξιούντων τυχεῖν. Suidas ἐπὶ τῶν ἔργα, ἀλλὰ μὴ λόγους ἀξιούντων λαβεῖν. Diogenian. 7, 100 φήματα ἀντὶ ἀλφίτων. cf. Macar. 5, 97.

688

μὴ πρὸς ἐμὲ τὰ ποικίλα.

Diogenian. 6, 70a et Mantiss. prov. 2, 14 τουτέστι μὴ τὰς τέχνας κατὰ τῶν φίλων. Macar. 5, 96. cf. adesp. 566.

689

νῦν ὀσπρίων ἄμητος.

Diogenian. 6, 87 et Apostol. 12, 17 ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν πρατόντων πάντα. Suid. (ἕκαστα πράττειν ὀφειλόντων). Diogenian. Vind. 3, 38.

690

πρότερος περιστερός

Diogenian. 7, 64 ἐπὶ τῶν ἐπιεικῶν. Macar. 7, 37. Apostol. 14, 97.

691

πρὸς δὲ οὐδ' ἂν Ἡρακλῆς.

Diogenian. Vind. 3, 44 οὐδὲν (i. e. οὐδ' ἂν) Ἡρ. πρ. δύο . . . φασὶ τὸν Ἡρακλῆα . . . πιστεύσαντα τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει . . . πρὸς δύο πυκτεύσαντα ἠττηθῆναι. cf. Zenob. 5, 49. Diogenian. 7, 2. Macar. 7, 42.

692

καπνοῦ σκιὰν δέδοικεν.

Macarius 5, 4 ἐπὶ τῶν τὰ μηδενὸς ἄξια φοβουμένων. δέδοικεν K.] δεδοικέναι. cf. Aristoph. fr. 77.

693

λόγοι λόγους τίκτουσιν.

Macarius 5, 67 ἐπὶ τῶν ἐκ πολυλογίας εἰς ἔριν καθισταμένων. Boisson. Anecd. I 55 λόγοι λόγους ἤλαννον. cf. adesp. 542.

694

οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ λέγεις.

Apostolius 13, 43 ἤρουν οὐδὲν ἀγροικον. cf. Arist. Eq. 464.

695

τέττιγος εὐφωνότερος

Apostolius 16, 37. cf. Plat. Phaedr. 259c. Theocrit. 1, 148.

696

βοίδιον Μολοττικόν

Append. prov. 1, 57 ἐπὶ τῶν καλλίστων, ἐπειδὴ διαφέρουσιν οἱ ἐν Ἠπίρῳ βόες.

697

ὄβολον εὗρε Παρνύτης.

Append. prov. 4, 11 Καλλίστρατος Ἀθήνησι πολιτευσάμενος, επικαλούμενος δὲ Παρνύτης, μισθὸν ἔταξε τοῖς δικασταῖς καὶ τοῖς ἐκκλησιασταῖς ὅθεν σκαπτόντων αὐτὸν τῶν κωμικῶν εἰς παροιμίαν ἦλθε τὸ γελοῖον. Hesychius Παρνόπη· Καλλίστρατος Ἀθηναῖος, unde Lobeckius Pathol. prol. 387 Παρνόπης. de Callistrato cf. Theopomp. com. 30. Antiphan. 300, 4. Anaxandr. 40, 3. Eubul. 11. 107, 5. Callistratus et Agyrrhios τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μισθοῦ auctores fuisse dicuntur. Boeckh. Oecon. Athen. I 245. cf. Schaefer. Philol. III 578. novae comoediae esse credo, sed cum Callistratus iam a Theopompo commemoretur, huic classi accensere malui.

698

ἄξος ἡκρατισμένος

Append. prov. 4, 28 ἐπὶ τῶν ὀργίλων καὶ δοιμυτάτων. ἡκρατισμένος K.] ἡκρατισμένον, quod retineri potest, si antecessisse statuatur nomen accusativo casu positum. qui non vinum, sed acetum prandens potavit.

699

αὐτὸ τοῦμπαλιν λέγεις.

Bekker. Anecd. 4, 16 οἶον αὐτὸ τούναντιον λέγεις. . . τὸ μέντοι αὐτὸ πρόσκειται νῦν σημαῖνον τὸ ἀκριβῶς καὶ ἀληθῶς. — τοῦμπαλιν cod. πολὺ τοῦμπαλιν Arist. Lys. 1045.

700

αὐθις αὖ Πυθῶδ' ὁδός.

Bekker. Anecd. 11, 12 παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πραττόντων καὶ ἐπανόντων, ἐπεὶ οἱ χρώμενοι τῷ θεῷ, εἰ ἀσαφῆ σφίσιν ἔχρησεν, πάλιν ἤσαν εἰς Δελφούς, ἐπανερησόμενοι σαφέστερα. — Πυθῶδ' Bekker.] πυθῶδε. cf. Arist. Av. 189. εἰ ἀσαφῆ ἔχρησεν Bekk.] εἰς ἄφρασιν ἔχρησαν. σφίσιν add. K. cf. Phot. et Hesych. Πυθῶδε ὁδός et Diogenian. 3, 34. — in comoedia haec sine dubio cum ironia dicebantur.

701

αὐτὰ καὶ τὰ φίλτατα

Bekker. Anecd. 16, 24 ἐπὶ τῶν φιλάτων θήσεις. οἶον αὐτοὶ οὗς ἐβουλόμην, καὶ οἱ φίλτατοι. παροιμία ἐστίν. ἡ φράσις Ἀττική.

702

Αἴτην (πέφυχ') ἀνθρώπος.

Bekker. Anecd. 22, 33 εἴ τις βούλοιο ἀποσιῶσαι τινα εἰς πολυφαγίαν καὶ ἀπληστίαν καὶ ἀδηφαγίαν. εἴρηται ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Αἴτην κρατήρων τοῦ πυρός. τὸ δὲ πῦρ ἀναλωτικὸν καὶ δαπανηρόν.— αἴτην cod. πέφυχ' add. K., ut adpareret quomodo comicus ea sententia uti posset.

703

κνψέλαι φρονημάτων

οἶον θῆκαι φρονήσεως. κνψέλη γὰρ ἀγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν. Bekker. Anecd. 47, 15. Photius corrupte κνψέλαι φρονημάτων· ἀγγεῖα. ἢ κενοὶ παντάπασιν. cf. Dobr. Adv. I 597. 619. inridentur homines stulti qui sibi nimium quantum sapere videntur.

704

οὐκ ἀπείρω προσέβαλεν.

Bekker. Anecd. 56, 26. ἐπὶ τῶν οἰομένων ἔξαπατήσειν, φωραθέντων δέ. προσέβαλεν cod. — Append. prov. 4, 45 οὐκ ἀπείρω προσέβαλες. potest etiam initium trimetri esse ὁ δ' (vel σὺ δ') οὐκ ἀπ. πρ.

705

παρακεκροῦσθαι τῶν φρενῶν

Bekker. Anecd. 59, 27 π. τ. φρ. ἢ τοῦ νοῦ· οἶον παραπεπαῖσθαι καὶ μὴ ἐν τῷ καθεστῶτι εἶναι. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκρομένων μέτρων καὶ δεδολωμένων (sic Bekk. pro δεδουλ.). Hesych. παρακέκρο(υ)νται τῶν φρενῶν· (παρ)ηλλάττοντο ex emend. Mein. Philol. XIII 549.

706

καλάμημα καὶ τύρευμα

Bekker. Anecd. 60, 28 χρῶ. εἴθεμα Ruhnk. Ep. crit. 1 p. 43. perperam. Demosth. 19, 295 ὁ μὲν ἦκεν ἄγων τοὺς ξένους, ὁ δ' ἔνδον ἐτύρενε. cf. Arist. Eq. 479.

707

τᾶλλα καὶ φιλώμεθα.

Bekker. Anecd. 65, 25 παροιμία τῶν ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις συγχωροῦντων ἃ βούλονται τινες, ἐνὶ δὲ τινι μηκέτι. σημαίνει δὲ οἶον· τᾶλλα φίλοι ὄμεν, κατὰ δὲ τοῦτο διαφερώμεθα. Photius et Suidas λεγόμενόν τι. οἶον τᾶλλα καὶ φίλοι ὄμεν.

708

χρῦσοχοεῖν ἐμάνθανε.

Bekker. Anecd. 316, 3 χρ. ἐμ. τί ἐστι; παροιμία ἐν ἧθει λεγομένη ἀντὶ τοῦ ἐπόρνευσεν. scilicet quia scortando divitiae comparantur. porsus diversa sunt quae attulimus ad Eubul. 20.

709

κατ' ἀπερρώγειν ὁ πούς.

Bekker. Anecd. 422, 4 ἀπέρρωγεν· οὐκ ἀπέρρηκται. καὶ ἀπερρώγει, καὶ σὺν τῷ ν ἀπερρώγειν, τὸ τρίτον πρόσωπον κτλ. καταπερρώγην — ἀπερρώγη — ἀπερρωγην (sic) cod.

710

ὁ δ' ἀγοράζει κληῖδ' ἔχων.

Cramer. Anecd. Ox. III 292, 25 τινές δὲ ἐκτείνουσι (?) τὸ κτλ. τουτέστιν ἐν ἀγορᾷ διατρίβει. ὁ δ' Mein.] ὄδ'. κληῖδ'] κλειῖδ'. Herodian. Herm. 441. Herodian. Lehrs. 361. Draco 21, 26. cf. Diphil. 9.

711

οὐ φενίνδα σφαιριῶν

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 299) φενίνδα· παιδιὰ διὰ σφαίρας γινομένη· οἶον κτλ. ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν σφαιριζόντων. cf. quae adnotavimus ad Antiphan. 283. οὐ σφαιριῶν φαινίνδα, si in tam corruptis verbis coniecturae locus sit, Nauck. Bullet. Petrop. XIII 363.

712

ἀρραβῶνα Σίφνιον

Hesychius διαβεβλημένον. ὡς τῶν Σιφνίων ἀσελγῶν ὄντων. indicavit Nauck. in comoedia aut (καὶ) Σίφνιον ἀρραβῶνα exstabat aut (ὁ δ') ἀρρ. Σ. certe non in exitu trimetri positum erat.

713

κύων παρ' ἐντέροισι

Hesychius παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων. cf. Diogenian. 5, 67a. Phot. κύων. cf. 719.

714

οὐδ' ἐτρύπησεν κρόκην.

οὐδὲν εἰργάσατο. Hesychius. κρόκην Musur.] κρόκη. — vocalis υ in verbo τρυπάω producitur.

715

πλύνον καταπλυντήριζε

καὶ πλυθήσομαι, Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν λοιδοριῶν λέγουσιν. Hesychius. πλυθήσομαι Mein.] πλυνθήσομαι. Bekker. Anecd. 58, 27 πλύνον πλύνεσθαι σημαίνει μὲν ὕβριν, μετενήνεκται (δὲ) ἀπὸ τῶν πλυνόμενων ἱματίων· καὶ γὰρ . . . πλυνόμενα περιυβρίζεται καὶ πατούμενα. cf. Arist. Plut. 1061.

716

. . . πολύτορον δέρμ' ἔχίνου . . .

Hesychius ἦτοι διὰ τὰς ἀκάνθας, ἐπεὶ τιτρώσκουσιν, ἢ ἐπεὶ ἐκφύσεις πολλὰς ἔχουσιν. poetae scaenici versum agnovit M. Schmidt. comici opinor. Photius πολύτορον· δέρμα τὸ τοῦ ἔχίνου. sententia dicti nequaquam perspicua est.

717

Σκύθης ὄνειον δαῖτα

Hesychius παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκκιζομένων τῷ λόγῳ, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων. cf. Zenob. 5, 59. Append. prov. 4, 74. Sophil. 4 (II 446 hui. ed.).

718

στατήρσι προστιθέντες

Hesychius ὑπὲρ στατήρων ὄρ[γ]ιζόμενοι, συνθήκας τιθέντες περὶ στατήρος. poetae comico tribuit Meinekius Philol. XIII 536.

719

ἡ κύων ἐπὶ τῆς φάτνης

Photius παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε (αὐτῶν add. Bekker. Anecd. 276, 6) χρωμένων μήτ' ἄλλοις μεταδιδόντων. ἐν (τῇ) φάτνῃ Greg. Cypr. 2, 61. Macar. 4, 43. Diogenian. Vind. 2, 83. Apostol. 8, 44. Suidas ἡ κύων. Zonar. 938. ἐπὶ φάτνης Eustath. 950, 57. — optime interpretatur Lucian. Advers. indoct. 30 τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς τῆς ἐν τῇ φάτνῃ κατακειμένης, ἢ οὔτε αὐτῇ τῶν κριθῶν ἐσθίει οὔτε τῷ ἴππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. cf. Lucian. Tim. 14 et supra 713.

720

Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ

Photius Λ. ἐν μ. παίξει· ἐπὶ τῶν ἀκολάστον, ὡς ταύταις ταῖς ὄραις ἀκολασταίνοντων. quibus Suidas addit οἱ γὰρ Λυδοὶ κωμφοδοῦνται ταῖς χερσὶν αὐτῶν πληροῦντες τὰ ἀφροδίσια. cf. Athen. 15,

690b. *Λυδός* fuit Antiphanis, *Λυδοί* Magnetis: quamquam talia in qualibet comoedia dici poterant.

721

λύχρον ἐν μεσημβρία (ἄπτεις).

Photius *ἐπὶ τῶν ἐν καιρῷ ἀνεπιτηδείῳ* (sic Porson. pro *ἀνεπιτηδείῳ*) *τι ποιούντων*. — *ἄπτεις* a Photio vel eo quem exscripsit additum videtur. poeta nihil nisi *ἐν μεσημβρία λύχρον*, quae est altera pars trimetri.

722

κάπικυῆν κάπεσθίειν

Photius et Suidas *ξηλήν*. . . *οἱ μὲν οὖν Ἀτικοὶ τὸ φῆμα (κυῆν) οὕτω λέγουσιν κτλ.* cf. Pierson. Moer. 234. Poll. 7, 196 *τροπωλαί* ἔθος ἦν *ἐπερωτῶν τούτους πότερον κυῆν ἢ ἐπεσθίειν*. i. e. qui caseum vendebant interrogare solebant tritumne caseum emptores an integrum cum pane edendum vellent. Poll. 6, 39 (*ἐπιφαγεῖν*) οὕτω ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῷ ἄρτῳ ὄψον *ἐπεσθίειν*.

723

οὐδὲ τάρχαϊον ποιεῖ.

Photius *ἐπὶ τῶν μὴ λυσιτελούντων*. quae adiciuntur corrupta sunt. Append. prov. 4, 36 *οὐδὲν ἀρχαῖον* (scr. *οὐδὲ τάρχ.*) *ποιεῖ* ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν συντελούντων. Suidas sine interpr. — hoc sibi vult: 'haec res non solum fenus nullum, sed ne sortem quidem praestat.'

724

τὴν γλαῦκα τωθάξουσι.

παροιμία. Photius nulla explicatione addita. per translationem dictum videtur: ludificari aliquem, ut aves noctuam.

725

τῶν γὰρ ὑστάτων χάρις.

Photius, nulla explicatione adiecta. cf. Arist. Eq. 1205.

726

τοὺς νόμους μεγάλους ἄγω.

Schol. Eurip. Hec. 386 (p. 316, 16 Dind.) *ποτέ δὲ* (τὸ ἄγω σημαίνει) *τὸ ἡγοῦμαι*, ὡς *τό κτλ.* — cf. Cratin. 112. 352.

727

ἀλλ' Ἡράκλεις ἀύλει τις.

Schol. Eurip. Tro. 122. — Ἡράκλεις Mein.] Ἡρακλῆς. 'comici verba esse videntur.' Mein.

728

. ἔχενῆδος δίκην
ἔχεται.

Append. prov. 2, 93 ἔχενῆς . . . εἶδος ἰχθύος, ὃς δύναμιν ἔχει ἐπέχειν τὰς ναῦς (Aelian. N. an. 2. 17. Oppian. Halieut. 1, 212. Suid. ἔχενῆς. Plin. N. h. 9, 79. 80. 32, 2 sq.) . . . ὄθεν καὶ παροιμία κτλ. cf. Aesch. Ag. 145 et de sententia Arist. Plut. 1096. adesp. 1306.

729

πέλαγος ἢ πόλις
ἐστίν.

Bekker. Anecd. 58, 31 εἰ θέλοις ἐγκωμιάζειν πόλιν.

730

κατὰ κοιλίαν νοσεῖ.

Bekker. Anecd. 46, 8 ἐπὶ τῶν πολυφάγων.

731

. Ραδάμανθους τοὺς τρόπους.

Bekker. Anecd. 61, 21 ῥηθεῖη ἂν ἐπὶ τινος δικαίου. fortasse ex comoedia etiam proverbium fluxit Ῥαδαμάνθους κρίσις, Suidas ἐπὶ τῶν ἐπὶ δικαιοσύνη μαρτυρουμένων. Plat. Leg. 12, 948b. Diogenian. 7, 98 (Vind. 3, 74). Gregor. Cyrp. 3, 59 (Leid. 3, 5). Macar. 7, 50.

732

. τοῦ κατ' ἐμὲ κόμματος . . .

Bekker. Anecd. 66, 25 οἶον τῆς κατ' ἐμὲ τάξεως. ἢ μεταφορὰ ἐκ τοῦ νομίσματος. cf. Arist. Ran. 725. 890. Plut. 862. 957.

733

. αὐτὸς αὐτὸν ἀύλει . . .

Diogenian. 3, 16. Suidas. Apostol. 4, 38 ἐπὶ τῶν ἐαυτοὺς δεικνύοντων ἐν (add. Suid.) τοῖς πράγμασιν, ὅποιοι τινές (add. Suid.) εἰσιν.

734

σκορπίους βέβρωκεν.

Macarius 7, 72 ἐπὶ τῶν ὀργίλων. ubi cf. quae adnotavit editor.

735

βλίτυρι καὶ σκινδαψός

Append. prov. 1, 56 ταῦτα παραπληρώματα λόγων, εἰσὶ δὲ καὶ παροιμιώδη. ubi cf. quae adnotavit Leutsch. Hesych. βλίτυρι... χορδῆς μίμημα. de scindarso cf. Anaxil. 15. Sext. Emp. Adv. mathem. 8, 133 (316, 24 Bekk.) ἐν τῇ μὴ σημαινούσῃ τι (φωνῇ) οἶον τῇ βλίτυρι καὶ τῇ σκινδαψός οὐκ ἂν εἴη τι.

736

μέχρι τῶν ἀμφωτίδων

Append. prov. 3, 89 ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων, ἀντὶ τοῦ μέχρι τῶν ὄτων. Suidas ἀμφῶες(?) καὶ ἀμφωτίδες καὶ ἀμφωτίδων... καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγ. πεπλ. κτλ. Etym. m. 93, 12 ἀμφωτίδες χαλκᾶ, ἄπερ οἱ παλαισταὶ τοῖς ὠσὶ περιετίθεσαν. Zon. 152. cf. quae ad Alexidis Ἀμφωτίδα adnotavimus.

737

ἀποφθάρηθί μου.

ἀπαλλάγηθί μου. Hesychius. indic. Nauck. Moer. ἀποφθάρηθί μου Ἀττικοί, ἀπαλλάγηθί μου Ἕλληνες. cf. quae conguessimus ad Arist. Nub. 789. variis modis in trimetrum inseri possunt. ac sic quae sequuntur.

738

δίαιτα τοῦ οὐρανοῦ

τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν. Hesych. glossa multorum coniecturis vexata. unam commemoro Meinekii Philol. XV 137 τοῦράνου, i. e. τοῦ ἐράνου, qui comico ea verba tribuit.

739

Κορίνθιαί πέδαι

αἱ ἀπὸ Κορίνθου τῆς πόλεως γυναῖκες. Hesychius. sic Mein. Κορίνθιαί· αἱ πέδαι καὶ κτλ. cod. — Κορίνθιαί πεζαί Nauck. Allg. Lit. ztg. 1847 p. 499. cf. Eupol. 169.

740

παύσω σε τῆς σκύζης.

Hesychius σκύζης· παρὰ Φιλητῶ κτλ. ἀντὶ τοῦ τῆς κάπρας. — φίλιτα cod. 'comicum poetam, non elegiacum hic laudari docet senarii hemistichium. corrigendum igitur παρὰ Φιλήμονι vel Φιλεταίρω. ineptit Bachius Philet. 67.' Mein. 'mihi Philetæ glossæ intellegendæ videntur et excidisse poetæ nomen'. M. Schmidt.

741

. . . Σύβαρις διὰ πλατείας . . .

Hesychius παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν σοβαρῶς πορευομένων. cf. Zenob. 5, 88. Macar. 7, 87.

742

οὐράνιον . . . παιδιάν

ὅταν τὴν σφαιραν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβάλλωσιν. Photius. Hesych. οὐρανίαν· ὅταν τὴν σφαιραν ἀναβάλωσιν. καὶ τὴν τοιαύτην καθόλου παιδιάν οὐρανίαν καλοῦσι καὶ οὐρανιαίξιν. Poll. 9, 106 ἢ δ' οὐρανια, ὃ μὲν ἀνακλάσας αὐτὸν ἀνεροῖπτει τὴν σφαιραν εἰς τὸν οὐρανόν· τοῖς δ' ἦν . . . φιλοτιμία . . . ἀρπάσαι. cf. Arist. Vesp. 1530. — οὐρανίαν cur restituatur nullam video causam.

743

βάψας ποιήσω μέλαν.

Suidas βάψας . . . ἢ ἀπὸ τῶν φαρμακοποιούντων. λέγουσι γὰρ τό κτλ. comoediae accensuit G. Wolf. Philol. XVI 529, cui contra Bernhardy adsentior.

743a

ἀκούεις ὡς στένει;

Schol. Eurip. Orest. 163 ἂ γὰρ μὴ δύναται γράφεσθαι, ταῦτα δι' ἑτέρων προσώπων δηλοῦται, οἷόν τι καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ οἰκέτου σιενάξαντος ἑτερός φησιν κτλ.

744

. Ἀστύναξ γέγονα.

Eustathius 862, 43 (ὃ νόθοιτος) καὶ ἄστυτος ἐλέγετο, καθὰ καὶ ἄστυτος οἶκος (Xenarch. 1, 4) ὃ ἔχων ἄνδρα ὃς ἔχει ἂν λέγειν . . . τό κτλ. idem 656 extr. καὶ τις παλαιὸς παίζων κωμικώτερον . . Ἀστύνακτα ἑαυτὸν ἔφη πον ὡς μὴ στύοντα. 849, 54 ὃ κατὰ τοὺς παλαιούς ἄστυτος γέγων ἢ Ἀστύναξ. 1283, 25 ὃ Ἀστύναξ δριμῶς πέπαικται καὶ ἐπὶ τινοσ δυσκνήτου τὰ εἰς λαγυρίαν, ἀπὸ τοῦ

στύειν, ὃ κείται παρὰ τῷ κωμικῷ (Arist. Av. 1256). indic. Nauck. Arist. Byz. 168.

745

ἀστῆς ἐλάας

Pollux 9, 17 ἡ κωμωδία ἀστῆς ἐλάας εἴρηκε τῆς ἐν τῇ πόλει (i. e. ἀκροπόλει). cf. Aristoph. fr. 727. Eustath. 1383, 5 ἀστὴν ἐλάειαν, τὴν . . . ἐξ ἀκροπόλεως, τὴν καὶ λεράν.

746

ἀγαθὰ Κιλλικῶν

Zenobius 1, 3 . . . ὁ Κιλλικῶν . . . προδοῦς Μίλητον εὐπόρησεν. cf. Arist. Pac. 363, ubi schol. ὅτε ἀνέωξε τὰς πύλας, τῶν πολεμίων πυνθανομένου τινός, ὃ τι τοῦτο ἐποίησεν, ἀποκρίνασθαι κτλ. Diogenian. 1, 9. Gregor. Cypr. 1, 5. Hesych. Suid. Κιλλικῶν. puto servum perfidum domino quid faciat quaerenti respondere ἀγ. Κ.

747

ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον.

Zenobius 1, 77 ἐπὶ τῶν ταχέως τε καὶ ὀξέως ἀννομένων. indic. Mein. Philol. XV 540, conl. Terent. Andr. 2, 3, 7 *dictum factum*. commemorat etiam Zenob. Milleri (Mélanges 379). fortasse ad Menandri *Andriam* referendum.

748

Ἀρχίλοχον πατεῖς.

Diogenian. 2, 95 et Apostol. 4, 2 (Ἀρχιλόχον πατρίς) ἐπὶ τῶν λοιδορούντων· τοιοῦτος γὰρ ὁ Ἀρχιλόχος. Suidas ἐπὶ τῶν κακηγόρων καὶ λοιδορῶν. Eustath. 1684, 47 (Ἀρχιλόχος ἦν) δεινὸς ὑβρίζειν· ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν οὕτω σκώπτειν εὐφυνῶν τό Ἀρχιλοχον πεπάτηκας, ὡς εἴ τις εἶπη 'σκορπιον ἢ ὄφιν ἢ ἄκανθαν'. unde conligitur verbum πατεῖν hic nequaquam eadem sententia poni qua Arist. Av. 471. Plat. Phaedr. 273 a Τισίαν πεπάτηκας.

749

κεραμέως πλοῦτος (πλοῦτος κεραμέως)

Diogenian. 5, 97 ἐπὶ τῶν σαθρῶν καὶ ἀβεβαίων καὶ εὐθραύστων. Suid. ὁ σαθρὸς καὶ μὴ βέβαιος.

750

κράδης φαρείσης

[Plutarch.] Proverb. 2, 16 κράδη . . . ἡ ἀγκυρίς, ἀφ' ἧς οἱ

ἄποκριταὶ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ἔξαρθῶνται, θεοῦ μιμούμενοι ἐπιφάνειαν. Poll. 4, 28 ὃ δ' ἐστὶν ἐν τραγωδίᾳ μηχανή, τοῦτο ἐν κωμῳδίᾳ κρᾶδη. videtur comicus nescio quis dei alicuius tragici casum inridere.

751

εἰ καὶ λίθον εἶχες

Append. prov. 2, 11 λέειπει τὸ 'ἔβαλες ἄν'. ἐπὶ τῶν προχειρῶς ὀνειδιζόντων.

752

δικαιοσύνος Ζεύς

Bekker. Anecd. 34, 11 ὃ ἐπὶ τοῖς δίκαιά τε καὶ ἄδικα δρῶσι τεταγμένος. ὥσπερ καὶ ὃ ἐπὶ τοῖς μείλιχα μειλίχιος καὶ ὃ ἐπὶ τοῖς φίλα φίλιος. Schol. Hom. II. 13, 29 τὸ δικαιοσύνος Ζεὺς οὐκ ἔχει τὸ δικαιοσύνη θηλυκόν. Eustath. 918, 48 δικαιοσύνος Ζεὺς εὐρηται, δικαιοσύνη δὲ ἐπ' οὐδενὸς ὀνόματός ἐστιν ἐπιθετον. videtur epitheton a comico fictum.

753

Ἰλιάς κακῶν

Bekker. Anecd. 43, 31. ἐπὶ μεγάλων συμφορῶν ὁ λόγος τίθεται. similiter Zenob. 4, 43. Diogenian. 5, 26. Photius. Eustath. 444, 22. 1175, 61. usus est proverbio Demosth. 19, 148. Liban. II 303, 3 Ἰλιάδα κακῶν ἐπισείων. etiam comicos usurpasse docet Plautus Mil. glor. 3, 1, 148 *cast odiorum Ilias*. ita enim W. Studemund Zur Krit. des Plautus 59 sq. cf. Cic. Att. 8, 11, 3 *tanta malorum impendet Ἰλιάς*.

754

Εὐδώρου σέλας

Hesychius. ἱερόσυλος ὁ Εὐδώρος. 'an ironice Εὐδώρου σέλας?' M. Schmidt, qui haec comicorum reliquiis addi iussit. de *Eudoro* et sacrilegiis eius mihi quidem nihil notum.

755

Θάμυρις μαίνεται.

Hesychius. παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογόν τι πραττόντων. cf. Zenob. 4, 27. Diogenian. 3, 28. Preller. Myth. gr.² II 492 et de syntaxi Cratin. 52.

756

νή τὴν ὕγριαν

μὰ τὴν ὕγριαν. Hesychius. ὕγριαν Mein. pro ὕγριαν, comico haec tribuens apud M. Schmidt.

757

σχῖνον διατρῶγων

Hesychius εἰδῶθαι τὴν σχῖνον τρῶγειν οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας. Zenob. 5, 96 add. παρ' ὃ καὶ τοὺς τοιοῦτους σχινοτρῶκτας λέγουσιν. Diogenian. 8, 13. cf. quae adnotavimus ad Antiphan. 39.

758

οὐκ αἰσθήσομαι.

οὐ προσποιήσομαι. Photius. *nihil me sentire simulabo.*

759

πλευμονίαν νόσον

τὴν ἐρωτικήν. Photius. Hesych. πλευμονία· νόσος ἡ ἐρωτική (adl. Soph. fr. 856, 7. 15 N.). utrobique post νόσον (νόσος) distinguendum est: alioquin enim dixissent τὴν ἐρωτικήν νόσον.

760

ὑψοῦ διάττει.

ἐν ὕψει ὄρμῃ καὶ τρέχει. Photius. Hesych. ὑψοῦ διάττει (διατεῖ cod.)· εἰς ὕψος ὄρμῃ.

761

Κέρδων γαμεῖ.

Diogenian. Vind. 3, 4 παρὰ τὸ ὄνομα εἴρηται ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος αἰρουμένων τὸν γάμον. Festus (Paul.) p. 56 M. Κέρδωνα, quem nos lucrionem vocamus.

762

βάλλ' ἐς φθόρον.

Append. prov. 1, 48 ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων. cf. Macar. 2, 72. ἐς K.] εἰς. cf. Antiphan. 245, 1.

763

δέκα τούβολοῦ

Append. prov. 1, 93 ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων, ἐπειδὴ τὰ δέκα τοῦ ὀβολοῦ πιπρασκόμενα πάντῃ ἐστὶν εὐτελεῖ. cf. Eupol. 185. Antiphan. 135. Timocl. 18.

764

Δᾶτον ἀγαθῶν

Strabo 7, 331 fr. 33 περὶ τὸν Στρονμουικὸν κόλπον πόλεις... Ἄργιλος, Δραβῆσκος, Δάτον, ὅπερ καὶ ἀρίστην χώραν ἔχει καὶ εὐκαρ-

πον και ναυπήγια και χρυσοῦ μέταλλα· ἀφ' οὗ και παροιμία Δάτον ἀγαθῶν, ὡς και ἀγαθῶν ἀγαθίδες (827). et fr. 36 τὸ Δάτον εὐκαρπα πεδία και λίμνην και ποταμὸς και ναυπήγια και χρυσεῖα λυσιτελεῖ ἔχον, ἀφ' οὗ και παροιμιάζονται Δ. ἀγ., ὡς και ἀγ. ἀγαθίδας. cf. Zenob. 3, 11. Herodot. 9, 75. Herodian. I 389, 40 τὸ Δάτον, πόλις Θράκης . . μακρᾷ παραλήγεται.

765

βαρὺ τὸ σκάφιον

Hesychius τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν δυσαρεστουμένων.

766

ἡμεῖς δὲ . . .

καθάπερ ὀπωρίζοντες ἂν τοὺς Ἀττικοὺς ὀλύνθους βλιμάζομεν.

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 66) βλιμάζων· ἀποστάζων τοῦ μέλιτος κτλ. eadem cod. Voss. Etym. m., sed πορίζοντες et ὀλύνθους. ἂν add. K., i. e. καθάπερ βλιμάζομεν ἂν, εἰ ὀπωρίζομεν. nos ut qui ficus Atticas decerpentes temptant puellam temptamus.

767

οὐκ ἔστι τοῦτο σωφρονεῖν οὐδ' ἀγαθὰ διανοεῖσθαι.

Alciphron 1, 4, 3. ecce 'perelegantem tetrametrum nullo novae comoediae poeta indignum'. Mein. talia non minus in antiqua comoedia dici poterant.

768

ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, χῶ καιρὸς τῆς ἐμ. . .

Cramer. Anecd. Ox. II 408, 22 σφενδόνη· παρὰ τὸ σπένδω τὸ ἀναιρῶ κτλ. quae quamquam ipsa nocte sunt obscuriora, cum manifesto sint tetrametri iambici reliquiae ex comoedia excerpti, hic deesse nolui. vocem καιρὸς sequebatur vocalis.

769

ἐλλείγοντα τῶν Ἀθηναίων

Hesychius οἱ δὲ ἀπικίζοντα, ὃ και ποιοῦσιν οἱ πρόσγραφοι ἵνα φαίνωνται ἀστοί. ἐλλείγοντα δὲ ἐμφορούμενον, ἀπὸ τῶν τὸ μέλι λειχόντων. 'compositum ἐλλείγειν comparandum cum ἐμπίνειν et ἐμφαγεῖν.' Mein. mihi non liquet. clausula esse videtur tetram. iamb.

770

οὐδὲν οὐτ' ἐξ οὐρίων θεούσιν ἔστ' ἀπώμοτον,
οὔτε τῆς νεῶς λυθείσης ἔστ' ἀνέλπιστον . .

Aristides I 443 Dindf. παράδειγμα . . ὡς οὐτ' ἐξ οὐρ. θ. οὐδὲν ἀπώμ. οὔτε λ. ν. ἀνέλπ. τὸ μὴ οὐ κρεϊττόν τι συμβήσεσθαι.

771

εἰ δὲ πᾶν ἔχει καλῶς, τῷ παιγνίῳ
δότε κρότον καὶ πάντες ὑμεῖς μετὰ χαρᾶς κτυπήσατε.

Suetonius Aug. 99 *amicos admissos percunctatus* (Augustus) *ecquid eis videretur nimium vitae commode transegisse, adiecit et clausulam* κτλ. 1. χάλρετ'· εἰ δὲ πᾶν ἔχειν δοκεῖ κτλ. Dindorf. *cur novae potissimum comoediae Meinekii accenseat non video.* — ceterum cf. 245 et Menand. 887.

772

ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ
κάπολεύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς

Lucianus Dial. mort. 26, 1. Chironem Lucianus dicit; quem poeta significaverit non constat.

773

χρηστοῦ δίδαγμ' εὐηθίας
καὶ φιλανθρώπου λογισμοῦ

Bekker. Anecd. 91, 23 εὐήθης· ὁ ἀγαθός . . κτλ. ita Bekkerus. cod. χριστοῦ, εὐηθείας, λογισμός. δίδαγμ'] δὲ δεῖγμ' Hecker. Philol. V 438. *mihī haec prorsus obscura sunt, nisi scribatur (τρόπον) χρηστοῦ δὲ δεῖγμ' εὐηθία καὶ φιλάνθρωπος λογισμός.*

774

τὸν κάκιστον ὅστις ἔστι καὶ τὸν ἐξωλέστατον

Plutarchus Mor. 510b *εἰ τοίνυν ἔροϊτό τις κτλ., οὐδεὶς ἂν ἄλλον εἴποι τὸν προδότην παρελθών.* *versum quadratum* 'qui potest comici poetae esse' agnovit M. Haupt. Opusc. III 555.

775

τῷ λόγῳ μὲν εὖ διέρχεται πάντα, τῷ δ' ἔργῳ κακῶς.

Stobaeus Ecl. 2, 15, 18. 'poetae incerti' Wachsm. *διέρχῃ* cod. et Wachsm. *videtur comici esse.*

776

φύσιν ἔχειν ἄριστόν ἐστι, δεύτερον δὲ μανθάνειν.

Stobaeus Ecl. 2, 31, 25 Wachsm., cuius cf. adn. μανθάνειν
add. Mein. — cf. Eupol. 91. Damox. 2, 7 sq.

777

μηδέποτε μηδεις γένοιτο Μεγαρέων σοφώτερος.

Diogenianus 6, 57 (Apostol. 11, 54) ἐπὶ τοῦ ἀναισθήτου. χαι
εντιζόμενοι δὲ τοῦτο ἔλεγον. Μεγαρέων γένοιτο transposuit Mein.
pertinent haec ad usitatam Atheniensibus Megarensium inrisionem.
cf. Mein. I 20. 21.

778

ἄνδρες Ἑλλήνων ἄριστοι καταβαλεῖν παράστασιν

Photius 390, 22 παράστασις ἢ διδομένη δραχμὴ ὑπὲρ τοῦ εἰσα-
χθῆναι τὴν δίκην. indic. Nauck. Philol. VI 425. cf. Menand. 327.
Harpocrat. παράστασις. Bekker. Anecd. 298, 32. Poll. 8, 39. 127.

779

ῥήθητε δ' ἂν

συναμίνων αὐτὸν εἶναι κάλαθον

Aristoteles Rhet. 3, 11 (1413a 19) εἰσὶ δὲ καὶ εὐδοκιμοῦσαι
ὑπερβολαὶ μεταφοραὶ, οἷον εἰς ὑποπιασμένον κτλ. ἐρυθρὸν γάρ τι τὸ
ὑπάπιον, ἀλλὰ τὸ πολὺ σφόδρα. cf. Alexid. 273.

780

χρυσίῳ βάλλειν κορώνας

Bekker. Anecd. 72, 7 ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶς πλουσίων, ὡς ἀντι
λίθων χρυσίῳ χρῆσθαι πρὸς τὸ ἀποσοβεῖν τὰς κορώνας. prior pars
tetr. troch.

781

τὸν βδόλον δ' οὐκ ἔστιν ἦτις

ῥίς ὑποστῆναι δύναται' ἂν.

Etymologic. m. p. 192, 39 βδόλος' ἢ δυσωδία τοῦ λύχνου, καὶ
ἢ πορδῆ. 1. δ' add. Mein. ἔστιν idem] ἔσθ'. 2. δύναται' ἂν Mein.]
δύναται.

782

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 5 ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅθεν ἢ εὐπρόσ-
ωπος ἐρρῦη τῶν δειπνῶν προσηγορία, ἀπὸ τῶν φαρύγων καὶ

φοιτητῆς μανίας ἐπὶ δεῖπνον, κατὰ τὸν κομικόν. φαρύγγων Klotz.] φαρύγγων. φοιτητῆς Sylburg.] φοιτητῆς. ἐπὶ δεῖπνον Pal.] ἐπίδειπνον R. ἐπιδείπνων FMPV. versum esse anapaesticum tetrametrum adparet, sed quomodo supplendus sit non constat.

783

. . . Ἐκάβην ὀτοτύζουσαν καὶ καόμενον τὸν ἀχυρμόν

Eustathius 1698, 32 ἀχυρὸς κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὁ ἀχυροβολών. ἕτερος δέ τις καὶ χρῆσιν εἰς τοῦτό φησιν κτλ. — καόμενον τὸν ἀχυρμόν Mein.] καίόμενον τὸν ἀχυρμόν. fortasse ἐχάρην Ἐκάβην — ἀχυρμόν (καὶ Τρωάδας ἐλκομένας ἐσιδών), quae extrema tantummodo exempli causa addidi. cf. Arist. Ran. 1028. cum Plat. com. fr. 6 coniungebat Meinekius, quod nequaquam necessarium. ἀχυρμός hic dici videtur rerum pretiosarum acervus.

784

. εὐξασθαι κατὰ χρυσόκερω λιβανωτοῦ

Aristides I 321 Dindf. Porphy. De abstin. 2, 15 (p. 90, 9 Nauck.) οὐ γὰρ ἂν ποτε . . . τοῦ Θετιαλοῦ ἐκείνου τοὺς χρυσόκερος βοῦς καὶ τὰς ἐκατόμβας τῷ Πυθίῳ προσάγοντος μᾶλλον ἔφησεν ἢ Πυθία τὸν Ἐρμιονέα κεχαρίσθαι θύσαντα τῶν ψαιστῶν. cf. Aristoph. fr. 913.

785

. χρόνου πολλοῦ νόστον προμαθόντες

Hesychius νόστον προμαθόντες κτλ. anapaestici tetrametri partem posteriorem esse statuit Meinekius. νοστειν bis terve apud Aristophanem, semel apud Pherecratem. νόστος (Diphil. 13, 9 ex Eurip.) in versu anapaestico nihil habet quod offendant.

786

Σικελίας . . ἀγχημα τροφαλῆς

ἦδ' ἐστὶ σοι. Athenaeus 14, 658a. sic ut scripsimus A (ἦδ' ἐστὶ σοι). cf. Antiphan. 236, 4. Philem. 76.

787

. . . . ἀτὰρ ἐκ καθαρῶν

ἀχύρων σῖτον τετρούγγηκας.

Diogenianus 3, 13 ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀγαθοῦ μεταλαγχανόντων. τετρούγγηκας σῖτον transpos. Mein., qui cur antiquae haec comoediae potissimum adsignaverit non video. nam ex parabasi certe non

fluxerunt. sententia, a Diogeniano non bene exposita, haec videtur esse: *ex mera palea triticum metere cogitasti*, i. e. operam perdidisti.

788

. . . . γλώττη σώφρονι
τὴν εὐνομίαν προχέοντες

Procopius Epist. 151. σώφρονι γλώττη transp. K. τὴν εὐνομίαν Hercher.] τῇ εὐνομίᾳ (sic).

789

ἐκ τῆς αὐτῆς ψιάθου γερονώς

Appendix prov. 2, 47 ἐπὶ τῶν παραπλησίων καὶ ὁμοίων. cf. 465 et quod Suidas (Ἐπίκουρος) commemorat τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς οἰονεὶ φάτης ἐδηδοκίας.

790

ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος εὕδει.

Hesychius παροιμία. ex comico ductam censet Mein. Philol. XIII 535. 6.

791

οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος.

Photius (excidit interpretatio). Eustathius 455, 37 ὅτι τὸ ἐν σώμασι λευκὸν οὐκ ἐν ἐπαίνῳ ἦν, καὶ ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῖς. ὧν ἐν θατέρῳ μὲν κείται, ὅτι λευκοὶ οἱ δειλοὶ . . . ἐν δὲ ἐτέρῳ, τῷ τοῦ Αἰλίου Διονυσίου δηλαδὴ, τό κτλ. Append. prov. 4, 35 οὐδὲν — ὄφελος ἢ σκυτοτομεῖν· ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν λυσιτελούντων, παρόσον οἱ μέλανες τῶν λευκῶν λυσιτελέστεροι. Schol. V Arist. Pac. 1310 παροιμία. . . οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ἔργον (εἰ μὴ σκυτοτομεῖν add. alius). non dissentit, quamquam videtur, Arist. Nub. 1012. 1016. cf. Eccl. 387. 428. Thesm. 191.

792

(τῶν) σιγλοφόρων στάσις εὐνούχων

Hesychius τὰς κατακλειδὰς τῶν ἐνωτίων σίγλας φασίν· οἱ δὲ αὐτὰ τὰ ἐνώτια. 'poeta scaenicus.' M. Schmidt. — τῶν add. K. Poll. 5, 97 περὶ τοῖς ὄσιν . . . ἔλικτήρας, σίγλας κατὰ τοὺς Αἰολέας.

793

αὐτὴ νῦν ἢ σοφία ξῆ.

Bekker. Anecd. 9, 16 ἐπὶ τινος εὐδοκιμοῦντος. sine dubio cum ironia dictum. versus est paroemiacus.

794

Strabo 11, 502 (ἐν τῇ Ἀλβανίᾳ) τὰγαθὰ ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, καθάπερ οἱ στρατεύσαντες φασί, Κυκλώπειόν τινα διηγούμενοι βίον. contra solitariam vitam eo nomine significat Maximus Tyrius 5 (I 410 Reisk.) (ὁ φιλόσοφος) βιούτω βίον ἀνδρὸς ἐν ἐρημίᾳ γεννηθέντος, μονώτην βίον, οὐκ ἀγελαστικόν, Κυκλώπειον βίον, οὐκ ἀνθρώπινον. cf. Macar. 5, 44. Strabo cogitavit de Hom. Od. 9, 109, atque etiam Maximi verba ex Homericam vitae Cyclo-pum descriptione petita sunt. sed utraque proverbii significatione etiam comicos usos esse arbitror.

795

Aristides II 154 Dindf. εἰ δεῖ τι καὶ παῖζαι, δοκῶ μοι κατὰ τοὺς κωμωδιοποιοὺς ὥσπερ ἀποδιδράσκοντα αὐτὸν (Πλάτωνα) ἔλξεν εἰς τοὺς ῥήτορας, ὃ τι μαθὼν καλλωπίζεται. post ῥήτορας aliquid excidisse statuebat Reiskius, adversante Dindorfio. quid in his sit comicorum non constat.

796

Aristides II 280 Dindf. ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς τὰς βαθείας ὑπήγνας ἔλκοντας, ἔφη τις τῶν κωμικῶν, καὶ μέχρι τούτου τὸν Πλάτωνα σεμνύνοντας κτλ., ubi schol. (p. 646, 2 Dindf.) ἐπειδὴ οἱ φιλόσοφοι κομῶντες τὸ γένειον αἰεὶ κατέχουσι καὶ ἔλκουσιν αὐτό, διαβάλλει αὐτοὺς Ἀριστοφάνης. at is (Lys. 1072) Spartiatarum legatos illis verbis inridet, quae alius aliquis comicus videtur ad philosophos transtulisse.

797

Lucianus Nigrin. 31 τοῦτο δὴ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ θύραν εἰσβιαζόμενοι. verba ταῖς τραγωδίαις τε καὶ del. Sommerbrodt.

798

[Lucianus] Amor. 54 εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προουμιασάμενος κατὰ τὸν κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν. confert Graevius Diog. L. 7, 172 εὐμόρφου μειρακίου εἰπόντος, εἰ δ' εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστροῖζει καὶ δ' εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μηροῖζει, ἔφη· σὺ μέντοι τοὺς διαμηρι-μοὺς ἔχε, μειράκιον. neque hoc neque illud intellego.

799

Athenaeus 8, 352e τοιαῦτα γὰρ συνέγραψεν (Ἀριστοτέλης) ὥς εἶναι κατὰ τὸν κωμωδιοποιὸν θαύματα μῶροις. Diogen. Laert. 6, 24

τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας μεγάλα θαύματα μῶροις ἔλεγε (Διογένης ὁ κυνικός). quae et iambico et anapaestico metro conveniunt.

800

Demetrius De eloc. 126 (p. 290, 9 Spengel.) μάλιστα καὶ οἱ κωμῳδοὶ χρῶνται (τῇ ὑπερβολῇ), ὅτι ἐκ τοῦ ἀδυνάτου ἐφέλκονται τὸ γελοῖον, ὥσπερ ἐπὶ Περσῶν τῆς ἀπληστίας ὑπερβαλλόμενός τις ἔφη, ὅτι πεδῖα ἐξέχεζον ὄλα, καὶ ὅτι βοῦς ἐν ταῖς γνάθοις ἔφερον. et ibid. 161 (p. 298, 10) ἐκ δὲ ὑπερβολῶν χάριτες μάλιστα αἱ ἐν ταῖς κωμῳδαῖς . . . ὡς Ἀριστοφάνης (Ach. 86. 7) . . . ἐπὶ δὲ τῶν Θρακῶν ἕτερος, ὅτι Μηδόκης ὁ βασιλεὺς βοῦν ἔφερον ὄλον ἐν γνάθῳ. inter quae quod primum posuit exemplum ipsum quoque ad Acharnenses videtur pertinere. *Medoces* autem, qui apud Xenophontem (Anab. 7, 2, 32. 3, 16. Hell. 4, 8, 26) et Diodorum (13, 105 Ol. 93, 4. 14, 94 Ol. 97, 1) *Medocus*, apud Isocratem (5, 6 ὁ παλαιός), Demosthenem (23, 8. 10. 170. 183. 189), Aristotelem (Polit. 5, 10 p. 1312a 14), Strabonem (7 fr. 48 extr.), Harpocrationem (*Ἀμάδοκος*), Aeschinis scholiastam (2, 81) *Amadocus* vocatur, non unus fuit, sed duo. Harpoc. δύο γεγόνασιν οὗτοι, πατήρ καὶ υἱός, ὃς καὶ Φιλίππῳ συμμαχήσων ἦλθεν εἰς τὸν πρὸς Κερσοβλέπτην πόλεμον. ἀμφοτέρων μέμνηται Θεόπομπος ἐν τῇ ἰα' τῶν Φιλιππικῶν. fuerunt autem Odrysarum reges. uter eorum dicatur et ad utram comoediam fragmentum pertineat dubium est.

801

Schol. Hom. Il. 4, 23 σκυζομένη· ὀργιζομένη. καὶ γὰρ οἱ ὀργιλώτατοι Σκύθαι καλοῦνται. comica scilicet originatione (a σκύζεσθαι). Demosthenem ἐν μὲν τοῖς λόγοις Σκύθην, ἐν δὲ ταῖς μάχαις ἄστικόν adpellavit Diogenes cynicus. Plut. Mor. 847 f.

802

Alciphron 3, 7, 5 ἐπ' ἐργασίαν τρέφομαι καὶ εἰς Πειραιᾷ βαδίζομαι τὰ ἐκ τῶν νεῶν φορτία ἐπὶ τὰς ἀποθήκας μισθοῦ μεταθήσω. haec conlata cum Plaut. Capt. 1, 1, 20 *extra portam trigeminam ad saccum ilicet* ex comoedia aliqua petita esse censebat Lobeckius Aglaoph. 1033.

803

Zenobius 4, 68 κωφότερος τοῦ Τορωναίου λιμένος· λιμὴν ἔστι περὶ Τορῶνην τῆς Θράκης. στενὰς δὲ ἔχει καὶ μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις, ὡς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἦχον. Photius κ. τοῦ Τορωνέος (Τορωναίων) λ. περὶ Τορῶνην τῆς Θράκης καλεῖται τις κωφὸς λιμὴν, i. e. ἔστι τις λιμὴν κωφὸς

λιμήν καλούμενος. Cobet. N. l. 381. cf. Thucyd. 5, 2 κατέπλευσεν ἐς τὸν Κωφὸν (sic Pluygers pro Κολοφωνίων) λιμένα τῶν Τρωανῶν ἀπέχοντα οὐ πολὺ τῆς πόλεως. cf. Diogenian. 5, 43. [Plut.] prov. 91. Suid. κωφότερος. proverbium a comicis inventum esse existimo. versui non uno modo inseri potest.

804

Zenobius 4, 69 (Zenob. Miller. 2, 26 p. 361) Κρωβύλου ξεῦγος· παροιμία ἐπὶ τοῖς ὑπερβαλλούσῃ πονηρίᾳ κεκρημένοις ταττομένη. μετενήνεται δὲ ἀπὸ πορνοβοσκοῦ τινος Κρωβύλου, ἐταίρας κησαμένου δύο. cf. Phot. et Hesych. — Suidas Κροβύζου ξεῦγος· ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακίᾳ καὶ πονηρίᾳ σπενδομένων. τοῦτο δὲ εἴρηται ἀπὸ Κροβύζου τινὸς πορνοβοσκοῦ, δύο ἔχοντος ἐταίρας ἐπ' ὀλέθρῳ πολλῶν. Κρ. οὖν ζ. ἐπὶ διασυρμῶ δύο ἁμονοούντων· οὗς πρότερον τοῦ ἀναπνεῖν φασιν ἢ τοῦ κακουργεῖν παύσασθαι. ex comoedia fluxisse arbitror.

805

Hesychius δημίαισι πύλαις· κοιναῖς, ἐπεὶ προεστήμεσαν ἐν ταῖς πύλαις αἱ πόρται. . . μήποτε οὖν ἀντὶ τοῦ Διομήσι πύλαις δημίαισιν εἶπεν διὰ τὴν ἐγγύτητα τῶν ὀνομάτων. comicum sine dubio significat hac agnominatone usum. cf. M. Schmidt. Διομήσι — Δημίαισιν M. Schmidt.] διομήσι — δημίαισιν cod. — Alciphron. 3, 3, 3 πρὸς τῇ Διομηίδι πύλῃ. Bursian. Geogr. gr. I 303 n. 1.

806

Suidas Κιλίκιος· τράγος· ὁ δασύς. τοιοῦτοι γὰρ ἐν Κιλικίᾳ γίνονται τράγοι. Photius 164, 8 Κιλίκιοι τράγοι· ἀντὶ τοῦ δασεῖς. cod. κικιόπραγοι. correxit Schleussnerus. cf. Diogenian. 5, 54 (Vind. 3, 2). Gregor. Cyr. 2, 80 (Mosq. 3, 86). Apostol. 9, 78. Zonar. 1208. corrupte Hesych. Κιλίκιοι λόγοι. Varron. R. r. 2, 11, 12. Schneider. Colum. 7, 6, 1. Cratin. 338. — comicus aliquis sine dubio hominem et habitu et moribus agrestem eo cognomine inriserat. Macar. 5, 15 Κιλίκιοι τράγοι· ἐπὶ τῶν δασυτάτων καὶ θρασυτάτων καὶ ἀγροίκων.

807

Photius 159, 9 Κέσκος· ἦν πόλις ἐν Κιλικίᾳ καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς Νοῦς ὄνομα· δι' ὅπερ οἱ κωμικοὶ παίζοντες τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας Κέσκον φασὶν οὐκ ἔχειν. κωσκότην· πόλις et post κέσχον cod. — cf. Suid. Κέσκος οὐκ ἦν et de Hesychio M. Schmidt et Stiehle Philol. X 227. Eustath. 1392, 18. Plinius N. h. 31, 15 in Cilicia apud oppidum Cescum rivus fuit Nus, ex quo bibentium subtiliores sensus fieri M. Varro tradit. Proverbia Coisl. 143 εἰς

Κέσκον· λείπει τὸ ἄπιθι. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ φρονούντων. Κέσκος γὰρ πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὡς δὲ ἔνιοι Κιλικίας, παρ' ἣν ῥεῖ ποταμὸς ὄνομα Νοῦς. i. e. homines stulti Cescum abire iubentur, quia ibi sanari possint: prorsus eodem modo quo insani Anticyram iubentur navigare. contra Zenobius 4, 51 Κέσκον οἰκεῖς· πόλις Παμφυλλίας ἀνοήτων. ὄθεν καὶ παροιμία γέγονε Κέσκον οὐκ ἔχουσα ἐπὶ τῶν νοῦν μὴ ἔχόντων, quae cum inter se pugnent, Mein. Κέσκον οἰκοῦσα. Diogenianus 5, 52 et Apostol. 9, 70 Κέσκων (Κεσκέων Mein.) πόλις· ἐπὶ τῶν ἀνοήτων. οἱ γὰρ ἐν ταύτῃ κατοικοῦντες τῇ πόλει τοιοῦτοι. 'itaque triplex proverbii forma erat, Κέσκον οἰκεῖς, Κεσκέων πόλις, εἰς Κέσκον (ἄπιθι).' Mein.

808

Bekker. Anecd. 465, 8 αὐτοβοῶς ὁμοῖος ὢν τῷδε· Ἀττικῶς πάννυ συμπεπλεκται· σημαίνει δὲ οἷον αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς κεκραγῶς ὁμοῖος εἶναι τῷδε. eadem fere Suidas et Apostol. 4, 48. Zonar. 347. 'emenda αὐτὸς βοῶς, quod iocose comicus nescio quis effinxit ex proverbio αὐτὸ βοῶ.' Cobet V. 1.² 259. 60. τῷδε non videtur esse poetae, pro ὢν autem requiritur εἶναι, si vera est glossae explicatio.

809

Schol. Arist. Eccl. 356 (Θρασύβουλος) ἀντιλέγειν μέλλων τοῖς Λακεδαιμονίων πρέσβεσι περὶ σπονδῶν ἐληλυθόσιν, εἶτα δωροδοκήσας ἀχράδας προσεποιήσατο βεβρωκέναι καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν. haec ex comoedia aliqua excerpta esse adparet. scilicet (schol. Eccl. 355) ἐπέχει τὴν γαστέρα ἢ ἀχράς, et os quoque ea adstringi nihil aliud est quam fictio iocularis.

810

Philo Iud. II 478 πάσχουσι γὰρ οὐκ ἐλάττονα ὢν διατιθέασιν, ἅπερ οὐκ ἴσασι παραταλοντες οἱ τὸν οἶνον οὐχ, ὡς ὁ κωμικός φησιν, ἐπὶ κακῷ τῶν πλησίον αὐτῶν (Mang. αὐτὸ) μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ ἰδίῳ πίνειν ὑπομένοντες.

811

Strabo 10, 448 (οἱ Ἐρετριεῖς) τῷ γράμματι τῷ ρ πολλῶν χρησάμενοι, οὐκ ἐπὶ τέλει μόνον τῶν ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ, κωμωφῶδηνται.

812

Plutarchus Mor. 602 b (ἐν Σερίφῳ) φησὶν ὁ κωμικός τὰ σῦκα ταῖς σφενδόναϊς τρυγᾶσθαι, καὶ πάντα ἔχειν ὅσων δεῖ τὴν νῆσον. ad

Seriphios Cratini referebat Meinekius. cf. quae ad calcem eius comoediae I 79 adnotavimus. — non uno modo haec in trimetros redigi possunt.

813

Aristides II 180 Dindf. ridiculum dicit esse, si quis Periclem calumnietur Athenienses garrulos fecisse, qui contrarium sectatus sit: ὥσπερ ἂν εἰ τὸν Ἡρακλέα φαίης τοὺς ἀνθρώπους ἐθίζειν ἀνθάδεις εἶναι . . ., ὅτι τοῖς τόξοις καὶ τῷ δοπάλῳ περιήει χρώμενος. ad quae schol. p. 481, 5 Dind. οἴμαι διὰ τοῦτο προφανεῖς Ὀδυσσεὺς (quem ante Herculem commemoraverat Aristides) Ἡρακλεῖς ἄφοβός εἰσιν ὥσπερ ἐν δράματι. sic cod. Oxon. quae verba corruptissima sane quomodo emendanda sint nescio: sed ad scaenam comicam nescio quam videntur spectare.

814

Tertullianus De anim. 279 b *vulgata iam res est gentilium proprietatum. comici Phrygas timidos dicunt.* indic. Mein. V 124.

815

Themistius 7, 91 a οὐδ' ἂν *εἰς Δία ἕως ἢ κωμῳδία τοῦ τηνικαῦτα ἀποδραθεῖν ὑπεξείλετο. — εἰς del. Petav. κωμῳδία] δραψωδία H. Steph. perperam. verba graviter corrupta sunt. fortasse fragmentum respicitur adesp. 43, sed etiam aliud aliquid significari potest.

816

Procopius Epist. 82 σὺ δὲ τὸ τάχος οἴμαι θαυμάζων ταχὺ τὸ τῆς κωμῳδίας ἐρεῖς. non intellego: neque enim quicquam sequitur quod comoediae esse possit.

817

Procopius Epist. 121 ὑποδήματα καλὰ τε λίαν καὶ περὶ πόδα μᾶλλον, ὡς τῆ κωμῳδία δοκεῖ . . . πέπομφας. ad Plat. com. 129. 197 vel Athenion. 1, 39 haec pertinere non possunt: nisi forte, quod verisimile non est, sola verba περὶ πόδα significat. Poll. 7, 84 περὶ πόδα ὑποδήματα τὰ ἀρμόζοντα.

818

Eustathius 882, 24 Μόλωνες οἱ παρὰ τῷ κωμικῷ, ὃ τε ἦρωες καὶ ὁ σκαπτόμενος. cf. Arist. Ran. 55. heros fortasse idem est ac λωποδύτης. Schol. Ran. 55 Αἰδύμος φησιν ὅτι δύο Μόλωνες εἰσίν, ὁ ὑποκριτής καὶ ὁ λωποδύτης. hos autem etiam heroes adpellari docet Arist. Av. 1490. *Molon histrio* est Demosth. 19, 246.

819

Choricus 121 Boisson. *εἰ κωμωδίαν ἐπηγγειλόμην (sic), εἰσῆγον ἂν ἐν εἴδει γυναικὸς ἑκατέραν (ἡμέραν καὶ νύκτα), ὥσπερ τὴν νύκτα τῶν κωμικῶν τις, καὶ βασκαίνουσαν τῇ νυκτὶ τὴν ἡμέραν ἐποιοῦν.* indic. Nauckius.

820

Hesychius βουῖς ἐν πόλει· χαλκοῦς, ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀναστρεφείς. Diogenian. 3, 67. Gregor. Cypr. Leid. 1, 70 (et Apostol. 5, 15) βουῖς ἐν πόλει· ἐπὶ τῶν θανατοζομένων. *comoediae adsignavit Bergk.* Ztschr. f. Altwiss. 1845, 980. cf. Plat. com. 210. Henioch. 2.

821

Hesychius ἐξωμῖς· χιτῶν ὁμοῦ καὶ ἱματίων. τὴν γὰρ ἑκατέρου χρεῖαν παρεῖχεν. καὶ χιτῶνος μὲν διὰ τὸ ζῶννυσθαι, ἱματίου δὲ ὅτι τὸ ἕτερον μέρος (ἀν)εβάλλετο. παρ' ὃ καὶ οἱ κωμικοὶ ὅτε μὲν ἔνδυσθαι, ὅτε δὲ περιβαλοῦ. cf. Etym. m. 349, 51. Eustath. 1166, 55.

822

Hesychius Δαισιανός· δρομεύς ἐστὶν ἐπὶ βραδυτῆτι καὶ πενία κωμωδοῦμενος. *cum Δαισιανός nomen graecum esse non possit, Δαισίας Mein.* conl. Archipp. 21. fortasse Δαισιάδης.

823. 824

Λαμίαν τὸν πρόιον· ἢ Λάμιος ὁ πέλεκυς

ἦν τις Ἀθήνησιν, ὃς ἐκωμωδεῖτο (ἐπὶ τοῦ ξυλοφορεῖν vel ξυλοκοπεῖν add. Mein.). λέγεται δὲ καὶ Γνησιθεός τις ἐξ ἐπιθέτου Λάμιος. Hesychius. Musurus Λάμιον pro Λαμίαν. Schol. Arist. Eccles. 77 Λάμιος τις πένης καὶ ἀπὸ ξυλοφορίας ζῶν. κωμωδεῖται καὶ ὡς δεσμοφύλαξ. ἀρσενικῶς δὲ Λαμίαν. scilicet quod lignarius erat, etiam πρόιον et πέλεκυς adpellabatur: sed etiam Gnesitheus quidam vel Mnesitheus Lamius cognominabatur. Photius 206, 21 Λάμιος ἐκαλεῖτο τις Ἀθήνησιν. οὕτω καὶ Μνησιθεός. i. e. et nomen proprium fuit et cognomen Mnesitheï, fortasse propter foeditatem faciei a Λάμια detortum. *Mnesitheum medicum dici neque adfirmaverim neque negaverim: itaque etiam antiquae an novae comoediae haec tribuenda sint dubium.*

825

Schol. Arist. Thesm. 98 τοιοῦτον (οἶον Ἀριστοφάνης) τὸν Ἀγάθωνα καὶ οἱ ἄλλοι κωμωδοῦσιν.

826

Schol. Eurip. Orest. 742 οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐκείνη κείνον ἐνθάδ' ἤγαγεν] κωμωδεῖται ὁ στίχος διὰ τὴν ταυτότητα. *πραξιότητα* cod. Ven. Cob. *παιρισότητα* vel *περισσότητα* Nauck.

827

ἀγαθῶν ἀγαθίδες

Pollux 7, 31 (πηνίον, ἀγαθίς, ὅθεν καὶ) *παροιμία ἀγαθῶν ἀγαθίδες, ἣ πλείστη κέχρηται οἱ κωμικοί.* Bekker. Anecd. 9, 31 *γραῦς ἀγαθίδας ἀποδομένη κρόκης ἐπρίατο οἶνον, κᾶπειθ' ὑποπίνουσα ἔλεγεν κτλ., οἶον ἀγαθῶν πλήθος καὶ σωρός· ἣ γὰρ ἀγαθίς σωρός ἐστὶ στήμονος ἢ κρόκης· ἅμα παραδηλοῦσα ὅτι ἀγαθά μοι ἐκ τῶν ἀγαθίδων ἐστὶ. χρῶνται δ' ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν.* cod. ἔλεγεν ἀγαθῶν πλήθος. suppl. Bekker. fortasse haec ex scaena aliqua comoediae deprompta sunt. Eustath. 1166, 32 (cf. etiam 1701, 6) *ὅτι ἀγαθίς δέσμη, ῥάμμα, στήμονες, λέγουσιν οἱ παλαιοί.* Hesych. *ἀγαθίς· δέσμη (καὶ εἶδος τι add. Etym. m. 5, 33) ῥάμματος ἢ στήμονος.* cf. Append. prov. 4, 1 cum eis quae adnotavit editor. 'Gloss. gr. lat. ἀγαθίδες globuli'. Lobeck. Agl. 1076. Herodian. I 526, 28 et II 18, 29 τὸ ἀγαθίς ἀεὶ συστελλομένως (i).

828. 829. 830

ἀγαθῶν μυρμηκία

Zenobius 1, 11 ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας. Diogenian. 1, 10. Eustath. 77, 9. etiam ἀγαθῶν θάλαττα Diogenian. 1, 10 (Vind. 1, 8) et πόντος ἀγαθῶν Apostol. 14, 58 proverbialia sunt e comicorum sermone excerpta.

831

ἀγροῦ πλέως

ἀγροικίας πλήρης. Hesychius. πλέως Scalig. Castig. Cat. 33a] πλέων. Catull. 36, 19 *pleni ruris et inficetiarum.* indic. Nauck.

832

ἀδηφάγους τριήρεις

Bekker. Anecd. 203, 19 τὰς μεγάλας . . ἢ τὰς ἐχούσας ἐντελῆ τὰ πληρώματα. παρ' ὃ καὶ ἀδηφάγα ἄρματα λέγουσι τὰ μεγάλα καὶ τέλεια. i. e. quae magnum onus vel multas merces capiunt.

833

αἰγιαλῷ λαλεῖς, ἀνέμῳ διαλέγει

Zenobius 1, 38 ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων. Eurip. Androm. 93 cont. Leutsch.

834

ἄλλη συνωρίς

ἄλλη κατάστασις. Hesychius. *πολιὰ ξυνωρίς, ξυνωρίς τέκνων, ξυνωρίδες λόγων* sunt apud Euripidem (Bacch. 324. Phoen. 1085. 448), *τέκνων ξυνωρίς* Soph. OC. 895. Eur. Med. 1145. comicus, si Hesychii explicationem respicias, fortasse dixerat ἄλλη *κακῶν σ.* vel aliquid eius modi.

835. 836

ἁμαξιαῖα χρήματα

μεγάλα, ἃ φέροι ἂν ἁμαξα, οὐκ ἄνθρωπος ἢ ὑποζύγιον. Bekker. Anecd. 24, 32. hinc explicandum, quod et ipsum comicum sapit apud Diogenianum 3, 41 *ἁμαξιαῖα χρήματα· μεγάλα κομπάσματα.* Mein. cf. Diphil. 38, 6. Gregor. Cyr. 1, 78 (Mosq. 1, 75). Apostol. 2, 76. Arist. Ran. 854. Plat. com. 67.

837

ἀμήνυτοι λόγοι

Bekker. Anecd. 20, 30· *οἱ ἀμήνυτοι καὶ ἄπανστοι καὶ μηδὲν πέρας ἔχοντες. μηρύεσθαι γὰρ ἐστὶ τὸ ἔρια κατάγειν ἢ ἐξ ἀτράκτου ἢ τινος ἄλλου.*

838

ἀνασπᾶν γνωμίδιον

Bekker. Anecd. 6, 5 *κωμωδικῶς εἴρηται, οἷον ἐκ βυθοῦ διανοίας ἄγειν.* ibid. 27, 13 *ἀνασπᾶν βούλευμα καὶ ἀνασπ. γνωμ.* cf. Arist. Ran. 903 cum interpr. Menand. 429. Thugenis. 5.

839

ἀνδρογυνον ἄθρυμα

Bekker. Anecd. 11, 29 *εἰ θέλοις γύνιν (γύννιν) τινὰ σκῶψαι, χρήσαιο ἄν.*

840

ἀνέμους γεωργεῖν

Diogenian. Vind. 1, 51 *ἐπὶ τῶν (μάτην) πονούτων καὶ μηδενὸς μεταλαμβανόντων.* Diogenian. 1, 88 *πρὸς τοὺς πονούοντας καὶ μηδενὸς μεταλαγχάνοντας.* Gregor. Cyr. Mosq. 1, 49.

841

ἄνθρωπος φιλοπραγματίας

Bekker. Anecd. 3, 13 *δηλοῖ τὸν φιλοῦντα καὶ σπουδάζοντα πάντα τρόπον πράγματα μεταχειρίζεσθαι.* si ἄνθρωπος non additum

est a Phrynicho, ut ἄνθρωπος et γυνή saepissime in glossis exempli causa cum adiectivis coniunguntur, conicias poetam aliquem dixisse φιλοπορ. ἄνθρ.

842

ἀνωφρασμένος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 25, 5 σημαίνει τὸν ἀποσεμνόνοντα ἑαυτὸν· τοιοῦτοι γὰρ εἰσιν οἱ τοῦτον τὸν τρόπον διακείμενοι, ὡς τὰς ὄφρῦς ἀνατείνειν.

843

ἄπλυτον πρόγωνα

Bekker. Anecd. 4, 14 εἰ θέλοις ἀνεπαγθῶς σκῶσαι τινα πρόγωνίαν. at neque πρόγωνίας est qui inlotam (ἄλουτον) barbam gestat neque inlotae barbae cavillatio ἀνεπαγθῆς dici potest. itaque fort. scrib. ἄπλατον πρόγωνα (πῶγων' ἄπλ.). cf. 620.

844. 845

ἀποκναισθῆναι τῷ γέλωτι, ἀπολέσθαι γελῶντα

Bekker. Anecd. 28, 32 ἀπολέσθαι γελῶντα· Ὅμηρος γέλω ἐκθανον. οἱ κωμικοὶ ἀποκναισθῆναι τῷ γ. alterum quoque ex comico excerptum arbitror.

846

ἀπόλεμος χρόνος

Bekker. Anecd. 12, 7 τὸ εἰρημικὸν καὶ εὖνομον τῆς διαίτης σημαίνει. fort. matrimonii quietum tempus comicus aliquis significavit.

847

ἀπομύξαι λόχρον

Bekker. Anecd. 21, 1 nulla adiecta interpretatione.

848

ἀπωλεσίοικον μειράκιον

Bekker. Anecd. 25, 15 τὸ ἀπόλαστον καὶ ἀπολλύον δι' ἀσωτίαν τὸν ἴδιον οἶκον. ἀπολ. cod. cf. ἀπάματος, πανώλεθρος, ξινώλεθρος. ibid. 318, 9 ὀλεσίοικοι· οἱ ἄσωτοι ὑπὸ Ἀττικῶν. ad Aristophanis *Daetalenses* coniectura prorsus incerta referebat Fritzschius *Daetal.* 78. cf. 1200.

849

Ἄργεῖα φορὰ

Hesychius ὡς φιλοδίκους καὶ συκοφάντας Ἄργεῖους κωμωδοῦσιν.

'Αργεία, σφουρά cod. emend. Leutsch. Diogenian. 2, 79. cf. quae adnotantur ad Diphil. 120.

850. 851

ἄριστος κλέπτειν

Bekker. Anecd. 10, 31... σαρκασμοῦ τρόπῳ ἐπὶ γήνηται εἰς ὑπερβολὴν τοῦ κακοῦ. et 29, 9 ἄριστος κλέπτειν καὶ ἄριστος λωποδυτεῖν (sine interpr.). κλέπτειν et λωποδυτήν cod. — comicus opinor dixerat κλέπτειν ἄριστος.

852

ἄρτοι πίονες

Hesychius οὕτως πλακοῦντες, sc. ἐλέγοντο. 'ἄρτοι π. vocabantur placenta.' Salmas. ex comoedia glossam derivatam censet Mein. Philol. XIII 535.

853

ἄσκον τίλλειν

Photius ὄνου πόκαι· ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ τῶν μὴ ὄντων λέγεται ἢ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀτικῶν. ὥσπερ αἱ τοιαῦται· πλίνθον πλύνειν, ἄσκον τίλλειν, χύτραν ποικίλλειν, εἰς κοπρῶνα θυμιάν.

854

αὐτόποκον ἱμάτιον

Pollux 7, 61 ἦν συρίαν οἱ πολλοί, ταύτην αὐτόποκον ἱμάτιον οἱ κωμικοί. cf. Cratin. 207.

855

γέρων στύππιος

Bekker. Anecd. 33, 12 ἦτοι λευκὸς καὶ πολιός, ἐπειδὴ τὰ στύππινα λευκά εἰσιν. ἢ τὸν ἀσθενῆ δηλοῖ, ἐπειδὴ ἀσθενέστερά ἐστὶ τὰ στύππινα τῶν λινῶν. cf. Diogenian. 8, 14. Apostol. 15, 64 στύππιον γερόντιον· ἀσθενές. Append. prov. 4, 69 σήπινον γερόντιον.

856

γλαφυρὰ κωμῶδιά

Bekker. Anecd. 32, 22 ἢ εὐτράπελος καὶ εὐρυθυμὸς καὶ χάριτος μετέχουσα μεθ' ἡδονῆς.

857

γραῶν ὕθλος

Zenobius 3, 5 ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων. cf. Plat. Reip. 1, 350e. Gorg. 527a.

858

δεφριδόγομοι πύλαι

Hesychius δέρρεις ἔχουσαι παραπετάσματα. cf. Myrtil. 1. fortasse est parodia.

859

δικολύμης ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 35, 28 ὁ ἐν ταῖς δίκαις λυμαινόμενος, ὁ συνοφάντης. Aristophanis ἰχθυολύμας (Pac. 814) confert Meinekius.

860

ἐξεστηκῶς ὑπὸ γήρωσ

Pollux 2, 16 τὰ κωμικὰ σκώμματα (γερόντων) Κρόνος, κρονικός, κρονόληρος, πρεσβύτερος Κρόνου (Κόδρον Bekk.), νωδογέρον, τυμβογέρον, μακκοῶν, παρνοῶν, παραγεγηρακῶς, παραφρονῶν, ἐξεστηκῶς ὑπὸ γήρωσ, παρακευνηκῶς ὑφ' ἡλικίας, παραλλάττων, ὑπὲρ τὰς ἐλάφους βεβιωκῶς, ὑπὲρ τὰς κορώνας, ταῖς Νύμφαις ἰσηλιξ.

861

ἐπικυλίκειος Ζεὺς

Hesychius. sic Mein.] ἐπικυκλίδιος cod. — est aut patronus τοῦ κυλικείου, ut ἐρκειῖος est domus et familiae, aut patronus τῶν ἐπικυλικείων λόγων. Athen. 1, 2a.

862

ἐρεβίνθινος Διόνυσος

Zenobius 3, 83 παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. ac sic fere Suidas. Macar. 4, 15 ἐρ. ζωμός· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων. Hesych. ἐρεβ. Διόνυσος· οὐδενὸς ἄξιος. παρὰ τινα παροιμίαν ἐρεβ. ζωμός. Phot. ἐρεβ. Διόν. ἀντὶ τοῦ ζωμός. παροιμία. τάττεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀφορμῶν τῶν εἴτε χρηστῶν εἴτε μοχθηρῶν ἐκβάσεων παρεχομένων. quae se non satis intellegere confitetur Naberus.

863

ἡτριάτια τεμάχη

οἱ κωμφοδοὶ λέγουσιν. Pollux 2, 170. cf. Aristoph. fr. 318, 6.

864

θάλαττα κοίλη

Eustathius 1472, 5 ὅτι τὰ τοιαῦτα θέατρα θάλασσα κοίλη

ἐλέγοντο Πανσανίας δηλοῖ. Hesychius θάλασσα κολλη· ἡ χειμέριος, καὶ τὸ θέατρον. Photius θάλασσα κολλη· τὸ θέατρον. 'comparat comicus spectatorum turbas et strepitum cum mari tempestuoso et procellis agitato'. Mein. Pollux 1, 108 κολλη θάλαττα... τραχυνομένη. Polyb. 1, 60, 6 κολλησ καὶ τραχίαισ οὔσης τῆσ θαλάσσης.

865

θολερός προβαίνει(ς)

Hesychius μὴ καθεστραμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων, ἀλλ' ἀστάτως καὶ τεταραγμένως προΐών. eadem Etymol. m. 453, 25, Zenobius 4, 31, Photius. θολερός Phot.] θολερῶς. cf. Cobet. Collect. crit. 35. προβαίνει Hesych.] προβαίνεις Etym., Zenob. προσβαίνεις Phot. ἀστάτως] ἀναστάτως Etym.

866

Καλυδώνιον (αἶγα)

ἔνδοξον ὄν. αἶγα δὲ διὰ τὸ ὀδωδέναι φαῦλον δασύν ὄντα. Hesychius. Aetolum aliquem barbaturum et grave olentem ab aliquo comico sic adpellatum esse statuit Meinekius Philol. XIII 536.

867

κάπηλον φρόνημα

Bekker. Anecd. 49, 9 παλιμβολον καὶ οὐχ ὕγιές. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν καπήλων τῶν μὴ πιπρασκόντων εἰλικρινῆ καὶ ἀκέραια τὰ ᾧνια. Aeschyl. fr. 314 N. κάπηλα προσφέρων τεχνήματα.

868

εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν

Photius ὄνου πόκαι. cf. 853.

869

κυβηλικὸν τρόπον

Hesychius. excidit interpretatio, quae servata esse videtur in glossa corrupta κυβαλικός (scr. κυβηλικός) τρόπος τῶ πελέκει κακουργῆσαι. 'videtur id de grassatore dictum fuisse, qui securi homines percuteret'. Mein.

870

λημᾶν χύτραις

Hesychius λημᾶν χύτραις ἢ κολοκύνταις· παροιμία χ. λημῶ καὶ κολ. ἐπὶ τῶν ἀμβλυωτιόντων πάνυ. Photius λημᾶν χύτραις, καὶ λ. κ.

ἐπὶ τῶν *λίαν παρορώντων καὶ ἀμβλυωτόντων*. cf. Diogenian. 5, 63 (λημῆς καί). Suid. *χύτραις λημῶν*. alterum est Arist. Nub. 327, prius Lucian. Adv. ind. 23. vix dubium est quin etiam hoc e comico fluxerit. ac videtur antiquae magis esse: sed potuit etiam novae poeta Aristophanem imitari.

871

λυπηρότεροι σταλαγμοῦ

Photius et Suidas διὰ τὴν ἐν τῷ *συνεχῶς καταστάζεσθαι* (perperam καταδικάζεσθαι Phot. cod.) *δυσχέρειαν λέγεται*.

872

Μεγαρέων δάκρυα

Bekker. Anecd. 281, 26 ἦτοι ὅτι σκόροδα παρ' αὐτοῖς γίνεται *δοιμέα*, ἢ ὅτι βασιλεὺς ἀπὸ τῶν Βακριαδῶν ἠγάγετο Κλυτίου τοῦ Μεγαρέως θυγατέρα, ἧς ἀποθανούσης. . . ἀπεστάλησαν θρηνησούτες τὴν βασιλίδα. Hesychius, *δοκεῖ πλείστα φύεσθαι ἐν τῇ Μεγαρίδι σκόροδα*. . . *παροιμία ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρυόντων*. cf. Suidas et Zenob. 5, 8. non pertinet ad Arist. Pac. 248. 9.

873

νοτιῶν τέκνων

Herodian. Boisson. Anecd. III 267 τὸ μὲν *φωλεός ἐπὶ τῶν ἐρπετῶν ζῴων τάσσεται, κοίτη ἐπὶ ἀνθρώπων*. . . ὁ γοῦν *λέγων νοσιῶν τέκνων ἀκυρολογεῖ*. *τέκνα γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων, νεοσσοὶ ἐπὶ ὀρνίθων*. Lexic. Vindob. 317, 18 Nauck. Ammon. 145 *νοσσ. τῶν τ.* cf. Etym. Gud. 560, 31. tragico tribuit Nauck.

874

ταῖς Νύμφαις ἰσηλιξ

Pollux 2, 16. cf. 860. Bekker. Anecd. 43, 20 *ἰσηλιξ· καινότερον τοῦ ἡλικιώτης*. itaque hoc quidem fragmentum ad novam comoediam videtur pertinere: sed a reliquis seiungere nolui.

875

νυσταλέον γερόντιον

Cramer. Anecd. Ox. I 299, 31 *ἐπειδὴ ἐπινεύουσιν οἱ κοιμώμενοι, ἀπὸ τούτου εἴρηται καὶ τὸ νυστάζειν· παρὰ τὸ νυστάζειν δὲ τὸ νύσταλον γερόντιον*. Etymol. m. 609, 38 *καὶ δημοτικὸν ὄνομα νυσταλογερόντιον*. scripsi *νυσταλέον γ.* ad analogiam nominum *ἀργαλέος, θαρσαλέος, λευγαλέος, σμερδαλέος, τινθαλέος* al. nam *ἀμαλός,*

ἀπαλός, ἀτάσθαλος ad aliud genus pertinent. Arist. Eq. 42 δύσκολον γερόντιον. ac fortasse etiam νυσταλέον γερόντιον idem Δῆμος dicebatur.

876

ὄξειν ἐτῶν

Bekker. Anecd. 53, 11 πάνυ ἀστείως ἐπὶ πρεσβύτου ἢ πρεσβυτίδος.

877

ὄμφακας βλέπειν

Bekker. Anecd. 53, 9 οἶον ἀύστηρόν καὶ δομύ. Photius 335, 14 ὄμφακα πᾶν τὸ ἀύστηρόν λέγουσιν. Append. prov. 4, 21 (et Macar. 6, 30) ὄμφακας βλέπει· ἐπὶ τῶν δομύ βλέπόντων καὶ ὀργιζομένων. cf. Arist. Ach. 352 (Bekker. Anecd. 54, 22). Plat. com. 32. Meinek. II 626.

878

ὀνόγαστρις ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 54, 28 ἐπὶ τῶν ἄρροθμον καὶ μεγάλην γαστέρα ἐχόντων. cf. Arist. Av. 1604. Thesm. 816 et quae ad Ran. 200 adnotavimus.

879

ὀνυχιμαῖα τέμνειν

ἀντὶ τοῦ μικρά. Bekker. Anecd. 53, 14.

880

ὄξερίας τυρός

εἴρηται μὲν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, Σικελικὸν δὲ τὸ ἔδεσμα. Pollux 6, 48.

881

οὐδ' ἐν δέρματι

Photius ἀντὶ τοῦ γυμνός, ὑπερβολικῶς. οὐδὲν cod. minus bene Hesychius.

882

οὐκ ἐπιγλωττήσομαι.

Pollux 2, 109 οἱ κωμικοὶ καταγλωττίζειν ἐν φιλήματι καὶ καταγλωττισμός, καὶ ἐπιγλωττωμένων οἶον λοιδορουμένων, καὶ παλίγγλωσσον τὸν δύσφημον, καὶ οὐκ ἐπιγλωττήσομαι ἤγουν οὐ λοιδορήσομαι. καταγλωττίζειν ter Aristophanes. καταγλωττισμάτων Nub. 51. οὐκ ἐπιγλ. etiam Hesych.

883

παλίμβολον κήρυκα

Hesychius τινές τὰ ἐναντία βουλευόμενον. οὐκ εὔ. γνώμονα γὰρ δηλοῖ. sic M. Schmidt. 'intellege gnomona, *horologium solarium*, quem comicus poeta aliquis propter inconstantiam *mutabilem praeconem* adpellaverat'.

884

παλίμβολος τρίπρατος

Eustathius 725, 32 φέρει δὲ καὶ (auctor lexicī rhetorici) ἀπὸ χρήσεως τοῦ κωμικοῦ τὸ π. τρ. καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος. cf. Eust. 1542, 50 et Menand. 445.

885

παρακεκινηκῶς ὑφ' ἡλικίας

Pollux, 2, 16. cf. 860.

886

παρήσειν μοι δοκῶ.

Hesychius, nulla explicatione adiecta. comico adsignavit Meinekus Philol. XIII 536.

887

πασχητιῶντα ἐδέσματα

Clemens Alex. Paed. 2, 1, 14 πόρρω ἐστὶ τῶν πασχητιῶντων ἐδεσμάτων ἢ τράπεζα τῆς ἀληθείας. id. Strom. 2, 20, 126 τὰ πασχητιῶντα τῶν βρωμάτων. cf. ὑποβινητιῶντα βρώματα Menand. 462, 11.

888

περικεκρουμένος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 60, 25 ὁ οὐκ ὀλόκληρος (ὁ κληρος cod.). ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν ὑπὸ χρόνου περικεκρουμένων.

889

περίτριμμα πραγμάτων

Bekker. Anecd. 59, 32 οἷον τετρίμμενον ἱκανῶς πράγμασιν. videtur imitatus esse Arist. Nub. 447.

890

πηλὸς οὗτος

Photius ἀντὶ τοῦ ἀναίσθητος εἰς ὑπερβολήν.

891

πλίνθον πλύνειν

Photius ὄνου πόκαι. cf. 853. *laterem lavarem* Terent. Phorm. 1, 4, 9. est igitur fortasse Apollodori Carystii ex *Epidicazomeno*.

892

πολύζωον κακόν

Bekker. Anecd. 58; 9 ἐπὶ πάνν γηραιοῦ εἴποις ἄν.

893

ποντοκύκη γυνή

Bekker. Anecd. 61, 1 ἢ οὕτω πανοῦργος, ὡς καὶ τὴν θάλατταν κυκᾶν. ὡς πηξιθάλαττα ἢ τὴν θάλασσαν πῆξαι δυναμένη, ἥμιστα πηγνυμένην. *ποντοκ. Bekk.*] *πρωτοκ. cod.* — Arcad. 102, 19 *παντοκύκη ἢ ταραχώδης γυνή. ac παντοκύκη* Lobeck. Soph. Ai. p. 144.

894

πραγματίας ὁ λόγος

Bekker. Anecd. 58, 7 ὁ πράγματα καὶ ἀηδίας παρέχων.

895

πρεσβύτερος Κρόνου (Κόδρον)

Pollux 2, 16. cf. 860 et 1043. *πρότεροι Κρόνου* Arist. Av. 469. Hesych. *πρεσβύτερος Κόδρον· παροιμία ἐπὶ τῶν πάνν παλαιῶν. utrumque apte dici poterat. cf. etiam Etym. m. 524, 38. Cramer. Anecd. Ox. II 230, 20.*

896

πυθμὴν δικῶν

^{δι} Bekker. Anecd. 59, 26 οἶον ῥίζα δικῶν, φιλόδικος. φιλό-
νειακος cod.

897

ἐπὶ πυγὴν καθίσαι

ταπεινώσαι. Bachmann. Anecd. I 231, 22.

898

ἐπὶ πυγὴν τρέχειν

εἰς τοῦπίσω τρέχειν. Bachmann. Anecd. I 231, 23.

899

ῥινόλεθρος ὄσμη

Bekker. Anecd. 61, 25 ἐπὶ δυσώδους ἐρεῖς.

900

σαπέρδαι σαπροί

Varro Sat. Menipp. 56, 2 p. 161 Oehler. *omnes videmur nobis esse belli, festivi, saperdae cum simus σαπροί*. duas voces graecas ac fortasse totam sententiam ex comoedia videtur derivasse.

901

σαπρότερος τρυγός

Macarius 7, 58. cf. Arist. Plut. 1086.

902

Σκυρίαν δίκην

ὀνομάζουσιν οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι τὴν τραγίαν, ἣν οἱ φυγοδικοῦντες ἐσκήπτοντο εἰς Σκύρον ἢ εἰς Ἀῆμον ἀποδημεῖν. Pollux 8, 81. cf. quae ad Menandri *Imbrios* adnotavimus.

903

σπάθημα φρενῶν

τὸν ἄγαν φρόνιμον. Photius. Hesych. *σπάθημα*· πύκνωμα. ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη. 'φρενῶν σπάθημα e poeta scaenico' M. Schmidt, comico opinor.

904

στραγγαλιώδης ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 63, 22 ὁ οὐχ ἀπλοῦς, ἀλλ' ἐπιτεταραγμένος.

905

συκίνη μάχαιρα

συκοφαντία. Photius. *συκοφάντρια* Hesychius. *συκοφάντις* Suid. contra Macar. 7, 82 ἐπὶ τῶν ἀσθενεστάτων καὶ ἐντελῶν. cf. Apostol. 15, 81.

906

συλλογμαῖος φορυτός

Bekker. Anecd. 63, 12 ἐπὶ τινος οὐδενὸς ἀξίου ἀνθρώπου.

907

σωρὸν κρεῶν

Bekker. Anecd. 63, 14 εἰς ἀνόητόν τινα καὶ μηδὲν ἄλλο ἢ σάρκας ἔχοντα. κρεῶ cod. — indic. Nauck.

908

τραχηλόσιμος ἄνθρωπος

βράχυν τὸν τράχηλον ἔχων. Bekker. Anecd. 65, 6.

909

τυντλώδης λόγος

Bekker. Anecd. 65, 15 τυντλ. καὶ ληρώδης λόγος· οἷον ὁ πεπατημένος καὶ κοινός. τυντλος γὰρ ὁ πεπατημένος πηλός. Photius et Hesych. τυντλάζειν· αὐτὸ καὶ αὐτὸ λέγειν (fortasse corrupt.). cf. Menand. 1078. Sosip. 1, 35.

910. 911

ὕγιεστερος ὄμφακος, κολοκύντης

Photius ὕγ. ὄμφ. παροιμία ὥσπερ καὶ ὕγιεστερος Κρότωνος· πολλοὶ γὰρ Κροτωνιάται ἀσκηταί· καὶ ὕγιεστερος κολοκύντης. ὕγιεστ. κροτ. est Menand. 318. ὕγ. κολ. Demetr. De eloc. 162.

912. 913

ὑπὲρ τὰς ἐλάφους βεβιωκώς,

ὑπὲρ τὰς κορώνας

Pollux 2, 16. cf. 860.

914

ὑπερφυῆς Κρόνος

Bekker. Anecd. 68, 21 ἐπ' ἀρχαιότητι καὶ εὐηθείᾳ. cf. 510.

915

ὑποζυγιάδης ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 67, 12 et Photius ὁ μὴ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως καὶ προθυμίας τι πράττων, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐτέρων κελεύσεως, ὥσπερ καὶ τὰ ὑποζύγια. cf. Aristoph. fr. 731.

916

ὑποκαθεῖναι τὰς ὄφρῦς

Bekker. Anecd. 69, 9 οἷον παύσασθαι χαλεπαίνοντα. τὸ γὰρ

ἀνατείνειν ὄργης καὶ θυμοῦ καὶ ἀνθαδείας. similiter Photius et Bachmann. Anecd. I 398, 17. 'agnosce senarium poetae comici'. Naber.

917

φαλακρότερος εὐδίας

Demetrius De elocut. 162 et Photius (sine explicatione). φαλακρότερος Demetr.

918

φιλάμπελος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 71, 27 ὁ φιλῶν ἀμπέλων ἐργασίαν. cod. φιλάνθρωπος ανος, sed in marg. γρ. καὶ φιλάμπελος. cf. Arist. Pac. 308.

919

χιαστὶ τίλλειν

Hesychius ὡς τῶν Χίων κατεργότων καὶ παρατιλλομένων. indic. Nauck. Eustathius 1462, 34 παροιμία τὸ χιαστὶ τίλλειν, ὡς τῶν Χίων παρατιλλομένων κατὰ τοὺς παλαιούς. cf. Cratin. 256.

920

χιτῶν εὐνητήρ

Pollux 10, 123 ὁ παρὰ τοῖς κωμφοδοῖς χιτῶν εὐνητήρ, ὃς τοῦ νῦν ἐγκοιμήτωρ ἠδίων.

921

χύτραν ποικίλλειν

Photius ὄνου πόκαι. cf. 853.

922

ἀδαγμός

κνησμός. Hesychius. cf. Aristoph. fr. 410. Menand. 409.

923

ἀκάτια

Bekker. Anecd. 19, 10. 12 καὶ τοὺς μικροὺς τὰ σώματα ἀκάτια λέγουσιν. λέμβος homo dicitur Anaxandrid. 34, 7.

924

ἀκροσφύρα

γένος ὑποδημάτων γυναικείων. Hesychius. talia in comoedia plurima commemorabantur. Pollux 7, 94 γυναικεῖα (ὑποδήματα)... ἀκροσφύρια.

925

ἀμφαξουεῖν

Bekker. Anecd. 23, 30 τὸ περινεύειν εἰς θάτερον μέρος, ὅπερ ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν τῶν κλινομένων εἰς θάτερον μέρος. Hesychius ἀμφαξουεῖν· τὰ γόνατα περικλᾶσθαι. καὶ μὴ εὐτονεῖν. Eustath. 884 μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθόν. itaque ebrii incessum ea voce descripsisse videtur comicus aliquis.

926

ἀναδοιδυκίζειν

ἀναταράσσειν. Hesychius. ἀναδεδοικάζειν cod. — Etym. m. 96, 7 ἀναδοιδυκίζει· ἀναταράττει, ἀπὸ τοῦ δοῖδυξ. aptissima vox est Cleoni vel eiusmodi homini turbulento. cf. 973.

927

ἀνακωνᾶν

ἀναστρέφειν. Hesychius. cf. Aristoph. fr. 520.

928

ἀναμυλλᾶναι

ἀνανεῦσαι, ἀρνήσασθαι. Hesychius. ἀναμελλ. cod., emend. H. Steph. διεμύλλαιεν Arist. Vesp. 1315, ubi schol. διεμύλλαινε ἀντὶ τοῦ ὑπερηφάνως τὰ χεῖλη διέστρεφεν ὡς χλευάζων καὶ μὴ ἡσθεῖς τῷ λελεγμένῳ. Bekker. Anecd. 36, 9 διαμυλλαίνειν τὸ τῷ στόματι διασχηματίζοντα διαγελᾶν. cf. etiam Suid. Etym. m. 268 extr. et fr. adesp. 1080.

929

ἀνασεσυρμένη

Hesychius ἡ συρόμενον ἱμάτιον ἐπαίρουσα καὶ (τὸ) μέρος γυμνοῦσα. cf. Eubul. 140.

930

ἀνασκυζᾶν καὶ σκυζᾶν

Bekker. Anecd. 12, 15 σκυζᾶν μὲν ἔστι τὸ πρὸς τὸ πάσχειν ὄργᾶν, καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν νεωτέρων ἢ παίδων ἢ γυναικῶν· τὸ δὲ ἀνασκυζᾶν σημαίνει μὲν τὸ αὐτό, τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν πρεσβυτέρων. πρόσκειται δὲ τὸ ἀνά σημαῖνον τὴν ἐξ ὑπαρχῆς ἐν γήρᾳ πρὸς τὸ πάσχειν ὀρηγῆν. cf. ἀναδυᾶν Pherecr. 35.

931

ἀνδροκόβαλος

κακοῦργος, πανοῦργος. Hesychius et Suidas.

932

ἀνδροσάθης, ἀνδροσάθων

Bekker. Anecd. 394, 5 ἀνδροσά[ν]θων· μεγάλα ἔχων αἰδοῖα. et ibid. 27 ἀνδροσάθης· ἀνδρὸς αἰδοῖα ἔχων. Hesych. ἀνδροσάθης· ἀνδρὸς αἰδοῖον ἢ μεγάλα αἰδοῖα ἔχων. Suid. ἀνδροσάθων. cf. Lobeck. Pathol. prol. 93, 20 et Teleclid. 65. Arist. Lys. 1119.

933

ἀνεκαλαμήσατο

ἀνεθέρισεν. Hesychius. corrupt. Bekker. Anecd. 396, 27 ἀνεκαλέσατο· ἀνεθέρισεν (ἀνεθρόησεν Eudem.). comoediae tribui posse videbatur conl. ἐκκαλαμᾶται Arist. Vesp. 609. ἐσκαλαμᾶσθαι Vesp. 381. nec mirer, si mutata paullulum significatione comicus aliquis ea voce usus sit aemulum sua imitatum accusans.

934

ἀνεκνάδαλλον

ἀνένκων[εν]. ἐκνίζον, ὡς οἱ ὀρτυγοπῶλαι. Hesychius. Pollux 9, 108 τὸ κόπτειν τοὺς ὀρτυγας καὶ ἀνακναδάλλειν καὶ ἀνερεθίζειν . . καὶ ταῦτα ἐκ τῶν ὀρτυγοκοπικῶν ὀνομάτων. Hesychius translata significationem dicit, comicae opinor originis.

935

ἀνεπικόρρι(σ)τος

ἀνύβριστος. Hesychius. Etym. m. 103, 33 ἀνεπικόρ(ρ)ιστος· ἀνύβριστος. comicae incedis est, fictum ex vulgari ἐπὶ κόρρης τύπτειν vel πατάσσειν (Plat. Gorg. 486 c. 508 d. 527 a. Demosth. 21, 147).

936

ἀνερριχῶντο

Bekker. Anecd. 398, 20 χερσὶ καὶ ποσὶ περιδρασσόμενοι ἀνήρχοντο. ibid. 19, 25 et Thom. Mag. ἀναρριχᾶσθαι· πάνν Ἀττικῇ ἢ φωνῇ σημαίνει δὲ τὸ τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν, οἷον ἀνέρποντα. οἱ δὲ δύο ῥῶ γράφοντες ἀμαρτάνουσι. quod si verum est, imperfectum scribendum ἀνηρριχῶντο. Moer. 190, 33 Bekk. ἀναρριχᾶσθαι Ἀττικοί, προβαίνειν ἀνέρπων Ἑλληνες. ἀνερριχᾶτο est Arist. Pac. 70. Aristaenet. 1, 20. ἀναρριχηδάμενος Lucian. Lexiph. 8. saepius ea voce usi sunt posteriores.

937

ἀνισῶσαι

Bekker. Anecd. 80, 9 ἐπὶ τοῦ πλείον ἐγγῆαι πιεῖν τῷ ὕστερον

ἐλθόντι. Hesych. τὸ ἴσον πιεῖν (add. ποιεῖν) τοὺς ὕστερον ἐλθόντας. ex comica convivii descriptione videtur derivatum esse.

938

ἀνταποπαίξειν

Bekker. Anecd. 25, 29 ὅταν τις παίξων ἀστραγάλοις ἢ ψήφοις ἢ καρύοις ἢ κυβεύων ἐπ' ἀργυρίῳ νικήσῃ, εἴτ' αὐθις νικᾶται ἢ ἐνίκησεν.

939

ἀντιπελάργωσις

Harpocration p. 24 Bekk. cod. K ἀντιπελαργεῖν καὶ ἀντιπελάργωσις ἐπὶ τῶν ἐπισταμένων χάριν ὕφ' ὧν εὖ ἔπαθον καὶ ἀντιδιδόντων, διὰ τὴν τῶν πελαργῶν πρὸς τοὺς ἑαυτῶν πατέρας γεγηρακότας ἀντίδοσιν τῆς γεννήσεως καὶ ἀνατροφῆς. ἀντιπελαργεῖν est adesp. 1570.

940

ἀπάτητος

Bekker. Anecd. 29, 2 ἀπ. ἀρχή· οἶον καινή. καὶ ἀπάτητος λόγος καὶ διάνοια. καὶ ἀπάτητον πρᾶγμα. unum alterumque horum sine dubio comoediae est. cf. Arist. Av. 471.

941

ἀπιαλεῖς

ἀποπέμψεις. Hesychius. corrupt. Bekker. Anecd. 414, 29 ἀπ-άλλεις (cod. ἀπάλλεις) ἀποπέμψεις, pro ἀπιάλλεις. comoediae accenseo conl. Arist. Nub. 1299. Phryn. com. 1.

942

ἀπικρόχολον

Hesychius τὸ οὐκ ἔχον ξανθὴν χολήν. epitheton comicum videtur.

943

ἀπίνθιον

Etymologic. m. 183, 25 ἀπίνθιον, εἶδος βοτάνης πικρᾶς, ὡς καὶ τὸ ἀβρότονον. ἔνιοι δὲ τῶν κωμικῶν ἀπίνθιον καλοῦσι. Etym. Gud. 102, 7 (ἀπίντιον et ἀπίντιον). ἀσπίνθιον Mein. III 382. Hesych. ἀσπίνθιον· ἀπίνθιον. cf. Diphil. 17, 12. Lobeck. Pathol. cl. I 491.

944

ἀποδέκται

Harpocration ἀρχὴ τις παρ' Ἀθηναίους. ἥς πολλάκις μνημονεύουσιν οἱ ῥήτορες καὶ οἱ κωμικοί. Pollux 8, 97 ἀποδέκται ἦσαν δέκα,

οἱ τοὺς φόρους καὶ τὰς εἰσφορὰς καὶ τὰ τέλη ἀπεδέχοντο καὶ τὰ περὶ τούτων ἀμφισβητούμενα ἐδίκαζον. et 8, 114 ἀποδέκται οἱ τὸν σῆτον ἀπομετρούμενοι. cf. Schoemann. Ant. gr.² I 433.

945

ἀποιζειν

ἀπομακᾶσθαι. Hesychius. ἐπῶξε Arist. Av. 266. aliter ἐπῶξουσα Cratin. 108 (ab ῥόν).

946

ἀποκραιपालισμός

Bekker. Anecd. 429, 5 τῆς κραιπάλης ἀπαλλαγὴ καὶ μέθης. eadem Suidas, cuius tamen Α ἀποκραιपालισμένος et ἀπαλλαγείς. Hesychius lemma habet sine explicatione. an ἀποκραιपालισμός?

947

ἀπορρέξαντες

Harpocration ἀπομερίσαντες, ἀπόμοιράν τινα δόντες... ἔστι δὲ κἂν τῆ κωμῳδία. Bekker. Anecd. 434, 3 ἀπορρέξαντες ut Harpocrat. (om. τινα). non intellego.

948

ἀποτριάζαι

Hesychius τρεῖς πληγὰς δοῦναι. Bekker. Anecd. 438, 7 ἀποτριάζαι· οἱ δὲ ἀποτριάζαι διὰ τοῦ ξ· πληγὰς τρεῖς δοῦναι. cf. Etym. m. 125, 3. scilicet comicus aliquis vulgarem verbi significationem in ridiculum deflexerat. cf. de ea Poll. 3, 151 ἐπὶ πεντάθλου τὸ νικῆσαι ἀποτριάζαι λέγουσιν.

949

ἀρπαξομίλης

ὁ ἀρπάζων τὰς ἀφροδισίους ὀμιλίας καὶ ῥαδίως διακορῆς γινόμενος. Bekker. Anecd. 25, 17.

950

ἀρρενοῦσθαι

Bekker. Anecd. 19, 4 τὰ ἀρρένων, ἀλλὰ μὴ τὰ γυναικῶν πράττειν. [Lucian.] Amor. 19 μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενοῦσθαι, quae ipsa quoque fortasse ex comoedia fluxerunt.

951

ἀρωματοπῶλαι

δόκιμον. Bekker. Anecd. 24, 21. cf. Eupol. 304. Nicoph. 19.

952

ἀσκορδίνωτος

Hesychius ἀσάλευτος, μὴ κινῶν τὰ μέλη. σκορδινᾶσθαι γὰρ λέγουσιν τὸ παρὰ φύσιν ἐκτείνειν, ὅπερ γίνεται παρὰ τοῖς ἐγειρομένοις ἐξ ὕπνου (περὶ τοὺς ἐγειρομένους Piers. Moer. 343). similiter Bekker. Anecd. 452, 25. scribendum videtur ἀσκορδίνητος. Arist. Ach. 30. Vesp. 642. Ran. 922. cf. ἀσκαρδαμνκί Arist. Eq. 292.

953

ἀσπακάζομαι

τὸ ἀσπάζομαι. πέπαικται. Hesychius. videtur in comoedia nescio quis pluribus verbis usus esse quae in καζω desinerent: quo facto eum inridens alter dixisse ἀσπακάζομαι pro ἀσπάζομαι. quae apud Hesychium sequitur glossa ἀσπακῶς· φιλοφρόνως huc non pertinet, sed rectius scripta est Bekker Anecd. 453, 5 ἀσπασίως· προσηγῶς, φιλοφρόνως.

954

αὐτόδειπνος

Hesychius ὅταν τις κεκλημένος ἑαυτῷ φέρῃ τὰ ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

955

βαλός

Cramer. Anecd. Ox. III 295, 23 et Draco 35, 21 τὰ δι' ἑαυτῶν (μακροπαραληκτοῦντα) τὰ τοιαῦτα, ψιλός, χυλός, δαλός, βαλός· οὕτως ὁ βαθμὸς καὶ ἐν τῇ τραγωδίᾳ καὶ ἐν τῇ κωμωδίᾳ. βαλός Dindf.] μαλός.

956

βαμβακεύτριαι

Hesychius μαγγανεύτριαι, οἱ δὲ φαρμακίστριαι, οἱ δὲ (ἀσήμως) λαλοῦσαι. Bekker. Anecd. 85, 27 βαμβάκος τοὺς φαρμακοὺς Κίλικες καλοῦσιν. dubitari tamen vix potest quin nomen supra scriptum comicae sit incudis, e Cilicum voce formatum.

957

βαμβαλύζειν

Bekker. Anecd. 30, 25 τὸ ὑπὸ ῥίγους τρέμειν καὶ κρούειν τοὺς γομφίους. vox a comicis si non ficta, at certe primum in vulgarem consuetudinem introducta. βαμβακύζω Hipponax ap. Plut. Mor. 1058e (17 Bergk):

958

βασιλειῶντα

Hesychius βασιλεία ἐπιβαλλόμενον. sic enim Mein. pro βασιλείαν περιβ. est ex desiderativis illis, quorum magnam copiam finxerunt comici.

959

βολβωρουχέιν

βολβούς ὀρύττειν. Bekker. Anecd. 30, 30. comice fictum ad similitudinem verbi τοιχωρουχέιν. cf. Arist. Nub. 188.

960

βομβυλεύματα

Hesychius τὰ μαγειρικὰ ἀρτύματα κατεσκευασμένα. — μονθυλεύματα vel μεμονθυλευμένα M. Schmidt. Alexid. 273, 2 (ex emend. Dobr.). Poll. 6, 60 αἱ περιτταὶ σκενασῖαι ὄνθυλεύσεις καὶ μονθυλεύσεις ἐκαλοῦντο. cf. Phryn. Epit. 356 et ibi Lobeck.

961

βοστρουχίζεται

κοσμεῖται. Hesychius. cf. Anaxil. 42.

962

βοτρύδια

Pollux 5, 97 (τὰ ἐνώτια) ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς κωμωδοῖς καὶ ἐργλαστρίδια καὶ στροβίλια καὶ βοτρύδια καὶ πλάστρα καὶ καρνάτιδες καὶ ἱπποκάμπια, καὶ κενταυρίδες καὶ ἔντροφον καὶ τρίπους, δῆλον ὡς ἀπὸ τῶν σχημάτων θεμένων αὐτῶν τοῖς ἐνωτίοις τὰς προσηγορίας. ex Pherecratis Ἀήροις quaedam derivata videntur Meinekio. πλάστρα sunt Aristoph. fr. 320, 10.

963

βουλοκοπίδαι

Bekker. Anecd. 221, 3 οἱ τὴν βουλήν κόπτοντες, ὥσπερ εἰσὶ καὶ δημοκόποι οἱ τὸν δῆμον κόπτοντες. comice fictum ut Ἐρμοκοπίδαι, sed ita opinor ut *adulatores senatus* significet.

964

βούχρωσ τις

ἰσχυρός. Hesychius. ut εὐχρός. cf. βούπαις. 'cuius color robustam valetudinem prae se fert'.

965

βρόντημα

ὁ ἐμβρόντητος. Hesychius. 'ex comico sumptum esse suspicatur T. Hemsterh. ad Lucian. Dial. p. 94'. M. Schmidt. fort. ἐμβρόντημα. cf. 995. βρόντημα, i. e. βροντή, Aesch. Prom. 993.

966

βώμαξ

βωμολόχος. Hesych. Etym. m. 199, 2 ὡς βωμολόχος βώμαξ. et 218, 16 βώμαξ ὁ βωμολόχος. Herodian. I 524, 16 (II 8, 15) τὸ ἄ θέλει ἔχειν ἐκτεταμένον . . . θώραξ, οἷαξ, πλούταξ, βώμαξ.

967

γαλιώσης

ἀκολασταίνουσης. Hesychius. non adsentior Meinekio γαλιώσης scribenti. desiderativum est γαλιᾶν, comice fictum a γαλή. cf. Arist. Ach. 255.

968

γεγυναικωμένα

Hesychius πέμματά τινα, ὧν γυνή ἤψατο, καλεῖται οὔτω. interpretationem non intellego; glossa ipsa non dubito quin comicae sit prosapiae.

969

γεγυρωμένους

ἡτονηκότας σώματι, κεκαμμένους. Bekker. Anecd. 230, 32. Etym. m. 224, 55. Hesych. γεγυρ[αν]ωμένον· κεκαμμένον, ἡτονηκότα τῷ σώματι.

970

γερανίας (ν)

Bekker. Anecd. 31, 15 τὸν ἔχοντα μακρὸν καὶ γερανώδη τράχηλον. cf. παγωνίας al.

971

γλαμυξιᾶν

γλαμᾶν, λημᾶν. Hesychius. Etym. m. 232, 42.

972

δημιόπρατα

Pollux 10, 96 τὰ δ. οὐ μόνον . . παρ' Ἀριστοφάνει (Eq. 103. Vesp. 659), ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις κωμωδοδιδασκάλοις.

973. 974

διαδοιδυκίζειν, διεδοιδύκισε

Hesychius διαδ. ὀρχεῖσθαι ἀσχημόνως. (διεδοιδανακίζειν cod.) cf. ἀναδοιδυκίζειν. prorsus ab hac diversa glossa Hesych. διεδοιδύκισε· διέτριψε· τὴν χεῖρα στρογγύλην (ποιήσας). Etym. m. 273. 45 διεδοιδύκισε· διέγραψε τῇ χειρὶ, στρογγύλην αὐτὴν ποιήσας ὡς δοιδυκα. ἢ διέτριψεν. eadem Suidas om. duobus postr. vocabulis. Zonar. 544.

975

διακυνοφθαλμίζεται

Hesychius δινποβλέπεται, διανεύει, ἢ ἀναιδῶς ἀνθίσταται. Eustathius 756, 60 διακυνοφθαλμίζεσθαι, ὅπερ δηλοῖ κατὰ Ἄϊλιον Διονύσιον τὸ ὑποβλέπεσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι ἀλλήλους. Hesychius κυνοφθαλμίζεται· ἀναιδῶς ἐμβλέπει (fr. 1058). Bekker. Anecd. 48, 31 κυνοφθαλμίζεται· ἀναιδῶς καὶ ἰταμῶς ὀρᾷ, τρόπον ματρύλλον.

976

διλωπεκίσαι

Bekker. Anecd. 10, 15 ἔλωπεκῆσαι· ἐξαπατήσαντα διαδραῖναι. scribendum erat ut supra factum. cf. διαπερδικίσαι, ἐκπερδικίσαι.

977

διαπυδαρίζει

διαναβάλλεται, διαναρρίπτεται. Hesychius. διαπυδαρίζει Musur.] διαπονδαρίζει. ἀπεπυδαρίσα Arist. Eq. 697.

978

διασιλλοῦν καὶ διασιλλῶσαι

Bekker. Anecd. 36, 19 σημαίνει τὸ διασῶραι καὶ χλευάσαι. σίλλοι γὰρ ἄσματα χλευαστικά, ut Timonis Phliasii. Hesychius διεσίλληνε· διεχλεύασε. διασιλλαίνειν est Lucian. Lexiph. 24. σιλλοῦν Archipp. 52, alia tamen significatione.

979

διελάφνξας

διεφόρησας, ἀνήλωσας. Hesychius. cf. Arist. Nub. 52.

980

διεπιθήκισεν

Bekker. Anecd. 238, 13 διαπιθηκίσαι ἐστὶ τὸ διαπαῖξαι, ἐπὶ τῶν πιθήκων. (διαπιθηκῆσαι cod.). cf. Arist. Vesp. 1290.

981

διεχώλεον

διώδεον. Hesychius. frustra διεχώρειον Is. Voss. narrat claudus de itinere a se facto.

982

διεψάθαλλε

διέφθειρε. Hesychius. cf. Hermipp. 78. Plat. com. 59.

983

δικαμπίας

οἶνος ὁ δύο τροπὰς ὑπομείνας. Hesychius.

984

δικομήτρα

Bekker. Anecd. 35, 4 οἶον μήτηρ καὶ γεννήτρια δικῶν καὶ συκοφαντιῶν.

985

διφθερίαι

Varro R. r. 2, 11, 11 *vocantur δ. . . in comœdiis qui in rustico opere morantur.*

986

δρυμάττειν

Pollux 5, 93 τὰ τεθρυλημένα, ἃ δὴ παίζουσιν οἱ κωμικοί, ληκεῖν, δρ., φλᾶν, σκορδοῦν, στενάσαι(?), σπλεκοῦν. Hesychius δρυμά-
ξεις. . . χρωῶνται καὶ ἐπὶ τοῦ συνέση καὶ προσομιλήσεις. ληκεῖν est
Pherecr. 177, φλᾶν passim, διεσπλεκωμένη Arist. Plut. 1082.

987

δωροληψία

Bekker. Anecd. 35, 2 σημαίνει δὲ δωροδοκίαν.

988

ἐγκαλοσκελεῖς

Hesychius οἱ μὴ ἀποδιδόντες τὰ χρέα ἐν κάλοις ἐδεσμεύοντο τοὺς πόδας. res ipsa ficta ut nomen.

989

ἐγκλαστρίδια

Pollux 5, 97. cf. 962.

990

ἐγνυπωμένον

ταλαίπωρον, κατηφές. Hesychius. idem ἐγνυπόθη· τρουφᾶ (?).
καὶ τὸ ἐναντίον. ἐγνυπόσθαι· τρουφᾶν M. Schmidt. cf. Menand. 1020.

991

ἐγχοσιίζεται

Etymologic. m. 313, 32 ἐπὶ τῶν γυναικῶν· τὸ τῇ ἐγχοσίῃ
χοίεσθαι τὸ πρόσωπον. minus recte Hesychius ἐγχοσιίζεται· ἐντρι-
βεται ταῖς παρειαῖς, οἰονεὶ φνκάριον. cf. Arist. Lys. 48. Eccl. 929.
fr. 320, 3. Amips. 3. Herodian. II 495, 29.

992

ἐκβεβό(λ)βισται

Hesychius ἐξώρηται, ἠφάνισται· ἀπὸ τῶν βολβῶν. idem
ἐκβολβίσαι· ἐκ ῥιζῶν ἀνασπάσαι. ἐκβολβιῶ est Arist. Pac. 1123.

993

ἐκπέπηξε ἐφέπηξε

παρὰ τῷ κωμικῷ. Eustathius 1163, 28. 'fortasse ἐκπέτηκε
ἐξέτηκε.' Mein. idem olim ἐκπεπίακε, ἐξεπίακε. mihi non liquet. cf.
Eubul. 15, 7 et quae adnotavimus ad Cratin. 164.

994

ἐκτανθαρού(ξ)ω

τρέμω. Hesychius. idem ἐτανθόριζον· ἔτρεμον. fortasse scri-
bendum ἐκτονθορούξω et ἐτονθόρουζον. cf. Arist. Ach. 683. Vesp.
619. Ran. 747.

995

ἐμβροντησίας

Hesychius μανίας, φρενοβλαβείας, θάμβους. utuntur ea voce
posteriores (Plut. Mor. 1119 b), sed primi videntur comici finxisse.
cf. 965.

996

ἐμφαροξάμενος

ἐμφαγών. Hesychius. comicae incudis est.

997

ἐνεθρίωσαν

Hesychius θρίον ἐποίησαν, ὅπερ ἐστὶ βρωμα. comicus aliquis

finxit, eadem potius opinor significatione qua ἐντεθριωῶσθαι Arist. Lys. 664.

998

ἐνετύρευσεν

Hesychius ἐνετάραξεν, ἐνεσκεύασεν. cf. 706 et Arist. Eq. 479. Demosth. 19, 295.

999

ἐνθεσίδουλος

ψωμόδουλος. Hesychius. Eustathius 1837, 40 ὁ γαστρομαργος ... καὶ ὁ κνισολοιχός, καὶ ὁ ἐνθεσίδουλος ἦτοι ψωμόδουλος. ἐνθεσις γὰρ ὁ ψωμός (Arist. Eq. 404).

1000

ἐνλαπειθάζεσθαι

Hesychius μαχέσασθαι λαπίθαις. ἢ ἐνδυμηθῆναι. corrigunt ἐνλαπειθάσασθαι et ἐνθουνηθῆναι. prius ἔλλαπ. scribendum, alterum perquam dubium. sed comicae originis glossam esse persuasum habeo.

1001

ἐνσεσεισμένη

Bekker. Anecd. 39, 12 ἡ προήκουσα τῇ ηλικίᾳ καὶ ὑπὸ χρόνου διασεσεισμένη καὶ μηκέτι σφριγῶσα μηδὲ ἰσχύουσα, ἀλλὰ σαθρὰ οὖσα.

1002

ἐντροφον

Pollux 5, 97. cf. 962. ἐντροπον C. ἐντροφον Mein. non intellego.

1003

ἐξερρίνησα

[Lucianus] Philopatr. 22 ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, μὴν κακῶς πάντα ἐξερρίνησα, ἵν' εἴπω τι κωμικευσάμενος; scribendum ἐξερρίνησα. Alciphr. 3, 33 αὐτὴν ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν. cf. Arist. Ran. 902 cum eis quae adnotavi.

1004

ἐξινωμένον

Pollux 4, 179 τὸ κενῶσαι διὰ καθάρσεως καὶ ἐξινῶσαι λέγουσιν, καὶ ἐξινωμένον ἢ κωμωδία τὸν κεκαθαρμένον φησὶν ὡς ἐκ τῶν ἰνῶν φερομένης τῆς χολῆς. cf. Timocl. 39.

1005

ἐξωφρωμένοι

ἐπηρμένοι, ὑπερήφανοι. Hesychius (ἐξωφρωμένοι cod.). Etymol. Comici graeci, ed. Th. Kock. III.

m. 350, 22 et Suidas ἔξωφρ. ἐξηρμένοι, ὑπερηφανευόμενοι. Hesych. ὠφρωμένοι· ἐπηρμένος.

1006

ἐπαναπτήσιμον

Hesychius ἐπαναπτῆναι θέλοντα καὶ πορευθῆναι. cf. Aristoph. fr. 582, 2.

1007

ἐπιγλωττωμένων

Pollux 2, 109. cf. 882.

1008

ἐπιδεικτιῶντα

ἐπιδείκνυσθαι μέλλοντα. Hesychius. ἐπιδεικτιῶν· κενοδοξῶν Cyrill. ex comoediae fonte derivarunt posteriores.

1009

ἐπιλλίζειν (ίλλίζειν)

Cramer. Anecd. Par. III 236, 2 ἴλλοι παρὰ τῷ κωμικῷ (Arist. Thesm. 846) οἱ στραβοί, ἐφ' ὧν τὸ ἴλλίζειν καὶ ἐπιλλίζειν. cf. 1019 et Philem. 124 cum eis quae adnotavimus.

1010

ἐραστριᾶν

καὶ ἐρατίζειν λέγουσιν. Photius. ἐρατίζειν Schleusn.] ἐρωτίζειν cod. cf. Hom. II, 11, 551.

1011

ἐστόμφασεν

ἠλαξονεύσατο. Photius. Hesych. ἐστόμφασα· ἠλαξονεύσαμην. στόμφος γὰρ ἡ ἠλαξονεία. στομφάζοντας Arist. Vesp. 721. cf. Nub. 1367.

1012

ἐταιριζόμενος

Pollux 6, 188 οὕτω γὰρ οἱ κωμικοὶ ὀνομάζουσι τὸν περὶ τὰς ἐταίρας ἔχοντα.

1013

ἐταντᾶλίχθη

ἐσεῖσθη. Hesychius. cf. Nicol. 7 sq. Soph. Ant. 134.

1014

ἐνκλεία

καὶ τὰ ὅμοια· μακρὰ ἢ τελευταία καὶ παροξύνεται· ὥσπερ Ἐρατο-

σθένης ἐν ιβ' περι (κωμωδίας). Photius. cf. Bekker. Anecd. 1314 (ἀληθεία). Herodian. II 595, 22. Eustath. 1579, 26 et quae nos adnotavimus ad Arist. Av. 604.

1015

εὐόμιλος, εὐπροσόμιλος

Bekker. Anecd. 39, 1 εὐπροσόμιλος· ὁ ἡδὺς ἐν συνουσίᾳ καὶ ἀστεῖος. τὸ δ' εὐόμιλος ὁ πᾶσιν ἀδιαφόρως προσομιλῶν. εὐπροσόμιλος tritum apud posteriores.

1016

ἡδάξῃσατο

ἐκνήσατο. Hesychius et Photius. cf. 922 et Aristoph. fr. 410. Menand. 409.

1017

θερμερύνεσθαι

Pollux 6, 185 τὸ θερμερύνεσθαι λέγει μὲν ἡ κωμωδία πολλὰ γόθι, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἀρέσκει. θερμερύνεσθαι Falck. ac sic sine dubio scribendum: θερμερῶπιιν αἰδῶ· dixit Aesch. Prom. 134. Hesych. θέμερον· σεμνόν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι θερμερύνεσθαι. — cf. 1038.

1018

ιαμβοφάγον

τὸν πταλοντα λέγουσιν. Bekker. Anecd. 190, 9. aliter ibid. 265, 31, ιαμβοφάγος· λοιδορος, ἐπειδὴ ἱαμβος ἔμμετρος ἐστὶ λοιδορία. ὁ φαγὼν οὖν τοὺς ἱάμβους τουτέστιν ἐν τῷ στόματι διὰ τὴν φιλολοιδορίαν. cf. Lobeck. Phryn. 643. comicus nescio quis actorem (tragicum) videtur inridere trimetros prave recitantem. ιαμβειοφάγος est Demosth. 18, 139.

1019

ἰλλώπτειν

ἐν τῇ κωμωδίᾳ τὸ παραβλέπειν. Pollux 2, 52. ἰλλωπεῖν A. cf. ἀμβλυνωπεῖν, ὀξύωπεῖν. κατἰλλώπτειν est Philem. 124. ἰλλίξειν 1009.

1020

ἵπποκάμπια

Pollux 5, 97. cf. 962.

1021

ἱππόπορνε

ἀντὶ τοῦ μεγαλόπορνε. σπανίως. Photius. Athen. 13, 565c (Διογένης) τινὰ ἐπὶ ἵππου ἰδῶν . . . μεμυρισμένον καὶ τούτοις ἀκο-

λούθως ἠμφιεσμένον πρότερον μὲν ἔφησε ζητεῖν τί ἐστὶν ἱππόπορος, νῦν δὲ εὐρηκέναι. ἡ ἱππόπορος est Aleiphr. 3, 33. inventum comicum.

1022

ἰσχιοίδης

Eustathius 1684, 28. cf. 1111.

1023

καλλιώνυμος

Hesychius εἶδος ἰχθύος. μεταφέροντες δὲ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου ἔτασσον ἀνδρός τε καὶ γυναικός. nempe καλλιώνυμος dicebatur etiam θαλάσσιον αἰδοῖον. cf. Phot. καλλιώνυμος.

1024

καμπυλιάζειν

κάμπτειν καὶ στρέφειν. Photius et Suidas. eadem fortasse significatione, qua κάμπτειν Arist. Nub. 969.

1025

καπνοσφράντης

Eustathius 1718. 19 οὐ πᾶς καπνὸς ἀηδής, ἀλλ' εἰσὶν οἱ χαρὰν ὑποκινούσι. . . ὡς. . . ὁ τὸν παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ καπνοσφράντην συντιθείς, ὃ μὴ κατὰ τὸν κωμικὸν ἐκπέμπων τῆς οἰκίας, ἀλλ' εἰσάγων τοὺς φιληθοῦντας βίῳ παρασιτικῷ, οἱ καὶ αὐτοὶ λέγοιεν ἂν ἐθέλειν καὶ καπνὸν ἀποθρᾶσκοντα νοῆσαι οἰκίας πλουσίου εἰλαπιναστοῦ. confert Meinekius Diphil. 61, 4 sq. fortasse comicus dixerat τῆς οἰκίας γὰρ οὕτοι' ἐκπέμπει. .

1026

καρνάτιδες

Pollux 5, 97. cf. 962.

1027

καταγλωτισμός

Pollux 2, 109. cf. 882.

1028

κατακαχρύσω

Hesychius ῥήξω. ἐπεὶ αἱ κριθαὶ φρυγόμεναι ῥήγνυνται. τινὲς δὲ συνταράξω, καταχάσω. Photius κατακαχρύσω· καταφρύξω καὶ συντριφῶ. ἀπὸ τῶν καχρύων μετενήνεκται. cf. Eustath. 1835, 42. nescio quem alteri minitantem audire mihi videor.

1029

κατὰ κόρφης

Etymologic. m. 529, 39 κ. κ. λέγεται τὸ τὴν σιαγόνα πλήξει. ὁ δὲ Ἐρατοσθένης ἄπασαν τὴν τῆς κεφαλῆς πληγὴν. κόρφη γὰρ τὴν κεφαλὴν λέγεσθαί φησι. ad Eratosthenis de comoedia libros rettulit Bernhardus Eratosth. p. 233. cf. Pherecratis fr. 155 b in supplementis vol. I.

1030

κατεβανκάλισέ με

Etymologic. m. 192, 18 καὶ βαῦ τὸ κατακοιμίζειν· κατεβ. με, φησὶν ὁ κωμικός. καὶ βαῦ] καὶ βανκαλίζειν Sylburg. καταβανκαλίζειν Herwerd. Obs. crit. 115.

1031

κατεπερπερεύετο

ἐχαριεντίζετο. Hesychius et Photius. Hesych. πέρπερος· ὁ μετὰ βλακειᾶς ἐπαιρόμενος (ἐπηρμένος· οἷον λάλος, προπετής, μηδὲν λογισμῷ ποιῶν Photius). cf. 294, 3.

1032

κατηριστημένα

καταβεβρωμένα. Bekker. Anecd. 48, 12. Antiphont. fr. 79 (Athen. 10, 423 a) πράγματα τὰ ἑαυτοῦ...κατηρίστηκεν.

1033

κέλης

Eustathius 1539, 35 κέλης καλεῖται (τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον) παρὰ τοῖς κωμικοῖς. non videtur significare Arist. Pac. 901. κελητίεις est Thesm. 153, κελητίσαι Vesp. 501.

1034

κεντανρίδες

Pollux 5, 97. cf. 962.

1035

Κεραμεικός

δημοσίας. Hesychius. sic Mein.] κεραμίνας· δημοσίους cod. scorta publica in Ceramico prostantia significari monet Mein.

1036

κερκωπίζειν

Zenobius 4, 50... ἀπὸ τῶν Κερκώπων, οὗς... ἱστοροῦσιν ἀπατηλοὺς σφόδρα... γενέσθαι. cf. Leutsch. Zenob. 1, 5.

1037

κεστρεῖς

Hesychius τοὺς κερηνότας καὶ πεινῶντας κεστρεῖς λέγουσι. καὶ τοὺς Ἀθηναίους οὕτως ἔλεγον καὶ προσηγόρευον. τὸ γὰρ ζῶον αὐτὸ λαίμαργόν τε ἔστι καὶ ἄπληστον. Κερηναίους Aristophanis comparat Mein.

1038

κικλιδιᾶν

Pollux 6, 185 τὸ θεμερύνεσθαι (1017) λέγει ἢ κωμῳδία πολ-
λαχόθι. post θεμερύνεσθαι C addit καὶ κικλιδιᾶν, quod καὶ κικλι-
διᾶν scripserunt. neque vero id verbum, ignotum scriptoribus qui
hodie exstant et lexicis, temere a librario fictum sed scriptum est
a Polluce, scilicet ex comoedia excerptum.

1039

κλωμάστιξ

Bekker. Anecd. 49, 5 ὁ κλοιῶ δεδεμένος καὶ μαστιγούμενος.

1040

κνέωρον

Hesychius φυτὸν τι ὃ τοῖς Θεσμοφορίοις ὑποστύρνεται, καὶ ᾧ
εἰς κάθαρσιν χρῶνται. καὶ γυναικεῖον μόριον. Photius κν. φυτὸν
θαμνώδες ἐπιτήδειον εἰς κάθαρσιν, ᾧ καὶ ἰατροὶ χρῶνται. δὲ δὲ τὸ
γυναικεῖον αἰδοῖον. hanc significationem ex comico derivatam esse
adnotavit Meinekius.

1041

κνισοκόλαξ

Bekker. Anecd. 47, 10 τὸν οὐδενὸς ἀγαθοῦ κόλακα, τοῦ αἰ-
σχίστου δὲ πάντων. quamquam primus ea voce usus est Asius Samius
(Athen. 3, 125d), a Phrynicho comicum aliquem excerptum esse
arbitror.

1042

κνισοτηρητής

Bekker. Anecd. 49, 13 ὁ κνῖσαν (κνῖσα cod.) καὶ δεῖπνα ἐπι-
τηρῶν. cf. 1025. Eupol. 173. Diphil. 61.

1043. 1044

Κόδρους

Bekker. Anecd. 22, 31 τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ τοῦ εὐήθους. ἔλεγον δὲ τοὺς ἀρχαίους καὶ Κρόνους καὶ Κόδρους. cf. 860. 895 et Hesych. Κόδρους. Etymolog. m. 524, 38 Κόδριτης· ἀπὸ τοῦ Κόδρου Κόδριτης γίνεται· σημαίνει τὸ τοῦ Κόδρου, ὥσπερ παρὰ τὸ Κρόνος Κρονίτης. cf. Cramer. Anecd. Ox. II 230, 20. haec omnia ex comoedia fluxerunt. *Codri Cronive aequales.*

1045. 1046. 1047

κολεάζοντες, κολεασμός, Κολέαρχος

Hesychius κολεάζοντες· ὠθοῦντες· εἰς κολεόν, περαίνοντες (ex emend. Cobeti N. I. 428). κολεασμός· τὸ περαίνεσθαι. πεποίηται δὲ ἀπὸ τοῦ κόλου (κολεοῦ Mein.) καὶ ἀπὸ τοῦ καθιέναι εἰς τὸ κόλον (τὸν κολεόν Mein.)· τοῦτο δὲ κολεάζειν ἔλεγον. idem Κολέαρχος· κακόςχολον ὄνομα (pro 'Κλέαρχος similive nomine' Mein.). de qua explicatione cur M. Schmidtius dubitet non video. Eustath. 11, 2 ἀρχὸς καὶ κρύφιόν τι σώματος μέρος ἐκλήθη παρὰ τοῖς ὕστερον... ἀφ' οὗ καὶ τις χιλίαρχος (scr. Κολέαρχος) οὐκ ἀγλαφύρως ἔσκωπται. si παρὰ τοῖς ὕστερον recte se habet, Κολέαρχος certe novae comoediae adnumerandum est.

1048

κολλοποδιώκτας

Schol. Arist. Nub. 348 ἀγρίους καὶ κολλοποδιώκτας ἐκάλουν τοὺς παιδεραστάς. ex comoediae fonte fluxit. cf. Plat. com. 186, 5. Eubul. 12, 3. Diphil. 43, 22.

1049

κραδοφάγος

Hesychius συκοφάγος, ἰσχαδοφάγος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀγροῖκον. κραδαφάγος· cod. — Pollux 6, 40 ὁ κραδοφάγος· τὸν δὲ ἄγροικον οὕτως ἐκάλουν, ἐπεὶ κράσαι τὰ φύλλα τῶν συκῶν. Etym. Gud. 342, 35 (ex scriptore ignoto) ἔστι πατὴρ κύμινον (πρίων) καὶ μόνον οὐ ταριχεύων τοὺς θαλλοὺς τῶν κραδῶν. Eustathius 1409, 63 οἱ ἄγροικοὶ καὶ κραδοφάγοι λέγονται καὶ κραδοπῶλαι.

1050

κρανιόλειος

Bekker. Anecd. 49, 12 ὁ τὸ κρανίον ἔχων λειῶν, ὁ φαλακρός.

1051

κροκυλεγμός

Hesychius τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων. Bekker. Anecd. 468, 19 ἀφαιρεῖν κροκύδας· ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἔνεκεν κολακείας. ἄλλοι τε χροῶνται καὶ Ἀριστοφάνης (fr. 657).

1052

κρονικός, κρονόληρος

Pollux 2, 16. cf. 860 et 510.

1053

κρονοδαίμων

Bekker. Anecd. 46, 30 ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ εὐήθους. cf. 860.

1054

κρονοθήκη

Bekker. Anecd. 46, 5 οἶον παλαιὸς καὶ εὐηθείας μεστός, οἶον οὐ μόνον Κρόνος, ἀλλὰ καὶ ὠσανεὶ ἢ Θήκη τοῦ Κρόνου καὶ ἢ σοφός καὶ ἢ ταφή. cf. 860. 510. 914.

1055

κυμινοκίμβιξ

Eustathius 1828, 6 φειδωλὸς καὶ κίμβιξ καὶ γλίσχος καὶ τὸ κύμινον πρίων καὶ συνθέτως κυμινοπρίστης, ἔτι δὲ καὶ λιμός . . . καὶ λιμοκίμβιξ δὲ ὁ αὐτὸς καὶ κυμινοκίμβιξ. cf. 1073.

1056

κύνειρα

Eustathius 1822, 15 ὡς δὲ κύων καὶ τῇ κωμῳδίᾳ ἐνέτηξε σκῶμμα γυναικεῖον τὴν εἰρημένην κύνειραν ἤγουν τὴν τὸν κύνα εἰρύνουσαν, ὅπερ ἐστὶν ἐφελκομένην, ὃν δὴ κύνα χοῖρον ἄλλη κωμῳδία φησί, παλαιὰ χοῖσις δηλοῖ, ἐμφαίνουσα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κυνόσουρα εἰρησθαι καὶ τὸ κύνειρα. idem 528 init. ἢ δ' αὐτὴ (κωμῳδία) καὶ παρὰ τὸν κύνα παίζει τὴν κύνειραν. de significatione nominis κύων cf. fr. proximum.

1057

κυνέπασαν

Hesychius ἐξέδεισαν. ἔνιοι κυνέπασαν τὸ αἰδοῖον ἐπιτάνσπον (superscr. δον) οἶον ἐπέπασαν. κύν' ἔσπασαν Mein. fortasse scribendum est κύν' ἀνέσπασαν· ἐξέδειραν. ἔνιοι κύν' ἐπέσπασαν τὸ αἰδοῖον ἐπιτείναντες. ἀνασπάσαι τὸ αἰδοῖον est Poll. 2, 176.

1058

κννοφθαλμίζεται

Hesychius et Bekker. Anecd. 48, 31. cf. 975.

1059

κνρτονεφέλη

Etymologic. m. 548, 40 *ἐταίρα οὕτως ἐκαλεῖτο διὰ τὸ μέλαν ἔχειν τὸ ἐφήβαιον. διὸ καὶ ἐν ταῖς συννοσίαις οὐκ ἀνεκαλύπτετο.* Ὡρος. at *κνσθονεφέλη*, ut coniecerat Meinekios, cod. Voss., *κνρθονεφέλη* cod. Florent. Milleri (Mélanges 199).

1060—1065

Hesychius *κνσθοκορώνη· νύμφη. κνσιᾶ· πασχητιᾶ. κνσοβάκκαρις· ἦτοι τὸν κνσὸν μυρίζων, ἢ τῷ κνσῷ μυριζόμενος. κνσολάκων· Ἀρίσταρχός φησι τὸν Κλεινία (Κλεινίου Ruhnk.) οὕτω λέγεσθαι τῷ κνσῷ λακωνίζοντα. Photius κνσολάκων· ὁ Κλεινίας (Κλεινίου Ruhnk.) ὁ τῷ κνσῷ λακωνίζων. τὸ δὲ τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι λακωνίζειν λέγουσιν. Μελαίνη (Ἑλένη Ruhnk.) γὰρ Θεσεύς οὕτως ἐχρήσατο. cf. Aristoph. fr. 338. Hesych. κνσονίπτται· πόρνοι, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. κνσοχήνη· εἶδος δεσμοῦ. οἱ δὲ εὐρυπρωκτιαν. οἱ δὲ ξύλον, ἐν ᾧ ἀμαρτάνουσαι αἱ πόρνοι ἐδεσμεύοντο. Photius κνσοχήνη· εὐρυπρωκτία (κνσοχλήνη· ἐρυπρ. cod. m.¹).*

1066

κνσολέσχης

Eustathius 746, 18 *ὅτι δὲ τὸν κνσθον καὶ κνσον (κνσον Hero-dian. I 206, 12) ἔλεγον, δηλοῖ καὶ ὁ κνσολέσχης, ὃν ἂν τις διασαφῶν κιναιδολόγον ἐρεῖ, κοινότερον δὲ ἄλλως αἰσχρορρήμονα. fictum videtur ad analogiam nominis ἀδολέσχης.*

1067

λακατάρατοι

Photius 203, 5 *οἱ ἄγαν κατάρατοι. καὶ λακαταπύγων (Arist. Ach. 664) ὁ ἄγαν καταπύγων. idem 204, 15 λακαταράτους· τοὺς ἄγαν καταράτους. cod. ubique λακκ.*

1068

λακιδαίμονος

φοφῶντος, ἠχοῦντος. Hesychius. 'ioculari comici poetae nescio cuius audacia fictum videtur'. M. Schmidt. nimirum ad similitudinem Λακιδαίμονος a voce λακίς. explicatio Hesychii num vera sit dubito.

1069

λάληθρον

Bekker. Anecd. 50, 6 τὸν λάλον καὶ διὰ τοῦ λαλεῖν κακουροῦντα.

1070

λελημάτωμαι

Hesychius λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον. — ληματιῶ M. Schmidt., quod est Arist. Ran. 494. sed nullam video mutandi causam. cf. ὤμματῶσθαι, ἔξωμματῶσθαι Arist. Plut. 635.

1071

λέμβος

Harpocration 119, 13 εἶδος νεῶς ὁ λέμβος. πολλάκις δὲ εἴρηται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. 'Anaxand. 34, 7.' Mein.

1072

λευκηπατίας

ὁ εὐήθης. Bekker. Anecd. 51, 7 (λεκηπ. cod.). Zenobius 4, 87 et (brevius) Plut. Proverb. 1, 64. .Κλέαρχος ἐν τῷ Περὶ βίων φησὶ συμβαίνειν τι περὶ τὸ ἦπαρ ἐπὶ τινῶν, ὃ δειλοῦς ποιεῖ. cf. etiam Suid. — non audeo scribere λευχηπ., cf. λεύκιππος, ἀπηλιώτης, ἀντήλιος, multa alia.

1073

λιμοκίμβιξ, λιμός

Eustathius 1828, 7. cf. 1055.

1074

λιμοκόλακες

Bekker. Anecd. 50, 3 οἱ διὰ λιμὸν (λιμοῦ cod.) κολακεύοντές τινα.

1075

λισπόπυγοι

Pollux 2, 184 οἱ ἐνδεῶς πυγῶν ἔχοντες λισποὶ καὶ ὑπόλισποὶ καλοῦνται καὶ λισπόπυγοι, ἐφ' ᾧ μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι κωμωδοῦνται. cf. Arist. Eq. 1368.

1076

μεγαρίζοντες

Bachmann. Anecd. I 296, 8 λιμώσσοντες. ἢ μεγάλα λέγοντες. utraque significationem auctor glossae apud comicos videtur invenisse. cf. Arist. Ach. 822. tertia est Diog. L. 2, 113.

1077

μεθυσσοχάρυβδις

Bekker. Anecd. 51, 22 ἐπὶ γυναικὸς μεθύσου, οὐκ ἐπ' ἄρρενος.
cf. quae ad Arist. Eq. 248 adnotavimus.

1078

μεσοπέρδην

Pollux 3, 155 μοχθηρὸν τὸ μεσοπέρδην ἐν τῇ κωμῳδίᾳ σχῆμα παλαισματος. μεσοπέρδειν codices, μέσον ἔρδειν A. om. BC, qui mox παλαισματος τὸ πέρδειν. μεσοπέρδην Dobr. Advers. I 601. Photius μεσοπέρδην ἐκ τῶν μέσων. ἀντὶ τοῦ μεσοπέρδην, μεμενηκότων τῶν ἀρχαίων χαρακτήρων. perperam μεσομέρδην cod.; postrema inlustrat Hesychius μεσοπέρδην· μεσοπέρδην, τὸν μέσον φερόμενον. τὸ γὰρ παλαιὸν τῷ π ἀντὶ τοῦ φ ἔχρῳντο προστιθέντες τὸ τῆς δασύτητος σημεῖον. idem μεσοπέρδειν· μεσολαβεῖν, ubi μεσοπέρδην scribendum. scilicet figura quaedam palaestraica vocabatur μεσοπέρδην ἅ φέρω, ut ἄρδην, φύρδην, σύρδην' Dobr., eamque ioco obscaeno μεσοπέρδην dixerat comicus.

1079

μισητόν

τὸν τοιοῦτον (τὸν ἐρωτομανῆ) οἱ κωμικοὶ καλοῦσι, καὶ μισητὴν (Cratin. 316) τὴν μάχλον. Pollux 6, 189.

1080

μοιμύλλειν, μοιμυλλᾶν

Pollux 2, 90 τὸ συνάγειν τὰ χεῖλη μοιμύλλειν ἢ κωμῳδία καὶ μοιμυλλᾶν φησι. . . καὶ γὰρ τὰ χεῖλη μύλλα προσαγορεύουσιν. cf. 928.

1081

μοιχοτύπη

Hesychius ἢ ὑπὸ μοιχῶν τυπτομένη. cf. χαμαιτύπη.

1082

μολυβδιᾶς

Bekker. Anecd. 52, 5 ὑπὸ νόσου οἶον μολύβδου χρῶμα ἔχεις. μολυβδιᾶν cod.

1083

μονογέρων

Bekker. Anecd. 51, 20 τὸν (τὸ cod.) μονότροπον καὶ δύσκολον γέροντα σημαίνει. 'fortasse ad Phrynichi Μονότροπον pertinet.' Mein.

1084

μοχλίον

Pollux 10, 147 τοῖς τοιχωρῦχοις τοῦτο προστιθέασιν οἱ κωμω-
διοποιοί. proprie est οικοδόμου σκεῦος.

1085

Μύλλος

ποιητῆς ἐπὶ μωρία κωμωδούμενος. Photius. Μύλλος cod. — cf.
Mein. I 26. 7. Dindorf. Thes. l. gr. Usener. Mus. Rhen. XXVIII
423. Wilamowitz. Herm. VIII 338 sq.

1086

ναιδαμῶς

ἐναντίον τῷ οὐδαμῶς Hesychius. ναιειδ. cod. — indic. Nauck.
comice fictum est. similiter Democritus τῷ οὐδέν ορρhonebat τὸ δέν.

1087

νεοπεινῆς

Cramer. Anecd. Par. III 186, 16 ἐν τῇ κωμωδίᾳ ὁ νεωστὶ
πεινῶν. νεοπένης Mein. conl. Bekker. Anecd. 52, 18 νεόπλουτος·
τὸ δὲ νεοπένης σπάνιον.

1088

νηπτικωτάτην

νήφειν ποιούσαν. Hesychius. aliter Plut. Mor. 709 b νηπτικῶ
ἐπάγων πολυπότας.

1089

νοσακερόν

Pollux 3, 105 τὸ ν. ἐσχάτως κωμικόν. Hesych. νοσακερός· νο-
σώδης, τρυφερός, μαλακός (cod. νοσακέρως). est etiam apud Aristotelem.

1090

νωδογέρων

Pollux 2, 16. cf. 860.

1091

ξυλοκύμβη

Eustathius 584, 28 τὸ σκῶμμα ξ., λεγόμενον ἐπὶ γυναικῶν, αἷς
οὔτε κάλλος ἐπανθεῖ οὔτε σύμμετρον μέγεθος.

1092

ἐς ὀλβίαν

Photius ὡς ἐς μακαρίαν. τὸ εἰς ἄδου.

1093

ὀλεκρανίζειν

Pollux 2, 140 τὸ ἔξωθεν (τοῦ ἀγκῶνος) προὔχον ὀλέκρανον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὀλεκρανίζειν παρὰ τοῖς κωμικοῖς. ὀλεκρ. Mein. conl. Bekker. Anecd. 56, 17 ὀλεκρανίζεσθαι· τὸ τοῖς ὀλεκράνοις παλεσθαι. ὀλέκρανα δὲ τὰ ἄκρα τῶν ἀγκῶνων. Helladius Phot. Bibl. 533, 28 καὶ τὸν ὠλε . . . προφέρουσιν· ἢ δὲ συνήθεια διὰ τοῦ ᾠ. 'καὶ τὸ ὠλέ(κρανον διὰ τοῦ ᾠ) προφέρουσιν. ἢ δὲ συνήθεια διὰ τοῦ ὄ.' Mein. ac quamquam ὀλέκρανον Lobeckius defendit Phryn. 671 (ex ὠλενόκρανον), conficit rem Arist. Pac. 443 ἐκ τῶν ὀλεκράνων.

1094

ὀλισβοκόλλιξ

Hesychius παρὰ τὸ ἔτοιμοκόλλιξ. ὀλισβοκόλλιξ aut penis est pani similis, aut panis ad penis similitudinem formatus. potest novae non minus quam antiquae esse. ἔτοιμοκόλλιξ Meinekio est homo ad panes donandos paratus, h. e. 'qui aliorum voluntatem panibus suggerendis sibi conciliaret'. mihi non liquet.

1095

ὀρθοπυγιᾶν

Hesychius ὅταν γυνὴ ἑαυτὴν ἐπαίρη πρὸς τὸ μακροτέρα φαίνεσθαι. ὀρθοπυγ. Scalig.] ὀρθοπυγ. cod.

1096

ὀρθοσταδόν

τὸ ὀρθὸν ἀφροδισιάζειν. Hesychius. ἀφροδισιάζειν Mein. Philol. XII 616] ἀφρό superscr. δ cod. aliter Apollon. Rhod. 4, 1424.

1097

παιδότηριψ

Herodian. I 246, 25 βαρύνεται σκευότριψ, παιδότηριψ. Lucian. Tim. 14 cum Dindorfio scribendum est παιδότηριψ, non παιδότηριψ. παιδότηριψ autem non est παιδοτριβής, sed paedicator. cf. χοιρότριψ, πορνότηριψ.

1098

παλίγγλωττον

Pollux 2, 109 παλίγγλωσσαν τὸν δύσφημον (οἱ κωμικοί). cf. 882.

1099

παλίμπηγα

Pollux 6, 164 οἱ κωμικοὶ τὰ παλαιὰ καττύματα et 7, 82 τὰ παλαιὰ καττύματα παλίμπηγα ὀνομάζονται.

1100

παππάζοιεν

πατέρα καλοῖεν. Hesychius et Photius (παπάζοιεν· παρακαλοῖεν). παππάζουσι est Hom. Il. 5, 408. παππάζουσ' (παππίζουσ' V) Arist. Vesp. 609. cf. πατερίζειν, θυγατ(ε)ρίζειν, ἀδελφρίζειν sim.

1101

παραγεγηρακῶς

Pollux 2, 16. cf. 860.

1102

παράδεισος

Photius τὸ ἐνεστώς. σημαίνει δὲ οἶον τὸ ἐμπεριπατεῖσθαι τεθειμένως διὰ τὴν ἀναισθησίαν. ὁ γὰρ παράδεισος ἐπὶ τοῦ περιπάτου δένδρα καὶ ὕδατα ἔχοντος. καὶ χρῶνται συνεχῶς οἱ κωμικοὶ τιθέντες τὸν παράδεισον ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. ἔστι δὲ τοῦνομα Περσικὸν καὶ λέγεται φαρδαθί. glossam obscurissimam ad patres ecclesiae christianae pertinere multo ante Naberum Meinekius coniecerat IIII VIII, mutata tamen postea sententia. et quamvis verba initio praesertim corrupta sint, hoc tamen cognoscitur apud comicos poetas homines obtusi hebetisque ingenii παραδείσους dici solitos, quod quilibet eis impune inluderet. ac sic Hesych. παράδεισος· τίθεται ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων, οἷς ἔστιν ἐμπεριπατεῖν. quae quomodo ad christianam de paradiso doctrinam trahi possint non exputo. supplenda quodammodo videtur interpretatio, ut homines intellegantur externa specie commendabiles, intus inanes et iniuriae obnoxii.

1103

παρακεχόρδικεν

Photius 385, 19 οἶον παρημάρτηκεν. λέγουσιν Ἀττικοί, καὶ παράχορδον. (παρακεχόρδηκεν cod.). idem παραχορδίζειν· διαφωνεῖν, ἀμαρτάνειν. Hesych. παρακεχόρδικεν· παρήλλαχεν, παρήμαρτεν. Bekker. Anecd. 113, 2 παραχορδίσαι· ἀμαρτεῖν καθαρίζοντα. Ἀριστοφάνης (Eccl. 295 παραχορδιεῖς).

1104

παρακρουσιχοίνικος

Pollux 4, 169 ἐν τῇ κωμφδίᾳ, κρουσιμετρῶν.

1105

παραλλάττων

Pollux 2, 16. cf. 860.

1106

παρασαβάζειν

Photius 383, 16 παραμαίνεσθαι· ἀπὸ τοῦ σαβοῦ. τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ βακχεύοντας καλοῦσι σαβοὺς καὶ τὸ βακχεύειν σαβάζειν. παραιοσαβ. cod. atque Hesych. παραιοσαβάζειν· παρανενο- [μ]ηκέναι. ἀπὸ τοῦ σαβοῦ.

1107

παρδαμάλη

Photius καρδαμάλη· μᾶζα ἐν καρδάμον μεμαγμένη, βρωμα γινόμενον Περσικόν. οἱ δὲ παρδαμάλη λέγουσιν. scil. poetae comici. Mein. Hesych. καρδαμάλη· μᾶζα. cf. Athen. 3, 114 f (Eustath. 743, 17. 1414, 31, ubi perperam cum CE Athen. καρδαμύλη).

. 1108

παρελαχάνιζες

Photius παρέπρασσές τι καὶ μετεῖχες. e poeta comico Euripidem carpente desumptum censet Dindorfius in Thes. l. gr. comici esse facile concedo, sed Euripidem intrideri non necessaria est opinio. potest enim esse domini servo exprobrantis, quod in emendo aliquid lucri sibi invenerit.

1109

παριλλαίνουσαν

παραβλέπουσαν. Photius. Hesychius παριλλαίνουσα· παρεμβλέπουσα. cf. ἰλλώπτειν, ἐγκατιλλώπτειν, ἐπιλλίξειν cet.

1110

πεδότριψ

Photius ὁ πολλοὺς χρόνους ἐν πέδαις γεγινώς· καὶ πέδων ὁ αὐτὸς καὶ ὀπιπέδων. Herodian. I 246, 25 βαρύνεται σκευότριψ, παιδότριψ, . . χοιρότριψ, οἰκότριψ, πεδότριψ. cf. Lobeck. Paral. 292. incudis comicae. usus est etiam Lucian. Tim. 14. Adv. Saturn. 8. πέδων Aristoph. fr. 97, ὀπιπέδων Menand. 1049.

1111

πεοίδης

Bekker. Anecd. 72, 26 χελυνοίδης· ὁ τὴν χελύνην μεγάλην

ἔχων. ὁμοιον τὸ πεοίδης, οἶον ὁ μέγα καὶ ἀπρεπὲς αἰδοῖον ἔχων (χελουίδης et χελουίνην cod.). derivandum utrumque a verbo οἰδεῖν. Eustath. 1684, 28 παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἰσχιοίδης ὁ μεγάλη ἰσχία ἔχων, οὕτω δὲ καὶ γαστρο[ο]οίδης τις καλεῖται ὑπὸ Ἀττικῶν (Pherecr. 143, 5), καὶ ὠμοίδης ὁ τοὺς ὠμους ἐξοιδηθεῖς, καὶ πεοίδης ὁ τὸ πέος . . . οὕτω δὲ καὶ χελουοίδης ὁ μεγάλη χεῖλη ἔχων.

1112

περιῆρρον

περιήεσαν. Hesychius. 'comici'. M. Schmidt.

1113

περιπλευριεῖς

Bekker. Anecd. 58, 3 σημαίνει τὸ περιπλακῆναι καὶ συγκοιμηθῆναι.

1114

περιπρωκτιῶσα

Hesychius τρυφερευομένη ἐπὶ τῇ πυγῇ. — σαυλοπρωκτιῶν est Arist. Vesp. 1173.

1115

περιστέρια

Pollux 5, 101 καὶ ἄλλους τινὰς κόσμους ὀνομάζουσιν οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι, λῆρον, ὄχθοῖβους, ὄλεθρον, ἐλλέβορον, πομφόλυγας, βάραθρον, περιστέρια, σαμάκια, σισύμβριον, σισάριον, ὧν οὐ ῥᾶδιον τὰς ἰδέας συννοῆσαι, διὰ τὸ μηδὲ πρόχειρον εἶναι τινα κατιδεῖν, εἴτε σπουδάζοντες εἴτε παίζοντες χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν. de prioribus cf. quae ad Pherecr. *Λήρους* (cum fr. 100) et Aristoph. fr. 320 adnotantur. nomen *περιστέρια*, nisi forte ἐνωτίων genus est, suspectum. fortasse *περιστέρια*. Phot. *περιστέριον* (*περιστέριον* cod.) τὸ *περιστερνίδιον*. ἔστι δὲ *κοσμάριόν τι*. sane Hesych. *περιστέρια* *κοσμάριά τινα*. fortasse pertinent ad Menand. 376.

1116

περιχονδριῶν

Varro Sat. Menipp. 86, 14 p. 221 Oehler. *περιχονδριῶ* *mihī facies macandrata et vermiculata*. *περιχονδριῶ* Oehler] *περιχονδριῶν*. quae si vera est emendatio, ex comoedia graeca verbum fluxisse credo. *χονδριῶντες* *μαστοί* sunt apud Dioscorid. 2, 127.

1117

πεφορινῶσθαι

Harpocration 153, 11 εἴη ἂν πεπαχύνθαι, ἀπὸ τῆς φορίνης.

δι γὰρ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων τάσσουσι τὴν φορίνην, δῆλον ποιεῖ Ἀντιφῶν ἐν β' Ἀληθείας. (πεστορινῶσθαι C.) — significationem facile cognoscas ex eis quae ad Aristomen. 10 adnotavimus I 692, ubi tamen quae per errorem Photio tribui Harpocratonis sunt.

1118

πηξιθάλαττα

Bekker. Anecd. 61, 2. cf. 893.

1119

ποδοστράβη

Pollux 4, 182 ἡ τὰ στρέμματα κατευθύνουσα, ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ἔργαλειὸν ἰατρικόν.

1120

πολυτιμητιζόμενος

θεραπεύμενος. Photius. Cobet. Mnem. VIII 20 'πολυτιμητίζειν est adpellare πολυτίμητον et tamquam deum salutare' conl. πατερίζειν, ἀδελφίζειν et Plat. Euthydem. 296d ὃ πολυτίμητε Εὐθύδημε.

1121

ποντοφάρυξ

Bekker. Anecd. 58, 32 εἴ τις βούλοιο σκόπτειν τινὰ ἄπληστον καὶ φάγον, οὗ ἡ φάρυξ διὰ μέγεθος πελάγει ἔοικεν. Hipponax 85(56) ποντοφάρυβδης. cf. etiam 893.

1122

πρατίας

Pollux 7, 8 ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ὁ πώλης (Arist. Eq. 131. 3. 140) ὥσπερ καὶ ὁ πρατίας εἴρηται. Hesych. πρατίας· ὁ τὰ δημόσια πωλῶν καὶ κηρύσσων. Phot. πρατίας· ὁ τὰ δημόσια πωλῶν. κῆρυξ δημόσιος.

1123

πριαμωθήσομαι

Hesychius ξυρήσομαι. ἐπειδὴ τὸ τραγικὸν τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐστίν. Photius et Suidas πριαμωθῆναι· ξυρηθῆναι· τὸ γὰρ τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐστίν. Eustathius 1344, 7 οἱ μεθ' Ὀμηρον καὶ κείρουσιν αὐτόν (τὸν Πριάμον). ὅθεν καὶ πριαμωθῆναι τὸ ξυρηθῆναι. ἦν δὲ σκῶμμα, ἐπεὶ ὁ τραγικὸς Πριάμος ξυρίας εἰσήγετο. Poll. 4, 133 ὁ ξυρίας πρεσβύτατος τῶν γερόντων... τὸ γένειον ἐν χρῶ κουρίας ἐστίν ὁ ξυρίας, ἐπιμήκης ὢν τὰς παρειάς.

1124

προδοτίστερον

Photius λέγουσιν ὡς λαγνίστερον καὶ (κ)λεπίστερον καὶ πτωχίστερον.

1125

προδωσίκομπος

Photius ὁ ὑποσχετικός, ὁ τὰς ἑαυτοῦ ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ τιθέμενος, ἀλλὰ προδιδούς. cod. προδοσίκομπος. Eustath. 710, 12 προδοσίκομοι κατὰ τοὺς παλαιούς, ὃ ἔστιν εἰς μάτην ὑποσχετικοί, οἱ τὰς ἑαυτῶν ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ τιθέμενοι, ἀλλὰ προδιδόντες. — δωσίδικος, προδωσέταιρος, similia suadent ut προδωσίκ. scribatur. cf. Lobeck. Phryn. 770.

1126

προσβωμολοχεῖ

πρὸς χάριν λέγει. Hesychius. προσβολοχεῖ cod., emend. Voss. et Kuster.

1127. 1128

πτάκις

Pollux 3, 136 ὁ ἄψυχος ἰδιωτικόν, καὶ ὁ πτάκις σφόδρα κωμικόν. Hesychius πτάκις ἢ πτάκιδες (πτακὲς ἢ πτακίδες cod.) δειλοί, ἐπτηγότες. καὶ πτακισμός. Photius πτακίδες· δειλοί (cod. δεσμοί). πτάκις (πτάκ superscr. ς cod.)· δειλός· ὁ ἐπτηγώς (sic Cobet. Mnem. VIII 64 pro ὀπτικώς). Lobeck. Pathol. prol. 507.

1129

περόν

Pollux 10, 127 τὸ σκιάδ(ε)ιον, οἱ κωμωδ(ι)οποιοὶ καλοῦσιν.

1130

πύππαξ

Hesychius τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον πύππαξ ἔλεγον, ὡς Λυκόφρων ἀήθη. οὐκ ἔστι δέ. τὸ μὲν γὰρ βόμβαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐπὶ γέλωτος, τὸ δὲ πύππαξ οὐχί. 'haec ad comicorum usum spectare Lycophronis nomen docet.' Mein. similiter Schol. Plat. Euthyd. extr., sed in fine τὸ μὲν γὰρ πύππαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐγκωμίου, τὸ δὲ βόμβαξ οὐκ ἐτι. Photius πύππαξ· ἐπίφθεγμα σχετλιασμοῦ. cf. Cratin. 52.

1131

πυρῆνας

Pollux 6, 45 ἄς οἱ νῦν θλασιὰς (ἐλάας), ταύτας πυρῆνας οἱ κωμικοί.

1132

φαβάττειν

Photius σοβεῖν καὶ τρέχειν καὶ συντόνως ποδοκτυπεῖν. et continuo idem φαβ. ἀντι τοῦ ἄνω κάτω [ἀντι]βαδίζειν. Hesychius φαβάττειν· ἄνω καὶ κάτω βαδίζειν, τινὲς δὲ τύπτειν καὶ ψόφον ποιεῖν τοῖς ποσὶ καὶ ῥάσσειν. Bekker. Anecd. 446, 26 ἀρράβακα· τὴν ὀρχηστρίδα ἢ καὶ τὸν ὀρχηστήν. ἢ καὶ βλάσφημον. ἀπὸ τοῦ ἀρραβάσσειν, ὃ ἐστὶν ὀρχεῖσθαι. haec postrema non credo ex comoedia fluxisse. ceterum cf. Lobeck. Pathol. el. 41 not.

1133

φιγισίβιοι

Bekker. Anecd. 61, 29 ἐπὶ τῶν πτωχῶν καὶ γυμνῶν, προσποιουμένων δ' ἀσκεῖν τὸ σῶμα. Pollux 4, 186 τοὺς αἰεὶ φιγῶντας οἱ παλαιοὶ φιγισίβιους ἔλεγον, οὓς οἱ νῦν δυσρήγους. φιγισίβιοι cod. Bekk., φιγισιδίους APoll., φιγῶσι βίους B. cf. Aristoph. fr. 92.

1134

σάβυτταν

Photius σάραβον· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον οἱ κωμικοὶ καλοῦσι. καὶ σάκταν. καὶ σάβυτταν. καὶ σέλλινον, καὶ ταῦρον καὶ ἔτερα πολλά. eadem fere Suidas σάραβον. cf. etiam Eustath. 1539, 33 (qui ceteris δέλτα addit). Photius σαβύττης· ξυρήσεως εἶδος. idem σάβυττος· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Hesych. σάβυττος· εἶδος ξυρήσεως εἰς καλλωπισμὸν. . . τινὲς δὲ τὸ γυναικεῖον. — δέλτα est Arist. Lys. 151.

1135

σάκταν

Photius. cf. 1134. Hesychius σάκαν· τὸ τῆς γυναικός. ac σάκανδρος Arist. Lys. 824. unde σάκαν etiam Photio reddendum videtur.

1136

σαμάκια

Pollux 5, 101. cf. 1115.

1137

σάραβον

Photius. cf. 1134. cf. Hesych. et Suid. σάραβον (σάραβος). a nomine pistoris Plataeensis (Posidipp. 29) cognomen illud deductum arbitratur Mein.

1138

σέλινον

Photius. cf. 1134. Hesych. σέλινον· τὸ γυναικεῖον.

1139

σισάριον

Pollux 5, 101. cf. 1115. Phot. σισάριον· χρυσοῦν κοσμάριον σισάριον ὅμοιον. Hesych. σισάριον· κοσμάριον χρυσοῦν γυναικεῖον, ὡς ἄλυσειδιον.

1140

σισύμβριον

Pollux 5, 101. cf. 1115.

1141

σισουφρίζειν

Bekker. Anecd. 64, 6 πανουργεῦσθαι καὶ δολιεύεσθαι καὶ δολίως τι πράττειν.

1142

σιφνιάζειν

Photius 515, 6 et Append. prov. 4, 73 τὸ ἄπτεσθαι τῆς πηγῆς δακτύλῳ. Hesychius σιφνιάζειν· καταδακτυλίζειν. διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. σιφνιάσαι οὖν τὸ σκιμαλίσαι (Arist. Ach. 444). Bekker. Anecd. 48, 23 καταδακτυλίζειν· τὸ ἀσελγῶς τῷ δακτύλῳ τῆς τοῦ πέλας ἕδρας ἄπτεσθαι. τοῦτο καὶ σκιμαλίζειν οἱ Ἄττικοί λέγουσιν. haec postrema videntur ad Arist. Eq. 1381 pertinere. σιφνιάζειν alia significatione Aristoph. fr. 912.

1143

σκαιεμβατεῖν

Photius τὸ σκαιοῦς καὶ ἀρρόθμως ἐμβαίνειν ὀρχούμενον. σκαιοβατεῖν Eustath. 1469 init. et Suid.

1144

σκαφέας

Harpocration 127, 15 et Photius 263, 18 μετοίκιον . . . ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι.

1145

σκινδακίσαι

Photius τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναι τινα ἀσελγῶς. idem σκιν-

δαρον· προσκίνημα. καὶ τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναι (ὑπαναστ. cod.) ἀκολάστως σκινδακίσαι. Hesychius σκινδαρεύεσθαι· κακοσχολεύεσθαι, δακτυλίζεσθαι, σιμαλίζεσθαι. σκινδαρίσαι τὰ αὐτά. σκινδά(ε)ιος· ὄρχησις οὕτω καλουμένη. σκίνδαροι· τὰ προσκυνήματα. σκίνδαρος· ἡ ἐπανάστασις νυκτὸς ἀφροδισίων ἕνεκα.

1146

Σκίραψ, Σκίραφος

Bekker. Anecd. 1200 (ad 992, 32) ἔστι δὲ ὄνομα κώριον παρὰ τοῖς κωμικοῖς εὐρισκόμενον.

1147

σκορακίζειν

Photius οἶον εἰς κόρακας ἀποπέμπειν· ἀπὸ τούτου γὰρ εἴρηται, ὡς καὶ τὸ οἰμάζειν ἀπὸ τοῦ οἶμοι. cf. Phot. οὐκ ἐσκοράκισεν, σκορακίζονται. Hesych. σκορακίζει et σκορακισμός. Zenob. 5, 90. verbum exstat [Demosth.] 11, 11, sed a comico aliquo fictum videtur. cf. πατερίζειν, παππάζειν, ἀδελφρίζειν, θνηγατερίζειν. Arist. Av. 266 cum eis quae adnotavimus.

1148

σκοροδοῦν

Pollux 5, 93. cf. 986 et Hesych. Phot. Lobeck. Pathol. prol. 148 not.

1149

σκυζᾶν

Bekker. Anecd. 12, 15. cf. 930.

1150

σοβαρός

Photius λαμπρός, ἐπαιρόμενος, τολμηρός, αὐθάδης, ἔξω τοῦ δέοντος φερόμενος . . . χρωῖνται δὲ τῇ λέξει ταύτῃ συνήθως οἱ κωμικοί (sic Alberti pro κυνικοί).

1151

σοροδαίμων

Bekker. Anecd. 63, 10 ἐπὶ τεθνηκότος τάττεται. δηλοῖ δὲ (fortasse δηλοῦται δὲ καὶ) ὁ ἄξιος ἐν σορῶ δαίμων εἶναι δι' ὑπερβολὴν γήρωσ. cf. 860 et 1392.

1152

στόθθυγγας

Pollux 2, 28 τὰς συνεστραμμένας μετὰ ζύπου τρίχας ἢ κωμω-

δία στ. καλεῖ. Hesychius σπόρθυγγες· αἱ συνεστραμμένοι μετὰ φύπου τρέχες. Lobeck. Pathol. el. I 140. 'σπόρθυγγξ adpellatur quidquid durum torridumque est et in acutum desinit'. Meinek. Theocr.³ p. 401 not.

1153

στρατύλλαξ

Cicero Ep. Att. 16, 15, 3 videtur στρατύλλαξ ille deicctus de gradu. indic. Meinek. *Stratullax* est servus Truculentī Plautini. cf. Ritschl. Opusc. III 330. 342. 3.

1154

στροβίλια

Pollux 5, 97. cf. 962.

1155

στρουθίζειν

Eustathius 228, 40 ὅτι ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ στρουθίζειν τὸ εὐτελεῶς πως ἄδειν, δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. et 1411, 15 τὸ στρουθίζειν, ὃ φησιν ὁ κωμικός, ἐκ τῆς Ὀμηρικῆς παρῆκται στρουθοῦ. Phot. στρουθίζων· τρίζων. inter Aristophanis fragmenta (717) recepit Dindorfius p. 243.

1156

συβριάξει

σοβαρεύεται, τρυφᾷ. Hesychius. cf. Phrynich. com. 64.

1157

συγκηδεστήν

Pollux 6, 159 ἡ κωμῳδία καὶ σ.

1158

συνκάστρια

συκοφάντρια. Hesychius.

1159

συκηγορίαν

τὴν ἐν τῷ λέγειν συκοφαντίαν. Hesychius. 'ex comico ut videtur'. Steph. Thes.

1160

Ταρταρίτης

Stephanus Byz. Τάρταρος. ὁ οικήτωρ Ταρτάριος . . . καὶ τὸ κωμικὸν Ταρταρίτης. Aristophanis Πυκνίτην Eq. 42 contulit Mein.

1161

ταῦρον

Photius. cf. 1134 et 635. Hesych. ταῦρος . . . ἄλλοι δὲ τὸν παιδεραστήν. καὶ τὸ γυναικεῖον. at Suidas ταῦρος· τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. καὶ ἀταυρώτη. ἢ ἄμικτος, ἀγνή (Aesch. Ag. 244. Arist. Lys. 217. 8).

1162

τερετίζομεν

Photius et Bachmann. Anecd. I 384, 29 τὸ αὐτὸ μέλος ἄδομεν. dixerat poeta aliquis comicus ταῦτο γὰρ τερετίζομεν, ad quae scholiasta adnotaverat τὸ αὐτὸ μ. ἄδ. neque onim adsentior Nabero. proprie τερετίζειν (Phryn. com. 14 et Euphron. 1, 34) dicuntur cicadae. Poll. 5, 89 εἴποις ἄν . . . τέτιγας τερετίζειν.

1163

τιλλοπύγων

Bekker. Anecd. 66, 3 ὁ τὸν ἑαυτοῦ ἀποτίλλων πύγωνα.

1164

τίμος

Eustathius 563, 24 et Philemo Lex. 105 φθογγή φθόγγος, χολή χόλος, τιμή τίμος, ὡς παρὰ τῆ κομφοδία τὸ τίμημα. 1222, 28 ἐκ τοῦ τιμή ὁ τίμος. sed idem Eustathius 1148, 38 μή τινα τίμον εἰσενεγκών, εἰπεῖν κατ' Ἀρχιλοχον (103 Bergk.). itaque praeter Archilochum etiam comicorum aliquis ea forma usus erat. de qua cf. Lobeck. Pathol. prol. 9.

1165

τοκογλύφος

Bekker. Anecd. 64, 30 τοκοπράκτωρ· ἀλλὰ καὶ τοκογλύφος. hoc alterum a comicis mutuati sunt posteriores, veluti Plutarchus et Lucianus.

1166

τολμητίας

Hesychius προπετής, ἀνθάδης, ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐπιχειρῶν. Photius τολμητίας· τολμηρός. Thomas Mag. 357, 10 τολμητής, οὐ τολμητίας. ἀνάτικον γὰρ τοῦτο. scimus tamen quam multa inventa comicorum ab Antatticistis sint reprehensa.

1167

τρικόλ(λ)υβον

νομισμάτιόν τι. Hesychius. Pollux 9, 72 ἔλεγον δέ τι καὶ τρικόλλυβον οἱ ποιηταὶ σμικρὸν νόμισμα. comici sine dubio.

1168

τρίπους

Pollux 5, 97. cf. 962.

1169

Τρυμαλίτις

Ἀφροδίτη. Hesychius. indic. Nauck. cognomen comice fictum, significatione obscaena. Sotad. Plut. Mor. 11a εἰς οὐχ ὄσιν τρυμαλίην τὸ κέντρον ὠθεῖς.

1170

τροπαλώπηξ

Bekker. Anecd. 64, 28 ὁ διὰ πανουργίαν πάντα τρυπῶν καὶ ἐργάζεσθαι δυνάμενος.

1171

τυλεῖα

Pollux 10, 39 τὰ τυλεῖα . . . παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἔστιν. cf. Eupol. 170.

1172

τυμβογέρον

Pollux 2, 16. cf. 860. Bekker. Anecd. 66, 13 τυμβογ. ὁ τύμβου χρεῖαν ἔχων. Photius τυμβογέροντες· πέμπτη ἡλικία γερόντων, ὡς καὶ Θεόφραστος. παραπλήγες καὶ τῇ διανοίᾳ παρηλλαγμένοι. cf. Arist. Lys. 372. Nauck. Aristoph. Byz. 98.

1173

τυρεύει, τυρεύεται, τυρευθέντα, τυρεῦσαι, τυρεύων, τυρωθέντα

Photius τυρεύεται καὶ τυρεῖται· συνίσταται καὶ συμπήγνυται. idem τυρευθέντα· κινηθέντα, ταραχθέντα. et τυρεύων· κατασκευάζων. Hesychius τυρεύει· ταράττει, κινᾷ. idem τυρεῦσαι· τὰ αὐτά. καὶ τυρεύων. et τυρωθέντα· ταραχθέντα, κινηθέντα. Bekker. Anecd. 308, 13 τυρεῦειν· τὸ πηγνύναι καὶ συντιθέναι, ἀπὸ τῶν τὸ γάλα πηγνύντων καὶ τυρὸν ποιούντων. cf. etiam 706 et 998. horum omnium fons est Arist. Eq. 479 συντυρούμενα. unde Demosthenes 19, 295 ὁ δ' ἔνδον ἐτύρευεν. quod cum reprehendit Pollux 6, 130 (ἀλλ' οὐκ ἔρωγε ἀποδέχομαι τὸ τυρεῦειν), non tamen, ut opinatur M. Schmidtus in ed. Hes., negat ullum alium Atticum ea voce usum esse. sine dubio comici minorum gentium et Aristophanis et Demosthenis dicta avide adripiebant.

1174

ὑπεγράστριξε

τὸ ἐχόρταξεν ἢ κωμωδία. Pollux 2, 168.

1175

ὑπερακήκοα

Bekker. Anecd. 69, 24 οἶον ἄκρωσ ἀκήκοα.

1176—1179

Ἵπερευρύβατος, Ἵπερθεμιστοκλῆς, Ἵπερπερικλῆς,
Ἵπερσωκράτης

Bekker. Anecd. 67, 20 Ἵπερθεμιστοκλῆς· καινιότατη ἢ φωνή. σημαίνει οἶον ὑπὲρ Θεμιστοκλέα τῇ σοφίᾳ. ὅμοιον Ἵπερπερικλῆς καὶ Ἵπερσωκράτης. ἀλλὰ κατὰ τοῦναντίου Ἵπερευρύβατος ὁ ὑπερβάλλων Εὐρύβατον (Aristoph. fr. 184) πονηρίᾳ. ὑπερευρύβατος cod. — indic. Nauckius.

1180

ὑπερμαζεῖ

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 293) ὑπερπλουτεῖ, τρυφᾶ, στρηνιᾶ. μάζα γὰρ ἢ τροφή. Etym. m. 573, 22 μάζα· ἢ τροφή. ὅθεν καὶ ὑπερμαζεῖ, τὸ ὑπερτρυφᾶ, πλουτεῖ, στρηνιᾶ. ὑπερμαζεῖς est Lucian. Navig. 15 (cf. Thom. Mag. 373, 3 R.).

1181

ὑπεροψωνεῖν

Bekker. Anecd. 67, 32 τὸ ἀγοράζοντός τινος ὄψον ἕτερον τῇ τιμῇ ὑπερβάλλοντα ὠνεῖσθαι. ὑποψόνην cod.

1182

ὑπομηλαφῆσαι

ψηλαφῆσαι. Hesychius. comice fictum pro κρύφα τῶν μήλων (i. e. μαστῶν) ἄπιεσθαι.

1183. 1184

φαγέσωρον, φαγεσωρίτιν

Pollux 6, 42 φαγέσωρον τὸν ἄπληστον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον, καὶ τὴν τοῦ τοιοῦτου γαστέρα φαγεσωρίτιν. Hesych. φαγέσωρ[ι]ον· πολυφάγον.

1185

φαρυγίνδην

ὡς ἀριστίνδην, σκῶπτοντες τὴν γαστριμαργίαν τῶν χορευτῶν Ἀττικοὶ λέγουσιν. Etymologic. m. 788, 38. Photius et Suidas (ubi perperam φαλαγγίνδην).

1186

φάσακες

συκοφάνται. Hesychius. comoediae tribuit Passovius. cf. φάσις, Φασιανός, similia. φάσακες vel φάνακες Mein. Philol. XII 628. at φάσακες recte videtur scriptum esse.

1187

φειδαλφιτεῖν

Bekker. Anecd. 69, 32 τὸ φείδεσθαι τῶν ἀλφίτων, οἶον τροφῆς καὶ σιτίων. φειδαλφιστὴν cod. — Hesychius φειδαλφιτῆσαι φειδωλὸν περὶ τὰ ἄλφιστα γενέσθαι. 'comici poetae?' M. Schmidt.

1188

φθειροκομίδης

φθειρῶν γέμων. Hesychius. 'comicus?' M. Schmidt, φθειροκομῆτης proponens. fort. φθειροκοπίδης, ad analogiam τῶν Ἐρμοκοπιδῶν.

1189

φθειροκτονεῖν

Bekker. Anecd. 71, 15 τὸ τοὺς φθειρᾶς κτείνειν. φθεροκτ. cod.

1190

φίλετνος

Bekker. Anecd. 70, 21 ὁ φιλῶν ἔτνος ἐσθλεῖν.

1191

φορμοκοιτεῖν

Bekker. Anecd. 70, 5 τὸ ἐπὶ φορμοῦ καθεύδειν. φορμός δέ ἐστι πλέγμα τι ἐκ φλέω. τάττεται ἐπὶ λυγρῶς καὶ κακῶς κοιμωμένων, οὐκ ἐχόντων κνάφαλλον. comico poetae tribuebat Mein. II 5. cf. Chionid. 1. poterat ea voce austera cynicorum vita, poterat etiam Phormionis severitas (ut in Eupolidis *Taxiarchis*) significari.

1192

χαλκιδίξειν

Plutarchus Proverb. 1, 84 ἐπὶ τῶν γλισχρομένων. οἱ γὰρ

ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς ἐπὶ φιλαργυρίᾳ ἐκωμωδοῦντο. Eustathius 279, 18 παροιμιακῶς τὸ γλισχρύνεσθαι· ἐπὶ φιλαργυρίᾳ γὰρ ἐκωμωδοῦντο οἱ κατ' Εὐβοίαν Χαλκιδεῖς. Hesychius ἀπὸ τῶν κατ' Εὐβοίαν Χαλκιδέων. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παιδευαστούντων, ἐπεὶ ἐπλεόναζον παρ' αὐτοῖς οἱ παιδικοὶ ἔρωτες. Suid. χαλκιδίζειν καὶ χαλκιδεύεσθαι· ἐπὶ τῶν γλισχρυνόμενων. καὶ φινιδίζειν· ἐπὶ τοῦ παιδευαστεῖν, ubi cf. Bernhardy. Plut. Mor. 761a (οἱ Χαλκιδεῖς) τὸ παιδευαστεῖν πρότερον ἐν ψόγῳ τιθέμενοι, τότε μᾶλλον ἐτέρων ἠγάπησαν καὶ ἐτίμησαν. sine dubio utraque significatione comici utebantur. ac fortasse aliquis hominem parcum, qui (amicae opinor) pro auro aes dedisset, χαλκιδίζειν primus dixerat.

1193

χάνος

Pollux 2, 97 ὁ κατάγελως καταχῆνη εἴρηται παρὰ τοῖς κωμικοῖς (Arist. Vesp. 575. G. Eccl. 631), καὶ χάνος δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ στόμα.

1194

χελνοοίδης

Bekker. Anecd. 72, 26. cf. 1111.

1195

ὁ χλεύαξ

κωμωδικότερον. Pollux 9, 149. indic. H. Iacobi Mein. ed. min. xviii. ut πλούταξ al.

1196

χναύματα

Pollux 6, 62 οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον τὰ περικόμματα καὶ χναύματα. χναῦμ' est Mnesim. 4, 12, χνανμάτια Toleclid. 1, 14. Aristoph. fr. 224.

1197

χοιρότριψ

Herodianus I 246, 26. cf. 1097 παιδότριψ.

1198

χρεμψιδέατρον

Suidas ἢ ὅτι εἰσιόντες εἰς τὸ θέατρον χρέμπτονται, ἢ ὅτι χρεμπτόμενοι ἐκβάλλονται. Hesychius οἱ εἰσιόντες εἰς θέατρον . . . (desunt reliqua). utriusque est χρεμψιδέατρον, non χρεμψιδέατροι, quod homines docti reponendum esse putaverunt. 'quas explicationes Suidas commemoravit, earum neutra probabilis est. videtur theatrum

frequentissimum dici, quod spectatores quasi evomat'. Bernhardy. quae interpretatio reliquis multo infeliciores est. sed meliorem, quam diu poetae consilium ignoramus, promere vix quisquam poterit.

1199

ψυχροκομψεύματα

ψυχροφαντάσματα. Hesychius. sic in Thes. l. gr. G. Dindorfius pro *ψυχροκομψώματα* cod. 'comicus' M. Schmidt. cum trimetro ea forma non sit apta, *ψυχροκομψοφάσματα* Meinekius Philol. XII 630, ipse quoque ex comoedia vocem fluxisse statuens.

1200

ώλεσίοικοι

οί άσωτοι υπό Άττικῶν. Bekker. Anecd. 318, 9. Hesych. *ώλεσίοικοι· οί άσωτοι*. ex Aesch. Sept. 720 non videtur excerptum esse. cf. 848 et 1525.

1201

ώμοκνυδιᾶ

Bekker. Anecd. 318, 19 et Etymolog. m. 822, 32 *ἐπί τῇ τῶν ὤμων εὐεξία μέγα φρουεῖ*. Hesychius *ώμοκνυδιᾶν· ἐπί τῇ τῶν ὤμων εὐδοξία (εὐεξ.) μέγα φρουεῖν ἢ τῇ τάξει*.

1202

ώρνεάζετο

Hesychius *μετέωρον ἐπῆρε τὴν κεφαλήν*.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΠΑΡΕΓΓΡΑΦΑ

1203

*τί κάθη; καὶ πίωμεν· οὐ καὶ σιτία·
 πάρεστιν; ᾧ δύστηνε, μὴ σαυτῷ φθόνει.
 οἱ δ' εὐθύς ἠλάλαξαν, ἐν δ' ἐκίρνατο
 οἶνος· φέρων δὲ στέφανον ἀμφέθηκέ τις.
 5 ὕμνεϊ δ' αἰσχρῶς κλῶνα πρὸς καλὸν δάφνης
 ὁ Φοῖβος οὐ προσωδά· τὴν τ' ἐναύλιον
 ὠθῶν τις ἐξέκλαξε σύγκοιτον φίλην.*

Plutarchus Mor. 1098b οἱ θεράποντες ὅταν Κρόνια δειπνώσιν ἢ Διονύσια κατ' ἀγρὸν ἄγῳσι περιμόντες, οὐκ ἂν αὐτῶν τὸν ὀλολυγμὸν ὑπομέναις καὶ τὸν θόρυβον, ὑπὸ χαρμονῆς καὶ ἀπειροκαλλίας τοιαῦτα ποιοῦντων καὶ φθεγγομένων κτλ. 1. τί κάθη] κλήθητι Mein. conl. Eurip. fr. 692 N. καὶ παῖ Herwerd. Obs. crit. 40. σιτία Bergk.] σίτα. 5. ὕμνεϊ] ὕμνεῖτο Petav. ὕμνει δέ τις Bergk. ὕμνησε δ' K. Herm. XXII 148. 6. ὁ Φοῖβος] ὑφορβός vel συφορβός K. in fine τ' ἐναυλιαν Bergk. τε ναυτίαν K. 7. ἐξέκλαξε Reisk. ἐξέπληξε K.

1. κάθη utique corruptum. 3. ἐκίνατο, ut κινῶντες Aristoph. fr. 683. ἐγκινῶσιν Eccl. 841. 6. 'si Φοῖβος scilicet nomen fuisse statuere liceret, corrigerem οὐ Φ., οὐ προσφδά, non Phoebus canebatur, non carmina modulata'. Mein. 'ὁ Φοῖβος ὕμνεῖτο κλῶνα πρὸς καλὸν δάφνης in comoedia sic erat dicendum: παιᾶν ἤθετο πρὸς μυρρίνην.' Cobet. N. l. 48. de quibus cf. quae dixi in Herma XXII 145 sq. 6. 'οὐ προσφδά adverbialiter' H. Iacobi Mein. ed. min. xxiii conl. Lob. Soph. Ai. p. 95. 155. 246. 'ἐναύλιον fors. ianua, ut ὠθῶν sit cum vi impellens'. Mein. 7. 'permirum est doricum ἐξέκλαξε pro ἐξέκλῃσε (?) et sine dubio corruptum'. Mein.

ad *Tagenistas* Aristophanis olim referebat Bergkianus, postea comici esse negavit; inter fragmenta comica recepit Meinekius. ad drama satyricum pertinere censent Fritzschi De Lenaeis p. 16 et cum Herwerdeno Obs. crit. 40 Cobetus N. l. 48. cf. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 346.

1204

γάμος κράτιστός ἐστιν ἀνδρὶ σώφρονι
 τρόπον γυναικὸς χρηστὸν ἔνδον λαμβάνειν.
 αὕτη γὰρ ἢ προῖξ οἰκίαν σφῆζει μόνη.
 ὅστις δὲ τρυφερῶς τὴν γυναῖκα ἄγει λαβῶν,
 5 συνεργὸν οὗτος ἀντὶ δεσποίνης ἔχει,
 εὖνον, βεβαίαν εἰς ἅπαντα τὸν βίον.

Stobaeus Floril. 72, 5 Ἰππῶνακτος (fr. 72 Bergk.). Apostol. 5, 24c. 2. ἔνδον] ἔδνον M. Haupt. Opusc. III 637. 4. τρυφερῶς AB] τρυφερός Trinc. ἀτρυφερόν Grotius. cf. Eupol. 69. ἀτρυφερώς Cobet. Mnem. nov. II 248.

duo diversorum poetarum fragmenta in unum coaluisse (ita ut a v. 4 alterum incipiat) Valckenarius, post v. 4 quaedam excidisse Bergkianus, non Hipponacti, sed Hippothoonti haec tribuenda esse Meinekius III 714 (cum Bergkio) coniecerunt. quem Hippothoontem tragicum Nauckius (Tr. gr. fr. 643. 4), didacticum fuisse Hauptius censuit. tres posteriores versus Cobeto, tres primi Meineki comici esse videbantur.

1205

τίς ὧδε μῶρος καὶ λίαν ἀνειμένως
 εὐπειστος ἀνδρῶν, ὅστις ἐλπίζει θεοὺς
 ὄστων ἀσάρκων καὶ χολῆς πυρρουμενῆς,
 ἃ καὶ κυσὶν πεινωσιν οὐχὶ βρώσιμα,
 ὅ χαιρεῖν ἀπαρχαῖς καὶ γέρας λαχεῖν τόδε;

Clemens Alex. Strom. 7, 6, 34 ἐπεὶ τίς ὧδε μῶρος, κατὰ τὴν ποιητικὴν χάριν, καὶ λίαν κτλ. καὶ χάριν τούτων τοῖς δρωσιν ἐκτίνειν (sic Sylb. pro ἐκτείνειν). Porphyrius De abstin. anim. 2, 58 (p. 120, 3 Nauck.), Cyrillus c. Iul. 9, 306e. 1. ἀνειμένως Grotius Excerpt. 923] ἀνειμένος Porphyr. et LClem. 2. εὐπειστος Mein.] εὐπιστος. cf. Lobeck. Soph. Ai. 151. ἐπλήρη Cyrill. 3. ὡς ὄστων τῶν Porphyr. 4. κυσὶ LClem. 5. ἀπαρχαῖς Porson. Hec. 41] ἀπαντας Porphyr. Cyr. ἀπάντη Clem., sed ἀπαντα LClem. ἀπαρχῆ Grot. ἀπάταις ἂν Both. Grotius versum sextum χάριν τε τούτων τοῖσι δρωσιν ἐκτίνειν ex Clementis verbis poetae adscripsit. — 3. cf. Soph. Antig. 1010. Menand. 129, 6.

tragici potius quam comici esse sententia erat Gatakeri Antonin. 10, 8. inter tragicorum adespota (91) recepit Nauckius. quod si recte fecit, v. 5 fortasse scribendum χαιρεῖν ἂν ἄνταις, ut genitivi v. 3 sint absoluti.

1206

γέρων γέροντι γλωτταν ἠδίστην ἔχει,
 παῖς παιδί, καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνή,
 νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντί, καὶ δυσπραξία
 ληφθεὶς ἐπῶδός ἐστι τῷ πειρωμένῳ.

Plutarchus Mor. 51e ἀρχὴν φιλίας ἔφαμεν εἶναι . . . ὁμοιοπαθῆ διάθεσιν τε καὶ φύσιν, ἐφ' οἷς καὶ ταῦτα εἴρηται κτλ. alii Menandro, alii Euripidi tribuerunt. cf. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 296. 2. γυναικὶ πρόσφορον γυνή est Eurip. Hel. 830. καὶ παιδί καὶ γέροντι προσφέρων τρόπος Tr. gr. fr. adesp. 377. cf. Cobet. N. l. 47. ego nihil in his invenio quod non etiam a comico dici potuerit. v. 4 fortasse scrib. ἐπῶδός τῷ τάλαιπωρουμένῳ.

1207

πᾶσιν δὲ θνητοῖς βούλομαι παραινέσαι
 τοῦφ' ἡμέραν ζῆν ἠδέως· ὁ γὰρ θανῶν
 τὸ μηδὲν ἐστὶ καὶ σικὰ κατὰ χθονός.
 μικροῦ δὲ βίοντος ζῶντ' ἐπαυρῆσθαι χρεῶν.

Athenaeus 8, 336 b και ἄλλος δὲ τίς φησι (ποιητῆς) τῷ Σαρδανάπᾶλλω παραπλήσιος ὑποτιθέμενος και οὗτος τοῖς μὴ σωφρονοῦσι τοιάδε κτλ. 1. πᾶσι Α. 2. τοῦφ' ἡμέραν Casaub.] τούφήμερον Α. tragici, fortasse Euripidis, esse putabat Porson Adv. 101. 'temulenti haec philosophia est ex aliquo satyrico dramate.' Cobet. N. l. 48, conl. Eurip. Alcest. 788 sq. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 68.

1208

τρόπος ἐστὶ χρηστὸς ἀσφαλέστερος νόμος.
τὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς ἂν διαστρέψαι ποτὲ
θήτωρ δύναιτο, τὸν δ' ἄνω τε και κάτω
λόγοις ταρασσῶν πολλαίσι λυμαίνεται.

Stobaeus Floril. 37, 15 περι⁹¹ Α. Περίθου Trinc. Nauck. Eurip. fr. 600. 1. ἐστὶ] δὲ Trinc. 2. διαστρέψη Β¹. 3. 4. θήτωρ et λόγους transponit Cobet. Mnem. VIII 134. 4. λόγος Mein. Stob. II vi. σπαράσσων Valck. Diatr. 200a. — 'ingenium bonum nemo verbis pervertere potest, leges orator distorquendo pervertit.' Cob., qui comici esse statuit. post ea quae Valckenarius p. 199 disputavit non video cur Euripidi haec abiudicanda sint.

1209

και γὰρ τὸν ἄλλον ὧδε θνητοῖσιν νόμον
ὑψει διαθρῶν· οὐδὲν ἂν πάντη καλὸν
οὐδ' αἰσχρόν, ἀλλὰ ταῦτ' ἐποίησεν λαβῶν
ὁ καιρὸς αἰσχρὰ και διαλλάξας καλά.

Anonym. Diss. antisept. Orell. Opusc. sent. II 216 παρεξοῦμαι δὲ και ποιήμα τι κτλ. eadem (om. v. 1) in Fabr. Bibl. gr. V 623. 1. ὧδε] τόνδε Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 16. 2. διαθρῶν Valck.] διαιρῶν. ὑψει δὲ διαθρῶν Herwerd. Exerc. crit. 87, om. v. 1 et interpunctione ante οὐδέν. ἂν] ἦν Nauck. οὐδὲ ἔν Herw. οὐδὲν ἔν, si interpunctio tollatur et v. 1 segregetur, Κ. διαθρεῖν est Arist. Eq. 543. Nub. 700. ac multo frequentius est simplex.

1210

βίος δ' ἀπράγμων τοῖς γέρονσι συμφέρει·
μάλιστα δ' εἰ τύχοιεν ἀπλοὶ τοῖς τρόποις
ἢ μακκοῶν μέλλοιεν ἢ ληρεῖν ὅλως,
ὅπερ γερόντων ἐστίν.

Etymologicum m. Milleri (Mélanges 210) μακκοῶν. . . οἶον κτλ. 2 ἀπλοῖ] ἀμνοὶ Κ. ἀπλοὶ τρόποις Α. Nauck. Mélanges gréco-rom.

V 178. 9. ἀμνοὶ τοὺς τρόπους est Arist. Pac. 935. cf. Eq. 264 et de verbo μακκοῶν Eq. 62. 395. Lucian. Lexiph. 19. Archilocho haec tribuit Nauckius, conl. Georg. Cedren. II 612, 9 τῆς προεσβυτικῆς ἀψάμενον ἡλικίας, ἣτινι συμφέρειν τὴν ἀπραγμοσύνην Ἀρχιλόγος ὁ ποιητὴς ἀπεφήνατο. quod testimonium quamvis grave esse concedam, tamen sententia non ita comparata est, ut eadem (aliter expressa) non etiam alius poeta uti potuerit. itaque, si ἀμνοὶ scribatur, comico tribuerim.

1211

ἀλλὰ ξενῶνας οἶγε καὶ ῥᾶνον δόμους,
στρώωνυ τε κοίτας καὶ πυρὸς φλέξον μένος,
κρατῆρά τ' αἶρου καὶ τὸν ἥδιστον κέρα.

Athenaeus 2, 48a, proxime post Anaxandridis fr. 70. στρώωνυ Mus.] στρωῶ E. στρωμνὰς C. 3. αἶρου L] αἶρου B. ἄρου C. — ad satyricam fabulam referri iussit Cobetus N. l. 47 extr. Tr. gr. fr. adesp. 63 N. si comicus scripsit, parodia est vel imitatio tragoediae, quales permultae exstant in Antiphanis aliorumque fragmentis. ceterum cf. Eurip. Alcest. 547.

1212

Diogenes Laert. 6, 93 πρὸς Ἀλέξανδρον πυθόμενον εἰ βούλεται αὐτοῦ τὴν πατρίδα ἀνορθωθῆναι, ἔφη (Κράτης)· καὶ τί δεῖ; πάλιν γὰρ ἴσως ἄλλος Ἀλέξανδρος αὐτὴν κατασκάψει· ἔχειν δὲ πατρίδα ἀδοξίαν καὶ πενίαν ἀνάλωτα τῇ τύχῃ καὶ Διογένους εἶναι πολίτης, ἀνεπιβουλεύτου φθόνῳ. ex quibus Meinekius hos versus effinxit:

ἔχειν δὲ πατρίδ' ἀδοξίαν ἐπαξιῶ
πενίαν τ', ἀνάλωτα τῇ τύχῃ, καὶ Διογένους
εἶναι πολίτης, ἀνεπιβουλεύτου φθόνῳ.

sed 'fortasse non comici poetae, sed ipsius sunt Cratetis.' Mein. solutam orationem in editione Diogenis exhibet Cobetus. si sunt comici cynicum philosophum haec dicere fingentis, versus 1 sic fortasse scribendus est: ἐπεύχομαι δὲ πατρίδ' ἔχειν ἀδοξίαν.

1213

ἵππον τελώνην, σνκοφάντην ἀετόν,
βάτραχον σοφιστήν, ὄψοποιὸν ἐμπίδα,
ἀλεκτρούνα κίναιδον οὐκ ἴδοι τις ἄν.

Lucianus Gall. 27 τελώνην ἵππον ἢ σνκ. βάτρ. ἢ σοφιστήν κολοῖον ἢ ὄψοποιὸν κῶνωπα ἢ κίναιδον ἀλ. . . οὐκ ἄν ἴδοις. versus coniectura non admodum certa restituit Fritzscheus, conl. Philem. 89.

1214

(Ἔρως) οὐχ ὁποῖον ζωγράφων
παίξουσι χεῖρες, ἀλλ' ὄν ἡ πρωτοσπόρος
ἀρχὴ τέλειον εὐθύς —

[Lucianus] Amor. 32 Ἔρως οὐ νήπιον κακόν, ὅπ. — πρωτοσπ. ἐγέννησεν ἀρχὴ τέλειον εὐθύ τεχθέντα. — dubito tragici sit an comici παρατραγωδοῦντος.

1215

τίς δ' ἂν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα
δέξαιτ' ἂν; εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας.

Plutarchus Mor. 789 a ὁ γαμεῖν παρασκευαζόμενον γέροντα ἐστεφανωμένον καὶ μυριζόμενον ἀποτρέπων καὶ λέγων τὰ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην· τίς δ' ἂν — ἔχεις τάλας, οὐκ ἀποπός ἐστι. v. 2 Plut. Solon. 20 γέροντι νέαν ἀγομένῳ φαίη τις ἂν ἐμμελῆς ἄρχων ἢ νομοθέτης τὸ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην 'εὖ γ' οὔν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας.' 2. γοῦν Musgr.] γ' οὔν. — ad Strattidis *Philoctetam* referebat Matthiae Eurip. VIII 269, inter tragicorum adespota (fr. 9) recepit Nauckius. Matthiaeum in pugnat Herwerd. Exerc. crit. 87, quod soli tragici utantur vocativi forma τάλας. scilicet discipulus magistrum aemulatur Cobetum N. l. 89, ὃ τάλας tragicis vindicantem. at neque necessario τάλας in hoc versu vocativus est, neque omnino τάλας (voc. casu) comicis ignotum esse concedet qui Theopompi 32, 8 meminerit Σπινθήρ τάλας, πειρᾶς με. cf. Menand. 420.

1216

τούτων ἀπάντων ἀκρίδας ἀνταλλάσσομαι,
κόγχων δὲ τὸν σέσιλον. Β. ἄπαγ' ἐς τὸν φθόρον.

Athenaeus 2, 63c λέγονται δὲ τινες τῶν κοχλιῶν καὶ σέσιλοι. Ἐπίχαρμος κτλ. 1. ἀνταλλάσσομαι Erfurdt.] ἀνταλλάσσονται CE. ἀντάλασσε, παῖ Jacobs. Addit. Ath. 50. 'sed Attici poetae esse videntur.' Iac.

1216b

διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ
οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ μπιεῖν διδούς.

Athenaeus 10, 433e ὁ Σοφοκλῆς φησι κτλ. (fr. 692 N.). 2. ἢ μπιεῖν Pors.] μῆ πιεῖν. ἢ πιεῖν Casaub. comico tribuit Bakhuyzenus De parodia p. 135, inrideri censens Eurip. Med. 299.

1217

οἴκοι μένειν χρὴ τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Β. καὶ τὸν κακῶς πράττοντα; Α. καὶ τοῦτον μένειν.

Clemens Alex. Strom. 6, 2, 7 ἀκήκοα Αἰσχύλου λέγοντος κτλ. cf. Aesch. fr. 310 N. v. 1 Sophocli tribuit Stobaeus Floril. 39, 14 (δει'), sine poetae nomine nulla explicatione addita attulerunt Diogenian. 7, 35. Apostol. 12, 45 (δει'). v. 2 ita ut supra factum est inter duas personas distributum comico accensuit Nauckius. eundem comicum etiam versu 1 excerpto sive ex Aeschylō sive ex Sophocle usum esse arbitror.

1218

λίθους δὲ χλωροὺς τοῦ τ' ἀπεξενωμένον
ἐκβράσμα πόντον τῆς τε γῆς ἐκψήγματα

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 118 init. λίθους πελιοὺς ἢ χλωροὺς καὶ τῆς ἀπεξενωμένης θαλάττης τὰ ἐκβράσματα καὶ τῆς γῆς τὰ ἐκψήγματα μειρακιῶδές ἐστι τεθηπέναι. videntur poetae esse, sed fortasse tragici.

1219

ἔγνωκε πλεῖν εἰς τὰπὶ Θοράκης χωρία,
ἐκεῖ διαλλαγησόμενος πρὸς τὴν τύχην.

Synesius Epist. 43 p. 181b (656 Hercher.). 'credo Synesii ipsius verba esse, non e comico quopiam desumpta.' Porson. Eurip. Med. 139 (π).

1220

σῶσαι γὰρ ὁπόταν τῷ θεῷ δοκῇ τινα,
πολλὰς προφάσεις δίδωσιν εἰς σωτηρίαν.

Theophilus Autol. II 353e καὶ πάλιν Εὐριπίδης (fr. 1074 N.) κτλ. 1. τινα add. Grotius. ὁπόταν ἄνδρα τῷ θ. δ. Nauck. 2. πολλὴν δίδωσι πρόφασιν Grot., προφάσεις καλὰς δίδωσιν Nauck. sic ut scripta sunt tragici esse non posse adparet.

1221

Eusebius Praep. ev. 10, 4, 27 Dindf. ἀλάμενοι (οἱ Ἕλληνες) ὧδε κἀκεῖσε καὶ τὸν βίον ἅπαντα περιτρέχοντες ἄλλοτρίοις πτίλοισι σφᾶς αὐτοὺς ἐφαίδρυνον κατὰ τὸν μῦθον. fabulam Aesopicam significat. sed comici videntur esse (subiecto tamen mutato) haec fere: τὸν βίον | ἅπαντα περιτρέχοντες ἄλλοτρίοις πτίλοισι | κοσμοῦσιν αὐτούς.

1222

οὐκ ἂν τις εἶπη πολλὰ θαυμασθήσεται,
ὁ μικρὰ δ' εἰπὼν μᾶλλον, ἂν ἦ χρήσιμον.

Stobaeus Floril. 35, 7 sine lemmate. 2. χρήσιμον Vind.] χρήσιμα. — potest etiam tragici esse.

1223

θεὸς δ' ἐπὶ συμφοοῖσιν οὐ θερμαίνεται,
ἀλλ' ὡς λέβης τις μείζονος δεῖται πυρός.

Schol. Hom. Il. 3, 414 BVL τὸ ἀνεξίκακον τῆς θείας ἐδήλωσε φύσεως κτλ. 1. δ' Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 371] γὰρ. 2. τις add. Porson. — non adsentior Nauckio tragicorum alicui haec vindicanti: nam comparatio ista potius comicum prae se fert colorem.

1224

ἔδει γὰρ ἡμᾶς τῷ θεῷ θύειν, ὅταν
γυνή κατορύττηται τάφῳ, οὐχ ὅταν γαμῇ.

Gnomolog. Vindob. Ritschl. Opusc. I 570, 54 'senarii e comodia petiti'. at *Εὐριπίδης* Meliss. Aug. Wachsmuth. Stud. 143. sic ut scripta sunt, neque Euripidis neque comici esse possunt. fortasse γυνή | ὅταν κατορύττηται ποτ' (*tandem aliquando*), οὐχ ὅτ. γ. sed etiam γαμῇ offendit dictum pro γαμηται.

1225

. νῦν δὲ σωθείην, ἵνα
διδάγματ' ἧ μοι ταῦτα τοῦ λοιποῦ χρόνου.

Proverb. Coisl. ap. Leutsch. Diogenian. 6, 90 νῦν σωθείην, ἵν' ἧ μοι δ. ταῦτα τ. λ. χρ. παρὰ τὸν μῦθον εἴρηται τοῦτο τῆς μανθανούσης χελώνης ἵπτασθαι παρὰ τοῦ ἀετοῦ καὶ πεσοῦσης. ὅμοιον τῷ 'φεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.' Suidas νῦν σ., ἵν' ἧ μοι διδάγμα τοῦτο τ. λ. χρ., atque ἵνα | ἧ μοι διδάγμα τοῦτο Cobet. Mnem. nov. X 143. σωθείην δὲ νῦν, ἵν' ἧ διδάγμα τοῦτο Bernhardt. alii in choliambos redegerunt. cf. Lachmann. Babr. 10. ex comoedia derivata esse censet Meinekius Theocr. p. 457.

1226

ἡ Μιλησία

σμάραγδος, ἐμπόλημα τιμηέστατον

Clemens Alex. Paed. 2, 12, 118 ἀμέθυστοι καὶ κεραυνῖται καὶ ἰάσπιδες καὶ τοπάξιον ἧ τε Μιλησία σμάραγδος, ἐμπόλημα τιμηέστατον. τιμαλφέστατον vel τιμώτατον Lobeck. Philol. V 244. τιμηέστατον Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 82. — tragici an comici sint verba incertum relinquunt Meinekius et Nauckius, satyricae fabulae adsignat Cobet. N. l. 48.

1227

καὶ τὴν καταγιζουσαν ἐκ μέθης ζάλην
ῥᾶρον φέρουσιν.

Clemens Alex. Paed. 2, 2, 22 (οἱ προεσβύτεροι) τὴν ζάλην τῶν ἐπιθυμιῶν τὴν καταίγ. ἐκ μ. ῥ. φ. — tragici an comici sit dubito: certe comicus quodammodo παρατραγωθεῖ.

1228

ὦ γλώσσα, μέτριον εἴ τι κομπάσαι θέλεις,
ἔξειπε.

Plutarchus Mor. 707f. potest esse tragoediae fragmentum, sed potius videtur parodia versus tragici: ut non necessarium sit scribere γλώττα.

1229

κακὰ

ἔλκων ἐφ' αὐτὸν ὥστε καικίας νέφος.

Aristoteles Meteor. 2, 6 (364b 13) ὁ καικίας οὐκ αἴθριος, ὅτι ἀνακάμπτει εἰς αὐτόν· ὅθεν καὶ λέγεται παροιμία ἔλκων κτλ. cf. Aristot. Probl. 26, 29 (943a 33). Theophrast. fr. 5, 7, 37. Plut. Mor. 823c (88e). Diogenian. 4, 66. Schol. Arist. Eq. 437. Gell. 2, 22, 4. Apulei. De mund. 14 (congressit Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 50). — κακὰ add. Schol. Aristoph., κακὸν (vel κακὰ) Apulei. ὥσπερ Aristot. Probl., ὡς Gell., ὡς ὁ Diogenian. νέφη Theophr. Plut. — 'tragici esse versum nolim adfirmare.' Nauck. si comici est, scrib. ὡς ὁ.

1230

ὄρων ἔνοικοι ναμάτων τ' ἐπίσκοποι
Νύμφαι

Aristides I 10 Dindf. Πᾶνές τε ὄρ. ἔν. καὶ Νύμφαι ν. ἐπ. — potest tragoediae esse fragmentum, sed etiam comoediae παρατραγωδοῦσης, cui nomen νᾶμα non prorsus inusitatum est.

1231

ὁ δρων τὰ τοῦ μέλλοντος οἴχεται φέρων.

Polybius 31, 21 (coniunct. cum Eur. Phoen. 726 et fr. 357). inter tragica fragmenta (adesp. 358) recepit Nauck.

1232

ἡ δεῦρ' ὁδός σοι τί δύναται νῦν, θεοπρόπε;

Cicero Epist. Att. 15, 11 *meum ipse* κτλ. et 16, 6 *saepe meum ἡ* — δύναται; ad tragoediam refert Cobet. Mnem. III 125.

1233

τὰ σχήματ' εὐθύς εἰσιδῶν καὶ τὰ σκύτα.

Erotianus 117, 6 Klein. σκύτα: τὸ μεταξὺ τῶν τερόντων [κα]

τοῦ τραχήλου. . . και πάλαι (πάλιν Klein.) κτλ. . . τινὲς δὲ φασὶ σκύτα λέγεσθαι τὸν νατιαῖον μυελόν. οἱ δὲ τὸ ἰνόν. . . τινὲς δὲ σκύτα εἶπον τὸ τῆς κεφαλῆς δέγμα. εἰσιδὼν Nauck. Allg. Littztg. 1847, 499] ἰδών. cf. Archiloch. fr. 121 Bergk. et Hesych. σκύτα· τὸν τράχηλον. Σικελοί. Boisson. Anecd. I 239 σκύτα· ἡ κεφαλῆ. in exitu σκύτη Nauckius, ad comoediam haec referens. sed in hac semper τὸ σκύτος, non σκύτος. fortasse choliambus est.

1234

παχεῖα γαστήρ λεπτόν οὐ τίκει νόον.

Galenus V 878 Kuehn. πάντων ἐστὶν ἀληθέστατον κτλ. 'Ipidum proverbium ex aliquo comico'. Cobet. Mnem. nov. X 192. dubito equidem propter νόον, quamquam neglectae contractionis exempla non desunt, ne in soluta quidem oratione.

1235

μὴ σπεῦδε γῆμαι, πρὶν τελευτήσαντ' ἰδῆς.

Plutarchus Mor. 184 b. noli in matrimonium ducere alterius uxorem, priusquam maritum mortuum videris. apud Plutarchum Eumenes Attalum fratrem his verbis adpellat. quae utrum ex tragoedia an ex comoedia excerpta sint nescio: videtur quidem parodia esse Soph. fr. 596, ex comoedia petita.

1236

δύσμορφα μέντοι τᾶνδον εἰσιδεῖν, ξένε.

Plutarchus Mor. 521 a. vetat curiosum τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ἄλλοτρίαν οἰκίαν τιθέναι. οὔτε γὰρ δίκαιον οὔτε καλόν, ἀλλ' οὐδὲ ἥδὺ τὸ θέαμα κτλ. τὰ γὰρ πολλὰ τοιαῦτα τῶν ἐν ταῖς οἰκίαις. . . και σπουδαῖον οὐδὲν οὐδ' ἐπιτερές. Dio Chrys. 59, 11 δυσχερῆ γε μὴν τᾶνδον ὁράματα, ὧ ξένε. quapropter Gatakerus versum ad *Philoctetam* Euripidis (fr. 788 N.) rettulit probabili quidem, sed non certa coniectura.

1237

οὐκ ἔστ' ἐν ἄντροις λευκός, ὧ ξέν', ἄργυρος.

Plutarchus Mor. 533 a. Horat. C. 2, 2, 1 nullus argento color est avaris addito terris. comoediae tribuit A. Kiessling. in ed. Hor., inter adespota tragicorum (320) recepit Nauckius.

1238

σκληράν, ἄκαρπον καὶ φυτεύεσθαι κακῆν

Plutarchus Mor. 602 d αἰρήσεται καὶ νῆσον οἰκεῖν φρυγὰς γενόμενος, Γύαρον ἢ Κίναρον σκληράν κτλ. κάμφυτεύεσθαι Naber. Mnem.

nov. VIII 435, nulla necessitate. ad Eupolidis *Civitates* referebat Mein., 'si comici est.' tragico tribuunt Bergk. P. lyr.² II 1076. Nauck. adesp. 324. fortasse Cratini est ex *Scirphiiis*.

1239

γλυκεῖ' ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότεος.

Plutarchus Mor. 752 a τὰς ὀφρῦς αἶρει καὶ φιλοσοφεῖν φησι καὶ σωφρονεῖ ἕξω διὰ τὸν νόμον· εἶτα νύκτωρ καὶ καθ' ἡσυχίαν κτλ. cf. Diogenian. 3, 95 (Vind. 2, 17). Gregor. Cypr. 1, 98 (Mosq. 2, 52). Suidas. — 'e tragoedia derivatum esse probabile est.' Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 331. mihi potius comoediae videtur deberi.

1240

οὔτος δ' ἐκείνου φθόγγος ἐξωλέστερος.

Plutarchus Mor. 1076 e ὁ δ' αὐτ' ἐκ. κτλ. ὅδ' αὐτ' Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 345, qui tragoediae versum vindicat. non minus comoediae deberi potest, mutato tamen ὁ δ' αὐτ', cum αὐτε apud comicos rarissimum sit nec codicum fide satis firmatum.

1241

οὐκ ἔστιν αὐτῶν μέτρον ὁ τοῦ βίου χρόνος.

Plutarchus Mor. 1098 e τῶν δὲ πρὸς τὸ καλὸν ὀρμῶν. . . οὐκ ἔστιν κτλ. Menandri esse coniecit Wyttenbachius, tragicorum fragmentis (adesp. 347) inseruit Nauckius, concedens tamen Menandri esse posse.

1242

ἀκόλαστος ὄχλος ναυτική τ' ἀταξία

Dio Chrysost. 32, 695 R. τῶν κωμικῶν ἔφη τις ἐπὶ τοῖς τοιοῦτοις κτλ. at Eurip. Hec. 607 ἀκ. — ἀναρχία. fortasse comicus ex Euripide transtulerat: apud comicos ipsos enim prior vocis ὄχλος syllaba produci non poterat (ὄχλ. ἀκόλ.).

1243—1248

λιμένες ποθοῦντες τῆς πόλεως τὰς ἀγκάλας

Aristides I 426 Dindf. ὃ λ. π. τὰς τῆς φιλιότητος πόλεως ἀγκάλας. Smyrnam dicit terrae motu eversam. 437 καὶ δὴ λιμένες τε κομίζονται τὰς τῆς φιλιότητος π. ἀγκ. — cum tota illa Aristidis oratio altiore praese ferat spiritum, ipsius verba haec esse crederem, nisi etiam in proximis manifesta adparerent versuum vestigia. ὃ ναῶν καὶ περιβόλων χάριτες, ποῦ ποτε γῆς ἔδυτε; ὃ κόσμοι παραλίαις,

ὃ πάντα ἐκεῖνα ὀνειράτα. ποῖαι πηγαὶ δακρύων ἱκαναὶ τοσούτω κακῷ; ποῖαι συναυλῖαι καὶ συναυδῖαι χορῶν πάντων τὴν καλλίχορον καὶ πολυῦμνητον καὶ τριπόθητον ἀνθρώποις ἀρκέσουσιν ἀνοιμῶξαι πόλιν; unde praeter integrum dimetrum anapaesticum facile has trimetrorum reliquias restituas, quos, si poetarum sunt, e diversis fabulis excerptos crediderim. νεῶν τε χάριτες καὶ περιβόλων, ποῖ ποτε, | ποῖ γῆς ἔδυτε; . . . κόσμοι παραλίας, πάντ' ἐκεῖν' ὀνειράτα (δράματα?) . . . συναυλῖαι τε καὶ συναυδῖαι χορῶν . . . τριπόθητον ἀνθρώποις ἀνοιμῶξαι πόλιν. ceterum cf. adesp. 340. 428.

1249

ὄραξ; σὺ κάμου καταγελᾶς ἐν τῷ μέρει.

Lucianus Gall. 18. σὺ κάμ. κατ. Fritzschius] κατ. κάμ. — origo dubia.

1250

παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθενται λόγος

[Lucianus] Halcyon. 1. potest tragici, potest comici esse παρατραγωδοῦντος. apud Nauckium non repperi.

1251

Qui apud Pseudo-Lucianum exstant senarii in Lucio (1. 4. 15. 22. 24. 28. 30), Hippiā (5. 6. 7. 8), Charidemō (7. 9), unde fluxerint perquam dubium est.

1252

Multas quae cum aliis locis tum in Vitis inlustrium virorum exstant de fati veterum poetarum narratiunculās per varios rivulos ex comoediae fonte fluxisse consentaneum est. sed eae maximam partem ita inmutatae sunt, ut pristina earum forma raro redintegrari possit. illa certe trimetrorum frusta potius quam fragmenta, quae Aeneas Piccolomini (Herm. XVII 344) e Vita Euripidis atque (Studi di filologia greca I 249. 251. 3) ex Plutarcho (Anton. 70. Alcib. 16) et Neanthe (Schol. Arist. Lys. 808) elicuisse sibi videtur, cum praesertim insint quae legibus metricis adversentur (*μικρόν* al.), nequaquam ita comparata sunt ut ad comoediam tuto referri possint. cf. Mus. Rhen. XXXXIII 49 n. 1.

1253

σῦκον μετ' ἰχθύν, ὕσπριον δὲ μετὰ κρέα.

Athenaeus 3, 80d *παροιμίας οἶδα περὶ σύκων λεγομένης τοιάσδε κτλ.* (accedit hexameter). cf. Eustath. 1964, 19. δὲ add. et κρέας Mein., 'si scaenici' (comici) 'poetae versus est.' Anal. Ath. 38.

1254

μέλη πάραυλα ἀκρότητα κύμβαλα

Athenaeus 4, 164e ὑπὸ τῆς ἐμφύτου γαστρομαργίας καὶ ἡδυλογίας κολάβρους ἀναγινώσκει καὶ κτλ. Eustath. 1157, 55 παρ' ἐτέρῳ δὲ τινι μέλος πάραυλον τὸ ἀπῳδόν, κατὰ τὸ ὑπὸ ἐμφ. γ. καὶ ἡδυλ. ἀναπέμπει μέλη πάραυλα. — trimetrum esse monuerat Valckenar. Theocr. Adon. p. 225a, Cratino adscribens. Meinekio in ed. min. tragici potius videbatur, satyricae fabulae Cobeto N. l. 48. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 66. cf. quae supra ad 1211 adnotantur. ἀκρ. κ. sunt *cymbala dissonos sonos edentia*, δυσκρότητα. Lobeck. Pathol. el. I 33. Hesych. ἀκρότητα· πολυκρότητα γενόμενα, ὥστε μηδὲ συγκροτεῖσθαι μηδὲ συμπεσεῖν αὐτοῖς, de qua glossa cf. M. Schmidt.

1255

κέρδαιν', ἐταῖρε, καὶ θέρους καὶ χειμῶνος.

Sextus Emp. Adv. dogm. 5, 122 ὁ τὸν πλοῦτον ἀγαθὸν εἶναι προεληφώς ὀφείλει . . . ἐκείστοτε πρὸς ἑαυτὸν τὸ κωμικὸν ἀναμελετῶν παράγγελμα κτλ. olim χειμάτος Mein., postea iambographi esse putabat (Bergk. P. l.² II 1049), vel ad Eupolidis *Baptas* referendum, in quibus choliamborum usum fuisse arbitratur. fortasse καὶ θέρους καὶ μὴ θέρους. — Macar. 8, 71 φακῆ δὲ κἂν χειμῶνι κἂν θέρει φακῆ (κἂν θ. κἂν χ. cod.) contulit H. Iacobi V 000LIII. Athen. 9, 407a φακῆ δὲ κἂν χ. κἂν θ. καλόν (Chamaeleontis Pontici vers.).

1256

ὧς Πριαμίδαισιν ἐμπερῆς ὁ βουκόλος.

Diogenes Laert. 7, 67 ὅμοιον δὲ ἐστὶν ἀξιώματι ὃ τὴν ἐκφορὰν ἔχον ἀξιώματικὴν παρά τινος μορίου πλεονασμὸν ἢ πάθος ἔξω πίπτει τοῦ γένους τῶν ἀξιωμάτων, οἶον . . . κτλ. Sextus Emp. Adv. dogm. 2, 73. Πριαμίδαισιν Sext. (πριαμίδεσιν V)] Πριαμίδῃσιν Diog. Euripidi tri- buunt Welckerus et Cobet. N. l. 47 'de Paride, qui ignotus suis cum pastorum grege in urbem rure venerat ἐν τῷ Ἀλεξάνδρῳ.' ac sic Nauckius Tr. gr. fr. adesp. 109. cum tamen nihil in eo versu in- sit quod a comediae dicendi genere abhorreat, non video cur non possit petitus esse e Cratini *Dionysalexandro* vel Antiphanis *Gany- mede* similive fabula.

1257

πατῆρ ἀνουθέτητος παῖδα νουθετεῖ.

Clemens Alex. Protr. 2, 41 ἐνταῦθα δὴ τὸ παροιμιώδες ἐπι- φθέγγασθαι ἀρόμττει κτλ. metri sanandi causa υἰὸν Cobet. Mnem.

XI 337. ἀνουθέτητος παῖδα νουθ. πατήρ Nauck. Mus. Rh. VI 470. *utrum verum sit cum non constet, etiam comici sit an tragici dubium est.*

1258

ἄπαιρε· μή μοι στέφανον ἀμφιθῆς κάρα.

Clemens Alex. Paed. 2, 8, 70. *senarium esse Potterus animadvertit, sed fortasse est tragici. quamquam neque κάρα neque ἀμφιτιθέναι (ἀμφικεῖσθαι) a comicorum consuetudine prorsus abhorret:*

1259

Μίλητος ἀρχεὶ κίταλία δοξάζεται.

Clemens Alex. Paed. 2, 10, 111 τὸ πολυτελὲς τῆς ἐσθῆτος διελέγχωμεν, ἐπιλέγοντες· τρίχες ἐστὲ προβάτων, κἂν Μ. ἀρχῆ κἂν Ἴτ. δοξάζηται. *comicus fortasse commemoraverat ξρια, ἐφ' οἷς κτλ. ut κίταλία, Cratin. min. 13 κίχθῦδια.*

1260

ἐπίφθονον χρῆμ' ἐστὶν ἄνθρωπος φύσει.

Philostratus Vit. soph. 1, 21, 1 φύσει μὲν γὰρ ἐπίφθ. χρ. ἄνθρωποι. cf. Eurip. Androm. 141 ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν ἔφν. *incertum utrum comici sit an tragici.*

1261

χαλεπὸν γενέσθαι λιμὸν ἐπὶ τῷ δράγματι.

Iulian. Misop. 369b εἰ δὲ τσαῦτα μέτρα θέρους ἦν παρ' ὑμῖν τοῦ νομισματος, τί προσδοκᾶν ἔδει τηρικᾶντα, ἠνίκα, φησὶν ὁ Βοιωτίος ποιητής κτλ. λιμὸν Par. 2964 (Boiss. An. nov. 187)] τὸν λιμὸν Voss. τὸν λοιμὸν MB. τῷ δράγματι V] τῷ δράγματι MbF, δράγματι Pf, δράματι Pe. — indicavit Nauck. *comica origo dubia est. poeta Boeotius Hesiodus dicitur Themist. 13, 170b, Pindarus Themist. 6, 78a. ac sic uterque haud raro. quis hic significetur non minus obscurum est quam sententia, quae nequaquam satis inlustratur eis quae adnotavit Reiskius. Lucian. Hesiod. 7 ὕσαντος τοῦ θεοῦ εὐθαλῆ ἔσται τὰ δράγματα.*

1262

τὴν Ἡράκλειαν κειμένην ἀνιστάναί

Synesius Epist. 134 (p. 270d, 721 Herch.) μή ἄλλως ποιεῖ, εἰ μὴ τι μεταξὺ βέλτιον πέπραγας καὶ πάλιν διανοῆ τὴν Ἡράκλειαν ἀνιστ. κειμ. *neque poetae sit an oratio soluta, neque quae Hera-*

clea dicatur constat. si Trachinia illa, proverbium fortunae vicissitudines significat, de quibus Thucyd. 2, 92. 3. cf. etiam Strab. 1, 60 qui terrae motu Heraclaeam concidisse narrat.

1263

ὄρκων ἐρῶσιν οὐδὲν εὐχερέστερον.

Theophylact. Simoc. Epist. 33. ἐρῶσιν Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 473] τοῖς ἐρῶσιν. non minus comoediae esse potest quam tragoediae.

1264

ἄπανθ' ὁ τοῦ ζητοῦντος εὐρίσκει πόνος.

Stobaeus Floril. 29, 27 sine lemmate. πόνος Valcken.] πόθος. inter tragicorum fragmenta (adesp. 439) recepit Nauckius. cf. 532.

1265

γυναῖκα θάπτειν κρεῖττόν ἐστιν ἢ γαμεῖν.

Stobaeus Floril. 68, 22 Χαιρήμονος A. monost. 95 (κρεῖσσον). cf. Philem. 236.

1266

θεοῦ θέλοντος δυνατὰ πάντα γίνεται.

Stobaeus Ecl. 1, 1 (2), 13a 'tragici incerti' Wachsm. Tr. gr. fr. adesp. 396 N. cur non etiam comici esse possit non video. δυνατὰ K.] μετὰ F. μεγάλα vel κεδνὰ Mein. ἀντὰ Nauck. εὐ τὰ Heimsoeth. Ind. Bonn. aest. 1867 xx. εὐκτὰ Weber. Philol. XXVIII 468.

1267

οὐδεὶς δὲ νικᾷ μὴ θελούσης τῆς τύχης.

Stobaeus Ecl. 1, 6 (5), 15 Wachsm. ἄπαντα νικᾷ καὶ μεταστρέφει τύχη. οὐδεὶς — τύχης. Χαιρήμονος A (fr. 19 N.). alterum versum comici esse suspicatur Nauckius. cf. quae adnotavimus ad Philem. 110. 111.

1268

μὴ τότε φρονήσης, ἂν γένη μάτην φρονῶν.

Mueller. Hist. min. III 367 ἐκ τοῦ ζεύσαντος (Ὁρφέως) αἵματος ἀνεφάνη βοτάνη Κιθάρα καλουμένη· τῶν δὲ Διονυσίων τελευμένων αὕτη κιθάρας ἀναδίδωσιν ἤχον. οἱ δ' ἐγγάριοι νεβρίδας περιβεβλημένοι καὶ θύρσους κρατοῦντες ἕμνον ἄδουσιν κτλ. — μὴ M. Haupt.] καὶ. ἂν γένη H. Iacobi V ccclxx] ὅταν ἔσῃ. num comici sit dubito.

1269

ἡ συκάμινος συκαμίνω ῥύπτεται.

Append. prov. 3, 13 πρὸς τοὺς ἐν ἑαυτοῖς τὰ ὠφέλιμα λαμβάνοντας ἐξ ἑαυτῶν. maculae ex moro maturo contractae succo viridis mori eluuntur. Plin. N. h. 15, 97 *tingunt manus succo maturo* (mora), *eluint acerba*. origo proverbii dubia est.

1270

μάταια τ' ἄλλα παρὰ Κρότωνά γ' ἄστεα.

Mantiss. prov. 2, 2 ὅτι διέφερον ὁ Κρότων τῶν ἐπὶ Ἰταλίᾳ πόλεων [ἐν] ἀνδράσι καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ. Schol. Theocr. 4, 33 his addit ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν κτλ. Κρότωνος Vat. 4, 5, unde Duebnerus παρὰ Κρότων' ἔστ' ἄστεα. esse potest comoediae ex earum numero quae ad Pythagoristas pertinebant. scrupulum inicit vox ἄστεα: apud comicos certe neque ἄστεα neque ἄστη inveniri memini.

1271

βαρὺς, βαρὺς σύννοικος, ὦ φίλοι, βαρὺς.

Apollon. Synt. 1, 2 (p. 4, 18 Bekk.) ἐν οἷς δις τὸ αὐτό . . . ἄλλα καὶ λέξις· 'Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λγεια' 'βαρὺς σύν. κτλ.' Walz. Rhet. VI 338 (de epanalepsi agit) καὶ ἄλλως· βαρὺς σύν. κτλ. VIII 516 ἡ δὲ ἐπίξευξις τὸ αὐτὸ παρονομάζει συνημμένως, ὡς τὸ βαρὺς, βαρὺς σύννοικος. — comico poetae tribuit Mein. ed. min. xxiii, inter tragicorum fragmenta (adesp. 22) sic ut supra scriptum recepit Nauckius.

1272

οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς τοῦσδ' ἐπιπίπτω λόγους.

Walz. Rhet. gr. VIII 674, 6 ἐπιδιόρθωσις . . . ταῦτόν τῇ προδιορθώσει, διαφέρει δὲ ὅτι τὴν τοῦ λόγου θεραπείαν ὕστερον τίθησιν, ὡς τὸ κτλ. si corrigendum est εἰς τοῦσδ' ἐνέπιπτον (ἐνέπεσον) τοὺς λ., comoediae est, sin εἰς τοῦσδ' ἐπεπιπίτω (ἐγὼ μπίπτω), potest tragoediae esse.

1273

πένητος ἀνδρὸς οὐδὲν ὀλβιώτερον.

Socrat. Epist. 22, 1 ἦν λόγος ὅτι πένητος πλουσιώτερον οὐδὲν εἶη. sic ut supra factum est scripsit comici esse existimans Nauck. Mélanges gréco-rom. V 240. 1.

1274

οἶνός μ' ἔπεισε δαιμόνων ὑπέρτατος.

Walz. Rhet. gr. VIII 739. 786. 812 et Boisson. Anecd. III 293

μετωνυμία ἐστὶν ὅταν εἴπωμεν ἀπὸ τῶν εὐρόντων τὰ εὐρήματα καὶ ἀπὸ τοῦ εὐρήματος τὸν εὐρόντα, οἶον κτλ. Com. incert. fr. 47 (O. Ribbeck.² p. 122) *persuasit ánimo vinum, deus qui multo est máximus*. Terent. Adolph. 3, 4, 24 *persuasit. . vinum*. 'comici an tragici poetae versus sit incertum est.' Mein. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 476. 'sunt adulescentuli verba delictum aliquod ebrietate excusantis'. Mein. — metonymia comica potius videtur, sed ὑπέριτατος in trimetro comico (praeter Arist. Pac. 52) inveniri non memini.

1275

ἄβροεῖμονές τε καὶ κατηγλαῖσμένοι

Etymologic. m. 4, 15 ἄβροεῖμονες κτλ. λαμπροφόροι, ἀπαλοφόροι. ἄβρον γὰρ τὸ λαμπρὸν καὶ κοῦφον καὶ τρυφερόν. ἄβροεῖμονες κατηγλ. Gud. tragici esse contendit Cobet. N. l. 47.

1276

κἄν αἰγέρων ἐφρυσαν εὐγενέστεραι.

Etymologic. m. 28, 39 αἰγειρος διὰ τῆς εἰ διφθόγγου. εὔρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι, ὡς τό κτλ., ἥτοι εὐθαλέστεραι καὶ εὐθρεπτότεραι. κἄν Mein.] καὶ. num comici sit admodum dubium. atque subobscura est sententia: de puellis gracilibus et proceris cogitat Mein.

1277

μοχθηρὸς ὢν καὶ τὴν γνώμην ἀχερδοῦσιος

Etymologic. m. 181, 3 ἄχερδος· ἡ ἀγρία ἄπιος. . . οἶον κτλ. ἀντὶ τοῦ σκληροῦς. cf. Pherecr. 164. τὴν γνώμην] τὸν τρόπον Mein., τοὺς τρόπους Ἀχερδοῦσιος K. cf. Arist. Eccl. 362, ubi quamquam poeta Ἀχερδοῦσιος, scholia tamen ἔστι δὲ δῆμος τῆς Ἰπποθωντίδος φυλῆς Ἀχερδοῦς. cf. schol. 356 (Θρασύβουλος) ἀντιλέγειν μέλλον τοῖς Λακεδαιμονίων πρέσβεσιν. . . εἶτα δωροδοκήσας ἀγράδας προσεποιήσατο βεβρωμέναι. — Πάμφιλος δ' Ἀχερδοῦσιος est Aeschin. 1, 110. scilicet serio pagus ille dicebatur Ἀχερδοῦς, comice Ἀχερδοῦς. sed dubitat de comica origine Meinekius.

1278

ὑδωρ δὲ πίνει, τὸν δὲ Βίβλινον στρυγέ.

Etymologic. m. 197, 32 Βίβλινος οἶνος· οἶον κτλ. ἀπὸ Βιβλίνης οὕτω καλουμένης Θρακίας ἀμπέλου, ἥτις διὰ τὸ εὐθαλὴς εἶναι ἐν Ἑλλάδι μετετέθη. cf. Cratin. 204. ad Cratini Pytinen (cf. hui. edit. I 75) refert Meinekius, ad satyricam fabulam Cobet. N. l. 48. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 126.

1279

ὦ Ζεῦ, γενέσθαι τῆσδέ μ' ἐξάντη νόσου.

Etymologic. m. 346, 42 et Suidas ἐξάντης. . . ἀβλαβῆς καὶ ὑγιής, ὁ ἐξω ἄτης. οἶον κτλ. — με τῆσδ' Suid. et Etym. cod. D. ἐξάντη Suid.] ἐξάντην. cf. Arist. Ran. 127. Plat. Phaedr. 244e ἡ (μαντικῆ) μανία. . . καθαρῶν τε καὶ τελετῶν τυχοῦσα ἐξάντη ἐποίησε τὸν αὐτὴν (νόσον) ἔχοντα, i. e. ὑγιῆ καὶ ἐξω ἄτης (Tim., cf. Ruhnken. 108). 'fortasse tragicus versus est'. Mein. attamen vocem ἐξάντης in eis quas hodie habemus tragoediis inveniri non memini. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 127.

1280

ψυχῆς δακνομένης γὰρ τὰ δάκρυ' ἐξέρχεται.

Etymolog. m. Milleri (Mélanges 81) δάκρυον· παρὰ τὸ δάκνω. . . δακνομένης γὰρ τῆς ψ. ἐξ. τὸ δάκρυον. non repugnat tam futtilis agnominatio comoediae. potest tamen etiam oratio soluta esse.

1281

ἔξιππα καὶ τέθριππα καὶ ξυνωρίδας

Eustathius 1539, 31 τὸ τέθριππον, οὗ χρῆσις ἐν τῷ κτλ. comici sit an tragici dubito.

1282

ὄς τόνδ' ἔχεις τὸν σηκὸν ἕλεως γενεῶ.

Eustathius 1625, 24 σηκὸς γόυν, φασίν, ἡρῶν, οἶον κτλ. 'fortasse tragici poetae versus est, ex simili scaena petitus, qualis est illa apud Sophoclem Electr. 637.' Mein. cf. Cobet. N. l. 47.

1283

ἄψυχον ἄνδρα λαμβάνειν συνέμπορον

Bekker. Anecd. 17, 20 ἀντι τοῦ δειλόν. tragicorum fragmentis (adesp. 270) inseruit Nauckius.

1284

ἐλαφρὸν παραινεῖν τῷ κακῶς πεπραγότι.

Bekker. Anecd. 38, 7 ἐλαφρὸν σημαίνει τὸ ῥάδιον καὶ κοῦφον. τῷ add. Bekker. — tragico deberi censet Cobet. N. l. 47. ac recepit Nauckius (adesp. 274). Aesch. Prom. 263 ἐλαφρὸν. . . παραινεῖν νοουθετεῖν τε τὸν κακῶς | πράσσοντα.

1285

οὐδὲν κακὸν γὰρ ῥαδίως ἀπόλλυται.

Bekker. Anecd. 53, 24 ἐπὶ τῶν εὖ πραττόντων ποιηρῶν. γὰρ add. Mein. cf. Macar. 6, 76. — etiam tragici esse potest. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 276.

1286

χωρὶς γὰρ οἰκοῦσ' ἀρεταὶ τῶν ἡδονῶν.

Bekker. Anecd. 72, 23 οἷον διεστήκασιν. οἰκοῦσ' ἀρεταὶ Mein.] οἰκοῦσιν ἀρεταί. 'nisi is tragici poetae versus est.' Mein. Cobet. N. l. 47. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 278. tragici esse posse concedo, comici esse non posse nego.

1287

μετὰ γὰρ νοσοῦντων καὶ τὸ μαίνεσθαι καλόν.

Suidas μετὰ γὰρ κτλ. καὶ τὸ add. Leutsch. Paroemiogr. I 509. origo versus dubia.

1288

τὸ μὲν τι χαίρω, τὸ δέ τι καὶ λυπούμεθα.

Boissonad. Anecd. III 239 γίνεται (σολοικισμὸς) . . . περὶ τοὺς ἀριθμούς κτλ. — dubium utrum ex comico an ex tragico excerptit. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 17.

1289

τῶν εὐτυχούντων ἀνταγωνιστῆς θεός.

Gnomolog. Byz. n. 110 Wachsmuth. Stud. gr. Gnom. 184. — potest etiam tragici esse.

1290

ἐκ τοῦ γὰρ ἔσορᾶν γίνετ' ἀνθρώποις ἐρᾶν.

Hesychius ὀμμάτειος πόθος· διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὄρᾶν ἀλίσκεσθαι ἔρωτι κτλ. Clemens Alex. Paedag. 3, 5, 32 κοινὰ ἀνέρωται ἀνδράσιν ὁμοῦ καὶ γυναιξὶ τὰ βαλανεῖα κἀντεῦθεν ἐπὶ τὴν ἀκρασίαν ἀποδύονται κτλ. cf. Diogenian. 4, 49. Philostr. Ep. 52 (249, 28 Kays.) εἰ ἀπὸ τοῦ ὄρᾶν τὸ ἐρᾶν, τυφλοὶ οἱ μὴ ἐρῶντες. recte Meinekius refellit Leutschium Sophoclis versum esse dicentem, cuius nihil est nisi ὀμμάτειος πόθος (fr. 162 N.). sed Zenob. Milleri 2, 54 (Mélanges 364) ἐκ τούτου γὰρ ἔσορᾶν γίνετ' ἀνθρωπίνους ὄρᾶν (sic). τούτου τὸν στίχον οἱ μὲν Σθενέλ[ε]ου, οἱ δὲ Ἀγάθωνος. itaque tragici certe videtur esse. ceterum cf. Philem. 138.

1291

ἀπτῆνα, τυτθόν, ἄρι γυμνόν ὀστράκων

Hesychius ὀστράκων κτλ. ἀντὶ τοῦ φῶν, τινὲς δὲ κελύφων. ἀπτῆν ἄτυθον cod. 'videtur comici versus esse.' Mein. at iure comicis cum alii abiudicarunt tum Cobet. N. l. 47. et Aeschyleum esse (fr. 328 N.) docet Photius 353, 17 ὀστράκων τῶν τοῦ φῶν. *Αἰσχύλος.*

1292

ῥῆξαι με καὶ φράσαι ἀεὶ λόγον.

ἀντὶ τοῦ ἐκρῆξαι φωνήν. Hesychius. ῥῆξαι με φωνήν καὶ φράσαι δεῖ τὸν λόγον 'si comici haec verba sunt' Mein. fortasse καὶ φράσαι πάρες λόγον. cf. Arist. Nub. 357.

1293

Φοινικελίκτην καὶ λόγων ἀλαζόνα

ἀπατηλὸν καὶ κάπηλον. Hesychius. idem φοινικέλικτον· ἀπατηλόν. Suidas φοινικελίκτης· ὁ ἀπατηλός. Theognost. 25, 31 φοινικελίκτης· ὁ ἀπατηλός. Φοῖνιξ' ἐλικτήν vel ἐλικτόν Meinekius, non bene. cf. ἱμαντελικτής Plut. Mor. 80b. 614e. ἐριδαντέες καὶ ἱμαντελικτέες Clemens Alex. Strom. 1, 3, 22. apud Hesychium verba καὶ κάπηλον Herwerdenus Obs. crit. 116 ut variam lectionem expungit: sed priorem vocis partem interpretantur. cf. Hom. Od. 14, 288 δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδώς, et Euripidi (Androm. 448) Lacedaemonii sunt (Mein. V 120) μηχανορροάφοι κακῶν, ἐλικτὰ κούδεν ὑγιές, ἀλλὰ πᾶν πέριξ φρονοῦντες. — tragici videbantur Dindorfio in Thesaurο. cf. Tr. gr. fr. adesp. 214 N., Archilochi Cobeto N. l. 506. tragicorum certe compositum Φοινικελίκτης esse vix potest.

1294

ἄλλος γυναικὸς κόσμος, ἄλλος ἀρρένων.

Schol. Clement. Alex. p. 444, 21 Dindf. παρὸ εἴρηται τό κτλ. tragicorum fragmentis (adesp. 364) inseruit Nauckius, ἀρρένων scribens. cuius rei causam satis firmam non video. nam quod in scholiis continuo sequitur versus Eurip. Hec. 570, ei diserte praemittuntur verba τοῦτο μεταπεποιήται ἀπὸ τοῦ τραγικοῦ.

1295

*ἦ δὲ προῦκαλεῖτό με**βαυβᾶν μεθ' αὐτῆς.*

Eustathius 1761, 27 λατίζειν παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ συρίζειν, καὶ βαυβᾶν τὸ κοιμᾶσθαι, οἶον κτλ. μεθ' αὐτῆς Nauck. Tr. gr. fr.

adesp. 136] μετ' αὐτῆς. comici poetae esse cum Meinekio Nauckius ipse suspicabatur Arist. Byz. 202. quod postea cum Cobeto N. l. 48 satyricae fabulae adscribere malebat, causa certe esse non poterat verbum βουβᾶν. cf. Canthar. 3 (I 765 hui. ed.).

1296

ὅστις τῆς ὁδοῦ

ἠγγήσεται σοι τὴν ἐπιτάξ.

Etymologic. m. 365, 25 ἐπιτάξ παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπίρρημα παρὰ τὸν ἐπιτάξω μέλλοντα. εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν εὔρον τὴν λέξιν σημαίνειν συντόμως, κωμικῶς κτλ. οὐχ ὡς οἱ τραγικοὶ μακρῶς. συντόμως, οἶον· ὅστις — ἠγγήσεται σου cod. Voss. 'haec corrupta sunt. tragicos hoc adverbio usos esse non credibile est.' Mein. τὴν ὑπαντάξ Cobet. N. l. 176. cf. Aristoph. fr. 616. οἱ τεχνικοὶ pro οἱ τραγικοὶ Preller. adn. ms. in ed. Mein.

1297

βαδίζουσιν αἱ σηπίαι κατὰ ξυγά.

Eustathius 946, 56 τὸν ξυγόν, οὔπερ οὐδέτερον τὸ ξυγόν, ὡς δῆλον σὺν ἄλλοις καὶ ἐκ τοῦ κτλ. quae fortasse ex comica lauti convivii descriptione excerpta sunt, quamquam quomodo metrum restituendum sit dubitari potest.

1298

.. ἀκολουθεῖ τῷ τρόπῳ τὰ τῶν λόγων.

Aristides I 457 Dind. ἐπεξήει... ὅημά τινος, λέγων ὅτι ἀκολουθεῖ τῷ τρ. καὶ τὰ τῶν λ. — non necesse est e comoedia haec repeti.

1299

.. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς.

Athenaeus 2, 67. 8 τὸ ῥῆμα (ἀρτύειν) κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 1014 N.) κτλ. at comici potius videntur esse; Sophilo tribuerunt Valckenarius et Meinekios III 584.

1300

.. μάλ' ἤσθην οἶον οὐδεπώποτε.

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 47) ἤδω, ἀφ' οὗ καὶ ἤσθην, οἶον κτλ. οὐδεπώποτε K.] οὐδέποτε. comici verba sint an alius dubium est.

1301

Ταναγραίῳ φωνήν

Κητεῖ προσόμοιος

Hesychius *Ταναγραίων φωνήν*. Κητεῖ ὁμοιοτάτην. "Ἐφορος λέγει εἶναι τινα ἐν Τανάγρα παχύτατον, ὃς ἐλέγετο Κητεύς. unde Meinekius (Ath. spec. II 25) ea quae supra excrripsimus fecit, 'si comici poetae verba sunt.' Athen. 12, 550. 1 πόσω κάλλιον (πένεσθαι) ἢ ὑπερπλουτοῦντα τῷ Ταναγραίῳ Κητεῖ (sic Mein. pro κήτει) εἰπέναι. 'videtur homini isti Κητεύς nomen propter obesitatem inditum fuisse verumque nomen ignorari.' Mein. Anal. Athen. 253. φωνή in reliquiis comoediae, si recte memini, hodie non exstat.

1302

. . . ὑπερείδοντα τοὺς νεανίας

Etymologic. m. 372, 24 ἐρείδω, ὑπερείδω, ἐξ οὗ καὶ τό κτλ. ὑπερείδοντα Mein.] ὑπερείδοντας. 'si modo recte haec comici poetae verba esse conicio.'

1303

. . . τὰς Ῥαδάμανθους πιμπλεῖς βίαν.

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 76) πιμπλεῖς οἶον κτλ. nihil audeo mutare in verbis prorsus obscuris praeter Ῥαδαμάνθους. neque vero constat comici sint an alius poetae. hic tamen deesse nolui.

1304

βαὺν βαὺν καὶ κυνὸς φωνήν ἰεῖς

Ioannes Alex. De acc. 32, 23 καὶ τὸ βαὺν κατὰ μίμησιν κυνὸς ὀξύνεται κτλ. ἰεῖς Mein.] ἰεῖς. 'comici poetae an iambographi sit incertum est.' Mein. καὶ del. Bothius. βαὺν βαὺν βαῦζων Naber. Mnem. nov. VIII 434. at quidni λέγων (λέγει) δὲ βαὺν βαὺν κτλ.

1305

λόγος τις ἔπνευσεν ὡς τέθνηκα . . .

Cramer. Anecd. Ox. III 328, 22 ἔστι λόγος καὶ ἡ φωνή. οἶον κτλ. fortasse ex comoedia (λόγος τ' ἔπνευσεν); quamquam ne de verbis quidem constat. soluta oratio esse non videtur.

1306

πολύπους ὥσπερ πέτρας

ἔχεται.

Macarius 4, 26 ἔχεται δ' ὥσπερ πολύπους πέτρας. 7, 21 πολύ-
Comici graeci, ed. Th. Kock. III.

πους ὥσπερ π. ἔχεται· ἐπὶ τῶν λιπαρῶς τινι προσκαθημένων. ex comoedia petita esse arbitror, pro certo non adfirmaverim. cf. 728 et Arist. Plut. 1096.

1307

γότης τις ἢ κέρκωψ λόγων

Eusebius Praep. ev. 8, 6, 2 (Philo II 626 Mangey) ἔλοιδόρουν γόητα καὶ κέρκωπα λόγων. fortasse ex comoedia fluxerunt. Aeschin. 2, 40 ὅ τι ἦν ποθ' ὁ κέρκωψ ἢ τὸ καλούμενον παιπάλημα ἢ τὸ καλίμβολον ἢ τὰ τοιαῦτα δῆματα οὐκ ἤδη πρότερον.

1308

ἀργύριον εἶχεν οὐδ' ὄσον.

Bekker. Anecd. 3, 27 οἶον οὐδὲ τὸ βραχύτατον. comici sit an oratio soluta dubito.

1309

ἔσθῆς δὲ προβάτων ἄνθος

Eusebius Praep. ev. 8, 14, 13 (Philo II 634) ἔσθῆτες γε μὴν προβάτων εἰσίν, ὡς οἱ ποιηταὶ ποῦ φασιν, ἄνθος. comicum significari pro certo non adfirmaverim.

1310

. ἄψοφον δ' ἔχειν στόμα

Bekker. Anecd. 9, 1 οἶον ἄφωνον καὶ ἥσυχον. σεμνὸν καὶ πολιτικόν. δ' add. K. videtur tamen potius tragoediae esse. cf. Soph. Trach. 967. Eur. Tro. 887.

1311

. . . κακόν τι προσαπολαύσω . . .

Bekker. Anecd. 47, 17 οὐ μόνον κακοῦ τινος προσαπολαύσω. κατ' αἰτιατικὴν καὶ γενικὴν χρῶ. αἰτιατικὴν Bekk.] εὐθείαν cod. — num comici sit non constat. certe non videtur derivatum esse ex [Plat.] Alcibiad. II 391c (μὴ) καὶ ἕτερόν τι προσαπολαύσης. μὴ καὶ etiam versus initio supplendum videtur.

1312

γλώσσαν οὐκ ἐμπήξεται.

Hesychius οὐκ ἂν διαφάγοιτο, οὐκ ἂν γεύσαιτο. γλώσσαν Scaliger] γλώσσαις. γλώτταν Nauck., comico haec tribuens. γλώσσαν retinens Meinekius Philol. XIII 532 ex satyrica fabula fragmentum derivatum censet. ἐμπήξετε Cobetus Mnem. nov. III 293, comoediae sit an satyricae fabulae non decernens.

1313

κνάπτειν κελεύω γλώσσαν.

Hesychius συνέχειν ἐντὸς τῶν ὀδόντων κελεύω τὴν γλώτταν. 'si comiei, γλώτταν scribendum. at suspicior satyrici dramatis esse fragmentum.' Mein. hoc propter articulum omissum probat Herwerd. Obs. crit. 115. 116. Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 180. sed cf. adesp. 10.

1314

τέχνης γὰρ οὐχ ἡμαρτες.

Hesychius τέχνη· ἐπιστήμη, ἢ δόλος κτλ. M. Schmidtus ut aliam glossam ab eis quae praecedunt separavit. tragicorum fragmentis (adesp. 211) inseruit Nauckius.

1315

τηλυγέτων ἀποικιῶν

Hesychius τῶν μακρὰν ἀπεχουσῶν. fortasse comicus aliquis usum Homericae vocis τηλύγετος, Atticis ignotae, apud Eurip. Iph. T. 829 vel inridet vel imitatur.

1316

τὴν ἐμὴν κάμνειν νόσον

Photius et Suidas παροιμία ὡς ἡ τοιαύτη· ταῦτόν ἔλκομεν ξυγόν (524). κάμνεις Cobet. Mnem. VII 480. Nauckius, qui tragoediae vindicat (adesp. 267), κάμνει. at quis spondet non fuisse scriptum ἔοικας τ. ἐμ. κάμνειν ν.?

1317

γλυκερῶ Σιδωνίῳ

Hesychius δρᾶμα δέ ἐστιν, ἐν ᾧ τῆς θυμέλης (parodi Mein.) ἄρχεται οὕτως 'Σιδώνιον ἄστν λιπόντες καὶ δροσερὰν Ἄραδον.' διαβεβόητο δὲ τὸ μέλος τοῦτο. sic ex emend. Schowii et Bergkii. μέλος Mein.] μέρος. Phrynichi tragici clarissima canticorum exordia fuerunt (fr. 10. 11 N.) Σιδώνιον ἄστν λιπόντες (λιποῦσα Schol. Arist. Vesp. 220) καὶ δροσερὰν Ἄραδον et Σιδῶνος προλιπόντα ναόν. horum alterum a comico γλυκερὸν Σιδώνιον (μέλος) appellari statuit Meinekius. quod si verum est, antiquae comoediae videtur tribuendum.

1318

δεῖν τόδε γενέσθαι

Etymologic. m. 262, 13 ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πλέον γίνεται κατὰ

κρᾶσιν τοῦ ε̄ και ο̄ εἰς εἰ δίφθογγον πλεῖν. . . οὕτω και ἀπὸ τοῦ δέον γίνεται δεῖν κτλ. δεῖν γίνεσθαι cod. Sorb. — cf. Lobeck. Pathol. el. I 475. num comici sit admodum dubium est.

1319

ἀποφέρειν πλέων.

Bekker. Anecd. 10, 28 οἶον παραφέρειν και παρασύρη, διὰ τοῦ ἦ. τίθεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἀμαρτάνεις και οὐδὲν πάγιον λέγεις. πλέων Bekk.] πλέον cod. πάγιον id.] πλάγιον cod. a recto cursu (navigii) deferris. cur διὰ τοῦ ἦ scribendum esse moneat (non ἀποφέρει) nescio. potest comici esse.

1320

τρικότυλος οἶνος

Hesychius οὗ τρεῖς κοτύλαι ὀβολοῦ πωλοῦνται. non significatur Arist. Thesm. 743. sed potest etiam non esse comici.

1321

ἄχρι ἐς τὸν ὄλεθρον

Hesychius ἀχρήστον ὄλεθρον· μέχρι τοῦ ἐσχάτου και ἀπεράντου. ut supra scripsimus Meinekius, principium trimetri esse coniciens Philol. XII 621. dubito de comica origine.

1322

μολυβδίνας ἔχων πέδας ἐν βορβόρῳ κάθηται.

Lucianus Alex. 25 ἐρομένου τινὸς τί πράττει ἐν Ἴαιδου ὁ Ἐπίκουρος; μολυβδίνας, ἔφη κτλ. μολιβδίνας H. μολιβδεῖνας Ω. μολυβδαίνας ΦFMv. Alexandri vatis, non comici versum esse Meinekius reprehendens existimat Fritzschius, cuius cf. adn.

1323

(ἐφ' ᾧ) μέγα φρονεῖ μάλλον ἢ Πηλέως ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ.

Hesychius, Photius, Suidas Πηλέως μάχαιρα (Arist. Nub. 1063. 6) παροιμία. ταύτην ἀναγράφει (ἐκ πλήρους add. Hes.) και Ἀριστοφάνης οὕτως· μέγα κτλ. ἐν τῇ μαχαίρῃ Phot. τῇ μαχαίρᾳ (om. ἐπὶ) Hesych. ἐφ' ᾧ add. Fritzschius. Quaest. Arist. 179. 80. perperam post Nubium v. 1166 inserebat Reisigius. nam Aristophanes dicitur grammaticus, non poeta, versus autem ille est ignoti comici, si est comici. nam in μέγα φρονεῖν apud comicos ictus semper in priorem syllabam prioris vocis cadit. ceterum cf. Zenob. 3, 40. Eustath. 1101, 63. Nauck. Arist. Byz. 240.

1324

δῆμος ἄστατον κακὸν

καὶ θαλάσση πάνθ' ὅμοιον ὑπ' ἀνέμονοι φησὶται.
καὶ γαλήνης ἦν τύχη, πρὸς πνεῦμα βραχὺ κορούσεται,
κἂν τις αἰτία γένηται, τὸν πολίτην κατέπειν.

Dio Chrysost. 32, 665 init. Ὁμήρου τε καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνοῦντων αἰεὶ τὸν ὄχλον ὡς χαλεπὸν τε καὶ ἀπειθῆ καὶ πρὸς ὕβριν ἔτοιμον, τοῦ μὲν οὕτω λέγοντος. . . ἑτέρου δὲ πάλιν αὐτὸ κτλ. 2. Θαλάττη Mein. 3. ἦν τύχη Kayser.] ἔν τ' ἡχῶ. ἐντέλω M. ἐντ' ἡχῶ B. ἐντ' ἡχῶν ed. Ven. ἂν τύχη Iacobs. Addit. Ath. 315. ἐν τάχει Preller. κει γαλήνης ὦν τύχοι Emper. πρὸς Reisk.] πᾶν. βραχὺ] ταχὺ Iacobs. 'fort. κορούσεται' Mein. 4. κἂν τις ἄντιος γένηται τῶν πολιτῶν, κατέπειν Bergk. Anal. lyr. II vsq. Demosth. 19, 136 ὁ δῆμος ἐστὶν ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν πάντων καὶ ἀσυνθετότατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ πνεῦμα ἀκατάστατον, ὡς ἂν τύχη κινούμενος (attulit Herwerd. Exerc. crit. 167. 8). Soloni vel Archilocho tribuit Bergk. P. lyr.² 1047. 8, tragico, fortasse Euripidi, Herwerdenus, comico Meibekius. mihi quidem comicum colorem non videntur habere.

1325

Μητίοχος μὲν γὰρ στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδοὺς,
Μητίοχος δ' ἄρτους ἐποπιᾶ, Μητίοχος δὲ τᾶλφιτα,
Μητίοχος δὲ πάντα ποιεῖ, Μητίοχος δ' — οἰμῶζεται.

Plutarchus Mor. 811 f οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδύομενοι πολιτικὴν πρᾶξιν. . . ἐπαχθεῖς τε γίνονται καὶ κατορθοῦντες ἐπιφθονοί, κἂν σφαλῶσιν ἐπίχαρτοι, καὶ τὸ θαναμαζόμενον αὐτῶν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιμελείας εἰς χλευασμὸν ὑπονοστεῖ καὶ γέλωτα. τοιοῦτον κτλ. τῶν Περικλέους οὗτος εἰς ἦν ἐταίρων, τῇ δὲ ἐκείνων, ὡς ἔοικε, δυνάμει χρώμενος ἐπιφθόνως καὶ κατακόρως. Μητίοχος Elmsl. 1. γὰρ add. Pors. νῦν Schoemann. 2. ἐποπιᾶ 'corruptum'. Mein. ἐπωπιᾶ Dindf. in Thes. 3. ποιεῖ Reisk.] ποιεῖται. Μητίοχος δὲ πάντα κείται Porson. Μητίοχος δὲ πᾶν ποιεῖται (omnia sibi vindicat) Both. fortasse πάντ' ἀπαιτεῖ, prorsus ut Xenoph. Anab. 2, 5, 38 ὑμᾶς βασιλεὺς τὰ ὄπλα ἀπαιτεῖ· ἑαυτοῦ γὰρ εἶναι φησιν.

Μητίοχος est apud Hesychium, Μητίοχος τέμενος· εἴη ἂν τὸ Μητιχεῖον (μητιοχειν cod.) δικαστήριον μέγα, ὃ προσεκληθήσαν δικασταί. verba extrema emendanda ex Append. prov. 3, 94 Μητίοχος τέμενος· εἴη δ' ἂν τὸ Μητιχεῖον (μητίχιον B) δικαστήριον μέγα, ἐν ᾧ προσεκληθῶθησαν χίλιοι δικασταί. (cf. Meior-Schoem. Att. Proc. p. 127). cf. adesp. 1335. Boeckh. C. I. gr. I 725 n. 3663. Keil. Anal. epigr. 91. Lobeck. Pathol. prol. 343. el. I 315. H. Iacobi V

CCCLXIX. *Μητιόχος* etiam Bekker. Anecd. 309, 17 *τέμενος Μητιόχου* δικαστήριον, ὀνομασθὲν ἀπὸ Μητιόχου ἀρχιτέκτονος ἢ ῥήτορος τῶν τὰ βέλτιστα συμβουλευσάντων. Phot. *Μητιοχέιον* (sic enim eod. om. tamen altero ο)· δικαστήριον. *Μητιόχος* ἀρχιτέκτων καὶ ῥήτωρ τῶν οὐ τὰ βέλτιστα συμβουλευόντων. in versibus trochaicis comici Attici (si sunt comici) tutius est uti forma *Μήτιχος*.

erat autem sive *Metichus* sive *Metiochus* στρατηγός, ὁδοποιός, σιτοφύλαξ. Phot. ὁδοποιοί· οἱ ὁδῶν ἐπιμελεῖται. cf. Aeschin. 3, 25. Schoemann. Ant. gr.² I 430. Harpocrat. et Phot. σιτοφύλακες· ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησιν, ἣτις ἐπεμελεῖτο ὅπως ὁ σῖτος δικαίως προαθήσεται καὶ τὰ ἄλφριτα καὶ οἱ ἄρτοι. ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν πεντεκαίδεκα μὲν (πεντεκαίδεκα, δέκα μὲν Vales.) ἐν ἄστει, πέντε δ' ἐν Πειραιεῖ (ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ add. Harpocr.). similiter Bekker. Anecd. 300, 19. cf. Schoem. Ant. gr.² I 432. — 'conqueritur poeta quod Metiochus Periclis gratia iam plurimum in civitate valeat et plura munera quam sit aequum usurpaverit. lege enim fuit cautum ne quis duobus simul magistratibus eodem anno fungeretur', Demosthenis certe aetate (24, [150]). Bergk. R. c. Att. 12. 13.

Archiloch. 71 Bergk. (90) νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν ἀρχεῖ, Λεώφιλος δ' ἐπικρατεῖ, Λεωφίλω δὲ πάντα κείται (πάντ' ἀνεῖται Bergk.), Λεωφίλου δ' ἀκούεται (Λεώφιλος δὲ κλαύσεται Fritzs.). — veteris comici esse statuit Porsonus, Cratini *Archilochis* (cf. hui. edit. I 16) propter Archilochi imitationem inseri iubet Bergkius, Hermippo ut acerrimo Periclis adversario tribuit Meinekius. Bernhardyus (Hist. litt. gr. I 53) cum aliis cantilenam vulgarem fuisse arbitratur.

1326

ἢ τὰ θνητῶν καὶ τὰ θεῖα πάντ' ἐπισκοποῦσ' ἀεὶ
καὶ νέμουσ' ἡμῶν ἐκάστῳ τὴν κατ' ἀξίαν τύχη
[μερίδα].

Stobaeus Ecl. 1, 6(5), 6 Wachsm. 'tragici incerti'. Wachsm. Tr. gr. fr. adesp. 425 N. comico, sed non sine dubitatione, tribuerat Meinékius. 1. ἀεὶ add. Iacobs. Ep. crit. 229. idem in fine μερίδα ut glossema expungit.

1327

πόλλ' ἀπιστία δέδρακεν ἀγαθὰ καὶ πίστις κακά.

Clemens Alex. Strom. 4, 3 init. — καὶ add. Klotzius: quae facilius est ratio quam Sylburgii scribentis πόλλ' ἀπιστία | δέδρο. ἀγ., πολλὰ δ' αὖ π. κ., qui trimetrorum reliquias esse censet. ἀπιστία eadem significatur quam praedicat Epicharmus νᾶφε καὶ μέμβασ' ἀπιστεῖν. potest tragici, potest etiam comici versus esse. cf. Tr. gr. fr. adesp. 86 N.

1328

Zenobius 2, 99 γλῶσσα, ποῖ πορεύη; πόλιν ἀνορθώσασα καὶ πόλιν καταστρέψουσα· ἐπὶ τῶν διὰ λόγων ἢ ὠφελούντων ἢ βλαπτόντων. videntur tetrametrorum troch. reliquiae esse: γλῶττα, (λέξον), ποῖ πορεύει; B. πόλιν ἀνορθώσουσ' ἐγὼ | καὶ πόλιν πάλιν καταστρέψουσα. sed haec ex comoedia excerpta esse vix possunt.

1329

ἵππος με φέρει, βασιλεύς με τρέφει.

Diogenianus 5, 31 Κορραϊὸν φασιν ὑπὸ Φιλίππου στρατευόμενον ἱππεία, τῆς μητρὸς δεομένης αἰτήσασθαι ἄφεσιν τῆς στρατείας, εἰπεῖν τοῦτο. ἐπὶ τῶν ἐξ ἄλλοτριῶν τρυφώντων add. C. scrib. aut ὑπὸ Φιλίππῳ aut μετὰ Φιλίππου. cf. Apostol. 9, 12. Horat. Epist. 1, 17, 20 equus ut me portet, alat rex. de comica origine dubitant et Meinekius et Leutschius (Apost. 9, 12).

1330

ἀλλ' ὥσπερ δείπνου γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν
τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφόν,
ἵν' ἀπή τις τοῦτο φαγὼν καὶ πιὼν, ὥπερ λαβὼν
χαίρει τις, καὶ σκευασία μὴ μί' ἢ τῆς μουσικῆς.

Ἄστυδάμας ὁ τραγικὸς ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ. Athenaeus 10 init. 3. sic Porson. (sed ὅπερ) ap. Gaisf. Hephaest. p. 358] τοῦτο λαβὼν καὶ φαγὼν ὥσπερ πιὼν A. ὥπερ, aliter tamen versum emendans, Reisig. Coniect. 234. 4. τις add. Porson. χαίρει καὶ συσκευασία Fritzsche. Eupol. v. fr. p. 17.

permirus est versus Eupolideorum in fabula satyrica usus, cum praesertim et sententia et dicendi genus comoediae unice convenire videatur. itaque turbata esse verba Athenaei et de edacitate potius Herculis Astydamanantis testimonium adlatum fuisse, sed periisse censet Nauckius Tr. gr. fr. p. 604 (Astyd. fr. 4), versus Eupolideos autem comico ignoto iam tribuit Casaubonus. difficile est iudicium propter Aristid. II 523 Dind. κωμωδοῖς καὶ τραγωδοῖς . . . ἴδοι τις ἂν καὶ τοὺς ἀγνοοθέντας καὶ τοὺς θεατὰς ἐπιχωροῦντας μικρὸν τι περὶ αὐτῶν παραβῆναι, καὶ πολλάκις ἀφελόντες τὸ προσωπεῖον μεταξὺ τῆς μούσης ἢν ὀποκρίνονται δημηγοροῦσι σεμνῶς, et Poll. 4, 111, παράβασις . . . τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν· ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν . . . καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς ἐκείνον ἀμίλλης ποιεῖ σπανιάκις. de quibus testimoniis cf. quae disputaverunt Fritzschi Arist. Thesm. p. 443. 4. Eupol. v. fr. p. 16. 17, Meinekius Exerc. phil. II 18. Anal. Athen. 179.

1331

A. χαίροις, Ύψιπύλη φίλη.

B. τοὺς ἔμοὺς πλέκω κοφύμβους.

A. οὐ σοι λέγω περὶ τούτου.

B. οὐμὸς ἀκοίτης ἐνταῦθα.

Apostolius 18, 8 ἡ παροιμία τάττεται ἐπὶ τῶν λεγόντων ἀσύμφωνα καὶ ἀκατάλληλα. ὁμοία τῇ ἔγὼ σκόροδά σοι λέγω, σὺ δὲ κρόμμυ' ἀποκρίνη'. 2. κορ. πλ. transposuit Bergk. P. lyr.² p. 1077. 4. ἀκοίτης Leutsch.] ἄκοιτις vel ἤκοι τις. ex comoedia petita videntur Bergkio: quod mihi quidem, etiamsi scaenam similem fingas Arist. Eccl. 952 sq., perquam dubium videtur.

1332

Aristides II 398 Dindf. περιέρχονται (οἱ Χριστιανοὶ) ἄλλως βροσιῶν εἶδωλα καμόντων . . . δύο μορφὰς ἔχοντες ἀντὶ τριῶν, τῆς τραγικῆς βοδὸς τῶν ἱματίων τῶν ἠπημένων οὐδὲν διαφέροντες. ubi schol. 728, 30 Dind. πολυειδὲς πεποιήται δράμα Εὐριπίδης (Πολύειδος et Εὐριπίδη Nauck. Tr. gr. fr. p. 440), ἐν ᾧ βοῦν τρίχρωμον ποιεῖ εὐρησθαι. et 729, 11 ἠπημένων τῶν ἐκ πολλῶν συνεραμμένων (cf. quae Nauckius ad titulum Polyidi Euripideae adnotavit). videtur comicus aliquis bovis vel vituli illius pellem e variis pannis consutam inrasisse. sed res nequaquam extra dubitationem posita est. Reiskius quae ad Aristidem adnotavit consulto praetermitto.

1333

Athenaeus 2, 53a Φρύνιχος (fr. 60). ἄλλοι δὲ ἄμυγδαλὰς ὡς καλὰς. quae intellegi non possunt, nisi haec quoque ex comico aliquo excerpta esse statuas. ac fortasse pro ἄλλοι scrib. ἄλλοιθι, ut aliud Phrynichi fragmentum indicetur. quo metro usus sit quisquis auctor est verborum non adparet.

1334

Aelianus Var. h. 12, 18 τὰ γε μὴν τελευταῖα (Φάων ὁ καλὸς) ἀπεσφάγη μοιχεύων ἀλοῦς. 'comoediam sapiunt'. O. Ribbeck. Com. R. fr.² 97 in adn. — non sine aliqua dubitatione accesserim.

1335

Pollux 8, 21 (δικαστήρια) τὸ Μητίχου κάλλιον, οὗ μνημονεύει Ἀνδροτίων . . . τὸ δὲ Μητίχου δικαστήριον μέγα, οὕτω κληθὲν ἐπὶ (ἀπὸ) ἀρχαίκετος Μητίχου. cf. adesp. 1325. τὸ Μητίχου καλιόν Bergk. R. c. Att. 18 ἴτα adpellatum vel a vulgo vel a comico aliquo,

qui per ludibrium volebat indicare quam condensati sederent iudices'. at κάλλιον nihil aliud est quam καλλίδιον, ac sic iudicium illud, cum magnum fuerit, per iocum ex contrario adpellatum videtur.

1336

Etymologic. in. 243, 25 ἡ αἰτιατικὴ τὴν γυνήν . . . καὶ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀλλ' ὀρθῶ τὰς γυνάς. cf. Choerobosc. 328, 27. — ἀλλ' ὀρθῶ ἔγω τὰς γυνάς Mein. sed neque ex comoedia haec sumpta esse neque quo metro usus sit auctor constat.

1337

Hesychius ὑντετραστίαν κατεαγέιν. Σαλαμίνιος. sic cod. ὕν τεραστίαν — Σαλαμίνιος Musur. ὕν τετραέτηρον κατέφαγεν Σαλαμίνιος Nauck. τεραστίαν Soping. τεραστίαν ὕν Mein. at prorsus aliter M. Schmidtus, qui Σαλαμίνιοι scribens Salaminios Cyprios ὑντέθραυσται vel aliquid eiusmodi pro συντέθραυσται dixisse suspicatur.

1338

Eustathius 1538, 13 τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς . . . ὁ σκυθροπάζων. λέγει δέ που καὶ Σοφοκλῆς (fr. 1013 N.) τὸ τηροῦντα τοὺς λέγοντας καὶ συνάγοντα τὰς ὀφρῦς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπεγειροῦντα, εἰπὼν τοῦτο ἐκεῖνος ὡς ἀπὸ ἰχθύων, οἱ τὰς ἀκάνθας ὀφθοῦσι καιρῶ θυμοῦ. 'quae Sophocli tribuuntur poetae comici sunt, Aristophanis esse coniecit Brunckius'. Nauck. frustra sunt poeticae dictionis, quae neque unius poetae neque comoediae esse omnia adfirmaverim.

1339

Eustathius 1720, 52 (post partem Antiphan. fr. 68, 12) ἕτερος δέ τις (κωμικός) θεοὺς τοὺς τοιούτους (ἰχθύς) ὠνόμασε διὰ τὸ πολύτιμον, οἶον ἀνθίαν, λάβρακα καὶ τοὺς λοιπούς. indicavit O. Kaehler Wochenschr. f. klass. Phil. 1885, 903. putarem pertinere ad Antiphan. 147, 3, nisi alium aliquem dixisset.

1340

Eustathius 1257, 15 (post Alexid. 264, 1) καὶ ξυρόμενον τὴν ὑπήνην καὶ τὸν ὄρρον, καὶ νόμου ὄντος ἐν Ῥόδῳ μὴ ξύρεσθαι. fragmentum comicum his contineri suspicatur O. Kaehler ibid.

1341

Plutarchus Nic. 7 λέγεται ἐκκλησίας ποτὲ οὔσης τὸν μὲν δῆμον καθήμενον περιμένειν πολὺν χρόνον, ὡπὲρ δ' εἰσελθεῖν ἐκείνον (Κλέ-

ωνα) ἐστεφανωμένον καὶ παρακαλεῖν ὑπερθέσθαι τὴν ἐκκλησίαν εἰς αὐριον. ἄσχοιοῦμαι γάρ' ἔφη ἡσήμερον, ἐστὶαν μέλλων ξένους καὶ τεθυκῶς τοῖς θεοῖς. τοὺς δ' Ἀθηναίους γελάσαντας ἀναστῆναι καὶ διαλύσαι τὴν ἐκκλησίαν. versus comicos deprehendisse sibi videtur Wilamowitzius Herm. XI 298 hosce ἀσχ. τ. | ἐστ. μ. ξ. | καὶ τεθυκῶς τ. θ. 'possunt in Eupolidis *Aurca aetate* locum habuisse; Aristophanis non esse numeri docent'. ingentem haec hilaritatem excitabunt τοῖς εἰδόσιν. nempe numeri, ut tali sententiae minime apti, ita tamen sunt Aristophanei (Av. 1471. 2. 5. 6. 7. 1483. 4. 7. 8. 9. Lys. 797—801. 821—5. Ran. 1370—72. 1482—84. 1491—93), mensura autem syllabarum prorsus barbara. scilicet oblitus erat vir praeclarus in utroque perfecto verbi θύω vocalem υ ab Atticis corripi (Arist. Lys. 1062. Henioch. 2). accedit quod verbum ἀσχολεῖσθαι quarto demum a Chr. saeculo videtur inventum esse.

1342

Etymologic. m. 149, 24 ἄρριχος· κόφινος. τρεῖς χοῦς μέλιτος Βριληττίου· δύο ἄρριχω τὴν μὲν τῶν χελιδονέων, τὴν δὲ τῶν φι(β)άλεων ἰσχάδων, καὶ τῆς Ψιθίας ἀσταφίδος, καὶ μύρτων ἕτερον φέρνιον. ex his quos Sauppis Epist. crit. 134. 5 effinxit tetrametros trochaicos, cum et dactylos trochaeis inmixtos habeant novae comoediae poetis nequaquam, ut tum opinabatur vir doctissimus, permissos et spondeum in sede prima versus alterius, hodie ipsi improbari persuasum habeo. tamen ex comoedia aliqua verba illa fluxisse non negaverim: quo modo emendanda sint dubito.

1343

Hesychius προνικιοί· οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὄνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, οὓς τινες παιδαγῶνας καλοῦσι· δρομεῖς, ταχεῖς, ὄξεις, ἐνκίνητοι, γοργοί, μισθωτοί. cf. 333. comici esse haec videbantur Fielitzio De Att. com. bip. 57 n. 1. dubito equidem, quamquam anapaestici numeri speciem ex parte referunt.

1344

Etymologic. m. Milleri (Mélanges 65) βλάξ . . . βλάξ τε καὶ ἡλίθιος γένωμαι'. 'le fragment a l'air de comédie'. Duebner. ap. Miller. 461. ac sic Bergk. P. I. III 742. Sternbach. Stud. Vindob. VIII 251. at verba sunt Xenophontis Cyr. 1, 4, 12 μὴ παντάπασι βλάξ τις καὶ ἡλίθιος γένωμαι.

1345

ἀνδρεράστρια γυνή

Bekker. Anecd. 21, 12 ἡ ἐπιμαιομένη ἀνδράσιν, ἢ ἐρῶσα ἄλλου καὶ ἄλλον. ἀνδρεραστια cod. videtur pertinere ad Arist. Thesm. 392 τὰς ἀνδρεραστρίας. etenim saepissime Phrynichus glossas ex sententiarum contextu solutas ita transscribit, ut nomini epitheto tamquam exempli causa addat ἄνθρωπος vel γυνή.

1346

γνάθους θηλείας

γυναικείας. Hesychius. sic Mein. pro γνάθους· θηλείας ἢ γυναικίας, iambographum aut comicum scripsisse censens fere οὐ γὰρ τι τέρπει ταῦτα θ. γν. Philol. XIII 533.

1347

ἐκβολή λόγου

παράβασις, μετάβασις. Hesychius. sed potest pertinere ad Thucyd. 1, 97.

1348

ἐπιτριπιότατος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 40, 13 ὁ ἐπιτριβῆναι ἄξιος καὶ κακῶς ἀπολέσθαι. est Lucian. Tim. 46, fortasse non ex comico haustum.

1349

εὐτράπεζος ἄνθρωπος

Bekker. Anecd. 39, 30 μεγαλοπρεπῆς ἐν ἐστίασει. fortasse excerptum ex Eriph. 6, 2. cf. supra 1345. ceterum ea voce usi sunt etiam Aeschylus et Euripides.

1350

φασίμη κύλιξ

Photius παρὰ τὴν φάσιν, τὴν ἔνδειξιν. glossa obscurissima, videtur tamen ad inrisionem sycophantarum pertinere. Naberus φασηλὴς· κύλιξ conl. Steph. Byz. Φάσηλις· πόλις Παμφυλίας... τὸ μέντοι ἀγγεῖον οἱ ἀπ' Ἀλεξανδρείας ὀξύνουσιν. sed quid tum Photii explicatio sibi vellet non addit.

1351

ἀμολγοί

Eustathius 838, 54 ὁ Πανσανίας φησὶν ὡς ἀμολγοὶ ἐλέγοντο

καὶ οἱ ἀμέλγοντες τὰ κοινὰ ῥήτορες καὶ διαφοροῦντες τὰ δημόσια.
nisi forte pertinet ad Cratin. 214.

1352

ἀπομύζουρις, μύζουρις

Eustathius 862, 42 *κωμικὴ λέξις ὁ νῶθουρος, ἤγουν ὁ νῶθην ἔχων τὴν οὐρὰν ἐν τῷ συγγίνεσθαι, ἢ δὲ οὐρὰ καὶ ἀπομύζουριν παρήγαγε γυναῖκα τὴν αἰσχροποιόν. . . καὶ πανδοσία ἢ τοιαύτη ἐλέγετο πρὸς παλγινιον τῆς Πανδώρας καὶ βορβορότη ὡς ἀκάθαρτος. congeram hunc unum in locum omnes sordes quas admirabili cum diligentia sanctissimus archiepiscopus ex lexicis veterum excerpserit. 1088, 37 κατὰ τὴν κωμωδομένην σποδησιλεύραν . . . πανδοσίαν παρ' Ἀνακρέοντι . . . καὶ λεωφόρον, ὡς Ἀνακρέων. 1413, 37 (αἱ ἑταῖραι) ἀνασεισίφαλλοι φερονύμως λέγονται παρὰ τῆ κωμῶδιᾳ ὡς ἀνασεύουσαι τὸν φάλητα, ὃ ἔστιν αἰδοῖον ἀνδρός. 1572, 13 κῆπος μεταληφθεὶς ὑπὸ κωμικοῦ σκῶμμα ἐποίησε. γυναῖκα γάρ τις μανιόκηπον εἶπε τὴν μεμνηυῖαν περὶ τὰς μύξεις (?). 1921, 58 σύνθετον ἐκ τῆς λαύρας καὶ ἡ σποδησιλεύρα, τουτέστιν ἡ πόρνη. . . παρὰ τὸ διατρέβειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἢ καὶ δημοσίᾳ συμπλέκεσθαι . . . διὸ ἡ αὐτὴ καὶ χαμαιτύπη λέγεται . . . ἔτι δὲ καὶ λεωφόρος . . . καὶ πανδοσία καὶ χαλκιδίτις διὰ τὸ εὐτελὲς τοῦ διδομένου νομισμάτος. εἰ δὲ καὶ πολύνυμος, ἀλλὰ τοῦτο σεμνότερον πόρνης ἐπίθετον . . . φορτικὸν δὲ γε ἡ μανιόκηπος . . . καὶ ἀνασεισίφαλλος καὶ μύζουρις διὰ τὸ μύζουιν οὐρὰν, ὃ ἔστι θηλάζειν, καὶ ἀνασύρολις καὶ σατύρα . . . καὶ γεγωνοκώμη (quam interpretatur 909, 3). μύζουρις etiam 1821, 52. haec nequaquam omnia comicorum sunt, ne ea quidem quae diserte illis adscribit. nam ut πανδοσία et λεωφόρος, si vera sunt quae 1088 dicit, Anacreonti debentur (cf. etiam Suid. *μυσάχνη*), sic ipse 1329, 33 βορβορότη et ἀνασεισίφαλλος Hipponacti, πολύνυμος Anacreonti tribuit. atque etiam ἀνασύρολις (*ἀνασυρόπολις* falso Suid.) Hipponactis est (Bergk. fr. 110. 111). itaque ne de ceterorum quidem origine, quae ampliore litterarum intervallo notavi, satis constat. ceterum cf. Nauck. Aristoph. Byz. 168. 9.*

1353

βαρυσυμφορώτατος

Bekker. Anecd. 225, 28 *βαρυστάτας συμφορὰς φέρων. quamquam comoediam sonat, fortasse excerptum ex Herodot. 1, 45 extr.*

1354

γεγωνοκώμη

Eustathius. cf. 1352.

1355

γλωττογράφοι

παρὰ τοῖς κωμικοῖς οἱ ἀπὸ τῆς γλώττης βιοῦντες. Pollux 2, 108. excerptum videtur ex Arist. Av. 1696. 1702. cf. quae adnotavimus ad Nicophontis Χειρογράφου I 778.

1356

διαφορεῖν

Eustathius 804, 47 τὸ δ. τὸ τε παρὰ τοῖς ἰατροῖς καὶ τὸ κωμικόν. cf. Arist. Av. 355 ἢν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ. prorsus incertae fidei sunt quae adfert Meinek. ex Anon. De com. VI (p. xvi 3. 4 Duebn.), quae ita ex cod. ed. Studemund. Philol. XLVI 9, 21 (ὁ γέλωσ ἔχει τὴν σύστασιν) πρῶτον καθ' ὁμωνυμίαν, ὡς τὸ διαφοροῦμένοις· σημαίνει γὰρ τὸ τε διαφόροις οὔσι καὶ τὸ ἐπικερδέσι. διαφοροῦμενον QMPV. Studem. ἐφιδροῦσι vel ἐπικρεμέσι (?) pro ἐπικερδέσι. Eustath. 838, 54 οἱ ῥήτορες διαφοροῦντες τὰ δημόσια, quod fortasse ex comico excerptum est. ad hoc an ad Av. 355 an ad aliud comici alicuius dictum Eustathii adnotatio pertineat prorsus incertum est.

1357

δολίφονον

Hesychius πέπαικται δὲ τοῦ δολοφονίου. Musurus παρὰ pro δέ. cf. Mein. I 89. 'videtur comicus poeta Agamemnonis Aeschyleae versum 1129 δολοφόνου λέβητος τύχαν σοι λέγω in re coquinaria adhibuisse.' M. Schmidt. cuius opinionis periculum ipse sustineat. cf. Teleclid. 29. Aristoph. fr. 196.

1358

ἐπίρραμμα

Pollux 7, 67 σύρμα τραγικόν ἐστὶ φόρημα ἐπισυρόμενον, ἐπίρραμμα δὲ κωμικόν, ταινιωδες, τὸ μὲν πλάτος κατὰ σπιθαμήν, τὸ δὲ μήκος κατ' ὀργυιάν. ἐπίρραμμα vel ἐπίρριμμα Mein. non tam ex comoedia quam ex indice adparatus scaenici desumptum esse propter Poll. 4, 119 (ubi ἐπίρραμμα pro ἐπίρρημα Kuehn., ἐσπέρημα F) existimat H. Iacobi in Mein. ed. min. xxiii.

1359

κεραυνίας

ὁ κεραυνούμενος. Hesychius. sic M. Schmidt. κεραυνόμενος cod. κεκεραυνωμένος Musur. frequentissimum nominum in *ίας* apud comicos usum esse conl. φρονηματίας, ἥπατίας, στημονίας, βαδισματίας, adnotat Meinek. mihi origo comica dubia videtur vel propter Soph. Antig. 1139.

1360

Κυνόφαλοι

Κορίνθιοι, φυλή. Hesychius. *κυνόφυλοι* Is. Voss. *κυνόφαλλοι* Mein., Corinthiaca tribus nomen a comico poeta ridicule fictum esse ad libidines Corinthiorum inridendas statuens. sed pro *φυλή* Nauckius *Φιλήμων* Aristoph. Byz. 238 n. 4, ad Philemonis *Corinthiam* glossam referens, *Ῥίνθων φλύακι* M. Schmidt. *ἰθύφαλλοι* Naber. Mnem. VIII 434. res prorsus incerta.

1361

λαιλαι

Photius *κατ' ἀποκοπήν ἐπὶ τῆς αἰσχρολογίας*. Hesychius *λαί· ἐπὶ τῆς αἰσχρολογίας*. comoediae esse coniecit Nauckius. dubito.

1362

λακκοσκαπέρδαν

Photius 204, 14 *ἀντὶ τοῦ λακκόπρωκτον ἢ μέγαν σκάπερδον*. Hesychius *λακκοσκάπερδον· λακκόπρωκτον*. indic. Nauck. sed cf. Hippon. 1 Bergk. certe altera vocis pars comoediae ignota.

1363

λακκοσχέας

Photius *τοὺς καθεμιμένον ἔχοντας τὸν ὄσχεόν, ὃ ἐστὶ τῶν διδύμων* (cf. Plat. com. 174, 13) *ἀγγεῖον*. idem *λακκοσχεῶν· μαλακῶν*. Pollux 2, 172 *τὸ τῶν ὄρχεων ἢ διδύμων ἀγγεῖον ὄσχεόν. . . τὸν δὲ αἰεὶ χαλαρῶ τούτῳ κερημένον λακκοσχέαν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν*. cf. Hesych. *λακκό[σ]πεδα* et Strecker. De Lycophr. Euphronio, Eratosth. 54. dubito ex iambographo an ex comico aliquo excerptum sit. usus est eo nomine etiam Lucianus Lexiph. 12.

1364

λάσταυροι

Hesychius *οἱ περὶ τὸν ὄρχον δασεῖς καὶ πόρνοι τινὲς ὄντες*. *λάσταυροι* Flor. Christ.] *λάσταυροι* cod. 'comicus teste Eustathio 259, 4'. M. Schmidt. at Eustathius *ταῦρος καὶ τὸ ὑπὸ τὸν ὄσχεόν, ὅθεν καὶ λάσταυρος ὁ λάσιος τὸν τοιοῦτον ταῦρον*, de comica origine nihil.

1365

λεοντόκρανον

Ἀμαζονικὸν ὄπλον. Hesychius. leonis caput numquam in monumentis antiquis ita reperiri monens Meinekius Philol. XIII 511. 12

ἀλαξονικὸν scribit vocemque ex comoedia aliqua vel ex tragoedia derivatam esse censet. cf. Arist. Ran. 430.

1366

μανιόκηπος

Eustathius. cf. 1352. an μανόκηπος? ut κῆπος sit membrum muliebre.

1367

νώθουρος

Eustathius. cf. 1352. Hesychius νώθουρος· ὁ ἀδύνατος συγκρίνεσθαι.

1368

πανσιβάκτρων

Hesychius ἰσχυρῶν βακτηρίων χρωμέναν. ἰσχυρῶ βακτηρίῳ Is. Voss. πασιβάκτρων (απέπαμαι), i. e. ἰσχυρὰς βακτηρίας ἔχόντων Cobet. Mnem. nov. II 162. VIII 377, ad comoediam haec referens. vehementer dubito.

1369

πεπρυτανευκῶς

Hesychius ἐπιμεμηνιευκῶς, προαηλωκῶς. 'comicus aliquis' M. Schmidt. ἐπιμηνιεύειν est τὰ ἐπιμήνια facere.

1370

περισχιδεῖς

Hesychius εἶδος ὑποδήματος εὐτελές. comico alicui incerta prorsus coniectura tribuit M. Schmidtus, cum praesertim Hesychii explicatio admodum dubia fiat conl. Athen. 12, 537e (Ἀλέξανδρος ἐφόρει) τὴν τοῦ Ἀμμωνος πορφύριδα καὶ περισχιδεῖς. πολυσχιδῆς (ὑπόδημα), ἢ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεία, est Lucian. Rhet. praec. 15.

1371

πόρρω

παιδὶ ὠραίῳ. Hesychius. 'comicus incertus'. M. Schmidt. multo magis incerta coniectura.

1372

ποτίκρανον

Pollux 2, 42 τὸ προσκεφάλαιον οἱ ποιηταί. sic Bekkerus pro eo quod antea fuerat οἱ κωμικοί. sed 6, 9 ποτίκρανον οἱ κωμικοὶ τὸ προσκεφάλαιον ἢ τὸ ὑπηρέσιον. quod ad Atticos certe comicos

ita tantum pertinere potest, ut aut Doriensem hominem introductum aut Doricam dialectum inrideri statuamus.

1373

Πριαμύλλιον

Bekker. Anecd. 856, 2 (ὁ ὑποκορισμὸς) τοῦ γελοίου χάριν, ὡς τὸ Πριαμύλλιον ὁ Πρίαμος. — Πριαμιλλύδιον, de quo cf. Lobeck. Pathol. prol. 299 et 401 n. 9, Epicharmi esse cognoscimus ex Cramer. Anecd. Ox. III 254 (fr. 114 Lorenz.): eiusdem esse potest Πριαμύλλιον, sed non minus comoediae Atticae.

1374

σατύρα

Eustathius. cf. 1352.

1375

σαῦσαξ

Herodianus I 524, 17. II 8, 15 σημειούμεθα . . . ἔχοντα φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν καὶ συσιέλλοντα τὸ $\bar{\alpha}$. εἰσὶ δὲ ταῦτα κύρια ὀνόματα, καὶ τὸ σαῦσαξ. φασὶ δὲ εἶναι τοῦτο ὄσπριον. cf. etiam I 42, 25. (σάνσαξ D). σαύταξ ἢ σαύσαξ Draco 19, 2. σῶαξ φασηλοειδὲς ὄσπριον Choerobosc. 305, 20 Lasc. cf. Cramer. Anecd. Ox. III 284, 13. Lobeck. Paral. 276. Hesych. σαύσακας· τυροὺς ἀπαλοὺς εὐτρόφους. καὶ δοκοῦσι δὲ οὗτοι (εὐ)επιφόρους ποιεῖν πρὸς συνουσίαν. fieri potest ut hoc cibi genus apud comicum, ubi inventum erat (videtur enim ex comico), ab aliis aliter explicaretur'. Lehrs.

1376

σεσωσμένος

γυναικὶ συγγεγονώς. Hesychius. quod 'quomodo significet non satis adsequor, nisi ex comico quodam sit.' Alberti. ne tum quidem intellego, comica autem origo plus quam dubia.

1377

σποδησιλάυρα

Eustathius. cf. 1352. Hesych. σπ. ἢ τὰς ὁδοὺς τριβουσα ἢ ἐν ταῖς ὁδοῖς τριβομένη.

1378

σχιζογυάνδρους

τοὺς συκοφάντας. Hesychius. 'mira vox, si bene se habeat, ex comico aliquo deprompta'. Alberti. 'ne σχιζογυάνδρους quidem

scriptum intellegitur quomodo sycophantas significare possit'. Thes. l. gr. — invitis comicis obtrudi videtur.

1379

Τρικόρινθος

ἀνδρείος ἥρωας. Hesychius. *τρικόρινθος* Wesseling. Probabil. p. 46, ad Eurip. Orest. 1480 referens. *Τρικόρινθος Ἀττικὸς ἥρωας* 'comicus ut videtur' Mein.

1380

ὑπερκαταβαπτύουσαν

Hesychius *ἀντὶ τοῦ ὑπερηφάνους λόγους ποιουμένην*. — *ὑπερκαταβακχέουσαν* Mein. Philol. XII 626, quod fortasse comici est.

1381

χαλκιδίτις

Eustathius. cf. adesp. 1352 et 1192.

1382

ψηλαφησικότταβοι

Hesychius *ψηλαφηκότταμοι ψήλικες τῶν ἀλεκτρονῶν οἱ νοθογένναι*. *ψήλικες* Is. Voss., posteriora a prioribus seiungenda esse censens. id probans Cobetus Mnem. nov. VIII 379 priorem vocem ita ut supra fecimus scriptam a comico aliquo ad analogiam nominis *μεθυσοκότταβοι* fictam esse statuit.

Praeterea cf. Philonid. 16. 17. 18. Anaxandrid. 79. Eubul. 67, 10. 11. Nicostr. 30 (supplem.). Alexid. 98, 27 (Mein. Anal. Athen. 265). 126. 141, 14—16. Philem. 3. Menand. 6. 58. 132. 425. 6. 483. 763. 1085. 1100. 1107.

ΕΚΛΟΓΑΙ

ΚΑΤΑΛΟΓΑΔΗΝ ΜΕΤΕΣΧΗΜΑΤΙΣΜΕΝΑΙ

1383

Dio Chrysost. Or. 32 p. 682 R. *οὐκ αὐτόματος ὑμῖν ἀναβλύει | διψήσασιν ὁ (διψῶσιν) οἶνος ἐκ πέτρας ποθὲν τινος ἢ νάπης, οὐδὲ (οὐδ' αὖ) γάλα | καὶ μέλι δύνασθε (δύναισθ' ἄν) εὐχερῶς οὕτως ἔχειν, ἄκροισ δακτύλοις διαμῶντες χθόνα*.

extrema (ἄκροισι δακτύλοισι) sunt Euripidis Bacch. 709, quem poetam comicus aliquis in re simili imitatus est.

1384—1387

[Dio Chrysost.] Or. 63 p. 324 R. ψυχὴ γέγηθεν ὑπὸ τῆς τύχης (ὑπὸ τ. τ. γ.) αἰωρουμένη. | εἰ δ' ἀπολίποι τύχη, | περιεῖσιν ὡς (ὡσπερ) ἐν τάφῳ τῷ σώματι.

Or. 64 p. 328 τὰς γοῦν ἀδήλους τῶν πραγμάτων μεταβολὰς (μ. τ. πρ.) εἰς ταύτην ἀναφέρουσιν (ἅπαντες ἀν. εἰς τ.)... ἀκούσαις δ' ἂν αἰτιωμένων | αὐτήν, καὶ γεωργῶν καὶ ἐμπόρων καὶ πλουσίων.

p. 330 ἡ τύχη γὰρ αὐτῶ... τὸ ἀγνοεῖν | ἔδωκεν, ὅπερ ὅμοιον ἦν τῷ μὴ παθεῖν. *Oedipum* dicit. ac videntur ex eadem scaena excerpta esse quae p. 328 scripta sunt ἤδη δέ τινα τῶν ἰδίων παθῶν τῇ τύχῃ προφέρουσιν, ἢ | Μήδεια (add. μὲν) τὸν ἔρωτα, ὁ Μίδας τὴν εὐχὴν (τὴν δ' εὐχ. Μ.), ἢ Φαίδρα τὴν διαβολήν, ὁ Ἀλκμέων | ὅτι ἐπλανᾶτο, ὁ δ' Ὀρέστης ὅτι ἐμαλνετο. sed haec ita inmutata sunt, ut multo difficilius sit pristinam formam recuperare.

p. 331 (οἱ ναῦται τὴν ψυχὴν) οὔτε (οὐ)σχοινίοισ(ιν) ἐπιτρέπουσιν οὔτε (οὐδὲ μὴν) | τριδάκτυλον αὐτοῦς σῶζει ξύλον πεύκινον (π. σ. ξ.).

1388

Dio Chrysost. Or. 65 p. 341 R. ὅταν καταλίπη τινὰ αὐτῶν (τιν' αὐτ. κ.), ἐπαινοῦσι ('παινοῦσι) καὶ | φασί(ν) δικαίαν αὐτοῖς γεγενῆσθαι τὴν μεταβολήν. p. 342 ἀδίκως γὰρ μοι δοκοῦσιν οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς τύχης κατηγορεῖν.

1389. 1390

Dio Chrysost. Or. 75 p. 406 R. ἔστι δὲ ὁ νόμος (ὁ δὲ ν. ἐ.) τοῦ βίου μὲν ἡγεμών, | τῶν πόλεων δὲ ἐπιστάτης κοινός (fortasse ἐπιστάτης δὲ πόλεσι), τῶν δὲ πραγμάτων | κανὼν δίκαιος... | νόμου δὲ χωρὶς οὐκ ἔστιν (κοῦκ ἔστιν αὐτοῦ χωρὶς) οὐδεμίαν οἰκεῖσθαι πόλιν. | οὐ μόνον δὲ | συμφέρει τοῖς θνητοῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς θεοῖς (θνητοῖσιν, ἀ. κ. θεοῖσι σ.)... | ὅθεν οἶμαι καὶ βασιλεὺς (fortasse τύραννος) εἰκότως ἀνθρώπων (ἀνδρῶν τε) καὶ | θεῶν κέκληται... ἰδίᾳ δὲ καὶ | κοινῇ πάντας (πολιτῶν) τοὺς δεομένους ὠφελεῖν.

p. 408 οὗτός ἐστιν ὁ τὸν κότινον (καὶ κότινον οὗτος) . . . τηλικαύτης ἄξιον | σπουδῆς ἀποδείξας καὶ τὰ σέλινα καὶ τὴν πίτυν | καὶ τὸν τοῦ (τόν γε) θαλλοῦ στέφανον.

1391

Dio Chrysost. Or. 76 p. 410 R. καὶ μὴν τῷ παντὶ ῥᾶόν ἐστιν ἀνελεῖν ὅ τι βούλει (θέλεις) τῶν ἐγγράφων | (add. νόμων ἀνελεῖν) ἢ τῶν ἐθῶν. τὰ μὲν γὰρ ἄν | ἀπαλείψῃς ἅπαξ, ἡμέρα μιᾷ λέλυται (ἅπ. ἀπαλ., ἡμ. λ. μ.), συνήθειαν δὲ πόλεως οὐκ ἔστιν ἐν πάνυ πολλῷ καταλῦσαι χρόνῳ. fort. ἔθος δὲ π. οὐδὲ πολλοστῶ χρ. | ἔστιν κατ. — πολλοστῶ χρόνῳ Arist. Pac. 559. Menand. 329. Demosth. 24, 196.

1392

Plutarchus Mor. 13b στιγμαὶ χρόνου πᾶς ἐστιν ὁ βίος (βίOTOS) . . . τί δὲ | φροντιστέον ἡμῖν τῶν τοῦ πατρὸς ἀπειλῶν (τῶν ἀπ. τ. π.); | κρονόληρος καὶ σοροδαίμων ἐστί (κρ. ἐ. κ. σ.), καὶ (add. τάχα) | μετέωρον αὐτὸν ἀράμενοι τὴν ταχίστην ἐξοίσομεν. cf. 1151.

1393

Plutarchus Mor. 529b ὡς γὰρ ὁ γεωργὸς ἄγριον μὲν ἐκκόπτων (ἄν μὲν ἄγρ. ἐκκόπτῃ) βλάστημα (fortasse φυτόν) | καὶ ἀγεννές, αὐτόθεν ἀφειδῶς ἐμβαλὼν τὸ σκαφεῖον (τὸ σκ. ἐμβ.) | ἀνέτροψε τὴν ῥίζαν, ἢ πῦρ προσαραγῶν | ἐπέκαυσεν ἀμπέλων δὲ προσίων (fortasse add. ξυπαλιν) | τομῆς δεομένη καὶ μηλείας ἢ τινος ἐλαίας ἀπτόμενος εὐλαβῶς | ἐπιφέρει τὴν χεῖρα (τ. χ. ἐπ.) . . . | οὕτως ὁ φιλόσοφος, φθόνον μὲν ἐξαιρῶν νέου | ψυχῆς (οὕτω φθ. φιλ. ἐξ. ν. | ψ.) ἀγεννές βλάστημα καὶ δυστιθάσειτον . . . τομὴν ποιεῖ κτλ.

1394

Lucianus Gall. 29 τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκείνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρυνται (κατορώρυνχα), | καὶ οὐδεὶς ἄλλος εἶδε, τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδεν οἶμαι Σωσύλος | ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τῇ φάτνῃ κατακρύπτοντά με. ὅλος γοῦν περὶ (π. γ.) τὸν ἱππῶνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελής ἄλλως οὐδὲ φιλόπονος ὢν . . . ὁ Τίβιος τάριχους οὕτω μεγάλους (τάριχος αὐτῶ οὕτω μέγα ΦGA) ὠψωνηκέναι | χθές (ἐχθές CGA) ἐλέγετο ἢ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν ὄλων. | οὗτοι σπαθῶσι τὰμὰ τοῦ κακοδαίμονος. | ἄλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκειται τοσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον ὑφέληται αὐτά. | πολλοὶ φθονοῦσι κάπιβουλεύουσί μοι. | . . . ἄριστον οὖν ἄγρυπνον αὐτὸν διαφυλάττειν (φυλάττειν Φ) ἅπαντα | περιεμὶ διαναστὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν. | τίς οὗτος; ὀρθῶ σε, ὦ τοιχωρῦχε· μὰ Δί', ἐπεὶ κίων γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμῆσω

αὐθις ἀνορούξας τὸ χρυσίον, μή τί με πρόην διέλαθεν. ἰδοῦ, |
 πάλιν ἐσόφηκέ τις (τις ἐψ.), ἐπ' ἐμὲ δηλαδῆ. | . . . ποῦ μοι
 τὸ ξιφίδιον; ἄν λάβω τινά. | θάπτωμεν αὐθις τὸ χρυσίον.

οὔτοι σπαθῶσι κτλ. comici senarium esse indicavit Valckenaer.
 Callim. p. 159. πολλοὶ φθονοῦσι κτλ. Klotzcius. sex praeterea restituit
 Fritzschius, hic quidem non recte de origine dubitans. tota scaena
 quo modo redintegrari possit ex eis cognoscitur quae diximus Mus.
 Rhen. XLIII 44. 5. — Plaut. Aulul. 1, 1 et 2, Horat. Epod. 1, 33
 contulit Fritzschius.

1395

Lucianus Philopseud. 15 ἐπίστευον γὰρ ἄν, | εἴ γ' εἶδον
 αὐτά, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι (fortasse φίλε), | εἰ μὴ τὰ ὅμοια
 ὑμῖν ὄξυδορκεῖν ἔχω. | πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα, ἣν λέ-
 γεις, ἐράστριαν (sic Fritzschi. pro ἐραστῆν) | γυναιῖκα καὶ πρό-
 χειρον, οὐχ ὀρῶ δὲ (add. ἐγώ), | τίνος ἔνεκα (εἴνεκ') ἐδεή-
 θητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου πρεσβευτοῦ καὶ μάγου | τοῦ ἐξ
 Ὑπερβορέων καὶ σελήνης αὐτῆς (καὲν. σ.), ἣν εἴκοσι δραχμῶν
 ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πάνν γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς
 ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἢ γυνή. καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς φάσμασι
 πέπονθεν. | ἐκεῖνα μὲν γὰρ, ἦν ψόφον ἀκούση χαλκοῦ ἢ
 σιδήρου, | πέφενγεν . . . αὕτη (sic Fritzschi. pro αὐτῇ) δ', ἄν
 ἀργύριόν που ψοφῆ, | ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον.

in his Fritzschius hos trimetros (personarum descriptionem
 non probo) agnovit: πρὸς τὴν ἐπωδὴν ἐνδίδωσιν ἢ γυνή. τὸναντίον
 πέπονθε τοῖσι φάσμασιν· ἐκεῖνα μὲν γὰρ, ἦν ἀκούση που ψόφον,
 πέφενγεν, αὕτη δ' ἀργύριον ἦν που ψοφῆ, ἀλίσκεται (melius fortasse
 προσέλκεται) καὶ πρὸς τὸν ἦχον ἔρχεται. — desumpta haec sunt
 ex Phasmate aliqua, sed ut videntur neque Philemonis neque
 Menandrea.

1396. 1397

Lucianus Philopseud. 19 ἐπειδὴν (ἐπὴν) τάχιστα νῦξ γένη-
 ται, (add. Πέλληχος) | καταβάς ἀπὸ τῆς βάσεως ἐφ' ἣ ἔστηκε
 περιέεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν | καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν
 αὐτῷ (αὐτῷ ἄντυγγ.) ἐνίοτε | καὶ ἄδοντι (sic libri). | καὶ οὐκ
 ἔστιν ὄντιν' ἠδίκησεν (ἠδ. πάποτε). | ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρῆ
 μόνον (μ. ἐκτρ. χρ. γ.)· ὁ δὲ παρέρχεται | οὐδὲν ἐνοχλήσας τοὺς
 ἰδόντας.

20 πολλοὶ δ' ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ (π.
 δ' ὀβ. πρ. τ. ποδ. ἔκ.) καὶ | ἄλλα νομισμάτια (νομ. ἄλλ' ἄτ')
 ἀργυρᾶ . . . καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρου (καὲ ἀργ. | πέτ.) . . . ἦν
 δὲ ἡμῖν Αἰβυς τις οἰκέτης κατάρατος (Α. δ' ἦν τις κ. οἰκ.), |
 ἱπποκόμος· οὔτος ἐπεχείρησε νυκτὸς (δῆ ἄπεχεῖρ. σκότους) |

ὕφελίσθαι πάντα ἐκεῖνα (ἐκ. ὕφ. π.), καὶ ὑφείλετο καταβεβη-
κότα | ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα (τὸν ἀνδρ. τ.) . . . | ὄρα (δ')
ὄπως ἡμύνατο . . . τὸν Ἀλβιν (ἡμύνατ' αὐτὸν Πέλλιγος). | δι' ὅλης
γὰρ τῆς νυκτὸς περιήει (περ. νυκτὸς) ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος
ἐξελεθεῖν οὐ δυνάμενος (fortasse θέλων), | ὥσπερ (add. τιν') ἐς
λαβύρινθον ἐμπεσών, ἄχρι δὴ (f. ἕως) | κατελήφθη ἔχων (ἔχ.
κ.) τὰ φάρια γενομένης ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας
ἔλαβεν (∪ ∪ πλ. ἔλ. οὐκ ὀλ.) ἄλους, | οὐ πολὺν δὲ ἐπιβιούς χρό-
νον | κακὸς κακῶς ἀπέθανε μαστιγούμενος, | ὡς ἔλεγε, κατὰ
τὴν νύκτα ἐκάστην, ὥστε καὶ | μῶλωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν
φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος. haec quoque ex Phasmate aliqua
videntur fluxisse. — nomen Πέλλιγος exstat etiam Thucyd. 1, 29, 2.

1398

Lucianus Philops. 22 ἐγὼ . . . μεσοῦσης ἡμέρας τρυγῶν-
τας ἀφείς τοὺς ἐργάτας (τ. ἐργ. | ἀφ. τρ.) κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν
ὕλην ἀπήειν | μεταξὺ φροντίζων τι καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ'
ἐν τῷ συνηρηφεί ἦν, τὸ μὲν | πρῶτον ὄλαγμὸς ἐγένετο κυνῶν
(κ. ὕλ. ἐγ.) . . . τὸ δὲ | οὐκ εἶχεν οὖτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον
σεισμοῦ τινος (τ. | σ.) γενομένου καὶ βοῆς οἶον ἐκ βροντῆς
γυναικᾶ δρω | προσιοῦσαν φοβεράν (φ. πρ.), ἡμισταδιαίαν γε-
δὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δᾶδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ (δ' ἐν τάρ. | δᾶδα)
καὶ ξίφος (ξ. τ') ἐν τῇ δεξιᾷ . . . τὸ βλέμμα φημί καὶ τὸ φρι-
κῶδες τῆς προσόψεως (τὸ τ. πρ. | φρ.) καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς
δράκοντας περιέκειτο βοστρυχηδὸν εἰλουμένους περὶ τὸν
αὐχένα (ἀντὶ τ. κ. δ' εἰλ. | δρ. ἀμφέκειτο π. τ. αὐχ.).

1399

Lucianus Philops. 31 (ἡ οἰκία) ἀοίκητος ἦν ἐκ πολλοῦ ὑπὸ
δειμάτων, εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθύς ἐκπλαγείς ἔφευγεν (ἔφ. εὐθ.
ἐκπλ.) | ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος φοβεροῦ (ὑπὸ φ. του) καὶ ταρα-
χῶδους φάσματος. | συνέπιπτεν οὖν (δ') ἤδη καὶ ἡ στέγη
κατέρρει (κατέρρει γ' ἡ στ.), καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρήσων παρελ-
θεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ . . . | τὰς βίβλους λαβὼν (λ. τὰ βυβλί)
ἦκον εἰς τὴν οἰκίαν | περὶ πρῶτον ἕπνον (ἕπν. π. πρ.) ἀπο-
τρέποντος τοῦ ξένου | . . . ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν μόνος
εἰσέρχομαι (μ. εἰσ. λ. λ.), | καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι κατα-
θεῖς (καταθεὶς οἰκ.) | τὸ φῶς ἀνεγίνωσκον ἡσυχῇ χαμαὶ καθεξό-
μενος (κ. χ.). | ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων . . . μελάντερος τοῦ ζόφου
(τ. ζ. μ.) . . . ἡ οἰκία δὲ (ἡ δ' οἰκ.) | τὸ ἀπ' ἐκείνου ἐπαύσατο
ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων (ἐπαύσαθ' ὑπὸ τ. φ. ἐν.).

1400

Lucianus De merc. cond. 27 τοιγαροῦν ἀνάγκη μειοῦσθαι καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι ὑπομιμῶζοντα καὶ ἀμελοῦμενον. | 28 ἦν μὲν γὰρ κατέληπ' οὐ τις ψίθυρος (ψ. τ.) οἰκέτης, | ὡς μόνος οὐκ ἐπήνεις τὸν τῆς δεσποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον, | κίνδυνος (add. ἐστ') οὐ μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος. | χρῆ οὖν χειρσαίου | βατράχου δίκην διψῶντα (huc transp. χρῆ) κεκραγένοι, ὡς (ὅπως) ἐπίσημος ἔση ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι (fortasse τοῖς ἐπαινοῖσιν φανῆς). — vitae parasiticae molestiae recenseri videntur.

1401

Lucianus Apol. pro merc. cond. 8 ἄρα κράτιστον . . . παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδὼτας ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τινος κρείττονος . . . ἀγόμεθα οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι | παντάπασιν ὄντες ὧν ἂν λέγωμεν ἢ ποιῶμεν. sic Φ. ὧν λέγομεν ἢ ποιῶμεν F. ὧν λέγομεν ἢ ποιούμεν M. fortasse οὐδενὸς γὰρ ἡμεῖς κύριοι, | ἀγόμεθα δ' οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι | ὧν λέγομεν ἢ ποιούμεν ὑπὸ τοῦ κρείττονος.

1402

Lucianus Bis accus. 8 ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάξεις; μὴ δέδιθι (φοβοῦ) . . . τεθναῖσιν ἐκείνοι πάντες οἱ Σκείρωνες καὶ Πιτνοκάμπται καὶ Βουσίριδες (οἱ B. | καὶ Π.) καὶ Φαλάριδες (add. οἱ πάλοι). | νυνὶ δὲ Σοφία καὶ Ἀκαδημία καὶ (fortasse σὺν τ' Ἀκαδημίᾳ) Στοά | κατέχουσι πάντα, πανταχοῦ σε ζητοῦσι (ζ. σέ) | καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται (δ. π. Δίκης), κερηνότες | εἰ ποθεν ἐς (ἐπ') αὐτοὺς (add. αὐ) καταπτήσει πάλιν. — καταπτήσει Fritzschn.] καταπτήης A Ψ. καταπτήης CY. καταπτή UV. videtur in comoedia quoque scaena talis fuisse, qualis est apud Lucianum.

1403

Lucianus Vit. auct. 9 πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν | καὶ ἀπορία συγκатаκλήσας (σ. ἀπ.) τριβώνιον | περιβαλῶ, μετὰ δὲ (τοῦτο add. M) πονεῖν καὶ κάμνειν (fortasse μετὰ ταῦτα κάμνειν κ. π.) καταναγκάσω, | χαμαὶ καθεύδοντα . . . τὰ δὲ χρήματα, | ἂν ἔχῃς, ἐμοὶ πιθόμενος εἰς θάλατταν ἐμβαλεῖς, | γάμου δ' ἀμελήσεις καὶ παῖδων καὶ πατρίδος (καὶ πατρ. τε καὶ τέκνων), | καὶ τὴν πατρῶαν οἰκίαν ἀπολιπὼν (καυτὴν ἀπολ. τ. π. οἰκ.) | ἢ τάφον οἰκήσεις ἢ πυργίον (πύργον A Ψ) ἔρημον ἢ καὶ (om. Ψ) πίθον (ἢ πύργον οἰκ. ἔρ. ἢ π.). — sunt cynici verba adulescentem admonentis. πύργον; ut Timon.

1404

Lucianus in Icaromenippo comoediam aliquam videtur secutus esse, cuius vestigia ubique adparent. ex eadem comoedia fluxisse existimo fr. adesp. 619 conl. Icarom. 2 *Μένιππος ἡμῖν διοπετῆς πάρεστιν* (π. ἡμ. δ.) ἐξ οὐρανοῦ, ubi trimetrum agnovit Fritzsche, etiam quae sequuntur *γεννητὸς αὐτὸς κάπλιεος ὦν* add. *ἀνὴρ* in versum redigens. nos manifesta tantummodo versuum indicia deinceps notabimus. cf. Mus. Rhen. XLIII 53 sq. ceterum ἐκ τῆς σελήνης πεπωκέναι ἀνθρώπων Timaeo teste finxerat Heraclides. Diog. L. 8, 72.

1405

Lucianus Icarom. 2 *ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, | τίνα τροπον ἤρθης ἄνω καὶ ὀπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος* (fortasse τ. τρ. *ἤρθης αὐτόθεν καὶ κλίμακα | ὄπ. ἐπ. τηλ. τ. μ.*). B. *θαναστὸν οὐδέν, εἰ σοὶ τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι . . . οὔτε τῆς κλίμακος | οὔτε παιδικὰ γενέσθαι ἀετοῦ· οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά . . . | τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην* (ἐκ. γὰρ τὸ Δ. τ. πτ. | σ. καὶ τὸς πάλιν ἐμηχ.). 3 A. (fortasse *κοῦκ ἐπεσε;*) B. *οὐδαμῶς· ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος | ἄτε κηρῶ τὴν πτέρωσιν ἤρμωσμένος . . . | πτερορρηήσας εἰκότως κατέπεσεν (ἀπώλετο)· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν* (add. *ὄρῳς*) *τὰ ὠκύπτερα. | A. πῶς λέγεις; . . . ὡς ἐγὼ σοὶ μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων | καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχνηνα τῆς ἀκροάσεως.* cf. Mus. Rhen. XLIII 55.

1406. 1407

Lucianus Icarom. 6 (de philosophis loquitur) B. *οἳ γε (οὔτοι δὲ) πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες | . . . οὐδ' ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, | ἔνιοι δὲ καὶ ὑπὸ γήρωσ ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες* (add. *κακῶς*) | *ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον | καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτεον καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες μεγέθη τε αὐτῶν καὶ σχήματα διεξήεσαν.*

8 *τὴν μὲν γὰρ (καὶ τὴν) ἐναντιότητα τῶν λόγων ὀπόση (ὄση), | ὄρδιον καταμαθεῖν* (fortasse *μαθεῖν πρόχειρον*)· *καὶ σκόπει πρὸς* (add. *τοῦ*) *Διός, | . . . οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὄλων ἐπιστάνας, | οὐ προστιθέντας (-ες) δ' οὔθ' ὄθεν ἤκων οὔθ' ὄπου | ἐστὼς ἕκαστα* (add. *ταῦτα*) *ἐτεκταίνετο (συντεκτῆναι).* 10 *μίαν δὲ συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν | ᾧμην ἔσσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πῶς ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν.* cf. Mus. Rh. 55. 6.

1408. 1409

Lucianus Icarom. 11 Β. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν τὴν σελήνην ἐγενόμην, | . . . (add. ἡρέμα) προσελάσας οὖν καὶ καθεζόμενος (add. σχολῇ) | ἐπ' αὐτῆς διανεπαυόμην ἐς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων (ἄν. ἐς τ. γ. βλ.) | . . . τὴν Ἑλλάδα (add. καὶ) τὴν Περσίδα καὶ τὴν Ἰνδικήν. | ἐξ ὧν ἀπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς | ἐνεπιμπλάμην.

ὡς | οἶόν τ' ἀναβάς ἐπὶ τὴν σελήνην τῷ λόγῳ | συναποδήμιτε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὄλην τῶν ἐπὶ (add. τῆς) γῆς διαθεσιν. 12 καὶ πρῶτόν γε πᾶν μικρὰν δόκει τινὰ τὴν γῆν (καὶ πρ. αὐτὴν π. δ. μ. τινα) | ὄρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν.

1410

Lucianus Icarom. 13 νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ καὶ σιτοῦμαι δρόσον. | ἦκω τοίνυν (καὶ νῦν) σ' ἀπολύσων (-σω) τῆς παρούσης ἀπορίας | ἀνιᾶ γάρ σε, οἴμαι, καὶ στρέφει τὸ μὴ σαφῶς | τὰ ἐπὶ γῆς ὄρᾶν. loquitur Empedocles.

1411

Lucianus Icarom. 16 τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων (add. μοι) τοιαῦτ' ἐφαίνετο, | οἶά (ὀποιά) φησιν Ὀμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος | οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίνας (add. τε) καὶ γάμοι, | ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια (add. αὖ) κᾶκκλησίαι | . . . καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γευκὴν ἀποβλέψαμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τοὺς Γέτας, | ὅτε (f. εἰ) δὲ μεταβαίην (add. αὐτόθεν) ἐς (πρὸς) τοὺς Σκυθάς, | πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν. de Getis cf. Herodot. 4, 93 sq. Thueyd. 2, 96, 1. 98, 4. Strab. 7, 295—298. 305. 6. Menand. 547.

1412

Lucianus Icarom. 18 τῆς γοῦν Ἑλλάδος | ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο (ἄν. ὡς τότε' ἐξεφ.), | δακτύλων οὔσης τὸ μέγεθος τετάρων (οὗσ. τὸ μ. δ. που τ.) . . . σχεδὸν ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν (ὁ πολ. τῶν Ἀθηναίων ἐμοὶ | ἀτ. σχεδὸν τι τῶν Ἐπ. μίαν | ἐδ. γ.) ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον εἶτα τὴν Κυνοῦριαν (sic Palmer. pro κυνοσουριαν) γῆν ἰδὼν ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου | κατ' οὐδὲν Αἰγυπτίου φακοῦ πλατυτέρου τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας . . . τὸ γὰρ Πάγγαιον ὄλον αὐτοῖς μετάλλοις κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος (τὸ γ. Π. ἦν | αὐτ. μ. κ. τ. μ.). cf. Mus. Rhen. 56. 7.

1413

Lucianus Icarom. 19 οἴμαι σε πολλάκις | ἤδη (σε) μυρμηκῶν ἀγορὰν ἑορακέναι (ἑωρ. codices) | . . . εἰκὸς δ' εἶναι παρ'

αὐτοῖς . . . οἰκοδόμους (εἰκ. π. αὐτ. οἰκ. εἶναι) τινὰς | καὶ
δημαγωγούς καὶ πρυτάνεις καὶ μουσικοὺς | καὶ φιλοσόφους·
πλήν αἴ γε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐφώ-
κεσαν. fortasse ταῦταισι ταῖς μυρμηκίαις | αὐτοῖς πολλταῖς αἰ πόλεις
ἐώκεσαν.

1414

Lucianus Icarom. 20 ΣΕΛΗΝΗ. πρεσβείαν τινὰ οὐ χαλεπήν
καὶ δέησιν (δ. οὐ χ.) ἀπένεγκε (sic Cobet. pro ἀπένεγκα) παρ' ἑμοῦ
τῷ Διί. ἀπέρηκα γὰρ ἤδη πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκού-
ουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον ἢ τὰμὰ πολυπραγμονεῖν, |
τίς (οἷα ποτ') εἰμὶ καὶ πηλίκη καὶ δι' ἤντιν' αἰτίαν | διχότομος
(add. αἰ) ἢ (καὶ) ἀμφίκυρτος γίνομαι. | χοῖ μὲν κατοικεῖσθαι
μέ φασιν, οἱ δὲ (add. καὶ) | κατόπτρου δίκην (δ. κ.) ἐπικρέμα-
σθαι τῇ θαλάττῃ.

1415. 1416. 1417

Lucianus Icarom. 25 (ὁ Ζεὺς) τὰς μὲν δικαίας τῶν εὐχῶν
προσέτεο | ἔνω διὰ τοῦ στομίου καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει
(κατ. 'πὶ δ.) φέρων, | τὰς δ' ἀνοσίους | ἀπράκτους αὐθις ἀπέ-
πεμπεν (ἀπέπεμπ' ἀπρ. αὐθ.) ἀποφυσῶν κάτω, | ἵνα μηδὲ
πλησίον γένοιτο τοῦρανοῦ. a poeta haec mutuatum esse Lu-
cianum censet Fritzschius conl. Horat. Serm. 1, 1, 20.

27 ἄρτον ἢ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ
ὁ Ἡρακλῆς κρέα | καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ποσειδῶν
μαρινίδα.

28 ἀνελογιζόμεν . . . | πῶς γίνεται νύξ ἐν οὐρανῷ τοῦ
(add. γ') ἡλίου | παρόντος αἰεὶ καὶ συνευωχουμένου.

1418

Lucianus Necyomant. 14 μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ (ὁμ. τε μ.)
ψόφος | ἠκούετο καὶ οἰμωγῇ (οἰμ. τε) τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτω-
μένων, | καὶ στρέβλαι (στρ. τε) καὶ κύφωνες (add. ἦσαν) καὶ
τροχοί | . . . τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν | ἐδί-
δοτο, καὶ (κάει) διαναπαυόμενοι (add. χρόνον) | πάλιν ἐκολάζοντ'.

1419

Lucian. Nigrin. 1 ὁδοῦ πάρεργον ἦκα σοι εὐδαιμών τε καὶ
μακάριος γεγενημένος | καὶ τοῦτο δὴ τὰπὸ τῆς σκηνηῆς ὄνομα
τρισόλβιος, | ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον (-ος), | ἀντὶ δὲ
πένητος ὡς ἀλήθῶς πλούσιον (-ος), | ἀντὶ δ' ἀνοήτου τε καὶ
τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον (-ος), | 4 ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ
τινος ἀέρος τοῦ βλον τοῦ πρόσθεν | εἰς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς
ἀναβλέπων, | 5 μετέωρός εἰμι καὶ ὄλωσ μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν

ἐπινοῶ (-ῶν) . . . οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἔνθεος καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. | 6 extr. οὕτω (τούτους) δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας ἀνακνυκῶ (ἀνακνυκῶν τ. ἡμ.) | πρὸς ἑμαυτὸν . . . 7 οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. cf. adesp. 104. Mus. Rh. 47.

1420. 1421. 1422

Lucianus Conviv. 14 ἐκείνον μὲν ἤδη ἐνοχλοῦντα ἔπαυσεν εἰς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος (Σκαμωνίδης Alciph. 3, 55) | τῷ παιδὶ νεύσας εὐμεγέθη σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ (δ. σκ., et δοῦναι Ω), | ζωρότερον ἐγγέαντα, καὶ ἐδόκει (add. τότε) | ἄριστ' ἐπινενοηκέμαι, οὐκ εἰδῶς ὅσων | κακῶν ἀρχὴν ὁ σκύφος ἐκεῖνος ἐνεδεδόκει (ἐκ. ἀρχ. ὁ σκ. δώσει κακῶν). | λαβὼν δὲ ἄμα ὁ Ἀλικιδάμας (Παγκράτης Alciph. 3, 55) ἐσίγησε μικρὸν (λαβὼν δ' ἐσ. Ἀλκ.) καὶ εἰς τοῦδαφος | καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος (ἐκειθ' ἑαυτ. ἡμ. κ.), | πῆξας τὸν ἀγκῶν ὀρθόν, ἔχων ἄμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ (ἐν τ. δ. | τ. σκ. ἔχ. ἄμ'), οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλω | Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφῶν (fortasse ἐν ταῖς γραφαῖσιν Ἡρ.) δείκνυται (ἀναδ.). — cf. Mus. Rhen. 42.

18 καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις (καὶ παρῆλθέ τις | ἄμ.) ἀνθρωπίσκος (add. Fritzs. ex 19) ἐξυρημένος, | ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίχας ὀρθὰς ἔχων (ὀλίγην ἐπὶ τ. κ. κόμην ὀρθὴν ἔχ.). οὕτως ὠρχήσατό τε | κατακλῶν ἑαυτὸν καὶ διαστρέφων, ὡς (ὅπως) | γελιότερος φανείη (γέλοιος εἶη), κἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν (συνεκρότει) | αἰγυπτιαζῶν. *anapaestos hic esse 'molle versuum genus Sotadeos'* monet Fritzschius.

ceterum ad hoc philosophorum convivium fortasse pertinent etiam quae Hermotim. 12 narrantur ὁ διδάσκαλος σκύφον Νεστόρειόν τινα (Ν. ἀρπάζας σκύφον τινὰ) | καταφέρει αὐτοῦ (αὐτ. κ.) πλησίον κατακειμένου | καὶ οὕτως ἐκράτησεν.

1423. 1424

Continuo his subiungenda videbatur Alciphronis (3, 55) de eodem sine dubio philosophorum convivio narratio. uterque enim eadem ut videtur comoedia usus est, sed ita, ut Alciphron quidem poetae descriptionem simpliciter exciperet, Lucianus διήγησιν comicam, breviorē illam quidem quippe in scaena, sicuti facere solebat, ad inrisionem philosophorum suae aetatis amplificaret novisque coloribus exornaret. cf. Mus. Rhen. XLIII 40 sq.

Alciphron autem 3, 55, 1 παρῆν οὖν ἐν πρώτοις (δὲ πρώτος) Ἐτυμοκλῆς (vel quocumque nomine gaudebat) ὁ Στωϊκὸς | οὗτος, ὁ κορυϊῶν τὸ γένειον, ὁ ἑυπαρὸς (ὁ ἑ. οὗτος, ὁ τ. γ. κ.), | ὁ ἑυσώτερον τῶν βαλλαντίων ἔχων τὸ πρόσωπον (οὕχων τὸ πρ. ἑ. β.). | 2 παρῆν δὲ καὶ Θεμισταγόρας οὐκ τοῦ περιπάτου . . .

καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ζηνοκράτης . . . ἐπὶ βαθεῖ | τῶ πάγωνι
σεμνυόμενος (σ. π.), 4 ὅ τε αἰοίδιμος . . . Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικός,
ᾧ χρόν | ἐπὶ τοῦ προσώπου πολλὴν (πλεῖστον) ἐπιβεβλημένος, | . . .
τὴν εἶνα ἐπικαμπῆς, τὸ στόμα ἐπιχειλῆς (κάπιχ. τὸ στ.), ὡς
ἀπὸ τοῦ πεπρωῖσθαι καὶ λίαν μεμυκέναι | τὴν ἐχεμυθίαν ὑπο-
σημαίνειν. 5 ἐξαίφνης δὲ καὶ Παγκράτης ὁ κύων . . . εἰσήρρησε,
στελέχει πρινίῳ ἐπερειδόμενος (ἐπερ. στελ. τὸ σῶμα πρ.), | . . .
χαλκοῖς τισιν ἥλοις (ἥλοις τισὶν χαλκοῖσιν) ἐμπεπαρμένην |
φέρον βακτηρίαν, καὶ τὴν πήραν δὲ (π. τε) πρὸς τὰ λείψανα
εὐζώνως ἠρτημένην (ἐξηρτ.) | . . .

6 οἱ φιλόσοφοι δὲ προϊόντος τοῦ συμποσίου (fortasse δ'
ἤδη προϊόντος τοῦ πότου) | καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσο-
βουμένης (fortasse καὶ περισσοβούσης τῆς φ. πυκνὰ) | ἄλλος ἄλλην
τερατεῖαν ἐπεδείξαντο (fortasse ἄλλην τ. ἄλλος ἑτερατεύσατο | . . .
9 ὁ κύων δὲ πρῶτα μὲν εὐόρει (ὁ κ. δ' εὐόρει πρ. μὲν) . . . | εἰς
σύρμα χαλάσας καὶ καθεῖς τὸ τριβῶνιον | , ἔπειτα καὶ Δωριίδα
τὴν μουσουργὸν οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀπάντων ἐνεργεῖν, φάσκων
ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν (ἀρχ. γ. ἔλεγον εἶναι τ. φ.).

οὔχων, ut οὔχινος Arist. Vesp. 1436, οὔχθρός al., μὴ ᾗ Vesp.
1121. Pac. 801. de comparatione ἑυσότερον βαλλ. cf. Cratin. 283.
Teleclid. 43. Hermipp. 3. paullo aliter Alexid. 95. -- οἱ φιλόσοφοι
ἄλλος ἄλλην ἑτερατεύσατο, ut Plat. Symp. 220 c θαναμάζοντες, ἄλλος
ἄλλῳ ἔλεγον. sic enim BVC, ἔλεγον Mehlerus et Cobetus, nulla
necessitate. Xenoph. Anab. 2, 1, 15 οὔτοι ἄλλος ἄλλα λέγει. 7, 3,
47 οἱ ἵππεῖς οὔχονται ἄλλος ἄλλαχῆ διώκων.

1425. 1426

Lucianus Hermotim. 20 (τὰ τῶν φιλοσόφων γνωρίσματα) οὐ
φιλεῖ . . . οὕτω διαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστ' ἀπόρρητα καὶ ἐν ἀφανεί
(ἐν ἀφ. τε) κείμενα, | λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα
(ἀν. λόγοισι καὶ σ.), | καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὁπὲρ μόλις . . .

σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα | ἡμῖν δέδορκας . . . κἀνέφκται
σοι τὰ πάντα (π. σ.).

1427. 1428

Lucianus Fugit. 14 καὶ τᾶλφριτα | οὐκέτ' ὀλίγα (add. αὐτοῖς)
οὐδὲ ὡς πρὸ τοῦ μᾶζα (μ. ὥσπερ προτοῦ) | ψιλῆ, τὸ δ' ὄψου
οὐ τάριχος ἢ θύμον, | ἀλλὰ κρέα παντοδαπὰ (π. δὲ κρ.) κᾶνος
οἷος ἠδιστος (fortasse γλυκύτατος) | καὶ χρυσίον παρ' ὅτου ἂν
ἐθέλωσιν. 20 ἀγροῦς ἐνίστε καὶ ἐσθῆτας (fortasse χλανίδας) τῶν
μαλθακῶν | (add. ἤδη) ἐπρίαντο καὶ παιδας κομῆτας καὶ συνοι-
κίας ὄλας, μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πήρᾳ τῇ Κράτητος καὶ
τῷ τριβῶνι τῷ Ἀντισθένους καὶ τῷ πίδαρ τῷ Διογένους.

27 ἀνδράποδον | Παφλαγονικόν, τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρ-

βάρων, | . . . ὕψωρον, ἐν χρῶ κουρίαν, ἐν γενεῖω βαθεῖ, πήραν ἐξημμένον (ἐξ. | π.) καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμενον, | ὄργιλον, ἄμουσον, τραχύφωνον, λοῖδορον.

1429

Lucianus Dial. deor. 4, 1 ἄγ' ὦ Γανύμηδες, ἤκομεν γὰρ ἐνθ' ἐχοῆν, | φιλῆσόν με ἤδη (ἤδη μ'). 2 Διὸς οὐκ ἤκουσας (οὐ γὰρ ἦν Δ.) | ὄνομ' οὐδὲ βωμόν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρω; 5, 5 extr. οἰμώζεται γὰρ, ἦν τίς σε (σέ τις) λυπεῖν θέλη' 'videtur comediae novae versus fuisse'. Fritzschius. *Ganymedem scripserunt Alcaeus, Antiphanes, Eubulus.*

1430

Lucianus Dial. deor. 22, 1 ΠΑΝ. μοιχιδιός εἰμ', ἐξαιρετός σοι γενόμενος . . . ΕΡΜΗΣ. ἦ ποῦ (add. τιν') ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἐγώ. 'bene cadunt in Ararotis comoediam Πανὸς γοναί.' Fritzschius, qui ποτ' inserit post ποῦ.

1431. 1432

Lucianus Caucas. 12 ἦν οὖν τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον (ἐν οὐρανῷ) γένος. | ἢ γῆ δ' ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον (add. σφόδρα), | ὕλαις ἅπασα καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος (λ. οὖσ' ἄν). | οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν (β. θ. δ' οὐκ ἦσαν) ἢ ναοί' πόθεν; οὔτε ἀγάλματα ἢ ξόανα (οὐδὲ ξ. οὐδ' ἀγάλμαθ'), οἷα πολλὰ νῦν | ἀπανταχοῦ φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας (μετ' ἐπιμ. φ.) τιμώμενα.

14 (add. τανῦν δ' ἴδοις ἄν) πόλεσι καὶ γεωργίαις | καὶ φυτοῖς (φυτοῖσί θ') ἡμέροις διακεκοσμημένην | καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας (fortasse οἰκουμένην | νήσοισι πολλαῖς), ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς καὶ θυσίας (κ. θ. ἀπ.) | βωμούς τε) καὶ ναοὺς (ναοὺς τ', ἄθλα) καὶ πανηγύρεις | . . . ὄρας ὅπως (add. ἔγωγε) τάμαντοῦ μόνα σκοπῶ, | τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι κἀλάττω ποιῶ; — est defensio Promethei

1433

Lucianus Timon. 5 ΤΙΜΩΝ. τοσοῦτους (add. τῶν) Ἀθηναίων (add. ἐγῶ) | εἰς ὕψος ἄρας καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων (κἂκ πενήτων πλ.) | (add. ἄφνω) ἀποφήνας καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον εἰς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἐτι γνωρίζομαι | . . . ἀλλ' ἄν που καὶ ὀδῶ βαδίζων ἐντύχω τινὶ αὐτῶν (τούτων τ.), | ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπῆταν

ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην παρέρχονται . . καὶ πόρρωθεν ἰδόντες ἑτέραν ἐκτρέπονται (fortasse στήλην παριόντες ἐκτρέπονται).
ex prologo fabulae haec fluxerunt. ceterum cf. Mus. Rhen. XLIII 51.

1434

Lucianus Tim. 7 ΖΕΥΣ. τί παθῶν οὖν τοιοῦτός ἐστιν ἄθ-
λιος, | ἀνυμηρὸς καὶ σκαπανεύς καὶ μισθωτός, ὡς ἔοικεν
(ἀνυμ. ὡς ἔοικε μ. σκαφεύς), | οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκη-
λαν (τ. δ. κ.). | 8 ΕΡΜΗΣ. οὕτωσί μὲν εἰπεῖν (add. οὐδὲν ἄλλ' ἢ)
χρηστότης | ἐπέτριψεν αὐτὸν καὶ φιλανθρωπία (φιλάνθρωπος
τρόπος) | καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος (οἶκτός τε
τε πρ. τ. δ.) . . . | μισθοῦ γεωργεῖ μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς
(τ. κ. μ.).

1435

Lucianus Tim. 33 ΠΕΝΙΑ. ἀπέρχομαι | καὶ ὑμεῖς δὲ, ὧ
Πόνε καὶ Σοφία (Σ. καὶ Πόν'), ἀκολουθεῖτέ μοι. | οὗτος δὲ
τάχα εἴσεται, οἷαν με οὖσαν ἀπολείψει, | ἀγαθὴν σύνεργον
καὶ διδάσκαλον, ἧ (μεθ' ἧς) | συνῶν ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμ',
ἐρρωμένος | δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν καὶ
πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων (ἐμβλ.), | τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα,
ὥσπερ ἐστίν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. cf. Mus. Rhen. 51. 2.

1436. 1437

Lucianus Tim. 34 ΕΡΜΗΣ. ἀγαθὴ τύχη | δέχου τὸν ὄλβον
(add. πάλιν) ἀποστὰς τῶν κακῶν. ΤΙΜΩΝ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη,
καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατε· πάντας γὰρ ἕμα ἀνθρώπους (add.
τε) καὶ θεοὺς μισῶ (μ. θ.). τουτοῦ (τουτοῦ) δὲ . . ἐπιτρίψειν μοι
δοκῶ τῇ δικέλλῃ (τ. δικ. μοι δοκ.). ΠΛΟΥΤΟΣ. ἀπίσωμεν, Ἐρμῆ,
(add. θάπτον αὐτὸν) πρὸς τοῦ Διός· | μελαγχολῶν γὰρ ἀνθρώπος οὐ
μετρίως δοκεῖ· | μὴ τι κακὸν ἀπέλω προσλάβω. extremos
duo versus Fritzschius agnovit altero sic refecto: μὴ καὶ κακὸν
τι προσλάβω, φυλάξομαι. fortasse δεινῶς δέδοικα vel σπεύδαμεν, ὧ
'τάν, μὴ κακὸν τι προσλάβω. cf. Mus. Rhen. 52 et Menand. 564.

37 ΤΙΜΩΝ (πρὸς Πλούτων). λέγε· | μὴ μακρὰ (add. γε) μέν-
τοι, μηδὲ μετὰ προοιμίω, | ὥσπερ οὐπίτριπτοι ῥήτορες·
ἀνέξομαι γὰρ σε (ὡς σ' ἀν.) | ὀλίγα λέγοντα διὰ τὸν Ἐρμῆν
τουτοῦ.

1438. 1439

Lucianus Tim. 45 ΤΙΜΩΝ. καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τοῦ τάχους.
πανταχόθεν συνθέουσι (σ. πάντοθεν) | κεκονιμένοι καὶ πνευ-
στιῶντες οὐκ οἶδα ὅθεν (ὡς ποθεν) | ὀσφραϊνόμενοι τοῦ χρυ-
σίου. . . φέρ' ἴδω, τίς (add. οὖν) | ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι
(οὔτος); Γναθωνίδης | ὁ κόλαξ, ὁ πρῶην ἔρανον αἰτήσαντι

μοι | ὀρέξας τὸν βρόχον (τ. βρ. ὀρ.), πίθους ὄλους παρ' ἐμοὶ
(ὁ παρ' ἐμ. π. ὄλ.) | πολλὰκις ἐμημεκῶς.

46 ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. οὐκ ἐγὼ λέγον, | ὡς οὐκ (οὔποι') ἀμε-
λήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; | (ᾧ) χαῖρε, Τίμων...
TIM. νῆ καὶ σὺ γ', ᾧ Γναθωνίδη, | γυπῶν ἀπάντων βορῶτατε
καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε. ΓΝΑΘ. ἀεὶ φιλοσκώμων σὺ γε. |
ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον (τὸ σ. δὲ ποῦ 'στιν;) ὡς καινόν τί σοι
ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων (τ. ν. δ. ἄσμ' ἐγὼ) | ἤκω
κομίζων. TIM. καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄσση μάλα περιπαθῶς ὑπὸ
ταύτῃ τῇ δικέλλῃ (ἀλλὰ μὴν ἐλεγείᾳ γε | ἄσει περιπ. τῇ δικ. τῆδ'
ἐμῇ | πληγείς)... ΓΝΑΘ. τὸ τραῦμ' ἴασαι μικρὸν ἐπιπάσας (περιπ.)
τοῦ χρυσοῦ | δεινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ἐστι τὸ (πέφνκε) φάρμακον.

1440. 1441. 1442

Lucianus Tim. 47 TIMΩΝ. τίς ἄλλος (add. Fritzsch.) οὗτός
ἐστιν ὁ προσίων (εἶσιν), ἀναφαλαντίας; | Φιλιάδης κολάκων
ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος (κ. ἀπ. Φ. βδ.). | οὔτος δὲ (add. ἔναγχος)
ἀγρὸν ὄλον παρ' ἐμοῦ λαβὼν | καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο
τάλαντα (καὶ δ. τ. τῆθ. γαμουμένη) | ... ἐπειδὴ νοσοῦντα πρόφην
εἶδὲ με καὶ ἐγὼ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος (ιδὼν νοσ. δε-
όμενόν τ' ἐπ.) | πληγὰς ὁ γενναῖος (χρηστὸς) προσενέτεινεν (τῷ
φίλῳ).

48 ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ᾧ τῆς ἀναισχυντίας· νῦν Τίμωνα γνωρίζετε
(νῦν πάλιν γν. | Τίμωνα); νῦν (add. πάλιν) Γναθωνίδης φίλος;
τοιγαροῦν δίκαια (add. τοι) πέπονθεν οὗτος (ἄτ') ἀχάριστος
ὦν. | ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ ξυνέφηβοι καὶ δημόται ὁμῶς
μετριάζομεν, | ὡς μὴ 'πιπηδᾶν δοκῶμεν. (add. ἀλλὰ) χαῖρ',
ᾧ δέσποτα, | καὶ ὅπως τοὺς μιαιρούς τοῦτους κόλακας φυλάξῃ
τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον (φίλους add. Sommerbr.), τἄλλα δὲ
κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκέτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί
(πιστευτέ' οὐκέτ' ἐστὶ τῶν ν. οὐδ.) | πάντες ἀχάριστοι καὶ πο-
νηροί. cf. Mus. Rhen. 52. 3.

57 ΘΡΑΣΤΚΛΗΣ. ᾧ δημοκρατία καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ
τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει (νόμοι, 'ν ἐλ. | ὑπὸ τ. κ.
παιόμεθα τῇ π.).

Bekker. Anecd. 16, 31 ἀναφαλαντίας· οὐχ. ὁ φαλακρός, ἀλλ' ὁ
ἀρχόμενος ἀποφαλακροῦσθαι. Pollux 2, 26 φαλαντίας, ἀναφάλαντίας,
φαλακρός, γυμνὸς τῶν τριχῶν.

1443

Lucianus Dial. mort. 9, 2 ἅπαντ' ἐπέρρει μοι, ᾧ γενναῖε,
παρ' ἄλλων τὰ γαθά. | καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων
μάλα πολλοὶ (π. μ.), | μετὰ δὲ πάντοιά μοι δῶρα προσήγετο

ἀπανταχόθεν (παντ. προσήγ.) | τῆς γῆς τὰ κάλλιστα . . . ἐραστὰς εἶχον μυρίους. Β. ἐγέλασ' ἐραστὰς σὺ τηλικούτος ὦν, ὀδόντας τέτταρας ἔχων (ἔχων | τ. ὀδ.). Α. νῆ Δία, τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει . . . 3 καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρωσ οὐτοσί πολὺς (κ. μ. ὅ γ' ἔρωσ πρ. ὁ πολ. οὐτοσί) | ὦν ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας (π. τ. ἀτ. γ. ὦν καὶ πλ.) . . . ἀτὰρ οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλανκα, μονονουχὶ προσκυννόμενος ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἐθρυπτόμην | δὲ πολλάκις καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνόητε. *simillima est oratio Periplecomeni apud Plaut. Mil. glori. 3, 1, 114 sq.*

1444

Lucianus De sacrif. 12 Θέμενοι δὲ βωμοὺς καὶ προορήσεις καὶ περιρραντήρια | προσάγουσι (ν αὐτοῖς add.) τὰς θυσίας, βοῦν μὲν ἀροτήρα (ἀ. β.) | ὁ γεωργός, ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν καὶ αἴλα δ' αἰπόλος, | ὁ δὲ τις λιβανωτὸν ἢ πόπανον, ὁ δὲ πέννης (π. δέ τις) | ἰλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον (θ. φ. ἰλ.) τὴν αὐτοῦ δεξιάν | . . . τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἠδυσθαι ταῦτα (τάδε) | ὀρῶντας τοὺς θεοὺς (θ. ὀρ.);

1445

Lucianus Catapl. 2 παρ' ἡμῶν μὲν γὰρ ἀσφόδελος | μόνον καὶ χοαὶ καὶ πόπανα κἀναγίσματα, | τὰ δ' ἄλλα ζόφος καὶ δμύχλη καὶ σκότος (ὄμ. δὲ τᾶλλα καὶ ζ. τε καὶ σκ.) | ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ (ἐν οὐρ. δὲ) φαιδρὰ πάντα καὶ (add. καλά), | ἢ τε ἀμβροσία πολλή (ἢ δ' ἀμβρ. γε) καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον. *exponit nescio quis in orco, quanta sit rerum caelestium et infernarum differentia.*

1446

Lucian. Catapl. 12 Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου (παλλακὴν) | ἐπισπασάμενος τὴν θύραν ἐσπόδει (διεσπ., cf. Arist. Eccl. 939) | καθάπερ (ὡς) οὐδενὸς ἔνδον παρόντος (π. ἔνδ.), εἴτ' ἐπειδὴ (ἐπει) | ἄλλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας . . . πλατὺν χρεμψάμενος καὶ καταπτύσας μου (μέγα καὶ πλατὺν | καταχρεμψάμενος μου καὶ καταπτ. νεκροῦ, cf. Arist. Pac. 815) | εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν (τῶν ἀσ. τὸν) χῶρον ἄπιθι ἐπειπὼν ᾤχετο (fortasse νῦν, ἔφη) | ἐγὼ δ' ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δ' ὅμως | ὅ τι καὶ δράσαιμι (fortasse ποιήσαιμ') αὐτὸν αἶσος ἤδη καὶ ψυχρὸς ὦν. *narrat mortuus nescio quis iniuriam sibi a servo inlatam.*

1447

Lucianus Catapl. 14 ἄλλως τε οὐδ' ὅμοια τὰμὰ τοῖς τῶν πλουσίων | ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, φασίν (γὰρ, φασίν,

ἡμ. οἱ β.). | ὁ μὲν γε τύραννος (γὰρ) εὐδαίμων εἶναι δοκῶν
παρὰ τὸν βίον, | φοβεροῦς ἅπασι καὶ περιβλεπτος (add. πάντῃ) |
ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον (χρ. τ. ἀπ.) καὶ ἀργύριον . . . καὶ
γυναῖκας . . . ἠνιάτο κάποσπώμενος | αὐτῶν ἤχθητο . . . 15 ἐγὼ
δὲ ἄτε μηδὲν (οὐδὲν) ἔχων ἐνέχυρον (ἐν. κεκτημένος) | ἐν τῷ βίῳ,
οὐκ ἀγρόν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσόν (οὐ χρ. οὐ σ.), . . . οὐκ
εἰκόνας, | εἰκότως εὐζωνος ἦν, κάπειδῆ μόνον ἢ Ἄτροπος ἔνευσέ
μοι . . . | ἀναπηδήσας εὐθύς (εὐθ. ἀνεπήδων) ἀνυπόδητος (κάν) . . .
εἰπόμεν.

1448

Lucianus Toxar. 14 πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραγηλίσασα καὶ μυρί-
ους ἔρωτας ὑποκριναμένη καὶ οἴκους πολυτάλαντους ἀνατρέψασα,
ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακόν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς
χεῖρας . . . ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον οὐκ ἀνῆκεν . . .
15 ἐπεὶ ἤσθητο πονηρῶς ἔχοντα καὶ | διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι
καὶ τακερὸν γεγενημένον | . . . κύειν ἐξ αὐτοῦ σκῆπτεται . . . ὁ
δὲ . . . τοῦνομα (αὐτῆς) ἐπεβοῶτο καὶ | τὴν εἰκόνα περιβαλὼν
αὐτῆς (αὐτ. π.) . . . ἐκώκυεν | καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν
(ἑαυτ. κ.) εἰς τοῦδαφος | ἐκυλίνδετο | καὶ λύττα ἦν ἀκριβῆς
(ἀκρ. ἦν) τὸ πρᾶγμα· τὰ μὲν γὰρ δῶρα οὐ κατὰ μῆλα καὶ
στεφάνους ἀντιδίδοδο αὐτῆ, ἀλλὰ συνοικίαι ὕλαι καὶ ἀγροὶ καὶ
θεράπαινοι . . . καὶ χρυσὸν ὅποσον ἐθελήσειε. καὶ . . . ἐν βραχεῖ ὁ
Λύσωνος (cf. fr. 1449) οἶκος ὀνομαστότατος . . . γενόμενος ἐξήντητο
καὶ ἐξεκεκένωτο. cf. Mus. Rhen. 36. 7.

1449

Continuo cum his coniungenda erat utpote aut ex eadem aut
simillima scaena transformata epistula Aleiphronis 3, 50 οὐκ ἀν-
έχομαι ὀρῶν . . . τὴν ἱππόπορον ἀπηνῶς τῷ μειρακίῳ χρωμένην. οὐ
γὰρ δαπανᾶται εἰς αὐτὴν χρυσίον (χρ. εἰς αὐτ.) μόνον | κάρ-
γύριον, ἀλλ' ἤδη καὶ συνοικίας καὶ ἀγρούς (ἀγρ. τε καὶ σ.) | . . .
ἐγὼ δ' ὀδυνῶμαι (fortasse add. πῶς δοκεῖς;) τὴν καρδίαν, |
ὀρῶν ὑπορρέοντα τοσοῦτον πλοῦτον (fortasse τὸν πλ. βάδην), | ὃν
οἱ μακαρῖται αὐτῷ Λυσίας καὶ Φανοστράτη κατέλιπον (κατέ-
λιπε καὶ Φ.). | ἂ (ᾧσα) γὰρ ἐκεῖνοι κατ' ὀβολὸν συνήγαγον, |
ἄθρόως ἀναλοῖ τὸ πολύκοινον τοῦτο καὶ | αἰσχροτάτον γύ-
ναιον. — cf. Herm. XXI 391 et Arist. Ach. 1. 3 et 535 ἐπέινων
βάδην.

1450. 1451

Lucianus Toxar. 30 ἀφικνεῖται . . . οὐδὲν εἰδὼς τῶν γεγενη-
μένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν (ἐπ. δ' ἔμαθε τὰ γεγενημένα), | ὡς
εἶχεν εὐθύς ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον | δρομαῖος ἐλθὼν τότε μὲν
οὐκ εἰσεδέχθη, ἐσπέρα γὰρ ἦν (τότε μὲν, ἐσπ. γ. ἦν, | οὐκ εἰσεδ.),

καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικῶς τὴν θύραν ἐκάθευδε φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευσάμενος (καὶ κεκληκῶς τ. θ. | ὁ δ. ἐκ. τοῖσιν οἰκ. | φρουρεῖν ἐπιτάξας)· ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται. . . καὶ παρελθὼν ἐπὶ πολὺ μὲν ἐξήτει τὸν Ἀντίφιλον ἄδηλον | ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενημένον καὶ περιωδῶν | ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον.

31 μέρος τοῦ μισθοῦ (τοῦ μ. μέρ.) | τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν | ἀπειργάζετ' αὐτὸν . . . 32 ἀπήγετ' εὐθύς εἰς τὸ δεσμωτήριον | . . . 33 χρόνῳ δὲ καὶ τοιούδε τι προσπεσὼν. ἔπαυσεν (τοιούδ' ἔπ. πρ.) | ἐπὶ πλεον αὐτοὺς δυστυχοῦντας.

1452. 1453. 1454

Lucianus De parasit. 2 οὐκ ἐρουθριῶς παράσιτον σαυτὸν (αὐτ.) ἀποκαλῶν; . . . ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ. (add. ὀρθῶς) πολὺ μᾶλλον λέγοντες τοῦτο ἐμὲ (τοῦτ' ἐρεῖτ') ἢ Φειδίαν | ἀγαλματοποιόν· χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ (τ. τ. γ. ἤδομαι) | οὐδὲν ἦττον ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Δίῳ (fortasse ὡς Φ. ἔχαιρεν, οἶμαι, τ. Δ.).

3 Π. ἴθι δὴ (add. τὸ) πρῶτον, εἴ σοι δοκεῖ, περὶ τῆς τέχνης, | ἥτις ποτ' οὐσα τυγχάνει τῷ γένει, | σκοπῶμεν· οὕτως γὰρ (οὕτω δ') ἐπακολουθήσαιμεν ἂν | καὶ ταῖς κατ' εἶδος.

4 ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη, ἢ γε καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα κάφανῃ μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε (τ. μαντ. | κάτοιδε μᾶλλ.)· 5 τὸ δὲ γ' ἐπίστασθαι λόγους | λέγειν ἐπιτηδεῖους καὶ πράγματα πράττειν δι' ὧν οἰκειώσεται | καὶ εὐνοῦστατον (εὐν. τε) ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, | ἄρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναι σοι δοκεῖ | (δοκεῖ | ἐρρωμ. σοι);

1455

Lucianus De parasit. 11 (ὁ Ἐπίκουρος) ζητῶν περὶ σχήματος γῆς (γῆς τε σχ.). . . καὶ περὶ θεῶν | εἴτ' εἰσὶν εἴτ' οὐκ εἰσί, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους | ἀεὶ πολεμῶν καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς | οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ἐνοχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος (fortasse πάντ' ἔχ. κ. λέγων) | μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς | αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος ἐσθίει | καὶ κοιμᾶται ὑπτιος ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας ὥσπερ Ὀδυσσεὺς τῆς Σχερίας ἀποπλέων οἴκαδε (fortasse καθάπερ Ὀδ. οἴκαδ' ἐκ Σχ. πλέων).

1456—1460

Lucianus De parasit. 15 καὶ μὴν ἐκεῖνά γ' (ἐκεῖνό γ' Cobet.) οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, | ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον | χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας | τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι (τοῦ μ. ἱερ. ἐπι-

τελοῦντες ἡμ.) | ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ' ἡμέρας
 ἰερός ἄγει (τ. τρ. ἡμ. | ἰερ. ἄγ. τοῦ μηνός)· πᾶσαι γὰρ αὐτῷ δο-
 κοῦσιν εἶναι τῶν θεῶν (fortasse εἶναι γὰρ δοκεῖ | θ. ἐκάστη).

19 ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσὶ (add. καὶ) διδάσκαλοι,
 τῆς δὲ παρασιτικῆς (fortasse add. πέφηνεν) οὐδεις (οὐδὲ εἷς),
 ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ κατὰ Σωκράτη | καὶ αὕτη θεία τινὶ
 μοίρᾳ (add. θανμασίως) παραγίνεται.

20 ταύτη δὲ ἐστὶ ('σιν) χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ καὶ πλέοντι
 (καὶ πλ. κὰν ὁδ.).

21 τᾶλλότρια λαμβάνων (add. γὰρ) οὐκ ἀδικεῖ μόνος.

23 ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστὶν αὕτη
 ('σιν αὕτη τ. τ.) | μάθοις ἂν καὶ ἐκ τοῦδε οὐχ ἥμισυ· τὰς μὲν
 γὰρ λοιπὰς (ἄλλας) τέχνας οὐ μόνον κακοπαθοῦντες καὶ ἰδροῦν-
 τες, ἀλλὰ νῆ Δία καθήμενοι καὶ ἐστῶτες ἐργάζονται (fortasse οὐχ
 ἰδροῦντές τοι μόνον | καὶ κακοπ., ἀλλὰ καὶ καθ. | μελετῶσιν) ὥσπερ
 ἀμέλει (νῆ Δία) δοῦλοι τῶν τεχνῶν· ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρί-
 ζεται τὴν αὐτοῦ τέχνην ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.

1461. 1462

Lucianus De parasit. 27 (ο_ο) ἐτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρω
 δοκεῖ | τὰ πράγματ' ἔχειν, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, |
 ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημείας (add. πάλιν), | ἐτέρως δὲ τοῖς
 ἀπὸ τοῦ (ἐκ) Περιπάτου . . . | ἐπεὶ τί δὴ ποθ'; ἀριθμητικὴ
 μὲν μία | ἐστὶ καὶ ἡ αὕτη καὶ δις δύο παρά τε ἡμῖν καὶ παρά
 Πέρσαις (fortasse ἐστὶν παρὰ πᾶσι καὶ παρ' ἡμ. δις δ. | ὥσπερ π. II.)
 τέτταρ' ἐστίν.

30 ἡ μέντοι παρασιτικὴ . . . καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις |
 μί' ἐστὶ καὶ κατὰ ταῦτ' ἠῶσαύτως (add. τέχνη) . . . οὐδ'
 εἰσὶν, ὡς ἔοικε, παράσιτοί τινες | οἷον Στωικοὶ ἢ Ἐπικούρειοι
 δόγματα ἔχοντες διάφορα (διάφορ' ἔχ. δόγμαθ' οἷον Στ. | πρὸς
 τὸν Ἐπίκουρον), ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἕκαστας (fortasse παντελῶς |
 ὁμολογία τίς ἐστὶ καὶ συμφωνία | τῶν ἔργων τε καὶ τοῦ τέλους
 (fortasse τέλους τε κᾶργων).

1463. 1464. 1465

Lucianus De parasit. 40 θεῶ δὴ τὸς ἄνδρας . . . καὶ δοκί-
 μαζε τὰ σώματα. τὸς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν
 λεπτοὺς καὶ ὀχρούς (add. τε καὶ) πεφρικότητας, | ὥσπερ (καὶ καθ-
 ἄπερ) ἤδη τραυματίας παρειμένους· | ἀγῶνα μὲν γὰρ καὶ
 μάχην σταδιαίαν καὶ ὠδισμὸν καὶ κόνιν καὶ τραύματα | μὴ γέλοιον
 ἢ λέγειν δύνασθαι φέρειν (φ. δ. μὴ γ. ἢ λέγειν) | ἀνθρώπους
 ὥσπερ ἐκείνους (fortasse ἄνδρας τοιούτους) τινὸς δεομένους ἀναλή-
 ψεως. 41 ἄθρει δὲ πάλιν μεταβάς τὸν παράσιτον ὁποῖός τις

(οἶος) φαίνεται | . . . δεινὸν βλέπων ὁποῖον ἡμεῖς (add. καὶ) μέγα. |

42 ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πρόποτε | ῥητόρων ἢ φιλοσόφων οἱ μὲν οὐδὲ ὄλως ὑπέμειναν ἔξω τοῦ τείχους προελθεῖν . . . ὁ Ὑπερείδης δὲ (ὁ γὰρ Ὑπ., add. εἰπέ) καὶ Δημοσθένης | . . . ἐν ταῖς ἐκκλησίαις αἰεὶ θορυβοῦντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον; (fortasse τί ποτ' εἰργάσαντ' ἀνδρείον, ἐν τῆκκλησίᾳ | αἰεὶ θ. κἀντιλοιδ.); . . . οὐδὲ ὄλως ἐτόλμησαν μικρὸν | ἔξω παρακῦψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' (add. ἔνδον δ' αἰεὶ) | ἐντειχίδιοι 'κάθηντο παρ' αὐτοῖς ἤδη πολιορκούμενοι, | γνωμῖδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες (add. ἢ ψηφίσματα). 43 ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης | φεύγων ἀπὸ τῆς Πάρνηθος ἐς τὴν Ταυρέου | παλαιστραν κατέφυγεν (fortasse ἀπέδρα παλ.).

50 εἰ δὲ πέσοι παράσιτος. οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιωτῆς αἰσχυνθείη μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῷ (add. Cobet.) καλῶς κατακειμένῳ. | ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν (βλέπειν) | τούτῳ παρακείμενον, | ξηρόν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον (ξ. ῥ., τῆς μ. προτ., | πώγωνα μ. ἔχοντα, τἄλλα δ' ἀσθ.).

1466—1469

Lucianus Rhetor. praec. 2 σκόπει ὁπόσοι . . . καὶ πλούσιοι καὶ νῆ Δί' εὐγενέστατοι | ἔδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων (ἀπ. τ. λ. ἔδ.). 3 ὅμως δὲ μὴ . . . ἀποδυσπετήσης μυρῖους τινὰς τοὺς πόνοους | προπονῆσαι οἰηθεῖς.

11 εὐρήσεις . . . πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον | τὸ βᾶδισμα, ἐπικεκλασμένον (κἀπικ.) τὸν ἀχένα, | γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φώνημα, μύρων ἀποπνέοντα (φώνημ', ἀποπνέοντ' αἰεὶ μ.) | . . . τούτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδοὺς σαυτὸν ἀντίκα μάλα (fortasse ταχὺ) | ῥήτωρ καὶ περιβλεπτός (περιβλεπτός τε) καὶ ὡς ὀνομάζει αὐτὸς βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις . . . καταστήσει (ἔσει) |, τὰ τέθριππ' ἐλαύνων τοῦ λόγου. | διδάξεται γὰρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν | ἐκεῖνα.

18 ἔπειγε καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα (σίγα) μόνον.

22 σιωπησάντων ἐπάντων ξένον τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέφοντα καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυτιᾶν ἄπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ | τῶν ὀνομάτων.

1470. 1471. 1472

Lucianus Adv. indoct. 3 Ἐλικῶνα μὲν γὰρ . . . οὐδ' ἀκήκοας οἶμαί ποτε. 4 πλῆθης γὰρ (fort. ἔσθ') ὁ πλῆθης, ἢ παροιμία | φησίν. 8 τὴν κιδάραν . . . χρυσοῦ πάσαν, σφραγῖσι δὲ | καὶ λίθους (λ. τε) ποικίλοις κατακεκοσμημένην, | Μουσῶν μεταξὺ καὶ Ἀπό-

λανος (Πυθίου τε) κῶρφέως | ἐντετορευμένων, θαῦμα μέγα τοῖς ὀρθῶσιν (μέγα θ. τοῖς ὀρ., ἐντ.). 18 οὐκ εὔξει τότε | χανεῖν σοι τὴν γῆν (τ. γ. χ. σ.), κατὰ σεαυτοῦ (add. καταφανείς) | ὁ Βελλεροφόντης περιφέρων τὸ βυβλίον;

23 μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ σχήματι, βάδισμα καὶ φωνή (φ. τε) καὶ τράχηλος ἐπικεκλασμένος | καὶ ψιμύθιον καὶ μαστίχη καὶ φῦκος (καὶ μαστίχη, φῦκος τε καὶ ψ.).

25 ταμιεῦον τάργύριον . . ὡς οἴκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχῃς (ὡς οἴκ. ποιεῖν | κατ' ἀσφ. ταῦτα καὶ πάσχ. ἔχ.).

1473—1477

Lucianus Calumn. 1 δεινόν γε ἢ (ὡς δ. ἐστ') ἄγνοια... τὸν ἐκάστου βίον | ἐπηλυγάζουσ' ἐν σκότῳ γοῦν πλανωμένοις | πάντες (fortasse ἡμεῖς) εἰκόκαμεν (εἰοιγμεν), μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν (καὶ τ. πεπ. | ὅμ.) . . λέγω δὲ . . ἀποβλέπων μάλιστα εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς κατὰ συνήθων καὶ φίλων διαβολάς, ὑφ' ὧν ἤδη καὶ οἴκοι ἀνάστατοι (οἴκοι γὰρ ἤδη διαβολαῖς ἀνάστ.) | γεγόνασιν καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι (ἄρδ. τ' ἐξαπολώλασιν π.). |

5 κατόπιν δὲ ἠκολούθει πενθικῶς τις ἐσκευασμένη | (add. ἔπεται) μελανείμων καὶ κατεσπαραγμένη | Μετάνοια. μελανείμων vox tragica, sed in tali re etiam comoediae apta.

6 τριῶν | ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμωδίαις, | . . . 7 παραγάγωμεν τὸν πρωταγωνιστὴν (τὸν πρ. παράγω) τοῦ δράματος, | λέγω δὲ τὸν ποιητὴν (scr. εὐρετὴν) τῆς διαβολῆς. οὗτος δὲ δὴ ὡς μὲν οὐκ (fortasse ὡς δ' οὐδαμῶς) | ἀγαθὸς ἄνθρωπος (ἄνθρ. ἀγ.) ἐστὶ, πᾶσιν οἴμαι γνώριμον | . . . 8 ἔπειτα δὲ ὡς (ὡς δ') ἄδικος ὁ τοιοῦτος καὶ παράνομός ἐστι (ἄδικ. ἐστὶ καὶ π.) κἀσεβής, | ῥᾶδιον καταμαθεῖν.

19 εἴτ' ἐπειδὴν (ἐπᾶν) ἐντὸς ἕπαξ τῶν τειχῶν (τειχῶν ἄπ. | ἐντ.) γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα καὶ | κἀουσι καὶ σφάτουσι καὶ ἐξελάνουσιν, οἷα εἰκὸς ἀλικομένης ψυχῆς . . ἔργα εἶναι.

25 εἰσὶ δὲ τινες, οἳ κἂν μάθωσιν ὕστερον ἀδίκως διαβεβλημένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνης (αἰδοῦς) . . οὐδ' ἔτι προσέειπαι οὐδὲ προσβλέπειν (οὐδὲ πρ. ἔτι) | τολμῶσιν αὐτοῖς ὥσπερ ἠδικοῦμένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικούντας ἐπέγνωσαν.

1478. 1479. 1480

Lucianus Dial. meretr. 4, 1 δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς τῶν γονέων ἠνέσχετο (τῶν γ. ἦν. | ὀργ.) οὐ βουληθεῖς τὴν πλουσίαν ἐκείνην (ἐκ. οὐκ ἐθέλων τὴν πλ.) | γῆμαι πέντε προικὸς τέλαντα, ὡς ἔλεγον, ἐπιφερομένην (ταλάντων πέντε προῖκα φερομένην).

2 τιν' Ἐρμώτιμον, τίνα, ἔφην, ἢ ποίαν στήλην λέγεις;
3 ἐγκλησάμενος αὐτὸν σύνεστι Σιμίχην.

4 ἔστιν (fortasse add. ἡμῖν) . . . χρησίμη (add. τις) φαρμακίς, | Σύρα τὸ γένος . . . ἢ μοί ποτε Φανίαν (Φ. ἐμοί ποτε) | χαλεπαίνοντα κἀκείνον εἰκῆ ὡσπερ Χαρίνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὄλους (ὄλ. δ. μ. μ.) τέτταρας, | ὅτ' ἐγὼ μὲν ἤδη (add. σχεδὸν) ἀπεγνώκειν, ὁ δὲ | ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἤκεν αὐθις ἐπ' (ὡς) ἐμέ. 5 Β. μὴ μέλλε, Βαχλί, κάλει (κάλεσον) ἤδη τὴν Σύραν (vel τὴν Σ. ἤδη κάλει). cf. Mus. Rhen. XLIII 58. 9.

1481. 1482

Lucianus Dial. meretr. 6, 3 ΜΗΤΗΡ. καὶ διὰ τοῦτο (δ. τ. καὶ) | φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὴν (ἂν δὲ) κοιμᾶσθαι δέη, | ἀσελγῆς οὐδὲν οὐδ' ἀμελῆς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσατο (ἐργάζεται), | ἀλλ' ἐξ ἄπαντος ἔν τοῦτο θηράται (τ. θ. μόνον), | ὡς παραγοίτο καὶ ἔραστην ποιήσειεν (fortasse ὡς υπαγάγηται τοὺς ἔραστὰς).

4 ΘΥΓΑΤΗΡ. (add. ἀλλ') εἰπέ μοι, ὦ μῆτερ (μαμμίδιον), οἱ μισθοῦμενοι | πάντες τοιοῦτοί εἰσιν (εἰσὶν τ. π.) οἷος Εὐκρυτοῦ, | μεθ' οὗ χθῆς ἐκάθειδον ('κάθ. ἐχθῆς); . . . Μ. οἱ καλοὶ δ' αὐτὸ μόνον καλοὶ | θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἰεὶ τοῦ πλείονος (δ' αἰεὶ τ. πλ. | μ.).

1483

Lucianus Dial. meretr. 8, 3 ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ (π. | ἐλθόντ') ἀπέκλησα — Καλλίδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν (γὰρ ἔνδ. ἦν, | ὁ γρ.) δέκα δραχμὰς πεπομφῶς (π. δ. δρ.) — τὸ μὲν πρῶτον (τὰ πρῶτα μὲν) | ἀπῆλθέ μοι λοιδορησάμενος· ἐπεὶ δὲ (ἔπειτα δ' ὡς) | πολλὰ μὲν διήλθον ἡμέραι . . . ὁ Καλλίδης δὲ (καὶ Κ.) | ἔνδον ἦν (ἦν ἔνδ.) αὐθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαντος καὶ αὐτὸς (Δ. αὐτίκα) | ἀναφλέγειτ' εἰς τὸ πρᾶγμα, κἀπιστάς ποτε | ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύραν ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπέλει φονεύσειν, περιορηγνυε τὴν ἐσθῆτα, | ἄπαντ' ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοῦς (τάλ. δ. τέλ.) | μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὄλους μῆνας· ἢ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἄπαντας ἔλεγεν (ἔφη | πρὸς ἅπ.), ὡς ὑπὸ φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δ' ἦν ἄρα ζηλοτυπία τὸ φάρμακον (fortasse ζ. δὲ τοῦτ' ἄρ' ἦν τὸ φ.).

1484

Lucianus Dial. meretr. 9, 1 ἀπολώλαμεν, ὦ κεντημένη, ἀπολώλαμεν· | ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρατείας (ἀπὸ τ. στρ. ὁ Π.) ἀνέστρεψε (fortasse ἀνελήλυθεν) | πλουτῶν . . . εὐρακα δὲ κἀγὼ αὐτὸν ἔρεστίδα περιόρηφρον ἐμπεπορημένον . . . ἐν τοσοῦτῳ δὲ | (καὶ) τὸν θεράποντ' ἰδοῦσα κατόπιν ἐπόμενον, | ὅς συναποδεδημήκει μετ' αὐτοῦ . . . εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ 'Παρμένων', |

ἀσπασαμένη πρότερον (τὸ πρῶτον) αὐτόν ('εἰπέ μοι' | ἔφην huc transp.) 'πῶς ἡμῖν ἐπράξατε'; 2 τὸ δ' οὖν κεφάλαιον ἐξήγγειλε πλοῦτον (πλ. ἤγγειλεν vel ἀγγέλλει) πολύν, | χρυσόν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, (ἐσθ., ἀκ., χρ.), ἐλέφαντα· τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον (ἐλέφαντ', ἄργυρον) | . . . ἀπομεμετροημένον, πολλοὺς μεδίμνους· εἶχε δὲ | καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ | . . . καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρῶμων ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶσα δ' οὖν αὐτόν ἐθέλοντά μοι διηγεῖσθαι ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν | καὶ ὡς (χῶπως) διέπρεψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ. Plaut. Mil. glor. 4, 2, 72 plus mi auri millest modiorum Philippi. sed Ἀλαζών, ex qua suam comoediam expressit Plautus, non potest esse eadem quam excerpit Lucianus. cf. Mus. Rhen. XLIII 57. 8.

1485

Lucianus Dial. meretr. 13, 3 ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότερος (πρ. ὁ β.) | τιτρώσκει με ὀλίγον (ὀλ. τ. μ'), ὅσον ἐπιψαύσας τῷ δόρατι (δορά, Arist. Lys. 1153) | μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ, ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα | τῇ σαρίσῃ παῖω διαμπὰξ (π. δ. τ. σ.) ἐς τὸ στέρον, εἴτ' ἐπιδραμῶν (καὶ δρα) | ἀπειδειροτόμησα τῇ σπάθῃ, καὶ τὰ ὄπλα (θῶπλ') ἔχων | ἐπανῆλθον ἄμα καὶ τὴν κεφαλὴν . . . λελουμένος | τῷ φόνῳ (λύθρῳ). 4 B. οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσβλέψειέ τις | οὕτω χαίροντα τῷ λύθρῳ (λ. χ.) . . . A. (add. ἀλλ') ἐν Παφλαγόσιν | ἐκεῖνα πέπρακται (πέπρακτ' ἐκ.), νῦν δέ (add. γ') εἰρήνην ἄγω . . . B. εἴτ' (ἔπειτ') ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ; | . . . μή, ὦ Χάριτες, γένοιτο | οὐδὲν γὰρ οὕτος (add. ἐστ') ἀμείνων τοῦ δημίον . . . ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγῆμασι τούτοις εἴ τις ἀμηνιάδας ἢ Δαναΐδας εὔροις (fortasse ἀλλ' εἴ τις ἀμηνιάδας οἶσθ' ἢ Δ., | ταύτας σὺ τούτοις τέρπε τοῖς ἀκούσμασιν) | ἐγὼ δ' ἀποτρέχω (add. δῆτα) παρὰ τὴν μητέρα. paullo aliter Mus. Rhen. 58.

1486. 1487. 1488

Lucianus Dial. meretr. 12, 1 θρύπτῃ, ὦ Ἀνσία, πρὸς ἐμέ· καὶ καλῶς, ὅτι . . . εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον (ἀξ. κάμ.) εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμφάμην . . . Μέλισσον, καίτοι ἔναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς | καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα (add. ὄλης) τῆς οὐσίας. | 2 τί σε (δ') ἢ μέγα | ἢ μικρὸν ἠδίκησά (σ') ἢ λύπησ' ἐγώ; | τί ν' ἕτερον εἶδον; σὺ πρὸς μόνον (μ. πρ.) σὲ βλέπω; | οὐ μέγα . . . τοῦτο (τ. μ.) ποιεῖς γύναιον ἄθλιον | λυπῶν μεμηνὸς ἐπὶ σοί (ἐπὶ σ. μ.)· ἔστι(ν) τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια (ἀδρ.) καὶ | τὰ τοιαῦτα δραῖ (δρ. τ. τ.)· σὺ δὲ ποτε (γε) λυπήσει τάχα, | ἂν (ἐπὰν) ἀκούσης τι περὶ ἐμοῦ,

κειμένην μ', ἤτοι βρόχῳ | ἑμαυτὴν ἀποπνίξασαν ἢ . . . ἕνα γέ
τινα τρόπον εὐρήσω θάνατον.

3 ΛΥΣΙΑΣ. μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν (ἦσ. ν.): οὐκ ἔκοψα δ'
οὔν, | ἀλλ' ἐπάρας ἠρέμα (ἦρ. ἄρας) τὴν θύραν, ἤδη δὲ καὶ |
ἄλλοι' ἐπεποιήμεν (ἐποίουν) αὐτό, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρ-
εσῆλθον ἀψοφητί.

5 πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθιάς μεθ' ἡμῶν (μεθ'. ἡμ. Π.).
ΠΥΘΙΑΣ. . . μὴ μοι χαλέπαινε· πλὴν τὸ δεῖν', ὄρα, ὦ Λυσία, |
μὴ τινι εἴπῃς (κατεῖπῃς) τὸ περὶ τῆς κόμης (ὄρα).

1489

Lucianus Dial. meretr. 14, 1 νῦν μὲν μ' ἀποκλήεις, Μυρ-
τάλλη, νῦν, ὅτε (fortasse ἠνίκα) | πένης ἐγενόμην διὰ σέ, ὅτε
δέ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμισον, | ἐρώμενος, ἀνήρ, (fortasse ἀνὴρ,
ἐραστής,) δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. | ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὔρος
ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὐρηκας ἐραστήν, ἀπο-
κλειομαι . . . ΜΥΡΤΑΛΛΗ. ταῦτά μ' ἀποπνίγει, Λωριῶν, καὶ
μάλισθ', ὁπότεν λέγῃς, | ὡς πόλλ' ἔδωκας καὶ πένης γεγέ-
νησαι δι' ἐμέ. λόγισαι γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ὅποσα μοι ἐκόμισας.
2 ΔΩΡ. εὔ γ', ὦ Μυρτάλλη, λόγισώμεθα. | ὑποδήματα ἐκ Σικυ-
ῶνος τὸ πρῶτον (πρ. ἐκ Σ.) δύο δραχμῶν. | Μ. τίθει δύο
δραχμάς . . . Δ. καὶ ὁπότε ἦκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύρου, |
δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν νῆ τὸν Ποσειδῶ (ν. τ. Π., δύο δρ.
καὶ τοῦτό σοι) . . . 3 Μ. τουτὶ πρῶτον (πρ. τοῦθ') ὄρξς
τὸ χιτῶνιον; | ἐκεῖνος ἐπρίατο (ἐπρίατ' ἐκ.) καὶ τὸν ὄρμον
τὸν παχύτερον (παχύν). | Δ. ἐκεῖνος; ἦδειν γάρ σε πάλαι ἔχουσαν.
ΜΥΡΤ. ἀλλ' ὄν ἦδεις, πολὺ | λεπτότερος ἦν (ἔστι) καὶ σμαρά-
γδους οὐκ εἶχε (ἔχει).

1490. 1491. 1492

Lucianus Saturn. 9 χιῶν ἐπέχει τὰ πάντα χῶ βορραῖς πολὺς, |
κούδεν ὅ τι οὐ πέπηγεν (πέπηγε νῦν) ὑπὸ τοῦ κρύους. poeta
non significabat τὰ Κρόνια, quae Athenis aestate celebrabantur. —
οὐ (οὔτε) γὰρ πρεσβυτικός | γε ὁ καιρὸς οὐδὲ (οὔτε) ἐπιτήδειος
τοῖς τρυφῶσι (fortasse τ. τρ. σύμμετρος).

10 ἦν δ' οὐ πεδήτης (add. ὁ θεός), οὐδ' ἀύχοῦ πλέως | . . .
ἀλλὰ (καὶ) τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πάνν τεθηγμένην, | τὰ δ'
ἄλλα φαιδρός τ' ἦν (add. ἰδεῖν) καὶ καρτερός | καὶ βασιλικῶς
(add. ἅπαντ') ἐνεσκευαστο (ἐνεσκευασμένος).

11 ἰδὼν γάρ με (με γὰρ) σκυθρωπὸν . . . ὥσπερ εἰκὸς
ἦν | θεόν, ἔγνω αὐτίκα (αὐτίκ' ἔγνω) τὴν αἰτίαν τῆς λύπης
(τῆς ἀνίας vel ὀδύνης τὴν αἰτ.).

1493

Lucianus Cynic. 8 σκόπει γάρ, εἰ βούλει, τὸν πολύευκτον χρυσόν (τ. γ. π. χρ., εἰ β., σκ.), | σκόπει τὸν ἄργυρον, σκόπει (fortasse τε καὶ) τὰς οἰκίας | τὰς πολυτελεῖς . . . | σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα (πάντ' ἀκ.), πόσων πραγμάτων (πρ. | ὄσων) ἐστὶν ὄνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων (πόνων τ' ἔστ' ὄνια κ. θ' ὄσων). 9 καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίνεται, τῶν τε ποικίλων | ἱματίων οὐδέν τι μάλλον θάλπειν δυναμένων (δ. θ. πέπλων), | τῶν δὲ χρυσορόφων οἰκιῶν (τῶν δ' οἰκ. τῶν χρ.) | οὐδέν τι μάλλον σκεπουσῶν (οὐδ. σκ. μ.), τῶν δὲ (οὐδ') ἐκπωμάτων | τῶν ἀργυρῶν οὐκ ὠφελούντων (ἐπωφ.) τὸν πότον.

1494

Lucianus Cynic. 13 ἢ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα (add. δὲ) . . . , θεῖον ἄνδρα καὶ θεὸν | ὀρθῶς νομισθέντα, διὰ κακοδαιμονίαν | περινοστεῖν γυμνὸν (γ. π.) δέρμα μόνον ἔχοντα καὶ | μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; | ἀλλ' οὐ κακοδαίμων ἦν ἐκεῖνος (οὗτος ἦν) . . . οὐδ' αὖ πένης | . . . ἐφ' ὅ τι γὰρ ὀρμήσειεν, ἀπανταχοῦ (ὀρμήσειε, π.) κράτει, | κοῦδενὶ τῶν τότε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ (κοῦδενὶ γ' ὁμ. ἐνέτυχεν) οὐδὲ κρείττονι | . . . ἀλλ' ἐγκρατῆς καὶ καρτερικὸς ἦν καὶ . . . τρυφᾶν | οὐκ ἐβούλετο.

1495

Lucianus Cynic. 17 τό γε ἐμὸν σχῆμα (τὸ σχ. τοῦμόν) τοιοῦτόν ἐστι (ἐστὶ τοιοῦτον σχεδόν), | ἀχμηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν (λ. εἶναι καὶ κομ. | ἔχ. τρ.) ἀνυποδητεῖν (κάν.) | τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον | τῶ τῶν κιναιδῶν, καὶ διακρίνειν οὐδὲ εἷς | ἂν ἔχοι . . . καὶ τρέφεσθε τοῖς αὐτοῖς (τ. αὐτοῖσι γὰρ | τρ.) καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε (καὶ β. | τούτοις ὁμοίως), μάλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέετε (fortasse οὐδὲ μὴν βαδίζετε), | φέρεσθαι (φέρεσθε) δ' ὥσπερ τὰ φορτία. 19 οὔτοι μάλιστά μοι προσίασιν· τοῖς γὰρ τοιούτοις (οἷς) ἐγὼ | χαίρω ξυνών· θύρας δὲ τῶν καλουμένων εὐδαιμόνων | οὐ θεραπεύω (fortasse οὐκ οἶδα)· τοὺς (om.) δὲ χρυσοῦς (χρ. δὲ) στεφάνους καὶ τὴν (om.) πορφύραν | τῦφον νομίζω καὶ τῶν ἀνθρώπων (fortasse τῶν τ' ἐχόντων) καταγελῶ.

1496

[Lucianus] Amor. 3 σοὶ ὁ θεὸς οὐκ ἀχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν (σοὶ γὰρ οὐ γ. | ἐπέκλ. ὁ θ.) οὐδ' (οὐδέ γ') ἐμπορικὰς ἄλλας, | καὶ (οὐδὲ) στρατιώτην (add. τὸν) ἐν ὕπλοις (add. τοῦτον) βίον, | ἀλλὰ λιπαρὰι παλαιῶτραι μέλουσί σοι | καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθῆς (ἐσθ. τε φ.) μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθεμιμένη |

διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια (κ. διακρ. τ' ἐπι-
μέλει' ἠσκ.) | . . . γλυκὺς ὁδοὺς ὁ τοῦ πόθου δάκνει . . . |
ἱλαραὶ μὲν (add. αἱ) τῶν ὀμμάτων (add. αὐτοῦ) βολαὶ | τα-
κερῶς ἀνυγραίνοντο, τὴν φωνὴν δ' ἴσην | τῇ (add. τοῦ)
Λυκάμβου θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων κτλ.

1497

[Lucianus] Amor. 11 ἠρέμα | τῇ γῆ προσηνέχθημεν αὐτῆς
οἶμαι τῆς θεοῦ | λιπαρῶ γαλήνῃ πομποσιτολούσης (ναυστ.) τὸ
σκάφος. | 12 καὶ πως εὐθύς (fortasse καὶ π. αὐτίκα) | ἡμῖν ἀπ'
αὐτοῦ τοῦ τεμένους ἀφροδίσιοι | προσέπνευσαν αὔραι . . .
(δένδρα) ἅ ταῖς κόμαις . . . πόρρω βρῦνonta τὸν πέριξ ἀέρα
συνωρόφουν (τ. κόμαισιν ἀέρα | π. βρ. τὸν πέρ. συνωρ.) | . . .
τούτοις δ' ἀνεμέμκτο καὶ τὰ (scr. utique φυτὰ) | καρπῶν μὲν
ἄλλως ἄγονα, τὴν δ' εὐμορφίαν | ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίτ-
των γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη καὶ σὺν αὐταῖς αὐτό-
μολος Ἀφροδίτης ἢ τῆς θεοῦ πάλαι φηγὰς Λάφνη. παντὶ γε μὴν |
δένδρῳ περιπλέγδην ὁ φίλερως προσείρπυσε (προσείρπυσε cod.,
adverserat) | κιττός. 13 εἴσω τοῦ νεῶ παρήειμεν (fortasse εἰς
τὸν νεῶν παρῆμεν). ἢ μὲν οὖν θεός, | . . . Παρίας λίθου δαί-
δαλμα κάλλιστον ~ -, | . . . μικρὸν ὑπομειδιῶσα . . . εὐτυχέ-
στατος, | εἶπε, θεῶν ὁ διὰ ταύτην (fortasse add. ἔφη) δεθείς Ἀρης.

1498

[Lucianus] Amor. 25 ὡς εἶθε γε καὶ βίον μακρὰς προ-
θεσμίας | ἢ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε Μοῖρα καὶ | τὸ πᾶν
ἦν διηνεκῆς ὑγίεια . . . ἔορτῆν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν
ὄλον χρόνον ἡγομεν (fortasse τὸν ὄλον γὰρ ἂν χρόνον ἡγ. π.). |
ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων | ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνε-
μέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρελκοντα.

1499. 1500

[Lucianus] Amor. 41 τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ δι-
εξιένα; λίθους Ἐρμυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν πολυτάλαντιον
ἠρτημένους βριθῶς (fortasse πολυτάλαντ' ἠρτ. | βριθῆ); ἢ τοὺς
περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, | ὡς ὄφελον ὄντως
(fortasse add. πάντες) ἀντὶ χρυσίου | δράκοντες εἶναι καὶ
στεφάνῃ μὲν ἐν κύκλῳ | τὴν κεφαλὴν περιθεῖ λίθοις (λίθοισιν)
Ἰνδικαῖς διάστερος, | πολυτελεῖς δὲ τῶν ἀυχένων | ὄρμοι καθ-
εῖνται, κᾶρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων (ἄκρων) | καταβέβηκεν ὁ
ἄθλιος χρυσός, ἅπαν εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται περισφίγγων
(fortasse χρυσὸς καταβαίνει, τὸ σφυρὸν σφίγγων ἔπαν).

42 τίς οὖν ὁ μετὰ τὴν τσαύτην (fortasse τίς δ' ὁ μ. ταύτην

τήν) παρασκευήν βίος; | εὐθύς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι (fortasse ἔωθεν εὐθύς ἔξοδοι ἢ τῆς οἰκ.) | καὶ πᾶς θεὸς ἐπιτιγίβων τοὺς γεγαμηκότας (ἐπ. τ. γ. θ.), | ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα (fortasse ὧν οὐδ' ἴσ. τῶνάμαθ' οἱ κ. | ἄνδρες), Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα | καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι. | τελεταὶ δ' ἀπόρρητοι (add. τε) καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὑποπτα μυστήρια (μ. | ὑποπτ' ἄνανδρα) . . . οἴκοι εὐθύς (fortasse οἴκοι δ' αὐτίκα) | τὰ μακρὰ λουτρὰ (τὰ λ. τὰ μ.) καὶ πολυτελῆς μὲν νῆ Δία | τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός (fortasse ἀκκισμός μ. τ. ἀνδρ. π.).

1501—1506

Numenius Euseb. Praep. evang. 14, 5, 14 (Ἀρκεσίλαος) ταῖς Διοδώρου. λεπτολογίαις τοὺς λογισμοὺς τοὺς Πύρρωνος καὶ τὸ σκεπτικὸν καταπλέξας διεκόσμησεν. . . φλήμαφόν τινα κατεστρωμμένον, καὶ ἔλεγε καὶ ἀντέλεγε καὶ μετεκυλινοῦτο κἀκεῖθεν κἀντεῦθεν, ἐκατέρωθεν ὁπόθεν τύχοι παλινάγρετος (παλιναῖρ.) καὶ δύσκριτος | καὶ παλίμβολός τε ἅμα καὶ παρακεκινδυνευμένος, | οὐδὲν τε (σάφ') εἰδώς, ὡς αὐτὸς ἔφη, γενναῖος ὧν' | εἰτά πως ἐξέβαινεν ὁμοιος (ὁμ. ἐξέβαινε) τοῖς (τοῖσιν) εἰδούσιν.

14, 6, 1 δεινὸς σοφιστής, τῶν ἀγνυμάστων σφαγεύς.

2 οὐδὲν εἶχεν εἰδέναι | οὐτ' αὐτὸς (hic add. οὐδὲν) οὔτε τοὺς ἄλλους ἔαν, | ἔδειμάτου δὲ καὶ κατεθορούβει (κἀθ.) καὶ σοφισμάτων | καὶ λόγων κλοπῆς φερόμενος (κλ. φ. καὶ λ.) τὰ πρῶτα (add. αἰ) | κατέχειρε τῷ ὀνειδίει καὶ ἠβρόνυετο θανμαστῶς (καὶ τῷ γ' ὄν. θανμασίως ἠβρ.) | ὅτι μήτε τί αἰσχροὺν ἢ καλόν, μήτε ἀγαθόν μήτε αὐτὸ καλὸν ἐστὶ τί ἤδει.

3 ἦν οὖν ὕδραν | τέμνων ἑαυτὸν καὶ τεμνόμενος (τ. τε) ὕφ' ἑαυτοῦ, ἀμώτερα ἀλλήλων δυσκρίτως (δυσκρ. | ἀμφ.).

6 (ἔφασκον) αὐτὸν ἐξευλαβηθέντα, ἵνα μὴ πράγματα ἔχη (fortasse ἐξευλαβηθείς, ὥστε μὴ ἔχειν πρ.) | μηδὲν μὲν δόγμα ὑπειπεῖν φαινόμενον, ὥσπερ δὲ τὸ μέλαν τῆς σηπίας (fortasse ἡ σηπία) προβαλέσθαι (προὐβάλλετο) | πρὸ ἑαυτοῦ τὴν ἐποχὴν.

14 ἡ Μοῦσα γὰρ αὐτοῖς (τοῖς Στωικοῖς) οὐδὲ τότε ἦν φιλόλογος (fortasse ἡ Μ. γ. τοῖς Στωικοῖσιν οὐδὲ νῦν | φιλ. ἐστίν) οὐδ' ἐργάτις χαρίτων (οὐδὲ χ. ἐργ.), ὕφ' ὧν ὁ Ἀρκεσίλαος τὰ μὲν περικρούων, τὰ δ' ὑποτιμῶν, ἄλλα δὲ | ὑποσκελίζων (add. τάχα) κατεγλωττίζετο | αὐτοὺς καὶ πιθανὸς ἦν. τοιγαροῦν | πρὸς οὓς μὲν (add. αὐτὸς) ἀντέλεγεν ἠττωμένων, | ἐν οἷς δὲ λέγων ἦν καταπεπληγμένων, | δεδειγμένον πως τοῖς τότε (τοῖσιν) ἀνθρώποις ὑπῆρχε μηδὲν | εἶναι μὴτ' οὖν ἔπος μὴτε πάθος μὴτε ἔργον (μὴτ' ἔργ. εἶναι μὴτ' ἔπ. μὴτ' αὐτὸ πάθος) | εἴ τι μὴ Ἀρκεσιλάφ δοκεῖ τῷ Πιταναίφ (ἂν Ἀρκ. τῷ Π. μὴ δοκῆ). | τῷ

δ' ἄρα οὐδὲν ἐδόκει (τῷ δ' οὐδὲν ἄρ' ἐδ. ποτ') οὐδ' ἀπεφαίνετο | οὐδὲν μᾶλλον ἢ ῥηματισκία ταῦτ' εἶναι καὶ φόβους (fortasse πλήν ῥηματισκί' ἄττα καὶ κόμπους λόγων | εἶναι τὰ τοιαῦτα).

ex eadem haec comoedia videntur excerpta esse, cuius argumentum supra (adesp. 103) exscriptissimum pertinentem autem pleuraque, non omnia, ad prologum fabulae. scilicet cum poeta Lacydem dubitantem quomodo furtum manifestum a servis committi potuerit in Arcesilai disciplinam se conferentem faciat, eodem prorsus consilio quo Strepsiades et Phidippides Socratem adeunt, consentaneum est magistri ingenium disputandique rationem in exordio fabulae ad Nubium similitudinem adumbratum fuisse. ceterum comicus fortasse pro imperfecto tempore praesenti usus erat, quod ubique facile est restituere.

παλιναίρετος non eadem significatione positum ac Nicostr. 34. designatur homo qui modo hanc modo illam causam suscipiat et in utramque partem disputet. σάφ' εἰδότης est Arist. Thesm. 596, ac saepius σάφ' οἶδα (ἴσθι).

verba δεινὸς σοφ. — σφαγεύς etiam Dindorfius solutae orationi exemit. non recte ut videtur Nauckius inter tragicorum fragmenta (adesp. 260) recepit.

μὴ 'χειν est Eurip. Phoen. 405. μὴ 'χει Timocl. 35, 2. μὴ 'χη Arist. Vesp. 1121. Pac. 801. μὴ 'χόντων Eurip. Helen. 433.

1507—1510

Libanius Boissonad. Anecd. I 165 τὸν πάντα δ' ὄλβον, ὅς μοι χρόνῳ (χρ. μοι) καὶ κόπῳ | καλῶς συνείλεκτ', ἡμαρ ἔν μ' ἀφείλετο. | ὦ πόσαι με νύκτες οὐδ' ἄκροις ὀφθαλμοῖς τοῦ ὕπνου παραγευόμενον ἔγνωσαν (fortasse ὅσαι γὰρ οὐδ' ἄκροισιν ὀφθ. ὕπνου | παραγ. με ν. ἔγν.). ὦ πόσοις (ὅσ.) ἐκάστης ἡμέρας ἀνέτην πόνους | . . . προσμαρτυρεῖ μου τῷ λόγῳ (τοῖς λόγοις). ὁ τριβῶν οὔτος (ὀδί). | ὦ πόσας (ὅσ.) ἡμέρας ἀπόσιτος (ἀπ. ἡμ.) διαγέγονα. | εἰ δ' ἔστιν ὅτε μοι τροφῆς ἐδέησεν μετασχεῖν, ἄρτος ἦν | αὐτῇ καὶ οὔτος μέλας (add. τ') ἀκριβῶς καὶ κατεσκληκῶς, οὐδὲν τῶν λίθων (λίθων | οὐδὲν) ἢ βραχὺ διεννηοῦς (fortasse διαφέρων) πόμα δὲ ἀλλὰ καὶ τοῦτο | ὕδωρ, ὅ μοι τὸ φρέαρ ἀνίησ' ἄφθονον. |

166 ἄλλους μὲν εἶχον συμπόσια, πανηγύρεις, | ἐκκλησίαι, θέατρα, | ὅθεν οὐδενὸς εὐπορεῖσαι πάρεστιν ὀβολοῦ (fortasse ὅθεν οὐποι' οὐδ' ὀβ. π. εὐπορεῖν), | μᾶλλον μὲν οὖν καὶ τῶν ὄντων (παρόντων) ἀποβαλεῖν | συγνά. ἐμὲ τὸ δωμάτιον τοῖς ἔργοις σχολάζοντα. ὅτου χάριν ταῦθ' ὑφιστάμενον καὶ τί μηχανώμενον; ἐφ' ᾧ τέ μοι τὰ ποθεινότερα χρήματα ἐπιδοῦναι καὶ ἀδροτέρων ἀπολαῦσαι τῶν βαλλαντίων . . . (sequitur periphrasis Hesiod. Op. d. 361. 2), ὃν τρόπον καὶ ποταμὸν ἐκ σταγόνων

(fortasse ὥσπερ στ. καὶ π.) ἄλλοθεν ἄλλης (ἄλλης ἄλλοθεν) | συν-
εισφερούσης ἕξεστιν (ἕσθ') ὄραν συνιστάμενον (fortasse πληρού-
μενον). |

ποσάκις ταῖς νεφέλαις ἐμεμψάμην; ποσάκις ταύταις λείδορον
ἀφῆκα φωνήν, ὅτι μὴ καὶ νῦν, ὥσπερ ἀμέλει τοῖς Κορινθίοις
ποτέ, πολλὴν ἐπώμβησαν τὸν χρυσόν . . .

167 ποσάκις πρὸς τὴν Τύχην διείλεγμαί, μονονουχὶ κατ' ὀφθαλ-
μοὺς ἐντυγχάνων αὐτῇ· 'μέχρι τίνος ἀποστραφήσῃ'; λέγων 'μέχρι |
τίνος περιόψει (add. μ'); ἔλεψ' ποτε πρὸς ἡμᾶς ἐπίβλεψον
ὄμματι (ποτ' ὄμματι | πρόσβλεψον), οἴκτειρόν με (οἴκτειρον) ταλαι-
πωρούμενον. | πολλοὶ σοὶ θησαυροὶ | κεκρύφεται κατὰ γῆς
(κατὰ γ. κεκρ.)· ἐξαπίνης ἡμᾶς πλουσίους (fortasse πλούσιόν μ')
ἀπέργασαι· ἂν ἢ βουλομένη σοι, τὸ προσιστάμενον οὐδὲ ἔν . . .
ἀλλὰ . . . τὸ τῆς παροιμίας . . . ἀλλ' αἰγιαλοῖς (fortasse add. ὡς φησὶν
ἢ παροιμία) | ἐδόκουν προσομιλεῖν ἢ νεκρῶ πρὸς οὓς διαλέγε-
σθαι (λέγειν).

initium parodia est Eurip. Hec. 285. de *imbre aureo* cf. Jacobs.
Philostr. 546. Boeckh. Pind. Ol. 7, 34. de proverbii in fine eclogae
positis. Diogenian. 1, 37 (Vind. 1, 14). Zenob. 1, 38. Apostol.
1, 84 et Diogenian. 6, 82 (Vind. 3, 34). Gregor. Cypr. 3, 12.
Macar. 6, 10. Apostol. 11, 100. Plaut. Bacchid. 3, 4, 21 *quam*
si ad sepulcrum mortuo narrat iocos (al. *logos*). Terent. Phorm. 5,
9, 26 *verba fiunt mortuo*. — totius eclogae formam pristinam
restituere conatus sum Herm. XXI 398 sq.

1511 — 1521

Libanius *Περὶ δουλείας* II 63—90 Reisk. — initio (63, 17)
quattuor versus Euripidis (Hec. 864 sq.) auctore non nominato
adferuntur. sequuntur manifesta comicorum versuum vestigia.

67, 11. 15 θυμὸς . . . ταραττει μᾶλλον ἢ τὰ πνεύματα |
. . . ὅποι' ἐπολέμει τῶ τοῦ Λαέρτου (fortasse παιδὶ Λ.). cf. Cratin. 136.

68, 9 ὁ δὲ δὴ φιλόκυβος, ᾧ (del.) πρὸς Διός, ἄρ' ἐλεύ-
θερος;

27 τὸν τοῖνον τοῦδε (τοῦδε τοῖν.) τοῦ νοσήματος (i. e. φθόνου)
ἔμπλεον (πλέον) | πῶς οὐκ ἂν ἀδικοῖν (ἀδικοῖμ'), εἰ καλοῖν
(καλοῖμ') ἐλεύθερον; | ὅς πάντα οἰκέτην σιγματῖαν παρελήλυθεν
ἀθυμία (fortasse πάνθ' ὅς πάρεσι σιγμ. ἀθ., cf. Arist. Eq. 330).

69, 5 φθόνον | . . . (ἐν αὐτῶ περιφέρειν), ὡμόν τε καὶ πικρόν
(πικρόν τε) καὶ σκοτεινὸν δεσπότην. 10 ἀρκεῖ δέ (add. γ')
αὐτοῖς τῶν παρόντων οὐδέν (οὐδὲ ἔν). 20 φίλου | δὲ ἀξιοῦν-
τος (ἐπαξ.) εὔ παθεῖν ἀπὸ χρημάτων | σκοτοδινωῖσιν. 23 ὁ
οἶν ἐνὸς ἕνεκα στατήρος ἢ καὶ ἕτι μικροτέρου του (fortasse
μείονος) . . . καὶ πάντα μὲν τολμῶν, πάντα (ἕπ.) δ' ὑπομέ-
νων, | μισῶν τε καὶ μισούμενος, | φίλους τε προδιδοῦς καὶ

δυσμενεῖς ὑπερχόμενος (fortasse καὶ κολακείων δ.) | καὶ ἔτι τούτων ἔλεινότερα φέρων (κάλειν. φ. ἔτ'), ἄρ' ἐλεύθερος; | ἤμιστά γ'· ἀλλ' ἀνδραπόδων μὲν αὐτὸς ἂν εἴη δεσπότης, | χρυσοῦ δὲ δοῦλος· οὐδὲ γὰρ Μίδας ἐκεῖνος ὁ Φρυξ' ἐλεύθερος ἦν.

70, 19 γίνεται δὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνὴρ ἐρῶν | Μεσσηνίων δουλότερος (fortasse ἀν. ἐρ. γὰρ δουλ. Μ.) cf. Cobet. Collect. crit. 122 extr.

73, 14 τοὺς μὲν (οἰκέτας) ἡμεῖς (add. ἄρ') ἠνιοχοῦμεν, ἡμᾶς δ' οἱ νόμοι.

76, 21 θεῶν ἱερεῖς δόξαιεν ἂν τισιν ἐλεύθεροι (δ. ἱερ. ἂν θ. ἔλ.)

79, 2 κἂν μὴ θεῶν παῖδας ἀποφήνη τοὺς νέους (κἂν μάποφ. τοὺς ν. π. θ.), | κἂν ὧσι λίθινοι, τέχνη νικήσας τὴν φύσιν (τὴν φ. νικῶν τέχνη), | κατηγορίαί πολλαί . . . τῷ δὲ ἀνάγκη κύπτειν εἰς γῆν . . . τῇ | σιγῇ καταπραῦνοντι τὸν φιλαίτιον.

81, 16 ἀλλὰ δύσβατος μὲν ὁ σκόπελος (ἀλλ' ὁ σκ. μὲν δύσβ.), | πειρατέον δ' οὖν κούκ ἀποδειλιάτεον.

84, 18 (οἱ δημηγόροι) λόγοις κεκαλλιεπημένοις | ἄγουσιν ὑμᾶς (ἡμ. Bav. et Mor.) ὥσπερ (ὥσπερεῖ) βοσκήματα.

88, 23 ἀσθενοῦντι δ' οἰκέτῃ | μία φροντίς (φρ. μία) τὰρ-ρώστημα, φαρμάκων δὲ (fortasse δ' ἄρα) | καὶ ἱατρῶν καὶ ἐπαδῶν ἄλλω μελήσει. 9, 2 ἀλλ' (add. οὖν) ὁ δοῦλος ἄλλοτ' ἄλλου γίνεται.

pleraque horum ad ῥῆσιν pertinere videntur hominis neminem mortalium liberum esse demonstrantis. possunt esse Philemonis, cuius simillima est disputatio ex *Thebanis* excerpta (fr. 31).

1522 — 1525

Libanius, *Μελέτη πραγματική* III 134—150 *Δύσκολος γήμας* λάλον γυναῖκα ἑαυτὸν προσαγγέλλει.

140, 1 ἐκ βαλανείου δ' εἴ ποτ' ἀναστρέψειε, φεῦ τῆς ἐπομβρίας τῶν ῥημάτων. 6 τίνι | τὸ πρόσωπον ἐψιμυθίωτο· τίς εὔρε νίτρον (ν. | εὔρεν)· τίς ἀπώλεσε σάνδαλον· τίς | ἀνέτρεψε τῆς βαλανευτρίας τὴν ἐμβολήν (scr. ἐμπολήν)· | τὴν δοῦσαν ὀβολὸν τῷ βαλανεῖ (add. καὶ) τὴν πλέον | (add. καὶ) τὴν ἔλαττον, τὴν οὐδέν, | καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ μὴ δοῦναι προστίθησι (sic W) μάχην (fortasse καὶ προστ. τὴν ἀπὸ τοῦ μηδὲν μάχην).

12 ἐγὼ δὲ φρίττω, ῥεῦμα ἕτερον ἐπερχόμενον ὄρῶν (ἐπερχ. ὄρ. | ἔτ.) . . . καὶ καταμαστιγούμενος (sic Mor.) ἀναμένο τῆς λαλιᾶς | ἀνάπαυλαν, οἰμῶζων (add. γε) καὶ καταρώμενος | τῷ γάμφω. 16 ἢ δ' ἂν αἰσθῆται στένοντος, ἐπ' αὐτὸν ἐμὲ (haec tria verba om. W) κελίμηκα (κινεῖ W) τὸν ἀνάγυρον, καὶ 'τί σοί φησί | τῶν ἔνδον ἔχει κακῶς' (καὶ φησί 'σοί | τί κ. ἔχ. τ. ἔνδ. '); καὶ (εἶτα) κατάλογος | ἐνταῦθα τῶν ἐπίπλων, μέγρι (add. τοι)

τῆς ληκύθου | καὶ τῆς ἐτνηρούσεως. (add. ἐγὼ δὲ) 'πάντ' ἔφην | ἔχει καλῶς, μόνον σιώπα· τὸ δὲ σιώπα τοῦτο (τοῦτο δὲ | πάλιν τὸ σ.) σμήνη λόγων ἐτέρων φέρει (fortasse σμήνος ἐκφέρει vel ἐπεγείρει λ. | ἐτέρων). 'διὰ τί σοι (add. καὶ) σιωπῶ; μὴ γὰρ (μὴ τι γ.) | ἐξ ἀτίμων γέγονα' (γέγον' ἐξ ἀτ.); καὶ λέγει τήθας (non τίθας) καὶ τηθίδας (τιθ.), πάππους, ἐπιπάππους . . . τριηραχίας | (fortasse ἄπασι) προστιθεῖσα καὶ χορηγίας.

142, 22 καθάπερ πλοῖον θάλαττα (θ. πλ.) ὑπερανέσχε (?) με | τῆς γυναικὸς ὁ κλύδων (fortasse ὁ τῆς γ. τοῦ λαλήματος κλ.) . . . ἰλιγγιῶ, σκοτοδιניῶ. 30 ἀεὶ σύνεστι (add. γάρ), | πάσαις (-σιν) ἡδοναῖς ἐναντιούμενον, | πάσαις εὐημερίαις (εὐημ. π.) μαχόμενον.

143, 8 B. οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι (σοι) μέθυσος. A. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ δεινόν· εἰ γὰρ ἐμέθυσεν, ἐκάθειπεν (ἐκάθειπ' ἄν). εἰ δ' ἐκάθειπ', ἴσως | (add. τέως) ἐσίγα· πάντα μοι ταῦτα τοῦ παρόντος ἐλάττω (τοῦ παρ. ταῦτά μοι | ἅπαντ' ἔλ.) . . . | ἦνεγκα (-ον) ἂν γυναικῆ ὑπεραβελτέραν (κἂν ἄβ.), | ἀντόχημα κακόν, ἦνεγκα σπαθῶσαν, ὠλεσίοικον (σπαθ., ὠλ. ἀντόχο., ὅμως | ἦνεγκον)· τουτὶ δὲ τὸ διηνεκὲς τῶν λόγων (ἀλλὰ τ. λ. τὸ δ. | τουτὶ) νευί-κηκὲν με, κατεπάλαισέ με. | 18 πολλάκις | ὠρακίαισα, νῆ τὸν Ἀπόλλω, βαλλόμενος ὥσπερ χαλάξῃ τοῖς ὕθλοις (τοῖς ὕθλ. | ὥσπ. χ. β.) . . . | Ἀράβιος ἀύλητῆς (add. ἐφύκεν vel γάρ ἐστιν) ἡ γυνή; | μᾶλλον δὲ καὶ παρελήλυθεν, τρυγόνος λαλι-στέρα (λ. | τρ.). 144, 2 τί δεῖ με ζῆν (add. ἔτι) ἄνθρωπον | ὑπὲρ ἀλλοκότων εὐχῶν προσιόντα τοῖς θεοῖς;

videntur haec e Δυσκόλω sive Menandri, quae est Meinekii sententia, sive alius poetae expressa esse. cf. Herm. XXI 393. 4.

pro ἐμβολήν utique scribendum ἐμπολήν. solebant enim quae ad lavandum necessaria essent (σμήγματα, δύμματα, κονία, νίτρον, γῆ Κιμωλία) in balneis ipsis venum dari. cf. Arist. Ran. 710. 11, ubi schol. τοιαῦτα καθάρματά ἐστιν, οἷς οἱ λουόμενοι χρῶνται τῶν βαλανείων πωλούντων.

de tibicine Arabio cf. quae adnotantur ad Menandr. 32. 871.

1526—1535

Libanius III 159—180 Φθονερός τοῦ γείτονος αὐτοῦ καὶ φίλου πλουτήσαντος ἐξαίφνης ἑαυτὸν προσαγγέλλει.

162, 1 τί ποτ' οὖν μὴ (τί οὖ) | μιᾶ φύσει (add. καὶ) μίαν ἐπέστησαν τύχην; | 3 οὐ (add. γάρ) λέων λέοντος εὐπορώ-τερος.

163, 27 γάμου (add. δὲ) καιρὸς ἦκεν, ὡς οὐκ ὄφελεν' ἐγάμου . . . νομίζων γὰρ (δ') ὥσπερ ἐτέροισιν φορὰν | ἀγαθῶν ἔσσεθαι μοι τὸ πρᾶγμα, συμφορὰν | (add. τάχ') ἡσθό-μην προσθέμενος. 164, 5 τί τῶν περὶ τὸν γαμήλιον ἐκλελοιπώς

(τί δ' ἐκλ. τῶν π. τ. γ.); | οὐχ ἦψα δᾶδας οὐκ (fortasse καὐτός) ἐστεφανωσάμην; . . . | οὐχ εἰστίασα τοὺς φίλους; ποῖ δὴ μοι ταῦτα (π. δὴ τάδε);

18 ταῖς νουμηνίαις | νόμῳ μὲν πόλεως ἐθύομεν· νοῦν δ' οὐκ ἔχειν | ἠπιστάμεθα (-μεσθα) τὴν θεραπειάν.

166, 26 ἐν γὰρ δὴ τοῖς πολλοῖς | καὐτός ἐκαλούμην, ὁ πρότερον μόνος μόνῳ | συζῶν· ὑπήκουσα, καὶ κακὸν ἐκὼν (fortasse ἀλλ' ἐκὼν κ. μέγα) | ἐπεσπασάμην. ὡς γὰρ εἰσῆλθον... ἐώρων ἡμικύκλιον ἡσκημένον· | τάπητας ἐπὶ βάθρων, τράπεζαν ἐξ ἀργύρου (ἀργυρᾶν) |, τραπεζοποιούς (sic E), ὄψοποιόν, οἰνοχόους (add. καὶ) χρυσίδας. 167, 10 ἀναστένων ἠλεγξα τὸ πάθος, ὥστε καὶ | γέλωτα παρεῖχον τοῖς συμπόταις ἦδη μεθύουσιν (fortasse γέλ. μεθ. παρέχειν τ. σ.). | ἦν γὰρ δὴ . . . τοσοῦτος οἶνος ὅσον περ ὕδωρ (καὶ γ. τοσ. οἶν. ὅσον ὕδ. παρῆν). | ἀύλητριδες τοῦντεῦθεν, καὶ (αἷς) ἠυλούμεθα | μέχρι πόρρω που τῶν νυκτῶν.

168, 18 ἐν γὰρ ἀλλοτρίοις κακοῖς | οὐ χαλεπὸν πορίσασθαι λόγους εὐπρεπεῖς (οὐ τοι π. χ. εὐπρ. λ.). |

169, 8 οὕτω δὲ (add. δὴ ex M) καὶ πρὸς τὰ δυσχερέστερα | τῶν πραγμάτων ἔχουσιν ἄνθρωποι· τοῖς μὲν δεινότατον εἶναι δοκεῖ φυγῆ (δοκεῖ | τοῖς μ. φ. δ. εἶναι), τοῖσι δὲ | ἀτιμία, τοῖσιν δὲ δήμενσις (fortasse τ. δὲ χρημάτων πάλιν | δήμε.). 15 μὴ μοι νομοθέτει, τίσιν ἀλγεῖν (ἐπαλγ.) ἄξιον | . . . πῶς οὐ σκέτλιον ἐμὲ μὲν τῷ πάθει πιέζεσθαι, τὸ δὲ τῷ πεπονθότι | μέγα (add. τοῦτο) μικρὸν τοῖς ἀκούουσιν δοκεῖν;

172, 15 ὡς τοίνυν ἦκε (ἦκε τ.) φερόμενα τὰ παρὰ τῆς τύχης, τί μὴ (οὐ) | παρ' ἡμᾶς εἰσέπεσεν οὕτως ἐγγύς; οὐκ ἦν εἴσοδος; | . . . κεκλησμέναις ἐνέτυχε ταῖς (add. ἐμαῖς) θύραις; | οὐκ ἔστιν· ἀλλ' οὐκ οἶδα τί δεδρακῶς (add. ἐγὼ | ταῦτ') ἠδίημαι.

175, 20 διὰ τῶν ὀμμάτων | ὀξεῖά τις (ὀξεῖ') ὀδύνη κἀτ-εἰσιν εἰς τὴν καρδίαν | . . . τριώροφον γὰρ ἐκάτερος ἡμῶν (τρ. ἡμ. ἐκ. γ.) οἰκίαν | οἰκεῖ· κἄν ἀφυπνισθῶ, θέαμα πρῶτον ἢ τοῦ γείτονος | χλιδῆ· καὶ προαπαντᾶ τῶν ἄλλων.

176, 4 οὐκοῦν ἐτέρωσε βέλτιον μεταβῆναι . . καλή γε τῶν ἀτυχημάτων ἴασις (κ. γ' ἴασις τῶν ἀτ. ἐμοί). 12 λοιπὸν οὖν τὸν οὐδέν μου (οὐκ ἐμοῦ) | πρότερον ἀμείνω τὰμὰ πριάμενον ἔχειν (τὰμ' ἔχειν) καὶ (fortasse add. δὴ) λόγον | ἐν τοῖσιν ἐργαστηρίοις εἶναι πολύν· | ὁ δεῖν' ἀπέδοθ'· ὁ δεῖν' ἐπρίατο'. 18 πωλεῖν δεήσει πάλιν (πάλ. | πωλεῖν δ.) καὶ μεταπηδᾶν ἄλλοσε . . δεινόν τινα τοῦτον πόλεμον ἐξεύρηκ' ἐμοί (ἐξεύρηκε μοι B)· | (add. τί γάρ;) πάλιν τὴν οἰκίαν ἀποδώσομαι; | καὶ πάλιν (fortasse π. τε τὰμὰ) σκεναγωγῆσω (add. φέρων);

179, 15 ἀνοιγνύτω τις τοῖς πένησι τὴν ὁδόν.

1536—1539

Libanius III 216—227 Παράσιτος τοῦ τρέφοντος αὐτὸν φιλοσοφήσαντος ἑαυτὸν προσαγγέλλει.

217, 4 πάλαι μὲν οὖν | ἐγέλων ἀκούων, ὅτι βούλεται τις ἀποθανεῖν (θ. τ. β.) | καὶ σπεύδει (σπ. τε) προλαβεῖν τὸ πάντως (fortasse τάσφαλως) ἀποκείμενον | . . . καὶ ὁ τοῖς κακούργοις εἰς τιμωρίαν ὄρισταί, τοῦτο κέρδος ἡγεῖται λαβεῖν. | πάλαι μὲν οὖν οὕτως ταῦτ' ἐδόξαζον (add. πάλαι). | νυνὶ δὲ ὡς ἔγνω (scr. νυνὶ μετέγνω, cf. Arist. Eq. 1357. Plut. 1033), ὡς (εἶθε) μή ποτ' ὄφελον, | ὅτι τοῦτο τὸ τοῦ θανάτου περισπούδαστον καὶ . . . εὐτυχές.

19 νέμουσιν οἱ θεοὶ τὰ ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις (ν. ἀνθρώποισι τὰγάθ' οἱ θ.) | ἄλλοις ἄλλα διδόντες (δ. ἄλλα)· ἂ τέως μὲν ἂν ἔχη τις, κέρδος τὸ ζῆν (ταῦτ' ἔχοντι μὲν | ζ. κ.), εἰ δ' ἐκπέσοι, βέλτιον ἀποθανεῖν.

219, 13 εἶδον τὸν νεανίσκον ἐκεῖνον, ἐκ προγόνων λαμπρόν τε (λ. ἐκ πρ.) καὶ πλούσιον | . . . φιλάνθρωπον δὲ πρὸς τοὺς δεομένους | . . . φιλόγελόν τε καὶ (καὶ φιλόγ.) φιλόπονον (scr. φίλοινον). 19 ᾧ καὶ φίλος ἐγενόμην καὶ συνήθης, κοῦ μέγρι τούτου (μόνον add. Reisk., μὰ τὸν Δι' Κ.), ἀλλὰ καὶ συνέστιος καὶ συμπότης καὶ βίον ἔχων εὐδαίμονα | . . . πατρὸς γὰρ καὶ μητρὸς ἦν (ἦν καὶ μ.) ἐκεῖνος πολὺν φέρτερος· | παρ' ἐκείνων μὲν γὰρ (καὶ γὰρ παρ' ἐκ.) οὐδὲν ἔσχον (add. πω) λαβών, | ὁ δὲ κοινὰ τὰ παρ' αὐτοῦ προὔτιθαι τῶν ἡδονῶν (fortasse καθ' ἡδονήν). | οὐδὲν εἶχον λυπηρόν (λ. οὐδέν), οὐδὲν ἔργον ἐπιπονον, 220, 4 καὶ φροντὶς ἐτέρῳ ἦν τῆς καθ' ἡμᾶς (scr. καθ' ἡμέραν) τροφῆς.

(fortasse add. οὕτως) ἐπλούτουν, οὐδὲν κεκτημένος (αὐτὸς οὐ κεκτ. | οὐδέν)· ἐτρώφω οὐδὲν ἀναλίσκων· ἐπινον, ἐμέθνον· | ἐν μύροις ἦμην (ἦν vel ὦν τ' ἐν μύροισι) καὶ πότοις κωρχήμασιν | καὶ πάντα ἐπανηγύριζον (ἐπ. πάντα) τὸν ἑμαντοῦ βίον. | οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἦμην . . . οὐ (οὐδὲ) τῶν ἐπὶ βήματος | ἐτέροις πράγματα παρεχόντων (sic Reisk. pro παρέχων, ἐτ. παρ. πράγματ')· | οὐ τῶν γεωργῶν, οἷς (οἷσιν) ἐν πόνοις ὁ (om.) βίος· | οὐκ ἔμπορος ἐγενόμην τῶν πλείοντων τὴν θάλατταν (οὐ τῶν πλ. τ. θ. ἐμπόρων)· | τοὺς λιμένας εἶδον, μέχρι τῶν ἰχθύων μόνον (μόνον τ. ἰχθ.)· οὐ στρατιώτης ἦν (οὐκ ἦν στρ.), πρᾶγμα κινδύνων μεστὸν (πλέων) | καὶ ξιφῶν (!)· ἀλλ' εὐδαίμων ἀνθρώπος, ῥᾶθυμος, (ἀνθρ. ἦν ῥ., εὐδ., add. ὄργος), | ἀργός, παράσιτος τοῦτο δὴ τὸ φίλτατον | ἐμοὶ μὲν (ἔμοιγ') ἀκοῦσαι· ἄλλος δ' ὀνειδιζέτω λέγων (fortasse σκωπτέτω δ' ἄλλος λέγων).

cf. Herm. XXI 396 sq. et de argumento Anaxipp. 4. fortasse haec quoque ex comoedia aliqua ad philosophorum cavillationem

composita, non tamen eadem cuius sunt fr. 103. 1501—1506, fluxerunt.

de significatione vocis ὑγρός cf. Alexid. 203. Crobyl. 4, 3.

1540—1547

Libanius IIII 655—669 Φιλαργύρου παῖς τοῦ πατρὸς κάμνοντος ἤξαστο τῷ Ἀσκληπιῷ τάλαντον δώσειν, εἰ ὁ πατὴρ τὴν νόσον φύγοι. ὑγιάνας ὁ πατὴρ ἀποκηρύττει τὸν παῖδα.

658, 16 σὺ δ' οὐκ (fortasse οὐ γὰρ) εἰς μυστήριον, | ἀλλ' εἰς θεάτρον τὸν ὑμέναιον ἤγαγες.

659, 19 ἐγὼ δὲ σχοινίον ἐνενοοῦν (δ' ἐνευ. σχ.) καὶ πάταλον.

660, 8 ἄλλος κατ' ἄλλην γὰρ μερίζεται τύχην· | πολύτροπα γὰρ τὰ πταίσματ'.

10 (add. ἀλλ') ἔφερέ μοι καὶ κέρδος ἢ νόσος· οὐ (οὔτε) γὰρ | εἰς κόρον ἐδειπνοῦν οὐδὲ (οὔτε) παντοίοις (add. τότε) | ὄψοις ἐχρώμην, οὐδ' ἀναλίσκειν ἐχρῆν.

662, 1 ἀπλοῦν μὲν οὐδὲν οὐδὲ (ἦ) δίκαιον εὔχεται, sc. ὁ νόσος.

664, 11 ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ τεθνηκέναι δοκῶ | καὶ ὑπὸ τῆς (add. τ') ἀνίας οἴχομαι.

666, 13 πόσους | (add. σὺ) τὴν ὑγείαν (ὑγίειαν) ὑπολαμβάνεις ἀξίαν (ἀξ. ὑπ.); | ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτὴν οὐδὲ δραχμῆς ἂν ἐπριάμην (οὐδ' ἂν ἐπρ. δρ.). |

667, 1 συναυξάνεσθαι γὰρ τῷ χρόνῳ (add. τὰ) χρήματα | πέφυκεν.

cf. Herm. XXI 395. 6. quae cum scribebam, non memineram A. Nauckij, qui (Mélanges gréco-rom. V 239. 40) ipse quoque verba ἄλλος κατ' ἄλλην — τύχην ad Philemonis fr. 191 rettulit, attamen neque γὰρ μερίζεται neque δαμονίζεται quod est apud Stobaeum (Ecl. 1, 6, 8) probat, sed ἄλλος κατ' ἄλλην γὰρ τύχην χεμιάζεται scribendum esse existimat. — possunt haec esse Philemonis: sed omnia ex eadem comoedia vel ex uno poeta hausta esse haud praestiterim.

1548. 1549. 1550

Libanius IIII 827—840 Φιλάρουτος ἐρασθεὶς ἐταίρας καὶ μισθὸν αἰτούμενος ἑαυτὸν προσαγγέλλει.

835, 6 κὰκ τοῦ προσώπου (fortasse add. τῆς ἐταίρας αὐτίκα) | πληγὴ τις ἐπὶ τὴν καρδίαν ἀφίκετο.

31 (ὡς) ἀπῆλθον οἴκαδε ὡς αὐτήν, | κιχλισμὸς ἦν πρῶτον (πρ. κ.) τῶν θεραπαινίδων πολὺς, | καὶ ἡ μὲν | (add. εἰς) θοιμάτιον ἔσκωπτε καὶ τὸ χιτώνιον | τι (scr. ὡς) τοῦ Κρόνου πρεσβύτερα, | ὅτι πλείους ἔχοι (πλείους ἔχοντα) τὰς ὀπάς

τῶν στημόνων. | αἱ δ' ἠρίθμουν δὴ (add. πάντα τὰ) προσε-
ραμμένα | τοῖς ὑποδήμασιν μου καττύματα. | 836, 1 μῖα δὲ
προσελθοῦσα | πόσον οὐκ ἐλούσω, φησί, χρόνον; . . ἔμοι μὲν
γάρ, νῆ τὴν Ἀφροδίτην, δοκεῖς (ἐμ. μ. γ. δοκ, | νῆ τ. Ἀφρ.,
εὐθύς) ἐξ ὅτου παρεγένου (γένου). |

837, 14 ἀκούω δ' ὑμᾶς . . σφόδρα ἀρμόζεσθαι (fortasse ὑμεῖς
γὰρ ἀρμόττεσθέ πως) πρὸς τοὺς τρόπους | (add. τοὺς) τῶν ἐρα-
στῶν· ἄρμουςι δὴ (add. καὶ σὺ γε) | πρὸς τὸν ἐμόν (fortasse
πρὸς τὸν τρόπον τὸν ἡμέτερον), ὃς λαμβάνειν | εἴωθεν, οὐχί
διδόναι (οὐ δ. τι), καὶ μάλιστα μὲν, | ᾧ φιλτάτη, καὶ δός· οὐ
γὰρ ἄμεινον ἄλλως ἀρμόσαιο (οὐ γ. ἀρμ. γ' ἂν | ἄμ. ἄλλ.)· εἰ
δὲ μή, | μὴ (add. γοῦν) μ' ἀπαίτει μηδέν.

1551. 1552. 1553

Alciphron 1, 39, 2 πᾶσαι παρῆμεν, Θεττάλη, Μοσχάριον,
Θαῖς, Ἀνθράκιον, Πετάλη, Θρυαλλίς, Μυρρίνη, Χρυσίον, Ζευξίππη,
ὄπου καὶ Φιλονμένη, | καιτοί (fortasse αὕτη δὲ καιπερ) γεγαμη-
μένη προσφάτως (πρ. γ.) | καὶ ζηλοτυπούμενη | τὸν καλὸν ἀπο-
κοιμίσασα ἄνδρα (sic Hercher., τὸν ἄνδρ' ἀποκ. τὸν καλ.) ὅπε μὲν,
ὅμως δὲ παρῆν. | 3 οἶον ἡμῶν ἐγένετο (οἶον δ' ἐγ. ἡμ.) τὸ
συμπόσιον· τί γὰρ | οὐχ ἄφομαί σου (fortasse add. τῷ λόγῳ)
τῆς καρδίας; | ὄσων (add. τε) χαρίτων πλήρες. φῶδαί, σκώμ-
ματα, | πότος εἰς ἀλεκτρονίων ᾠδὰς, μύρα, στέφανοι, τραγῆ-
ματα. ὑπόσκιος τισι δάφναις ἦν ἢ κατὰ κλισίς (τραγῆματ' ἦν
ὑπόσκ. | δάφναισιν ἢ κ.). ἔν μόνον ἡμῖν (ἐν δ' ἡμ. μ.) | ἐνέλειπε
(sic Dobr. pro ἔλιπε), σὺν, τὰ δ' ἄλλα οὐ. | 4 πολλάκις ἐκραι-
παλήσαμεν, οὕτω δ' ἠδέως ὀλιγάκις. |

τὸ δ' οὖν πλείστην ἡμῖν παρασκευάσαν τέρψιν, δεινὴ τις φιλο-
νικία κατέσχε Θρυαλλίδα καὶ Μυρρίνην ὑπὲρ τῆς πυγῆς, | ποτέρα
κρείττω καὶ ἀπαλωτέραν ἐπιδείξει (π. πιδ. κρείττονα χάπ.). |
καὶ πρώτη Μυρρίνη τὸ ξωνίον | λύσασα, βόμβυξ δ' ἦν τὸ
χιτώνιον, (add. βαβαί), | δι' αὐτοῦ τρέμουσαν οἶον μυελὸν (τι
μελλ cod.) ἢ πηκτὸν γάλα | τὴν ὄσφιν ἀνεσάλευσεν, ὑποβλέπουσα
εἰς τοῦπίσω (ᾧδ' εἰς τοῦπ. | βλέπ.) πρὸς τὰ κινήματα τῆς πυγῆς
(τῆς ἔδρας κιν.). | ἠρέμα δ' οἶον (οἶον δ') ἐνεργοῦσά τι ἐρωτικὸν
ὑπεστέναξεν (ἐνεργοῦσ' ἔστ.), ὥστ' ἐμὲ | νῆ τὴν Ἀφροδίτην
καταπλαγῆναι.

5 οὐ μὴν ἀπειπέ γ' ἢ Θρυαλλίς, ἀλλὰ (add. καί) | τῇ
ἀκολασίᾳ (τάκ.) παρευδοκίμησεν αὐτήν (Μυρρίνην). | οὐ γὰρ διὰ
παραπετασμάτων ἐγώ' φησὶν ἀγωνιοῦμαι, οὐδὲ ἀκκιζομένη, ἀλλ'
οἶον ἐν γυμνικῷ· καὶ γὰρ οὐ φιλεῖ προφάσεις ἄγαν'. καὶ ἀποδοῦσα (sic
Cobet. et Hercher.) τὸ χιτώνιον | καὶ μικρὸν ὑποσιμῶσασα τὴν
ὄσφυν, ἰδοῦ, | σκόπει τὸ χρῶμα' φησὶν ὥς... ἀκήρατον' |.

τὰ παραπόρφυρα τῶν ἰσχύων ταυτί . . . τοὺς γελασίνοὺς ἐπ' ἄκρων. 6 'ἀλλ' οὐ τρέμει (add. γάρ), νῆ Δία' ἔφη (add. Seiler.) ἄμ' ὑπομειδιδῶσα ὥσπερ ἡ Μυρρίνης' (ὥσπ. ἡ τῆς Μ. | ἔλεξ' ὑπομ.) . . . καὶ ἕπασαν αὐτὴν ὑπὲρ τὴν ὄσφυν τῆδε καὶ τῆδ' ὥσπερ (ὥσπερεῖ) | ῥέουσιν περιεδίησεν, ὥστε ἀνακροτῆσαι πάσας καὶ τὴν νίκην ἀποφῆνασθαι τῆς Θραλλίδος.

haec ex scaena comediae alicuius derivata esse eandemque scaenam a sculptore, qui meretricis statuum in Museo Neapolitano positam — Ἀφροδίτην καλλιπύγον dicunt — finxit, expressam esse Herm. XXI 406 sq. indicavimus. quae si quis propter versum Acharn. 1091 στέφανοι, μύρον, τραγήμαθ', αἱ πόρνοι πάρα non ex comoedia nova, sed ab Aristophane sumta esse statuit, quem ut imitaretur Alciphron reliqua adfinxerit, tamquam non cuivis licuerit ad μύρον, στεφάνους, quae sexcentiens coniungunt comici, etiam τραγήματα adicere: cum eo vereor ne ridiculum sit contendere. — simillima videtur narratio fuisse Philippidis in *Ananecosi* (fr. 5).

1554

Alciphron 3, 46, 1 ὡς εὐτυχῶς, ὡς μακαρίως πέπραγα (πεπράγαμεν). cf. Arist. Plut. 629. 2 κῶμα κατέσχε τὸ συμ- πόσιον καὶ πάντας ὕπνος κατελήφει νυστακτῆς (τὸ σ. κατέσχε ν. ὕπν. cf. Arist. Vesp. 12). 3 ἐγὼ δὲ τὸ χειρόμακτρον ὑπὸ μάλης λαβῶν (λαβ. | τ. χ. ὑπὸ μ.) ἐξηλλόμην. | 4 ὄρα δὲ ὡς ἔστι (ἔστιν δὲ) πολυτελέστερον . . . (add. τῆς) πορφύρας | τῆς Ἐρμιονίδος, λεπτόν εἰς ὑπερβολὴν | καὶ πολύτιμον (πολύμιτον O. Iahn Philol. XXVIII 1) ὕφασμα (ὕφ. καὶ π.). — parasitus furto gaudens.

1555. 1556. 1557

Alciphron 3, 49, 1 ὦ δαίμων ὅς με [κεκλήρωσαι καὶ del. Cobet. V. 1.² 64] εἴληχας, ὡς πονηρὸς εἶ | καὶ λυπεῖς ἀεὶ (ἀεὶ τε λ.) τῆ πενία συνδῶν (sic Hercher. pro συνδέων, add. ἐμέ). | ἦν γὰρ ἀπορία τοῦ καλοῦντος γένηται (γέν. τ. κ. ἀπ.), | ἀνάγκη με σκάνδικας (σκάνδικ' ἀν. μ' ἐσθίειν καὶ γήθνα (sic Seiler. pro τηθία, i. e. γήθεια) | ἢ πῶας ἀναλέγειν | καὶ τῆς (τῆς τ') Ἐννεακρούνον πίνοντα πίμπλασθαι (πιμπλάναι) τὴν γαστέρα.

2 εἶτα ἕως μὲν (add. οὖν) τὸ σῶμα τὰς ὕβρεις ὑπέμενε (ὑπ. τ. ὕβρ.) | καὶ ἦν ἐν ὥρᾳ τοῦ πάσχειν νεότητι κἀκμῆ (add. τῶν μελῶν) νευρούμενον, | φορητὸς ἢ ὕβρις· ἐπεὶ δ' ἦδη ἐγὼ σοι μεσαιπόλιος καὶ τὸ λειπόμενον (add. μοι) τοῦ βίου | πρὸς γῆρας ὄρᾳ (fort. ἔρπει), τίς (fort. ποῦ 'σιν) ἴασις τῶν κακῶν; | Ἀλιαρτίου σχοινίου χρεῖα (δεῖ σχ.), καὶ κρεμῆσομαι | πρὸ τοῦ Διπύλου . . .

4 οὐκ εἰς μακρὰν δὲ ὁ περιβλεπτός οὗτος καὶ ἀοίδιμος ἔσται γάμος Χαριτοῦς καὶ Λεωκράτους, | μετὰ τὴν ἔννην καὶ νέαν τοῦ Πυανοψιδῶνος, | εἰς ὃν (add. γε) πάντως ἢ παρὰ (ἐπὶ Mein.)

τὴν πρώτην ἡμέραν | ἢ τοῖς ἐπαυλοῖσι (add. γοῦν) κελήσομαι. | δεῖ γὰρ θυμηδίας καὶ παρασίτων τοῖς γάμοις καὶ ἄνευ ἡμῶν (γάμοισιν, ὧν ἄνευ vel γάμοις, ἡμῶν τ' ἄνευ) | ἀνέορτα πάντα καὶ συῶν, οὐκ ἀνθρώπων πανήγυρις.

parasitus senectutis molestiis paene ad suspendium adactus spe epularum nuptialium reficitur. cf. Herm. XXI 403. 4.

πόας] ὅα Hercher. conl. Plat. Symp. 190 d, ubi ὡά codices. Galen. VI 605 Kuehn. οὐα νῦν μὲν οὕτως ὀνομάζουσι πάντες Ἕλληνες, οὐ συγχωροῦσι δὲ οἱ ἀτυκίζοντες μετὰ τοῦ ὕ λέγειν αὐτά. et 606 στύφει . . . μᾶλλον τῶν οὔων τὰ μέσπιλα . . . ἡδία δὲ πρὸς ἐδωδὴν τὰ οὔα . . . πρόδηλον δὲ ὅτι τῶν τοιούτων ἀπάντων ὀλίγον ἐσθίειν προσήκει . . . τὴν προτέραν συλλαβὴν τοῦ τῶν οὔων ὀνόματος ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων (φασί) διὰ μόνου τοῦ ὀ γράμματος γράφεσθαι τε καὶ λέγεσθαι. recepta Hercheri coniectura in Herma versum supplebam ἢ ἕ τῶν ἀργῶν τὰ δομῆ ἀναλέγειν ὅα.

πρὸ τοῦ Δ., i. e. in Ceramico, ubi qui pro patria pugnantes cecidissent publice sepeliebantur.

iu versu extr. scribendum videtur καὶ Σουθῶν ἐρημία, cf. quae disputavimus in Herma p. 404. parum similitudinis cum Alciphro-neis habent quae apud Plantum exstant Stich. 1, 2, 7 *nōn homines habitāre neccum mihi videntur, sēt sues*. contra simillima est parasi-ti oratio Stich. 4, 2, 53 sq., unde fortasse erunt qui Alciphronem sua ex Menandri *Philadelphus* hausisse conciant.

1558. 1559. 1560

Alciphron 3, 53, 1 χθὲς Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ ἀσχολο-μέννου (τοῦ Κ. ἐχθὲς ἀσχ. | πρὸς τῷ φρέατι) εἰσέφορησα εἰς τοῦ-πάνιον (fortasse τοῦπι. ὑπαισέδνυ) | ἔπειτα εὐρώην λοπάδα εὐ μάλα κεκαρνευμένην | κάλεκτρούν' ὅπτὸν χύτραν τε (καὶ χ. τινὰ) μεμβράδας | ἔχουσαν καὶ ἀφύας (ἀφ. τ' ἔχ.) Μεγαρικὰς ἐξήρηπασα. | καὶ ἀποπηδήσας ποῖ καταχθείην ἐξήτουν καὶ εὐκαιρῶς ἐμφάγοιμι μόνος.

2 ἀπορία δὲ τόπου δραμῶν ἐπὶ τὴν Ποικίλην — καὶ γὰρ οὐκ ἠνώχλει ταύτην οὐδὲ εἰς (οὐδεὶς γὰρ ἠνώχλει τότε) | τῶν ἀδολέσχων τουτωῖ φιλοσόφων (τ. ἀδ. φ. τούτων) — κείθι (ἐκεῖ) | τῶν πόνων ἀπέλαυον (ἀπ. τ. π.) | ἀνανεύσας δὲ τῆς λοπά-δος | ὀρῶ προσιόντας τῶν ἀπὸ τῆς τηλίας τινὰς | νεανίσκων, καὶ δείσας τὰ μὲν βρώματα ὀπισθεν ἀπεθέμην (δ. δ' ὄπ. ἀπ. τὰ βρ.), | 3 αὐτὸς δὲ εἰς τοῦδαφος ἐκείμην (δ' ἐκ. . . εἰς τοῦδ.) . . . εὐχόμενός τε τοῖς ἀποτροπαίοις (τοῖς τ' ἀπ. ἠνώχμην) τὸ νέφος παρελθεῖν | χόνδρους ὑποσχόμενος λιβανωτοῦ ἱκανούς (scr. τέτταρας ex Luciano), | οὓς οἴκοι ἀναλεξάμενος τῶν ἰερῶν (τ. ἰερ. ἀν.) ἔχω εὐ μάλα | εὐρωτιῶντας.

κοῦκ ἡστόχησα· οἱ θεοὶ γὰρ αὐτοὺς ἄλλην (καὶ γὰρ ἄλλ.

οὐ θεοὶ | αὐτοὺς) ἔτρεψαν· 4 κἀγὼ σπουδῇ (καὶ διὰ σπουδῆς ἐγὼ) | καταβροχθίσας πάνθ' ὅσα ἐνέκειτο (ὀπόσ' ἐνήν) τοῖς σκεύεσιν | φίλῳ πανδοκεῖ τὴν χύτραν καὶ τὸ λοπάδιον, τὰ λείψανα τῶν κλεμμάτων, χάρισμα δοὺς ἔχειν ἀπεχώρησα (fortasse τὸ λοιπ. καὶ τ. χ., τὰ λ. | τῶν κλ., φίλῳ χ. πανδ. | δωρησάμενος ἀπῆλθον).

narratio servi de furto post multa pericula feliciter peracto. cf. Herm. XXI 404 sq. Mus. Rhen. XLIII 37. 8. fuit qui haec quoque propter *Carionis* nomen et vocem φρέαρ, quibus cuilibet Attico uti licebat, ex Aristophane (Plut. 1168) petita esse opinaretur, quamquam prorsus diversae sunt scaenae.

μεμβράδες (vel βεμβρ.) et ἀφῶναι eiusdem sunt generis. Athen. 7, 285 ab. ex utrisque paratur μεμβραφῶν. Athen. 7, 287 cd. Aristonym. 2. *Megaricae* apuae in minore pretio erant Phalericis.

in verbis τῶν ἀπὸ τηλίας omisi articulum secutus Eupol. 346 τῶν περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλων. Lucian. Iov. trag. 15 λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἐπισβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι.

1561

Alciphron 3, 62, 2 οὐ γὰρ βούλομαι χείρων φανῆναι τῶν κυνῶν (χ. φ. τ. κ. οὐ β.), | αἶ τῶν τρεφόντων προφυλακτοῦσι καὶ κήδονται. | μοιχὸς πολιορκεῖ (fortasse add. *Λυσικλέους*, cf. infra) τὴν οἰκίαν ... καὶ πρὸς τοῦτον γραμματεῖδια ὁσημέραι φοιτᾷ δίθυρα (ὄσ. | φ. πρὸς αὐτὸν δ. γρ.) | παρὰ τῆς γυναικὸς (sic Lucian.) τῆς γαμετῆς (sic Alc., fortasse add. τοῦ προστάτου vel δεσπότου) | καὶ στέφανοι (στ. τε add. φοιτῶσ') ἡμιμᾶραντο καὶ τίνα (add. Luc.) | μῆλ' ἀποδεδηγμέν'. 3 αὶ δ' ἀλάστορες | αὐταὶ θεραπεινίδες ξυνίσασι χήπιτύμβιος | γραῦς, ἣν Ἐμπουσαν ἄπαντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν καλεῖν εἰώθασιν (ἦν καλοῦσ' ἄπαντες οἱ κατ' οἴκ. | Ἐμπ.) ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι (Demosth. 18, 130 καὶ πάσχειν). ἐγὼ δ' (ἀλλ') οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι. | βούλομαι γὰρ ἑμαυτὸν οὐ παρᾶσιτον, ἀλλὰ φίλον (φίλον δ' ἐμ., οὐ π. β.) | ἐπιδειξαι . . . 4 ὁ μοιχὸς δὲ | ἀπολεῖται ἁφανίσι (ῥ. ἀπ.) τὴν ἔδραν βεβυσμένος, | ἣ δὲ μιὰρὰ γυνή | τείσει τὴν ἄξιαν τῆς ἀκολασίας δίκην, | εἰ μὴ Πολιάγρου τοῦ κυρτοῦ βλακικώτερος (sic Cobet. pro μαλακώτερος, add. πολὺ) | ἔστιν τὰ τοιαῦτα *Λυσικλῆς*.

Lucian. Toxar. 13 καὶ γραμματεῖα τε εἰσφοῖτα αὐτῷ παρὰ τῆς γυναικὸς καὶ στέφανοι ἡμιμᾶραντο καὶ μῆλ' αἶ τινα ἀποδεδηγμένα καὶ ἄλλα ὀπόσα αἶ μαστροποὶ τοῖς νέοις ἐπιμηχανῶνται. et Lucian. Peregr. 9 διέφυγε ἁφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος. 'versus latet comici'. Valeken. Hippol. 415. 'potuit fieri ut in comoedia talis versus exstaret φεύγει ἁφανίδι τὴν πυγὴν βεβ.' Fritzs. at vel propter metrum ex Alciphronē recipiendum erat τὴν ἔδραν. cf. Mus. Rhen. XLIII 38. 9.

manifestum uxoris adulterium patrono suo se indicaturum esse profitetur parasitus. — *δίθυρον γραμματείδιον*, praeter per multos alios sine dubio, dixit etiam Menander fr. 327, ubi cf. quae annotavimus. de *Poliagro* cf. adesp. 8.

1562. 1563

Alciphron 3, 65, 1 μέγα τοῦτο ἀγαθὸν ἢ ἐξ Ἰστρίας ναῦς . . . ταῖς Ἀθήναις ἤκε φέρουσα τὸν θαναμαστὸν τοῦτον ἔμπορον (μέγ' ἀγ. ἢ ναῦς ἤκε τοῦθ' ἤξ Ἰστρ. | φέρ. τὸν θανμ. ἐνθάδ' ἔμπ.) |, ὃς τοὺς πλουσίους τῶν Ἀθήνησι καὶ (ὃς τοὺς ἐν Ἀθήναις) μεγαλοδώρους κίμβικας | καὶ μικροπρεπεῖς ἀπέφηνεν· οὕτω κεχυμένως (ἐκκεχ Cobet.) πρὸς τὰς δόσεις | κέχρηται τῷ βαλλαντίῳ.

οὐ γὰρ ἓνα παράσιτον ἐξ ἄστεος (ἐξ ἄστεως γὰρ τῶν παρασίτων οὐχ ἓνα) |, ἀλλὰ πάντας ἡμᾶς μεταπέμψας (-άμενος Hercher., μετεπέμψατ', ἀλλὰ π.) καὶ (om.) οὐχ ἡμᾶς μόνον, | ἀλλὰ καὶ τῶν ἐταιρῶν τὰς πολυτελεστέρας . . . | καὶ τοὺς ἀπὸ σκηνηῆς ἀπαξ ἀπλῶς εἰπεῖν (λέγω) | ἅπαντας, οὐ (οὐχί) τὴν πατρῶαν οὐσίαν, | τὰ (ἃ) δ' ἐκ δικαίων αὐτῷ ποριζόμενα (ἐκπορίζεται) σπαθῶν | . . . καὶ τὴν διατριβὴν ποιεῖται (fortasse καὶ δὴ π. δ. τὴν ἐνθάδε) | χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης γέμουσαν (γ. κάφρ.).

mercatoris liberalitatem praedicat parasitus.

cum *Istria* Atheniensibus iam quinto a. Chr. saeculo commercium fuisse — Pindarum Ol. 3, 26 sciens praetereo — Aristophanis docet fr. 88. de paenultima vocis κίμβικας veterum poetarum testimonium non exstat. Herodian. I 524, 34 (II 9, 6) τὰ εἰς εἰς . . . ἐπὶ γενικῇ πῆ μὲν φυλάττει τὸ ἰ συνεσταλμένον, πῆ δὲ ἐκτείνει. καὶ . . . ἔχει ἐν τῇ γενικῇ ἐκτεινόμενον τὸ ἰ φοῖνιξ, τέτιξ, σκάνδιξ, πέρδιξ, χοῖνιξ. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης φησὶν ὡς τῆς πέρδικος καὶ χοῖνικος γενικῆς ἢ μέση συστέλλεται, πεισθεῖς Ἀριστοφάνει τῷ γραμματικῷ καὶ τοῖς οὕτω χρησαμένοις ποιηταῖς διὰ μέτρον. quae recte se habent praeter ea quae de genetivo χοῖνικος dicuntur. nam in eo quidem apud Aristophanem, ubicumque per metrum certum iudicium facere licet, ἰ corripitur. Ach. 814. Vesp. 440. 718. Pac. 1144. 1218. Lys. 1207. Eccl. 45. 424. Plut. 276. cf. etiam adesp. 444. itaque suspicari licebit etiam in κίμβικος corripī vocalem. ceterum utitur ea voce etiam Aristoteles in Ethicis. cf. Lobeck. Phryn. 390 n. **).

1564. 1565

Alciphron fragm. 6, 4 μικρὸν δ' ἄπωθεν τῶν ἐπαυλίων πέτρα τις ἦν συνηρηφῆς κατὰ κορυφὴν δάφναις (τις ἦν | συν. δάφν. τὴν κορ. πέτρα) | καὶ πλατανίστοις· ἐκατέρωθεν δὲ

μυρρίνης | εἰς (πρόσεισι) θάμνοι... περιθεῖ κίττος ἐν χρῶ
 τῷ (sic Hercher. pro τῇ) λίθῳ (κ. ἐν χρ. τ. λ. | περιθεῖ). 5 extr.
 τὸ λοιπὸν εὐτρεπεῖς (sic Seiler pro εὐτρ.) ἐπὶ τὴν εὐωχίαν |
 ἤμεν... 6 ἦν ἰδοῦ τὸ χωρίον | ὡς ἔνδροσόν ἐστιν ἐν κύκλῳ
 καὶ τρυφεροῖς ἄνθεσι ποικίλον (ἄνθ. τε ποικ. | κύκλῳ τρυ-
 φεροῖσιν, ἐν κύκλῳ del. Herch.). 9 ἑαρινοῖς ἐφρίζανουσαι πετά-
 λους ἠδὲ καὶ κοτίλον ἀηδόνες ἐψιθύριζον (ἐφ. δ' ἦριν. ἀηδ. |
 πετάλοισιν ἐψ.).

10 εἶτα (add. δ' ἦν) γαλάκτινα (sic Hercher. pro γαλάκτια) |
 ποικίλα, τὰ μὲν μελίπηκτα τὰ δ' ἀπὸ ταγήνου (scr. τηγάνου) |,
 11 ὅσα τε ἀγρός ἡμῖν ἑαρινῆς ὥρας (ὅσα τ' ἦρος ἡμ. ἀγρ.)
 ἐπεδαφιλεύετο (ἐδ.). | μετὰ δὲ τοῦτο συνεχῶς περιεσόβουν
 αἱ κύλικες (αἱ κ. π.), | καὶ τὸ (τοῦ) πιεῖν μέτρον ἦν τρεῖς
 φιλοτησίας, οὐ τὸ ποσόν (scr. ἦν τρεῖς φιλοτησῖαι μέτρον).

argumentum epistulae Alciphroneae mihi quidem non videtur ex
 comoedia petitum esse, sed singuli tantummodo versus. neque eos
 omnes ex una eademque derivatos esse adfirmaverim. 9. ἰζάνειν
 etiam Pherecr. 172. Menand. 847. Thucyd. 2, 76.

1566

Aristaenetus Epist. 1, 17 p. 148 Herch. ἔγνω ἑταίρας,
 ἐνέτυχον θεραπεύων (θεραπεινίσιν), | ὁμοζύγων πεπειράμαι δια-
 φόρων, καὶ | θνητὸς ὢν πολλάκις καὶ τὸς ὑπερέτηκα (ὕπ. πολλὰ
 θν. ὢν) θεῶ. | p. 149 κύρβις γὰρ ἑταιρικῶν ἐστι κακῶν (κ. γ.
 ἐστι τῶν ἐτ. κ.). | ... ἀλλ' οὐδὲν αὐτῇ τῶν ἐμῶν ἐμέλησε (μέλει)
 λόγων. | ὄνος λύρας (add. γὰρ) οὐδὲ γρῦ τῆς ἐμῆς συμβουλῆς
 ἐπαίειν δοκεῖ (μον' παίει) | ... ὄανις γὰρ ὕδατος ἐνδελεχῶς
 ἐπιστάζουσα (στ.) καὶ | πέτραν οἶδε κοιταίνει (fortasse μαλάττει).
 συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον (πρ. | τὸ δ. αὐτῇ).
 κἂν αὐθις (corrupt., scr. ἀπαξ μὴ) τὸ ἄγκιστρον καταπίη, | πάλιν
 ἀσπαλιεύσω.

amator repulsam queritur et consolatur. — κύρβις, prorsus
 ut Arist. Nub. 448. Zenob. 4, 77 κύρβεις κακῶν· ἐπὶ τῶν σφόδρα
 πονηρουμένων. ὄνος λύρας ἐπαίει, i. e. ἡ γυνή. de syntaxi cf. Cratin. 52.

1567. 1568

Aristaenetus 1, 19 p. 150 τίκτει παιδίον | ἀστεῖον νῆ τὰς
 Χάριτας (νῆ τ. Χ. ἀστ.) καὶ τῷ φύσαντι γνησίως ἐξεκονισμένον...
 ὑπεραγαπᾷ (sic Reisk., ὑπερηγάπα Vind.) δὲ τὸ βρέφος... ὡς
 ποθούμενον | παιδίον καὶ λίαν ἔμφορὸς ὠραιότατῳ πατρὶ
 (fortasse ὠρ. λίαν προσεμφορὸς πατρὶ). p. 151 τρυφερώτερον
 καὶ τῶν φόδων (τὸ παιδίον), | οἷσπερ ζοικε (προσέοικε) τὴν

χρόαν· ἐκπλήττομαι, | νῆ τὸ θεῶ, πῶς ἀθρόως (fortasse ὅπως)
ἔπαντα μεταβέβληκεν ἡ γυνή.

ἔπαντα (τοιαῦτα Hercher.) γοῦν ἐν ταῖς γυναικωνίτισιν
(sic Mercer., γυναικῶν τισὶ Vind.) | καὶ ταῖς ταλασίαις πρὸς
ἀλλήλας ὁμιλοῦσι γυναῖκες.

narratur quomodo uxor humili loco nata carissima facta sit
marito. reduplicatio correpta (ante βλ) istis temporibus non mul-
tum habet offensionis.

1569. 1570

Aristaenetus 1, 25 p. 154 διαπλεξαμένη (add. δὲ) κεύ-
θεισασα τὰς κόμας | καθῆκε(ν, καθῆκε Cobet. ex [Lucian.]
Amor. 41 pro ἀφῆκε) τοῦ ἀνχένος ὄρμους πολυτελεῖς, ἀγλαίσματα
(fortasse κόσμον) δέξης, | ἄλλην τε πολλὴν περιέκειτο φλυαρίαν
(fortasse μωρίαν), | ὑπομάξιόν τε κάμφωλένιον (ἀμφωλένιον Reisk.,
ἀμφωλένια Vind.)... Ἐὰν δὲ καὶ τὴν πτέρναν αὐτὴ πρὸς αὐτὴν
ἐπιστρεφομένη διεσκοπεῖτο (fortasse ὁμοῦ δὲ καὶ τ. πτ. ἐσκοπεῖτ'
αἰεὶ | αὐτὴ πρὸς αὐτ. πόλλ' ἐπιστρωφωμένη) |, πολλάκις δ' ἅμα τε |
ἑαυτὴν (αὐτὴν τ') ἐθεώρει κἄν τις αὐτὴν ἄλλος θεᾶται.

p. 155 οἴνου πολλοῦ διαθερμαίνοντος αὐτοῦ τὴν ψυχὴν
(fortasse τὰς φρένας) | . . . μῆλου (add. τι) μικρὸν ἀποδακῶν
(add. μάλ') εὐστόχως | ἠκόντισεν εἰς τὸν κόλπον ἐκείνης, ἡ
δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ περιδέσμῳ, ὃν περιεστερνί-
σατο, παρέβυσεν. . . οὕτω νῦν με (οὕτως ἐμὲ | νῦν) ἀντιπελαργοῦσα
δικαίαν ἀποδίδωσι χάριν (ἀντιπελαργοῦσ' ἀπ. τὴν χ.).

soror sororis aemula. Xenoph. Memor. 2, 1, 22 κατασκοπεῖσθαι
δὲ θαμὰ ἑαυτὴν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται.
Lucian. Dial. meretr. 12, 1 extr. τέλος δὲ τοῦ μῆλου ἀποδακῶν . . .
προκύνσας πῶς εὐστόχως προσηκόντισας εἰς τὸν κόλπον αὐτῆς,
οὐδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ· ἡ δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν
μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο. de verbo ἀντιπελαρ-
γεῖν cf. adesp. 939.

1571. 1572. 1573

Aristaenetus 1, 27 p. 156 A. πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, ᾧ φίλη,
σὲ ποθῶν οὐτοσί (ὀδί) | προσάδων παρέρχεται καὶ μορφῆς οὐκ
ἀφυσῶς ἔχων (fortasse ἄδων πάρεσιν οὐκ ἀφ. μ. ἔχ.). | ὡς εὐπάρυ-
φον τὸ θερίστριον καὶ ποικίλον.

B. νῆ τοὺς Ἐρωτας | ἀποστρέφομαι δὲ τὸν νέον καίπερ
ὄντα (ὄντ' αὐτόν) καλόν, | ὅτι φυσῶν (φυσῶν γὰρ) αὐτὸς αὐτόν
οἶεται μόνος | πάσαις ἀξιέραστος εἶναι ταῖς γυναιξίν (π. γ.
ἀξ. γερονέαι) | . . . μισῶ γοῦν (δ') ἐραστὴν παρευδοκιμεῖν εὐμορφία
τὴν ἐρωμένην ἀξιοῦντα (ἀξιοῦντ' εὐμ. | παρευδ. καὶ τ. ἐρ.) . . . | πολλὰ
τὸν ἐμὸν στενωπὸν (τ. ἐμ. στ. πολλάκις) διέρχεται | μάτην (del.

Rubnk. Tim. 199)· ἄδει δὲ ἄλλως καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ὡσὶν ἀπι-
θάνας | καὶ ἀμουςότερα Λειβηθρίων (Λ. τ' ἀμουςότερον), οὐδ'
ἐρυθρίᾳ | περιτῶς ἐπεριτρέχων διαύλους (fortasse ὕλους δ. δια-
κενῆς ἐκπ.).

Γ. οἶα (ὁποῖα) βούλει καὶ ὅσα (χρόπός') ἂν θέλης εἰπέ (λέγε). |
οὐ γὰρ ἐμὲ γελᾷς, ἢ καλή, ἀλλὰ (ἀλλ', ὦ γύναι,) | τὸν Ἐρωτα
παίξεις (sic Mercer., πέξεις Vind.). ἐλπὶς ἄρα τὸν τοξότην |
ἐκείνον τοιοῦτον (τοιούδ' ἐκείνον τάχ') ἐπαφείναι σοι βέλος, |
ἴνα τούτων προκαλινδουμένη τῶν ποδῶν (fortasse ὥστε προκαλιν-
δεῖσθαι σε τῶν ποδῶν ἐμοί) ἱκετεύς ἐμὲ τὸ σὸν ἀκέσασθαι πάθος
(τὸ σὸν ἄκ. πόλλ' ἱκετεύουσαν π.). . . ἔνθα, φασίν, ἄνεμος οὔτε
μένειν οὔτε πλεῖν ἐᾷ (fortasse ἔνθ' οὔτ' ἐφορμεῖν ἂν. κτλ.).

superbi adulescentis amorem superbior inridet puella. — de
voce εὐπάροφος cf. Nicostr. 9. Poll. 7, 46. de *Libethriis* Thugenis. 4.

1574

Aristaenetus 2, 9 p. 163 ἐμοὶ δὲ τούτου (τ. δ' ἐμ.) | νῆ τὸ
σὸν πρόσωπον βραχεῖα φροντίς πρὸς ἕτερόν γε μεῖζον κακόν. |
p. 164 ἐμὸν | τὸ ἀτύχημα τοῦτο, σὲ δὲ τὸ παράπαν οὐ
ψέγω. | τοιγαροῦν ἱκετεύων ὑπὲρ σοῦ τὴν Δίκην οὐποτ' ἂν, ὦ
φιλιότη, παυσάμην (fortasse παύσομαι), μηδαμῶς αὐτὴν εἰς τι-
μωρίαν τῶν ἡμαρτημένων ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ | αὐτίς ἀδικούσης, εἴ
γέ σοι τοῦτο (τοῦτό σοι) φίλον, | ἀνέχεσθαι πάλιν (π. ἂν.)
καὶ (σοὶ τε) συγγνώμην ἀπονέμειν | τῇ σῇ πρέπουσαν ἡλικία.
— amator perfidam puellam leniter admonet. cf. Herm. XXI 391.

1575

Aristaenetus 2, 12 p. 165 ἐγὼ γὰρ πενιχρὰν (π. γ.) ἐξεπί-
τηδες ἡγαγόμην, ὅπως | εὐπόρου γαμετῆς μηδὲν ὑποστήσωμαι
σοβαρόν (μηδ. σοβ. πάθοιμι γ. εὐπ.). | καὶ ἤρων αὐτῆς (ἦρ. δὲ
ταύτης) ἀντίκα, τὸ πρῶτον τῆς ἀπορίας αὐτὴν ἐποικτεῖρων, καὶ τῆς
τύχης ἐνόμιζον αὐτὴν ἐλεεῖν, οὐκ ἤδειν δὲ ὅτι τοιοῦτος ἔλεος ἔρωτός
ἔστιν ἀρχή. | ἐκ γὰρ ἐλέου τὰ πολλὰ φύεται πόθος. | ἀλλ' ἢ
τοσοῦτον ἐξ ἀρχῆς τὴν τύχην ἐνδεῆς (ἐνδ. μου τ. τ.) | πάσης
ὁμοζύγου (γυναικὸς) πλουσίας φρύαγμα καὶ | τῦφον πολλῶ τῷ
μέσῳ παρήλθεν, ἔστι δὲ καὶ (κάστι νῦν καὶ) τὸν τρόπον | καὶ
τούνομα (τοῦνομ' ὄντως) Δεινομάχη, καὶ τῷ χεῖρε μόγις ἀπέχεται
(Plat. Symp. 213d) καὶ ὥσπερ δέσποινα δεινὴ κεκράτηκέ μου
πικρῶς (πικρῶς τέ μου | κεκρ. ὡς δέσπ.) οὔτε γοῦν (κοῦθ') ὡς
εὐπόρου | τιμῶσα οὔτε μὴν ὡς σύνοικον αἰδομένη (fortasse οὐθ'
ὡς ξύν. ἐνδίκως αἰδ.). | ταῦτά μοι τῆς γαμετῆς ἔστιν ἢ προίξ
(αὐτῇ ὅστιν ἢ πρ. ἄρα τ. γ. ἐμοί). | ναὶ μὰ (καὶ νῆ) Δί — ὑπε-
μνήσθη (ἐμν.) γάρ — θαυμαστὸν ἐπηνέγκάτο μοι κάκεινο

(εἰσηνέγκατο | θ. αὐ κακ.)· ἐπεντροφᾶ πολυτελῶς (π. τρ.) | καθ-
 ἄπερ ἐπειγομένη πένητά με καταστήσαι (ποιήσαι) ταχύ· | οὐδεις
 γὰρ ξίσαρκεῖ πλοῦτος αὐτῆ, οὐδ' ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιρρέη
 (οὐδ. γ., οὐδ' ἂν ἐκ π. ἐπ. | αὐτῆ διαρκεῖ πλ.). sequuntur para-
 phrases Arist. Nub. 53—55 et 73.

est διήγησις opulenti alicuius hominis, qui pauperem virginam
 in matrimonium duxit, post nuptias vel divitissimis superbior et
 insolentior, simillima narrationis eius, quae est Strepsiadis in
 Nubibus. redintegrare conatus sum Herm. XXI 401 sq.

1576

Aristaenetus 2, 13 p. 166 μάτην ὑποκνίξει, γλυκύτατε,
 μάτην ᾧήθης (γλυκύτατ', ᾧήθ. μ.) | με ποθεῖν ἕτερον μετὰ σέ
 (μετὰ σέ π. ἔμ' ἔτ.)· οὕτως ἴλεως | εἷη (γένοιτ') Ἀφροδίτη. |
 ὅσον (add. δ' ἀφ') ἡμῶν ἐκδεδήμηκας χρόνον, | τὸν ἔρωτα
 βεβαίως ἀνεπίληστον διετήρουν ἀεὶ. | καίτοι με καθεύδουσαν
 ἀφεις Μέγαράδε προσέειπε . . . κοιμωμένην καταλιπὼν ᾧχου
 (fortasse σὺ δ' ἀφεις μ' ἀπέπτου Μέγαράδ', εὐδ. λιπὼν | ᾧχου).
 Ἀριάδην με πᾶσαι καλοῦσι (fortasse καλ. πάντες Ἀρ. ἐμέ), |
 σὺ δὲ Θεσεὺς ἐμολ', εἶδε καὶ Λιόνσος . . . οὐκέτι γὰρ σ' ὡς
 ἐμόν, | ἀλλὰ καὶ (ἀλλ') ὡς ἐμαυτήν, ᾧ Φιλωνίδην, φιλω. ταῦτα
 γέγραφα νῆ τοὺς (add. φίλους) | Ἐρωτας ἀσθμαίνουσα καὶ
 δεδακρυμένη.

puella amatori perfidiam exprobrat.

1577

Aristaenetus 2, 14 p. 166 χθῆς (ἐχθῆς) ἐπὶ τὸ σὸν | δω-
 μάτιον εἰσιούσα θᾶττον ἢ βάδην | ἔκλαον ὑφ' ἡδονῆς (ὑφ'
 ἡδ. κλάουσα) . . . καὶ μειδιῶσα (μ. τε) | γλυκὴ μεταξὺ δέ πως
 ἀπιστοῦσα πρὸς ἐμαυτήν ἔφασκον· ἄρ' ἐγρήγορα; | ἢ πλανῶσί με
 τῶν ὄνειράτων εἰκόνες (ἢ πού μ' ὄνειρων ἀποπλαν. εἰκ.); | ὑπὸ τοῦ
 σφόδρα γὰρ ἐπιθυμεῖν ἐλάμβανέ μὲ τις (ὑπὸ τοῦ πιδ. γὰρ μ'
 ἔλαβεν) ἀπιστία | . . . p. 167 πολλὴ οὖν χάρις (χ. δὴ) τοῖς
 φίλοις (add. ἔστω) θεοῖς, | ὅτι δὴ (διτῆ) πάλιν ἡμῖν ἀνα-
 νεοῦσι τὸν πόθον, | μᾶλλον δὲ νῦν χαριεστέρου καὶ μελ-
 ζονος | αἰσθάνομαι τούτου (fortasse ἐπαισθανόμεσθα).

brevis puellae de amore reconciliato narratio. cf. Herm.
 XXI 400. 1. — δωμάτιον, ut Arist. Lys. 160. Eccl. 8. cf. Lobeck.
 Phryn. 252. 3. θᾶττον ἢ βάδην, ut Menand. 837 τὸ δὴ λεγόμενον
 τοῦτο θᾶττον ἢ βάδην.

1578

Aristaenetus 2, 15 p. 167 τὸν σὸν μὲν οἰκέτην, ἐμὸν δὲ
 δεσπότην | ἔρωτικὸν δόκει θυμουμένη ἄμα καὶ τύπτουσα (for-

tasse δοκοῦσα θυμοῦσθαι τε καὶ τύπτουσ' ἄμα) | τῆς οἰκίας ἐκπέμπειν (ἐκπεμπόν), ἀλλὰ πρὸς θεῶν | πεφεισμένως καὶ τῷ παρόντι μοι πόθῳ | τὴν μάλιστα συμμετροῦσα . . . | ἀλλ' ἐπὶ μήκιστον ἐμφοροῦ τῆς ἐπιθυμίας | τῇ συγκομῆσει, κάμοι συνεπεκτείνουσα τῶν ἀφροδισίων | τὴν τέρψιν.

fraudem componunt duae mulieres, quarum altera maritum, altera servum alterius amat.

1579—1582

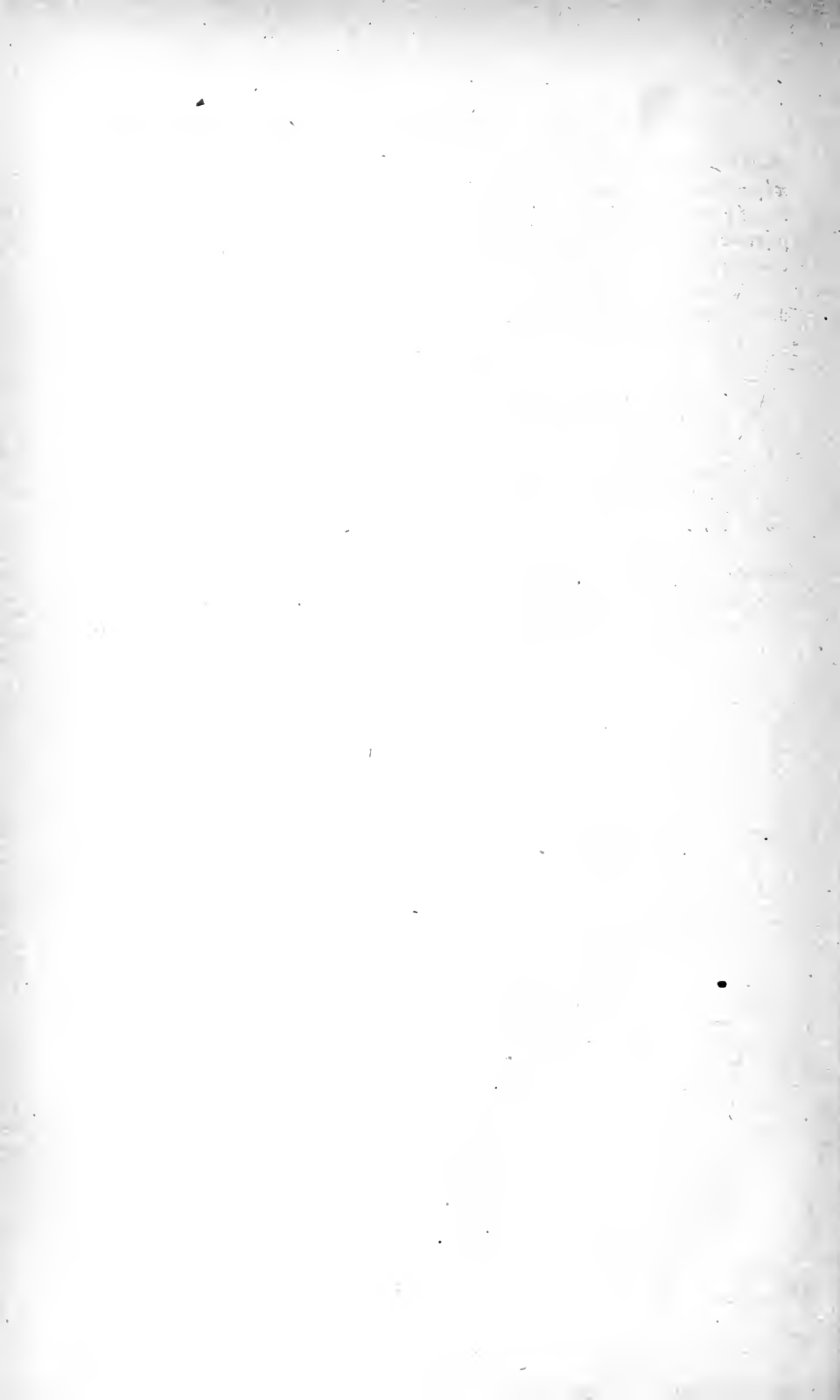
Athenaeus 9, 405e καὶ δεῖξον ὃ φέρεις καὶ λέγε τί (λέγ' ὃ τι) ἐστίν (add. ποτε). |

406 ab ῥοδωνιᾶν καλῶ (κ. | ρ.) μὲν τὴν λοπάδα ταύτην ἐγώ· | ἐσκεύασται δ' οὕτως, ἵνα . . . | ἔνδον σεαυτοῦ καὶ πανδαισία τὸ σωματίον (ἔνδον τὸ σεαυτοῦ σ. πανδ.) | πᾶν ἐστι-ἀσῆς . . .

καὶ ταῦτα διατρίψας ἐπιμελῶς | ἐνέβαλον εἰς λοπάδα καινήν, ἀπαλὸν (ἐνέβ., ἀπ.) καὶ συνεχῆς διδοῦς τὸ πῦρ.

τοσαύτη διεχύθη ἀπὸ τῶν ῥόδων εὐωδία.

versuum reliquias (unius poetae sint an plurium incertum est) agnoverunt Meinekius Anal. Athen. 176 et G. Kaibelius.

INDICES

I. INDEX POETARVM COMICORVM

- Alcaeus I 756.
Alcenor II 12.
Alcimenes I 254.
Alexander III 372
Alexis II 297.
Aminias II 12.
Amipsias I 670.
Amphis II 236.
Anaxandrides II 135.
Anaxilas II 264.
Anaxippus III 296.
Antheas (?) Athen. 10, 445 a.b.
Anthippus III 296 (Anaxipp. i).
Antidotus II 410.
Antiphanes II 12.
Antiphon III 366.
Apollodorus III 288.
Apollodorus Carystius III 280.
Apollodorus Gelous III 278.
Apollophanes I 797.
Araros II 215.
Arcesilaus Diog. Laert. 4, 45.
Archedicus III 276.
Archippus I 679.
Aristagoras I 710.
Aristomenes I 690.
Aristonymus I 668.
Aristophanes I 392.
Aristophon II 276.
Athenio III 369.
Athenocles II 12.
Augeas II 411.
Autocrates I 806.
Axionicus II 411.
Calliades II 541 (Diphil. 1).
Callias I 693.
Callicrates II 416.
Callippus III 378.
Cantharus I 764.
Cephisodorus I 800.
Chaerion III 366.
Chariclides III 393.
Chionides I 4.
Choerilus (?) I 111 (Cratin. 335).
Choregus II 12.
Clearchus II 408.
Crates I 130.
Cratinus I 11.
Cratinus iunior II 289.
Crito III 354.
Crobylus III 379.
Damoxenus III 348.
Demetrius I 795.
Demetrius III 357.
Demonicus III 375.
Demophilus (?) II 559 (Diphil.
'Οναγός).
Demonstratus (?) III 356 (Ti-
mostr. 2).
Dexicrates III 374.
Diocles I 766.
Diodorus II 420.
Dionysius II 423.
Diophantus III 375.
Dioxippus III 358.
Diphilus II 541.
Dromo II 419.
Echetus II 12.
Echphantides I 9.

- Ehippus II 250.
 Epicrates II 282.
 Epigenes II 416.
 Epilycus I 803.
 Epinicus III 330.
 Eriphus II 428.
 Euages (?) Steph. *Ἰδέετα*.
 Euangelus III 376.
 Eubulides II 431.
 Eubulus II 164.
 Eudoxus III 332.
 Euetes I 4.
 Eumedes III 377.
 Eunicus I 781.
 Euphanes II 296.
 Euphro III 317.
 Eupolis I 258.
 Euthycles I 805.
 Euxenides I 4.

 Glycon Anecd. var. ed. Schoell et
 Studemund I 77, 15 (Leucon?)

 Hagias (?) II 250 (Amphid. 51).
 Hegemon I 700.
 Hegesippus III 312.
 Heniochus II 431.
 Heraclides II 435.
 Heraclitus (?) II 435. III supplement.
 Hermippus I 224.
 Hipparchus III 272.

 Laon III 382.
 Leuco I 703.
 Lexiphanes III 383.
 Lycis (?) Arist. Ran. 14 cum schol.
 Lynceus III 274.
 Lysimachus (?) Meinek. I 493.
 Lysippus I 700.

 Macho III 324.
 Magnes I 7.
 Menander III 3.
 Menecrates III 383.
 Menippus (?) III 383.

 Metagenes I 704.
 Mnesimachus II 436.
 Myllus (?) I 4.
 Myrtilus I 253.

 Nausicrates II 295.
 Nico III 389.
 Nicochares I 770.
 Nicolaus III 383.
 Nicomachus III 386.
 Nicophon I 775.
 Nicostratus II 219.

 Ophelio II 293.

 Paramonus III 355.
 Pherecrates I 145.
 Philemo II 478.
 Philemo alter II 540.
 Philemo tertius III 357.
 Philetaerus II 230.
 Philippides III 301.
 Philippus II 135. 215.
 Philiscus II 443.
 Philocles III 366.
 Philonicus II 12.
 Philonides I 254.
 Philostephanus III 393.
 Phyllyllus I 781.
 Phoenicides III 333.
 Phrynichus I 369.
 Plato I 601.
 Poliochus III 390.
 Polyzelus I 789.
 Posidippus III 335.
 Proclides II 12.
 Pyr II 12.

 Sannyrio I 793.
 Simylus II 444.
 Sogenes III 355.
 Sophilus II 444.
 Sosicrates III 391.
 Sosipater III 314.
 Sosippus II 546 (Diphil. 18).

- Sotades II 447.
 Stephanus III 360.
 Strato III 361.
 Strattis I 711.
 Susario I 3.
- Teleclides I 209.
 Theognetus III 364.
 Theophilus II 473.
 Theopompus I 733.
- .Thugenides III 377.
 Timocles II 451.
 Timostratus III 355.
 Timotheus II 450.
 Timoxenus III 366.
 Tolyneus, Tellen (?) I 10.
- Xenarchus II 467.
 Xenon III 390.
 Xenophon Diog. Laert. 2, 59.

II. INDEX FABVLARVM

- 'Αβρα Nicostrati II 219.
 'Αγαθοί Pherecratis I 145.
 'Αγαθοί Strattidis I 711 ('Αγαθὸι ἦτοι 'Αγγορίου ἀφανισμός sec. Suidam).
 'Αγκυλίων Alexidis II 297.
 'Αγκυλίων Eubuli II 164.
 'Αγνοια Diphili vel Calliadis II 541.
 'Αγνοια Machonis III 324.
 'Αγνοῶν Biotti III 366.
 'Αγροιοι Pherecratis I 146.
 'Αγροικοι Anaxandridis II 135.
 'Αγροικος Anaxilae II 264.
 'Αγροικος Antiphanis II 12.
 'Αγροικος Augeae (?) ap. Suid. *Αὐγίας*.
 'Αγροικος Menandri cf. 'Υποβολιμαῖος ἢ "Αγροικος.
 'Αγροικος Philemonis II 478.
 'Αγροπνοῦντες anonymi poetae a Naevio latine translata. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² p. 8.
 'Αγύρτης Philemonis II 478.
 'Αγχίσης Anaxandridis II 137.
 'Αγχίσης Eubuli II 165.
 'Αγωνίς ἢ 'Ιππίσιος Alexidis II 297.
 'Αδελφοί Antiphanis II 15.
 'Αδελφοί μοιχευόμεναι Alcaei I 756.
- 'Αδελφοί Alexidis II 299.
 'Αδελφοί Apollodori III 288.
 'Αδελφοί Diphili II 541.
 'Αδελφοί Euphronis III 317.
 'Αδελφοί Hegesippi III 312.
 'Αδελφοί Menandri III 3.
 'Αδελφοί Philemonis II 479.
 'Αδμητος Aristomenis I 690.
 'Αδμητος Theopompi I 733.
 'Αδωνιάζουσαι Aristophanis (eadem quae *Λυσιστράτη*) Schol. Lys. 389.
 'Αδωνιάζουσαι (Philetaeri II 230) Philippidis III 301.
 'Αδωνις Antiphanis II 15.
 'Αδωνις Ararotis II 215.
 'Αδωνις Nicophontis I 775.
 'Αδωνις Philisci II 443.
 'Αδωνις Platonis I 601.
 'Αηδόνης Canthari I 764.
 'Αθάμας Amphidis II 236.
 'Αθάμας Antiphanis II 16.
 'Αθηναῖς γοναί Hermippi I 224.
 Αἰ ἀφ' ἑρῶν Platonis I 602.
 Αἴγες Eupolidis I 258.
 Αἰγυῖς Philyllii I 781.
 Αἰγύπτιοι Antiphanis II 16.
 Αἰγύπτιοι Timocles II 451.

- Αἰγύπτιος* Calliae I 693.
Αἴολος Antiphanis II 16.
Αἴολος Eriphi II 428.
Αιολοσίκων Aristophanis I 392.
 [Αἰπόλοι Alexandri III 372.]
Αιπόλοι Alexidis II 299.
Αἰρησιτείχης Diphili II 542.
Αἴσρα Anaxandridis II 137.
Αἴσρα Euphronis III 319.
Αἰσχιῶν Apollodori Geloi III 278.
Αἴσωπος Alexidis II 299.
Αἰτωλός vel *Αἰτωλοί* Batonis III 326.
Αἰτωλός Critonis III 354.
Αἰτωλός Philemonis II 480.
Αἰγυάλωτος Alexidis II 300.
Ἀκέστρια Antiphanis II 17.
Ἀκκώ Amphidid II 236.
Ἀκοντιζομένη Antiphanis II 18.
Ἀκοντιζόμενος Dionysii II 423.
Ἀλαεῖς Menandri III 7.
Ἀλαζών incerti poetae fabula quam in Milite expressit Plautus.
Ἀλείπτρια Alexidis II 300.
Ἀλείπτρια Amphidid II 236.
Ἀλείπτρια Antiphanis II 19.
Ἀλείπτρια Diphili II 543.
Ἀλθαία Theopompi I 733.
Ἀλιεῖς Menandri III 7.
Ἀλιενομένη Antiphanis II 19.
Ἀλληστis Antiphanis II 22.
Ἀλκμέων Amphidid II 236.
Ἀλκμέων Mnesimachi II 436.
Ἄλυσis Chariclidis III 393.
Ἀμαζόνες Cephisodori I 800.
Ἀμαζόνες Epicratis II 282.
Ἀμάλθεια Eubuli II 166.
Ἀμαστρίς Diphili II 543.
Ἀμπελουργός Alexidis II 300.
Ἀμπελουργός Amphidid II 237.
Ἀμπρακιδίτης Anaxandridis II 138.
Ἀμνμόνη Nicocharis I 770.
Ἀμφιάρεως Apollodori Car. III 280.
Ἀμφιάρεως Aristophanis I 396.
Ἀμφιάρεως Philippidis III 302.
Ἀμφιάρεως Platonis (?) I 604.
Ἀμφικράτης Amphidid II 237.
Ἀμφικτύονες Teleclidis I 209.
Ἀμφιτρούων Archippi I 679.
Ἀμφωτίς Alexidis II 300.
Ἀναβλέπων Posidippi III 335.
Ἀναγνωριζομένη Iuventii ex graeco dramate conversa. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 82.
Ἀνάγυρος Aristophanis I 402.
Ἀνάγυρος Diphili II 543.
Ἀνακαλυπτομένη Euangeli III 376.
Ἀνακαλύπτων Philemonis II 480.
Ἀναεουμένη Philemonis II 480.
Ἀναεοῦσα Philippidis III 302.
Ἀνασφζόμενοι Antiphanis II 23.
Ἀνασφζόμενοι Diphili II 544.
Ἀνασφζόμενοι Eubuli II 167.
Ἀνασφζόμενοι Hipparchi III 272.
Ἀνατιθεμένη ἢ Μεσσηνία Menandri III 12.
Ἄνδρα Menandri III 14.
Ἄνδρογύνη Eupolidis, cf. Ἄστράτευτοι.
Ἄνδρόγγνος ἢ Κρής Menandri III 18.
Ἄνδροκλῆς Sophili II 444.
Ἄνδρομέδα Antiphanis (?) II 23.
Ἄνδροφόνος Batonis III 326.
Ἄνδροφόνος Philemonis II 480.
Ἄνεψιοί Menandri III 20.
Ἄνθρωποραλτης Strattidis I 711.
Ἄνταιος Antiphanis II 23.
Ἄντεια Antiphanis II 24.
Ἄντεια Alexidis II 301.
Ἄντεια Eunici vel Philyllii I 781. 2.
Ἄντερῶν Anaxandridis II 138.
Ἄντέρως Epicratis II 282.
Ἄντερῶσα Antiphanis II 25.
Ἄντερῶσα Nicostrati II 220.
Ἄντενεργετῶν Apollodori Car. III 280.
Ἄντιδο . . . Anaxilae II 264.

- Ἄντιλαΐς Cephisodori I 800.
 Ἄντιλαΐς Epicratis II 282.
 Ἄντιόπη Eubuli II 167.
 Ἄντιπορονοβοςκός Dioxippi III 358.
 Ἄντυλλος Nicostrati vel Philetaeri II 220. 230.
 Ἄπαγγόμενος Crobyli III 379.
 Ἄπεγλανκωμένος Alexidis II 301.
 Ἄπελαυνόμενος Nicostrati II 221.
 Ἄπελεύθεροι Phrynichi, cf. Τραγῶδοί.
 Ἄπημπολημένη Cratini min. II 292, fr. 11.
 Ἄπῆγη Philonidis I 254.
 Ἄπιστος Menandri III 21.
 Ἄπληστος Diphili II 544.
 Ἄποβάτης Alexidis II 304.
 Ἄποβάτης Diphili II 544.
 Ἄπόδημοι Theophili II 473.
 Ἄποδοῦσα Euphronis III 320.
 Ἄποκαρτεροῦντες Apollodori Car. III 281.
 Ἄποκαρτερῶν Antiphanis II 25.
 Ἄποκαρτερῶν Apollodori Geloi, cf. Φιλάδελφοι.
 Ἄποκαρτερῶν Philemonis II 481.
 Ἄποκληρομένη Posidippi III 336.
 Ἄποκοπτόμενος Alexidis II 305.
 Ἄποκοτταβίζοντες Amipsiae I 670.
 Ἄπολείπουσα Apollodori Car. III 281.
 Ἄπολείπουσα Apollodori Geloi III 278.
 Ἄπολείπουσα Crobyli III 380.
 Ἄπολιποῦσα Diphili II 545.
 Ἄπολις Philemonis II 481.
 Ἄπόλλωνος γοναί Philisci II 443.
 Ἄργυρίου ἀφανισμός Antiphanis vel Epigenis II 26. 416.
 Ἄργυρίου ἀφανισμός Philippidis III 303.
 Ἄργυρίου ἀφανισμός Strattidis, cf. Ἄγαθοί.
 Ἄρροπαγίτης Demetrii III 357.
 Ἄρρεως γοναί Polyzeli I 789.
 Ἄρκάς Antiphanis II 26.
 Ἄρπαξομένη Antiphanis II 27.
 Ἄρπαξόμενος vel Ἄρπαξομένη Philemonis II 481.
 Ἄρρηφόρος ἢ Ἀύλητοίς Menandri III 21.
 Ἄρσινόη Posidippi III 337.
 Ἄρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος γοναί Philisci II 443.
 Ἄρτεμις Ehippi II 250.
 Ἄρτοπώλιδες Hermippi I 227.
 Ἄρρεστράτη Antiphanis II 27.
 Ἄρχιλογοὶ Cratini I 11.
 Ἄρχιλοχος (Ἄρχιλογοὶ) Alexidis II 305.
 Ἄρχων Antiphanis II 28.
 Ἄσκηται Metagenis, cf. Ὅμηρος.
 Ἄσκητής Aristomenis, cf. Διόνυσος ἄσκ.
 Ἄσκληπιουκλείδης Alexidis II 306.
 Ἄσκληπιός Antiphanis II 28.
 Ἄσκληπιός Philetaeri II 230.
 Ἄσπίς Menandri III 24.
 Ἄσσύριοι Chionidis, cf. Πέρσαι.
 Ἄστειολόγος (ἡ) anonymi a Naevio translata (?) O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 10.
 Ἄστράτευτοι ἢ Ἄνδρογύναι Eurolidis I 264.
 Ἄστυοὶ Eubuli (?) II 169.
 Ἄσωτοδιάσκαλος Alexidis II 306.
 Ἄσωτοι Antiphanis I 29.
 Ἄσωτοι ἢ Ἐπιστολή Euthryclis I 805.
 Ἄσωτος Timostrati III 355.
 Ἄταλάντη Alexidis II 307.
 Ἄταλάντη Calliae I 693.
 Ἄταλάντη Euthryclis I 805.
 Ἄταλάντη Philetaeri II 230.
 Ἄταλάντη Philyllii (?) I 782.
 Ἄταλάντη Strattidis I 712.
 Ἄτθίς Alexidis II 307.
 Ἄγγη Eubuli II 170.

- Αὔγη* Philyllii I 782.
Αὔλητής Anaxilae II 264.
Αὔλητής Antiphanis I 29.
Αὔλητής Philemonis II 482.
Αὔλητρίδες Phoenicidis III 333.
Αὔλητρίς Diodori II 420.
Αὔλητρίς ἢ Δίδυμα Antiphanis II 30.
Αὔλητρίς Menandri, cf. 'Αρρηφόρος ἢ *Αὔλητρίς*.
Αὐλοί Philippidis III 304.
Αὔραι Metagenis I 704.
Αὐτόλυκος Eupolidis I 267.
Αὐτόμολοι Pherecratis I 150.
Αὐτὸν πενθῶν Damoxeni III 348.
Αὐτὸν πενθῶν Menandri III 26.
Αὐτὸν τιμωρούμενος Menandri, cf. 'Εαυτὸν τιμωρούμενος.
Αὐτοῦ ἐρῶν Antiphanis II 30.
Αὐτοῦ καταψευδόμενος Chaerionis III 366.
'Αφανιζόμενος Apollodori III 289.
'Αφ' ἰερῶν Platonis, cf. *Αἰ ἄφ' ἰερῶν*.
'Αφροδίσια Menandri III 27.
'Αφροδίσια Theopompi I 734.
'Αφροδίσιος Antiphanis II 31.
'Αφροδίτης γοναί Antiphanis II 33.
'Αφροδίτης γοναί Nicophontis I 775.
'Αφροδίτης γοναί Philisci II 443.
'Αφροδίτης γοναί Polyzeli I 789.
'Αχαίς Alexidis II 309.
'Αχαρνῆς Aristophanis.
'Αχελῶος Demonici III 375.
'Αχιλλεύς Anaxandridis II 138.
'Αχιλλεύς Philetaeri II 231.
'Αψευδεῖς Teleclidis I 212.
Βαβίας Aristophontis II 276.
Βαβυλώνιοι Aristophanis I 407.
Βαβυλώνιος Philemonis II 482.
Βάκχαι Antiphanis II 35.
Βάκχαι Dioclis I 766.
Βάκχαι Lysippi I 700.
Βακχίς Epigenis II 416.
Βαλανεῖον Amphidis II 237.
Βαλανεῖον Diphili II 546.
Βαλανεῖον Timoclis II 451.
Βάπται Eupolidis I 273.
Βαρβιτισαί Magnetis I 7.
Βασανιζομένη Philippidis III 304.
Βασιλεῖς Nicostrati II 222.
Βάταλος Antiphanis II 35.
Βάτραχοι Aristophanis.
Βάτραχοι Calliae I 694.
Βάτραχοι Magnetis I 7.
Βατύλη Theopompi I 735.
Βελλεροφόντης Eubuli II 170.
Βοηθοί Aristomenis I 690.
Βοηθοῦντες Turpilianae fabulae titulus ex graeco dramate conversae. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 85.
Βοιωτῆς Antiphanis II 35.
Βοιωτῆς Diphili II 547.
Βοιωτῆς Menandri III 27.
Βοιωτῆς Theophili II 473.
Βομβυλίος Antiphanis II 37.
Βόστρωνος Alexidis II 309.
Βοτρυλίων Anaxilae II 265.
Βονκόλοι Cratini I 16.
Βούσιρις Antiphanis II 37.
Βούσιρις Cratini I 19. II 289.
Βούσιρις Ehippi II 251.
Βούσιρις Mnesimachi II 436.
Βονταλίων Antiphanis II 38.
Βονταλίων Xenarchi II 467.
Βρεττία Alexidis II 309.
Βυζάντιος Antiphanis II 39.
Βωμός Alexidis II 310.
Γαλάται Apollodori III 289.
Γαλάτεια Alexidis II 310.
Γαλάτεια Nicocharis I 770.
Γαλάτης Posidippi III 337.
Γαλεωμνομαχία Magnetis (?) cf. Mein. I 35.

- Γάμοι (Γάμος) Sophili vel Diphili II 445. 547.
 Γάμος (Γάμοι) Antiphanis II 40.
 Γάμος (Γαμών) Philemonis II 483.
 Γαννυμήδης Alcaei I 756.
 Γαννυμήδης Antiphanis II 40.
 Γαννυμήδης Eubuli II 171.
 Γάστρων Antiphanis, cf. Κνω-
 θιδεύς.
 Γείτονες Cratetis I 130.
 Γέλως Sannyrionis I 793.
 Γεροντομανία Anaxandridis II 138.
 [Γεωγράφοι Anaxandridis II 140.]
 Γεωργοί Aristophanis I 416.
 Γεωργός Menandri III 28.
 Γεωργός (?) Timoclis II 451. 466.
 Γήρας Aristophanis I 422.
 Γηροσύνης Ehippi II 251.
 Γηρυτάδης Aristophanis I 427.
 Γίγαντες Cratini iun. II 289.
 Γλαῦκος Anaxilae II 265.
 Γλαῦκος Antiphanis II 42.
 Γλαῦκος Eubuli II 171.
 Γλαύκωμα anonymi a Naevio latine
 conversa. O. Ribbeck. Com. R.
 fr.² 15.
 Γόητες Aristomenis I 691.
 Γοργόνες Heniochi II 431.
 Γόργυθος Antiphanis II 42.
 Γοῦες Pherecratis I 153.
 Γραμματειδιοποιός Apollodori Car.
 III 281.
 Γραμματειδιοποιός Apollodori Ge-
 loi III 279.
 Γραφή Alexidis II 312.
 Γρῦπες Platonis I 604.
 Γυμναστικός Naevianae fabulae
 titulus ex graeco quodam dra-
 mate expressae. O. Ribbeck.
 Com. R. fr.² p. 15.
 Γυναικοκρατία Alexidis II 312.
 Γυναικοκρατία Amphididis II 238.
 Γυναικομανία Amphididis II 238.
 Δαίδαλος Aristophanis I 435.
 Δαίδαλος Eubuli vel Philippi II
 172. 3.
 Δαίδαλος Platonis I 605.
 Δαιταλῆς Aristophanis I 438.
 Δακτύλιος Alexidis II 312.
 Δακτύλιος Amphididis II 239.
 Δακτύλιος Menandri III 31.
 Δακτύλιος Philemonis III suppl.
 vol. II.
 Δακτύλιος Timoclis II 451.
 Δαλῆς Apollophanis I 797.
 Δανάη Apollophanis I 797.
 Δανάη Sannyrionis I 794.
 Δαναΐδες Aristophanis I 454.
 Δαναΐδες Diphili II 548.
 Δάρδανος Menandri III 32.
 Δεισιδαίμων Menandri III 32.
 Δεξαμενός Timoclis, cf. Κένταυρος.
 Δεξιδημίδης Amphididis II 239.
 Δευκαλίων Antiphanis II 43.
 Δευκαλίων Eubuli II 173.
 Δευκαλίων Ophelionis II 293.
 Δευσοποιός Apollodori Geloï III
 279.
 Δηλία Antiphanis II 43.
 Δηλία Sophili II 445.
 Δηλιάδες Cratini I 19.
 Δήλιος Philostephani III 393.
 Δήλος vel Δήλιος Timoclis II 452.
 Δημήτριος ἢ Φιλέταιρος Alexidis
 II 313.
 Δημιουργός Menandri III 33.
 Δημοί Eupolidis I 279.
 Δημοποίητος Demonstrati (Timo-
 strati) III 355.
 Δημοσάτυροι Timoclis II 452.
 Δημόται Hermippi I 228.
 Δημόται Posidippi III 338.
 Δημοτυνδάρεως Polyzeli I 789.
 Διάβολος Apollodori Car. III 283.
 Διάβολος Nicostrati II 222.
 Διαδικαζόμενοι Dioxippi suppl.
 vol. III.

- Διαθήκαι* Laonis III 382.
 [Διατῶν Eupolidis I 293.]
Διαλλαγῆ Aristophanis (Αυσιστράτη) Schol. Rav. Lys. v. 1114.
Διαμαρτάνοντες vel *Διαμαρτάνων* Apollodori III 289.
Διαμαρτάνουσα Diphili II 548.
Διαμαρτάνων Apollodori III 289.
Διαμαρτάνων Archedici III 276.
Διαπλέουσαι Alexidis II 315.
 [Διάς Eupolidis I 293.]
Διδασκαλῆ Cratini I 23.
Δίδνμαι Antiphanis, cf. *Αὐλητρὶς ἢ Δίδνμαι*.
Δίδνμαι Menandri III 35.
Δίδνμοι Alexidis II 315.
Δίδνμοι Anaxandridis II 139.
Δίδνμοι Antiphanis II 43.
Δίδνμοι Euphronis III 320.
Δίδνμοι Xenarchi II 468.
Δίδνμοι ἢ Πύρανος Aristophon-tis II 276.
Διθύραμβος Amphidis II 239.
Δικασταί Thugenidis III 377.
Διονυσαλέξανδρος Cratini I 23.
Διονυσιάξουσαι Timoclis II 453.
Διονύσιος Eubuli II 173.
Διόνυσος Alexandri III 372.
Διόνυσος Cratetis I 131.
Διόνυσος (?) Ephantidis Meinek. I 37.
Διόνυσος Magnetis I 7.
Διόνυσος Timoclis II 454.
Διόνυσος ἀσηκτῆς Aristomenis I 692.
Διόνυσος Eubuli, cf. *Σεμέλη*.
Διονύσου γοναί Anaxandridis II 139.
Διονύσου γοναί Polyzeli I 791.
Διορύττων Antiphanis, cf. *Θορῆκιοι*.
Διὸς γοναί Philisci II 443.
Διπλάσιοι Antiphanis II 45.
Δις ἐξαπατῶμενος Heniochi II 431.
Δις ἐξαπατῶν Menandri III 35.
Δις κατηγορούμενος Augeae ap. Suidam.
Δις ναυαγὸς Aristophanis I 459.
Δις πενθῶν Alexidis II 316.
Δις πλέουσαι Alexidis, cf. *Διαπλέουσαι*.
Δόλων Eubuli II 175.
Δορκίς ἢ Ποππύξουσα Alexidis II 316.
Δουλοδιδάσκαλος Pherecratis I 155.
Δοῦλος (Δόλων) Eubuli II 175 fr. 32.
Δρακόντιον Timoclis II 454.
Δράματα Aristophanis I 465.
Δράματα ἢ Κένταυρος Aristophanis I 459.
Δράματα ἢ Νίοβος Aristophanis I 463.
Δραπεταγωγὸς Antiphanis II 46.
Δραπέται Alexidis, cf. *Λευναδία*. [Δραπέται Eupolidis I 265, fr. 34.]
Δραπέτιδες Cratini I 26.
Δραπίδης Alexidis II 317.
Δυσέρωτες Antiphanis II 46.
Δύσκολος Menandri III 36.
Δύσκολος Mnesimachi II 436.
Δύσπρατος Antiphanis vel Epicratis II 47. 284.
Δωδεκάτη Philyllii I 783.
Δωδωνίς Antiphanis II 48.
Ἐαυτὸν πενθῶν Menandri, cf. *Ἄυτὸν πενθῶν*.
Ἐαυτὸν τιμωρούμενος Menandri III 41.
Ἐαυτοῦ ἔρῶν Antiphanis, cf. *Ἄυτοῦ ἔρῶν*.
Ἐγκαλοῦντες Diphili II 548.
Ἐγκαλυπτόμενος Anaxippi III 296.
Ἐγκληρόμεναι vel *Ἐγκληρόμενοι* Sotadis II 447.
Ἐγχειρίδιον Menandri III 44.
Ἐγχειρίδιον Philemonis II 483.

- Ἐγγχειρίδιον Sophili II 445.
 Ἐγγχειρογάστορες Nicophontis, cf. *Χειρογάστορες*.
 Ἐλλείθναια Nicomachi III 386.
 Ἐλλωτες Eupolidis I 294.
 Ἐιρήνη α' Aristophanis.
 Ἐιρήνη β' Aristophanis I 467.
 Ἐιρήνη Eubuli II 176.
 Ἐιρήνη Theopompi I 735.
 Ἐἰσοικιζόμενος Alexidis II 318.
 Εἰς τὸ φρέαρ Alexidis II 319.
 Ἐκάτη Diphili II 548.
 Ἐκάτη Nicostrati II 223.
 Ἐκκηρυττόμενος Alexidis, cf. *Κηρυττόμενος*.
 Ἐκκλησιάζουσαι Aristophanis.
 Ἐκπωματοποιός Alexidis II 320.
 Ἐκύρα Apollodori Car. III 283.
 [Ἐκύρα Menandri III 45.]
 Ἐλαιὼν ἢ Φρουροῦντες Diphili II 548.
 Ἐλένη Alexandri III 372.
 Ἐλένη Alexidis II 320.
 Ἐλένη Anaxandridis II 140.
 Ἐλένη Philyllii (?) I 784.
 Ἐλένης ἀρπαγή Alexidis II 320.
 Ἐλένης μνηστῆρες Alexidis II 321.
 [Ἐλενηφοροῦντες, Ἐλενηφοροῦσα Diphili], cf. Ἐλαιῶν.
 Ἐλλάς ἢ Νῆσοι Platonis I 605.
 Ἐλληβοριζόμενοι Diphili II 549.
 Ἐλληνίς Alexidis II 321.
 Ἐμπιμπραμένη Menandri III 45.
 Ἐμπιμπράμενοι ἢ Ἰδαῖοι Cratini I 32.
 Ἐμπολή Epheripi II 254.
 Ἐμπορος Diphili II 549.
 Ἐμπορος Epicratis II 284.
 Ἐμπορος Philemonis II 484.
 Ἐναγίζοντες, vel Ἐναγίσματα Diphili II 552.
 Ἐνδυμίων Alcaei I 758.
 Ἐννεία (Ἐνναία) Apollodori Car. III 284.
 Ἐξ ἕζδον ἀνιῶν Nicophontis I 776.
 Ἐξ αὐτοῦ ἕστῶς Caecilianae fabulae titulus, O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 42.
 Ἐξοικιζόμενος Philemonis II 484.
 Ἐορταί (Τόλμαι) Cratetis I 141 fr. 34.
 Ἐορταί Platonis I 607.
 Ἐπαγγελόμενος Menandri III 46.
 Ἐπιδάυριος Alexidis II 321.
 Ἐπιδάυριος Antiphanis II 48.
 Ἐπιδάυριος Theophili II 474.
 Ἐπιδικαζομένη Apollodori Car., cf. Ἐπιδικαζόμενος.
 Ἐπιδικαζόμενος Anaxippi III 298.
 Ἐπιδικαζόμενος Apollodori Car., III 285.
 Ἐπιδικαζόμενος Diphili II 552.
 Ἐπιδικαζόμενος Philemonis II 484.
 Ἐπίκληρος Alexidis II 322.
 Ἐπίκληρος Antiphanis II 49.
 Ἐπίκληρος Diodori II 420.
 Ἐπίκληρος Diphili II 553.
 Ἐπίκληρος Heniochi II 431.
 Ἐπίκληρος Menandri III 47.
 Ἐπιλήσμων ἢ Θάλαττα Pherecratis I 159.
 Ἐπίσταθμος Posidippi III 338.
 Ἐπιστολαί Timoclis II 455.
 Ἐπιστολή Alexidis II 323.
 Ἐπιστολή Euthyclis, cf. Ἄσωτοι.
 Ἐπιστολή Machonis III 325.
 Ἐπιτρέποντες Menandri III 50.
 Ἐπιτροπέυς Diphili II 553.
 Ἐπίτροπος Alexidis II 323.
 Ἐπιχαιρέκακος Timoclis II 456.
 Ἐπτά ἐπὶ Θήβαις Alexidis II 323.
 Ἐπτά ἐπὶ Θήβαις Amphididis II 240.
 Ἐρετρικός Alexidis II 323.
 Ἐρεχθεύς Anaxandridis II 140.
 Ἐριθοῖ Alexidis, cf. Παννυχίς.
 Ἐριθοῖ Amphididis II 241.
 Ἐρμαφρόδιτος Posidippi III 338.

- Ἐρμιονεύς* (*Ἐρμιόνη*) Menecratis III 383.
Ἐρμου καὶ Ἀφροδίτης γοναί Philisci II 443.
Ἐρωτες Myrtili I 253.
Ἐταίρα Turpilianae fabulae titulus ex graeco dramate expressae. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 94.
Ἐυανδρία Anaxilae II 265.
Ἐυεργέται Batonis III 327.
Ἐυθύδικος Antiphanis II 49.
Ἐυμένιδες Cratini (?), cf. *Ἐννεΐδαι* fr. 66.
Ἐννεΐδαι Cratini I 32.
Ἐννοῦχος Menandri III 53.
Ἐννοῦχος ἢ Στρατιώτης Diphili II 542.
Ἐὐπλοια Antiphanis II 50.
Ἐὐριπος Philemonis II 484.
Ἐὐρώπη Eubuli II 176.
Ἐὐρώπη Hermippi I 230.
Ἐὐρώπη Platonis I 610.
Ἐὐσεβεῖς Anaxandridis II 140.
Ἐφεδρῖται vel *Ἐφεδρῖζοντες* Philemonis II 485.
Ἐφεσία Antiphanis II 51.
Ἐφεσία Posidippi III 339.
(Ἐφε)σία Simyli II 444.
Ἐφέσιοι Critonis III 354.
Ἐφέσιος Menandri III 56.
Ἐφηβοὶ Apollodori, cf. *Συνέφηβοι*.
Ἐφηβοὶ Ehippi II 255.
Ἐφηβος Philemonis II 485.
Ἐφιάλτης Phrynichi I 369.
Ζακύνθιος Antiphanis II 51.
Ζεὺς κακούμενος Platonis I 612.
Ζωγράφοι (non *Γεωγράφοι*) Anaxandridis II 140.
Ζωγράφος Antiphanis II 52.
Ζωγράφος Diphili II 553.
Ζωγράφος Hipparchi III 273.
Ζωμίον Philemonis, cf. *Μετιών*.
Ζώπυρος περικαόμενος Strattidis I 714.
Ἦδυχάρης Theopompi I 736.
Ἡ εἰς τὸ φρέαρ Alexidis, cf. *Εἰς τὸ φρέαρ*.
Ἡλιος ὀγῶν Aristonymi I 668.
Ἡνίοχος Antiphanis II 52.
Ἡνίοχος Menandri III 57.
Ἡρακλῆς Anaxandridis II 141.
Ἡρακλῆς Diphili II 556.
Ἡρακλῆς Philyllii I 784.
Ἡρακλῆς γαμῶν Archippi I 680.
Ἡρακλῆς γαμῶν Nicocharis I 771.
Ἡρακλῆς χορηγός Nicocharis I 771.
Ἡρώες Aristophanis I 469.
Ἡρώες Chionidis I 4.
Ἡρώες Cratetis I 132.
Ἡρώες Philemonis II 486.
Ἡρώες Timocles II 457.
Ἡρώνη Epigenis II 417.
Ἡρως Diphili II 557.
Ἡρως Menandri III 60.
Ἡσίοδοι Teleclidis I 213.
Ἡσίοδος Nicostrati II 223.
Ἡσιόνη Alexidis II 324.
Ἡχώ Eubuli II 176.
Θαῖς Hipparchi III 273.
Θαῖς Menandri III 61.
Θάλαττα Dioclis I 767.
Θάλαττα Pherecratis, cf. *Ἐπιλήσμων*.
Θαμύρας Antiphanis II 52.
Θεμιστοκλῆς Philisci II 443.
[Θεογονία Antiphanis II 53.]
Θεοὶ Hermippi I 230.
Θεοφόρητος Alexidis II 325.
Θεοφορουμένη Menandri III 63.
Θεσμοφοριάζουσαι α' Aristophanis.
Θεσμοφοριάζουσαι β' Aristophanis I 472.
[Θεσμοφόροι Hermippi I 245 fr. 65.]

- Θεσμοφόρος Dionysii II 423.
 Θεσπρωτοί Alexidis II 325.
 Θεττάλη Menandri III 65.
 Θετταλοί Anaxandridis II 141.
 Θεῶν ἀγορά Euphronis III 320.
 Θεωροί Euphronis III 321.
 Θηβαῖοι Alexidis II 326.
 Θηβαῖοι Philemonis II 486.
 Θηραμένης Cratini iun. II 289.
 Θηρία Cratetis I 133.
 Θησαυρός Anaxandridis II 142.
 Θησαυρός Archedici III 276.
 Θησαυρός Cratetis I 136.
 Θησαυρός Dioxippi III 358.
 Θησαυρός Diphili II 557.
 Θησαυρός Menandri III 67.
 Θησαυρός Philemonis II 486.
 Θησεύς Anaxandridis II 142.
 Θησεύς Aristonymi I 668.
 Θησεύς Diphili II 557.
 Θησεύς Theopompi I 737.
 Θητεύοντες Alexidis II 326.
 Θομβύκιος (Βομβυλιός) Antiphanis
 II 37 fr. 62.
 Θορίκιοι (?) Heniochi (Θωρύκιον)
 II 431.
 Θορίκιοι ἢ Διορύττων Antiphanis
 II 53.
 Θουριοπέρσαι Metagenis I 706.
 Θρασυλέων Menandri III 69.
 Θράσων Alexidis II 326.
 Θράτται Cratini I 34.
 Θυέστης Dioclis I 767.
 Θυροσκομός Lysippi I 702.
 Θυρωρός Philemonis II 487.
 [Θωρύκιον Heniochi], cf. Θορίκιοι.
 Ἰάλεμος Amphidid II 241.
 Ἰάλεμος Ophelionis II 293.
 (Ἰαμβοί Hermippi I 245.)
 Ἰασίς (?) Alexidis II 327.
 Ἰάσων Antiphanis II 53.
 Ἰατρός Antiphanis II 54.
 Ἰατρός Aristophontis II 276.
 Ἰατρός Philemonis II 487.
 Ἰατρός Theophili II 474.
 Ἰδαῖοι Cratini, cf. Ἐμπιμπράμενοι.
 Ἰέρεια Apollodori Car. III 287.
 Ἰέρεια Menandri III 70.
 Ἰερὸς γάμος Alcaei I 759.
 Ἰεροφάντης Nicostrati II 223.
 Ἰκάριοι Σάτυροι Timoclis II 458.
 Ἰματιόπωλις Apollodori Car., cf.
 Προικιζομένη.
 Ἰμβριοί Menandri III 71.
 Ἰνώ (Ἰώ?) Sannyrionis ap. Eu-
 dociam.
 Ἰξίων Eubuli II 177.
 Ἰπνὸς ἢ Παννυχίς Pherecratis I
 160.
 Ἰππεῖς Antiphanis II 54.
 Ἰππεύς Alexidis II 327.
 Ἰππῆς Aristophanis.
 Ἰππίσκος Alexidis, cf. Ἀγωνίς.
 Ἰπποκόμος Menandri III 72.
 Ἰππος Alexidis, cf. Ἰππεύς.
 Ἰπποτρόφος Mnesimachi II 437.
 Ἰσθμιονίκης Mnesimachi II 441.
 Ἰσοστάσιον Alexidis II 328.
 Ἰστοριογράφος Dioxippi III 359.
 [Ἰστός Pherecratis], cf. Ἰπνός fr. 61.
 Ἰφιγέρων Strattidis vel Apollo-
 phanis I 714. 797.
 Ἰχθύες Archippi I 681.
 Ἰώ (?) Anaxilae II 266.
 Ἰώ Platonis I 615.
 Ἰώ Sannyrionis I 795.
 Ἰων Eubuli II 177.
 Καινεύς Antiphanis II 55.
 Καινεύς Ararotis II 216.
 Καλαθηφόροι Eubuli II 178.
 Καλάσιρις Alexidis II 331.
 Κάλλαισχος Ophelionis II 294.
 Κάλλαισχος Theopompi I 738.
 Καλλιπιδής Strattidis I 714.
 Καλλιστώ Alcaei I 759.
 Καλλιστώ Amphidid (?) II 242. 9.

- Καλλωνίδης* (?) *Aristophontis* II 277.
Καλυψώ *Anaxilae* II 266.
Καμπυλίον *Ararotis* II 217.
Καμπυλίον *Eubuli* II 178.
Κανηφόρος *Anaxandridis* II 143.
Κανηφόρος *Menandri* III 73.
Καπήλιδες *Theopompi* I 739.
Κᾶρες *Antiphanis* II 55.
Καρίνη *Antiphanis* II 56.
Καρίνη *Menandri* III 74.
Καρχηδόνιος *Alexidis* II 331.
Καρχηδόνιος *Menandri* III 75.
Κατακόλλόμενος *Eubuli* II 180.
 [Καταχῆναι *Lysippi* I 702.]
Καταφευδόμενος *Alexidis*, cf. *Τοκιστής*.
Καταφευδόμενος *Menandri* III 77.
Καταφευδόμενος *Philemonis* II 488.
Καταφευδόμενος *Sosipatri* III 314.
Κατεσθίων (?) *Amipsiae* I 671.
Καύνιοι *Alexidis* II 332.
Καύνιοι *Timoclis* II 460.
Κεκούφαλος *Menandri* III 78.
Κένταυροι *Apollophanis* I 798.
Κένταυρος *Aristophanis*, cf. *Δράματα*.
Κένταυρος *Lyncæi* III 274.
Κένταυρος *Nicocharis* I 771.
Κένταυρος *Ophelionis* II 294.
Κένταυρος *Theogneti* III 364.
Κένταυρος ἢ *Δεξαμενός* *Timoclis* II 460.
Κεραυνός vel *Κεραυνούμενος* *Anaxippi* III 299.
Κέρκιος (?) *Anaxandridis* II 143.
Κέρκιωπες *Eubuli* II 181.
Κέρκιωπες *Hermippi* I 233.
Κέρκιωπες *Menippi* (?) III 383.
Κέρκιωπες *Platonis*, cf. *Ξάντριοι*.
Κέφαλος *Philetaeri* II 231.
Κηπουρός *Antiphanis* II 57.
Κηρυττόμενος *Alexidis* II 332.
Κιθαριστής *Antiphanis* II 57.
Κιθαριστής *Menandri* III 79.
Κιθαρίστρια *Anaxandridis* II 143.
Κιθαρωδός *Alexidis* II 332.
Κιθαρωδός *Anaxippi* III 300.
Κιθαρωδός *Antiphanis* II 58.
Κιθαρωδός *Apollodori* III 289.
Κιθαρωδός *Clearchi* II 408.
Κιθαρωδός *Diphili* II 558.
Κιθαρωδός *Niconis* III 389.
Κιθαρωδός *Sophili* II 445.
Κιθαρωδός *Theophili* II 474.
Κινησίας *Strattidis* I 715.
Κίρκη *Anaxilae* II 266.
Κίρκη *Ephippi* II 255.
Κλεοβουλῖνα *Cratini* I 39.
Κλεοβουλῖνη *Alexidis* II 333.
Κλεοφάνης *Antiphanis* II 58.
Κλεοφών *Platonis* I 615.
Κλεψύδρα *Eubuli* II 182.
Κληρούμενοι *Diphili* II 458.
Κλίνη *Nicostrati* II 223.
 [Κλοπαί *Eupolidis* I 296.]
Κναφεύς *Antiphanis* II 59.
Κνιδία *Alexidis* II 333.
Κνιδία *Menandri* III 82.
Κνouiθιδεύς ἢ *Γάστρων* *Antiphanis* II 60.
Κόθορονοι *Philonidis* I 254. cf. III 304.
Κοινωνοί *Philemonis* II 488.
Κόλαπες *Eupolidis* I 296.
Κόλαξ *Menandri* III 82.
 [Κόλαξ *Philemonis* II 488. 535.]
Κολεοφόροι *anonymi poetæ* (ant. com.) *Boeckh. Corp. Inscr.* I n. 229.
Κολυμβῶσαι *Alcimenis* I 254.
Κομμάτρια *Naevii* O. *Ribbeck. Com. R. fr.*² p. 12.
Κονιατής *Alexidis* II 333.
Κονιατής *Amphidis* II 242.
Κονίσσαλος *Timoclis* II 461.
Κόννος *Amipsiae* I 671.

- Κόννος* Phrynichi I 371.
Κοριαννώ Pherecratis I 162.
Κορινθία Antiphanis II 61.
Κορινθία Philemonis II 488.
Κορινθιαστής Philetaeri II 231.
Κορινθιαστής Poliochi III 390.
Κορίνθιοι Clearchi II 409.
Κοροπλάθος Antiphanis II 62.
Κορυνδαλλός Eubuli II 182.
Κοσμήτρια anonymi a Naevio latine conversa. cf. *Κομώτρια* O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 12.
Κουρίς Alexidis II 333.
Κουρίς Amphidis II 242.
Κουρίς Antiphanis II 62.
Κραπάταλοι Pherecratis I 167.
Κρατεύας (Κρατείας) ἢ Φαρμακωπώλης Alexidis II 334, cf. suppl.
Κρής Menandri, cf. *Ἀνδρόγυννος ἢ Κρής*.
Κρητες Apolophanis I 798.
Κρητες Nicocharis I 772.
Κρόνος Phrynichi I 372.
Κυβερνήται Menandri III 85.
Κυβερνήτης Alexidis II 338.
Κυβευταί Alexidis II 339.
Κυβευταί Amphidis II 243.
Κυβευταί Antiphanis II 64.
Κυβευταί Eubuli II 182.
Κύδων Ehippi II 256.
Κύκλωπες Calliae vel Dioclis I 694. 767.
Κύκλωψ Antiphanis II 64.
Κύννος Alexidis II 339.
Κύννος Eubuli, cf. *Προσουσία*.
Κυναγίς vel. *Κυνηγίς* Philetaeri II 231.
Κυνάριον Timothei II 450.
Κυνηγέται Anaxandridis II 144.
Κύπριος Alexidis II 340.
Κώδων Posidippi III 339.
Κωδωνιασταί (?) Philippi Meinek. I 340. 1.
Κώκαλος Aristophanis I 482.
Κωμασταί Amipsiae I 673.
Κωμασταί Eubulidis II 431.
Κωμασταί (?) Philippi Meinek. I 341.
Κωμασταί Phrynichi I 373.
Κωμφοδοτραγωδία Alcaei I 760.
Κωμφοδοτραγωδία Anaxandridis II 144.
Κωνειαζόμενοι Menandri III 87.
Κωνειασταί (?) Philippi Meinek. I 341.
Κωραλλικός Epilyci I 803.
Κώρυκος Antiphanis II 66.
Λάιος Platonis I 617.
Λάκαινα Apollodori III 290.
Λακιάδαι Philippidis III 304.
Λάκωνες Cratini I 41.
Λάκωνες Eupolidis(?) I 307.
Λάκωνες Nicocharis I 772.
Λάκωνες ἢ Λήδα Eubuli II 184.
Λάκωνες ἢ Ποιηταί Platonis I 619.
Λάμια Cratetis I 136.
Λαμπαδηφόροι Philetaeri II 233.
Λαμπάς Alexidis II 340.
Λαμπάς Antiphanis II 67.
Λάμπων Antiphanis II 68.
Λέβης Alexidis II 341.
Λεπτινίσκος Antiphanis II 68.
Λευκαδία (non Λευκάς) Amphidis II 243.
Λευκαδία Menandri III 88.
Λευκαδία ἢ Δραπέται Alexidis II 344.
Λευκαδία Diphili II 558.
Λευκάδιος Antiphanis II 69.
Λεύκη Alexidis II 344.
Λεωνίδης Antiphanis II 70.
Λήδα Eubuli, cf. *Λάκωνες*.
Λήδα Sophili, cf. *Τυνδάρεως*.
Λήθη Timoclis II 461.
Λημνία Alexidis II 345.
Λημνιοί Antiphanis II 70.
Λημνιοί Aristophanis I 486.

- Λήμνιαι* Diphili II 558.
Λήμνιαι Nicocharis I 772.
Λημνομέδα Strattidis I 717.
Λῆροι Pherecratis I 172.
Λυδία Turpilianae fabulae titulus ex graeco dramate conversae. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 101.
Λίνος Alexidis II 345.
Λοκρίδες Anaxandridis II 144.
Λοκρίδες Posidippi III 339.
Λοκροί Alexidis II 346.
Λοκροί Menandri III 91.
Λουτροποιός Anaxilae, cf. *Λυροποιός*.
Λυδοί Magnetis I 8.
Λυδός Antiphanis II 70.
Λυκίσκος Alexidis II 347.
Λυκοῦργος Anaxandridis II 144.
Λύκων Antiphanis II 71.
Λυροποιός Anaxilae II 267.
Λυσιστράτη Aristophanis.
Λυτρούμενος Epigenis II 418.
Λυτρούμενος Timostrati(?) III 356.

Μάγειροι Anaxilae II 269.
Μάγειρος Nicostrati II 224.
Μαι(νόμενος) Anaxandridis II 145.
Μαινόμενος Diodori II 422.
Μαινόμενος Diphili II 559.
Μακεδόνες ἢ Πανσανίας Strattidis I 718.
Μαλθάκη Antiphanis II 71.
Μαλθακοί Cratini I 42.
Μαμμάκνθος Aristagorae I 710.
Μαμμάκνθος Platonis I 622.
Μανδραγοριζομένη Alexidis II 347.
Μανέκτωρ ἢ Ἐρμιονεύς Mene-cratis III 383.
Μάντιες Alexidis II 350.
Μαραθῶνιοι Timoclis II 461.
Μαρικῆς Eupolidis I 307.

Μαστροπός Philippidis III 305.
Μεγαρική Simyli II 444.
Μέθη Menandri III 91.
Μελανίων Antiphanis II 72.
Μελέαργος Antiphanis II 72.
Μελέαργος Philetaeri II 233.
Μελίβοια Eriphi II 428.
Μελλωτος Anaxandridis II 145.
Μέλιττα Antiphanis II 73.
Μέλιτται Dioclis I 767.
Μεμψίμοιρος Antidoti II 410.
Μενέλεως Platonis I 622.
Μεροπίς Alexidis II 351.
Μεσσηνία Critonis III 354.
Μεσσηνία Menandri, cf. *Ἀνατιθεμένη ἢ Μεσσηνία*.
Μεταβαλλόμενος ἢ Μεταφερόμενος Timothei II 450.
Μεταλλῆς Pherecratis I 174.
Μεταλλῆς Nicomachi, cf. Pherecr. *Μεταλλῆς*.
Μεταφερόμενοι Posidippi III 340.
Μεταφερόμενος Timothei, cf. *Μεταβαλλόμενος*.
Μετεκβαίνουσαι Nicomachi(?) Meinek. I 496. 7.
Μετιών ἢ Ζωμίον Philemonis II 488.
Μετοικίζόμενος Diophanti III 375.
Μέτοικοι Cratetis I 137.
Μέτοικοι Pherecratis. I 178.
Μέτοικοι Platonis I 622.
Μέτοικος Antiphanis II 73.
Μέτοικος Philemonis II 489.
Μήδεια Antiphanis II 73.
Μήδεια Canthari I 764.
Μήδεια Eubuli II 186.
Μήδεια Strattidis I 720.
Μῆδος Theopompi I 740.
Μηναγύρτης vel *Μητραγύρτης* Antiphanis II 74.
Μηναγύρτης Menandri III 93.
Μῆνες Philetaeri II 234.
Μητροφῶν Antiphanis II 74.

- Μίδων* Alexidis II 351.
Μίδων Antiphanis II 75.
Μιλησία vel *Μιλήσιοι* Alexidis II 351.
Μιλησία Philemonis tertii II 540. III 357.
Μίλων Alexidis II 353.
Μιμοψηφισταί vel *Μισοψ.* Philistionis ap Suidam.
 [*Μίνως* Alexidis II 346 fr. 136].
Μίνως Antiphanis II 75.
Μισογύνης Menandri III 94.
Μισοπόνηρος Antiphanis II 75.
Μισουμένη Phoenicidis III 333.
Μισούμενος Menandri III 97.
Μισοψηφισταί vel *Μιμ.* Philistionis ap. Suidam.
Μνήματα Antiphanis II 76.
Μνημάτιον Diphili II 559.
Μνημάτιον Epigenis II 418.
Μνησιπτόλεμος Epinici III 330.
Μνηστήρες Alexidis II 353.
Μοῖραι Hermippi I 235.
Μοιχοί Amipsiae I 673.
Μοιχοί Antiphanis II 76.
Μοιχός Philemonis II 489.
Μονότροπος Anaxilae II 269.
Μονότροπος Ophelionis II 294.
Μονότροπος Phrynichi I 375.
Μοσχίων Callieratis II 416.
Μοῦσαι Euphronis III 321.
Μοῦσαι Ophelionis II 294.
Μοῦσαι Phrynichi I 379.
Μουσῶν γοναί Polyzeli I 791.
Μυλωθρίς Eubuli II 186.
Μυλωθρός Alexidis II 353.
Μυλών Antiphanis II 77.
Μυρμηκάνθρωποι Pherecratis I 178.
Μύρμηκες Canthari I 765.
Μύρμηκες Platonis I 623.
Μύρμηξ Posidippi III 341.
Μυρμιδόνες Philemonis II 490.
Μυρμιδόνες Strattidis I 721.
Μυροποιός Anaxilae, cf. *Λυροποιός*.
Μυσοί Eubuli II 186.
Μύσται Phrynichi I 380.
Μύστις Antiphanis II 77.
Μύστις Philemonis II 490.
Νάννιον Eubuli vel Philippi II 187.
Ναναγός Aristophanis I 459. cf. *Δις ναναγός*.
Ναναγός Ehippi II 257.
Ναναγός Paramoni III 355.
Ναύκληροι Nausicratis II 295.
Ναύκληρος Eudoxi III 332.
Ναύκληρος Menandri III 101.
Ναυμαγία Nicomachi III 388.
Ναυσικάα Eubuli II 188.
Ναυσικάα Philyllii, cf. *Πλύντριαι*.
Νέαιρα Philemonis II 490.
Νέαιρα Timoclis II 462.
Νεανίσκοι Antiphanis II 79.
Νεκρός Diodori II 422.
Νεκρομαντεία mimus Decimi Laberii, ex parte fortasse ad graecae fabulae exemplum compositus. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 289. cf. Mommsen. Hist. Rom.⁴ III 575 cum adn. 2.
Νεμέα (?) Apollodori Car. III 284.
Νεμέα Theopompi I 741.
Νέμεσις Cratini I 47.
Νεμόμενοι Philemonis II 490.
Νεοπτόλεμος Theophili II 475.
Νεοττίς Anaxilae II 269.
Νεοττίς Antiphanis II 79.
Νεοττίς Eubuli II 188.
Νεφέλαι α' Aristophanis I 490.
Νεφέλαι β' Aristophanis.
Νηρέυς Anaxandridis II 145.
Νηρέυς Anaxilae II 271.
Νηρηίδες Anaxandridis II 146.
Νήσοι Aristophanis I 492.
Νήσοι Platonis, cf. *Έλλάς*.

- Νῆκαι* Platonis I 623.
Νίλοβος Aristophanis, cf. *Δράματα*.
Νίπτρα Polyzeli I 792.
Νόθος Philemonis II 491.
Νόμοι Cratini I 51.
Νομοθέτης Menandri III 102.
Νουμηναί Eupolidis I 313.
Νύμφαι Alexidis, cf. *Φιλόκαλος*.
Νύξ Philemonis II 491.
Νύξ μακρά Platonis I 624.
- Ξάντριαι ἢ Κέρκωπες* Platonis I 625.
Ξενίζων Heraclidis II 435.
Ξεολόγος Menandri III 103.
Ξοῦθος Eubuli II 188.
- ᾽Οβελιαφόροι* Epherippis, cf. *᾽Ομοιοι*.
᾽Οβολοστάτης Caecilii Statii fabula ex graeco dramate conversa. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 55.
- ᾽Οβριμος* Antiphanis II 80.
᾽Οδυσσεύς Amphididis II 243.
᾽Οδυσσεύς Anaxandridis II 146.
᾽Οδυσσεύς Theopompi I 742.
᾽Οδυσσεὺς ἀπονιζόμενος Alexidis II 353.
᾽Οδυσσεὺς ἢ Πανόπται Eubuli II 189.
᾽Οδυσσεὺς ὑφαίνων Alexidis II 354.
᾽Οδυσεῆς Cratini I 55.
Οἰδίπους Eubuli II 189.
Οἰνόμαος ἢ Πέλοψ Antiphanis II 81.
Οἰνόμαος ἢ Πέλοψ Eubuli II 190.
 [Οἶνος Alexidis II 386 fr. 243.]
Οἰνοπίων Nicostrati II 224.
Οἰνοπίων Philetæri II 234.
Οἰωνιστής Antiphanis II 82.
᾽Ολβία Eubuli II 190.
᾽Οκλάδες Aristophanis I 495.
᾽Ολυμπιόδωρος Alexidis II 355.
᾽Ολυμπος Philisei II 443.
- ᾽Ολυνθία* vel *᾽Ολύνθιος* vel *᾽Ολύνθιοι* Alexidis II 355.
᾽Ολυνθία Menandri III 104.
᾽Ολυνθία vel *᾽Ολύνθιος* vel *᾽Ολυνθιακός* Philippidis III 305.
᾽Ομηρος ἢ Ἀσκηταί Metagenis I 707.
᾽Ομοία Alexidis II 357.
᾽Ομοία Antidoti, cf. Alexid. fr. 163.
᾽Ομοιοι vel *᾽Ομοιοι* Antiphanis II 82.
᾽Ομοιοι vel *᾽Ομοιοι* Posidippi III 341.
᾽Ομοιοι ἢ ᾽Οβελιαφόροι Epherippi II 258.
᾽Ομολογοῦσα incerti comici, ut videtur, fabula apud Orion. ed. Schneidew. p. 47.
- ᾽Ομοπάτριοι* Antiphanis II 83.
᾽Ομοπάτριοι Menandri III 105.
᾽Ομφάλη Antiphanis II 83.
᾽Ομφάλη Cratini iun. II 290.
᾽Ομώνυμοι Antiphanis II 84.
᾽Ομώνυμοι Dionysii II 425.
᾽Οναγός Diphili II 559.
᾽Ονειροι Dioclis I 769.
᾽Ονος ἀσκοφόρος Leuconis I 703.
᾽Ονου σκιά Archippi I 686.
᾽Οπλομάχος Anaxandridis II 149.
᾽Οπώρα Alexidis II 358.
᾽Οπώρα Amphididis(?) II 244. 9.
᾽Οργή Menandri III 105.
᾽Ορεσταντοκλειδης Timoclis II 462.
᾽Ορέστης Alexidis II 358.
᾽Ορθάνης Eubuli II 190.
᾽Ορνιθες Aristophanis.
᾽Ορνιθες Cratetis I 137.
᾽Ορνιθες Magnetis I 8.
᾽Ορνιθευτής Nicostrati II 224.
᾽Ορνιθοκόμοι Anaxilæ II 272.
᾽Ορφεύς Antiphanis II 85.
᾽Ορχηστρίς Alexidis II 358.
᾽Ουρανός Amphididis II 244.
᾽Οφεις Menippi(?) III 383.
- Παγκρατιαστής* Alexidis II 359.
Παγκρατιαστής Philemonis II 491.

- Παγκρατιαστῆς* Diphili vel Theophili II 475. 559.
Παιδάριον Philemonis II 492.
Παιδάριον Platonis I 625.
Παιδερασταί Diphili II 559.
Παιδεραστῆς Antiphanis II 85.
Παῖδες Philemonis II 492.
Παῖδες Theopompi I 743.
Παιδιαί Cratetis I 137.
Παιδίων Apollodori III 290.
Παιδίων Menandri III 107.
Παιδίων Platonis I 625.
Παιδίων Posidippi III 341.
Παλαίστρα Alcaei I 761.
Παλαμήδης Philemonis II 492.
Παλλακή Alexidis II 359.
Παλλακή Menandri III 108.
Παλλακίς Diphili II 560.
Παμφίλη Alexidis II 360.
Παμφίλη Theopompi I 744.
Πάμφιλος Eubuli II 192.
Πάν Amphididis II 244.
Πάν Timostrati III 356.
Πάνδαρος Anaxandridis II 149.
Πάνδαρος Nicostrati III supplem. vol. II.
Πάνδροσος Clearchi II 409.
Πάνδροσος Nicostrati II 224.
Πανδώρα Nicophontis I 776.
Πανήγυρις Philemonis II 492.
Πανηγυρισταί Batonis Mein. I 166. 480.
Πανηγυρισταί Diodori II 422.
Παννυχίς Callippi III 378.
Παννυχίς Eubuli II 193.
Παννυχίς Hipparchi III 274.
Παννυχίς Pherecratis, cf. Ἰπνός.
Παννυχίς ἢ Ἐριθοί Alexidis II 360.
Πανόπται Cratini I 60.
Πανόπται Eubuli, cf. Ὀδυσσεύς.
Πανός γοναί Ararotis II 217.
Πανός γοναί Philisei II 443.
Πανταλέων Theopompi I 745:
- Παραδιδομένη* Euphronis III 322.
Παρακαταθήκη Aristophontis II 278.
Παρακαταθήκη Menandri III 109.
Παρακαταθήκη Sophili II 445.
Παρακαταθήκη Sosicratis III 391.
Παρακαταθήκη Timostrati III 356.
Παρακαταθήκη Timothei II 450.
Παραλογιζόμενοι Apollodori III 291.
Παραλυτρούμενος Sotadis II 449.
Παράσιτος Alexidis III 363.
Παράσιτος Antiphanis II 85.
Παράσιτος Diphili II 560.
Παρατηρούσα Turpili fabula ex graeco conversa. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 106.
Παρεισιῶν Philemonis II 493.
Παρεκδιδομένη Antiphanis II 87.
Παρθενίδιον Ararotis III supplem. vol. II.
Παρμενίσκος Eubuli II 194.
Παροιμιαζόμενος vel *Παροιμία* Antiphanis II 88.
[Πάροινος Alexidis, cf. *Πύρανος*.]
Πάροινος Philemonis II 494.
Πασιφάη Alcaei I 762.
Πατριῶται Nicostrati II 225.
Πανσανίας Strattidis, cf. *Μακεδόνες*.
Πανσίμαχος Caecilii Statii O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 57.
Πεδῆται Calliae I 696.
Πεδῆται Cratetis I 138.
Πεξονίκη Alexidis II 365.
Πε[ι]ρίθους Aristophontis II 278.
Πείσανδρος Anaxandridis, cf. *Πάνδαρος*.
Πείσανδρος Platonis I 626.
Πελαγοί Aristophanis I 502.
Πελιάδες Diphili II 562.
Πέλοψ Antiphanis, cf. *Οἰνόμαος*.
Πέλοψ Eubuli, cf. *Οἰνόμαος*.
Πέλοψ Nicocharis I 773.

- Πελασστής* Ehippi II 260.
Πελασστής Eriphi II 430.
Πένταθλος Xenarchi II 468.
Πεπαρηθία anonymi fr. adesp. 302.
Περιάλγης Platonis I 629.
Περικειρομένη Menandri III 111.
Περινθία Menandri III 112.
Πέρσαι Pherecratis I 181.
Πέρσαι ἢ Ἀσσύριοι Chionidis I 5.
Περσίς Nausicratis II 296.
Περάλη Pherecratis I 184.
Πηνελόπη Theopompi I 746.
Πήρα (Πύρα?) Diphili III suppl.
 vol. II.
 [*Πιθραύστης* Diphili, cf. *Τιθραύ-*
στης.]
 [*Πιταικίς* Magnetis, cf. *Τιτανίδης.*]
Πιττοκοπούμενος Philemonis II
 494.
Πλαγγών Eubuli II 194.
Πλάνος Amphididis II 244.
Πλάτων Aristophontis II 279.
Πλινθοφόρος Diphili II 569.
Πλόκιον Menandri III 114.
Πλούσιοι Anaxilae II 272.
Πλούσιοι Antiphanis II 89.
Πλοῦτοι Cratini I 62.
Πλοῦτος Archippi I 686.
Πλοῦτος α' Aristophanis I 505.
Πλοῦτος β' Aristophanis.
Πλοῦτος Nicostrati II 226.
Πλόντριαι ἢ Ναυσικάα Philyllii
 I 784.
Ποάστρια(?) Cratetis I 141 extr.
Ποάστρια vel *Ποάστριαι* Magne-
 tis I 8.
Ποάστριαι Phrynichi I 380.
Ποίησις Antiphanis II 90.
Ποίησις Aristophanis I 507.
Ποιηταί Alexidis II 365.
Ποιηταί Platonis, cf. *Λέκωνες.*
Πο(ι)ητής Biotti III 366.
Ποιητής Nicocharis I 773.
Πο(ι)ητής Phoenicidis III 333.
Ποιητής Platonis I 631.
Ποιήτρια Alexidis II 365.
Πόλεις Anaxandridis II 150.
Πόλεις Eunici vel Philyllii (vel
 Aristophanis) I 781. 784. 5.
Πόλεις Eupolidis I 314.
Πολύευκτος Heniochi II 432.
Πολύκλος Aristophanis I 508.
Πολύκλεια Alexidis II 366.
Πολυπράγμων Diphili II 562.
Πολυπράγμων Heniochi II 432.
Πολυπράγμων Timoclis II 463.
Πονήρα Alexidis II 366.
Ποντικός Alexidis II 368.
Ποντικός Antiphanis II 91.
Ποντικός Epigenis II 418.
Ποντικός Timoclis II 463.
Ποππύζουσα Alexidis, cf. *Δορκίς.*
Πορνοβοσκός Anaxilae, cf. *Υέ-*
κινθος.
Πορνοβοσκός Eubuli II 194.
Πορνοβοσκός Posidippi III 341.
Πορφύρα Augeae apud Suidam.
Πορφύρα Timoclis II 463.
Πορφύρα Xenarchi II 470.
Ποτάμιοι Strattididis I 721.
Πότος Alexandri III 372.
Πρέσβεις Leuconis I 703.
Πρέσβεις Platonis I 632.
Πρίαπος Xenarchi II 472.
Προάγων Aristophanis I 509. (Phi-
 lonidis I 256.)
Προβατεύς Antiphanis II 92.
Πρόβλημα Antiphanis II 92.
Πρόγαμοι Menandri III 121.
Πρόγονοι Antiphanis II 94.
Προεγκαλῶν Menandri III 122.
Προικιζομένη ἢ Ἰματιόπαις Apol-
 lodori Car. III 287.
Προϊτίδες Theophili II 476.
Πρόκρις Eubuli II 195.
Προσκεδαννύμενος Alexidis II 369.
Προσουσία ἢ Κύκνος Eubuli II
 196.

- Προσπάλιοι* Eupolidis I 323.
Πρωτάνεις Teleclidis I 215.
Πρωτεσίλαος Anaxandridis II 150.
Πρωτόχορος Alexidis II 369.
Πρωτόχορος Antidoti II 410.
Πτερύγιον Philemonis II 495.
Πτωχή ἢ Ῥοδία Philemonis II 495.
Πτωχοί Chionidis I 5.
Πυθαγορίζουσα Alexidis II 370.
Πυθαγορίζουσα Cratiniun. II 290.
Πυθαγοριστής Aristophontis II 279.
Πύκτης Timoclis II 463.
Πύκτης Timothei II 450.
Πυλαία Cratini I 65.
Πυλαῖαι (Πυλαία) Alexidis II 370.
Πύρανος Alexidis II 371.
Πύρανος Aristophontis, cf. *Δίδυμοι*.
Πύρανος Euphanis (non Antiphanis) II 296.
Πύρα Diphili II 563.
Πύρρος Philemonis II 496.
Πυρφόρος Philemonis II 497.
 [Πυτακίδης Magnetis, cf. *Τιτακίδης*.]
Πυτλίη Cratini I 67.
Πύτισος (?) Strattidis I 722.
Πωλούμενοι Menandri III 122.
Ῥαπιζομένη Menandri III 123.
Ῥεῖθρα Amphididis, cf. *Ἐριθοί* fr. 19.
Ῥήτορες Cratetis I 138.
Ῥίτων Archippi I 687.
Ῥοδία Philemonis, cf. *Πτωχή ἢ Ῥοδία*.
Ῥόδιον ἢ Ποπύζουσα Alexidis II 372.
Ῥωποπώλης Epieratis, cf. *Τριόδους*.
Σαμία Anaxandridis II 155.
Σαμία Menandri III 126.
Σάμιοι. Cratetis I 138.
Σαμόθρακες Athenionis III 369.
Σαπρώ Amipsiae I 674.
Σαπρώ Amphididis II 246.
Σαπρώ Antiphanis II 94.
Σαπρώ Diphili II 564.
Σαπρώ Ehippi II 262.
Σαπρώ Timoclis II 464.
Σαρδανάπαλλος Sannyrionis III supplem. vol. I.
Σάρδιος Philemonis II 497.
Σατυρίας Anaxandridis II 155.
Σάτυροι Cratini I 75.
Σάτυροι Ephantidis I 9.
Σάτυροι Ophelionis II 294.
Σάτυροι Phrynicchi I 381.
Σάτυροι Timoclis, cf. *Ἰκάριοι*.
Σειρήνες Nicophontis I 777.
Σειρήνες Theopompi I 746.
Σεμέλη ἢ Διόνυσος Eubuli II 196.
Σερίφιοι Cratini I 75.
Σιδηροῦ. fragmentum didascalicum apud Boeckhium Corp. Inscr. I no. 229 . . . *εροις σιδηροῖς ἐπὶ Πυ(θοδώρου)*. *σιδηροῖς* epitheton est vocis praecedentis, ex qua superest *εροις*. fabulae nomen erat. Pythodorus archon Ol. 87, 1. Boeckh.
Σικελία vel *Σικελοί* Demetrii I 795.
Σικελικός Diphili II 564.
Σικελικός Philemonis II 498.
Σικυώνιος Alexidis II 372.
Σικυώνιος Menandri III 126.
Σίσυφος Apollodori Geloī III 279.
Σκείρων Alexidis II 373.
Σκεναί Platonis I 635. (Aristophanis I 512.)
Σκηναὶς καταλαμβάνουσαι Aristophanis I 512.
Σκλήροισι vel *Σκληρίας* Antiphanis II 96.
Σκύθαι Xenarchi II 472.
Σκύθαι ἢ Ταῦροι (Σκυθόταυροι) Antiphanis II 96.

- Σκυτεύς* Eubuli II 198.
Σοφισταί Platonis I 636.
Σπονδοφόρος Alexidis II 373.
Σταλαγμός anonymi poetae a Naevio latine expressa. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 18.
Στεροί Teleclidis I 216.
Στεφανοπάλιδες Eubuli II 198.
Στυματίας Naeviana fabulae titulus ex graeco dramate translatae. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 19.
Στρατιῶται Hermippi I 239.
Στρατιῶται Menandri III 128.
Στρατιώτης Alexidis III 373.
Στρατιώτης Diphili, cf. *Εὐνοῦχος*.
Στρατιώτης Philemonis II 500.
Στρατιώτης Xenarchi II 473.
Στρατιώτης ἢ Τύχων Antiphanis II 97.
Στρατιώτιδες Theopompi I 747.
Συγκρόπων Timoxeni III 366.
Σύμβολον Caecili Statii fabula ex graeco dramate expressa. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 68.
Συμμαχία Platonis vel Canthari I 639. 765.
Συμπλέουσαι Philippidis III 306.
Συναποδνήσκοντες Alexidis II 374.
Συναποδνήσκοντες Diphili II 564.
Συναποδνήσκοντες Philemonis II 501.
Συναριστῶσαι Menandri III 129.
Συνεπλέουσαι Philippidis, eadem quae *Συμπλέουσαι* III 306.
Συνεξαπατῶν Batonis III 328.
Συνέργοι vel *Συνέριθοι* Timoclis II 464.
Συνερωῶσα Menandri III 130.
Συνέφηβοι Apollodori III 291.
Συνέφηβοι Euphronis III 322.
Συνέφηβοι Menandri III 131.
Συνέφηβος Philemonis II 501.
Συντρέχοντες Alexidis II 375.
Συντρέχοντες Sophili II 446.
Σύντροφοι Alexidis II 376.
Σύντροφοι Damoxeni III 349.
Σύντροφοι Diphili II 565.
Σύντροφοι Posidippi III 342.
Συνωρίς Diphili II 565.
Συρακόσιος Alexidis II 376.
Σύρος Nicostrati II 226.
Σύρφαξ Platonis I 642.
Σφαττομένη Apollodori Car. III 288.
Σφαττόμενος Diphili II 567.
Σφαττόμενος Eumedis III 377.
Σφενδόνη Amipsiae I 674.
Σφήκες Aristophanis.
[Σφίγγες Eupolidis, cf. *Αἴγες* I 264 fr. 29.]
Σφιγγοκαρίων Eubuli II 201.
Σχεδία Diphili II 567.
Σχολάζοντες Calliae I 697.
Σῶζουσα Dionysii II 427.
Σῶρακοι Alexidis II 376.
Σῶσιππος Anaxandridis II 155.
Σῶτειρα Dionysii, eadem quae *Σῶζουσα* II 427.
Ταγνησιταί Aristophanis I 516.
Ταξιαρχοι Eupolidis I 325.
Ταραντινοὶ Alexidis II 377.
Ταραντινοὶ Cratini iun. II 290.
Ταῦροι Antiphanis, cf. *Σκύθαι*.
Τεσσαμενός Theopompi I 748.
Τελεμησῆς Aristophanis I 525.
Τελεσίας Diphili II 567.
Τεχνικός Naevii O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 22.
Τήθη Diphili II 568.
Τηρεὺς Anaxandridis II 156.
Τηρεὺς Canthari I 765.
Τηρεὺς Philetaeri II 234.
Τιγόνιον Alexandri, cf. *Τιτιγόνιον*.
Τιθραύστης Diphili II 568.
Τίμων Antiphanis II 100.

- Τισαμενός* Theopompi, cf. *Τεισαμενός*.
Τιτακίδης Magnetis I 8.
Τιτᾶνες Cratini iun. II 291.
Τιτᾶνες Eubuli II 203.
Τιτανόπανες vel *Τιτανογίγαντες* Myrtili I 253.
Τίτθαι Eubuli II 204.
Τίτθη vel *Τίτθαι* Alexidis II 380.
Τίτθη Menandri III 131.
Τιτιγότιον Alexandri III 373.
Τοκιστής Nicostrati II 226.
Τοκιστής ἢ Καταψευδόμενος Alexidis II 381.
Τόλμαι Cratetis I 140.
Τραγωδοὶ ἢ Ἀπελεύθεροι Phrynichi I 383.
Τραυματίας Alexidis II 382.
Τραυματίας Antiphanis II 101.
Τραυματίας Philoclis III 366.
Τριβάκηνλος Naevii O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 23.
Τριόδους ἢ Ῥωποπώλης Epicratis II 285.
Τριταγωνιστής Antiphanis II 102.
Τριφάλης Aristophanis I 528.
Τριψαλλος Naevianaefabulae titulus ex graeco conversae. O. Ribbeck. Com. R. fr.² p. 23.
Τροφώνιος Alexidis II 383.
Τροφώνιος Cephisodori I 800.
Τροφώνιος Cratini I 79.
Τροφώνιος Menandri III 132.
Τρόχιλος Heniochi II 432.
Τρώιλος Strattidis I 723.
Τυμπανισταὶ Autocratis I 806.
Τυνδάρεως Alexidis II 384.
Τυνδάρεως ἢ Ἀήδα Sophili II 446.
Τυραννίς Pherecratis I 186.
Τυρρηγνός Antiphanis II 102.
Τυρρηγνός Axionici II 411.
Τύχων Antiphanis, cf. *Στρατιώτης*.
Ύκινθος (ἦ) Πορνοβοσκός Anaxilae II 272.
Ύβρις Anaxandridis II 157.
Ύβριστοδίκαι Eupolidis I 330.
Ύδρα Antiphanis II 103.
Ύδρα Menandri III 133.
Ύλοφόροι Aristomenis I 692.
Ύμέναιος Ararotis II 218.
Ύμνις Menandri III 135.
Ύπερβολος Platonis I 643.
 [Ύπεύθυνος Phrynichi fabula ficta, schol. Ald. Arist. Nub. 556.]
Ύπνος Alexidis II 384.
Ύπνος Antiphanis II 104.
Ύπνος Xenarchi II 473.
Ύποβαλλόμενοι Epinici III 331.
Ύποβολιμαῖος Alexidis II 386.
Ύποβολιμαῖος Cratini iun., cf. *Ψευδνποβολιμαῖος*.
Ύποβολιμαῖος Eudoxi III 332.
Ύποβολιμαῖος Philemonis II 502.
Ύποβολιμαῖος ἢ Ἄγροικος Menandri III 137.
Ύς Cephisodori I 801.
Ύψ' ἐαντῶν πλανώμενοι Dexicratis III 374.
Φαῖδρος Alexidis II 386.
 [Φαῖδρος Platonis, cf. Φάων I 646 sub tit. et fr. 179.]
Φαίδων ἢ Φαιδρίας (?) Alexidis II 388.
Φανίον Menandri III 142.
Φαρμακόμαντις Anaxandridis II 157.
Φαρμακοπώλης Alexidis, cf. *Κρατεύας*.
Φαρμακοπώλης Mnesimachi II 441.
Φάσμα Menandri III 143.
Φάσμα Philemonis II 502.
Φάσμα ἢ Φιλάρηνρος Theogneti III 364.
Φάων Antiphanis II 104.

- Φάων Platonis I 645.
 Φιαληφόρος Anaxandridis II 157.
 Φιλάδελφοι Amphidis II 246.
 Φιλάδελφοι ἢ Ἀποκαρτερῶν Apol-
 lodori Geloι III 279.
 Φιλάδελφοι Menandri III 144.
 Φιλάδελφοι Philippidis III 306.
 Φιλάδελφοι Sosicratis III 391.
 Φιλάδελφος vel Φιλάδελφοι Di-
 phili II 568.
 Φιλαθήναιος Alexidis II 388.
 Φιλαθήναιος Philippidis III 307.
 Φιλάργυροι Philisci II 443.
 Φιλάργυρος Cratetis I 141.
 Φιλάργυρος Dioxippi III 359.
 Φιλάργυρος Philippidis III 307.
 Φιλάργυρος Theogneti, cf. Φάσμα.
 Φίλαρχος Philippidis III 307.
 Φίλαρχος vel Φύλαρχος Sophili
 II 446.
 Φίλανλος Philetaeri II 235.
 Φίλανλος Theophili II 476.
 Φιλέμπορος 'Naevianae fabulae
 titulus ex graeco dramate trans-
 latae' Mein. non est apud
 O. Ribbeckium.
 Φιλέταιροι Hegesippi III 313.
 Φιλέταιρος Alexidis, cf. Δημήτριος.
 Φιλέταιρος Amphidis II 246.
 Φιλέταιρος Antiphanis II 104.
 Φιλέταιρος Heniochi II 433.
 Φιλέταιρος Philonidis I 256.
 Φιλευριπίδης Axionici II 412.
 Φιλευριπίδης Philippidis vel Phi-
 lippi III 307.
 Φίλινα Axionici II 414.
 Φίλινα Hegemonis I 700.
 Φίλιππος Mnesimachi II 441.
 Φιλίσκος Alexidis II 389.
 Φιλίσκος Antiphanis II 105.
 Φιλοδέσποτος Sogenis III 355.
 Φιλοδέσποτος Theogneti III 365.
 Φιλοδέσποτος Timostrati III 356.
 Φιλοδικαστής Timoclis II 465.
 Φιλοθήβαιος Antiphanis II 105.
 Φιλοθύτης Metagenis I 708.
 Φίλοι Eupolidis I 330.
 Φιλόκειος Timostrati III 356.
 Φιλόκαλος ἢ Νύμφαι Alexidis II
 389.
 Φιλοκότηης Antiphanis II 107.
 Φιλοκότηης Strattidis I 724.
 Φιλολάκων Stephani III 360.
 Φιλομήτωρ Antiphanis II 108.
 Φιλοπάτωρ Antiphanis II 108.
 Φιλοπάτωρ Posidippi III 342.
 Φιλοπράγμων Critonis III 354.
 Φιλόσοφοι Philemonis II 502.
 Φιλοτραγῶδης Alexidis II 389.
 Φιλουμένη Caecili. Statii O. Rib-
 beck. Com. R. fr.² p. 58.
 Φιλοῦσα Alexidis II 389.
 Φιλύρα Ephippi II 262.
 Φιλωνίδης Aristophontis II 281.
 Φιλῶτις Antiphanis II 109.
 Φινεύς Theopompi I 749.
 Φοινικίδης vel Φοῖνιξ Stratonis
 III 361.
 Φοῖνιξ Eubuli II 205.
 Φοίνισσαι Aristophanis I 533.
 Φοίνισσαι Strattidis I 724.
 Φορμοφόροι Hermippi I 242.
 Φράτερες Leuconis I 703.
 Φράτορες (sic) Glyconis Anecd.
 var. Schoell. et Studem. I
 77, 15.
 Φρέαρ Anaxippi III 301.
 Φρέαρ Diphili II 568.
 Φρέαρριος Antiphanis II 109.
 Φρεαρούχος Philyllii I 786.
 Φρουροῦντες Diphili, cf. Ἐλαιών.
 Φρύξ vel Φρύγιος Alexidis II
 390.
 Φυγᾶς Alexidis II 391.
 Φυλακή Philemonis II 503.
 Φύλαρχος Phoenicidis III 333.
 Φύλαρχος Sophili, cf. Φίλαρχος.
 Φωκείς Philemonis iun. II 540.

- Χαλκεία* Menandri III 146.
Χαλκιδικός Axionici II 414.
Χαλκίς Menandri III 147.
Χάριτες Anaxilae II 273.
Χάριτες Eubuli II 205.
 [Χάριτες Philemonis II 503. 536.]
Χειμαζόμενοι Cratini I 81.
Χειρογάστορες Nicocharis I 773.
Χειρογάστορες Nicophontis I 778.
Χείρων Cratini iun. II 291.
Χείρων Pherecratis I 187.
Χείρων Nicomachi I 188 init.
 193 (Pherecr. 152).
Χείρωνες Cratini I 82.
Χήρα Menandri III 147.
Χήρα Philemonis II 503.
Χορεύουσαι Posidippi III 342.
Χορηγίς Alexidis II 391.
Χορηγῶν Paramoni III 355.
Χορός Epicratis II 285.
Χρύσιλλα Eubuli II 205.
Χρύσιππος Strattidis I 726.
Χρυσίς Antiphanis II 110.
Χρυσῶν γένος Eupolidis I 333.
Χρυσοχόος Anaxilae II 273.
Χρυσοχόος Diphili II 569.
Ψάλτρια Dromonis II 419.
Ψάλτρια Eubuli II 206.
Ψευδαίας Apollodori Geloi III
 280.
Ψευδηρακλῆς Menandri III 148.
Ψευδηρακλῆς Pherecratis I 194.
Ψευδοληστὰς Timoclis II 465.
Ψευδόμενος Alexidis II 392.
Ψευδοστιγματίας Nicostrati II 227.
Ψευδυποβολιμαῖος Cratini iun. II
 292.
Ψευδυποβολιμαῖος Crobyli III
 380.
Ψήνες Magnetis I 9.
Ψοφοδεής Menandri III 151.
 [Ψυχασταί Sannyrionis Meinek.
 I 264.]
Ψυχασταί Strattidis I 727.
Ῥιόν Epicratis II 286.
ῤωραι Anaxilae II 273.
ῤωραι Aristophanis I 535.
ῤωραι Cratini I 89.
ῤωτις(?) Nicostrati apud Suidam.
 Meinek. I 348.
 πενταί Diphili II 569.

SUPPLEMENTA.

Quae postquam singula huius operis volumina prodierunt aut apud veteres scriptores repetita lectione aut in philologorum commentationibus scripta inveni de comicorum graecorum fragmentis, his supplementis coniuncta propono, iteratis simul eis quae vol. I p. vi et vol. II p. 581. 2 congeSSI. quo facto si quis quid post meam editionem adhuc ad illorum poetarum sive emendationem sive interpretationem accesserit scire cupiat, omnia, ne quae natura sua coniuncta sunt in diversis libri partibus conquirere cogatur, hoc tertio volumine comprehensa et suis quaeque locis deinceps enotata reperiet.

VOL. I.

MAGNES

Fr. 3 mortuum significari et versu proximo fortasse προθέμενον poetam scripsisse opinatur Herwerdenus Mnem. X 67, syntaxi paene intolerabili.

ECPHANTIDES

Fr. 2 (καί) Μεγαρικῆς κωμῳδίας μεθ' ἑμαί· αἰσχύνομαι τὸ δεῖν. M. π. Bywater Mus. Rhen. XXXVII 413.

CRATINUS

Fr. 3 ἐμοὶ μὲν (sic suppl. Mein.) ἦ δὲ Nauck. Mélanges gréco-rom. V 221.

6, 2 scrib. ἀπετείσατο.

16, 2 πρώτῳ ποιεῖσθαι πείρα Cobet. Coll. crit. 291.

22. memorabilis est Plinii narratio 4, 91 *nec licet dubitare de gente ea (Hyperboreis), cum tot auctores prodant frugum primitias solitos Delon mittere Apollini quem praecipue colunt. virgines ferebant eas, hospitium gentium per annos aliquot venerabiles, donec violata fide in proximis accolarum finibus deponere sacra ea instituere, hique ad conterminos deferre, atque ita Delon usque.*

32. Miller. Mélanges 384 (Zenob.) βουῆς ἐν ἀλλίᾳ κάθῃ. παροιμια ἐπὶ τῶν ἀκρήστων.

De *Dionysalexandro* cum Meinekio consentit O. Ribbeck. Alaz. 26.

48. γελοπώλης est apud Eustath. 927, 57 (O. Kaehler. Herm. XXI 630. Wochenschr. f. klass. Phil. 1885, 904).

ad *Dionysalexandrum* pertinet fortasse etiam adesp. 1256.

Δραπέτιδες. disputavit de hac fabula, potissimum de fr. 55. 6 et quod huc pertinere censet 296, Leo in Mus. Rhen. XXXIII 408 sq.

52. exemplis addo pauca de multis Arist. Ach. 219. Lys. 231. 694. 5. 928. Alexid. 178. 256. Philem. 188. Menand. 21. Euphron. 1, 31. Theogn. 347 ἐγὼ δὲ κῶων ἐπέρησα χαράδρην.

58, 2 τριγλῆς (gen. pretii) Herwerden. Mnem. n. X 68.

60. O. Crusio Anal. crit. 81 n. 1 libenter concedo πλοῖα ῥέοντα non recte me interpretatum esse. de Cratino sententiam non mutavi.

66. adverbiiς πέρα, εἰκῆ aliis iota subscriptum adiciam, ubi communi usu receptas videro formas οὔτω, πόρρω, ἔξω, ἄνω cet.

71. si quis nomen Περικλῆς cum Cobeto eiciendum censet, non neglegendum fr. 241.

73. ad eandem rem Leucon. 1 pertinere censent Muhl. Zur Gesch. der alt. att. Kom. 88. Brandes. Obs. crit. 21.

74. Schol. Eurip. ap. Geel. ἐξέκλεψεν exhibet, non ἔκλ.

78 ἀπέφρηκαν Nauck. Mélanges V 221, cuius conferenda est dissertatio de hoc verbo Bulletin de l'acad. Petersb. VI 438.

80. dialectum esse 'Abderiticam, fortasse omnino Ionicam' conl. Democriti nomine (εἶδωλα) εὐλογγα per litteras me monuit Dilesius.

84. τύρβη νέων τις, καινὸν ἐργαστήριον versum esse Gregorii Nazianz. II 27a monuit Nauckius Mélanges V 221. audio: sed ubi Athenaeus suum invenit συρβηναίων (συρβηνέων) χορόν? cf. 15, 669 b. 671 c. 697 ef.

108, 3 scr. ἐπῶξουσ', de quo verbo cf. Meinek. Theocr. 5, 97 p. 236 (ed. 3).

109, 1 ὡς γοῦν schol. cod. Ambros. ed. Ziegler, Tubing. 1867, p. 72.

112. de verbo ἄγειν (ἡγεῖσθαι) cf. 352. adesp. 726. — de *Psyra* vel *Psyris* insula Hom. Od. 3, 171 νήσου ἐπι Ψυρίης. Schol. Hom. Od. p. 92 Buttm. Ψυρία νησιδίον ἐστιν ἀπέχον σταδίους ν' τῆς Χίου.

124 γέγραπται Ellis Amer. Journ. philol. VI 9.

142. Vesparum versus 710. 11, quos ipse commemoravi, nihil prorsus faciunt neque ad stabiliendam neque ad infirmandam scripturam. ex *Odyssæa* conieci fortasse recipiendum esse τρωῶν αἰνύμενοι. nihil agit Herwerdenus Mnem. n. X 68.

144, 4 δίω Nauck. Bullet. Petersb. VI 11.

146 οὐκ ἴδια τὰδ' οὐκ εἶπον Χαρ. Miller. Mélanges 124 (O. Kaehler. Herm. XXI 632): qua varietate nihil proficitur.

152 μισεῖς γὰρ πάνυ — τρέπει νῦν Bachmann. Anecd. I 324, 17.

De *Plutis* cf. etiam Birt. Elpid. 103 not. 68.

161, 2 καὶ] κτεῖς Birt. p. 69.

162. Pollux 4, 101 διποδία ὄρχημα Λακωνικόν.

165. cf. Birt. 101 not. 65.

172. κῆ est Hemsterhusii coniectura, refutata a Porsono Eur. Phoen. 1422, qui 'καὶ numquam' inquit 'crasin facit cum εἶ, nisi in compositis'. cf. Nauck. Mélanges V 222.

De *Pyline* allucinatur Zielinski Mus. Rhen. XXXVIII 301 sq.

186, 2. testimoniis Dionys. Hal. VI 1041, 14. Theophyl. archiep. Bulg. Epist. 15 p. 24 Meurs. addit Nauck. Mélanges V 222.

209. οἰκοῦσιν οἱ φεύγοντες (*exsules*) εἰδρυτον βλον (separato ἄλλοις a verbis poetae) Enger. Annal. Fleckeisen. LXXVII 558.

214. Eustath. 838, 55 οἱ δ' αὐτοὶ (οἱ διαφοροῦντες τὰ δημόσια), φασί, καὶ μοργοὶ ἢ ἀμοργοὶ.

Ad *Seriphios* pertinet fortasse adesp. 1238.

222, 3. interpungendum est post ἤλθες. 'sero quidem venisti, attamen venisti: hora novissima sane, ut dicam quod sentio' cet.

227. Maassius Herm. XV 619 ex cod. Laurentiano Pollucis haec protulit: λυχνοκαυστεῖν μὲν ἔφη Κρατῖνος ἐν Τροφωνίῳ, Μένανδρος δὲ ἐν Θετταλῇ (Θεττάλη) λύχνων ἀφάς.

236. cf. etiam Aristoph. Lys. 1237.

238. Herwerdenus (cf. Mnem. n. X 69) nullam nisi corporis pulchritudinem agnoscere videtur.

243. cf. Aristot. fr. 502 (p. 1560 a 2).

244. cf. adesp. 8. 1561.

258. cf. etiam Bachmann. Anecd. I 325, 3.

272. ὠράξεσθαι Lentz. Herod. II 585, 6 not. cf. Eupol. 358.

275. πρὶν συμπαῆσαι est in Polluce Bekkeri. quod cum improbat Herwerdenus Mnem. n. X 69, neglegit Pollucis verba ὑποδηλοῖ παλζων. scilicet vulgo ἡγείται τὸ παῆσαι, sequitur τὸ κνάπτειν: sic enim fullones. apud Cratinum autem, si quid in tanta brevitate fragmenti adfirmari potest, per iocum dicitur aliquis servo opinor minitatus esse se virgis ipsum caesurum πρὶν συμπ.

298. cf. etiam Lobeck. Pathol. proleg. 150.

299. in scholiis Theocriti consentit cum eis quae vulgo eduntur etiam Ambros. Ziegler. p. 34, nisi quod v. 2 praebet ἔχων τῷ στεφάνῳ. Bachmann. Anecd. I 432, 21 κάμυς ἢ δεσμὸς τοῦ χόρτου. de syntaxi verborum κάμυθ' ὄσσην ἔχει cf. Hermipp. 79.

301, 1 ἀναμένουσιν, ὡς ἐπηγλ. μείρακες φαιδραί, τρ. Madvig. Advers. crit. III 52. 3.

316 parodiam esse oraculi (Herodot. 8, 96 *Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσιν φρούξουσιν*) arbitratur Nauck. *Mél.* V 223.

322 ἔστι τῶν γὰρ αἰσχροῶν | *φιλ. χ. κτλ.* Ellis Amer. Journ. philol. VI 10, conlocatione verborum, quamquam summa est libertas in hac re particulae γὰρ, paene intolerabili.

323, 3. Naber. *Mnem.* VIII 28 non unum fragmentum, sed tria esse arbitratur, quorum tertium 'propter metrum' scribit *εὐδαίμων' ἔτικτέ σε, μητερ, ἰκρίων ψόφησις.* de metro egregie fallitur: Rossb. Westphal. p. 358. 9. et sententiam cum ipse Naberus se non intellegere fateatur, facile sapientia eius carebimus.

326 'ὄστρόφοιο γέννας *cod.*' Ambros., 'sed de' *στο* in *νοτρο* dubito'. Ziegler. p. 66.

334 τὸν ὑποκαπιζόμενον οἶνον Ellis Amer. Journ. phil. VI 10.

343 est etiam Bekker. *Anecd.* 9, 29.

344 *τροχίσκους* pro *ὀλίβους* Ellis.

347. *Λέρνη κακῶν* iam est apud Strabonem 8, 371.

383. Lobeck. *Paralip.* 464 n. 13 'πόρνη ἢ ὄλην κάμην ἀνέχουσα'.

402. non possum adsentiri Ellisio (*Amer. Journ.* VI 10).

Fortasse Cratini est etiam *adesp.* 48. praeterea poetae fragmentis addenda sunt haec:

76b (repet. ex vol. I vi)

Schol. Oribas. III 680 *ἐκφόριον γὰρ λέγεται . . . ἐπὶ λόγου, ὡς κρατύνει θύραζε. 'οὐκ ἔστι μῦθος ἔκφορος | ἐντεῦθεν ὡς ἄφρονες.'* indic. Nauckius, qui rectissime ὡς *Κρατῖνος Θράτταις.* pro *ἄφρονες* facile est scribere *ἄφρονας*: sed in tanta fragmenti brevitate incerta est emendatio.

331b

Schol. Clement. Alex. p. 422, 23 Dindf. τοῦ δὲ Ἴππωνος . . . ὡς ἀσεβοῦς γενομένου μέμνηται Κρατῖνος.

389b

Ἀρτύων Ἀρτύωνος

κέκλιται παρὰ Κρατῖνω. Theodosius *Περὶ κλίσεως τῶν εἰς ὦν βαρυτόνων* (ex Herodiano) in *Progr. gymn. Heidelberg.* 1887 p. 21, 29.

459b

Ἴν' Ἀμαζόνες ἄνδρες ἔασιν.

Theodosius *Περὶ κλίσεως τῶν εἰς ὦν βαρυτόνων* in *Progr. gymn. Heidelberg.* 1887 p. 23, 1 λέγεται καὶ ἀρσενικῶς (*Ἀμαζῶν*), ὡς παρὰ Κρατῖνω κτλ. Callimacho tribuitur (*ἔδωσιν*) in Cramer. *Anecd.* Ox. II 38. cf. O. Schneider. *Callim. fr.* 523 (*ἔωσιν*). Cratino vindicat E.

Hiller. Deutsche Littz 1888 p. 11, conl. Etym. m. 75, 52 λέγονται οὕτω (ἀμαξόνες) καὶ οἱ πένητες οἱ μᾶζαν οὐκ ἔχοντες.

CRATES

Fr. 3 scr. λυχνείδιον.

14, 6. cum vascula et cibaria (κύλιξ, μᾶζα, χύτρα, ἰχθύς) a poeta promiscue commemorantur, concidunt quae Herwerdenus Mnem. n. X 70 contra me disputavit. neque ulla opus est versuum transmutatione.

15. cf. Birt. Elpid. 102. 3.

16 omisso poetae nomine exstat etiam in Lexic. Vind. 143, 9 Nauck. (Θηρίους).

27, 2 ἐπὶ κοχανῶν sine articulo ut Arist. Plut. 635 λελάμπρυνται κόρας.

29, 2 κἀμασιν nunc etiam Madvig. Advers. crit. III 53.

39 fort. Cratetis philosophi est. cf. Nauck. Tr. gr. fr. p. 629. Gomperz. Act. acad. Vindob. 1888 p. 48. 9.

48 Κρατίνῳ pro Κράτητι Etym. Milleri (Mélanges 101).

PHERECRATES

Fr. 1, 4 μικροῦ (ραεné) pro μακροῦς Herwerdenus Mnem. n. X 71.

de argumento Ἀγρίων Themistius 26, 323c (quam stultum est ἐπαινεῖν μὲν τὸν Προμηθεῖα) . . . ὅτι οὐκ ἐποίησε τοὺς ἀνθρώπους μονήρεις τε καὶ μονοτρόπους ὥσπερ τοὺς λύκους ἢ τὰς παρδάλεις· αὐτοὺς δὲ ἰλιγγίαν πρὸς τὸ πλῆθος καθάπερ τοὺς Ἀγρίους, οὓς ἐδίδαξε Φερεκράτης. scilicet pro τοὺς Ἀγρίους dicere debebat τοὺς μισανθρώπους.

11. ἀποιεῖν hic, si modo recte ita Bothius, non ego, nihil aliud quam usquequaque significat. ceterum nescio cui Herwerdenus (Mnem. n. XIII 161) scribat. nam ἐξιέναι 'solemni usu' dici 'de expeditione terrestri', ἐκπλεῖν de expeditione maritima, id quidem apud nos tirones fere norunt. si vero ἐξιέναι non posse dici censet etiam eos qui navibus aliquo proficiscuntur, facile refutatur Thuecyd. 1, 3 extr. 1, 103, 1. 7, 3, 1. 8, 61, 2. neque vero quisquam locutionem Homericam (Ἄρη ξυνάγειν) in anapaestis mirabitur.

De tempore Ἀντομόλων cf. Brandes. Observ. crit. 13. 15.

34. exemplis add. Alexid. 245, 1. Canthar. 5. Philem. 66, 3.

Dulodidascalon Ol. 90, 1 vel 2 actam esse censet Brandes.

Obs. crit. 22.

Corianno. eis fabulis quas a meretricibus nomen accepisse narrat Athenaeus addi possunt multae: cf. A. Nauck. Aristoph. Byz. 277. 8. n. 11.

68, 1 προελέτω πεφωγμένας scribitur Bachmann. Anecd., προελέτω πεφωγμένον Miller. Mélanges 305. cf. O. Kaehler. Herm. XXI 632.

69, 4 ἡγεράσαι Ellis Amer. Journ. VI 10. de syntaxi cf. etiam Eurip. Cycl. 240.

79. verba ἄνδρες — καινῶ melius uno versu continuantur.

80, 3 κάμπλημενος ante Herwerdenum A. Nauck. Mélanges III 55. 6. — 4. κάμπληροσo Kaibel.

92 ὄξ' ἀμαηλίδων vel ὄξει μηλειῶν. B. μᾶλλὰ γλ. Ellis Amer. Journ. VI 11.

95, 1. sola ὅτου ὅτων ὅτοις poetis Atticis concedit Nauckius Mélanges V 223.

108, 6 καὶτομάτοις Kaibel. 26. cum Meinekio consentit M. Hauptius Opusc. II 157 exemplis ab illo conlectis addens Anthol. Palat. XI 388 πάντα δοκεῖ σοι | ἐν τῷ ζῆν εἶναι τῶν ἀγαθῶν ἀγαθά. | εἶθ' ὅταν εισέλθῃ γαμετή, πάλιν εὐθὺν δοκεῖ σοι | ἐν τῷ ζῆν εἶναι πάντα κακῶν τὰ κακά. 'quae mala sunt inter ipsa mala atque ita eminent, ut praecipue et proprie mala dicenda sint.' de interpretatione non dubito, de syntaxi apud Atticos poetas adhuc dubito.

116. ut Etym. m. etiam Aldi Thesaurus. cf. O. Kaehlerus Herm. XXI 632.

122. nodum in scirpo quaerit Herwerdenus Mnem. n. X 71. 2. μέλλομεν, i. e. nos et vos.

Persas eandem fabulam cum priore Pluto Aristophanis et perperam a plerisque Pherecrati, recte Aristophani in Cramer. Anecd. I 277 adsignatam esse suspicatur anonymus Literar. Centralbl. 1881, 962. non credo.

130, 10 ἀπαλοῖσι Dobraei est, non mea emendatio.

134. quaerenti unde venerit alter non accurate, sed ita ut saepe fit quo contendat respondet (contra Herwerd. 72).

143, 5. γαστροῖδης compositum est ex γαστήρ et οἰδεῖν, ut πεοῖδης, χελυνοῖδης al. cf. adesp. 1111.

145. cf. etiam quae Volkmannus in ed. Plutarchi De mus. p. 123—125 Meinekium fere secutus de hoc fragmento disputavit. v. 16 ἐν ἐννέα scribendum censet cum Ulricio. in v. 22 constituendo perperam Bothio obtemperavit. — magnopere me vituperat Herwerdenus Mnem. n. XIII 163 quod ad v. 25 non commemoraverim emendationem Meinekii (ἔνδεκα). suam potius ipse negligentiam prodit, siquidem quod desiderat suo loco enotatur p. 189 meae ed.

146, 7 καὶ add. Bergk. totum versum cum eis qui praecedunt coniunxit H. Iacobi V LVII. cf. Lexic. Vindob. 109, 13 Nauck. et eiusdem Mélanges V 224.

147, 2. αἰτίαν ἔχειν sic etiam Alexid. 20, 3.

148. extr. add. Eupol. 253.

153. in adn. del. verba '11. 12 Hesiodi Op. 722. 3.'

160. C. Mueller. Geogr. min. I 105 c. 25.

204. Hesych. ἀποτυλῶσαι· ἐπᾶραι αἰδοῖον.

209. Eustath. 1572, 21 ἀλλαγῶ (969, 1) ἐργάφῃ ἔρηκ λέγεσθαι παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν. H. Jacobi ed. min. viii.

211 extr. add. διαττᾶν ter Plato philosophus. verbum esse Atticum ττάω, unde recte derivatum sit ἐντημένα, I. Wackernagelii contendit Ztschr. f. vergl. Sprachforsch. XXVIII 122. cui quot philologi obsecuturi sint, securus exspecto.

246. Bekker. Anecd. 72, 19 χολλάδες· διὰ δυοῖν ἄλ, αὶ τῆς γαστροῦς διὰ παχύτητα ἐπιπτύξεις.

Pherecrati tribuit Eustathius Eubul. 109, 2, ubi tamen cf. quae adnotavimus.

Pherecratis fragmentis addendum est

155 b

ὁ δ' Ἀχιλεὺς εὖ πως ἐπὶ κόρρης αὐτὸν
ἐπάταξεν, ὥστε πῦρ ἀπέλαμψ' ἐκ τῶν γνάθων.

Miller Mélanges de lit. gr. 401 οἱ δὲ τὸ 'ἐπὶ κόρρης' ἐξηγοῦνται τὸ εἰς τὰς γνάθους τύπτεσθαι, ὡς. . . Φερεκράτης κτλ. 1. fortasse εὖ πως δ' Ἀχιλλεὺς αὐτὸν ἐπὶ κόρρης ἄμα | ἐπάτ. κτλ. 2. ἐπάταξεν Miller.] ἐπέταξεν. ἀπέλαμψ' Nauck. Mélanges V 224] ἀπέλαμψεν.

TELECLIDES

Fr. 8. cf. Birt. Elpid. 69 et 120 not. 175.

39. pro Εὐριπίδῃ (cf. p. 219 quam commemoravi Fritzschi emend.) Εὐριπίδου E. Hiller. Herm. VIII 453.

HERMIPPUS

Ἀθηνᾶς γοναί. cf. etiam Lobeck. Aglaoph. I 436. 7 fr. adesp. 675.

Fr. 1. emendationem ἐπὶ παρελθόντος in pugnat Strecker. De Lycophr. 39.—Bernhardyi (Eratosth. 218) et Fritzschi (Arist. Ran. 15. 16) coniecturas consulto omiseram (cf. Ludwich. Mus. Rhen. XXXXI 439 n. 9).

4. cf. nunc editio Wachsmuthii.

23 exciderunt verba Ἐρμιππος Δημόταις.

35. cf. [Plat.] Alcib. II 149a.

41. Eustath. 331, 13 Θετταλικὴ ἐλέγετο ἐνθεσις μέγας ψωμός, ὡς Πανσανίας δηλοῖ. O. Kaehler. Herm. XXI 630.

59. Miller. Mélanges 357 ἀνῆρναςτος εἶ. τέταπται παρὰ Ἐρμίππῳ. O. Kaehler. 632.

71, 2. Bachmann. Anecd. I 361, 14 σαλακῶν· ὁ προσποιούμενος πλούσιος εἶναι πένης ὢν. Cic. Epist. fam. 7, 24 extr. cognosti. . . istius salaconis iniquitatem. 16, 18, 2 salaco (sic Manut.) nequissimus.

Fortasse Hermippi est adesp. 1325.

MYRTILUS

Τιτανόπανες. cf. nunc etiam Herodian. Epit. can. nom. in Progr. gymn. Heidelb. 1887 p. 11, 4 *παιάν, Πάν . . . σύνθετα δὲ βαρύνεται· Εὐπαιάν, Τιτανόπαν.*

Accedit ex incerta fabula fragmentum

3 b

Φέρωνος ἄρα πού 'στιν ἡ ξυναυλία;

Theodosius *Περὶ κλίσεως τῶν εἰς ὧν βαρυτόνων* in Progr. gymn. Heidelb. 1887 p. 21, 28 *Φέρων Φέρωνος . . . ὡς παρὰ Μυρτίλω κτλ. ἄρα πού 'στιν* E. Hiller. Deutsche Litt. z. 1888 p. 11] *ἄρα πού 'στιν. Pheron* nomen mihi quidem ignotum. *Φερώων* vel *Φερώων* Aegyptius est Herodot. 2, 111.

PHILONIDES

9. τὸ δὲ κατάχρησ' αὐτοῖσιν κτλ. iam Schweighaeuserus.

EUPOLIS

Fr. 3. Aesch. Suppl. 350 (*δάμαλις*) ἄμ πέτραις ἡλιβάτοις . . μέμκε φράξουσα βοτῆρι μόχθους.

Suidae *ἀγγειον μέλος* ad Eupolidis *Capras* refert Nauck. Mél. V 224.

52. 'non necesse est sensu obscaeno accipiatur, si ponamus Aristophanem, qui *καινὰς ἰδέας* se proferre toties gloriatur, ab aemulo irato exagitari, quod non dubitaverit alienos catinos delambere, i. e. aliorum inventa in suum commodum convertere'. Luebk. Observ. crit. 48 (*βιον ὡς μοχθηρὸν ἔτριβεν* scribens cum Dindf. et omnia uni personae tribuens). dubito tamen propter verbum *ἀσεβῶν*, nimis ut in tali causa acerbum. ceterum v. 2 *περιειλξας* Etymol. m. Milleri (Mélanges 28).

65 exstat etiam in Lex. Vindob. 58, 16 Nauck.

Baptas Ol. 90, 4 tribuit Gilbert. Beitr. zur inneren Gesch. Athens 242.

77. cf. etiam Erotian. 19. 20 Klein.

79. scrib. Boisson. Anecd. III 265 pro IIII (perperam translato numero ex ed. min. Meinekii). ceterum cf. Annal. Fleckeisen. CXXIII (1881), 309.

83. *Κοτυρώ* cod. recte. cf. Meinek. Theocr.³ p. 475 (ad 6, 40).

In *Demis* Eupolis Aeschyli in Persis exemplum secutus est.

91, 1 *πῶς*, non *ὡς* apud Marquardt. *η το νητίας ὦν ἐγένου* L.

3. *τὴν φύσιν προθύμως* LO.

94, 5. Lucian. Demon. 10 extr. τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, τὴν πειθῶ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι. Alciphron. 1, 38, 7 ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χεῖλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἢ πειθῶ. extrema 'Wyttensbach. — Bibl. gr. VIII 846', quae ex Meinekii editione eo consilio ut eos libros inspicerem enotaveram, me invito remanserunt. ceterum de hoc fr. cf. Nauck. Mélanges V 220 n. 56.

95. Aristid. II 175 ὁ Περικλῆς τοσοῦτον νικῶν καὶ τοσαῦτα ἀφ' ὧν ἐνίκα πράττων λόλος μὲν ἦμισα οἶμαι, λέγειν δὲ ἄριστος εἰκότως ἐνομιζέτο. ind. Nauck. Mél. V 225. de trimetro σοφὸς γὰρ ἀνὴρ κτλ. dixi post fr. 135.

99, 1 κριοὺς μὲν οἷς γενναῖν —, ὄρνεις θ' ὁμοίους — πατρι (non perfecta oratione) H. Weilius Revue critique 1881, 295.

100, 2 κινούμενα schol. Aristid. — 3. 'trahentes praeturam tamquam vestem in terram delabentem' H. Weil. 294.

102, 2. ταῖς κνήμασι παρ' ὑπόνοιαν pro ταῖς ῥίξαισι dictum interpretatur H. Weil. 295 et ἀκολουθεῖν ut ἐπακολουθεῖν Xen. Cyr. 7, 3, 8 καὶ ἅμα ἐδεξιούτο αὐτόν, καὶ ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπηκολούθησεν. ἀπεικόποτο γὰρ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων. ita *Milliadem* Athenienses liberasse ab istis praetoribus.

118. Ἀριστοφάνης etiam Bachmann. Anecd. I 414, 10.

Ad *Demos* fortasse pertinent adesp. 7. 361.

159, 9. de voce πλούταξ Herodian. I 42, 23. 524, 16. II 8, 15. Menand. 462, 10.

184. κροῦον inlustrat Herwerdenus Mnem. n. X 73 conl. Suid. κροῦσις . . . δοκιμασία, ἐπεὶ τὰ σαθρὰ τῶν σκευῶν κροτούμενα (κροόμενα H.) δοκιμάζεται. Plat. Hipp. mai. 301b κροῦετε δ' ἀπολαμβάνοντε τὸ καλόν.

209. καταπορνεύεται passivum est. Strab. 11, 532 extr. neque tamen interpretatio quam dedi mutanda est.

211, 2 ἀμείνων, Ἀμφότερος iam Madvig. Advers. crit. I 126.

233, 3. Pollux 9, 72 εἴη δ' ἂν καὶ κόλλυβον λεπτόν τι νομισμάτων. Καλλιμαχος γοῦν ἔφη περὶ τῶν ἐν ἄδου λέγων 'ἐκ τῶν ὄκον βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν', ὡς ἂν εἴποι τις τοῦ προστυχόντος.

239. Eustathius 812, 53 ὁ ὠχρὸς οὐκ ἂν ὀρθῶς πάνυ λέγοιτο χλωρὸς . . . ἀλλὰ μάλιστα ὁ πυξοειδῶς κεχρωσμένος, ἀφ' οὗ πύξινός τις ἔσκαπται ἄνθρωπος παρὰ τοῖς παλαιοῖς. O. Kaehler. Herm. XXI 630.

244. Schol. Arist. Vesp. 58 ad Nub. 538. 9, non ad 541. 2 pertinere Vahlenus censet teste H. Luebkio Observ. crit. 47.

253. cod. August. Tittm. Zonar. xc δίδου μασᾶσθαι μ' ἀξίλας ἀμυγδάλας. Sternbach. Melet. gr. I 86.

268. de καταστάσει egit H. Sauppius Philol. XV 69 sq.

269. [ἄνήσατο] ab Eupolidis verbis secludit Herwerd. Mnem. n. X 73.

Χρυσοῦν γένος. cf. Birt. Elpid. 103. 4.

283. sic Arist. Ran. 754 ὃ Φοῖβ' Ἄπολλον, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν, ubi Plutonis servus adpellatur, non Apollo.

284. ἀποτράγγημα iure reiecit Cobetus Mnem. n. VIII 367.

304, 3. Eustath. 927, 57 λεπτός καὶ ἀτελής φόρτος . . . γέλην δέ, φησὶν (Ἄλλ. Διονύσιος), αὐτὸν ἔλεγον οἱ παλαιοί O. Kaehler. Herm. XXI 630.

308. add. Thom. Mag. 398, 7. Stud. Vindob. VIII 250.

323. pro verbis 'caput eius' potius 'caput meum' Herwerd. Mnem. n. X 73. 'conviciare quantum lubet: verba enim' cet.

332 est etiam apud Eustath. 1166, 35 (Kaehler. Herm. XXI 630).

333. Aesch. Ag. 923 ἐν ποικίλοις κάλλεσιν βαίνειν.

345. Finckh. Philol. XXV 693 sq. ἰσχάσιν | βολβολί, i. e. 'adulescentes insipide nos cum ficibus comparant'. ita mulieres convicium in laudem suam convertere et simul adulescentium insipientiam ridere. Philem. 122. non muto sententiam.

359. Eustathii testimonium (293, 41) add. O. Kaehler. Herm. XXI 630.

360 κρανέης pro κρίνης Nauck. Bullet. Petersb. XII 515.

412. scrib. Nauckius Aristoph. Byz. 211.

416. scrib. κοινότερον διὰ τοῦ εἰ (non ε̄). Nauck. Mél. V 225.

420. delenda sunt verba 'deleri iubet cet.' cf. Nauck. Mél. V 225. 6.

Eupolidis fragmentis addenda sunt

17b

Schol. Theocrit. 5, 141 Paris. 2831. Vatican. 4. Ambros. Ziegler. p. 46 φοιμαγμός ἐστι τῶν ἴππων, βληγὴ δὲ αἰγῶν καὶ προβάτων. τῷ αὐτῷ ἀμαρτήματι περιπέπτωκε καὶ Εὐπόλις ἐν Αἰξίν. itaque verbo φοιμάττεσθαι (vel φοιμαγμός) Eupolis in *Capris* videtur usus esse. cf. H. Iacobi V LXVII. VIII.

367b

Aristid. II 170 Dindf. (Periclem Athenienses garrulos fecisse negans) ὥστ' ἐξ αὐτῶν ὧν τοὺς ὕστερον ἠτιάσαντο (οἱ κωμικοὶ) καὶ ὧν ὑπὸ τῶν μετ' ἐκείνων διεβλήθησαν τὰ γ' ἐκείνου σεμνύνεται. ad quae Schol. 467, 23 εἰς τοὺς κωμικοὺς αἰνίττεται ὧν εἰς ἐστὶν ὁ Εὐπόλις.

PHRYNICHUS

Fr. 1. Heimsoeth. Comment. crit. XVII. XVIII διτὴ 'πήλας χειρ' ἐπωφέλησέ με. non credo.

- 9, 2. fortasse B. βούλει κτλ.
 23 Ἡράκλεις A. Nauck. Mélanges V 226.
 31, 1 πολλὸν βιὸς χρόνον et 3 (cum Tzetze Anecd. Ox. III 338, 31) σοφᾶς τραγωδίας Nauckius, cuius cf. Mélanges III 721. V 227.
 36 Eustath. 968, 3 add. Kaehler. Herm. XXI 630.
 70 ἃ δ' ἀναγν' ἔσθ' Nauck. Stud. Euripid. I 73 n. 1 (i. e. sacerdotes debent καθαρθεύειν τῶν ἀνάγνω. cf. Lex. Vindob. xxxvi), tragico id fragmentum adsignans.
 Cf. etiam adesp. 1083. 1333.

ARISTOPHANES

Fr. 1. formam ἀρτοκόπος et editoribus placere et a Lobeckio ipso (Phryn. 223) defendi scio. quam cum Blaydesius tuetur (Aristoph. fr. p. 406) conlatis δρτυγοκόπος et κρεοκοπεῖν, ea re demonstrat se non intellegere quae res agatur.

- 8, 2 scr. ὄσπερ ἐκ καινοῦ λυχνούχου, conl. v. 3.
 14. λυχνειδίου Blaydes. ac sic fr. 281, 2 λυχνειδίου.
 36. ἀνακνήν Herwerd. Mnem. n. XIII 166.
 47. add. Append. prov. 4, 12.
 51, 3. κάλαμον *virgam viscatam* interpretatur K. Zacherus Herm. XVIII 432 sq. (cf. etiam O. Crusius Herm. XXI 487 sq.). eas ῥάβδους vocat Aristophanes Av. 527. aves eo modo capi iam antiquitus solitas scio: item hodie muscae apud rusticos domi intra parietes ita delentur. sed in *campis* apertis *cicadas* virgis viscatis unquam esse captas neque Zacherus demonstravit neque ego credam nisi certis testimoniis convictus.
 ad *Anagyrum* adesp. 664 referebat Dindorfius.
 97. exemplis add. κέντρων.
 107, 1 scrib. ἄστεως.
 108, 1 καὶ γένη συκῆς φυτεύω πάντα Blaydesius.
 109, 4 ἑυπαρόν Naber. Mnem. n. VIII. φαγόντι Bothii est emendatio.
 111. Plutarch. Mor. 818d Κίμων ἐκόσμησε τὴν ἀγορὰν πλατάνων φυτείας καὶ περιπάτοις.
 120. etiam scholia Ambros. Theocriti perperam μετόρχμιον (Ziegler. p. 10).
 136. ὄδριαν διανίξειν Herwerd. Mnem. n. X. 74.
 150, 3. nihil novi attulit H. Luebkius Observ. crit. 58 nisi interpretationem O. Kaehlero quidem probatam, mihi multis de causis incredibilem.
 156. testimoniis add. Diphil. 54.
 165. similiter Lucian. Toxar. 15 λύττα ἦν ἀκριβῆς τὸ πρᾶγμα.

169. Πανσανίου καὶ Εὐριπίδου τοῦ τραγικοῦ nescio quis: nomen enim in commentariis meis addere oblitus sum.

188. cum onere una etiam ὁ τροχός tollitur; itaque rectissime dicitur ἱμᾶν vel ἀνιμᾶν τὸν τροχόν. ridicule iubetur ὁ μηχανοποιός eum quem sursum tollit periculi commonefacere, in quod illum inmittit. moneo contra Herwerdenum Mnem. n. XIII 169.

217, 1 γε pro τε Naber.

218. ἔγγελος etiam Ambros. schol. Theocrit. Ziegler p. 73.

220, 2 scr. ἀνήλου. Herwerd. Mnem. n. XIII 169. 70.

223. ridicula prorsus coniectura hoc fragmentum deturpatum est in Stud. Vindob. VIII 259.

257. cf. Diels. Doxogr. 197 not. Procl. Comment. Plat. Reip. (Anecd. var. Schoell. et Studemund. II) 29, 14. 120, 19 (Πετόσειρις).

Δις ναυαγός. similiter per translationem ναυαγεῖν Eubul. 76.

267. exemplis add. Soph. OCol. 1214 σκαιοσύναν φυλάσσω ἐν ἔμοι κατάδηλος ἔστα.

292. compendium scripturae Dilesio auctore nihil aliud potest significare quam πόλιν Ἀθηναίων. concidunt igitur quae ad illud fragmentum explicandum attuli.

De duplici Pace cf. Braeuning, Progr. gymn. urb. Halensis, quam commentationem ipse non legi.

294, 1 scr. τῆς πᾶσιν.

302. Poll. 7, 20 (ind. Blaydes) τὸ τοῖς οἰκέταις τοῖς ἔνδον ἐργαζομένοις ὑπὲρ τοῦ μὴ κάπτειν τῶν ἀλφίτων περιτιθέμενον πανσι-κάπη ὀνομάζεται, τροχοειδὲς μηχανήμα τῷ τραχήλῳ περιαρροζόμενον ὡς ἀδυνατεῖν τῷ στόματι τὰς χεῖρας προσαραγεῖν.

316. scrib. χειριβεῖον. Riemann. Revue de philol. VIII 67.

318, 7. οὐδ' ἐγγέλειον οὐδὲ κάραβος; Blaydes. tum μέγ' ἄν Wilamowitz. ap. Kaibel.

320. Plaut. Aulul. 3, 5, 34—47 confert Blaydes. idem ad v. 10 adfert Naev. Lycurg. (Non. crocotula) pallis, patagiis, crocotis, malacis, monilibus. ac Nonius ipse molochium a graeco color est flori similis malvae. Plautus in Aulularia inspectores molochini coloris molochinarios adpellavit. — ex eis quae apud Clementem versum 14 (ἐλικτήρας) sequuntur leviter inmutatis Blaydesius hos trimetros effinxit: ἐγὼ μὲν ἔκαμον κᾶχθομαι τῶν κοσμίων | λέγων τὸ πλῆθος, θανμάσαι τ' ἐπῆλθέ μοι (ἐπεισὶ μοι Clem.), | πῶς οὐκ ἀποκναίονται βάρως τοσουτονὶ | κόσμιων φοροῦσαι (ἀποκν. τοσουτον ἄχθος βαστάζουσαι Clem.). sed neque τὸ κοσμίων est comicorum, neque τοσουτονὶ recte dicitur. — in adnotatione mea extrema scr. εὐχερῶς pro εὐπετῶς.

322. quomodo in πνλαγόρας produci possit syllaba secunda iure miratur Blaydesius (p. 425 extr.). itaque scribit τούς τε π. (p. 179).

323. 324 (anteposito 324) coniungit H. Weil. Rev. crit. 1881, 296, ita ut servus dicat propter verba a praecone pronuntiata sibi nunc onus inpositum esse nimium. et suspicatur a servo illum saccum portari qui commemoratur 319.

325. cf. etiam Poll. 7, 55. 62.

Κώκαλος. cf. nunc quae de hac fabula disputavit E. Hiller. Annal. Fleckeis. 1887 p. 527. 8. testimoniis add. Aristot. Polit. 2, 10 post init. — ad p. 483 init. cf. quae ad Philemonis *Ἵποβολιμαίων* adnotavimus.

351. scr. *μείζας*.

365. cf. Lobeck. Aglaoph. I 628 not. e.

367. cf. Lobeck. Pathol. prol. 118. 9.

400. Bekker. Anecd. 56, 7 *οἰσωπηρά* (sic) *δεῖ λέγειν τὰ θνπαρὰ καὶ ἄπλυτα ξῖα. παρὰ τὸν οἰσωπον οἰσωπηρά.*

409, 2 *τὰ κάτω* Blaydes: subiectum enim esse *σπατάγγην*.

444 delendum censet anonymus in Literar. Centralbl. 1881, 963: agi enim de persona 1 imperf. verbi *εἰμί*, quae in Pluto superstita exstet 29.

445. cf. Cratin. 168. perperam Aristophanem pro Cratino nominatum esse suspicatur idem ibid.

446. hoc quoque fr. dubium esse idem arbitratur: excidisse enim ante verba *Ἀριστ. Πλοῦτῳ* commemorationem nominis *γραῦς*.

451. cf. Alexid. 248.

465, 1 *ἄλφριτώνης* Nauck. Stud. Eurip. 43 n. 1. non credo.

Tagenistas Ol. 90 actam esse censet O. Brandes. Obs. crit. 16. 17.

488, 12 *χυτοῖσι τοῖς ἔναρ*. Nauck. Stud. Eurip. 43 n. 1. — quem Herwerdenus procludit versus Mnem. n. X 75 *καὶ θύομεν αὐτοῖσι κάναγίζομεν* doceri velim quomodo stare possit.

492. cf. Alexid. 171.

523. egregiam huius fragmenti emendationem per litteras mecum communicavit O. Crusius. etenim in codice Heidelbergensi, quo lexicorum excerpta et proverbia continentur, haec exstant: *πέρδιξ ὄρουσον· ἀντὶ τοῦ ταχέως ἐλθέ· ἐπειδήπερ τὸ ζῶον τοῦτο ταχὺ μεθάλλεσθαι πέφυκε.*

530. Horat. Serm. 1, 3, 13 *sit mihi mensa tripes*. (Blaydes.)

533. Eustath. 1258, 60 (O. Kaehler. Herm. XXI 630. 1) *ὁ τὸν πολὺν ἀλφριτόχρωτα εἰπὼν κωμικέεται.*

538. Sext. Empir. Contra mathem. 1, 258 (p. 657, 15 Bekk.)

Πλάτων ὁ φιλόσοφος Ἀριστοκλῆς πρότερον ἐκαλεῖτο.

543, 6. magnopere Herwerdenus (Mnem. n. XIII 171) laetatur quod Blaydesius meam emendationem (*δοῦ*) ne commemoratione quidem dignam aestimaverit. arguit potius suam ipse in legendo neglegentiam. nempe Blaydesius (p. 277) post me eandem prorsus emendationem invenerat. de qua fortasse Herwerdenus

quoque aequius iudicabit, si contulerit Menand. 469 πάντα νῦν ἤδη 'σθ' ἁμοῦ.

550. πάλαι non est olim, sed dudum, i. e. in scaena ipsa, sed paullo ante.

565. Bergkio et Dindorfio adsentitur Nauck. Arist. Byz. 90 n. 9.

568. Bachmann. Anecd. II 377, 11 Ἀριστοφάνης ἐν Κόραις κτλ. cf. Fleckeisen. Annal. CXXIII (1881) 309.

569, 14. Arist. Ran. 1454 τί δαί σύ; τί λέγεις;

576. Leonis opinio ξεῦγος τριδουλον Horas interpretantis non erat digna quae commemoraretur ab Brandesio (Obs. crit. 34).

579, 3. sic Ephipp. 28 πρόμνιον οἶνον Λέσβιον.

581, 1 κεκραμμένου cod. Paris. 2720 Studemund. Philol. XLVI 26.

586 πλὴν μέλιτος οὐδὲν γλυκύτερον τ. ἰσχ. Cobet. haec nescio quo casu in eis quae adnotavi exciderunt. deinde scribendum: ex Iuliani Epist. alterum versum effinxit cet.

590. τὴν κεφαλὴν tuetur Cobet. Mnem. n. VIII 369.

594. Eurip. Hecub. 1265 κύων γενήσῃ πύρσ' ἔχουσα δέρογματα.

596. Eustath. 1624, 18 (Ὁ Kaehler. Herm. XXI 631) δ' Ἀφροδίτης γάλα τὸν οἶνον εἰπὼν ἐκωμικεύσατο.

609. ser. κιοῦσ'.

615. nullius pretii sunt quae profert Herwerd. Mnem. n. X 75.

619. γραμμὴν conl. Arist. Ach. 483 inlustrari putat idem 76. Hesych. γραμμὴ ἢ ἐπὶ τοῦ δρόμου, ἧς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς. sed ne sic quidem satis intellego.

621. σαντόν A. Nauck. (σεαντόν Lex. Vindob., ubi auctor non commemoratur).

628. emendationem a me propositam occupaverat Nauckius Mélanges III 118.

631. σᾶ retinendum. C. I. A. 62, 8 (Dittenberger. Syll. 88) ὅπως (ᾶ)ν Ἄνδ(ρος) ἦ(ι) σ(ᾶ) τῶδ(ή)μαι τῶι Ἀθ(να)ίων. Bamberg. Jahresber. XII 34.

636. Pherecr. 51, 3 confert Herwerd. Mnem. n. X 76.

638. testimoniis adduntur in Stud. Vindob. VIII 246 Hesych. et Phot. στρεψίμαλλος, Milleri Mélanges 420 (στρεψίματος), Eustath. 1561, 36.

652. Hesych. ὑπερῶ· ἀντὶ τοῦ προερῶ. Herodian. (post Lex. Vindob.) 316, 2 N. Etym. Gud. 541, 12. Etym. Ang. Ritschl. Opusc. I 690 addit Nauck. Mélanges V 228.

678, 3. cf. Herwerden. Mnem. n. X 76. π. τοιαυτὶ τηδὶ κάκει καὶ δεῦρο (δευρί) σχ. Kaibel. conl. Arist. Av. 425.

679. I. Wackernagelius (Ztschr. f. vergl. Sprachforsch. XXVIII 110sq.) ubique οὔνεκα etiam praepositionem scribi iubet: ionismum

enim in Attica dialecto admitti non posse. at multa ex aliis dialectis Attici adsumpserunt: cf. *πουλύπους*, *Πουλυτίων*, *Πειρίδους* (*Περ.*), *λοχαγός*, *ξεναγός*, *Ἀναξίλλας* sim.

684. Aristot. Polit. 1, 2 οὐδὲν γὰρ ἡ φύσις ποιεῖ τοιοῦτον οἶον χαλκοτύποι τὴν Δελφικὴν μάχαιραν πενιχρῶς.

693. *κενέβρει*· ὀπόταν, quod pluralis desideretur (cf. *ὀρνίθεια* cet.) Blaydes.

701. Aristophanem Boeotum significari monet Kaibel.

705. cf. de his O. Crusius Anal. crit. 124 n. 1.

754. ὁ βάτος scribendum fuisse verba quae sequuntur monstrant. sed ὁ *νάρκισσος* restituendum esse pro ὁ βάτος docet cod. Ambros. Ziegleri (p. 17) *νάρκισσος*· *θηλυκῶς λέγεται ἐνταῦθα, παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς*. plura de hac re Stud. Vindob. VIII 256. 7.

757. cf. O. Kaehler. Herm. XXI 629.

763. eadem Bachmann. Anecd. II 339, 29.

812. add. Phot. *λοφοπωλεῖν*.

866. *σύρβα τύρβα* Nauck. Aristoph. Byz. 242.

867. eadem Stephan. Byz. *Ταμιεῖον*.

891. add. Thom. Mag. 403, 8.

898, 1 scrib. ὀφλὼν. 2 *περίκειμαι* pro *ἐξήμμαι* Herwerd. Mnem. n. X 76.

901 Euripidis est, 871 N.: nam *εὐρίπ* cod. Barocc.

903. cf. nunc O. Crusius Anal. crit. paroemiogr. 88 n. 1.

905. Eustath. 722, 2 add. O. Kaehler.

915. *Ἐνδυμίωνα Κάρα*. *Ἀριστοφάνης*. τὸν *Ἐνδυμίωνα κτλ.* Sternbach. Stud. Vindob. VIII 244.

921. Schol. Ai. 277 in editione Aiacis Erfurdiana (Lips. 1811) a Lobeckio indicari docuit Nauck. Mélanges V 228.

Aristophanis fragmentis addenda sunt

344b

ὄκλασμα

οὕτω γὰρ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὀνομάζεται τὸ ὄρχημα τὸ Περσικὸν καὶ σύντονον. Pollux 4, 100. in eis quae exstant comoediis non reperitur.

594b

Liban. I 83, 15 R. ἦτον δὲ οὐδέν. . . οὐκ οἰκίαν, οὐ γῆν. . . καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους λόγος ἦν οὐκ ἔων κακὸν τὸν τοιοῦτον δοκεῖν sermone nostri contexebantur e praecipis sapientiae, quae non paterentur malos rumores de eo exire, qui tantis virtutibus tantam famam sibi peperisset, h. e. de Iuliano. quamquam facile est trimetrorum reliquias restituere (λόγος, | ὅς τὸν τοιοῦτον

οὐκ ἔᾶ κακὸν δοκεῖν), ea verba neque Aristophanis esse praestiterim neque omnino satis intellego.

644b (repet. ex I vi)

ὅταν φίλοι παρήσαν ἐπὶ τὴν ἔκφοράν

Schol. Oribas. III 680 καὶ Ἀριστοφάνης κτλ. — ὅτων Nauck. παρῶσιν Daremberg.

645b

εἷς ἔστι δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης.

Aristides II 204 Dindf. τὸ τοῦ κωμωδιοποιοῦ, ὡς ἄρ' εἷς εἷη τῆς οἰκίας δοῦλος ὁ δεσπότης. Schol. 519, 25 ὁ γὰρ κωμικός σχετιάζων τοῦτο εἰσάγει, ὅ τε Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Μένανδρος (760). fortasse scribendum σχετιάζοντα, i. e. dominum id querentem.

676b

ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρόφιμος χαιοῦ στρυφνὸς μὲν ἔμοιγε προσειπεῖν καὶ μισόγελως καὶ τωθάξειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς, ἀλλ' ὅ τι γράψαι, τοῦτ' ἂν μέλιτος καὶ Σειρήνων ἔτετεύχει.

Gellius 15, 20, 8 *Alexander Aetolus hos de Euripide versus composuit* κτλ. 1. ἀρχαίου et στρυφνός. 3. ὅ τι καὶ γράψαι. v. 1. 2 Vita Eurip. XVIII 59 Kirchhoff. σκυθρωπὸς καὶ σύννους καὶ αὐστηρὸς ἐφαίνεται καὶ μισόγελως καὶ μισογύνης, καθὰ καὶ Ἀριστοφάνης αὐτὸν αἰτιάται 'στρυφνὸς ἔμοιγε προσειπεῖν' Εὐριπίδης. ibidem 80 μέλιτος καὶ Σειρήνων γλυκύτερον στόμα eius praedicatur. recte igitur Nauckius Stud. Eurip. I 126. 7 n. 1 totum fragmentum Aristophani vindicavit, nisi quod ἔτετεύχει corruptum esse arbitrabatur. mihi etiam χαιοῦ suspectum est.

692b

διὰ τῆς τρῆμης παρακύπτων

Etymologicum m. Milleri (Mélanges 271) Etym. m. 726, 53 (cf. fr. 730) Ἀριστοφάνης. . . καὶ πάλιν κτλ. indic. Nauck. Mél. V 229.

700b

Plutarchus Mor. 853b ἐπαινεῖται (Ἀριστοφάνης). . . ὅτι τοὺς ταμίας ἐβάπτισεν, οὐχὶ ταμίας ἀλλὰ Λαμίας ὄντας. indic. Nauck. Stud. Eurip. I 126. 7 n. 1.

707b

Bachmann. Anecd. II 320, 30 ἔτερον κώνωψ τῆς ἐμπίδος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός φασὶ (φησὶ) ταύτὸν κώνωπας καὶ

ἐμπίδας. in fabulis quae exstant nullus est locus quo haec referri possint.

739b

ἀκάτια

Pollux 7, 93 τὰ πλοιάρια καὶ ἀκάτια ὀνομάζει Ἀριστοφάνης, εἶδος ὄντα γυναικείων ὑποδημάτων. non intellego, nisi ante εἶδος excidisse statuas παρ' ἄλλοις vel aliquid simile. Hesych. ἀκάτια ὑποδημάτων εἶδος. et ἀκάτιον. . . ἔστι δὲ καὶ φιάλη (Epicrat. 10, 1), ἴσως διὰ τὸ εἰκέναι στρογγύλω πλοῖω.

899b

ἀγῶν γὰρ οὐ μέλλοντος ἀθλητοῦ μένει
ἀλκήν.

Macar. 1, 16 ἐπὶ τοῦ μὴ ὑπερβάλλοντος. Thesmophoriazusis secundis Aristophanis adsignabat Leutschius, tragico Nauckius (fr. adesp. 242).

900b

κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο μισητὸς βάβαξ.

Etymologicum m. 184, 50 βάβαξ· λάλος, φλύαρος, παρὰ τὸ βάζω, βάζω, βάζ, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν βάβαξ. Ἀριστοφάνης κτλ. βάβαξ in fine versus add. Milleri Etym. (Mélanges 60), ubi perinde Aristophanes auctor esse versus dicitur. sed recte Orion 37, 4 Ἀρχιλόχος (δυσμενῆς β.). cf. Archil. fr. 32 Bergk.

901b

ἀγροικὸς εἰμι· τὴν σκάφην σκάφην λέγω.

Tzetztes Chiliad. 8, 567 (Sternbach. Stud. Vindob. 234) Ἀριστοφάνης δὲ φησιν ἐν κωμῳδίᾳ τοῦτο κτλ. — cf. adesp. 227. cum Philippum regem eo dicto usum esse constet, non Aristophanis, sed novae comoediae esse, Tzetzem autem eo deceptum fuisse consentaneum est, quod apud auctorem suum invenerat versum esse τοῦ κωμικοῦ.

902b

σὺ δ' ἐκ ποίου τελεῖς τοῦ δαπέδου;

Thomas Mag. 289 R. adn. 13 ποδαπὸς καὶ ὁ ποδαπὸς ἐπὶ τὸ γένους καὶ ἐπὶ τόπων, οἶον ἐν Ἰππεῦσιν Ἀριστοφάνους κτλ. fortasse Ἀντιφ. — verba vix sana sunt.

911b

Schol. Theocrit. 5, 118 τὸ ἐκάθηρεν ἀντὶ τοῦ ἔνυπτε καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης· πέδει (σποδῶν Ahrens) τὰς πλευρὰς καὶ

ἐκάθηρεν. Ἀριστοφάνης ἐσπόδει τὰς πλευράς. ἐκάθηρεν, hac tamquam glossa adscripta insolentiori vocabulo ἐσπόδει. Ran. 622 τὰς λαγόνας σπόδει, ubi schol. κάθαιρε. Iacobs. respexit ad Nub. 1379 κᾶπει' ἔπλα με κἀσπόδει, ubi adscripta fuit ad verbum ἐσπόδει explicatio grammatici τὰς πλευρὰς ἐκάθηρε, quam pro verbis poetae habuit scholiastes. G. Dind. in Thes. — neutrum admodum probabile, nec probabilius Stud. Vindob. 256.

969

Eustathius 757, 53 Διὸς ἐγκέφαλος . . . κάλλιστόν τι βρωμα (Ephipp. 13, 7). ὅποια ἴσως καὶ τὰ παρὰ τῷ κωμικῷ εὖ ἠρτυμένα θράξ (θροία) τοῦ ἐγκεφάλου. novum fragmentum, fortasse Aristophanis, his verbis contineri suspicatur O. Kaehler. Wochenschr. f. kl. Philol. 1885, 903. verba emendari et explicari necesse erit priusquam cuius sint consideremus.

PLATO

Fr. 10. δὸς τὴν κιδάραν τις ἔνδοθεν conl. Arist. Plut. 1196 Nauck. Mél. V 229.

18. Bachmann. Anecd. I 343 extr. πλειστηριάσας πλείονος πωλήσας (οὗ add. Bachm.) ὠνήσατο.

31. μόλις Ottom. Bachmann. Coniect. Arist. 19.

54. Alciph. 1, 9 κατὰ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου χωρεῖ τὰ πράγματα.

Λάκωνες ἢ Ποιηταί. Cobetum neutiquam arbitror refutatum esse eis quae disputavit H. Luebk. Observ. crit. 29. 30.

Νῆκαι. 'bello haud pridem confecto (Plato) Atheniensium victorias ita celebravit, ut viginti quattuor Victorias in scaenam produceret, qualem dearum chorum ab illius aetatis artifice in Victoriae templi pariete sculptum videmus.' H. Luebk. 55.

82. πλῆμα (ut φύσις φῆμα al.) Nauck. Mél. V 229.

86. Eustath. 1817, 60 Πλάτων ὁ κωμικὸς τοὺς μεγάλους ἄρτους καὶ ἄνταρους . . . Κελικίους ὀνομάζει (O. Kaehler. Wochenschr. f. kl. Phil. 1885, 903. 4).

90. Cobeti παλαιογενῶν Herwerdenus Mnem. n. X 77 interpretatur 'antiquo genere prognatorum', i. e. αὐτοχθόνων. audio: sed quid fiet Arist. Nub. 358 eisque locis quos ibi congressimus?

95. add. Hyperid. 3 (Euxenid.), 1. Plut. Mor. 629 f.

103. anonymus est Philostratus Vit. sophist. 15, 2.

121. Πλάτων ἐν Σκεύεσι (sic cod.) Lexic. Vindob. 28, 5 Nauck.

150. scrib. χαρίεν. Herodian. I 350, 5. II 673, 8 τοῦ χαρίεις χαρίεν ἐστὶ τὸ οὐδέτερον . . . ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς χαρίεν

προπαροξυνόμενον οὐκ ἔστιν ὄνομα, ἀλλ' ἐπίρρημα. ac χαρίεν etiam A, ut adnotavit Brunsius. nihil de ea re in ed. Ath. Kaibelius.

153. significationi verbi ἐπανίεναι vulgari usu receptae hic locum non esse ipse novi. sed non video cur ea quae hic necessaria est admitti non possit. nam emendationum quidem ab Herwerdeno Mnem. n. X 77 propositarum neutra accipietur.

161. φρονεῖ μὲν ἔτερο' Nauck. Bullet. Petersb. VI 61. Mélanges V 229.

168. barbarismo tituli Attici haec inlustravit Herwerdenus Lapid. de dial. Att. test. p. 60.

173, 6 parodiam esse proverbii (Liban. Epist. 65) ἀρξομαι ἐξ ἀγαθοῦ, τελευτήσω δ' ἐπ' ἄμεινον monet Nauck. Mél. V 230.

174, 4. etiam Kaibelius meo iudicio versum difficillimum frustra temptavit. — 13. cf. quae ad Timoclis *Conisalum* adnotantur.

175, 2 scr. ἐξανήλωται.

184, 2 Meinekii coniecturam (ὁ Πυαγόρου), quam neglectam a me miratur Muhlus Zur Gesch. der alt. Kom. 119 n. 4, consulto non commemoravi.

188, 1 τί φής; τί σιγῆς; (eiectis λέγε ταχύ) conl. Soph. Phil. 805. Arist. Lys. 70. Thesm. 144 Nauck. Mél. V 216.

197. eadem Bachmann. Anecd. I 339, 27.

199. cf. Nauck. Lexic. Vindob. (gramm. cod. Hamb.) 269, 3.

203 inter dubia recipiendum est. cf. Chaerem. fr. 16 Nauck.

217. Photius Φιλέπιος . . . Φιλεπίου μνημονεύουσιν οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ ἐπὶ τῷ μεταξὺ τῶν δημηγοριῶν μύθους λέγειν. κωμῳδῆται δὲ καὶ εἰς πανουργίαν.

Platonis fragmentis addenda sunt

198b

Etymologicum Milleri (Mélanges 217) εἴρηται καὶ ἐν συστολῇ τὸ Μίνως παρὰ Πλάτωνι. Ἰν' ἄπειρο δοκῆς Ἀχιλλεῦ ἔστιν ὅτι Μίνω. ἀντὶ τοῦ μίνων (ἢ ὅτι παρὰ τὸ μίνω cod. Sorb. Gaisf.). Etym. Gud. 394, 22 Μίνως (non Μείνως). . εἴρηται καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ, ubi post εἴρηται καὶ cum cod. Sorb. Etym. m. 588, 26 teste Gaisfordio lacunam habeat, ex cod. Florentino addendum videtur ἐν συστολῇ. trimetrum iambicum citari Nauckius indicavit Bullet. Petersb. XIII 355. Mélanges V 231: emendatio dubia est. ingeniose Dilesius in litteris ad me datis ἵνα περ ποδώκης ἔστιν Ἀχιλλεύς ὃ τε Μίνως. cf. nunc etiam Herm. XXIII 283. 4. quod si verum est, notissimum illud scolion significatur. sed nominis Μίνως syllabam priorem a poeta Attico correptam esse, quamquam testatur Etymologicum, aegre adducor ut credam.

207b

ἐμαντὸν οὐ διεχρησάμην.

Hort. Adon. p. 16a (Dindf. Gramm. gr. I 108, 12) ἀπεχρήσαντο ἄντι τοῦ διεφθειραν. Πλάτων κτλ. indic. O. Kaehler. Herm. XXI 629. ad fr. 199 pertinere non crediderim.

ARCHIPPUS

Amphitruo. non Archippi, sed novae comoediae fabulam a Plauto expressam esse censet I. Vahlen. Mus. Rhen. XVI 472 sq. Fr. 9. ἐπιφορήμασιν τ' scribendum esse iure monet Nauck. Mél. V 231.

27 extr. Harpocr. 146, 28 (Phot. πάρεδρος) πάρεδρος... πολὺ ἐστὶ τὸ νόμα παρὰ τε τοῖς ῥήτορσι καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησί· λαμβάνουσι δὲ καὶ πάρεδρους ὃ τε ἄρχων καὶ ὁ πολέμαρχος, δύο ἑκάτερος οὓς ἂν βούλωνται· καὶ οὗτοι δοκιμάζονται ἐν τῷ δικαστηρίῳ πρὶν παρεδρεύειν καὶ εὐθύνας διδάσιν ἐπὶν παρεδρεύ(σ)ωσιν.' cf. Poll. 8, 92. Boeckh. Oec. Ath. I 264. 268. 271.

28. Eustath. 1201, 3 (O. Kaehler. Herm. XXI 631) παίζων ὁ ποιητῆς Ἀρχίππος εἰς τὸν κατὰ τὴν Ἡσιόνην μῦθον... πλάττει Μελάνδιον τὸν τραγῳδὸν... δεθῆναι καὶ οὕτω παραδίδωσιν αὐτὸν τοῖς ἰχθύσιν ἀντιβρωθησόμενον.

45. similiter Cobetus Mnem. n. VIII 372.

ARISTOMENES

10. Photius exscripsit Harpocratonis 153, 11.

CALLIAS

1. ἐκ μυχοῦ Cobet. Coll. crit. 149. 'protrahi moechum ex latebris iubet ut dedecus pecunia redimat.'

De *Pedatarum*. tempore dissentit Brandes. Obs. crit. 32.

11, 2 λακκοπρώκτους Nauck. Mélanges III 721, 2. at cf. Alexid. 321 λευκόπυγον (ubi cf. etiam supplem.) et opp. μελάμπυγος.

23. cf. Diogenian. 6, 35.

addendum est Calliae fragmentis

1 b

Schol. Patm. Demosth. Bulletin de corresp. hellén. I 144 κίναδος θηρίον κακουργότατον, οὗ τὸ δέρμα εἰς περικεφαλαίας πεπολεῖται, ὡς φησι Καλλιᾶς ἐν Ἀταλάνταις. ind. Nauck. Mél. V 232.

LYSIPPUS

1. scilicet scaena est in cisterna ipsa, quod moneo contra Kaibelium.

4. cf. Plin. N. h. 35, 198 *ordo hic est: primum abluitur vestis Sarda, dein sulfure suffitur, mox desquamatur Cimolia.* cf. *ibid.* 175.

7. in C. Muelleri Geogr. min. I 100 (1, 5). — ceterum cf. *adesp.* 336.

LEUCON

Ex Ὀνω ἀσκοφόρῳ fluxisse Zenobii Mill. p. 379 (1, 74 vulg.) ἄλλα μὲν Λεύκων (ὁ Λάκων Zen. Mill.) λέγει, ἄλλα δὲ Λεύκωνος (δ' ὁ Λάκωνος M.) ὄνος φέρει O. Crusius suspicatur *Anal. crit.* 114 n. 3. quod mihi quidem admodum dubium videtur.

METAGENES

6, 1. verba ποταμὸς ὁ Κραῖθις ut glossam del. Kaibel. — 11 scribendum erat *περινέουσιν* cum Iacobitzio.

16. ὕδνου pro οἴνου Herwerdenus *Mnem.* n. VI 59.

STRATTIS

Fr. 3, 3. Philostrat. Vit. sophist. 17, 4 (p. 214) *οἱ ἡγούμενοι τὴν κωμῶδιαν καθάπτεσθαι τοῦ ἀνδρός (Ἰσοκράτους) ὡς ἀλοποιοῦ ἁμαρτάνουσιν. πατήρ μὲν γὰρ αὐτῶ Θεόδωρος ἦν, ὃν ἐκάλουν ἀλοποῖον Ἀθήνησιν, αὐτὸς δὲ οὔτε ἀλούς ἐγίνωσκεν οὔτε ἄλλο τι τῶν ἐν βαναυσίοις.* — ceterum cum in voce ἀλοτρούπην non videatur corripri posse vocalis ῡ, scr. τὸν δ' ἀλοτρούπην αὐτὸν εἶθ' ἤκειν ταχύ.

17. Thrasybulum Stiriensem significari docet Frohberger. *Philol.* XVII 445.

23. Eustath. 1289, 64 add. H. Iacobi V cxvi. ceterum aliter verba poetae interpretatur Voemel. De Eurip. casu talorum *Philol.* XIII 302 sq.

36. in fine add.: ipse enim Alcibiades, neque id Spartaе solum ut opinor, Achilles vocabatur. *Plut. Alcib.* 23.

37. cf. E. Curtius *Herm.* XII 492.

De Potamiis aliter iudicatur *Liter. Centralbl.* 1881, 963: non actam esse ante Ol. 92, 4, sed ante *Plutum posteriorem* et *Ecclesiazusas* Aristophanis. eas enim, non duplicem Plutum indicari *Strattid.* 37.

38. *Aristot. Phys. ausc.* 3, 6 (p. 207a 17). *Aristid.* II 192 *Dindf.* ἀλλὰ γὰρ λίνον λίνῳ συνάπτει, φασίν.

45. ridicule pusillas privatae vitae curas et occupationes etiam ad heroum aetatem pertinere fingit: quod moneo propter Fr. *Spironem*, qui (De Eurip. *Phoen.* 24. 5) ironiae comicae inmemor miratur quid Oedipi filiis rei esse possit cum negotiis domesticis.

71. cf. E. Rohde *Mus. Rhen.* XXXIII 304.

THEOPOMPUS

Fr. 7. cf. G. Kaibel. Ind. Rost. 1883, 10.

Νεμέα. *Νεμεάς*, ut *Πυθιάς*, *Ίσθμιάς*. cf. quae ad Phoenicid. 4 adnotantur.

41, 3. cf. Menand. 515.

Pantaleo etiam Pisae fuit tyrannus. Paus. 6, 21, 1. cf. O. Ribbeck. Com. Rom. fr.² 26 in adn. et quae nos adnotavimus ad Theognet. 2.

54. de *cothone* cf. Conzius Philol. XVII 565 sq. Porphy. De abstin. 4, 3 (161, 10 N.).

ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ. scr. *Τεισαμενός*.

62, 5. cf. Philippid. 18, 2. adesp. 478.

74. *χοή* om. Lexic. Vindob. 81, 10 Nauck.

ALCAEUS

Fr. 36. in exitu fort. scribendum *πουλύπους ὡσπερ πόδα* vel *τὸν πόδ' ὡσπερ πουλύπους*.

37. cf. Nauck. Mél. V 232.

NICOCHARES

Fr. 2. cf. [Lucian.] Asin. 12 *κιβώτιον ἀδρόν . . πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ*.

NICOPHON

Χειρογράφοι. Etymologicum m. Milleri (Mélanges 111) *ἐγγλωττογράφοι οἱ ἀπὸ τῆς γλώττης βιοτεύοντες καὶ ἐγχειρογράφοι οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν*.

15. Etym. m. Milleri recte *ἐπιχύτους*.

PHILYLLIUS

3, 3 *μύρον τι* Naber.

26. Eustath. 440, 30 (O. Kaehler Herm. XXI 631. 2) *λύχνος δίμυξος παρὰ τινι Φιλυλλίῳ, ὡς φησιν . . Ἀθήναιος*.

SANNYRION

Fr. 1, 1 *σεμνῶς καλοῦμεν πέλανον* Cobet. Coll. crit. 182 (v. 2 *ἀσέμνως*).

Σαρδανάπαλλος Sannyrionis commemoratur ab Eudocia.

DEMETRIUS

Fr. 4, 1. Gregor. Nazianz. III 93b (Nauck. Mél. V 232) *οὕτως ἐδάλοτόν ἐστιν ἢ πονηρία καὶ πανταχόθεν ἐαυτῇ περιπίπτουσα*.

APOLLOPHANES

Fr. 4. cf. Arist. Thesm. 617. Ararot. 7. ac *δημίζεν* Arist. Vesp. 699.

EPILYCUS

Fr. 3, 3. cf. Lobeck. Aglaoph. II 1064.

EUTHYCLES

Fr. 2. Libanius III 160, 21 *λίθινοί τινες, περὶ ὧν ἡ καλὴ παροιμία* 'βοῦς ἔβδομος'.

VOL. II.

Criminatur O. Crusius Philol. XLVI 606. 7 temere a me me-
diam quam dicunt comoediam sublatam esse aureasque Meinekii
de ea commentationes contemni. rectius de ea re cogitabunt qui
totam meam disputationem II 11. 12, non unam aliquam senten-
tiam separatim ex ea excerptam legerint. nequaquam enim con-
temno Meinekium, sed de mutata initio saeculi a. Chr. quarti co-
moediae indole consentio. de nomine dissentio, et cum mutationes
illae paullatim invaluerint, duo tantummodo et nomina et genera
comoediae antiquitus distincta esse hodie quoque contendo: nam
de Didymo mediae teste ego quidem vehementer dubito. Aristo-
telem autem, cuius testimonium satis caute mihi videbar II 11 a
reliquis secrevisse omnibus, mortuum esse eo tempore quo Menander
fabulas docere coeperit etiam praeter Crusium sunt qui sciant.

ANTIPHANES

Fr. 3. *inusitatum* esse vas ex quo bibere nescio quis iubetur
indicat qui respondet *μέγα τὸ φορτίον*.

5. Eustath. 1702, 53 (O. Kaehler. Wochenschr. f. klass. Phil.
1885, 902) *καὶ ὀρνύγιον λέγεται παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὑποκοριστικῶς,*
οὗ χρήσις τὸ τίσθον (sic) ποιεῖν δύνασαι ὄρν. ψ. ἔχων.

6. *χαρίεν*. cf. *supplem. Plat.* 150.

16. cf. Lobeck. Aglaoph. 1036 et Schol. Demosth. 54, 14.

21. Herodian. I 356, 17 *τὸ κλισίον παρὰ τοῖς Ἀτικοῖς τὸ ἰ*
ἐκτεῖνον παροξύνεται ὡς τὸ θηρίον, παρὰ δὲ Ὀμήρω συστέλλει τὸ ἰ
καὶ προπαροξύνεται. II 903, 7 *τὸ κλισίον παρὰ τὸ κλείω ἐστίν, ὃ*
σημαίνει τὸ περιέχω.

24, 3. 4. post *κεράννυται* plenius interpungit et cetera una
sententia uni personae continuat Kaibel.

25. de *ἐλευθερίῳ ὕδατι* cf. Wilamowitz. Herm. XVIII 463, 4.
inlustrat proverbium etiam cod. Paris. suppl. gr. 676 S (Cohn.
Paroemiogr. p. 77) n. 51.

39, 2. cf. etiam Hesych. *σχῖνον διατρῶγων· εἰώθασι τὴν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι ἔνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας.* Plin. N. h. 25, 175.

42. fabulam Admeti et Alcestidis tangi arbitratur H. Weil. Rev. crit. 1884, 276.

44, 5. Plutarch. Mor. 550b *ἔνια . . . γελοῖα τῶν προσαγμάτων· οἷον ἐν Λακεδαιμονίᾳ κηρύττουσιν οἱ ἔφοροι παριόντες εὐθὺς εἰς τὴν ἀρχὴν μὴ τρέφειν μύστακα.*

52 et 53 locum commutare debebant. 52, 2 et 7—9 Eustath. 1167, 10 add. O. Kaehler. Wochenschr. f. kl. Phil. 1885, 903. idem ad v. 12 Eustath. 865, 15. — K. Zacherus Berl. phil. Wochenschr. 1886, 712. 3 cum *ἔπανλιν* et *κνοῦσαν* (sic enim scr.) coniungi non posse dicit, naturam circumlocutionis comicae parum perspexit.

58, 6 *παρ' Ἑσπ. ᾄμην σε νῆ τὴν Φ. φήσειν κτλ. 'credebam Hesperidum mala esse dicturum te, nam tria sunt', v. 6. 7. 8 (— ἐστίν) uni personae tribuens Kaibel. in Athen.*

60. *καλέσας 'si quos invitavit'* interpretatur O. Crusius, agrestes Boeotorum mores eo describi censens (Philol. XLVI 607).

68, 12. Eustath. 1720, 51. 14 Eustath. 87, 30 add. O. Kaehler. 903. — 14. *ἐστὶ Σελήνης βρώματα* O. Crusius 607. at nusquam quod sciam *Σελήνης δειπνα* vel *βρώματα* commemorantur, sed semper *Ἐκάτης*. praeter ea ea coniectura caesura trimetri infertur vix tolerabilis.

73, 1 *ὄν ὦν* add. Cobetus.

Ad *Ganymedem* fortasse pertinent adesp. 1256. 1429.

74, 8. non omitienda erat Emperii coniectura (Advers. 349) *ταχέως. II. ποῖον οὐκ ἔγνω κτλ.*

77, 1. cf. Lyncei fr. v. 9 et Strab. 7, 307 (in Maeotide) *ὄρνκτοι εἰσιν ἰχθύες οἱ ἀποληφθέντες ἐν τῷ κρυστάλλῳ . . . ἀντακαῖοι, δελφῖσι πάρισοι τὸ μέγεθος.*

80, 8. Eustath. 863 add. O. Kaehler. 903. in mea adnotatione verba *'ex hac Antiphanis ecloga — "Ἀλεξίς"* delenda sunt.

85, 1. saepissime cum verbo *ἐνεῖναι* coniungi praepositionem *ἐν* notum est; non semper id fieri docent Arist. Vesp. 441 *πόλλ' ἐνεστι τῷ γῆραι κακά.* fr. 325 *τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνῆν τὰ τιτθία.* Alexid. 254 *τοῖς ὑπερβάλλουσι τέρψις οὐκ ἐνεστι.* itaque non opus est scribi *ἔν τοῖς σκύφοισι* (Herwerd. Mnem. n. XIII 172. 3). quam huius fragmenti O. Kaehlerus Wochenschr. 901 proposuit interpretationem probari posse nego.

86, 5. si verbo *σιτίζεσθαι* uti volebat Antiphanes, quae est sententia O. Crusii p. 608, opus erat participio perfecti.

89, 3. *θέμις* dixit, ut in talibus sententiis Romani *fas est pro licet.* cf. Arist. Nub. 140. 295. Pac. 1018.

92. testimonium Eustathii 1289, 50 add. O. Kaehler 903.

- 100, 3. ἐλθεῖν ἐπ' οὔδει ipse reicit Nauckius Mél. V 233.
- 101 inter fragmenta incertarum fabularum referendum erat. cf. O. Crusius p. 608. 9.
- 105, 2. errat Herwerdenus Mnem. n. 173. 4 *Θρηῆκης εὐνόμου πέδον* ad νόμος, non ad νομός referens. apud Aeschylum sane εὐνόμοι Σκύθαι sunt legibus bene oboedientes, εὐνόμος Thracia est *pascuis lacta*. in mea adnotatione Aeschyli commemoratio delenda est.
- 109, 3. cf. Philem. 65. Menand. 537, 6. Plaut. Pseud. 2, 3, 5.
- 113, 2. Lucian. Eunuch. 8 τὸ τοῦ εὐνούχου καὶ τῶν βακχῶν χεῖρον εἶναι τοὺς μὲν γὰρ κἄν πεπεισῶσθαι ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθύς ἀποκεκόφθαι καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶν εἶναι. 4. de *Theodecte* testimoniis add. Plut. Alex. 17.
121. dissentit de auctore Hesychii glossam huc pertinere negans Kaibel. in Athen.
- 122, 2. ἢ τί ποτε τὸν σπουδαῖον ἀκολουθεῖν κτλ. Kaibel.
- 123, 3. veram esse Meinekii interpretationem contra K. Zacherum Berl. Phil. Wochenschr. 1886, 715 ipse demonstrat poeta.
126. fallitur O. Crusius p. 609 de *παρονομασία* nominum Κύπριος et κόπριος. qua si uti voluisset poeta, *κοπροφαγεῖν* scripsisset pro *σκατοφαγεῖν*.
- 129, 7. trimeter a Kaibelio inventus τὸ τί; τὰ μαλακόνωτα κτλ. quomodo stare possit non video.
- 132 et 133. Eustathii testimonium 261, 15 add. O. Kaehler. 903.
134. coniungenda sunt verba οἰνάριον πίνομεν δξυβάφω ποτηρίῳ, quod moneo propter Kaehlerum (p. 900).
- Ad *Corycum* fortasse pertinet adesp. 207.
- 140, 1 ἐγγέοι Rutherford. et Bamberg.
- 144, 3 fallitur K. Zacherus, cum propter verba ἐν ὄσοις v. 4 scribendum putat *πονεῖ τί*.
152. cf. Poll. 3, 41. 6, 13. Alexand. com. 3.
159. inter duas personas hoc fr. distribuit Kaibelius.
- 160, 2. ἄλιμον etiam Plut. Mor. 157df. quae de ἀλίμοις καὶ ἀδίμοις τροφαῖς Pythagoreorum Porphyrius exponit Vit. Pythag. 34 (p. 27, 20 Nauck.) ex falsa vocis originatione orta sunt.
- 163, 8. non persuasit mihi O. Kaehler. p. 901.
- 164, 3 θύσωσιν Nauck.
168. Eustath. 1434, 62 add. O. Kaehler. 903.
- 171, 2 ἀποπνίξεις ἤδη με contra metrum Ellis Amer. Journ. phil. VI 1.
- Οἰωνιστής. Euseb. Praep. ev. 10, 3, 13 Dindf.
- 173, 1. εὖ δ' ἐγίνετ' εἰ Kaibel.
174. Christ. Metr. § 238 adfert K. Zacherus Berl. phil. Wochenschr. 1886, 714, dubitans de necessitate versuum trans-

ponendorum et descriptum esse fragmentum ex *Cena Philoxeni* iure negans. cf. etiam quae Bergkii adnotavit ad *Philoxeni* fr. 20 extr.

177, 4. Arist. Pac. 175 ἤδη στρέφει τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν contulit Herwerdenus Mnem. n. XIII 174. 5.

185 adn. lin. 3 scrib. Eubul. 150, 2.

190, 15 ser. κατακλῆσαι. — pisces publice ex piscatorum scaphis in forum deferri iubet, ne piscatores eos privatim in divitum domos portent. sic H. Weil. Rev. crit. 1885, 276.

191, 18. τὰ ὀικονομημένα πρότερον sunt τὰ ἔξω τοῦ δράματος, quae ante (πρότερον) actionis ipsius initium facta esse poeta fingit et quae ad inventionem (οἰκονομίαν) fabulae non minus pertinent quam actio ipsa.

194, 17 ἐμάνθανε τῶνδε Kaibel.

195, 7 ἐξελεῖν φρέαθ, quod quoniam manifesto corruptum est explicari non potest, quomodo tamēn explicari iubeat K. Zacherus Berl. Wochenschr. 715 ego non exputo: nam quae praecedunt δειπνεῖν ἄκλητος μνῖα certe explicatione non indigent. nec magis scio qua ratione idem v. 12 interpretetur, cum p. 712 ὦν ab ἔφον segregandum esse censet. — cum tota ecloga Ellis Amer. Journ. VI 2 apte confert Sidon. Apollin. Epist. 5, 7 in foro Scythae, in cubiculo viperae, in convivio scurrae, in exactionibus harpyiae, in conlocutionibus statuae, in quaestionibus bestiae, in tractatibus coeleae, in contractionibus trapezitae, ad intellegendum saxei (λίθινοι), ad iudicandum ignei, ad succensendum flammei, ad ignoscendum ferrei, ad amicitias pardi, ad facetias ursi, ad fallendum vulpes, ad superbiendum tauri (fortasse centauri), ad consumendum minotauri.

199, 1. cf. Clearch. 5.

200, 2. ὦν προτοῦ suppl. Porson. cf. Meinek. Anal. Athen. 109.

202, 9 ser. τοιούτου cum Dittenbergero. — 12. οἶος cum infinitivo coniunctum tam vulgatum est ut non opus fuerit Herwerdeni (p. 175) admonitione. hic tamen sententiae aptum esse nunc quoque nego.

De *Timone* cf. etiam adesp. 143. 1433—1442. Mus. Rhen. XLIII 48 sq.

211, 1. τῶν | δῆμων δ' Ἄλ. Herwerdenus 176. — 2. fortasse ἔτι λοιπὸν ἔστιν. — 4. cf. Menand. 747. Philostrat. Heroic. (II 210, 22 Kayser) φησὶ δ' αὐτοῖς κακὸν τι ἐκ θαλάττης δώσειν.

225. cf. Alexand. com. 3. Caecil. *Chrysiōn*: quamquam ego mercēde huc conductus tua | advēnio.

230. Antiphan. (non Alexid.) 195, 7 conferri iubet Herwerd. 177. — οὓς ἔδει | τὸν δ. ἐκ κοινοῦ στρέφειν, ἀεὶ θ' ὄπερ | Ὀλ. κτλ. Kaibel.

232. Ἀντιφάνους etiam Stob. Floril. 2, 3 cod. Ven. teste Kirchhoffio. de v. 1 ad Athen. 14, 625 c relegat O. Crusius p. 609.

- 234, 3 ἐξεκρούσθη Ellis Amer. Journ. VI 2, conferens Sidon. Apollin. 2, 5 *sphaeristarum contrastantium paria inter rotatiles catastropharum gyros duplicabantur*. 5, 17 *per catastropham . . . de ruinoso flexu se reconciligare*. unde in v. 6 ἀπόδος ἐν καταστροφῇ Kaibel.
- 235, 6 τούτους ταῦτα Kaibel.
- 236, 2 scr. Φλειάσιος.
- 244, 2 pro εἰρεῖν fortasse scribendum ζητεῖν. cf. Nauck. Mél. V 245.
- 245, 4 non sufficit Herwerdeni (177) βλαβερόν. — ad *Me-deam* Antiphanis hoc fragmentum refert O. Crusius p. 160, coniectura incerta.
- 247, 1. 2. τοῦ γὰρ π. et εἰσιν, ὥστε τῶν ἀδ. (hoc manu sua scriptum adiecit) H. Weil. Rev. crit. 1885, 277.
255. aram securitatis vel refugii imaginem esse satis tritam inter omnes constat. *senectutem* aram malorum apte dici nequam demonstratur exemplis a Crusio adlatis p. 610.
- 258 exstat etiam auctore tamen non nominato apud Maxim. Conf. Serm. 12, 35 p. 571 ed. Combefis. Paris. 1675. — 1 κρείσσον pro μάλλον Gregor. Nazianz. II 239 d.
262. qui exaggerationem hanc nimiam dicit (Herwerd. 177), sermonis vulgaris rationem non intellegit, nedum comici.
- 276, 2. 3 ita distribuendi erant Θετταλὸν | λέγεις κομιδῇ τὸν ἄνδρα.
- 277, 1. τις εἰσφέρειν Dobr. πριάμενός τις εἰσφέρειν (init. ἄν) Wilamow. apud Kaibel.
288. cf. Menand. 845.
- 300, 1. cf. etiam Plut. Mor. 127 f. — consulto non commemoravi Alcaei lyrici versum notissimum propter dissimilitudinem sententiae.
- 310 excidit 'Suidas'. ἀλουργίδιον iam Bernhardyus in ed. Suid.
315. adversatur Meinek. Philol. XIII 531.
- 319 κάθημα Nauck. Mél. V 229.
- 322 delendum est, si cum Jernstedtio testimonium Bekker. Anecd. 116, 11 ad *Antiphontem* (Tetral. A 2, 9) referendum est. cf. Nauck. 233.
327. cf. Maxim. Conf. 12, 35 p. 571 Combef.
329. Iuvenal. 6, 460 *intolerabilius nihil est quam femina dives* cont. Ellis Amer. Journ. VI 2. — 2. ὄντως] οἴκω F. W. Schmidt. Stud. crit. III 71.
- Cf. etiam adesp. 302.

ANAXANDRIDES

- Fr. 1, 2. similiter ὄντινα τρόπον; | ἡμεῖς κτλ. nunc Madvig. Advers. crit. III 67.

4, 1 est etiam apud Zenob. Mill. 3, 25. Prov. Bodl. 675 (O. Crus. p. 611). cf. Cratin. 208. Eupol. 197. de sententia non accedo Crusio. nam mihi quidem hoc dicere videtur poeta: quamquam certa patria carent servi, a fortuna alii aliorum dissipati, tamen hodie civitatem apud nos facillime nanciscuntur.

9, 3. Ἄνθεια παιδίσκη est Demosth. 59, 19. — de *Ocimo* cf. Eubul. 54. Nicostr. 21. — 4 ἦνθει τότε Λαγίσκ', ἦνθει τότε | καὶ Θ. G. Kaibel. Herm. XXII 501, quia nominis Λαγίσκα ultima syllaba corripitur.

21. cf. nunc ed. Wachsmuth.

30 μέγα γλ. πρ. etiam Eustath. 1842, 63 (O. Kaehler 903). — τμητόν neutiquam defenditur (K. Zacher. Berl. Wochschr. 713) neque Antiph. 132, 4. Amphid. 16. 35, neque vero Archestr. Athen. 7, 295c.

33. neque de v. 7 neque de v. 11 mihi cum K. Zacher 713. 14 convenit. nam numero quidem mutato (ut 8 δύνηται, ubi facillime intellegitur τις vel ἕκαστος) nihil frequentius.

35. Strab. 10, 471 βαρβάρως ὠνόμασαι νάβλας καὶ σαμβύκη καὶ βάρβιτος καὶ μέγαδης.

39, 14. Plut. Mor. 670bc τὴν μυγαλῆν ἐκτεθειάσθαι λέγουσιν ὑπ' Αἰγυπτίων τυφλὴν οὖσαν, ὅτι τὸ σκότος τοῦ φωτός πρᾶσιότερον. Strab. 17, 812. 3 (τιμῶσι) μυγαλῆν Ἀθροβίται.

41, 11. quam attuli Photii interpretationem vocis λάκκος, ea unice apta est epitheto δωδεκακλίνων.

46, 1. ἀσμένη Herwerdeni est coniectura (Stud. crit. 86).

52, 3 (γαμεῖ) πολλῶν κακῶν ἀρχηγόν οὖσαν Nauck. Iambl. Vit. Pyth. LXXVII.

53, 3 αὐτός ἐστιν αἴτιος Herwerdenus 179.

66. cf. Wachsmuth. Stob. II 260.

EUBULUS

Amaltheae titulum ad *Amaltheam anum cauponam*, commemoratam in Prov. Coisl. 27 et ab Eustathio Dion. perieg. 431, refert O. Crusius Philol. XLVI 612.

Fr. 9, 1 θηρίοισι ante Herwerdenum Emperius Advers. 348.

15, 9 στερανι Α. πτερονί' Ellis Amer. Journ. VI 3.

38, 2. in extremis litteris βαβαί latere arbitratur Kaibel.

42, 5. Crusii rationem (p. 613) hic cenantes puellas cum nentibus comparari censentis conl. Poll. 9, 125 utique reiciendam esse arbitror, siquidem τολύπαι nequaquam ubique sunt *glomera* quae proprie dicuntur. cf. Athen. 3, 114f. 4, 140 a. Hesych. τολύπη' τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν.

56, 3. de cothone cf. Theopomp. com. 54 cum suppl.

57. cf. Voemel. Philol. XIII 302 sq. — 6 *Λάμπων* (ut *Solon*, *Euripides* al.) Herwerd. 180.

58. *Μίδας ὁ ἐν κόβοισιν εὐβ.* Zenob. Milleri 2, 89 (*Mélanges* 367). cf. O. Kaehler. Wochenschr. 902. *Μίδας γὰρ ἐν κ.* Erasmus.

62. non multum proficitur coniectura Herwerdeni (p. 180).

Ὀλβία. Athenas significari putat H. Graf De aur. aet. fab. 69.

75, 13. exemplis add. Alexid. 28.

90, 5. exempla Hippocratea (*σιέατος χηνείου*) congescit Herwerden. 181. *canem aegrum* intellegi non necesse est, sed *molliculum*, quales sunt Melitenses.

98, 1 *ψιμνθίω* cum C et Eust. Herwerdenus 181.

107, 10. cf. quae Ellis disputat Amer. Journ. VI 3.

108, 3. nescio qua oculorum mentisve caecitate de codicum auctoritate et verborum structura deceptus coniecturam protulerim prorsus intolerabilem, quam paullo post editum librum meum in litteris ad Kaibelium datis ipse acerbius condemnavi Zachero (711).

112, 4. Eustath. 1843, 27 (O. Kaehler. 903) *τῶν τις παλαιῶν μᾶζαν . . ἐπίχαριν χαριτοβλέφαρον ὠνόμασεν.*

115. Martial. 7, 87 *si meus aurita gaudet lagalopece Flaccus . . . si Cronius similem cercopithecon amat* cet. contulit Ellis 3.

119, 6 *τόθ' ἦνικ' ἂν* a me scriptum esse non vidit Nauckius Mcl. V 235.

138, 3 *πρὸς τὰ στήθη* suspecta sunt Kaibelio.

140. Lobeck. Agl. 826 et Tzetz. Chil. 13, 100sq. Galen. Protr. 5 p. 11 K. *ἀνασυρόμενοι προσουροῦσι* confert O. Crusius p. 614.

150, 6 commemorat etiam Eustath. 1063, 40 (O. Kaehler 903).

Eubuli fragmentis accedunt

85b

Schol. Theocrit. 6, 3 Ambros. *πυρρός. ὁ ἀρτίχρους, ὁ ἤδη πωγωνίτης . . ὁ δ' ἡμιγένειος. Παρμενίσκος. παιδ' οὔτε γένειον πυρρὸν οὔθ' ὑπηγήτην.* 'poetae scenici fragmentum esse videtur παιδ' οὔτ' ἔτι | γένεια πυρρὸν οὔθ' ὑπηγήτην πάλαι'. Ziegler. p. 47. fortasse ex Eubuli *Parmenisco*.

145b

κορυδαλός

Thomas Mag. 213, 15 R. *τὸ κ. (pro κόρυδος) κοινόν, εἰ καὶ Εὐβουλος χρῆται.*

ARAROS

Fr. 7. Photius *θυγατρίζουσα. θυγατέρα καλοῦσα.* exemplis add. *δημίζειν* Arist. Vesp. 699.

Παρθενίδιον Ararotis commemoratur a Suida. Meinek. I 344.

NICOSTRATUS

Ἀντιερῶσαν potius alterum titulum *Πανδρόσου* fuisse conicit Crusius Philol. XLVI 614.

Fr. 9. Pollux 7, 46 εἶδη ἐσθήτων . . . ἡ παραπόρφυρος ἢ ὡς ἡ νέα κωμῶδία εὐπάρυφος. cf. adesp. 1571.

17, 3 mire interpretatur Ellis Amer. Journ. VI 3. 4. neque vero mihi quidem persuasit O. Crusius p. 614.

18. cf. Sosicr. 5. Hesych. ἀμφίας· γένος οἴνου.

Πάνδαρος Nicostrati(?) commemoratur a Suida. Meinek. I 348.

30 incerto poeate tribuit Wachsmuth.

31. cf. Wachsmuth. p. 95, unde ex *Laconibus*, fabula antehac ignota, haec excerpta esse discimus.

40. Lucian. Dial. meretr. 7, 2 extr. οὐχ ὄρμον, οὐ ταραντιδίου ἔχουσα.

PHILETAERUS

Fr. 16 δοκεῖτον Kaibel.

18, 5. εἰς τὸν πλῆθον φέρουσι per translationem videntur accipienda esse. de *Danaidum dolio* cf. nunc quae adnotavit ad Horatium A. Kiesslingius et in Philol. XLVI p. 615 O. Crusius.

19. cf. nunc etiam Kaibel. in Ath.

Cf. praeterea adesp. 740.

AMPHIS

Fr. 4 Martial. 1, 85, 5. 6 confert O. Crusius Philol. XLVI 615.

30, 1. 2. [Lucianus] Amor. 27 ἡ θήλεια τέρψις ὕλη μοίρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. — 9. ὡσεὶ προσῆκον δ' οὐδέν Kaibel.

30, 10. multo minus quam ulla mearum coniectura admitti potest K. Zacheri (Berl. Wochenschr. 712) ἔκρουσε πουλύπουν τιν' ὁ δὲ πρῆσθαι θέλων.

37, 4 τὸν λῆρον (i. e. 'cerebri ex vino perturbationem'), ὥστε τὰς δ. λῆρον δοκεῖν Madvig. Advers. crit. III 52. τὸν οἶνον ὥστε τ. δ. λῆρον δοκεῖν Kaibel.

42. Maxim. Conf. 33, 75 p. 622 Combef.

45 dubium est: cf. Nauck. Mélanges V 235. O. Crus. p. 615.

EPHIPPIUS

Fr. 5, 18 περιαγγέλλειν τ' οὐχ ὑποκαίεις, Ἀνκίαν πρότανι; et 21 σβέννυ, Κέλθ', ὡς μὴ κτλ. Wilamowitz. apud Kaibel.

6, 4. fortasse ὥσπερ κοχλίδιον, quae vox etiam *concham* significat.

13, 7. Eustath. 757, 53 (O. Kaehler. 703) Διὸς ἐγκέφαλος ἦν κατὰ Πανσανίαν κάλλιστόν τι βροῶμα. — del. verba 'Diogenian. 4, 24. Plutarch. Prov. 1, 63.'

14, 3. Bryson circuli quam dicunt quadraturam invenisse sibi

videbatur. Themist. Paraphr. Aristot. I 30, 8sq. Spengel. cf. etiam Aristot. Anal. post. 57 b 40. Sophist. elench. 171 b 16. 172 a 4. 26, 2. καὶ λουόμενος (λούομαι E) μύροις CE.

ANAXILAS

De nominis forma cf. Meisterhans Gramm. inser. § 27, 7.

Fr. 4 ἀπόλωλ' ἐμόν Kaibel.

13. etiam post ea quae Herwerdenus disputavit Mnem. n. XIII 182 Homerum sequi tutius arbitror.

15, 2. Sextus Empir. Adv. mathem. 8, 133 (316, 24 Bekk.) ἐν τῇ μὴ σημαينوῦσῃ τι (φωνῇ), οἷον τῇ βλίττει καὶ τῇ σκινδαφός οὐκ ἂν εἶη τι.

18, 4 ὥὰ κλάπτων 'operarum incuria' Herwerdenus. cf. Mnem. n. XIII 182. talis videlicet 'operarum incuria' in Herwerdeni scriptis admodum frequens. de magna exemplorum multitudine tria depromo: in Obs. crit. 32 Aristophanem sic emendat ἄψαι μόνον τῇ χειρ' ἄκρα τοῦ Μορσίμου, quod ibid. 125 nulla incuriae operarum mentione facta nimis distare dicit a librorum scriptura. in Exercitat. crit. 448 hunc versum protulit ζῆν τέκν' εἴλοντο καὶ παρήνεσαν κακά. in Stud. crit. 44 instrumentum commemorat ventri vinciendae aptum. — 7. Plut. Mor. 85 b ἐκμεμαθηκότες τὰ τῶν Ἰδαίων ὀνόματα Δακτύλων χροῶνται πρὸς τοὺς φόβους αὐτοῖς ὡς ἀλεξιμάχοις, ἀτρέμα καταλέγοντες ἕκαστον.

22, 19. Plaut. Bacchid. 3, 3, 67 (meretricem) quae acerrime aestuosa absorbet, ubi quetque attingit.

30, 2. Κτησις ὁ Βησαιεὺς καὶ Κραναός Isae. 4, 9.

34. cf. Philem. 114.

35. Plaut. Menaechm. 2, 1, 6 quasi mare omnis circumimus insulas. sed ne sic quidem fragmentum inlustratur.

ARISTOPHON

Fr. 6 δεινόν pro αἰσχρόν Nauck. Mél. V 235.

13, 10. νεωτέρων conl. Antiphan. 195, 10. Anaxandr. 33, 6. Alexid. 178, 1. Xenarch. 4, 2 bene defendit Herwerdenus 183. 4.

EPICRATES

Fr. 3, 20. 'Planud. Prov. 214 τσαῦτα πύει ὁ δοῦλος, ὅσα βούλεται ὁ δεσπότης, i. e. ne id quidem quod omnibus licet suo arbitrato potest facere'. O. Crusius Philol. XLVI 616.

6, 2. exemplis add. Eurip. El. 816.

10. de hoc fr. quae disputat Crusius p. 616. 7, eorum fides sit apud ipsum.

11, 20. ἄνανδοι Kaibel. in Athen.

CRATINUS IUNIOR

13. add. adesp. 1259 et κίσσοκράτην Quintil. 1, 3, 14.

NAUSICRATES

Fr. 2, 12. 'piscis lactens, quem piscatorum volgus Siculum transigit, sc. τῷ τριόδοντι.' O. Crusius p. 618.

EUPHANES

Cf. etiam Euphron. 8.

ALEXIS

Fr. 2, 8 ὅμως pro ὅλως O. Ribbeck. Alaz.

'Απεγλαυκωμένος. Plant. Mil. glor. 2, 1, 70 *ei nos . . . glaucumam ob oculos obicimus eumque ita | faciemus ut quod viderit ne viderit.*

25. magnis illis philologis Porsono, Dobraeo ceteris parem se nunc in condemnando fragmento adiungit Herwerdenus Mnem. n. XIII 184. — 9. κόμποι κενὰ ψοφοῦντες Kaibel.

34. scrib. τοιοῦτο τὸ ζῆν' ἐστίν' ὥσπερ οἱ κύβοι οὐ — πίπτουσιν, οὐδὲ κτλ. cf. Wakefield. Silv. crit. III 141. Nauck. Mcl. V 235. 6. Soph. fr. 809 N. αἰεὶ γὰρ εὔ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.

54. pro verbis 'fragmentum adesp. — 62, 40' ser. fr. 278 b (infra p. 744).

56, 5. 6 defendit Herwerdenus 184: ζημίαν τῆς τέχνης exaggeratione comica dici omnes qui non tot pisces emant quot Callimedon.

Εἰσοικιζόμενος. in fine add. et Μετοικιζόμενος Diophanti.

62, 4. τὴν αὐτὴν mire interpretatur Ellis Amer. Journ. 5 'in the same way', ut τηνάλλως, τὴν πρώτην, τὴν ταχίστην al. — 8. ὀόμενος Emper. Advers. 3, 52] θυόμενος A. — ceterum cf. Antiphan. 202.

85, 4. Eustathius 1646, 25 (O. Kaehler. 903) μνηστῆρον παροιμίας εἰπούσης τὸ αἰεὶ ποτε εὔ μὲν ἀσκόδς εὔ δὲ θύλακος ἀνθρώποις ἐστὶ, δι' ἧς ἔοικε δηλοῦσθαι τὸ τοῦ βίου ἐπαμφοτερίζον. cf. Crusius p. 619.

94. de hac lege Demetrii nuper disputavit G. F. Ungerus in Fleckeisen. ann. 1887, 755 sq.

96. ἐπίτηκτος hic non est corona poculo agglutinata (Herwerd. 184), sed auro inlita, aurata, opp. aureae.

98, 11 αὐτὴν Herwerd. 185.

Κρατεύας. cum in cod. Athenaei Marciano nomen fabulae aut κρατείας aut κρατίας scribatur, ubique formam Κρατείας reponendam esse censet Kaibelius in ed. Athen. I XL. ac fortasse hinc aliquid lucis adfertur Menándri fragmento 939.

110, 18. pariter mihi Herwerdenus (185) et K. Zacherus (714) adversantur. sed quamquam πρὸς δὴ οὐδ' ἂν Ἑρακλῆς, quibus nunc accedit etiam O. Crusius p. 619, certamen non detrectandum, eum poeta ipse mecum faciat. non coquum dicunt loqui sed hominem aliquem (φαρμακοπώλην ipsum Z.) 'qui suos sibi cibos ipse coquat'. at verba ποιῶ τοῦψον, ὥστε τοὺς δειπνοῦντας εἰς τὰ λοπάδι' ἐμβάλλειν ποιῶ ἐνίοτε τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τῆς ἡδονῆς manifesto produnt hominem qui non sibi cibos coquat vel semel amicos apud se excipiat eisque cibos adparet, sed qui mercede id facere solet. videntur autem nuptiae significari (v. 10); neque veri simile est tali occasione oblata civem Atheniensem ipsum epulas parasse. itaque hodie quoque pro μάγειρος scribendum censeo δ' ἄπειρος. — 24. συστάσεις Kaibel.

116, 4. egregie favent emendationi meae (Μεγαβύζους) ea quae Meinekius disputat Anal. Athen. 75. — 5. ἐκ μέσον 'apart from the mass, special' interpretatur Ellis Amer. Journ. VI 5. vellem exempla addidisset. — in adn. p. 339 l. 9 pro στρατιώτας scr. στρατηγούς.

120, 4. testimonium Eustath. 1817, 60 add. O. Kaehler. 903. 4.

124, 17. ἄνω μάλ' εἶσι κατ' ὄροφην Kaibel.

126, 12 idemne Aristonicus commemoretur Demosth. 18, 83. [94.] 223. 312. Plut. Mor. 848c nescio.

133, 5 κατάβρεξον vel διάβρεξον Herwerd. 155. μασιζεῖν Atticis in usu fuisse nemini credere debebat O. Kaehler. 901. 2.

135, 14. Cic. Brut. 145 eloquentium iuris peritissimus Crassus, iuris peritorum eloquentissimus Scaevola. cont. Herwerd. 185. quamquam non nihil differunt haec a dicto Alexidis.

141, 7 γλιγόμεθα τὴν μὲν μᾶζαν (μηχανώμεθα) ἵνα κτλ. Kaibel.

146, 10. οὐδὲ ἔν κακὸν ἔχουσι, i. e. cum nullo malo laborent, tamen semper se aegrotare simulant. moneo contra F. W. Schmidt. Stud. crit. III 53.

Meropis vocabatur etiam Cos insula. Strab. 15, 701. Aristid. I 74 Dindf.

152. etiam verba οὐδεὶς γὰρ ἂν ψυχρῶν φάγοι poetae tribuit Kaibelius.

155, 4 κεφαλὴν γὰρ εἰ θύνον λάβοι Ellis Amer. Journ. VI 5.

158. Epich. fr. 126 Abr. Moschion. fr. 11 N. confert O. Crusius Philol. XLVI 620, φάσμα a mago elicited haec loqui censens.

162, 4. 5. πεινώσι mea quidem opinione et διαπεινώσι quicumque edere nequeunt quod sufficiat (cf. Herwerd. 186). αὐτοῖς minus probat H. Weilius Rev. crit. 1885, 277. — 16. εὔρημ' ἀπὸ συκῆς Kaibel. Φρυγίαν ficum a vico Attico (τὰ Φρύγια) nomen accepisse Wilamowitzius monuit apud Kaibelium. cf. Thucyd. 2,

22, 2. Steph. Byz. *Φρυγία*. Schol. Arist. Av. 493. Bursian. Geogr. gr. I 334.

Ὀπώρα. cf. etiam Aelian. Epist. 8 p. 18. 19 Hercher.

167, 4. Plaut. Poenul. 3, 3, 87 *vetustate vino edentulo actatem intriges*. — 5. *πέπων* ante me Emperius Adversar. 349. cf. Epinic. 1, 6.

170, 1. *Κτήσων ἐκ Κεραμέων* est [Demosth.] 59, 48.

172, 6 *αὐτῷ σὺ χαίρων* Herwerd. 186.

173, 13. *ὀπτάνιον* etiam lapides. Riemann. Rev. de philol.

VIII 64.

174, 3 fortasse scr. *ἤδη πανελθών*. — 11 *περιεξωμένος* Herwerd.

179. ut Eubul. 117, 9. 10 huc non pertinet, sic Menand. 865 *dubia certe res est*.

193, 3. non persuasit mihi Herwerdenus 187.

200, 4 *φόρους δεκάτων* suppl. Ellis Amer. Journ. VI 5. — 5. *τοῖς λιμέσιν* pro *ταῖς πόλεσιν* O. Crusius p. 621. at ibi non sedent cetarii, sed in foro.

201, 2. *τοῖς Βορεάδαις ἢ θάττον ὅ τι τούτων τρέχει* Kaibel. — 4. quae Nauckius adfert Mél. V 236 in mea editione adscripta sunt ad Alexid. 18, 4.

206. cf. etiam Meinek. Anal. Ath. 75.

209, 2. non mea est emendatio, sed G. Hermanni Epit. doctr. m. xvii.

211, 2 *θανάτα τούτων τῶν τριῶν* Vindob.

216, 3. de *Mnesitheo* cf. adesp. 106. 7.

219, 5 *μόνον ἐστὶν ὑποκόρισμα* Madvig. Adv. crit. III 67.

220, 4. fr. 27, 3. 4 confert O. Crusius p. 621.

222, 4 *οἶνον ὀσμῆν*, ut Philem. 98, 3. 4 (Herwerd. 187).

226. cf. nunc etiam Kaibel.

230, 4. Eurip. Suppl. 1069 *ὅμοιον· οὐ γὰρ μὴ κίχης μ' ἐλὼν χειρὶ*. ubi cf. quae adnotavit Marklandus. aliter (*ὅμοιον καὶ δίκαιον* coniungens) quod vulgatum est defendit O. Crusius p. 622. tamen in Alexidis fragmento nunc quoque scribendum duco *ὄναιο*.

231, 2. 3 sine auctoris nomine etiam Eustathius 1598, 31 (O. Kaehler. 904).

234, 4. 5. Eurip. fr. 433 N. (*Ἐρωσ*) *ἐν τοῖς ἀμηχανοῖσιν εὐπορώτατος* confert H. Weil. Rev. crit. 1885, 276.

245, 11 *ἢ δ' ἄνοια παιδός* Herwerd. 195.

247, 5 *λίχνος γὰρ ἀνήρ* idem 187.

Φρύξ. add. Aristaenet. Epist. 1, 15 p. 147 Hercher.

255, 5 *πρόχειρον οἶνον ἀκρατῶς* Herwerd. 188. non credo.

262, 2 *διαλλαξάμενος ἦθεον βίον* Madvig. Advers. crit.

I 719.

266, 6. 7. Eustath. 1863, 58 (Mein. ed. min. xviii) *λόπισμα εἴρηται καὶ λέπος· οἶον οὐδενὸς γὰρ πῶποι' ἀπέβαλεν ὀσπρίου λέπος*.

283. ἄνθρ. οὐδεὶς φιλοπότης ἐστὶν κακός Nauck. Mél. V 236.
301, 1. οὐ μεθύω γὰρ contra metrum Kaibel. ἐπὶ τοσοῦτον
(τὸ τοσοῦτον Casaub.) Herwerd. 189. 2. διορίζεσθ' ἀβεβαίως (cum
crasi) idem.

321. cf. Call. 11, 2. — Miller. Mélanges 415 λευκόπυγος ὁ
ἄνανδρος, καὶ ἔμπαλιν μελάμπυγος ὁ ἀνδρείος. cf. etiam Hesych.
Phot. Suid. λευκόπυγος (O. Kaehler. 902).

Alexidis fragmenta sunt etiam

278b

ἀλλ' ἐπὶ τὸ πλῆθος ἐμφορεῖς τοὺς οἰκέτας
ἔχοντας ὄψει τοὺς τρόπους τοῖς δεσπότηαις.
τοῖς ἦθεσιν γὰρ οἷς ὑπηρετοῦσ' ἀεὶ
προσέχουσα τούτοις ἢ φύσις κεράννυται.

Stobaeus Floril. 62, 40 Ἀλέξιδος Α. 3. οἷς ὑπηρετοῦσ' ἀεὶ
Valeken.] τοῖς ὑπηρετοῦσα καὶ. hoc fragmentum cum nescio quo
errore inductus pro adespoto haberem (cf. 54) omisi.

303b

Athenaeus 6, 230c οἶδα δὲ κἀγὼ τινα πολίτην ἡμέτερον πτωχ-
αλαζόνα κτλ. ubi cod. C οἶδά τινα, φησὶν Ἀλεξίς, πολίτην ἡμέ-
τερον. 'videntur Alexidis verba inesse'. G. Kaibel. fortasse

. . πολίτην πτωχαλαζόν' οἶδ' ἐγώ,
ὅς ἔχων δραχμῆς ἅπαντα ἀργυρώματα
ἐβόα καλῶν τὸν παῖδ', ἔν' ὄντα καὶ μόνον,
ὀνόμασι δὲ ψαμμακοσίοισι χρώμενον,
'παῖ Στρομβιχίδη, τῶν ἀργυρωμάτων σὺ μὴ
τῶν χειμερινῶν νῦν, ἀλλὰ τῶν θερινῶν' ἔφη
'παράθεε'.

345b

Fragmentum Alexidis ex ignota aliqua comoedia, cui Περι-
αγωγοί vel Μυριαγωγὰ titulus esset, Gomperzius invenisse sibi vide-
batur Vol. Hercul. ed Oxon. II fol. 102. Coll. alt. Neapol. III 94
(Ztschr. f. österr. gymn. 1865, 825). sed prorsus incerta sunt quae
ibi leguntur. cf. Nauck. Mél. V 236. 7.

CLEARCHUS

Fr. 1, 2 ἄπασαν ἐπομόσας, si modo recte sententiam eius
interpretor, Ellis Amer. Journ. VI 6.

5, 2. cf. etiam Antiphan. 199.

AXIONICUS

Fr. 2, 1. 2 *ἔνεστιν αὐ̄ | ἔντοῖς* Ellis 6. mihi hodie in tam obscura ecloga nihil mutare tutius videtur.

4, 9 *ἢ πᾶν ἀγρ.* Herwerd. 189. — 'totum fragmentum Euripidei cantici parodia'. Kaibel.

6, 3 *κονδύλων* defendit Herwerd. — 2. Plaut. Capt. 4, 3, 3 *quanta pernis pestis veniet, quanta labe larido.* cf. Lobeck. Path. prol. 450 n. 22.

9, 2 scr. *ῥειον* cum Lobeck. Path. prol. 321 et Nauck. Mél. V 237.

EPIGENES

Fr. 6. in fine add. Arrian. Anab. 1, 23, 7. 8.

DROMON

Fr. 2, 4. *τοὺς ἐσπερίνους (ἐσπερινούς)* Kaibel.

DIODORUS

Fr. 1, 2 *τὸ del.* Kaibel. idem 3 *πίνει κατὰ λόγον.*

DIONYSIUS

Fr. 1 vel post ea quae disputaverunt Herwerdenus 190 et O. Crusius p. 622. 3 non magis intellego quam antea.

2, 11 *ὡς γὰρ στρατηγός* nunc etiam Madvig. Adv. crit. III 64. — 28 *ὄσ' ἔνεστι καταγεργ.* Ellis Amer. Journ. VI 6, cuius reliquae coniecturae admitti vix possunt. neque magis vero ea quae Madvigius proponit Advers. crit. III 64. — 37 scr. *ἔφησθ' ἔχοντα.* Nauck. Bullet. Petersb. XII 514.

4, 4. *ταχὺν ὄντα* hic nihil aliud significat quam ubique: 'cum homo velox sit'. quod cur sententiae minus aptum iudicet Herwerd. 190 non exputo.

5, 2. del. verba 'fortasse *κύμβαί*'. cf. v. 3.

10. monost. 43 *αὐτὸς πενόμενος.* — ceterum de hoc et de fr. 7 cf. Dionys. trag. 7. 8 N.

ERIPHUS

Fr. 2, 8. Plat. Enthyd. 204b *τὸ γὰρ σπάνιον τίμιον* confert Herwerd. 191. 7—11. Ovid. Metam. 10, 649 sq. apte confert O. Crusius p. 623. in v. 13 *Βεργαῖε πολυτίμητε* idem conl. Steph. Byz. *Βέργη... Βεργαῖος... ἄπιστα δὲ οὗτος ξυνέγραψεν... ἀφ' οὗ καὶ παροιμία βεργαῖζειν ἀντι τοῦ μηδὲν ἀληθὲς λέγειν.* unum *πολυτίμητε* scrupulum inicit.

EUBULIDES

'Eubulides' (adesp. 294) 'fortasse non poeta sed fabulae persona, ut poetae nomen interciderit (velut Philippi).' Kaibel.

HENIOCHUS

Fr. 5, 17. i. e. τῆ δέ, τῆ ἐτέρῃ, ἀριστοκρατία.

HERACLITUS

Hunc poetam iure exterminandum censet Nauck. *Mél.*V 237. 8.

MNESIMACHUS

Fr. 2, 2 λαλῶν δίκαια, κάρτα πολλά δ' Heimsoeth. *Ind. Bonn.* 1867 aest. XIII. λαλῶν — B. δίκαια ταῦτα. A. πολλά δ' Herwerd. 192. eiecto nomine ὀλίγα trimetrum λαλῶν δίκαια παῦρα, π. δ' ἐσθ. F. W. Schmidt. *Stud. crit.* III 55, quam coniecturam fuit qui commendaret, quamquam παῦρα semel apud comicos exstat, atque in anapaestis.

7, 10 καταπάλλαισι ad titulorum fidem et secundum originationem (καταπάλλειν) restituit Herwerdenus ibidem.

11. *Plut. Mor.* 107e οὐκ ἀμούσως δ' ἔδοξεν ἀποφῆρασθαι οὐδ' ὁ εἰπὼν τὸν ὕπνον τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια. attulit Nauck. *Mél.* V 238.

PHILISCUS

Fr. 1: non recte hoc fragmentum explicatur *Wochenschr. für klass. Philol.* 1887 p. 1453.

3. in C. Muelleri *Geogr. min.* I 106 (1 extr.).

4. exstat etiam apud Maxim. *Confess.* 32, 73 p. 621 Combef. Praeterea cf. adesp. 536.

SOPHILUS

Cf. etiam adesp. 1299.

SOTADES

Fr. 1, 11. fortasse τρίγλας μεγάλας. nulli enim magni raro inveniuntur, sed in pretio sunt. *Plin. N. h.* 9, 64. 68. 18. ἐψητ' ἦν δὲ Kaibel. at ἐψητούς pisces novī, ἐψητά quid sint nescio. — 22. ἰχθυοδίων ἀποκνίσας — ἀλεύρω etiam *Eustath.* 1063, 33 (O. Kaehler. 904). — 32. 3. quam horum versuum *Ellis Amer. Journ.* VI 7 proponit interpretationem probari posse nego.

TIMOTHEUS

Fr. 2. θεὸς πτερωτός, ἕξος κτλ. Nauck. Mcl. V 238, in *Bullet. Petersb.* VI 62 fragmentum tragoediae adsignans.

TIMOCLES

Fr. 4, 1. 2. Walz. Rhet. gr. VII 994, 10 (Nauck. Mcl. V 238) *κωμωδεῖ δὲ αὐτὸν Τιμοκλῆς ἐπὶ τοῖς Ἀρπαλείοις, λέγων κτλ.*

7. quae O. Crusius p. 624—6 ad fragmenta 7. 14. 21 explicanda adfert, ea mihi quidem plus quam dubia videntur. — 4 θάργηλον ἀγκάλη κυάμων χύτραν φέρει Kaibel.

15, 3 *διπλοῖς πυκνώμασι* Kaibel.

17. cf. nunc Kaibel.

22, 3. 'nec obliviscendae sunt lucernae partes in re venerea apud veteres' *χρῶμα* defendens Herwerd. 192.

35, 1. Hesiod. Op. 686 *χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν* adfert Nauck. Mcl. V 238, in v. 2 *ἔσπουδακεν* scribens pro *ἐπήσατο*.

39 *ἀπεξινοῖ* Ellis Amer. Journ. VI 7.

XENARCHUS

Fr. 1, 2 *ἀστυτοτάτοισι* — *τόχαις* Ellis Amer. Journ. VI 7. at neque nomen ipsum, cum v. 4 sequatur *ἄστυτος οἶκος*, hic iam fuisse positum probabile est, neque eo quod *ἄστυτος* duarum est terminationum superlativi gradus forma masculina ullo modo defenditur. — parodiam esse Aeschyleam (Prom. 580. 9 confert O. Crusius p. 627) non credo.

6. Eustath. 1871, 5 (O. Kaehler. 904) *Ξέναρχος παλίων . . ὄρκον* — *γράφω*.

7, 16. *κατέχευε* aoristus est, quod moneo contra Kaibelium.

THEOPHILUS

Fr. 3. de *Atrestida* cf. Demosth. 19, 305—309. Schol. Demosth. 19, 305 *οὗτος Ἀτρεστίδας προδότης ἦν παρ' Ἀρκάσιν*.

PHILEMON

Fr. 4, 1. praecedebat obiectum verbi *εὔρες*, unde simul pedebant voces *εἰς ἅπαντας*.

10. Menand. 550 confert O. Crusius p. 627.

21. cf. Menand. 441.

23. adfert etiam Maxim. Conf. 10, 32 p. 563 Combef. (3 *καὶ γὰρ ὁ λ.* 4. *λοιδορεῖται ὁ λ.*)

31, 6 ἦττον' ὦν δὲ μελζονα, τούτοις κτλ. H. Weil. Rev. crit. 1885, 278.

33. κανθάρον (littera minuscula) scribendum esse monuit O. Crusius Anal. paroemiogr. p. 147.

34, 1 ἐγὼ γὰρ ἤδη γλ. Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. xx. non adsentior: articulo carere non possumus.

Κορινθία. ad hanc fabulam Nauckius Arist. Byz. 238 n. 4 refert adesp. 1360, ubi cf. quae adnotavimus.

44, 5. cf. Lobeck. Aglaoph. 1017 et Strab. 10, 471 (exser. in suppl. Anaxandr. 35).

54. in adnot. scr. Aristot. Polit. 1, 7 τὰ μὲν ἐντιμότερα ἔργα, τὰ δὲ ἀναγκαιότερα, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν κτλ. ac deinde Erasmi. Chil. 2, 3, 41 p. 351 (Crus. 628).

55. cf. Apollod. Caryst. 5, 10.

60, 3. cur ἐντέχνως scribi non possit propter ea quae sequuntur, nemo profecto intelleget praeter unum Herwerdenum (193).

65, 4 πρὸς ὄντινα βούλει Ellis Amer. Journ. VI 8. non credo. ceterum cf. Antiphana. 109, 3. Menand. 537, 6. Plaut. Pseud. 2, 3, 5.

75, 7 καὶ τὸ θεραπεύειν ἴσως Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 xi. 89, 1—5 Euripidi tribuit Nicephor. in Synes. 404a (Nauck. Mél. V 238). — 7. cf. Posidipp. 40.

90 v. 10. 11 Maxim. Conf. 59, 119 p. 669 Combef. Φιλήμονος, ἄλλοι Φιλιστιωνος (ὁ τῶ λ.).

92, 7 θέλω etiam Madvig. Adv. crit. I 720.

96, 6. non intellego quomodo malae fidei me insimulare possit Ellis Amer. Journ. VI 8, cum Bentleii coniecturam ne verbo quidem adiecto commemoraverim. quae si Ellisio tantopere displicet, non mea est culpa.

99 v. 1—3 Maxim. Conf. 22, 59 p. 602 Combef. (ἐὰν — ἔχωμεν τούτοις — ἔχωμεν ζητοῦμεν). v. 4—7 idem Εὐρυπίδου.

104, 1 τοῦτ' ἔτ' pro τὸ ζῆν H. Weil. Rev. crit. 1886, 278. — ceterum cf. Crobyl. 3.

109, 3 εἶ λέγει vel εὐλογῆ Ellis Am. Journ. VI 9.

111. in adnot. scr. 1867 xviii.

116, 1 ut Gnomol. Vind., sic etiam Theophylact. Simoc. Epist. 85.

118ab. cf. Nauck. Mél. V 238. 9. — 2. ἀν ἀπὸ τοῦ ζ. ἔχους H. Weil. Rev. crit. 1886, 278.

120. φιλήμονος etiam Vindob.

125. prorsus ut Stobaei A Maxim. Conf. 41, 86 p. 635 extr. Combef.

126, 3 τὰς γαλᾶς pro πολλάκις Nauck. 239.

de fr. 129. 140. 1. 176 cf. etiam Heimsoeth. Ind. Bonn. hib. 1866/67 xix—xxi.

- 138, 2 ἔπειτα δ' ἐπεθύμησαν F. W. Schmidt Stud. crit. III 60.
 140 καλῶς ποιήσας καὶ κακῶς ὄνειδίσας | ἔργον καθεῖλες πλούσιον πτωχῶ λόγῳ Heimsoeth. Ind. Bonn. 1866/7 xx.
 144. aliud mortis (Magae) genus commemorat Zenobius 4, 92.
 155. ἀντιφάνους Voss. Hens. (v. 2 ὡστὰ ἱερεῖα). et Antiphanis est Stob. 53, 9, ubi in Voss. lemma deest.
 164. de hoc fr. et quibusdam aliis cf. Herwerd. 193. 4.
 165. Senec. Dial. 6, 12, 4 confert Studemund. Menandri et Philist. compar. 19.
 168, 2 ἂν μετ' εὐνοίας δοθῇ Heimsoeth. Ind. Bonn. 1867 aest. v.
 173, 1 σαντῶ παράσχον ζῶν στεφάνων τι καὶ μύθρον Ellis 9.
 178, 2 ἐσχάτων κακῶν vel καὶ κακῶν πολλῶν Nauck. Mél. V 239.
 181. cf. Eurip. Hel. 1031.
 183. emendationem meam (Νόθῳ pro νόμῳ) confirmari testimonio codicis Parisini suppl. gr. 676 (S) docet O. Crusius p. 629.
 184. 5 etiam Maxim. Conf. 19, 52 p. 594 Combef.
 190. add. Iulian. Epist. 58, 2 Hercher. κατὰ τὸν κωμικὸν κτλ. (γυναι). et sine auctoris indicio Athenaeus 1, 33 extr.
 191. Liban. III 660, 8 R. ante me (Herm. XXI 395.6), quod tum oblitus eram, attulerat Nauckius Mél. V 239. 40, qui corruptum fr. existimat et emendat ἄλλος κατ' ἄλλην γὰρ τύχην χεμιάζεται. cf. adesp. 1542.
 213, 15. εἰ δὲ μή, γνοίης ἂν αὐτοὺς (τοὺς φίλους) ἄλλο μηδὲν ἢ σκιάν Heimsoeth. Ind. Bonn. 1868 viii.
 219. cf. etiam Meinek. Herm. III 456.
 228. Ἀλέξιδος vel Ἀγκυλίαντος vel Ἀντιφάνους Βουταλιάνος E. Hiller. Deutsche Litt. ztg. 1884, 1201. ac possunt talia plura excogitari.
 234, 2 operarum errore mansit παρηγοροῦσι. scr. παρηγοροῦσαι.
 239. monost. 468 ἄρον βίον ζῆς, ἂν γυναῖκα μὴ τρέφης.
 de eis Philemonis fragmentis quae ex Comparatione Menandri et Philistionis excerpta sunt nunc conferenda est editio Studemundi in Ind. lect. Vratisl. aest. 1887.

Philemonis fragmentis addenda

ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ

20b

Cod. paroemiogr. Paris. suppl. 676 (S Cohn. p. 80) n. 83 τὸν (ἐν Σάμῳ) κομήτην. Σάμιόν φασιν πύκτιν κομῶντα εἰς Ὀλυμπιάδα (scr. — ἱαν) ἀφικόμενον (καὶ νική)σαντα ἐπὶ τῷ θηλυπρεπεὶ πρὸς τῶν ἀνταγωνιστῶν χλευαζόμενον εἰς παροιμ(ἱαν ἐλθεῖν) . . . τῆς παροιμίας ταύτης μεμνησθαι καὶ Δίφιλον ἐν Πήρῃ καὶ Φιλή-

μονα ἐν Δακτυλίῳ. Philemonis Δακτύλιος nusquam praeterea commemoratur.

224b

σύζηθι

Etymologicum m. Milleri (Mélanges 140) εὔρηται καὶ παρὰ Φιλίμῳ μετὰ τῆς σὺν προθέσεως σύζηθι. non dubito quin comicum dicat.

Praeterea cf. Menand. 241. 1097. 8. 9. adesp. 249. 740.

PHILEMO IUNIOR

Milesia Philemonis tertii potius est. cf. vol. III 357.

DIPHILUS

Αἰρησιτείχης. cf. Ritschl. Parerg. 100 not.

Amastris. de ea cf. Strab. 12, 544.

Fr. 17, 12 σφιν δεῦσον Kaibel. at comicorum nihil id genus est nisi σφῶ, σφῶν, σφῶν, σφίσι, σφᾶς.

24, 2 καὶ τὰν πόλει Kaibel.

30, 3. Eurip. Hipp. 1451 (Nauck. Mél. V 240) τὴν τοξόδαμον "Ἀρτεμιν (παρθένον Nauck.) μαρτύρομαι.

32, 6. cf. Menand. 580, 2. — 21 ἰχθὺν ξηρὸν Ellis 9. — 22. συνεῖργα si nusquam reperitur, non sequitur non fuisse in usu. sunt enim omnino rariores perfecti formae (Herwerd. 194).

38, 5 ἔνα θεῖναι iam Meinek. in Anal. Athen.

Ἐπιτροπέυς. scr. incola pagi cui nomen erat Ἐπιτροπή.

43, 23 ὑπέκνη' ante Prellerum Emperius Adversar. 347.

46, 2 ἀκροθῶραξ est *semiebrivus*. Plut. Mor. 656cd τοῦ μὲν νήφοντος εὔ καὶ τὰ ὄντα κρίνειν τὸν λογισμόν, τοῦ δ' ἄγαν μεθύοντος ἐκλελυμένην κατέχεσθαι τὴν αἰσθησιν, τοῦ δ' ἀκροθῶρακος ἔτι μὲν ἰσχύειν τὸ φανταστικόν, ἤδη δὲ τεταράχθαι τὸ λογιστικόν. Theogn. 413 πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρήξομαι. cf. ibid. 470. 508. 842. 884. Arist. Ach. 1136. Clem. Alex. Paed. 2, 2, 22-extr. ac saepe Hippocr.

47. ex Athenaeo Eustath. 1129, 10.

49. ψωμοκόλαφος δραπέτης Eustath. 1817, 63 (O. Kaehler. 904).

50. comparat Ellis (p. 9) aenigma Anthol. lat. Ries. 657b *mollior in tactu, sed durior omnibus actu ille ego qui rabiem possum superare ferinam.*

60, 4. πρώτων ἐμβαλεῖς (ἐμβάλλεις Kaib.) ὅσ' ἂν | οὐχ ἕτερον εἰς ἀγγεῖον Wilamowitz.

66, 13 τότ' ἀπέδωκεν Kaibel.

73, 2. ex silentio meo Zacherus (709) facile concludere poterat codicem A a scriptura recepta non discrepare. — 3. cf. Voemel. De Euripide iactu talorum Philol. XIII 302 sq.

Σχεδία. Diphili fabulam a Plauto in *Vidularia* expressam et *Σχεδίαν* alterius comoediae Diphileae simillimam fuisse, eius qua in *Rudente* Plautus usus est (parallelas fabulas vocat) sagaciter Studemundus demonstravit in Actis societatis philologorum XXXVI (Ueb. zwei Parallel-Komödien des Diphilus).

85. cf. Ritschl. Opusc. II 738 sq.

90, 4 *B. τοῦ φροήματος* Herwerdenus 195.

94 est etiam apud Maxim. Conf. 12, 36 p. 573 Combef.

95, 1 *γ' ὄμας ὄρων* Kaibel.

96, 2. interiectio *pax* etiam latinis comoediis usitata.

97. Eustath. 1483, 51 (O. Kaehler 904. 5) *ἐπιφέρει Ἀθήναιος Διφίλου χοῆσιν ταύτην· ἀλλὰς θεραπεύειν, βασιλικὰς δηλαδή, ἔστιν — μαστιγίου.* cf. Menand. 897.

99. at *μενάνδρου* Voss. Hens.

100. Maxim. Conf. 61, 123 p. 672 Combef.

104, 1 *οὐδὲν ἀσφαλέστερον* conl. Gregor. Nazianz. II 158a. 221a Nauck. M6l. V 240.

125. fallitur Kaibelius cum hoc fragmentum a me omissum esse significat in ed. Athen. I 51 extr. — cf. Philippid. 30.

Diphili reliquiis accedit

68b

Cf. supra Philem. fr. 20b in suppl. — de titulo (*ἐν Πήρᾳ*) adhuc inaudito cf. F. Schoell. Mus. Rhen. XLIII 298 (Plaut. Rud. 545—8. 1313) et quae supra p. 750 extr. ad *Σχεδίαν* adnotantur. sed fortasse pro *ἐν Πήρᾳ* scribendum est *ἐν Πύρᾳ*.

VOL. III.

MENANDER

Fr. 13. cf. etiam fr. 349.

69, 2 *ἄπαξ* ante Cobetum iam Emperius Advers. 349.

97, 3 est etiam apud Philoponum Aristot. Phys. p. 748, 13 Vitelli: *ὁ χρόνος τί με εἰδέναι ποιεῖ* (Simplic. Phys. p. 730, 34). per litteras mihi indicavit Dilesius.

113, 2 μάττομεν Kaibelius conl. Poll. 3, 41 ἢ τὰ πέμματα μάττουσα... δημιουργός.

185. post hoc fr. add. 'Praeterea cf. Chionid. 6.'

199. ὡς ἐσχάτῳ Μουσῶν κέχρηται μοι (C). O. Crusius Anal. crit. 49.

241. Philemoni ἐν Νόθῳ, quae verba desunt Diogenian. Vindob. 2, 45, tribuit cod. Paris. suppl. gr. 676 n. 41 (Cohn. p. 76). sed cf. O. Crus. Philol. XLVI 629.

320, 3 δευτέρῳ μετ' εἰκάδας Usener.

325, 6. cf. etiam 407, 3. 4.

518, 16. σύμμεικτα δειπνεῖ τὰ μελίπηκτα ταῖς κήλαις Kaibel.

531, 9 κοῦκ ὀργιστέον F. W. Schmidt. Stud. crit. III 63.

534, 12 νόμοι] φθόνοι F. W. Schmidt.

538, 7 ἐπήρασεν χρόνῳ κοινὸν κτλ. idem 69.

546, 2. διὰ τὴν λαλίαν A. Nauck. Mél. gr. rom. II 335, διὰ τὴν μανίαν F. W. Schmidt. 63.

559, 4. ἀστεῖον] πανάκειον idem 69: qua forma Atticos usos esse vix credo.

714, 1. συμβουλήν iam Heimsoeth. Ind. Bonn. 1866/7 VII.

763. 'Menandro versum tribuit Meinekius et est fortasse comici poetae.' Nauck. Tr. gr. fr. adesp. 94 p. 668. 9. quod conlatis Demetrii verbis vix quisquam dubitabit quin verum sit. itaque nihil agit Gomperz. in Act. acad. Vindob. 1888 p. 50. 1.

915. ἐκκεχύμασιν Choerobosc. p. 241, 15. 16 Gaisf. cod. Ven. teste Cobeto. cf. Schneidewin. G. g. A. 1848, 1796.

939. cf. quae supra p. 741 extr. ad Alexidis Κρατεύαν adnotantur.

960 referendum erat inter adespota.

ad calcem fragmentorum Menandri fragmentis adespotis quae Menandri vel esse possunt vel habentur addenda sunt 217. 18. 514. 613. 14. 747.

SOSIPATER

Fr. 1. copiosius de hoc disputabimus in Mus. Rhen.

EUPHRON

Fr. 1. cf. quae de hoc fr. disputabimus in Mus. Rhen.

PHOENICIDES

Fr. 2, 5. cf. etiam Aristoph. fr. 433. Martial. 13, 61.

POSIDIPPUS

Fr. 4. disputavit de hoc fr. O. Crusius Anal. crit. 64 n. 4.

26, 13. quid sit μάγειρος ἀληθινός, optime docet Sosipat. 1, 6 sq. quo loco cum versu Posidippi conlato manifestum fit in hoc epitheton corruptum esse.

34. ἀτόπως iam Emperius.

DAMOXENUS

Fr. 2. cf. quae de hoc disputabimus in Mus. Rhen.

DIOXIPPUS

Διαδικαζόμενοι Dioxippi-commemorantur apud Suidam.

ATHENION

Nomen Ἀθηναίων Ἀθηναίως est apud Theodosium Περὶ κλίσεως τῶν εἰς ἂν βαρυντόνων in Progr. gymn. Heidelberg. 1887 p. 21, 33.

ADESPOTA

Fr. 2. similis agnominatio Arist. Pac. 901 κέλης κέλητα παρακελητιεῖ.

31. Cod. L² Cohn. Paroemiogr. p. 36 n. 108 Ἐπειοῦ δειλότερος· οὐ τὸν ἀρχαῖον (equi Troiani auctorem) λέγει, ἀλλὰ Κρατῖνον τὸν κωμικόν.

36. cf. Zenob. Miller. 3, 17. Diogenian. 2, 2. Cohn. Paroemiogr. p. 73 n. 12 (ex cod. S).

40. frustra O. Crusius Anal. crit. 68. 9, pro Ἀργιναν simul Μύριναν scribens, οὐ δὲ βουκολήσεις τὰπὶ τὴν βοῦν Ἀημνίαν, quae vel sermonis regulae repugnant. non commemoravisset, nisi identidem eam coniecturam commendasset. certe tolerabilius aliquanto scribi poterat βοῦν τὴν Ἀημνίαν. eadem de causa ab eo dissentio, cum ibid. 30 n. 2 trimetrum comicum esse censet ἄπο πένθ' ἀλέσθαι (ἀλόμενος?) τῶν πετρῶν εἰς σκυταλίδας. neque quomodo quae p. 59 n. 1, p. 88 (quamquam Leutschius praevit) et 90 ex comoedia fluxisse arbitratur in versum redigi possint intellego. denique τί οὐ γενήση τυγγάνων εἰς Ἀρβέλας, quamquam versus est a metro non vituperandus, propter pravam dicendi rationem a poeta Attico scribi non potuit. ac sunt alia praeterea fragmenta ab eo ex proverbiorum farragine excerpta, quorum ego patrocinium non susceperim.

76. Auson. Epigr. 131 et teris incusas pumice Clazomenas confert O. Crusius Anal. crit. 56.

103 extr. fragmenta huius fabulae sunt adesp. 1501—1506.

240. cf. etiam cod. L² Cohn. p. 34 n. 72.

270. Cod. Paris. S Cohn. p. 79 n. 76 προσάπτουσι λέοντα

(λέοντι C.) δορκάδες μάχην· ἐπὶ τῶν πρὸς κρείττους ἐριζόντων. Diogenian. Vind. 5, 57. Suid. Macar. 7, 40.

302. mecum consentit, ut mihi per litteras significavit, H. Dilesius.

314. ineptam esse Zenobii interpretationem iure monet O. Crusius 65 n. 1.

386. δίμορφον 'Socrati τῷ σειληνώδει aptum est epitheton quo Centauri, Gigantes, Bacchus ταυρόμορφος, alia monstra ornari solent. versiculi ad Meletum referendi sunt a comicis crebro castigatum'. O. Crusius Anal. crit. 152. ne his quidem fragmentum satis inlustratur. ceterum cf. adesp. 85.

548. Photius 98, 1 τινὲς δὲ οὕτως τὴν παροιμίαν φασί· θύραζε, κῆρες· οὐκέτ' (οὐκ ἐνι cod.) 'Ανθεστήρια· ὡς κατὰ τὴν πόλιν τοῖς 'Ανθεστηρίοις τῶν ψυχῶν περιεχομένων. quae mihi quidem perinepta videtur narratio: nam numquam quod sciam apud Atticos mortuorum simulacra κῆρες dicuntur.

563. Quintilian. 5, 10, 21 *confine est παροιμίας genus illud, quod est velut fabella brevior et per allegoriam accipitur: 'non nostrum' inquit 'onus, bos clitellas'* (sc. videns). O. Crusius 75 n. 3.

579. τὸ ἀδιάφορον ante me iam Meinekius. exstat fragmentum etiam apud Zenobium Milleri 2, 9 p. 360.

591. cf. etiam Diphil. 53.

603. proverbium exstat etiam apud Zenob. Miller. 1, 36 extr. p. 353.

653. cf. etiam Plat. Phaed. 90c. Cic. De nat. d. 3, 10, 24. Plin. N. h. 2, 219. Diogenian. 3, 39. 4, 72. Bursian. Geogr. gr. II 396 cum n. 1.

656. hoc fragmentum nescio an rectius comoediae Atticae reliquiis eximatur.

694. οὐδὲν ἐξ ἀμαξουργοῦ λέγεις scrib. censet Cohn. Paroemiogr. p. 79 n. 74. non adsentior.

720 exstat etiam apud Zenob. Mill. 3, 141 p. 374.

750 commemoratur etiam a Zenobio Mill. 3, 156 p. 375.

Adespotis addenda sunt

352a

Athenaeus 1, 3c τίς γὰρ τὰ οἴκοι ποθεῖ τούτῳ ξυνὼν ἀναπεπταμένην ἔχοντι τοῖς φίλοις τὴν οἰκίαν; 'fuerunt comici poetae versus'. Kaibel.

fortasse

τὰ μὲν γὰρ οἴκοι τίς ποθεῖ τούτῳ ξυνὼν
ἀναπεπταμένην ἔχοντι τοῖς αὐτοῦ (vel πᾶσι τοῖς) φίλοις
τὴν οἰκίαν;

570b

ἄπαντα τόλμης δοῦλα κἀναισχυντίας.

Cod. paroem. L² Cohn. Paroemiogr. p. 40 n. 2. cf. Suid. Paroem. Vatic. K 2, 36. — ex comoedia versus videtur excerptus esse.

570c

αὐτὸν κέρουκας τὸν βατήρα τῆς θύρας.

Cod. L² ibid. n. 3. cf. Vatic. K 1, 2. Diogenian. 3, 38 et Amips. 26. Arist. Ran. 436. Plut. 962.

650b

Athenaeus 6, 270f *λιμῶδες γὰρ ὄντως ἢ ξαψφδία.* poetae verba esse censebat Schweighaeuser. comici opinor.

675b

χοιρίδιον εὐάρτυτον

Athenaeus 4, 165b. *χοιρίδιον* C] *χοιρίον* A. 'poetae comici verba sunt'. Kaibel.

698b

Ἴππό(λυτον) μιμήσομαι.

ἐπὶ τῶν σωφρονεῖν ἐπαγγελλομένων. Cod. Paris. S Cohn. Paroemiogr. p. 78 n. 57. Diogenian. 5, 32. Suid. Macar. 4, 78.

743b

ἀπόλογος Ἀλκίνου.

ἐπὶ τῶν φλυάρων καὶ μακρολόγων. Cod. L² Cohn. Paroem. p. 42 n. 15. Diogenian. 2, 86 (Vind. 1, 79). Suid.

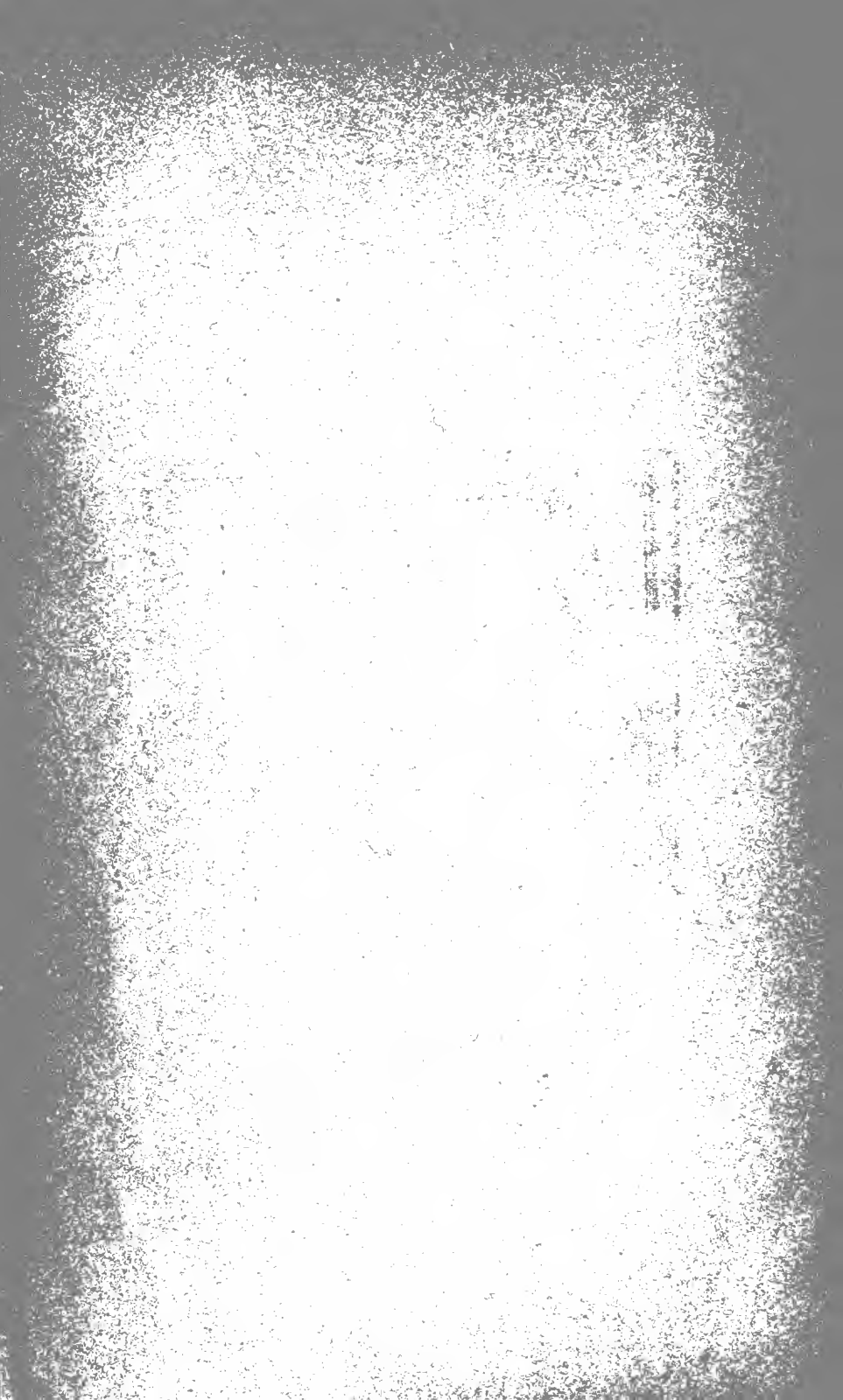
1300b

. . . ἑορτὴ πόδας ἔχουσ' ἐπείγεται.

Zenobius Milleri 1, 33 *ἐπὶ τινας πολλὰ ἀνατιθεμένου φορτία* (ex emend. Crus.). comici esse putat O. Crusius Anal.-crit. 62 n. 1. Philol. XLVI 630, conl. Diphil. 55, sententia nequaquam simili: quapropter dubito.

in Maximi Confessoris Sermonibus per excerpta (sic enim scribendum pro *excerpta*) fragmenta poetarum haud pauca látere con-

stat, etiam comicorum adhuc neglecta. sed priusquam via ac ratione restitui et in conlectionem fragmentorum recipi possint, critica illius scriptoris recensio expectanda est, ad quam conficiendam editio Combesiana sine codicum subsidiis nequaquam sufficit. itaque duo tantummodo Sosicratis fragmenta a Meinekio ommissa recepi: reliqua qui eruere conabitur, ei multo maiore eruditionis copia legumque metricarum cognitione opus erit quam qua hanc rem tractavit Gitlbauerus in libro *Philol. Streifzüge* p. 414—416: nam quos ibi proponit versus magnam partem vitiis laborant gravissimis.

PA Kock, Theodor (ed.)
3465 Comiorum atticorum frag-
A2 menta
1880
v.3

**PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET**

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

